

Giới thiệu Hồng Điệp

Hồng Điệp thuộc tựa truyện đa thể loại, mang hơi hướm tiên hiệp hay, người nào đó tỉnh dậy phát hiện mình vừa xuyên không qua thân ma thể giới, hơn nữa còn là thể giới trong một cuốn sách nàng đã nghiền ngẫm cả trăm lần ở hiện đại – Hoa Thiên Cốt.

Truyện huyền huyền mở ra một tiểu hồng điệp mang linh hồn của thiếu nữ xuyên qua sẽ phải làm gì giữa dòng xoáy tranh đấu tàn khốc của thể giới này khi mà mọi tính toán ban đầu của nàng đều đổ bể. Là ai nắm lấy bàn tay nhỏ bé trong đêm tối lạnh lẽo, hứa che chở nàng nửa đời phù hoa? Là ai mang đến cho nàng hi vọng, lại tàn nhẫn giẫm đạp dưới chân, khiến cõi lòng này tan nát?

Thì ra từ đầu đến cuối, ta mới chính là một đứa trẻ ngây ngô không hiểu chuyện...

Thì ra cho dù ta xuất hiện trước, người chàng thích vẫn sẽ là nàng ấy, không phải ta...

“XXX mụ tác giả! Ta hận mụ!” Truyện chỉ mới bắt đầu, hãy tiếp tục đọc để tìm rõ sự tình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Điệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Anh Hùng Xuyên Không Trong Truyền Thuyết

Lắng nghe cái bụng đang sôi ròn rột, lại nhìn từng làn sương trùng trùng điệp điệp che ngút tầm mắt, Hồng Điệp không nén được thở dài.

Nhớ lại, nàng bị mang đi trong con cuồng phong đầy sấm sét, hai mắt nhắm chặt, đầu óc vu vù. Mờ mắt ra, đã thấy mình rơi vào vùng sơn mạch trập trùng. Thực vật mọc xanh mướt tô điểm cho quần sơn, cỏ thụ thì cao vút trời, lùm cây bụi thì đủ loại hình dạng. Nghĩ đi nghĩ lại mấy ngày, Hồng Điệp hoài nghi mình đã trở về thời nguyên thủy. Cái chỗ quỷ quái này, trong thời gian lâu như vậy mà một tiếng động nhỏ của động vật cũng không nghe thấy, hại cho nàng chỉ ăn toàn thực vật qua ngày, y phục mặc trên người sau nhiều ngày lang thang đây đó đã không còn che kín được thân thể nữa.

Trong một tháng nay, Hồng Điệp cuối cùng đã chấp nhận sự thật là mình đã chính thức trở thành một anh hùng xuyên không trong truyền thuyết, và cũng bắt đầu nổi đóa chửi bới chư thiên thần phật nặng nề cả lên! Ông trời đáng chết! Tất cả những nhân vật mà nàng đọc trong tiểu thuyết huyền ảo sau khi chuyển thể nếu không mang một dung nhan tuyệt thế nghiêng thành đổ châu thì cũng có kỹ năng kỳ dị, sau đó có được vô số mỹ nam si mê theo sát bên người. Còn bản thân nàng thì sao? Chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp ở trường Đại học không hơn không kém. Mẹ nó, quả thật muốn bóp chết mấy mụ tác giả tiểu thuyết xuyên không mà!

Dường như lời rửa xả của Hồng Điệp có chút tác dụng. Trong khi tìm kiếm thức ăn, hôm nay, nàng cuối cùng cũng đã tìm thấy được thịt. Xét tình hình trước mắt, Hồng Điệp thâm cảm tạ trời đất linh thiêng, trong cảnh đất trời tiếp giáp này mà lại có một con thú nhỏ lông màu tím, cỡ bằng bàn tay đang nằm đó rên gừ gừ, trên thân hình như có máu, có lẽ nó vừa thoát khỏi nanh vuốt của một con thú săn mồi nào đó mà chạy đến khu vực rừng rậm yên tĩnh này.

Từng đợt gió núi quét qua, thảo mộc khắp nơi rung rinh phát ra tiếng động rì rào, bụng Hồng Điệp do đó cũng kêu theo. Đối với một người hơn một tháng ăn toàn rau dại trái rừng, thì cái món thịt từ trên trời rơi xuống này ắt sẽ có mùi vị vô cùng đặc biệt, không chừng ngon hơn những món cao lương mỹ vị tại những nhà hàng sang trọng mà người ta hay dùng.

Hồng Điệp tắc lưỡi, dường như là ngửi thấy mùi thịt nướng, nước bọt ứa ra, rất không có hình tượng, cầm lấy một cây gậy gỗ chuẩn bị làm món nướng. Tuy món thịt nướng này chắc chỉ được một hai miếng, nhưng dù sao nó cũng là thịt.

Con vật nhỏ ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn, khẽ liếm vết thương trên người lại ư ử oải nhắm mắt nằm yên, từ đầu đến cuối không liếc nhìn nàng lấy một lần. Dường như không hề phát hiện ý đồ xấu xa của người nào đó đối với mình!

“Mẹ nó, ngay cả một con thú nhỏ cũng có cốt khí đến thế!” Do dự một lúc, Hồng Điệp cuối cùng đành thở dài một cái, cắn răng ném khúc gỗ xuống, lùi về sau ngồi phịch xuống đất. Dù gì cũng là một sinh mệnh, có đói chết nàng cũng không nhẫn tâm xuống tay với nó.

“Coi như là người gặp may! Gặp phải người tốt như ta thế này.” Hồng Điệp vỗ nhẹ lên đầu con thú nhỏ trong khi nó thập phần chán ghét tránh né tay nàng. “Hôm nay vận khí của người không tệ, cha của ta chính là một thú y rất giỏi, ta chính là lớn lên từ phòng khám của ông ấy, lần này giúp người một tay!”

Con thú nhỏ khịt mũi, quay đầu đi, khinh thường tỏ thái độ với nàng.

Hồng Điệp mặc kệ thái độ của con thú nhỏ, vẫn tiếp tục nói chuyện trong khi xem xét vết thương của nó. Mấy ngày nay thân kinh của nàng quá mức căng thẳng, gần như một muốn chết rồi, nếu như không phải nhìn thấy một sinh vật sống, nàng có lẽ thực sự phát điên.

“Thì ra là gãy xương, lúc này thật không chú ý, có thể sẽ hơi đau, cố chịu nha!”

Không nói lời thừa nữa, Hồng Diệp nhanh chóng kéo khớp nối các đầu xương bị gãy của tiểu thú cho ngay ngắn rồi dùng nẹp bó chặt lại. Toàn bộ quá trình thực hiện chỉ mất khoảng ba phút. Tiểu thú hơi động đậy chỗ bị thương, mắt mở to ngạc nhiên nhìn người nào đó đang ngửa mặt lên trời đắc ý cười lớn, biểu tình cực kì nhân tính hóa.

Người nào đó hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kì lạ của tiểu thú, sau khi đắc ý một hồi, nhớ đến hoàn cảnh của mình, rồi nghĩ đến các nhân vật chính trong các tiểu thuyết xuyên không được đọc, lại nghĩ tiếp đến bản thân mình. . . Hồng Diệp không khỏi thở dài thườn thượt, tiểu thuyết và sự thật quả nhiên khác xa nhau, cũng chẳng biết ngày mai sẽ thế nào đây.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời đang tối dần, Hồng Diệp ôm tiểu thú, hơi ngạc nhiên vì nó không còn tỏ ra chán ghét mình như trước, nhanh nhẹn leo lên một cây lớn. Tốt xấu gì cũng ở trong rừng rú cả tháng, mấy kĩ năng cơ bản tự nhiên là rõ, nàng cũng không muốn đang đêm lúc ngủ bị con gì tập kích đâu.

Sau khi hái tạm mấy trái cây lót dạ, Hồng Diệp hơi buồn ngủ, tựa vào thân cây tìm một tư thế thoải mái, ôm tiểu thú trong lòng nặng nề chợp mắt. Tiểu thú chớp chớp mắt, yên lặng quan sát nàng, đến khi nhận thấy hơi thở đều đều của người đối diện, xác định nàng đã ngủ mới nhẹ nhàng giẫy ra khỏi tay nàng, duỗi duỗi thân mình rồi nhảy lên. Giữa rừng cây tối tăm tĩnh mịch đột nhiên hiện lên một quang sáng nhỏ màu tím, quang sáng lớn dần đến lúc bằng cơ thể người trưởng thành thì chậm rãi nhạt dần rồi tắt hẳn. Kì quái chính là sau khi quang sáng biến mất lại xuất hiện một người mặc đồ màu tím thay thế vị trí của tiểu thú nhỏ. Hay nói một cách khác dễ hiểu hơn, kẻ này căn bản chính là do tiểu thú lông tím kia biến thành, không thể tính là một người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Thiên Mạch mình vận áo tím thêu hoa, lười biếng chống tay vào bàn đá, hơi ngẩng đầu nhìn cô gái mặc áo trắng trước mặt.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi mang ta về đây, ngươi phải – chịu – trách – nhiệm – với – ta!”

Cô gái áo trắng – chính là nữ chính Hồng Diệp của chúng ta, chậm rãi nói từng chữ, đắc ý nhìn thiếu niên phong hoa tuyệt đại trước mắt. Nhớ lại lúc nàng tỉnh dậy đã thấy đang nằm trên giường, khó trách hôm qua ngủ ngon thế, ngồi dậy thì đã thấy tiểu tử này đứng trước cửa sổ quay lưng về phía nàng. Tốt xấu gì cũng có đến mười năm luyện ngôn tình, huyền huyền các kiểu, đầu óc nhanh chóng vận chuyển nghĩ ra n khả năng rốt cuộc kết luận tiểu tử này khẳng định đã đem mình từ trong rừng qua đây, nhưng hôm qua ngoại trừ tiểu thú nhỏ cũng không có gặp ai. Vậy tiểu tử này hoặc là chủ của tiểu thú, bét nhất cũng có liên quan đến nó, có khi là do nó biến thành cũng nên, xuyên không còn có khả năng, thú biến thành người cũng chẳng kì quái. Hồng Diệp ác tâm suy nghĩ, lại không nhịn được muốn nhìn thấy mặt kẻ kia:

“Này...”

Người nọ chậm chậm quay lại, biểu tình hoàn toàn không ngạc nhiên khi thấy nàng đã tỉnh. Không quay lại thì thôi, vừa quay lại liền khiến con sâu háo sắc trong bụng người nào đó không nhịn được mà ngo nguậy. Thiếu niên này bộ dạng hoàn mĩ tuấn tú, ngũ quan tinh xảo, một thân y phục màu tím kiêu dũng giống như trong phim cổ trang, tóc đen dài có vài sợi màu tím càng làm nổi bật màu da trắng nõn như bạch ngọc. Mẹ nó, thực sự so với mấy nàng tiểu hoa đán ở hiện đại còn muốn đẹp hơn!

Thiếu niên thấy nàng ngẩn người nhìn mình, hai mắt tối đen ần ần ý cười nhìn nàng, khoe miệng hơi nhếch lên bộ dáng cực kì câu hồn đoạt phách, khuôn mặt tuấn mĩ lại thêm vài phần yêu dị. Hồng Diệp lấy lại tinh thần, hơi xấu hổ đè nén con sâu háo sắc trong lòng, chớp chớp mắt rồi chậm rãi nói chuyện với người kia.

Thiếu niên tự xưng là Thiên Mạch, hẳn cũng không giấu giếm nói thẳng bản thân là Yêu tộc, tiểu thú kia chính là bản thể của hắn. Lại nói nàng giúp hắn, tuy rằng hắn không cần, nhưng vẫn là chịu ơn người ta, vì thế đem nàng từ trong Thần Ma bí cảnh ra ngoài.

“Thần Ma bí cảnh là một nơi thần bí, tràn đầy mê hoặc cùng nguy hiểm. Một con người bình thường như ngươi thế nào lại chạy vào đấy?”

“Không biết. Mở mắt ra đã ở đó!” Hồng Diệp cúi đầu che đi biểu tình trên mặt, giọng nói không biết là vui hay buồn.

Thiếu niên cân nhắc một lúc rồi hỏi: “Ngươi ở trong đó bao lâu rồi?”

“Rất lâu rồi!”

Thiếu niên kinh ngạc đánh giá nàng một lượt từ đầu đến chân, lại trầm tư một lát cuối cùng duỗi tay, những ngón tay thon dài trắng muốt như hoa lan cầm lấy cổ tay nàng dò xét. Mẹ ơi ~~~~~ Chịu không nổi rồi ~~~~~ Mỹ nhân trước mắt lại chỉ có thể nhìn không thể ăn! Mẹ nó, đến tay cũng đẹp như vậy! Em trai, lần đầu gặp mặt đã cầm tay con gái, người ta sẽ nghĩ em thích người ta đó! Sắc nữ nào đó đỏ mặt nghĩ thầm.

“Thì ra là người của Tiên Linh tộc, khó trách lại vào được Thần Ma bí cảnh!” Mỹ thiếu niên thanh âm mang theo chút tiếc hận thu hồi tay mình “Người tên là gì?”

What the hội? Tiên Linh tộc là cái gì?

Còn nữa, em trai người bày ra vẻ mặt tiếc hận đó làm gì?

“Ta gọi là Hồng Diệp, nhưng mà... ta không biết cái gì gọi là Tiên Linh tộc đâu!”

“Người không biết cũng không có gì lạ!”

Hồng Diệp yên lặng vuốt tóc, cúi đầu không nói gì.

“Tiên Linh tộc trước kia cư ngụ trong rừng Tiên Linh vốn tách biệt với bên ngoài, bởi vì nơi này là chiến trường của Thần Ma đại chiến dẫn đến cây sinh mệnh của tộc Tiên Linh bị hủy hoại. Nghe nói tộc Tiên Linh đều là tinh hoa của trời đất được dưỡng dục bởi cây sinh mệnh, cây sinh mệnh không còn tự nhiên toàn tộc diệt vong. Đã vạn năm trôi qua, không ngờ vẫn còn tộc nhân còn sót lại.” Mỹ thiếu niên cảm khái nói

Cái này thì liên quan quái gì đến chị đây, người cho chị đây là động vật tuyệt chủng à?

Không đúng, chị đây hoàn toàn là người bình thường sinh trưởng ở Trái Đất, vì sao xuyên qua lại thành cái gì mà người của Tộc Tiên Linh đã tuyệt chủng. Chẳng lẽ giống như trong tiểu thuyết xuyên không vẫn nói, tá thì hoàn hồn? Vừa nghĩ đến, Hồng Diệp vừa nhanh chóng lao đến trước gương kích động quan sát dung mạo mình.

Một tháng ở trong chỗ được gọi là “Thần Ma bí cảnh” kia, nàng tuy rằng có uống nước suối, cũng có tắm rửa, nhưng thủy chung chưa từng để ý kỹ thay đổi của bản thân, giờ mới phát hiện cơ thể này là một thiếu nữ tóc đen mắt đen, dung mạo không quá mỹ lệ nhưng lại thanh tú tinh xảo, tuy rằng chỉ mặc một bộ váy trắng đơn giản, thoát nhìn có cảm giác thanh tao, thoát tục, giống như Tiểu Long Nữ bước ra từ tiểu thuyết Kim Dung. Điều kì diệu là dung mạo này so với nàng trong quá khứ lại tương đồng đến 3 phần. Cần thận nghĩ lại, có lẽ đúng như lời Thiên Mạch nói, chủ nhân của cơ thể này vốn là hậu duệ còn sót lại của tộc Tiên Linh, có lẽ vì thức ăn khan hiếm, hoặc bị một thứ gì đó mà nàng may mắn không gặp phải làm mất mạng. Khó trách lúc trước nàng phát hiện trên người có nhiều vết thương, tuy không nặng nhưng không xử lý tốt lại dễ nhiễm trùng, còn tưởng là trong lúc bị cuồng phong thổi đi đã va đập với cái gì.

Thiếu niên áo tím nhìn bộ dáng kích động của nàng cũng không để tâm, thậm chí nghe được sự thật về tộc nhân của mình, không kích động mới là lạ. Thiên Mạch tao nhã tự thưởng cho mình một ly trà, nước trà chưa trôi xuống đã bị lời nói của kẻ nào làm phun hết ra ngoài.

“Người phải chịu trách nhiệm với ta!”

Mỹ thiếu niên khoe miệng run rẩy rút ra một cái khăn lụa lau lau qua, hai mắt u tối đánh giá Hồng Diệp rồi lại cười như không có việc gì nói:

“Người xác định!”

“Đúng vậy!”

“Nhưng ta vì sao phải chịu trách nhiệm với người?”

“Ta cứu người có đúng không?”

“Không đúng”

“Thì có thể tính là giúp”

“Cứ cho là thế đi”

“Sau đó người trong lúc ta ngủ mang ta đến đây?”

Thiếu niên trong lòng nảy sinh một dự cảm không lành, hơi do dự nhưng vẫn đáp: “Phải”

“Như vậy người mang ta đi mà không có sự đồng ý của ta, người nói xem người có nên hay không chịu trách nhiệm với ta?”

Người nào đó cười đắc ý nói.

Thiên Mạch day day hai trán, phát hiện mình vướng phải một rắc rối lớn rồi, nhưng dường như mình lại là người đuối lý trước không biết làm sao đành thờ dài nói:

“Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Người mang ta về đây, người phải – chịu – trách – nhiệm – với – ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sát Thiên Mạch

Mùa xuân tháng ba, hoa đào bay bay trong gió.

Thiếu niên áo tím dung mạo tuấn mỹ lạ thường nằm trên cành cây, toàn thân toát ra vẻ lười nhác, mặc kệ những cánh hoa tùy ý rơi trên tóc, trên áo.

“A Mạch!”

Trong gió truyền đến tiếng gọi trong trẻo pha chút tinh nghịch. Thiếu niên mở mắt, đôi mắt màu đỏ trong veo không chút vân đục, bầu trời đầy sao cũng không thể sánh bằng.

“Đã bảo đừng gọi ta bằng cái tên quê mùa đó mà!”

Thiếu niên tao nhã bay từ trên cây xuống, đến bước đi cũng nhẹ nhàng, mỗi bước giống như nở hoa, vạt lụa màu tím lay động theo gió, mỗi hành động đều vô cùng quyến rũ, mỹ hoặc đảo điên, khiến người ta mất hồn mất vía.

“A Mạch, ngươi vì sao càng lúc càng giống yêu nghiệt hại nước hại dân thế này!” Người nào đó ủy khuất nói “Đến ta cũng nhịn không được!”

Hồng Diệp vuốt vuốt tóc thầm nghĩ tiểu thuyết nói không sai, trên đời này thực sự có mấy tên yêu nghiệt đẹp đến nghiêng thành đổ chậu thế này. Lại nhớ mang máng trước kia có xem qua một cuốn tiểu thuyết gọi là Hoa Thiên Cốt, trong đó có một nhân vật cực kì yêu mị gọi là Sát Thiên Mạch. Thật trùng hợp, tên cũng giống nhau, đều là họa quốc ương dân, chỉ là không biết nhân vật trong tiểu thuyết kia so sánh với A Mạch nhà mình thì ai đẹp hơn nhỉ? Thôi quên đi, tiểu thuyết cũng là tiểu thuyết, làm gì có chuyện nhân vật trong tiểu thuyết bước ra ngoài đời thật.

Thiếu niên được gọi là A Mạch thấy nàng ngẩn người không chú ý đến mình liền mất hứng lấy tay véo véo mặt nàng, lầu bầu nói:

“Đứng trước đại mỹ nhân như ta mà cũng có thể không chú ý, phục ngươi luôn!”

“Ai nha nha, ngươi buông tay, đau chết được!”

“Không buông, ngươi vừa nói không nhịn được cái gì?” Thiếu niên mị mị cười một cái, tay lại dùng sức thêm một tí khiến Hồng Diệp la oai oái.

“A Mạch! Ngươi nhìn ta cười quyến rũ thế làm gì, ta sẽ si mê ngươi mất!” Hồng Diệp khó khăn lắm mới tránh thoát được, xoa xoa hai má bĩu môi nói, sau đó lại không quên bổ sung “Nhưng mà ngươi yên tâm, chờ đến lúc tìm được tiểu công của ngươi, ta sẽ tự nguyện rút lui tuyệt không làm bánh bèo!”

Mỉ thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời, ưu thương trong gió, cánh đào bay lất phất rơi rụng trên tóc, trên áo.

“Sát Thiên Mạch ta không ngờ cũng có ngày hôm nay, kiếp trước có phải ta mắc nợ ngươi không?”

“Ây, nhất định rồi, ngươi không cần quá thương tâm... Gì??” Hình như nàng vừa nghe thấy hán nhác đến ba chữ Sát Thiên Mạch, sẽ không trùng hợp vậy đi. Hồng Diệp khó miệng run rẩy, Sát Thiên Mạch, tóc tím, mắt đỏ, người của Yêu tộc, bộ dáng yêu mị...

“A Mạch, ngươi họ Sát à?”

“Tên đầy đủ của ta là Sát Thiên Mạch!” Mỹ thiếu niên gật đầu, đắc ý nói.

Hồng Diệp hồn bay phách lạc tròn mắt nhìn kẻ vừa tự luyến vừa tùy tiện này, càng lúc càng cảm thấy suy đoán của mình nhất định không sai. Nhưng mà bộ dáng của hắn hiện tại chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, tuy rằng ở cái thế giới thần ma quỷ quái này bề ngoài không nói lên tuổi tác nhưng so ra vẫn trẻ hơn Sát Thiên Mạch được mô tả trong Hoa Thiên Cốt. Có điều cô nhân nói “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” vẫn nên thử một chút cho chắc ăn.

“Tên ngươi nghe rất quen nha~”

“Mấy năm này ngươi cũng quen biết không ít tiểu yêu, có phải đã nghe qua đại danh đỉnh đỉnh Lưu Hỏa Phi Đổng Sát Thiên Mạch không?” Mỹ thiếu niên, hiện giờ nên gọi là Sát Thiên Mạch không biết từ đâu lấy ra một cây quạt che nửa mặt, mắt cong cong thành hình lưỡi liềm tuyệt đẹp. Lòng nàng thầm nói quả nhiên, xem ra là xuyên qua tiểu thuyết đồng nhân rồi, cũng không biết mục tác giả để mình xen vào đoạn nào đây.

“A Mạch, ngươi có biết Bạch Tử Họa không?”

“Không biết!” Sát Thiên Mạch ngẫm nghĩ một lát rồi bổ sung “Hắn có đẹp hơn ta không?”

“Có lẽ là ngang với ngươi!”

“Cái gì? Hắn ở đâu? Ta tìm hắn tỳ thí xem ai đẹp hơn?”

Sát Thiên Mạch vốn luôn cho rằng thế gian không ai có thể so sánh với mình về dung mạo, giờ bị một thiếu nữ nói có người ngang bằng hắn liền không phục quần quýt hỏi cho bằng được. Hồng Diệp nhin cười, bộ dáng này mới giống Sát Thiên Mạch trong nguyên tác, lại thầm cảm tạ chư tiên thần Phật đem nàng đến đây, tuy đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn nhớ được đại khái nguyên tác, nếu khéo léo lợi dụng cũng có thể bảo vệ mình. Hơn nữa nàng lại may mắn gặp được Sát Thiên Mạch, trong nguyên tác hắn vừa kiêu ngạo vừa tùy tiện, tự luyện không ai bằng nhưng lại trọng tình nghĩa, quan trọng nhất là người ta mạnh, là Boss của hai giới Yêu, Ma, nàng cứ an phận bám vào cái ô dù cỡ bự này không treu chọc mấy nhân vật chính là được. Thật tò mò muốn biết nam chính Bạch Tử Họa trông như thế nào mới khiến Hoa Thiên Cốt bỏ qua đại mỹ nhân như Sát Thiên Mạch, đây đúng là cơ hội tốt nha!

“Ta nghe nói hắn ở Trường Lưu Sơn, nhưng mà hắn rất mạnh, sẽ không thua kém ngươi, phải cẩn thận đấy!”

“Ta lập tức đi tìm tên tiểu tử đó!”

“A Mạch, Sát đại mỹ nhân, cho ta đi chung với!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bạch Tử Họa

“Sao ngươi bảo hắn là đệ tử Trường Lưu, hỏi này giờ có ai biết Bạch Tử Họa đâu?”

Sát Thiên Mạch cảm tức véo véo hai bên má bánh bao của Hồng Diệp, lại hận không thể cắn thêm vài cái. Tất cả là do nguồn tin vệt của nàng, hại hắn lập tức chạy đến Trường Lưu để tỳ thí nhan sắc với cái tên Bạch Tử Họa kia, ai ngờ hỏi tới hỏi lui cũng không ai biết, lại còn có mấy tên sắc quỷ chết tiệt dám nhìn hắn với ánh mắt kinh tởm nữa.

“Không thể nào, hắn xuất chúng như thế sao lại không ai biết?” Hồng Diệp nghi hoặc hỏi, cũng mặc kệ Sát Thiên Mạch véo mặt nàng. Chẳng lẽ tính toán sai ở đâu, hoặc là thời điểm nàng xuyên qua quá sớm, Sát Thiên Mạch đã thành danh nhưng Bạch Tử Họa thì chưa có xuất hiện. Haizz, nếu đây là một cuốn tiểu thuyết đồng nhân thì mục tác giả cũng quá ác tâm rồi, nhìn xem Sát Thiên Mạch người ta phong hoa tuyệt đại thanh xuân ngời ngời thế này, Bạch Tử Họa còn chưa xuất thế, hại nàng lúc trước còn ship Bạch Sát. Đây chẳng lẽ là xu hướng niên hạ công đang được ưa chuộng?

“Ta đã sớm nói trên thế gian này không có ai có dung mạo xuất chúng hơn ta ngươi lại không tin, nếu thật có người như thế vì sao Trường Lưu sơn không ai biết hắn chứ?”

“Ta làm sao biết được, có điều nếu đúng là Bạch Tử Họa... “

Hồng Diệp còn định nói tiếp thì bị Sát đại mỹ nhân kéo ra sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm về một phía nhưng cũng không lên tiếng. Dĩ nhiên, đây là hành động đại biểu có mối uy hiếp đang tới gần. Hồng Diệp cũng không dám lộn xộn thành thật đứng đằng sau Sát đại mỹ nhân, thầm trách bản thân quá lỗ mãng, Sát Thiên Mạch liêu lĩnh thì thôi đi, mình cũng biết trong nguyên tác đám người Trường Lưu sơn lợi hại thế nào còn không biết đường ngăn cản hắn, còn khích bác. Đúng là mua dây buộc mình!

“Yêu ma phương nào dám chạy tới Trường lưu làm loạn?”

Thiếu niên áo trắng như tuyết, vẻ mặt thanh lãnh như băng, làm cho tướng mạo vốn xuất chúng trở nên xa cách, khiến người ta ngại ngần không dám nhìn thẳng. Lời hắn rõ ràng mang ý tứ cảnh cáo, thế nhưng lại đậm mặc kị lạ giống như không hề để tâm hai người trước mặt.

Đổi lại là Sát Thiên Mạch, cho dù có ý tứ này, hắn cũng sẽ kên kiệu nói: Mấy tiểu yêu ở đâu đến cút ngay!

Hồng Diệp hơi ngần ngại, phong thái này, gương mặt này... Trong lòng không hiểu sao kêu gào khẳng định: “Hắn là Bạch Tử Họa! Hắn nhất định là Bạch Tử Họa!”

Sát Thiên Mạch nhử nhử mày đánh giả người trước mắt, giống như cao thủ võ lâm chuyên chú quan sát đối thủ trong phim truyền hình võ hiệp. Thiếu niên áo trắng vẫn thản nhiên đứng đó, lạnh nhạt nhìn hai kẻ xâm nhập, ánh mắt thâm sâu khó dò nhưng lại không có ý tứ động thủ. Hồng Diệp đột nhiên bạo gan hơn hắn, tuy rằng nàng hiện tại không phải con người, nhưng mà Bạch Tử Họa trong nguyên tác là người phân rõ trái phải, sẽ không tùy tiện mang kiếm chém nàng thành tám khúc.

“Đồng chí, ngươi tên là Bạch Tử Họa sao?”

“Ngươi biết ta sao?”

Hồng Diệp cao hứng vỗ vỗ vai Sát đại mỹ nhân, rồi lại liếc nhìn Bạch Tử Họa ý nói: Ngươi xem, đối thủ của ngươi tới rồi! Ta nói không sai chứ!

Sát đại mỹ nhân mắt đẹp liếc qua một cái rồi không đầu không đuôi nói:

“Ta với ngươi tỷ thí!”

“Vì sao phải tỷ thí!”

“Nếu ngươi không tỷ thí, ta giết toàn bộ mấy tên khốn đời này nói không biết Bạch Tử Họa khi này!”

“Hôm nay ta mới tiến nhập Trường Lưu, các vị sư huynh đương nhiên không biết ta.”

“Mặc kệ, tóm lại hoặc là ngươi tỷ thí với ta, hoặc là ta giết hết bọn chúng!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Không Đánh Không Quen! Ma Quân Xuất Hiện!

Ánh trăng đẹp đến mê người, cả Trường Lưu son chìm trong im lặng. Lúc này, tại đỉnh núi phía tây vắng vẻ, có hai bóng dáng đang di động với tốc độ quỷ dị, tựa hồ đang tranh đấu, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không có một tiếng vang, chỉ như con gió nhẹ thổi qua, có vẻ thập phần quỷ dị.

Hồng Diệp thờ dãi nhìn hai đạo bóng dáng cuốn lấy nhau đánh lộn tung trời kia, đúng là tuổi trẻ khí thịnh, một lời không hợp liền động thủ. Hai bên càng đánh càng hăng, tuy rằng có vẻ sẽ không bị thương nghiêm trọng nhưng tốc độ xuất thủ càng lúc càng mau đến mức bên ngoài nhìn vào chỉ còn là tàn ảnh. Ai có thể tưởng tượng được Trường Lưu thượng tiên cao cao tại thượng và kẻ thống lĩnh yêu ma hai giới sau này lúc trẻ lại đánh loạn thành một đoàn không giữ hình tượng thế này chứ?

Hồng Diệp không cam lòng, vận khởi chân khí trong người tập trung vào hai mắt, cố gắng quan sát thật kỹ chiêu thức của Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa. Tốc độ di động của hai người kia đang nhanh như tia chớp đối với nàng lại như thông thả chậm dần.

Bỗng một trận bạch quang chói mắt bạo khởi, vài đạo quang mang màu tím như lưu tinh xoẹt qua, hai bóng dáng lập tức tách ra.

Trận chiến đấu rút cuộc xuất hiện khoảng lặng, bóng dáng của Sát Thiên Mạch cùng Bạch Tử Họa cuối cùng cũng hiện lên rõ ràng. Cả hai người đều có vẻ kinh ngạc nhìn đối phương, không nghĩ tới lại đánh ngang tay.

Sát Thiên Mạch bộ dáng có chút chật vật, mái tóc dài màu tím tán loạn rối bời xõa xuống cái trán phủ mờ hơi trơn bóng càng tôn thêm vẻ yếu dị. Bạch Tử Họa cũng không khá hơn chút nào, nguyệt bào vốn sạch sẽ đã hơi lấm bẩn. Ánh mắt hẩn phức tạp nhìn Sát Thiên Mạch lại nhìn sang Hồng Diệp vẫn đứng một bên quan sát nãy giờ, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Sát Thiên Mạch gạt gạt mấy sợi tóc rối loạn, cũng không chịu thua kém lưu chuyển ánh mắt nhìn sang phía nàng, diễm tình đại sát tứ phương.

“Này...” Hồng Diệp có chút không biết làm sao, các ngươi đánh thì cứ đánh, không phải đã tìm cho các ngươi một chỗ kín đáo vắng người thế này rồi sao, ta đứng một bên cũng đâu có ảnh hưởng gì đến các ngươi. “Các ngươi cứ tiếp tục, ta đột nhiên đau bụng!”

Sát Thiên Mạch khoe miệng hơi run rẩy. Bạch Tử Họa vẻ mặt thản nhiên, vẫn như cũ không có biểu tình gì.

Gió nhẹ thổi qua, lá khô xào xạc chung quanh ba người.

Trong phút chốc, Hồng Diệp mơ hồ cảm thấy khung cảnh này có điểm quen thuộc...

Đây không phải là khung cảnh kinh điển giữa công – thụ và nàng bánh bèo tiểu tam sao?

Ta đây mới không phải là tiểu tam, ta tránh, các ngươi tiếp tục tương ái tương sát đi!

Hồng Diệp cười vô tội định xoay người rồi đi lại bị một giọng nói xa lạ sau lưng chấn kinh.

“Hậu nhân của Tiên Linh tộc...”

Bóng hình thon dài, không biết xuất hiện từ lúc nào, chiếc áo choàng dài đen thướt tha, gần như cả người hẩn đều giấu biệt bên trong lớp áo, nhìn như quỷ mị chốn u linh, toát lên vẻ tà ác tột cùng. Người này đứng dưới một tàn cây, ánh trăng phủ xuống tàng cây vừa vịn che đi một nửa khuôn mặt, lơ mơ thấy hình dáng hai chiếc sừng trên đầu, ngoài ra chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn tào nhả, cùng một vài sợi tóc màu đỏ.

Sát Thiên Mạch từ phía sau đi tới, trầm giọng kêu một tiếng: “Ma Quân!”, thân thủ kéo Hồng Diệp về phía sau, giống như gà mẹ bảo vệ con.

Ma Quân có chút dở khóc dở cười nhìn hành động của Sát Thiên Mạch, chậm rãi nói:

“Không cần đề phòng như vậy, ta chỉ là có chút hứng thú với tiểu cô nương Tiên Linh tộc này thôi. Không nghĩ tới sau vạn năm, vẫn còn hậu nhân Tiên Linh tộc trên thế gian.”

Bạch Tử Họa này giờ vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng:

“Ma Quân các hạ! Tiên Linh tộc vốn là trực hệ Thần tộc, cùng Tiên môn có quan hệ sâu sắc, các hạ không nên đánh chủ ý lên cô nương này thì hơn!”

“Nha đầu này là đệ tử của ta, vừa đần vừa phiền toái, ngài từ bỏ đi!” Sát Thiên Mạch thấy đối thủ của mình mở miệng, cũng không chịu kém cạnh nói.

What the f— Ngươi đây là giúp ta hay đang chửi xéo ta?

Hồng Diệp mang ánh mắt “ôn nhu” nhìn chằm chằm Sát Thiên Mạch. Nếu ánh mắt có thể giết người, à không, giết yêu, hẳn là Sát Thiên Mạch đã sớm bị chết vài trăm lần trước ánh mắt “nóng bỏng” của nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dã Tâm Của Ma Quân! Sinh Tử Chi Giao!

“Nếu đã vô dụng như ngươi nói vậy thì nhường người cho bản quân, thế nào?”

Ma Quân cười nhẹ bước ra khỏi tàng cây, khuôn mặt hắc dần lộ dưới ánh trăng.

Nếu chưa nhìn thấy dung mạo của Sát Thiên Mạch hay Bạch Tử Họa, Hồng Diệp nhất định sẽ luống cuống vô cùng. Trước mắt là một gương mặt tuấn tú hoàn mỹ, vài sợi tóc màu đỏ rũ xuống trán, chia đôi hàng lông mày như tranh vẽ, che đầy đôi mắt phượng ưu nhã, tạo nên một vẻ đẹp vừa rực rỡ vừa hết sức tàn khốc.

Ánh mắt đỏ sậm mỹ lệ mà tà ác, ẩn ẩn bên trong là vẻ giễu cợt nhìn vào ba người trước mắt như hỏ nhìn mồi.

Bạch Tử Họa bước đến gần hai người nàng, biểu tình trầm trọng:

“Hắn đã mở kết giới phong tỏa nơi này rồi!”

“Xem ra là quyết tâm muốn đoạt hậu nhân Tiên Linh tộc!” Sát Thiên Mạch khuôn mặt yêu mị toát lên thần sắc nghiêm túc hiếm có, nhìn sâu vào mắt Bạch Tử Họa. Hai người vừa này còn đánh nhau quên trời quên đất hiện tại lại đứng chung một chiến tuyến: Tuyệt đối không để Ma Quân đem hậu nhân của Tiên Linh tộc đi!

Hồng Diệp cho dù có ngốc đến đâu cũng nhìn ra được vị Ma Quân này có ý đồ bắt lợi với mình. Hơn nữa nếu mình rơi vào tay hắn kết cục khẳng định không tốt đẹp gì, còn có thể liên lụy đến người trong Tiên môn, nếu không Bạch Tử Họa sao có thể vì một kẻ mới quen như nàng mà ra mặt.

Cả ba người cũng rất rõ ràng, hiện tại đều bị vây khốn chỗ này, nếu không đồng tâm hợp lực thì chỉ tự hại người hại mình.

“Ta đã cho các ngươi cơ hội!” Thoáng có chút thất vọng, thờ dài một tiếng, Ma Quân cước bộ nhẹ nhàng hướng phía trước đi tới. Một lần nữa như quỷ dị chợt hiện trước mặt ba người. Bàn tay thon dài lộ ra khỏi áo choàng, tụ tập một luồng ma khí màu đen: “Trước tiên xử lý các ngươi, sau đó đem nha đầu này đi!”

“Động thủ!”

Bạch Tử Họa trầm giọng quát một tiếng, tay phải xuất ra một thanh kiếm màu bạc tràn đầy kiếm khí tràn đầy chính khí vùng về phía Ma Quân. Bạch Tử Họa vừa có động tác, Sát Thiên Mạch và Hồng Diệp cũng triển khai cước bộ, ba người chia thành một vòng cung hướng về Ma Quân mà thi triển toàn bộ tuyệt học.

Vừa ra tay, chính là tuyệt sát!

Đồng thời xuất động! Đồng loạt ra tay!

Một đóa hoa hiện ra giữa không trung chậm rãi xoay tròn, từng cánh tách ra như phi đao phóng nhanh về phía Ma Quân. Người xuất thủ là Sát Thiên Mạch.

Thân hình Hồng Diệp khinh phiêu tựa như hồ điệp vũ, hồng y như mộng, màu đỏ tung bay trên không trung mang theo cực hạn mỹ lệ giống như ảo cảnh vậy nhưng cũng mang theo sát cơ dị thường nồng đậm!

“Kiến hoi!”

Khóe miệng Ma Quân hơi nhếch lên, tràn ngập vẻ lạnh lẽo, hắc sắc quang mang phía trên bàn chân hiện ra, thân hình hơi run lên, sau đó như quỷ mị biến mất tại chỗ, khi hiện ra thì đã ở trước mặt ba người.

Đập vào mắt có thể thấy được, đó là một cỗ khí tức cực kỳ đặc thù và tà ác, thoáng như muốn thôn phệ thiên địa vậy! Đạt đến mức tận cùng bóng tối thì lại tàn mát ra chỉ cực hắc sắc quang mang.

Khi bóng tối đi đến cực điểm thì cũng không khác gì quang minh cả.

Đạo hắc sắc quang mang kia như một cái vách sắt không thể phá vỡ đem tất cả công kích ngăn cản lại!

Ba người Hồng Diệp dốc hết toàn bộ tâm lực, nhân lực tuyệt mệnh một kích mà duy trì toàn lực tiến công. Tất cả lăng không nhắm thẳng vào hắc ảnh trước mặt. Thế tiến công như chớp lại bị chặn lại bởi vòng sáng màu đen bên người Ma Quân, tất cả công kích vào giờ khắc này lại lâm vào tình thế giằng co quỷ dị.

Không cần phải có bất kỳ ngôn ngữ, bất kỳ động tác ý bảo nào, ba người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi lần nữa nghiền ép tự thân sinh mệnh lực, đem một điểm tiềm lực cuối cùng toàn bộ ép ra. Ma Quân vẻ mặt khinh thường không thêm để ý, vốn muốn tự lại mà khí nhanh chóng một đòn giải quyết hai tên tiểu tử không biết điều kia đột nhiên biến sắc lui lại nửa bước.

Hộ thể ma khí bên người rắc một tiếng rồi vỡ vụn. Ma Quân vẻ mặt vận vẹo không ngờ rằng ba con kiến hoi mà hắn nhận định liều mạng liên thủ cũng có thể đánh tan hộ thể ma khí bên người hắn. Xem ra hắn đã quá coi thường ba con kiến hoi này!

Ầm ầm một tiếng, hắc sắc quang bộc lúc trước đã sắp bị nghiền nát trong nháy mắt hoàn toàn nổ tung! Lực lượng cuồng mãnh bốn bề xông ra, thế như chẻ tre! Ba người Hồng Diệp nhất tề kêu đau đớn một tiếng, nhanh chóng lui lại, người người trong miệng phun máu tươi, chân khí trong người hỗn loạn khó kiểm chế.

Hồng Diệp nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe miệng, mặc dù mặt tái mét không chút huyết sắc vẫn kiên cường đứng dậy nói:

“Ta là hậu nhân Tiên Linh tộc không sai nhưng tự hỏi một chút năng lực của ta không nên lọt vào mắt Ma Quân các hạ mới đúng. Ngươi vì sao phải hạ thủ độc ác, quyết tuyệt như vậy?”

Ma Quân cả người hắc quang tràn ngập, khuếch tán ra mà ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói: “Nha đầu tâm tính không tệ, một chút thực lực của ngươi đương nhiên không là gì trong mắt ta, nhưng là ngươi lại là hậu nhân Tiên Linh tộc, trực hệ Thần tộc. Ngươi phải biết, thế gian này đã không còn thần, nhưng sức mạnh của thần là vô biên, chỉ cần đem tinh huyết của ngươi luyện chế thu vào trong tay, bản quân cũng có được năng lực của Thần tộc. Đương nhiên điều này còn phụ thuộc vào nồng độ huyết mạch Thần tộc trong người ngươi!”

Sát Thiên Mạch cùng Bạch Tử Họa trong lòng thầm nói “Quả nhiên!”, cũng không nhiều lời trực tiếp đi đến sóng vai cùng Hồng Diệp. Lúc này, bọn họ hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bất Đắc Dĩ

Kiểm ảnh, bóng hoa cùng hắc khí giao đầu qua lại không biết bao nhiêu lần. Ma Quân kia lúc xuất thủ lại cố ý bỏ qua Hồng Diệp, nàng trở thành đối tượng bị công kích ít nhất. Rất rõ ràng, nếu nàng bị thương xem ra hắn cũng không được lợi gì.

Hồng Diệp tính toán nhanh, xuất thủ sát chiêu tầng tầng lớp lớp, mơ hồ phối hợp với Sát Thiên Mạch cùng Bạch Tử Họa miễn cưỡng chống đỡ thêm vài chiêu. Ma Quân rốt cuộc không có kiên nhẫn, tay trái tụ tập đao phong chém tới, tay phải tạo ra gió lốc che khuất tầm mắt của ba người Hồng Diệp.

“Không xong!” Lòng ba người trầm xuống, nơi này dù gì cũng nằm trong địa phận Trường Lưu sơn, tuy rằng có kết giới nhưng cũng không che dấu được lâu. Thời gian kéo dài rõ ràng có bất lợi với Ma Quân, một khi Tam Tôn đi tới nhất định sẽ tạo ra phiền toái lớn.

“Ngoan ngoãn giao ngươi, bản quân liền tha các ngươi một mạng. Một khi bản quân phát động thời không tới ảnh, lọt vào không gian nứt vỡ các ngươi chỉ còn đường chết!”

Ba người Hồng Diệp đều không lên tiếng, liều mạng xuất thủ. Bọn họ đều là những kẻ thông minh, đương nhiên sẽ không tin vào lời của Ma Quân. Cho dù có giao ra Hồng Diệp cũng không thể đảm bảo Ma Quân có hay không giết người diệt khẩu, dù sao thì tin tức hậu nhân Tiên Linh tộc còn sót lại cũng

sẽ khiến vô số kẻ điên cuồng.

Hai cổ lực lượng mạnh mẽ, không có chút hoa mỹ đụng vào nhau!

“Hừ —” Ma Quân lão đảo lui về phía sau hai bước, mỗi một bước đều để lại vết chân in sâu trên mặt đất.

Phốc phốc phốc...

Ba người Hồng Diệp thân thể đồng thời bay lên, miệng phun máu tươi, chia làm các phương hướng bay ra ngoài đập vào thành kết giới.

Ma Quân trong mắt lộ ra một tia tàn độc, đột nhiên hét lớn một tiếng nói:

“Thời không toái ảnh!”

Trong chớp mắt trên người hắn tỏa ra ma khí nồng đậm, từng đợt đao phong lạnh lẽo chém loạn trong không trung khiến không gian nứt vỡ, kèm theo lực hút từ sâu bên trong giống như những lỗ đen trong vũ trụ. Cây cỏ, đất đá, bất cứ thứ gì trong phạm vi không gian loạn lưu đều bị hút vào, nghiền nát.

Xui xẻo chính là, nữ chính của chúng ta vốn tu vi thấp hơn nhiều so với Sát đại mỹ nhân cùng Bạch đại tiên, sớm đã không trụ được, liền bị lực hút từ không gian loạn lưu cuốn vào.

Xui xẻo hơn nữa là trong lúc bị lực hút kéo đi, nàng vô tình nhận thay Bạch Tử Họa hiện tại là đèn đã cạn dầu một đao phong.

Xui xẻo hơn nữa chính là uy lực của đao phong giúp nàng thoát khỏi lực hút của không gian loạn lưu nhưng lại đẩy nàng về phía Bạch Tử Họa và cả hai cùng rơi vào không gian loạn lưu khác!

Roi tự do... Đây là suy nghĩ đầu tiên của Hồng Diệp.

Sẽ chết ở đây?... Đây là suy nghĩ thứ hai của Hồng Diệp.

Chết cùng trai đẹp, có lời... Đây là suy nghĩ thứ ba của Hồng Diệp.

Trước mắt chỉ thấy một màu đen, sau đó xuất hiện một màu trắng, cuối cùng là một màu đỏ. Hồng Diệp mệt mỏi nhắm mắt, cái gì cũng lười không muốn nghĩ nữa.

~~~~ Ta là đường phân cách duyên dáng ~~~~

Hồng Diệp chìm trong giấc ngủ mê man mỗi một, rất lâu sau mới chậm rãi mở mắt.

Không gian tối đen, chia tay ra nhìn không rõ năm đầu ngón tay.

Hồng Diệp đầu đầy mồ hôi, hồi tưởng mấy sắc màu đỏ, trắng, đen xuất hiện trước khi mình mê man, căng thẳng nắm chặt hai tay. Lạy Chúa, có khi nào do nàng ngã từ trên cao xuống mà làm dập mất mấy dây thần kinh thị giác không?

Hốc mắt nàng tràn ngập chua xót tự an ủi mình, mặc dù ta không muốn bị biến thành Mai Siêu Phong nhưng chí ít ta vẫn còn sống. Lão Trời già coi như không tuyệt đường người, quan trọng phải xác định được mình hiện tại ở đâu!

Nghĩ vậy, Hồng Diệp quơ quơ hai bàn tay nhỏ bé, cố gắng nhận biết hoàn cảnh xung quanh. Nhưng chỗ nào cũng sờ không tới, chỉ phát hiện dưới người mình dường như có một tấm đệm rất dày— Mềm mại ấm áp khiến người ta khó hiểu— Lại còn phập phồng lên xuống rất có quy luật—

Xấu chuối một số chi tiết, cả người Hồng Diệp như bị điện giật vội vã lăn qua một bên bất chấp tình huống xung quanh! Nàng căn bản là đề lên một người sống này giờ...

Hồng Diệp sờ loạn một lúc mới chạm đến gương mặt người kia, cẩn thận đối chiếu đường nét gương mặt với Sát đại mỹ nhân không giống lắm, vậy thì chỉ có thể là Bạch Tử Họa. Nàng thở ra một hơi, vị này chính là nam chính trong Hoa Thiên Cốt đó nha, người ta có số tiểu cường tuyệt sẽ không chết ở đây. mà nàng, muốn rời khỏi nơi khi ho cò gáy này cũng chỉ có thể bám lấy Bạch Tử Họa. Ít nhất ở cạnh hắn sẽ không nguy hiểm tính mạng đi!

Xung quanh đen kịt, chợt nghe tiếng hô hấp của người trước mặt khi ngắn khi dài, lại sâu mà nặng, vài tiếng rên rỉ rất nhỏ yếu ớt truyền đến, nghe thấy mà tim đập thình thịch.

“Bạch Tử Họa!” Hồng Diệp nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

Tiếng rên bỗng biến mất, theo sau là giọng nói bình thản quen thuộc, giống như hết thảy những việc xảy ra ở đây đều không liên quan gì đến hắn:

“Cô nương không sao chứ?”

“Ta không sao... Nhưng ta bây giờ không nhìn thấy gì cả!” Không hỏi đến thì thôi, hỏi đến nàng không nhìn được lại trào nước mắt. Cho dù tâm tính nàng kiên định bao nhiêu cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi ở hiện đại, so với người tu tiên như Bạch Tử Họa, yêu tộc như Sát Thiên Mịch và chủ nhân cơ thể này, nàng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém. Đột nhiên bị một kẻ cường đại đến không thể tưởng tượng nổi đánh chủ ý lên

người, lại còn mất đi ánh sáng trong đôi mắt, nàng cảm thấy mình thật bất lực.

Bạch Tử Họa trong cặp mắt phượng ánh lên vẻ thương xót, nhưng hẳn trước giờ đều không nói nhiều, cũng không biết an ủi người khác chỉ chậm rãi lau nước mắt cho nàng.

“Đừng khóc!”

Không biết có phải ảo giác hay không, Hồng Diệp cảm thấy thanh âm của Bạch Tử Họa rất dịu dàng, không thân nhiên cái gì cũng không để tâm như ấn tượng ban đầu. Trong tối tăm, thanh âm của hắn như có ma lực xoa dịu nỗi bất an trong lòng nàng, dẫn nàng đi trong đêm tối. Chỉ ít, bên cạnh nàng còn có một người sống, nàng sợ nhất chính là cô đơn một mình, giống như những tháng ngày ở trong Thần Ma bí cảnh kia.

“Ta đi xem xét xung quanh một lát!”

Bạch Tử Họa đứng dậy định rời đi, lại phát hiện ống tay áo hình như đang bị níu lấy, liền cúi đầu nhìn. Thiếu nữ hồng y vẻ mặt tràn đầy bất an cùng căng thẳng, bàn tay gầy nhỏ giữ chặt ống tay áo của hắn.

Cảm thấy Bạch Tử Họa dường như hơi nhú mào, Hồng Diệp vội rút tay về.

Kỳ thực, hắn vốn là người coi nhẹ tiểu tiết, cái nhú mào vừa rồi không phải là vì cảm thấy không hài lòng mà chỉ là thói quen của, nhận ra nàng đang sợ hãi, hắn chủ động giờ tay ra nắm lấy tay nàng khẽ nói:

“Đề ta đỡ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Man Hoang

Nơi đây không có trời, khung cảnh như thể trong thời hỗn độn khi Bàn Cổ còn chưa khai thiên lập địa. Vì không có mặt trời, mặt trăng hay những vì tinh tú nên cũng không có ngày hay đêm.

Hồng Diệp co người ngồi sát thành hang động, đầu cúi xuống, cầm tựa vào hai đầu gối, mái tóc đen dài óa xòa che phủ khiến nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt. Bạch Tử Họa ngồi đối diện nàng đang thêm cúi vào đồng lửa trước mặt, khung cảnh trầm lặng dị thường.

“Nơi này có lẽ là Man hoang” Bạch Tử Họa đột nhiên mở lời đánh vỡ sự yên lặng, hoặc có lẽ hắn muốn đẩy sự chú ý của Hồng Diệp đến nơi khác thay vì ủ rũ không có sức sống như hiện tại.

“Man hoang?” Hồng Diệp hơi ngẩng đầu, hai mắt đen láy, sâu thẳm nhưng không có tiêu cự.

“Man hoang là một không gian căn cứ hoàn toàn biệt lập với Lục giới, phía Tây là sa mạc, phía Nam là sông hồ đầm lầy, phía Bắc là nơi băng tuyết lạnh lẽo, ở giữa là rừng rậm đặc sương mù. Vùng biển ở cuối phía Đông nối liền với quy khứ, phạm nhân của Tiên giới và tử hồn đều bị đẩy tới đây qua Minh Độ.”

Bạch Tử Họa thấy nàng có phản ứng, lại nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng cũng đoán được nàng không biết nơi này dành kiên nhẫn giải thích:

“Truyền thuyết đây là một chỗ khi khai thiên, búa của Bàn Cổ không cẩn thận nện vào, cũng có truyền thuyết nói đây là nơi chúng thần thượng cổ chôn xác sau khi bị tàn sát. Ở trong này pháp thuật hay bảo vật gì đều không dùng được, môi trường khắc nghiệt, đầy rẫy hiểm nguy, điều kiện cực kì thiếu thốn. Yêu ma, quỷ quái, tiên nhân, thậm chí cả động thực vật đều cố gắng sinh tồn bằng cách thức nguyên thủy đẫm máu nhất.”

“Thế thì có khác gì Thần Ma bí cảnh?”

“Có khác biệt. Thần Ma bí cảnh trăm năm xuất hiện một lần, hơn nữa vị trí xuất hiện đều không cố định, rất nhiều người coi Thần Ma bí cảnh như di tích viễn cổ để tìm kiếm bảo vật. Trên thực tế có không ít bảo vật từ thời viễn cổ được mang ra từ nơi này, qua bàn tay của một số kẻ tâm bảo may mắn còn sống sót” Bạch Tử Họa hơi dừng lại rồi nói tiếp “Còn Man hoang, vì có rất ít người biết lối và cách vào Minh Độ nên cực khó để đến man hoang này. Vậy nên những kẻ bị lưu đày tới đây đều là những người ít nhiều có danh tiếng, không thể tùy tiện xử tử, ví dụ như dọa tiên, hoặc là làm nhiều việc ác nhưng tội lại không đáng chết, ví dụ như yêu ma, hay bắt kẻ dùng cách gì cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn được, giả như tử hồn.”

Bạch Tử Họa còn chưa nói hết, muốn trốn khỏi Man hoang càng không thể, tựa như ném một người tay không tác sát lại không có cánh vào một hố sâu không đáy, ngoài việc không ngừng rơi xuống đến lúc chết thì không làm gì được cả. Dẫu có là tiên nhân pháp lực mạnh đến đâu thì một khi đã tới nơi này cũng không khác gì một con kiến, chẳng cách nào thoát ra được. Đây là đoạn miêu tả về Man hoang trong Hoa Thiên Cốt, Hồng Diệp nhớ mang máng Đông Phương Úc Khanh từng cứu Hoa Thiên Cốt khỏi Man hoang khi nàng bị sư huynh của Bạch Tử Họa là Ma Nghiễm đẩy đến đây, tuy rằng không rõ hắn làm cách nào nhưng hẳn làm được thì hai người nàng có lẽ cũng làm được.

Hồng Diệp hơi lấy lại tinh thần ngồi thẳng ngồi lên, mắt nhìn về phía Bạch Tử Họa, tuy rằng cái gì cũng không thấy nhưng vẫn cảm nhận được vị trí của hân, khẽ nói:

“Chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách thoát khỏi đây.”

Bạch Tử Họa nhìn thiếu nữ áo đỏ thật lâu, sau đó hơi mỉm cười lặp lại câu nói của nàng, không tỏ ý kiến đồng ý hay không đồng ý, vurun tay đưa cho nàng miếng thịt vừa nướng chín trên bếp.

Hồng Diệp đảo mắt, hơi giận dỗi nói: “Ta không nhìn thấy!” Người đây là cố tình chơi xỏ ta.

Bạch Tử Họa sững sờ nhìn nàng một lúc, cười khò lại gần giúp nàng ăn. Không phải hân có ý chơi xỏ nàng, cũng không phải không nhớ ra mắt nàng không thấy gì, chẳng qua gần gũi tiếp xúc với một cô gái thế này, đây là lần đầu tiên, có chút xấu hổ. Hồng Diệp cảm giác được Bạch Tử Họa khó xử, trong lòng đặc ý dào dạt thăm hỏi, cho người giả bộ thanh cao với ta, đáng đời. Ngoài mặt lại nặn ra một nụ cười buồn rười rượi, phối hợp với đôi mắt đen láy, sâu thẳm không có tiêu cự trông nàng thoát như một cô gái bình thường yếu ớt vô lực.

Các người thử nghĩ mà xem, một cô gái yếu đuối vô hại như thế xuất hiện trước mặt các người, nhất là một cô gái xinh đẹp có ai mà không động lòng muốn giúp đỡ nàng một chút? Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa có thể là người này, thế nhưng Bạch Tử Họa này hiện tại chỉ là một thiếu niên, cũng không phải Trường Lưu thượng tiên cao cao tại thượng kia, định lực đương nhiên không bằng.

Diễn xuất xứng đáng trao giải Oscar của Hồng Diệp cuối cùng cũng đánh vỡ tầng phòng ngự cuối cùng trong lòng Bạch Tử Họa. Hân chậm rãi xé một miếng thịt, lại hơi thổi cho đỡ nóng rồi mới đưa đến bên miệng nàng, quả thực là đủ mười phần ôn nhu dịu dàng. Hồng Diệp đương nhiên cảm nhận được hành động của hân, trong đầu thầm vang lên ba tiếng: “Nam nhân tốt”. Các người cũng đừng thắc mắc vì sao mắt nàng không thấy gì lại vẫn cảm nhận được người bên cạnh, đây là thiên phú kỹ năng của tộc Tiên Linh, ngay cả người trước mặt đối với mình có thiện ý hay ác ý cũng cảm nhận được. Lúc trước trong trận chiến của Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa, nàng tuy không thấy bóng dáng họ nhưng lại cảm nhận được chiêu thức họ thi triển cũng là nhờ năng lực này. Chính nó làm lộ ra thân phận hậu nhân Tiên Linh tộc khiến nàng bị Ma Quân phát hiện.

Cảm nhận được hơi nóng của miếng thịt, Hồng Diệp vừa phối hợp há miệng vừa tiếp tục suy nghĩ: “Quả nhiên là có trai đẹp phục vụ có khác, hương vị tốt thật!”. Còn đang chậm rãi thưởng thức hương vị đột nhiên phát hiện tay người đối diện cứng đờ, sau đó lại hơi run rẩy suýt nữa đánh rơi miếng thịt trong tay. Hồng Diệp còn định mở miệng châm chọc hân, rằng người bị Parkinson (bệnh run chân tay, thường gặp ở người cao tuổi) à, lại phát hiện ra điều gì mặt đỏ đến tận mang tai, suýt chút nữa thì cắn vào lưỡi.

Nàng cẩn thận nhớ lại vừa rồi, hình như lưỡi mình chạm đến tay người ta, đúng là có chút... Trời ơi xấu hổ quá đi mất! Hồng Diệp hơi lùi lại, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, chỉ hận không tìm được một khối đậu phụ để đập đầu mình vào chết quách cho xong:

“Ta... ta... không... cái kia... có ý...”

“Không sao”

Bạch đại tiên nhanh chóng thu lại vẻ luống cuống lúc nãy, bình tĩnh thản nhiên như không có việc gì tiếp tục công việc đang dở. Hồng Diệp sao còn dám để Bạch đại tiên cao cao tại thượng làm việc này, hơn nữa cũng phải tránh tình huống đáng xấu hổ lúc này, liền thể hiện mình có thể tự ăn được.

Bạch Tử Họa buồn cười nhìn thiếu nữ áo đỏ loay hoay ăn thịt sao cho không dính ra ngoài cũng không bị bỏng, rõ ràng rất khó nhưng lại vì xấu hổ mà miễn cưỡng tự mình làm, cuối cùng khiến bản thân ăn không được nhưng lại bôi bẩn khắp mặt.

“Đề ta giúp nàng...”

“Không cần... ta... tự làm”

“Thật ra ta không ngại...”

“Nhưng mà ta ngại!”

Bạch Tử Họa từ nhỏ đã trưởng thành hơn so với bạn bè cùng trang lứa, tư chất xuất chúng, tính tình lại thanh đạm ít nói dần dần khiến bạn bè cùng trang lứa cho rằng hân rất lạnh lùng xa cách, vì thế cũng không muốn tiếp xúc nhiều với hân. Bạch Tử Họa không có nhiều ấn tượng với tuổi thơ của mình bởi vì khoảng thời gian đáng nhớ nhất đối với mỗi người thì đối lại với hân chỉ có cô độc tu luyện. Năm tháng qua đi, Bạch Tử Họa học được cách giấu kín sự cô đơn của mình đằng sau khuôn mặt thản nhiên đạm mạc vĩnh viễn không đổi. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, chỉ trong thời gian một ngày ngắn ngủi, thiếu nữ này không biết bao lần phá vỡ lớp mặt nạ cố hữu này của hân mà bản thân không hay. Đương nhiên, nếu Hồng Diệp biết được suy nghĩ trong đầu Bạch Tử Họa lúc này, nàng khẳng định sẽ đưa một tay lên khẳng khái thề thốt trừ việc khiêu khích Sát Thiên Mạch thì tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng không có gan trêu chọc đến ý trung nhân của Yêu thần đại nhân đâu.

Hồng Diệp ăn được một chút thì mặt lấm lem như mèo, bản thân nàng biết mặt bẩn nhưng càng lau lại càng bẩn, cuối cùng bức tức lấy tay áo đi đi di lại mấy lần thật mạnh khiến da thịt đỏ bừng. Bạch Tử Họa thấy bộ dáng trẻ con của nàng thì nhin cười đưa tay áo trắng muốt ra giúp nàng lau mặt trong khi người nào đấy xấu hổ vụn vụn không chịu ngồi yên.

“Bạch Tử Họa, người thích mặc đồ trắng thế, giờ lại lau mặt cho ta sẽ bẩn mất”

“Không sao, niệm Tịnh thủy chú một lần là sạch” Bạch Tử Họa không để ý, cẩn thận giúp nàng lau mặt, cũng không phát hiện ra nàng nói hân “thích” mặc đồ trắng chứ không phải mặc đồ trắng.

“Sát Thiên Mạch không dạy ta cái này, người trong Tiên môn đều dùng Tịnh thủy chứ à?”

“Ừ”

“Thế người trong tiên môn các ngươi đều không phải tằm, cũng không phải giặt đồ à? Thật tiện lợi, dạy ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Điệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thú Hanh Tức

Hồng Điệp còn đang tính toán giả bộ đáng thương để Bạch Tử Họa chịu dạy “Tịnh thủy chứ” cho mình, đột nhiên gương mặt chợt biến, đứng bật dậy, đôi mắt tuy không thấy gì vẫn đề phòng nhìn chăm chăm về một phía.

Không khí trở nên đông đặc lại, giống như có một sinh vật cường đại xuất hiện gần nơi này. Bạch Tử Họa hơi nhíu mày, vỗ nhẹ lên bàn tay Hồng Điệp ý bảo đừng quá khẩn trương. Tại lúc này, trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một đôi mắt to tròn màu lam lại tràn đầy linh khí, bất quá theo như kích cỡ đôi mắt này thì sinh vật mới xuất hiện tựa hồ rất nhỏ bé.

Bạch Tử Họa trong lòng chợt động. Man hoang không thiếu tiên thú, thần thú từ thượng cổ, cũng không biết đây là loại mãnh thú nào?

Con thú có đôi mắt màu lam ấy càng lúc càng gần, tinh thần của hai người càng lúc càng khẩn trương. Cuối cùng nó cũng hiển lộ thân hình hoàn toàn dưới ánh lửa, một con thú nhỏ trông giống họ mèo nhưng lại mập mạp như heo, bốn chân ngắn cùn cùn, trên mình phủ bộ lông trắng pha lẫn hoa văn màu lửa. Đó là một con thú rất đẹp, nhưng đây có lẽ không phải chân thân của nó.

“Dường như nó không có ác ý với chúng ta”

Bạch Tử Họa nhìn vào đôi mắt hiếu kì đang hướng về hai người của con thú nhỏ mà nói, nếu như đúng là mãnh thú hung tàn thì đã sớm hiện chân thân tấn công rồi. Bộ dáng này của nó có chút giống một loại mãnh thú được ghi lại trong thư tịch cổ, không biết có phải là nó không?

Mũi của con thú ngẩng lên, mục quang nhìn về phía miếng thịt gác trên bếp, trên mặt nó lộ ra vẻ tham ăn như con người. Bạch Tử Họa đại khái hiểu con thú này vì sao mà lại qua đây. Chính là hương vị thịt nướng đã dẫn con thú tham ăn lại.

“Lại đây” Bạch Tử Họa hơi cúi người, một tay vươn ra vẫy gọi con thú nhỏ.

Con thú nhỏ nhìn thấy Bạch Tử Họa mà không đáp lại, đôi mắt nó dừng lại trên người Hồng Điệp, đột nhiên lộ thần sắc hưng phấn, bước nhỏ qua bên Bạch Tử Họa tới dưới chân Hồng Điệp. Sau khi đi vòng quanh hai chân nàng, đột nhiên nó dựng hai chân trước lên trên bàn chân nàng, cặp mắt tròn xoe nhìn nàng kêu lên ô ô liên tục.

Hồng Điệp vẻ mặt nghi hoặc ôm con thú nhỏ, con thú này rõ ràng có khí thế không tầm thường vì sao lại tỏ ra thân thiết với mình thế nhỉ? Hồng Điệp đưa tay xoa nhẹ lên mình con thú nhỏ, nó lập tức nhẹ nhàng kêu lên hai tiếng, gương mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

“Bé con, nếu ngươi muốn ăn thì phải nịnh cái người áo trắng kia biết không?”

Con thú nhỏ cực kì thông minh kêu lên một tiếng lại nhảy xuống đất chạy tới chân Bạch Tử Họa, vẻ mặt nịnh nọt mười phần cọ cọ đầu vào chân hắn.

“Thật biết nịnh!” Bạch Tử Họa cười cười đem cho nó một miếng thịt “Nàng có biết nó là thú gì không?”

“Không biết”

“Nó là thú Hanh Tức, một trong những hung thú lợi hại nhất thời thượng cổ” Bạch Tử Họa vuốt nhẹ lớp lông dày mượt của thú Hanh Tức, chậm rãi nói tiếp “Thú Hanh Tức đều rất thông minh, thời thượng cổ chúng thường sống chung với tộc Tiên Linh, người trong tộc nuôi dưỡng thú Hanh Tức nhỏ, khi chúng trưởng thành sẽ cùng kẻ vai chiến đấu với người nuôi dưỡng chúng. Ở nơi này, nó kiếm ăn rất dễ, chắc chắn không chỉ là vì thức ăn mới tìm đến đây”

Hồng Điệp trầm mặc nhìn thú Hanh Tức tựa như con mèo mập sau khi ăn no lại quay về nằm dưới chân nàng. Lúc trước nàng luôn thắc mắc Bạch Tử Họa trong nguyên tác làm thế nào lại thu phục được thú Hanh Tức, còn phó thác Hoa Thiên Cốt khi ở Man hoang cho nó, thì ra là như vậy. Chỉ là theo cách nói của Bạch Tử Họa, thú Hanh Tức dường như rất thích người của tộc Tiên Linh, như vậy hiện tại nó là quy phục Bạch tử Họa hay là nàng?

Hanh Tức dường như cảm nhận được ý nghĩ của Hồng Điệp nịnh nọt liếm nhẹ vào lòng bàn tay nàng, vẻ mặt hề hề đáng thương cực kì không có cốt khí.

“Ngươi có đúng là thú Hanh Tức không đấy, chẳng có cốt khí của thượng cổ hung thú gì cả” Hồng Diệp buồn cười vắn về hai má tròn múng nính của thú Hanh Tức lòng thầm hồ thoải mái, chẳng trách tiểu tử Sát Thiên Mạch thường xuyên làm như vậy. Nhớ đến Sát Thiên Mạch, Hồng Diệp tuy rằng lo lắng nhưng thủy chung vẫn cho rằng hắn sẽ không mất mạng, dù sao hiện tại có lẽ còn cách nguyên tắc một đoạn thời gian, Sát Thiên Mạch không phải kẻ đứng đầu yêu ma hai giới, Bạch Tử Họa cũng không phải Tôn thượng cao quý lạnh lùng.

Bạch Tử Họa vẫn quan sát Hồng Diệp cùng thú Hanh Tức nãy giờ, phát hiện nàng thoáng thất thần, đoán rằng nàng đang lo nghĩ cho đồng bạn, cũng không muốn làm phiền nhầm lẫn lại điều tức thương thế. Man hoang quá nguy hiểm, hẳn tự nhiên không cuồng vọng cho rằng một người chỉ mới tu thành bán tiên như mình trong điều kiện mất hết tiền lực sẽ có thể an nhiên tự tại ở chốn này.

Hồng Diệp ôm thú Hanh tức vào lòng, cân nhắc một chút rồi nói:

“Hôm nay ngươi nói ngươi mới bái nhập Trường Lưu sơn là thật sao?”

“Là thật!”

“Vậy... ngươi vì sao lại lợi hại như vậy?” Bộ dáng người này rõ ràng không chênh lệch so với Sát Thiên Mạch và nàng là bao, tuy rằng ở cái thế giới này, dung mạo và tuổi tác là hai khái niệm cách nhau rất xa nhưng dung mạo và thực lực lại tuyệt đối có liên quan. Đại đa số những kẻ mạnh không phải là những người có bộ dáng trẻ tuổi nam thì tuần tú, nữ thì nữ lệ sao?

Bạch Tử Họa không trả lời, hơi thở đều đều giống như đã ngủ, cũng không biết là do không muốn trả lời hay do chìm vào việc điều tức trị thương mà không để ý đến xung quanh nữa.

Hồng Diệp lè lưỡi, tay ấn ấn bộ lông dày mượt của thú Hanh Tức thì thảo:

“Cái người này lại không chú ý đến chúng ta, thật nhàm chán, không biết A Mạch hiện tại thế nào?”

***

Sát Thiên Mạch thất hồn lạc phách nhìn vào những vết nứt không gian dần khép lại, nếu không phải Trường Lưu Tam Tôn cùng lão già kia chạy tới ngăn lại, hẳn nhất định sẽ bắt chấp tất cả nhảy vào bên trong tìm kiếm Hồng Diệp.

“Lão già, mở cái không gian kia ra, ta đi tìm nàng!”

Sát Thiên Mạch ánh mắt đăm đăm, tóc đã rời bù. Khuôn mặt xinh đẹp, đã trở nên tiêu tụy. Đôi môi cũng khô héo, trong đôi mắt sáng rỡ tất cả đều là tơ máu!

“Đồ hồn trướng, lão phu dù gì cũng là một trong số các sư phụ của ngươi! Ngươi nhảy vào đó thì sẽ tìm được nha đầu kia sao, có bản lĩnh thì mạnh mẽ lên, tự mình giết tên Ma quân kia báo thù cho nàng, tự mình mở ra không gian loạn lưu mà đưa nàng ta ra!”

“Mạnh lên...” Sát Thiên Mạch ánh mắt vốn thần thò, đột nhiên con ngươi co rút lại, trong tâm linh, một cỗ cảm xúc đột nhiên hướng lên, tựa hồ máu huyết cả người, vào giờ khắc này cũng sôi trào, một cỗ cảm giác khó có thể nói lên lời, từ trong lòng dâng lên “Giết tên Ma quân kia báo thù cho nàng, tự mình mở ra không gian loạn lưu mà đưa nàng ra!”

Bản thân hắn là một thiên tài hơn nữa còn là một chủng tộc cao quý đã tuyệt diệt trong yêu giới, so sánh với Tiên Linh tộc cũng không thua kém là bao. Sát Thiên Mạch kiêu ngạo tự phụ nhưng lại là kẻ coi trọng tình nghĩa, hắn nhận định Hồng Diệp cứu mình, tự nhiên sẽ báo đáp nàng. Vì thế Lưu Hóa Phi Đồng Sát Thiên Mạch kiêu ngạo không coi ai ra gì, giết người như ngóe lần đầu tiên trong cuộc đời học được cách bảo hộ một người từng chút từng chút một. Giống như Hồng Diệp nói, Sát Thiên Mạch thực sự “chịu trách nhiệm” với nàng, mấy năm qua, hắn dạy nàng học chữ, dạy nàng phép thuật tuy rằng sẽ không kiêng nể gì bắt nạt nàng một chút, chế giễu nàng một chút nhưng nếu có kẻ khác dám làm như vậy với nàng, nhất định sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Sát Thiên Mạch.

Có thể nói tình cảm của Sát Thiên Mạch đối với Hồng Diệp rất phức tạp, cũng rất đặc biệt, giống như đóa hoa do mình trồng nên sẽ khác với đóa hoa bên đường, bất kể đóa hoa bên đường có đẹp đến bao nhiêu vẫn không so sánh được với đóa hoa mình chăm chút từng ngày. Sát Thiên Mạch tự biết vị trí của Hồng Diệp trong lòng mình, tuy không phải tư tình nam nữ, nhưng trong lòng lại tự nhủ sẽ bảo hộ tốt cho nàng, không để nàng bị kẻ khác thương tổn. Thế nhưng tận mắt trông thấy nàng bị kẻ khác ám hại, nỗi bi thương tự trách trong lòng Sát Thiên Mạch qua mỗi ngày nàng mất tích đều lớn dần, từ từ biến thành một chấp niệm. Kể cả khi Hồng Diệp trở về từ Man hoang, chấp niệm bảo hộ nàng trong lòng Sát Thiên Mạch cũng không hề tiêu tan mà càng sâu nặng hơn, dốc sức bảo hộ nàng biến chấp niệm thành một thứ tình cảm không tên càng lúc càng lún sâu mà không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bi Kịch Sư Đồ Luyện Kinh Điển – Nữ Nhân Diên Cuồng

Hồng Diệp nhận lúc Bạch Tử Họa đang đường thương không chú ý liền ôm thủ Hanh Tức kêu nó chỉ đường cho nàng tới con suối gần nhất. Một mối cả một ngày trời, Hồng Diệp từ sau lần bị lạc trong Thần Ma bí cảnh kia thì bắt đầu sợ hãi ba thứ: sợ bản, sợ đói và sợ cô đơn vì thế việc đầu tiên nàng nghĩ đến sau khi làm ẩm cái bụng chính là tìm nơi để tắm rửa.

“Cái gì thế nhỉ?” Khi Hồng Diệp đang lau mặt thì cảm thấy một mảnh vải mắc vào tay, liền chuyển thân nắm lấy xem xét.

“Khăn tay của nữ nhân?”

Hồng Diệp xem xét một lúc rồi kinh ngạc thốt lên. Lẽ nào ở đầu nguồn có người làm rơi khăn tay? Hồng Diệp phát phát khăn tay, tưởng tượng ở đầu nguồn là một mỹ nữ yêu tộc hoặc một đạo tiên kiều diễm đang tắm nhìn không được cười hắc hắc hai tiếng xấu hổ, lòng thầm than “sắc tức thị không, không tức thị sắc”. Sắc nữ Hồng Diệp còn đang tự kiểm điểm bản thân, đột nhiên biến sắc nhìn về đám hắc khí chẳng biết từ lúc nào tụ tập phía trước.

“Khắc khắc... Mỹ vị thật ngon! Không ngờ tự động tìm tới cửa!” Một tiếng cười quái dị từ trong hắc khí truyền ra, còn có cả thanh âm thêm chảy nước miếng, nói: “Không tệ không tệ, vận khí bản cung quả nhiên không tệ. Tại chỗ rác rưởi này cũng có thể gặp được Tiên Linh tộc hậu nhân trong truyền thuyết! Đáng tiếc bản cung bị vây tại nơi này, nếu là ở bên ngoài, bản cung nắm chắc sau khi làm thịt nha đầu này, tu vi đại tăng. Đáng tiếc... đáng tiếc...”

Thanh âm vừa vang lên, một cỗ áp lực khủng bố âm trầm trước nay chưa từng có đã theo thanh âm mà tràn ra. Trong phút chốc đã phủ thiên cái địa, bao trùm tứ phía.

Hồng Diệp và thủ Hanh Tức liếc nhìn nhau một cái, kẻ này cường đại vượt qua dự liệu rồi. Có điều Hồng Diệp cũng không phải người cam lòng chịu yếu thế, tuy rằng nàng với thủ Hanh Tức cộng lại không phải đối thủ của kẻ này, đánh không lại chạy không thoát, chẳng tha thông khoái đấu võ mồm cho kẻ này tức chết, ít nhất mình cũng không bị thiệt.

Nghĩ là làm, Hồng Diệp tiến lên một bước, mày liễu nhíu lại, hai tay chống hông, nói: “Tà ma ngoại đạo nơi nào, không ngờ dám giả thần giả quỷ trước mặt bản cô nương, giấu đầu lòi đuôi, còn không mau lăn ra, tham kiến bản cô nương.”

Kẻ mới đến nghe vậy liền cười quái dị, hắc khí như mực đột nhiên quay cuồng, một mỹ nữ mặc trường bào tử bạch sắc đột nhiên xuất hiện, đi tới trước mặt Hồng Diệp, hí mắt, liếm liếm môi, nói: “Nha đầu, ngươi có biết bản cung là ai không? Không ngờ dám hỗn láo với bản cung?”

Hồng Diệp nhếch miệng cười, nói: “Đồ nhi ngoan, ta là sư nương của ngươi đấy!”

Nàng kia lập tức giận tím mặt, phần nộ quát: “Hỗn xược! Tuy ngươi và sư phụ ta đều là người của Tiên Linh tộc, nhưng sư phụ ta thế nào lại thêm đề ý đến nha đầu miệng còn hôi sữa như ngươi! Giữa ngươi và ngươi sao có thể...”

Ồ, sư phụ của nàng ta lại là người của Tiên Linh tộc, quả thú vị!

Hồng Diệp trong lòng cười thầm nhưng bề ngoài vẫn làm bộ cá giận nói: “Ngươi không biết Tiên Linh tộc chúng ta quy định phải kết hôn với đồng tộc sao? Ngoại trừ sư phụ ngươi và ta, ngươi nghĩ xem trên thế gian này còn được bao nhiêu tộc nhân Tiên Linh tộc còn sống sót, hán không lấy ta thì lấy ai! Ngươi ngay cả sư nương của mình cũng dám vũ nhục, có phải trong mắt ngươi không có sư phụ không?”

Nàng kia mặt tái mét kêu lớn: “Ngươi nói vậy, ta trước giờ đều chưa từng có ý bất kính với sư phụ!”

Nữ nhân tự xưng là “bản cung” này xem ra thực lực cường đại nhưng đầu óc lại có vấn đề, hơn nữa cô ta rất để ý đến sư phụ mình, chắc, sẽ không phải là một tiểu đồ đệ trót si mê sư phụ mình, phiên bản khác của Hoa Thiên Cốt và Trọng Tử đây chứ? Hồng Diệp tà ác nghĩ, đột nhiên cảm thấy nàng này đã không còn đáng sợ như trước, liền muốn trêu chọc nàng:

“Ngươi bất kính với ta có khác gì bất kính với sư phụ ngươi đâu! Mà thôi, xét thấy ngươi tội ác tày trời mới bị đưa vào Man hoang, chuyện nhỏ như chuyện bất kính với sư phụ, ngươi chẳng lẽ không dám làm sao?”

“Không phải, ta không có, ta không làm chuyện gì có lỗi với sư phụ hết...” Nàng ta vẻ mặt trắng bệch ôm đầu ngồi thụp xuống, hắc khí tán loạn xung quanh “Không phải ta, thực sự không phải ta, ta cái gì cũng không làm...”

“Này, ngươi...” Hồng Diệp vốn muốn hỏi nàng ta có sao không, dù sao nàng ta ngoại trừ miệng lưỡi ác độc lúc ban đầu thì cũng chưa từng làm tổn hại gì đến mình nào ngờ nữ nhân này đột nhiên giống như phát điên, kích động nhào đến nắm chặt vai nàng, ánh mắt điên cuồng nói.

“Bọn chúng đều cho rằng bản cung là tội đồ, nhưng bản cung yêu thích sư phụ mình thì có gì sai? Yêu một người là sai sao? Bản cung yêu chàng như thế, bản cung sao có thể hạ độc chàng? Thực sự không phải là bản cung, ngươi nói cho bọn chúng, không phải là bản cung! Đợi đến khi bản cung thoát ra khỏi đây, bản cung nhất định sẽ nghĩ cách cứu sư phụ, tất cả những kẻ có ý định hãm hại chàng bản cung nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt, không trừ một ai!”

Nàng ta khuôn mặt dữ tợn giật lấy chiếc khăn còn đang nằm trên tay Hồng Diệp, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn nó, chẳng quản đến chuyện gì nữa, áp mặt vào chiếc khăn thì thầm:

“Ngươi là do bọn chúng phái đến để lừa bản cung đúng không? Bản cung không mắc lừa đâu, sư phụ chỉ yêu mình ta, sao chàng có thể lấy người khác... Chàng chỉ có mình ta thôi... Chàng nói ta là đồ đệ duy nhất của chàng...”

WTF? Hồng Diệp mở to mắt, cũng không biết phải làm sao. Mặc dù mắt nàng không nhìn thấy, nhưng vẫn cảm nhận được mọi thứ xung quanh.

Bi kịch sư đồ luyện kinh điển!

Nữ nhân này cường đại đến mức khiến người ta giận sôi máu, thế nhưng chỉ trong phút chốc lại trở nên điên cuồng như thế. Tất cả chỉ vì một người, người nàng ta yêu – sư phụ của mình!

Nhớ tới lúc này mình còn trêu chọc nàng ta, nói mình là sư nương của nàng ta. Căn cứ vào độ điên cuồng cùng với thực lực của nữ nhân này, mình vẫn còn sống ở đây quả là may mắn. Nghĩ thế liền đảo mắt ra hiệu cho thú Hanh Tức vẫn đề phòng một bên này giờ, lặng lẽ lui lại.

Nữ nhân điên cuồng kia thực lực vô cùng cường đại, vừa phát hiện Hồng Diệp có ý lui, lập tức bám theo như hình với bóng, cười khặc khặc quái dị: “Nha đầu, ngươi nói sư phụ đã cưới ngươi. Ta không tin chàng đã quên ta, càng không tin chàng có thể lấy người con gái khác. Lại đây, đừng chạy, cùng ta phân cao thấp mới là chính đạo.”

Hồng Diệp ngồi trên lưng thú Hanh Tức đã biến thành chân thân phóng đi như bay, cảm nhận được nữ nhân điên cuồng kia vẫn đang theo sát phía sau, không nhìn được quay đầu hô lớn.

“Ngươi là nữ nhân điên cuồng! Sư phụ ngươi lấy ai là việc của hắn, ngươi tưởng rằng phân cao thấp với người ta là có thể khiến sư phụ ngươi thay đổi quyết định sao?”

“Bản cung mặc kệ, bản cung không tin bản cung kém nha đầu ngươi!”

What the hell? Cô ta thực sự nghĩ mình là sư nương của cô ta sao? Quả nhiên đầu óc có vấn đề rất nghiêm trọng!

Hồng Diệp vừa nghĩ tới đây, phát hiện nữ nhân điên cuồng bay vụt tới trước mặt, lập tức trầm giọng hét lớn: “Chậm đã! Ta có chuyện muốn nói!”

Nữ nhân điên cuồng quả nhiên thu tay lại, nghi hoặc nói: “Cái gì, ngươi có gì để nói?”

Hồng Diệp thở dốc hai hơi, điều hòa hô hấp, nói: “Để công bằng... ngươi trước tiên lui lại ba bước!”

Nữ nhân điên cuồng nghi hoặc khó hiểu: “Vì sao?”

Hồng Diệp cả giận nói: “Vậy có lùi hay không? Cmm, sao nói chuyện với ngươi thôi cũng vất vả như vậy?”

Nàng kia hừ lạnh một tiếng: “Lùi thì lùi, coi ngươi có thể làm gì?”

Hồng Diệp đề khí, đột nhiên ưỡn ngực, hướng về phía nàng kia mà quát lớn một tiếng: “A!!!”

Thanh âm như trong veo như tiếng chuông bạc, chấn động tứ phía.

Nữ nhân điên cuồng nghe vậy, không hiểu sao lại lui một bước, nói: “Ngươi muốn...”

Nàng ta còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy Hồng Diệp đề khí, dốc hết lực lượng toàn thân, rống lên như điên: “Help me!”

Nữ nhân điên lập tức ngạc nhiên, quả thật không thể tin vào lỗ tai của mình, kinh ngạc vạn phần hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Hồng Diệp làm sao còn quản nàng ta hỏi cái gì? Chỉ liên thanh rống lên: “Hanh Tức chạy mau! Bạch Tử Họa cứu mạng... Đồ cừ cái trắng nhà ngươi... Ngươi không tới ta liền xong đời... Cứu mạng!”

Nữ nhân điên giận tím mặt: “Thì ra là ngươi đang cầu cứu, không ngờ ngươi còn há miệng cầu cứu!”

“Đồ thiếu muối! Không ngờ bây giờ mới nhìn ra là ta đang cầu cứu! Đụng phải người xấu, đánh không lại, chẳng lẽ ta không được hét cứu sao? Đây là cái logic chó má gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nàng Không Đi, Ta Cũng Không Đi!

Bạch Tử Họa ở trong hang đá bất động. Tuy nhìn như không có việc gì, nhưng trên thực tế lại đang cố sức điều khí trị thương, tại Man Hoang không dùng được pháp thuật lại đây rất nguy hiểm, cách duy nhất để bảo mệnh chính là trị thương càng sớm càng tốt, sau đó nhanh chóng nghĩ ra phương pháp rời khỏi đây.

Thời khắc này, Bạch Tử Họa tập trung tinh thần cao độ, hoàn toàn không rõ ràng về tình huống bên ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, lại đột nhiên cảm thấy thần thức chấn động. Đó là một loại chấn động cực kỳ không bình thường.

Có chuyện phát sinh! Hơn nữa còn là người bên cạnh gặp chuyện ngoài ý muốn! Giờ phút này, Bạch Tử Họa cảm thấy tâm thần không yên, không khỏi nhắm mắt lại, lập tức, từ trong tối tăm, tựa hồ có một thanh âm truyền tới, đang khàn giọng cầu cứu mình: “Bạch Tử Họa... cứu mạng!”

Là nàng?

Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng hiện tại có viễn cô hung thú Hanh Tức bên người, thú Hanh Tức trong Man hoang cũng là một tồn tại cực uy hiếp, tuyệt đối sẽ không gặp nguy cơ trí mạng mới phải, thế nào lại gặp nguy hiểm? Không lẽ là do hắn đã quá chủ quan, không tính tới những tồn tại cao hơn so với thú Hanh Tức ở nơi này...

Hồng Diệp bên kia hiện đã lâm vào thời khắc trọng yếu! Cho dù nói là sơ suất một cái là nguy hiểm tính mạng, mất mạng bất cứ lúc nào cũng không đủ.

Về phần lấy thực lực nàng cộng thêm thú Hanh Tức mà vẫn lâm vào tuyệt cảnh, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thực lực của nữ nhân điên cuồng kia quá lợi hại, tới mức vượt xa những kẻ mà nàng từng gặp trước đây, bao gồm cả Ma Quân. Lúc trước Hồng Diệp thi triển tuyệt chiêu tối cường, hét lên một câu “Cứu mạng a”, đừng nói nữ nhân điên cuồng kia lao đảo suýt ngất, ngay cả thú Hanh Tức cũng ngưng ngừng giơ lên một chân trước che mặt!

Thân là hậu đại của một chủng tộc cao quý, là kẻ có được huyết mạch Thần tộc, kẻ vừa rồi còn vênh vao tự xưng là sư nương của người đang đuổi giết mình...

Nói ngắn lại, vô luận xuất phát từ thân phận nào, mỹ nữ Hồng Diệp cũng không có lý do hô to cứu mạng như vậy...

Nhưng nàng vẫn cứ hô...

Hơn nữa còn hô rất tự nhiên, giọng lạnh lót như chuông bạc, vang vọng ba ngày, thanh chấn ngàn dặm!

Nữ nhân điên hoàn toàn không nghĩ ra lý do nào để giải thích, giận dữ nói:

“Là hậu nhân của Tiên Linh tộc, là kẻ mang huyết thống Thần tộc, ngươi còn biết xấu hổ không? Ngươi còn không biết xấu hổ tự xưng là thê tử của sư phụ sao? Ta nhỏ vào! Xem bản cung khâu cái miệng ngươi lại!”

“Ngươi nhỏ ta? Ta nhỏ ngươi thì đúng hơn. Đầu óc ngươi bị lừa đá à. Rốt cuộc thể diện quan trọng, hay mạng nhỏ quan trọng? Ngươi chắc cũng sống một đồng tuổi rồi, thế nào ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu, còn dám chạy ra ngoài lẩn lộn! Thật không biết ngươi làm thế nào mà sống tới bây giờ? Là ngươi may mắn hay là địch nhân của ngươi quá ngu ngốc?!”

Nữ nhân điên tắt tiếng một hồi, nói chuyện với con nhóc này, tuyệt đối là tự rước nhục. Đây tuyệt đối là một kẻ khôn kiệp không bao giờ biết nói lý lẽ!

Đối với loại người này, nhanh chóng xử lý mới là đúng đắn, có thể sớm khắc nào thì hay khắc đó. Càng sớm càng tốt!

Nghĩ tới nghĩ lui, nữ nhân điên cuồng hất quang trong mắt chớp động, toàn lực xuất thủ, không muốn dây dưa thêm một giây phút nào nữa.

Một đám hắc vụ nồng đậm mãnh liệt tràn ra bốn phía. Trong nháy mắt, khắp thiên địa đã giống như bị khói đen bao phủ. Nữ nhân điên cuồng cười khặc khặc quái dị: “Vừa rồi chẳng qua là bản cung thủ hạ lưu tình. Để các ngươi an tâm lên đường, hiện tại ta sẽ xuất ra toàn lực! Giác ngộ đi!”

“Chậm... chậm đã!”

“Thế nào? Nha đầu ngươi muốn nói gì?”

“Ta đầu hàng!” Hồng Diệp hét lớn: “Bà đây thừa nhận đánh không lại ngươi, nhìn bộ dáng ngươi cũng muốn giết ta, dứt khoát đầu hàng cho rồi. Không phải ngươi hi vọng như vậy sao?”

“Đầu hàng? Ngươi nói ngươi muốn đầu hàng?” Hắc vụ chập chờn trên tay nữ nhân điên: “Thật sao?!”

“Đương nhiên là thật, ta còn chưa muốn chết! Thân là hậu nhân Tiên Linh tộc, ta quyết không nuốt lời!”

Nữ nhân điên hừ một tiếng, thu tay bay ngược lại, nói: “Coi như ngươi thức thời, nếu đầu hàng, vậy đừng có nghĩ...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Hồng Diệp ôm chặt cổ thú Hanh Tức vọt ra ngoài nhanh như tia chớp, phối hợp cực kỳ ăn ý. Trước khi đi không ngờ còn quay lại mắng: “Ngươi si tâm vọng tưởng há. Bản cô nương nhìn giống loại người tùy tiện đầu hàng lắm sao?”

Trong chớp mắt đã bỏ chạy mấy trăm trượng.

Vừa nói quyết không nuốt lời, nhưng trong nháy mắt lời vẫn còn bên tay, đã đổi ý!

Nàng kia thiếu chút nữa tức chết, vọt người đuổi theo: “Ngươi không phải là hậu nhân Tiên Linh tộc cao quý sao? Thân phận như thế, không ngờ lại béo nhò nuốt lời, thật quá đê tiện vô si!”

Hồng Diệp ra hiệu cho thú Hanh Tức gia tăng tốc độ, mĩa mai đáp lại: “Cho dù béo nhờ nuốt lời thì sao. Dù sao bản cô nương ăn gì cũng không béo, lần này nuốt lời thử một lần xem có béo ra không! Ta đùa giỡn ngươi đó, ngươi làm gì ta? Cấn ta à?”

Bạch Tử Họa từ xa bay tới nhìn thấy một màn này khoe miệng run rẩy, cũng không chân chừ vung kiếm chém về phía nữ nhân đang điên cuồng đuổi theo Hồng Diệp.

Nàng kia nhìn thấy lại có người dám ngăn trở mình, lại thấy Hồng Diệp càng lúc chạy càng xa, không khỏi phẫn nộ tới cực điểm. Rống to một tiếng, vô tận hắc vụ tràn ra, vô biên vô tận, đột nhiên hắc điểm ngập trời. Hồng Diệp ở trên lưng thú Hanh Tức đang cấp tốc chạy nhanh, quay đầu lại nhìn thấy tình huống này liền vội vã ra hiệu cho thú Hanh Tức quay trở lại.

“Yêu hậu hà tất phải đuổi giết một tiểu bối như thế?” Bạch Tử Họa từ tốn nói, kiếm vẫn xuất chiêu không ngừng.

“Tiểu tử, đã biết là bản cung, còn dám vung kiếm!”

Yêu hậu!

Hồng Diệp thiếu chút nữa hộc máu trách mình ngu ngốc. Yêu hậu vốn xuất thân là đệ tử của một vị tán tiên có thân phận tôn quý, nào ngờ bị người ta phát hiện có tư tình với sư phụ mình, hơn nữa vì bị người kia từ chối mà đau lòng phát điên một mạch lưu lạc đến Yêu giới. Qua hai trăm năm thống nhất yêu tộc, tự xưng Yêu hậu, một lòng si tình với sư phụ mình. Nghe nói Yêu hậu tặc tâm chưa dứt, không ngờ vì mong muốn độc chiếm người kia mà giờ thủ đoạn đê tiện chỉ là giữa chừng bị người ta phát hiện. Sư phụ của cô ta vì niệm tình cũ mà tha thứ để cô ta trở về Yêu giới chỉ là sau đó lại đoạn tuyệt quan hệ thầy trò. Hai ngàn năm trước, yêu tộc làm loạn khắp nơi, Yêu hậu thân là chương quân Yêu giới lại nhắm mắt làm ngơ, thậm chí còn tiếp tay cho chúng, sau bị Chiến thần Đầu Lan Can bắt được, trục xuất Man hoang.

Thư tịch của Tiên, ma hai giới còn ghi lại, Yêu hậu dung mạo xinh đẹp, si tình đến phát điên, nhưng lại là người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Phàm là những kẻ làm trái ý mình đều bị hành hạ đến chết, thi thể thê thảm không nỡ nhìn.

Hồng Diệp một đường trở lại, trong lòng vô cùng hối hận.

Hối hận vì vừa rồi mình thét lớn một tiếng cầu cứu. Lúc trước thật không ngờ tới địch nhân lại cường đại như thế, cường đại tới hoàn toàn không có phần thắng. Những năm này Sát Thiên Mạch luôn bao che dung túng cho nàng khiến bản thân dần có thói quen ỷ lại, ngay cả khi rơi vào Man hoang cũng luôn được Bạch Tử Họa chiếu cố, cộng thêm ấn tượng về hai người này trong nguyên tác, cảm giác bọn họ không có gì là không làm được. Nhưng sự thật là thế sao? Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa hiện tại đều không giống với nguyên tác, hoặc là nói bọn họ còn chưa trưởng thành như trong nguyên tác, tất nhiên cũng không cường đại như vậy.

Bạch Tử Họa, người vạn lần đừng có bị ta hại chết, ngươi là nam chính a~~~~ Tiểu đồ đệ Hoa Thiên Cốt của ngươi hiện còn chưa xuất thế đâu!

Trong lòng Hồng Diệp điên cuồng hét lên, toàn thân lại hóa thành một đạo hồng quang, cấp tốc xông vào trong vòng chiến! Thủ ấn biến đổi giống như xuất hiện muôn ngàn hồ điệp bay lượn, Hồng Diệp đã trút tất cả tinh khí thần, tất cả lực lượng tu vi trong cơ thể vào trong rồi. Nháy mắt, đàn hồ điệp bao quanh Yêu hậu, cảnh tượng vô cùng diễm lệ lại ẩn dấu sát cơ, mỗi lần hồ điệp đập cánh đều chém ra vô số phong đao dày đặc hướng về Yêu hậu.

Đối với một chiêu này, Yêu hậu có thể nói là nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, bất ngờ không đề phòng, lập tức thua thiệt, bị chấn động mãnh liệt, chiêu thức công kích ra ngoài cũng lập tức mềm nhũn ra.

Lưỡi kiếm trong tay Bạch Tử Họa hàn quang chớp động, không nhanh không chậm vừa vẩy đi tới sau màn đao phong, không ngờ để lại một vết kiếm thật lớn trên mặt Yêu hậu. Thú Hanh Tức cũng không ngồi không, lông dựng đứng như kim châm, không ngờ lại tự rời thân thể lao tới Yêu hậu, tiếp ngay sau đường kiếm của Bạch Tử Họa.

Hồng Diệp trong lòng thầm hô không ổn, nữ nhân đều coi trọng thân thể mình, đặc biệt là khuôn mặt. Nữ nhân này thần kinh không ổn định, giờ còn chọc giận cô ta, thực lực chênh lệch như vậy hai người một thú khẳng định rơi vào tay cô ta. Nghĩ tới việc sa vào tay loại nữ nhân điên cuồng độc ác này thì rằng tự kết liễu còn hơn, Hồng Diệp đột nhiên cười lạnh nói:

“Lão thái bà, ngươi đã sống bao nhiêu năm tháng rồi, tuổi cũng một đồng, còn cậy già lên mặt ức hiếp tiểu bối. Vô liêm sỉ!”

“Vô liêm sỉ không phải là ta mà là ngươi!” Yêu hậu xoay phất người lại, hướng về phía Hồng Diệp mà phóng đi. Thân hình cấp tốc xẹt qua không trung, phát ra tiếng xé gió cực kỳ mãnh liệt: “Ngươi đã chọc giận bản cung thành công rồi đấy! Giác ngộ đi!”

Hồng Diệp hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía một người một thú cách đó không xa quát lớn:

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mục tiêu của ả là ta, còn không mau đi!”

Bạch Tử Họa khoe miệng hơi nhếch lên, phi thân đánh tới: “Bạch Tử Họa ta còn chưa yếu ớt đến mức cần một nữ tử bảo hộ!”

Hồng Diệp hai mắt tối sầm, liều mạng ngăn cản thế công điên cuồng của Yêu hậu, cổ họng dường như hơi tanh, khàn giọng nói: “Ngươi là tên củ cải trắng khôn kiếp! Đừng làm vương chân ta, đi trước đi!”

Bạch Tử Họa đương nhiên rõ ràng nàng đang liều mạng đem bản thân ra làm búa đỡ đạn cho hắn, cũng biết rất rõ cho dù có mười Bạch Tử Họa ở thời kì toàn thịnh cũng không phải là đối thủ của vị Yêu hậu lưng lẩy tiếng tăm này, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước. Hi sinh người khác để cầu mạng bản

thân Bạch Từ Họa hẳn tuyệt đối sẽ không làm, cho dù phải chết ở đây cũng không oán không hối!

Hồng Diệp cảm thấy trong miệng mùi tanh càng lúc càng nồng, lại trùng một chuông của Yêu hậu, giống như bị cả một ngọn núi lớn đập tới, miệng phun máu tươi, chân khí tán loạn không thể duy trì, vô lực rơi xuống.

Yêu hậu vươn tay chụp tới, hắc khí tụ lại thành một bàn tay khổng lồ màu đen trên không trung bao phủ phạm vi mấy trượng, Hồng Diệp ở chính giữa trung tâm, vô luận tránh đi chỗ nào, cũng khó thể nào thoát được.

Hồng Diệp rơi vào hắc thủ, kết cục phải chết không thể nghi ngờ.

“Lui lại!” Bạch Từ Họa phi thân mà tới, che trước người Hồng Diệp, một kiếm đâm vào hắc thủ.

Yêu hậu không tránh không né, làm như không nhìn thấy, thế tới không đổi, tiếp tục chộp xuống.

Phốc!

Trường kiếm được quán chú toàn bộ chân khí còn lại của Bạch Từ Họa vừa đâm vào liền nát bấy, giống như trứng chọi đá. Bạch Từ Họa như bị sét đánh, sắc mặt thoát cái đã đỏ như máu, ngã ngửa về đằng sau, mắt thấy sắp bị áp lực đánh bay thì được Thủ Hành Tức tiếp lấy. Lực chú ý của Yêu hậu thủy chung không rời khỏi người Hồng Diệp, lúc này rõ ràng có thể dễ dàng hạ sát thủ với Bạch Từ Họa, nhưng lại buông tha, ngược lại muốn đánh bay, bất kể thế nào, cũng phải trừ bỏ Hồng Diệp trước, quả nhiên là để bụng với những chuyện phát sinh lúc trước.

“Nha đầu, lần này không còn ai cản cho ngươi đâu!”

Hồng Diệp giãy dụa cố gắng đứng dậy, ánh mắt trở nên kiên định, hai tay đánh mạnh ra nhưng không tiếp xúc với hắc thủ của Yêu hậu mà trực tiếp đánh xuống mặt đất. Không chỉ Bạch Từ Họa mà ngay cả Yêu hậu cũng thất kinh với hành động của nàng, chỉ thấy chỗ Hồng Diệp đang đứng bỗng xuất hiện ra một đường nứt màu đen khổng lồ. Hồng Diệp lao đảo rơi thẳng xuống.

Bạch Từ Họa gắng gượng đứng dậy, trong chớp mắt không ngờ bộc phát tốc độ, giống như biến mất tại chỗ rồi lại hiện ra chính giữa vết nứt, vươn tay ra ôm lấy Hồng Diệp đang rơi, còn hắn vì cường hành vận dụng tới đa tiềm lực của bản thân nên máu tươi phun ra như thác, dường như còn xen lẫn mảnh vụn nội tạng.

Hồng Diệp trong lòng vốn đã tuyệt vọng, đột nhiên thấy được Bạch Từ Họa hiện ra bên cạnh, ánh mắt hoảng hốt nhìn vào những vết máu tươi bắt mắt trên y phục của hắn, giọng hơi lạc đi:

“Mặc kệ ta, ngươi đi đi!”

“Nàng không đi, ta cũng không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không Gian Thần Bí

Cũng không biết đã rơi được bao lâu, dù sao Hồng Diệp cũng không thấy gì, chỉ là trong mơ hồ cảm thấy đã qua thật lâu.

Rầm một tiếng, Bạch Từ Họa đang ôm chặt bảo vệ Hồng Diệp trong lòng, rơi mạnh xuống mặt đất, lục phủ ngũ tạng đau buốt. Hắn kêu lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu, miễn cưỡng ôm Hồng Diệp cũng chẳng khá hơn hắn là bao ngồi dậy.

“Nàng tỉnh chưa?” Bạch Từ Họa lay nhẹ người trong lòng, tu vi của nàng còn yếu hơn hắn, hơn nữa thời gian tu luyện dường như không lâu, vừa rồi miễn cưỡng đỡ được một chiêu của Yêu hậu đã là không tệ rồi.

Hồng Diệp bị Bạch Từ Họa lay một cái, mở mắt ra. Câu nói đầu tiên của nàng là:

“Bạch Từ Họa, chúng ta chết rồi à?”

Bạch Từ Họa dở khóc dở cười đáp lời:

“Chết rồi, giờ chúng ta đang ở trong Minh giới, nàng có sợ không?”

Hồng Diệp kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên: “Chàng đừng động đây, ta muốn xác nhận một chút!”, sau đó thần nhiên đưa tay lên nhéo nhéo mặt Bạch Từ Họa, hưng phấn nói:

“Thì ra chúng ta vẫn còn sống. Chẳng định lừa ai thế?”

“Nàng muốn xác nhận thì tự nhéo mặt mình là được rồi, sao lại nhéo mặt ta?” Bạch Tử Họa cười khổ nói, rõ ràng là chính nàng khờ khạo, ngay cả chết hay không chết mà còn không rõ.

“Ta thích thế!”

Hồng Diệp gật đầu vui vẻ đáp, hai tay vòng qua cổ Bạch Tử Họa. Lúc trước đọc Hoa Thiên Cốt cảm thấy Bạch Tử Họa rất lạnh lùng, rất cố chấp, còn luôn có một dáng cao cao tại thượng cực khó gần, bi kịch của hắn cùng Hoa Thiên Cốt phần nào cũng do đó mà ra. Hiện tại có thể tiếp xúc với một Bạch Tử Họa bằng xương bằng thịt thế này, cũng không phải Tôn thượng cao cao tại thượng trong nguyên tác kia, không “tranh thủ” một chút thì quả có lỗi với con sâu háo sắc trong bụng.

“Chàng lúc đó liều mạng theo ta nhảy xuống, bây giờ không hối hận chứ?”

“Hối hận duy nhất của ta là không cứu được nàng lên.”

Bạch Tử Họa nhìn vào khoảng tối trong mắt nàng, giọng điệu vẫn không thay đổi, dường như không đem đề việc sinh tử ở trong lòng.

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Ngay lúc vừa rơi xuống, Bạch Tử Họa đã dùng thần thức tra xét một lượt xung quanh. Chỗ này cả thế giới đều là một mảnh sắc u ám, làm người ta có một loại cảm giác buồn rầu khó đề nén. Chỗ hai người rơi xuống là một mảng sẫm lam đen kịt, ngoại trừ toàn núi khắp nơi thì không có sinh vật sống nào. Thoáng tà lại tình hình xung quanh cho Hồng Diệp, chỉ thấy nàng cúi đầu trầm tư, một lúc lâu mới ngẩng đầu hỏi:

“Thương thế của chàng sao rồi?”

Bạch Tử Họa vốn định nói không sao, đột nhiên toàn thân kinh mạch của hắn lại đau thất lại, hắn nhìn không được khó chịu hừ ra tiếng.

“Rất nghiêm trọng sao?”

Hồng Diệp từ trong lòng Bạch Tử Họa đứng lên, kinh ngạc phát hiện khóe miệng hắn tràn ra một vệt máu.

“Không sao đâu, vừa rồi chân khí nghịch chuyển làm kinh mạch bị thương. Ta điều tức một chút là sẽ tốt thôi.”

“Ta lại thấy có một cây củ cải trắng, trên người có không biết bao nhiêu là vết thương, cả người sắp bị máu nhuộm thành màu đỏ!” Hồng Diệp há miệng châm chọc “Quên không nói, này bị Yêu hậu đánh cho một chương đột nhiên nhìn thấy lại rồi!”

“Coi như là nhân họa đắc phúc, thương thế của ta không sao, nàng thế nào?”

Hồng Diệp xòe tay giống như đang nhắm tính gì đó:

“Ngoại trừ hơi khó chịu thì không có gì đáng kể, hơn nữa hiện tại mắt còn nhìn thấy, xem ra Yêu hậu bị lỗ nặng rồi!”

“Vậy chúng ta cùng đi xem xung quanh một chút, không biết chừng có thể tìm đường ra” Bạch Tử Họa đã quen với suy nghĩ không bình thường của nàng, mỉm cười xoa đầu nàng. Không nghĩ tới lúc này mà nàng còn tính toán được như vậy.

Hồng Diệp ngây người, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt trông thấy Bạch Tử Họa cười.

Giây phút ấy thời gian như ngừng lại.

Nàng không chớp mắt, không dám chớp mắt, chỉ sợ trong phút giây chớp mắt ấy, sẽ không còn nhìn thấy nụ cười ôn nhu của hắn.

Trái tim mãnh liệt nhảy lên, giống như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Mê chết người rồi, chẳng trách Hoa Thiên Cốt lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tử Họa cười liền mang lòng si mê, đúng là nhất tiểu khuynh thành, hồng nhan họa thủy. Hồng Diệp cố trấn an bản thân, trong lòng không ngừng tâm tâm niệm niệm không thể nổi lòng lang sói, mỹ nam trong thiên hạ còn nhiều, cần gì chôn mình dưới một cành hoa. Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt trác tuyệt của Sát Thiên Mạch, tuy không ngừng mắng mỏ nàng ngu ngốc nhưng lại thường xuyên bao che dung túng cho nàng, lại phát hiện một ngày không gặp dường như rất nhớ hắn. “Không biết A Mạch hiện tại đang làm gì?”

***

Thời gian trôi qua nhanh, Hồng Diệp tính ra thấy nàng cùng Bạch Tử Họa ở cái địa phương quỷ quái này cũng được một tháng rồi. Một tháng qua không biết đã vượt qua bao nhiêu đỉnh núi, nhưng tuyệt nhiên một sinh vật sống cũng không gặp được, hoàn cảnh so với Thần Ma bí cảnh không khác gì nhau. Có chăng chỉ là bên cạnh nàng còn có Bạch Tử Họa, hơn nữa nàng đã tu được thuật ích cốc, hai ba tháng không ăn cũng không sao, nếu không đã sớm gặm chết Bạch Tử Họa, đương nhiên với điều kiện là nàng có bản lĩnh đó.

Mỗi ngày đều sống trong hoàn cảnh u ám tĩnh lặng như vậy khiến tâm tình cả hai đều vô cùng mệt mỏi. Thà rằng ở ngoài Man hoang thống khoái đánh

trầm trập với đám yêu ma quỷ quái ngoài đó còn hơn là bị vây hãm ở chốn này. Tộc Tiên Linh rất am hiểu đối với các nguyên tố tự nhiên, khi Hồng Diệp rơi xuống đất đã sớm cảm nhận được dưới chân là một không gian trống mõi không hề nghĩ ngợi liều mạng đánh một chưởng rồi rơi xuống, cho dù có rơi chết cũng còn hơn là bị yêu hậu hành hạ chết, nào ngờ lại tự mình chôn mình trong cái chỗ khi ho cò gáy này.

Bây giờ, Hồng Diệp đang cùng Bạch Tử Họa đứng bên cạnh một vách núi có đỉnh cao chót vót, hai người nhìn nhau. Trăm cay vạn đắng, cuối cùng cũng không thấy đường thoát. Chẳng lẽ bọn họ sẽ bị vây đến chết tại đây.

“Bạch Tử Họa, chàng nói xem hiện tại chúng ta nên làm gì?”

Hồng Diệp buồn bã đưa mắt nhìn xuống. Ở cái địa phương quỷ quái này một thời gian dài, hiện tại bao nhiêu hào ngôn tráng ngữ đều đã vứt ra khỏi não từ lâu. Nếu có thể li khai nơi này, thì nàng đã không ở thêm đến một giây nữa. Nếu như không có Bạch Tử Họa bên cạnh, nàng hiện tại có lẽ đã phát điên.

“Nhất định sẽ có cách thoát khỏi đây!”

Bạch Tử Họa trầm tư đưa mắt nhìn vách núi, rồi nhìn nàng với vẻ tự tin. Kỳ thật trong lòng hắn không có một chút tin tưởng, nói không chừng đây là một không gian chết, chỉ có thể vào chứ chẳng thể ra. Thế nhưng Bạch Tử Họa lại không phải là người dễ dàng chấp nhận cái gọi là số mệnh, nếu không thì trong nguyên tác, hắn cũng không bắt chấp tất cả, dù biết Hoa Thiên Cốt là kiếp nạn của mình vẫn để nàng ở bên cạnh.

Hồng Diệp đương nhiên biết Bạch Tử Họa chỉ nói vậy để trấn an nàng, trong lòng hắn cũng không nắm chắc nhưng lại không lên tiếng phản đối. Nàng nhìn quanh phát hiện một hồ nước nho nhỏ gần đó, nói một tiếng với Bạch Tử Họa rồi tới bên cạnh hồ, vốn định rửa mặt cho tỉnh táo một chút không ngờ vừa cho tay xuống đã kêu thất thanh lên, vội vã rút lại.

Bạch Tử Họa kinh hãi chạy tới trước mặt, tưởng nàng gặp nguy hiểm, vội vã hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nước trong hồ không bình thường... rất lạnh!”

Bạch Tử Họa thấy nàng không có việc gì, hơi an lòng mỉm cười, đột nhiên sắc mặt đại biến định cầm lấy tay nàng lại bị nàng né tránh. Không ngờ ngón tay và bàn tay Hồng Diệp đang chậm rãi bị đóng băng, hơn nữa vị trí đóng băng càng lúc càng lan rộng. Có thể thấy hồ rất lạnh nhưng kì lạ nước lại không bị đóng băng, đứng bên cạnh cũng không thấy lạnh, hơn nữa trên hồ còn có mấy cây tuyết liên sinh trưởng rất tốt, xem ra nước trong hồ quả thật không bình thường.

Hồng Diệp cắn răng phun ra một ngụm máu rơi xuống đúng vào chỗ bị đóng băng không ngờ diện tích đóng băng trên tay lại thu hẹp lại, giống như máu của nàng chính là khắc tinh với chúng.

“Bên trong hồ này có thứ cổ quái, hình như có liên quan đến tộc Tiên Linh bọn ta”

“Sao nàng biết?” Bạch Tử Họa cầm lấy tay nàng xem xét, tuy rằng lạnh buốt nhưng đã không còn bị đóng băng nữa.

“Cảm giác! Nói thế này thì hơi mơ hồ, chàng nhìn mấy bông tuyết liên kia cũng không phải đặc biệt quý giá gì, thế nhưng lại có thể yên ổn sống trong nước hồ lạnh như vậy. Thực vật xung quanh cũng phát triển rất bình thường, đứng bên cạnh hồ cũng không cảm thấy lạnh. Ta đoán, nước hồ này chỉ phản ứng với ta thôi, chàng thử ném thứ gì xuống mặt nước xem có bị đóng băng không?”

Bạch Tử Họa làm theo lời nàng, quả nhiên bất kể là thứ gì ném xuống mặt nước đều không có dị biến, có lẽ đúng như Hồng Diệp phán đoán, nước hồ có lẽ chỉ đặc biệt phản ứng với nàng. Bạch Tử Họa trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, sau đó liền phát chân khí bao bọc lấy tay và cho tay xuống hồ. Tuy rằng có chút lạnh lẽo nhưng không hề gây ảnh hưởng gì tới hắn. Trục giác mạch bảo Bạch Tử Họa hồ nước này có thể là chìa khóa quan trọng để bọn họ có thể ra khỏi đây, nghĩ vậy liền quay lại dặn dò Hồng Diệp chờ ở đây rồi đi xuống hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kinh Tâm Động Phách

Bạch Tử Họa giống như tảng đá chìm xuống đáy hồ.

Vào giờ khắc này, hắn thậm chí có một loại cảm giác hoài nghi suy đoán của mình lúc trước. Nước hồ tuy có chút lạnh lẽo nhưng căn bản không có bất kì điều gì bất thường. Điều duy nhất không bình thường chính là trong hồ không có sinh vật sống nào hết, cũng giống như bên ngoài.

Hết thấy đều yên tĩnh.

Không biết trầm xuống thời gian bao lâu, Bạch Tử Họa rốt cục cảm thấy dưới chân dẫm lên cái gì, ánh mắt đi xuống vừa nhìn, dĩ nhiên là một tảng đá trắng noãn như ngọc. Hơn nữa, đập vào mắt có thể thấy được, cả đáy nước, toàn bộ là tảng đá như vậy!

Phía trước, đột nhiên truyền đến một trận ba động như có như không.

Bạch Tử Họa trong lòng vừa động tiến đến. Bồng bênh thoát đi mấy trăm trượng, trước mặt xuất hiện một cửa động bạch quang lóe ra! Cái cửa động này, tản ra bạch quang nhu hòa, phát ra tiếng kêu gọi thân thiết, tựa như đối với Bạch tử Họa ra sức mời gọi.

Nơi này chẳng lẽ có cái gì hung hiểm? Bạch Tử Họa nhú mày suy nghĩ nhưng vẫn bước vào.

Đầu nhập vào trong một cái mộng cảnh!

Bạch Tử Họa tuyệt đối không ngờ nơi hần bước vào lại là một chỗ như vậy! Sau này nghĩ lại, hần đối với nơi này vẫn khiếp sợ không thôi, không hề muốn quay lại dù chỉ một lần.

Trước mặt nhân ảnh chợt lóe, một người xuất hiện ở trước mặt hần.

Bạch Tử Họa kinh hô một tiếng: “Nàng tại sao lại ở chỗ này?”

Xuất hiện trước mặt, chính là Hồng Diệp, nàng tươi cười, bộ dáng mười phần nghịch ngợm: “Có phải chàng không nghĩ tới không?”

“Chính xác là không nghĩ tới.” Bạch Tử Họa cười khò lắc đầu.

Hần vốn hoài nghi là ảo cảm giác, nhưng khi hai tay cùng Hồng Diệp tiếp xúc, cái loại cảm giác quen thuộc, xúc cảm thực sự này cho hần biết, đây không phải là ảo giác.

“Hi hi, ta sớm biết chàng có ý định xuống đây mạo hiểm nên đã dùng phân thân thuật bí mật đưa một phân thân xuống đây. Chàng xem ta có lợi hại không?”

Hồng Diệp cười đắc ý.

“Bạch Tử Họa, chúng ta hiện tại lâm vào hoàn cảnh này, chính là đồng sinh cộng tử. Chàng không cần ôm ý định một mình mạo hiểm nữa, nếu chàng xảy ra chuyện gì, ta biết phải làm sao? Chàng thật quá ích kỷ!”

Bạch Tử Họa xoa nhẹ đầu nàng, khẽ nói:

“Là lỗi của ta, vốn cho rằng nơi này có phản ứng với nàng...” Hần nói đến một nửa, đột nhiên tỉnh ngộ: “Nàng không bị phản ứng với nước hồ sao?”

Hồng Diệp tinh nghịch nháy mắt: “Ta đương nhiên là có cách mới dám xuống đây, lúc này chẳng qua không cẩn thận mà thôi!” Nàng bước tới một bước, kéo tay Bạch Tử Họa: “Ta cảm giác được thứ đồ kia, để ta dẫn chàng đi...”

Hai người cầm tay thông hành.

Bạch Tử Họa trong lòng thoáng cảm thấy ấm áp. Thì ra, nàng rất để ý đến hần.

Hồng Diệp đột nhiên quay lại nhìn hần, tiếng cười lãnh lớt như chuông bạc:

“Không có ta xem chàng tìm kiếm thứ đồ kia kiểu gì. Chờ đến lúc ra xem ta nghĩ cách thu thập chàng...”

Đột nhiên, Bạch Tử Họa con ngươi co rút lại, quát lên: “Cẩn thận!”

Bởi vì hần kinh hãi phát hiện, ở sau lưng Hồng Diệp, xuất hiện một đạo kiếm quang phát sáng! Một thanh kiếm bằng tốc độ giống như sấm sét, đâm xuyên qua cơ thể nàng, lưỡi kiếm lộ ra bên ngoài cơ thể, máu tuôn xối xả, chậm rãi khuếch tán trong làn nước.

Thanh kiếm này vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả nước chảy cũng không có bất kỳ biến hóa! Nhưng âm trầm như thế, nhanh như thế đủ khiến Bạch Tử Họa trở tay không kịp!

Bạch Tử Họa đau lòng rùng to, chỉ cảm giác trái tim đột nhiên bị bóp nghẹt.

Một kiếm này ác độc như thế, ngay trái tim nàng! Cho dù Bạch Tử Họa có linh đan diệu dược gì cũng tuyệt đối không cứu được Hồng Diệp.

Nụ cười lưu lại trên mặt Hồng Diệp trở nên cứng ngắt.

“Vốn dĩ... Vốn dĩ muốn hỗ trợ ngươi... Không nghĩ tới cũng là để ngươi thương tâm... như vậy... thực xin lỗi.”

Hồng Diệp rút cuộc ngã xuống phía trước, Bạch Tử Họa kinh hãi thất sắc, ánh mắt hoàn toàn tuyệt vọng vọt lên phía trước, ôm lấy nàng. Thân thể Hồng Diệp ở trong lòng ngực của hần run rẩy.

Hồng Diệp dùng sức mở mắt, nhìn Bạch Tử Họa, trên mặt tràn đầy quyền luyện tiếu nuối không thôi, nhưng ánh mắt của nàng rốt cục trở nên bình tĩnh, lại vẫn nở một nụ cười, lẩm bẩm nói:

“Xin lỗi... Ta nuốt lời rồi, chàng nhất định phải bảo trọng...”

“Không cần đi!” Bạch Tử Họa ôm thật chặt Hồng Diệp, cả người run rẩy. Hắn thậm chí còn không biết tên của nàng!

Hồng Diệp kinh ngạc nhìn hắn, vẫn nở nụ cười, nói một câu nói: “Xem chàng kia... bộ dáng sao lại giống như sắp khóc thế... muốn ta chết không nhắm mắt sao?”

Tay của nàng giờ lên, tựa hồ muốn xóa đi nước mắt trên mặt Bạch Tử Họa. Nhưng bàn tay đưa lên một nửa, bỗng nhiên rũ xuống. Trong mắt của nàng đọng lại một tia áy náy nồng đậm

“Không!” Bạch Tử Họa ngửa mặt lên trời kêu to, một ngụm máu đỏ tươi đột nhiên phun ra. Ánh mắt phản hận nhìn địa phương phát ra một kiếm trí mạng kia.

Nơi đó không có một bóng người!

“Đi ra!” Bạch Tử Họa tức giận gào thét!

Đối diện yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì.

Nếu không phải thi thể Hồng Diệp đang ở trong lòng, Bạch Tử Họa cơ hồ muốn cho đây là một giấc mộng! Hắn thậm chí đã quên đi đây chỉ là một phân thân của nàng.

Bạch Tử Họa ôm thi thể Hồng Diệp đi về phía trước, ổng tay áo chớp động, trường kiếm sắc lạnh đã xuất ra.

“Bạch Tử Họa!”

Sau lưng truyền đến một tiếng gọi, Bạch Tử Họa cả người chấn động. Đây là tiếng của Hồng Diệp không sai, chẳng lẽ một phân thân khác của nàng lại xuống đây hoặc cũng có thể là bản tôn của nàng? Là nàng phát hiện phân thân của mình xảy ra chuyện nên theo xuống đây sao? Nàng không biết là phân thân bị tiêu diệt sẽ tổn hại rất lớn đến linh hồn sao?

Hồng Diệp một tiếng kêu này không có bi thương, chỉ có... chỉ có... ngoài ý muốn cùng nhàn nhạt không có thể tin.

Bạch Tử Họa như gió xoay người lại. Nháy mắt mắt không còn chút huyết sắc lại phun ra một ngụm máu.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm lóe sáng đang ở trong thân thể Hồng Diệp xuyên ra ngoài! Trường kiếm loang lổ, máu tươi phun trào.

Hồng Diệp nắm lấy mũi kiếm, máu tươi từ mũi kiếm nằm trong tay nàng trào ra.

Nàng phun ra một ngụm máu, ánh mắt lo lắng: “Không cần lo cho ta... Ta chỉ là phân thân... Bản tôn của ta vẫn ở trên kia. Chàng mau đi đi... tìm thấy thứ kia, có thể rời khỏi đây...”

Hư ảnh phía sau nàng giống như chợt lóe, phát ra một tiếng âm trầm khoái ý cười lạnh, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất. Bạch Tử Họa căn bản không còn kịp truy tung, hắn bị thống cơ hồ chết lặng trong lòng, trong mắt chỉ nhìn thấy huyết sắc. Thậm chí không nghĩ tới những thứ khác! Hai phân thân, nàng thể nhưng đã mất đi hai phân thân.

Hắn còn nhớ rất rõ mấy ngày trước, phân thân thuật của tộc Tiên Linh lợi hại nhất, tuy gọi là phân thân thuật nhưng lại không phải là pháp thuật, cũng không phải ảo thuật. Chính là chia tách linh hồn cho mỗi phân thân, vì thế phân thân so với bản tôn cũng không khác là bao, thực lực cũng y hệt. Thế nhưng mỗi phân thân tồn tại đều là gánh nặng vô cùng lớn đối với linh hồn, nàng hiện tại cũng chỉ tu luyện được hai phân thân...

Bạch Tử Họa lặng nhìn hai phân thân của Hồng Diệp từ từ biến thành muôn ngàn cánh bướm dập dờn trong nước rồi biến mất, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Trước mặt mình, người mình quan tâm đã chết hai lần!

Bạch Tử Họa ánh mắt lộ ra thần sắc thống khổ, lại chỉ có thể nói hai tiếng xin lỗi. Tuy rằng đó chỉ là phân thân của nàng, nhưng cùng nàng có gì khác biệt? Thời khắc này có thể nào không đau lòng?

Cho dù là mộng cũng quá ác độc!

Bạch Tử Họa trong lòng ôm hi vọng, tự vùng kiếm chém lên tay mình, máu tươi xông ra, đau thấu linh hồn.

Có đau, không phải là mộng!

Đây là thật!

Hắn hết sức chuyên chú nhớ lại hết thảy trước khi đến đây. Tất cả mọi chuyện đều vô cùng chân thực!

Mà lúc này, vô số đạo quang kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng xông tới giống như thiên la địa võng. Dường như quyết tâm phải lấy mạng hắn!

Bạch Tử Họa không động, ánh mắt chăm chú giống như muốn nhìn xuyên qua lớp đạo quang kiếm ảnh xem kẻ nào đứng sau màn.

Đúng lúc này!

“Không được thương tổn hắn!” Một đạo hồng y mạn diệu bóng dáng, khinh phiêu phiêu rơi ở trước mặt Bạch Tử Họa.

Hồng y thiếu nữ dung mạo khuynh thành nhưng sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, chỉ có ánh mắt là kiên định không đổi.

“Nàng xuống đây làm gì?” Bạch Tử Họa lo lắng nhìn nàng.

“Sao chàng lại bị thương rồi? Không biết đánh trả sao?” Hồng Diệp bất mãn nhìn hắn, cũng không trả lời, trực tiếp hỏi câu khác.

Bạch Tử Họa thống khổ nhắm lại hai mắt, trong lòng có một dự cảm không lành. Đây là bản tôn của nàng, nếu lại xảy ra chuyện...

Đạo quang kiếm ảnh uy lực giống như đột nhiên được tăng lên rất nhiều, bao phủ hai người. Bạch Tử Họa rút kiếm chống đỡ, đang muốn tìm cơ hội đưa nàng ra ngoài, lại thấy Hồng Diệp mỉm cười nhìn mình, không có tính nghịch như bình thường, nụ cười hết sức ôn nhu.

Bạch Tử Họa trong lòng khẽ động, phát hiện tình huống không bình thường. Đột nhiên phát hiện Hồng Diệp đưa tay về phía hắn, một quang cầu màu đỏ đầy hấn văng ra ngoài.

Ánh đạo, bóng kiếm loang loáng. Phút chốc trên người Hồng Diệp tiên nhiễm dày đặc...

Bạch Tử Họa muốn gọi, cũng đã đau đến gọi không ra.

Hồng Diệp bóng dáng bé nhỏ, run rẩy trong máu tươi, trong cặp mắt tràn đầy thống khổ. Rốt cục chậm rãi ngã vào trong ngực Bạch Tử Họa, ôn nhu nhìn hắn: “Có nhiều chuyện còn chưa nói cho chàng biết... không nghĩ tới lại... lại chết ở đây...”

Nàng dồn dập thở hổn hển hai cái, trong mắt lóe ra ánh sáng sáng ngời, giống như là ngọn lửa tánh mạng nhảy lên một lần cuối cùng: “Bạch Tử Họa... Ta vốn muốn nói cho chàng biết... Ta thật thích chàng... Chàng có thích ta không?”

Bạch Tử Họa chết lặng nhìn Hồng Diệp, đột nhiên cảm giác ý nghĩ của mình nổ tung, âm âm một tiếng: “Ta không biết...”

Hồng Diệp ánh mắt nhìn hắn thật sâu, thê lương nói: “Ta sắp phải đi rồi... Chàng cũng không nguyện nói thích ta... Ngay cả nói dối... cũng không thể được sao?”

Bạch Tử Họa chưa xót nhìn nàng, hắn quả thực không biết mình có thích nàng hay không, chỉ biết rằng ở bên cạnh nàng thời gian này hắn thực sự rất vui vẻ, nhưng hắn lại không thể nào nói dối một người sắp chết...

“Ta còn chưa biết tên nàng.” Bạch Tử Họa để nàng tựa vào vai mình, giọng hơi khàn khàn khẽ nói.

“Tên của ta là...”

Thanh âm đột nhiên gián đoạn.

Một lưỡi kiếm lạnh như băng đâm vào lồng ngực hắn. Người trong lòng đột nhiên hóa thành hư ảo. Đây là một cái bẫy!

Bạch Tử Họa nhắm mắt cảm thụ lưỡi kiếm lạnh lẽo trong lồng ngực, một chút cũng không đau, khước miệng lại hơi nhếch lên. “Thì ra nàng không sao, chỉ là mộng cảnh! Thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kiếp Nạn Trong Số Mệnh Của Người! Khảo Nghiệm.

Hai lão giả mặc bạch y đối diện nhau chơi cờ.

“Sư huynh, Từ Họa tuy mới bái nhập môn hạ Trường Lưu nhưng nó từ nhỏ đã bái huynh làm sư phụ, huynh đối với nó không chỉ có tình sư đồ mà còn có tình phụ tử nhưng lần này nó gặp chuyện huynh vì sao lại không mảy may lo lắng?”

“Đây là kiếp nạn của nó!” Lão giả được gọi là sư huynh bình tĩnh vuốt râu, mặt không rời khỏi bàn cờ.

“Kiếp nạn gì? Chẳng lẽ...” Lão giả còn lại lo lắng hỏi, hoàn toàn không có tâm tình chơi cờ.

“Sinh từ kiếp!”

“Đây không phải là kiếp nạn để thăng lên làm tiên nhân sao? Nó hiện tại mới bao nhiêu tuổi, trở thành bán tiên đã lợi hại lắm rồi!” Lão giả còn lại nhảy dựng lên.

“Vốn dĩ kiếp nạn này không đến sớm như thế, ta xem xét Thiên cơ tính được chuyện này sở dĩ thay đổi là do một biến số. Chính là cô gái hậu nhân Tiên Linh tộc kia!” Lão giả được gọi là sư huynh thờ dài nói “Tiên Linh tộc đã biến mất nhiều năm, trước kia xuất hiện một người dẫn tới một Yêu hậu thống nhất Yêu tộc hùng cứ ngàn năm. Hiện tại lại xuất hiện một người, không biết là phúc hay là họa đây?”

***

Bạch Từ Họa mở mắt, mơ hồ thấy nước chảy phía trước, xuất hiện một đạo bạch quang, sau đó, một bóng người hư ảo trống rỗng, giống như từ không gian xa xôi đột nhiên xuất hiện. Mãi cho đến trước người Bạch Từ Họa, hẳn vẫn không thấy rõ bóng người trước mặt, bản thân lại giống như bị cố định một chỗ. Chỉ có thể thấy một cái bóng hư ảo như vậy, nhưng lại vô cùng chân thực.

“Ngươi là ai?”

“Ta...” Cái bóng ha hả cười một tiếng: “Ta là ai cũng không trọng yếu, quan trọng là ... ta có thể làm cho ngươi đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Bạch Từ Họa tinh thần rung lên, nhưng ngay sau đó yên tĩnh trở lại: “Ta phải trả giá cái gì mới có thể đi ra?”

Ảo ảnh khẽ cười cười: “Ngươi rất thông minh”. Bạch Từ Họa khẽ hừ một tiếng.

“Bạch Từ Họa!”

Ảo ảnh kiên nhẫn ở ngồi xuống trước mặt Bạch Từ Họa, nói: “Ngươi biết khảo nghiệm để thăng lên làm tiên nhân chứ?”

“Ta biết, ngươi sẽ không nói là đây là khảo nghiệm của ta chứ?”

Ảo ảnh thân nhiên nói: “Đúng vậy! Ta nói cho ngươi biết, ta là tâm ma của ngươi mà khảo nghiệm của ngươi là sinh từ kiếp!”

Bạch Từ Họa không nói gì.

“Có phải ngươi cũng từng nghe nói không, muốn độ tình kiếp thì phải đoạn tình, muốn độ sinh từ kiếp phải đoạn sinh lộ. Ngươi hiện tại muốn độ sinh từ kiếp thì phải đoạn sinh lộ của một người” Ảo ảnh chậm rãi nói.

Bạch Từ Họa ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Ngươi cho là vì sao nữ nhân kia lại xuất hiện trong ảo cảnh của ngươi?”

“Vì sao?”

“Là bởi vì... cô ta là kiếp nạn trong số mệnh của ngươi” Ảo ảnh ôn hòa nói “Chỉ cần ngươi tự tay hủy đi kiếp nạn này, ngươi liền có thể ra ngoài, còn thăng lên thành tiên nhân nữa.”

Bạch Từ Họa sắc mặt lạnh xuống, cười lạnh một tiếng: “Nếu ta không làm?”

Ảo ảnh mỉm cười:

“Cô ta không chết, sớm muộn gì cũng là mối họa trong cuộc đời ngươi. Thậm chí cuộc đời ngươi còn có thể bị hủy trên tay cô ta nữa!”

“Mối họa trong cuộc đời ta?” Bạch Từ Họa cười lên lạnh lẽo.

“Đúng vậy!”

“Giết cô ta, từ bỏ mấy cái ý định ngu ngốc của ngươi đi! Chỉ cần cô ta chết, ngươi liền thuận lợi ra khỏi đây, thành tựu danh vị tiên nhân!” Âm thanh của ảo ảnh giống như ma âm vang lên bên tai Bạch Từ Họa. “Nếu ngươi không thể bỏ xuống, vĩnh viễn cũng không ra được!”

“Chỉ là một nữ nhân mà thôi, đáng giá để ngươi buông tha tất cả sao? Giết cô đi Bạch Từ Họa, giết cô ta, sẽ không còn ai chặn đường ngươi nữa!”

“Trong lòng ta, nàng hoàn toàn xứng đáng!” Bạch Tử Họa quả quyết, mắt nhắm lại, không muốn nghe những lời nói nhảm của ảo ảnh.

Ảo ảnh khẽ nở nụ cười: “Ngươi không khuất phục, ngươi vì cô ta hi sinh nhưng cô ta có thể hay không sẽ vì ngươi hi sinh?”

Bạch Tử Họa thờ ơ nói: “Chỉ cần ta sống, sẽ không để nàng chết! Bất luận kẻ nào, bao gồm ta, cũng không thể thương tổn nàng. Ta chết đi... vậy thì toàn bộ không sao cả! Bởi vì ta đã nhìn không thấy, cũng không quản được.”

Ảo ảnh chán nản: “Ngươi đã không thể hạ quyết định, thì tự nhiên có người tới giúp ngươi!” Vừa nói, tay của hắn vung lên.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi lập tức sẽ biết.”

Một trận rung chuyển bốc lên. Bạch Tử Họa kinh hãi nhìn Hồng Diệp ở ngay trước mặt mình. Ảo ảnh kia ha hả cười một tiếng, nói: “Để cô ta xuống thay ngươi quyết định, ta thật muốn biết cô ta sẽ lựa chọn thế nào?”

Bạch Tử Họa muốn nói phát hiện mình hiện tại không thể nói được, lo lắng nhìn về phía Hồng Diệp.

Hồng Diệp thấy Bạch Tử Họa ở đối diện thì hơi kinh ngạc, định tiến lên lại phát hiện mình không thể động đậy, suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết tình thế của Bạch Tử Họa không tốt cho lắm. Lại phát hiện ảo ảnh bồng bềnh trước mặt mình thì vô cùng kinh hãi, mất một lúc mới có thể trấn tĩnh.

“Ngươi nói cho hắn biết ngươi là thật hay là giả?” Ảo ảnh âm u nói.

Hồng Diệp cười lạnh: “Dựa vào cái gì?”

Hồng Diệp mặc dù nói năng bất thiện, nhưng cũng là người thông minh tuyệt đỉnh! Vừa thấy được tình huống như thế, vừa nghe đến câu hỏi này, liền đoán được Bạch Tử Họa bây giờ chính là lâm vào bên trong ảo cảnh. Hơn nữa rất có thể đang bị ảo ảnh này uy hiếp, tuyệt đối không thể thừa nhận. Bất kể tiểu tử này giờ trò gì bà đây cũng không hợp tác, xem ngươi làm như thế nào?

“Nếu Bạch Tử Họa muốn ngươi chết vì hắn ngươi có bằng lòng không?” Ảo ảnh vui vẻ hỏi giống như đang chơi một trò chơi.

“Dĩ nhiên không muốn!” Hồng Diệp nhàn nhạt cười, thần sắc một mảnh bình tĩnh.

“Vì sao không muốn?” Ảo ảnh đặc ý hỏi, ánh mắt liếc nhìn Bạch Tử Họa.

“Ta là ta, hắn là hắn, nhưng mà sống chết của hắn liên quan gì đến ngươi? Ngươi có tư cách gì can dự vào?”

Ảo ảnh lộ vẻ mặt dữ tợn:

“Giờ phút này ngươi không chết, ta liền giết hắn!” Nói xong xuất ra một thanh kiếm chỉ vào cổ họng Bạch Tử Họa. “Hiện tại ngươi lựa chọn hoặc là tự sát để cứu hắn hoặc là rời đi, ta liền giết hắn!” Nói xong còn dùng lực đâm rách da thịt ở cổ Bạch Tử Họa, máu tươi rỉ ra.

“Ngươi dám!”

Hồng Diệp rống to, ánh mắt lo lắng sớm phá tan biểu tình hờ hững lúc này.

“Trong các ngươi, phải chết một người! Chỉ có thể sống một người! Bây giờ, đến phiên ngươi lựa chọn!”

“Chọn? Chọn cái đầu ngươi! Bà đây sợ ngươi chắc, ngươi lại đây chúng ta đại chiến ba trăm hiệp, ngươi bại thì ngoan ngoãn thả người ra!”

“Xem ra ngươi không nguyện ý chết để cứu hắn, phải biết hắn vừa rồi vì ngươi sinh tử không màng đấy!”

“Giao tình giữa chúng ta còn chưa sâu đến mức đấy!” Hồng Diệp cười lạnh “Nhưng mà ngươi vì sao nhất định phải ép chúng ta tương tàn, chúng ta hiện tại tìm không thấy đường ra cùng lắm thì chết trong lòng này. Nếu sớm muộn gì cũng phải chết thì cần gì phải nghĩ nhiều cho đau đầu!”

Ảo ảnh sừng sốt nhìn nàng.

“Ngươi khiến chúng ta tương tàn cũng không được lợi gì cả, nhưng lại khẩn cấp nhất định ép chúng ta thành kẻ sống người chết rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ trước kia ngươi cũng bị người ta uy hiếp giống như vậy, hiện tại không cam lòng muốn phá hoại người khác?” Hồng Diệp lạnh lùng nhìn ảo ảnh.

Ảo ảnh thân thể kịch liệt lay động một chút, thanh âm rét lạnh như băng: “Ngươi nói nhảm!”

“Ta có nói nhảm hay không, trong lòng ngươi biết rõ!”

Ảo ảnh ngây người, cắn răng nói: “Ngươi bớt nói lời thừa đi, ngươi căn bản là không muốn hi sinh vì Bạch Tử Họa hiện tại kiếm cơ lập mưu mà thôi!”

Hồng Diệp chanh chua nhìn vào ảo ảnh: “Có phải không, sao ta lại nhìn ra ngươi rất ghen tỵ nhỉ? Có phải ngươi thấy có người tình nguyện chết vì ta liền

rất hâm mộ, cũng rất đố kỵ đúng không?”

“Ngươi lại nghĩ tới thứ gì?”

“Ta không có nghĩ ra gì... Chẳng qua là cảm giác, ngươi nên biết, cảm giác của nữ nhân rất tốt!” Hồng Diệp cười lạnh.

“Ngươi... ngươi không biết gì cả...” Áo ảnh lão đảo lui về phía sau, chật vật vịn phần.

Bạch Tử Họa tuy không thể động, cũng không thể nói chuyện nhưng hoàn toàn có thể thấy rõ tình hình trước mắt. Áo ảnh kia tuyệt đối không phải là tâm ma của hắn, nhưng lại nhất định muốn hai người bọn hắn tương tàn, nếu không phải là e ngại hai người thì chính là như Hồng Diệp nói, đố kỵ. Ngắm lại áo ảnh này không tốn nhiều sức lực, dễ dàng tóm được hắn, như vậy nếu như muốn tiêu diệt bọn hắn cũng quá đơn giản, xem ra lời của Hồng Diệp tuy bất thiện nhưng là nàng cũng nhìn ra điểm này, cố ý khiến áo ảnh kia tâm thần đại loạn giúp cả hai tìm kiếm một sinh lộ. Nàng quả thực rất thông minh!

Bạch Tử Họa hơi mỉm cười, sự lo lắng trong lòng cũng giảm bớt, lại không biết bộ dáng mình nhìn nàng có biết bao nhiêu là sùng nịnh.

“Ha ha ha ha...” Áo ảnh thê lương cười to “Cứ cho là các ngươi nhìn thấu chân tướng thì thế nào, ta nói cho các ngươi biết, chẳng có gì thay đổi hết, trong các ngươi chỉ có một người sống rời khỏi đây!”

“Ta đếm đến ba, các ngươi làm ra quyết định!” Áo ảnh dữ tợn rít gào, đao quang kiếm ảnh cũng hiện ra chậm rãi vây lấy hai người. “Một... hai...”

“Chậm đã!” Hồng Diệp thét lớn.

“Tiểu nha đầu ta biết ngươi rất thông minh nhưng trước thực lực tuyệt đối, mấy cái mưu mẹo của ngươi không có tác dụng đâu!” Âm thanh áo ảnh từ lạnh lẽo đến thê lương, rồi lại phẫn nộ, giờ thì xơ xác tiêu điều, giống như không có sinh cơ khiến lòng người không khỏi run rẩy sợ hãi.

Hồng Diệp hít một hơi thật sâu, làm ra quyết định, trực tiếp bỏ qua ánh mắt phẫn nộ của Bạch Tử Họa ở đối diện:

“Ta chết, ngươi thả hắn ra!”

Bạch quang chợt lóe, một thanh kiếm sắc bén, hàn quang tỏa ra bốn phía lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện trước mặt Hồng Diệp. Cùng lúc đó nàng phát hiện mình đã có thể cử động.

“Ngươi tự sát đi!” Áo ảnh có chút ngoài ý muốn, nhưng giọng điệu vẫn đắc chí không thôi.

Hồng Diệp không chút do dự liếc mắt nhìn áo ảnh một cái, trực tiếp đem mũi kiếm đâm về vị trí trái tim mình. Nhưng là ngay trong khoảnh khắc, phảng phất như thời gian ngừng lại khiến Hồng Diệp bị cố định ở động tác này. Mũi kiếm ngay trước ngực, chỉ thêm một chút nữa là sẽ đâm vào.

Áo ảnh bỗng bẽn lẽn nổi đến gần Bạch Tử Họa, ôn hòa nói:

“Vì để ngươi sống sót, cô ta tự nguyện hi sinh tính mạng mình, coi như cũng là người chí tình. Nếu như ta không ngăn cản, cô ta chắc chắn sẽ chết dưới nhát kiếm này, chết đến không thể chết hơn. Hiện tại ta đổi ý không muốn giết cô ta, nếu ngươi tự nguyện chết, ta sẽ tha cho cô ta, thế nào?”

Cùng lúc, một thanh kiếm màu bạc cũng xuất hiện trước mặt Bạch Tử Họa, bộ dáng giống thanh kiếm trong tay Hồng Diệp như đúc. Bạch Tử Họa phát hiện mình có thể nói, cũng có thể động rồi.

Hắn nắm lấy thanh kiếm, cười lạnh: “Ngươi quá coi thường ta!” Dùng một chút lực, liền vung đến cổ mình!

Chỉ là đúng lúc này bạch quang chợt lóe, hai thanh kiếm cùng lúc biến mất, Hồng Diệp cũng đã trở lại bình thường. Nàng vẫn chưa chết, sao có thể? Hồng Diệp kinh hãi thất sắc nhìn sang phía đối diện thấy Bạch Tử Họa đứng đấy nhìn lại về phía mình. Tên cù cái trắng này sẽ không ngóc đến mức giao ra thứ gì cho áo ảnh này đây chứ?

Đột nhiên thanh âm hư ảo vang lên bên tai, không vui không buồn:

“Có tình, lại không mưu quáng. Vì tình chịu hi sinh, thật tâm thật ý. Vòng thứ nhất thật lòng, vượt qua kiếm tra!”

WTF? Ai giải thích giùm ta đây là cái chó má gì, nghe như tuyên công chức là thế ế nào? Hồng Diệp trong lòng hung hăng thầm chửi mửi tám đời tổ tông kẻ bày ra cái trò này, lo lắng trong lòng cũng hơi buông xuống. Thì ra từ đầu đến cuối đều là một khảo nghiệm, như vậy... còn có hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thế Thế Luân Hồi, Tương Tư Khắc Cốt

Tuyết phủ khắp chốn, thăm thẳm trời xanh. Nàng xách giỏ đi mua đồ ăn, thời tiết không lạnh, làn gió mát nhẹ lướt nhẹ qua tấm mạng che mặt của nàng.

Chưa đi được mấy bước, nàng đã thấy một người nằm ngay giữa lối đi, nhưng trông dáng vẻ thì không thể gọi là người được. Chiếc áo của người ấy còn trắng hơn cả tuyết dưới chân, mái tóc dài tung bay, đỏ xuồng như đoạn gấm đen tuyệt đẹp, tựa nét mực đậm nhất trong bức tranh thủy mặc nhân gian này.

Người ấy nằm nghiêng, hình như bị thương rất nặng, nhưng mái tóc dài lại che mất khuôn mặt nên không rõ diện mạo ra sao.

Nàng nhủ mảy, nghĩ thầm, người này ngã ngay trước cửa nhà mình, nếu bảo vô ý có quý mới tin. Nếu lại là đám hoa hoa công tử đến trêu chọc, nàng cũng không ngại xắn tay áo dạy dỗ chúng một trận.

Nàng giả bộ không thấy nhưng lại cẩn thận đi vòng qua người này, tránh giẫm vào tóc và áo của hắn ta. Thăm nhăm lại những đồ ăn cần mua, nàng cũng không phát hiện sau lưng có một ánh mắt thủy chung vẫn dõi theo mình.

Khi nàng trở về, cái người kì lạ kia vẫn nằm ở đó. Nàng cảm thấy hơi sốt ruột, một người đàn ông lại nằm trước cửa nhà một cô gái cả một buổi sáng thực sự không hay cho lắm. Đuổi hắn đi thì tàn nhẫn, giữ hắn lại thì càng không hay. Nàng phân vân đi đi lại lại, lúc nhìn ra ngoài thì tuyết đã phủ kín cảnh cây trắng xóa.

Người kia vẫn nằm yên ở đó khi tuyết rơi, hình như đã bất tỉnh.

Nàng cuối cùng không nhịn nổi nữa, đành đưa hắn vào trong nhà, chờ hắn tỉnh lại thì đuổi hắn đi cũng không muộn. Đáng tiếc thầy thuốc Trương hôm nay có việc phải về quê, trong thôn không có ai biết y thuật, nếu không nàng cũng chẳng đưa người đàn ông xa lạ này vào nhà mình.

Người ấy tuy trông rất cao, nhưng lại nhẹ đến đáng sợ, nàng chẳng tốn tí sức nào đã đưa được người ấy lên giường.

Nàng gạt tóc người ấy ra, thấy một gương mặt tuấn tú thoát tục. Nàng nghĩ người hồi lâu, cảm giác tim giống như bị lỗi một nhịp, mình không phải si mê nhan sắc người này chứ? Nàng lắc đầu phủ định, không hiểu sao mình lại có ý nghĩ kì lạ ấy. Trên người người ấy có rất nhiều vết thương, giống như đao kiếm gây ra, trường bào đều nhiễm máu, chỉ là tóc người này vừa đen lại vừa dài, che khuất đi nên lúc đầu nàng không thấy được.

Bởi vì dung mạo nàng có chút đặc biệt, thường xuyên bị đám hoa hoa công tử trong thôn trêu ghẹo, nàng đối với người lạ đều rất đề phòng, thế nhưng lần này lại phá lệ giúp người ta, thật sự rất kì quái, chính bản thân mình cũng không hiểu nổi.

Nàng thờ dãi dệp đi suy nghĩ trong đầu, người này thương thể rất nặng, nếu không cời đồ băng bó sẽ bị nhiễm trùng mất. Nhưng người này hiện tại bất tỉnh, nếu hắn đột nhiên tỉnh lại sẽ không hiểu làm nàng đang lợi dụng lúc người gặp khó chứ?

Nghĩ nghĩ một lát, nàng cuối cùng vẫn cảm thấy giúp người thì giúp cho trót, hai mắt nhắm lại, động thủ giúp người này cời ra ngoại bào. Chính nàng cũng không phát hiện, dù hai mắt nhắm lại, nàng vẫn cảm nhận rất rõ vị trí của người đối diện, làm cái gì cũng hết sức lưu loát.

Đột nhiên tay nàng bị một bàn tay lạnh toát bắt được. Nàng rùng mình, mở mắt ra nhìn người đối diện.

Ngay trong khoảnh khắc đôi mắt đó mở choàng, thế gian như bị đóng băng trong chớp mắt, còn nàng lạnh run cảm cập. Người ấy nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, nàng không nhìn ra người ấy đang vui hay đang giận, đó là đôi mắt quan sát chúng sinh giống như những vị thần tiên cao cao tại thượng, bị ánh mắt đó nhìn nàng bỗng thấy bất an, cũng có tự ti, còn có tủi thân muốn khóc.

Người ấy không nhúc nhích, nhìn nàng rất lâu rất lâu mà không nói một câu. Tay người ấy hơi run, nhưng mặt lại không tỏ vẻ gì.

Từ sâu trong lòng nàng đối với người này có một cảm giác vô cùng kì quái, nàng rất chán ghét ánh mắt lạnh lùng này của hắn.

“Tỉnh rồi thì mau đi đi.”

Người ấy vẫn thản nhiên nhìn nàng, đôi mắt đen sâu thẳm như hút mất hồn người khác, không có ý định lên tiếng.

Nàng phiền chán đứng dậy muốn rời đi, nhưng người này lại thản nhiên nói với nàng.

“Trò này rất vui sao?”

Nàng giật mình nhìn lại người này, không hiểu hắn muốn nói gì. Vừa nãy hắn quan sát mình rất lâu, chắc là không nhận nhầm người chứ?

“Là ý gì?”

“Kiếp nạn của ta, nàng xen vào làm gì?” Người ấy hờ hững nhìn nàng, giọng nói bình thản nhưng mơ hồ có ý tứ giận dữ.

Kiếp nạn? Kiếp nạn gì? Suy nghĩ trong đầu nàng loạn chuyển, chẳng lẽ hắn muốn nói đến việc nàng cứu hắn sao? Nghĩ đến vậy nàng liền phát hỏa với người này, thật là một kẻ vô ơn, không ngờ mình cứu hắn còn bị hắn chất vấn.

“Người tưởng ta muốn cứu người lắm à? Nếu không phải người xuất hiện trước mặt ta cản đường cản lối...”

Người ấy hơi sững sờ nhìn nàng, không ngờ lại đưa tay ra vén màn che mặt của nàng nhanh đến mức nàng không kịp làm gì. Nàng điên tiết nhìn người này, quá thất lễ rồi, sao một kẻ nhìn thì có học thức lại vừa vô ơn vừa vô lễ như vậy chứ? Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Người ấy nhìn thấy khuôn mặt nàng, sự biến hóa trên gương mặt nhanh chóng biến mất. Hình như hắn còn thở phào nhẹ nhõm, nàng lại càng phát điên.

“Ta nói cho người biết, người lập tức rời khỏi đây cho ta. Đừng tưởng diện mạo hơn người liền có thể tùy ý phách lối với người khác. Người cho rằng người là Sát Thiên Mạch à?”

Nói xong nàng cũng ngây người một lúc. Minh từ bao giờ lại mắng người trôi chảy thế? Sát Thiên Mạch là ai?

Người ấy nghe thấy lời nàng nói như có chút giật mình, nàng có thể cảm nhận thấy cảm xúc của người ấy đang biến động dữ dội. Bỗng nhiên người ấy nói:

“Nàng không nhớ ra ta nhưng lại nhớ được Sát Thiên Mạch sao?”

“Người... người...” Nàng kinh hãi nói không lên lời, cảm giác trời đất như bị đảo lộn.

“Ta là Bạch Từ Họa!”

Nàng tròn mắt, nhìn người ấy không thể tin, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Người ấy đuổi theo phía sau, cho dù truy đuổi người vẫn là bộ dáng thanh tao thoát tục đến khó tin.

Mặt đất đang rung chuyển như một cái bàn bị lật lên, trở thành một bề mặt nghiêng. Bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi không có mặt trời cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, ánh sáng dạt dào cuộn nên con sóng lớn. Mọi thứ xung quanh đều hòa vào làn tuyết trắng, gian nhà đang xiêu vẹo, đường phố đang nứt ra, hình ảnh người đi đường bị bóp méo.

Nàng hoảng sợ lại càng chạy nhanh hơn, bên tai giống như vang lên tiếng nói thúc giục nàng cách xa người này, càng xa càng tốt. Nàng chạy quá nhanh mà vấp ngã, cả người đổ xuống nền tuyết trắng lạnh lẽo. Bên tai vẫn có những tiếng gào thét thúc giục: “Tránh xa Bạch Từ Họa, mau tránh xa Bạch từ Họa!”

Người ấy đuổi tới, ôm lấy nàng còn đang hoảng loạn vào lòng.

“Đừng sợ, ta là Bạch Từ Họa. Nàng có nhớ ra ta không?”

Một lúc lâu sau nàng mới bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn thật kỹ khuôn mặt người ấy, một gương mặt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

“Bạch Từ Họa?”

“Ừ. Chúng ta đang ở trong ảo cảnh của Càn Khôn Vãn Tinh Cốc, đừng sợ!”

Người ấy ôm lấy nàng nhẹ nhàng vỗ về, không hề liếc nhìn cảnh tượng núi nghiêng biển động như tới ngày tận thế.

Cả thế giới đổ ập về phía bọn họ. Mặt đất như thể mềm đi trong chớp mắt, gợn sóng khắp mọi nơi, như đất bùn mới được xới lên. Hai người cùng chìm xuống.

Phốc! phốc! phốc!

Ba đạo bạch quang không biết từ đâu ra, tàn nhẫn để lại vết thương trên người Bạch Từ Họa, giống như vết đao kiếm chém vào thân thể, sâu tận xương cốt. Bạch Từ Họa cắn răng ôm chặt lấy Hồng Diệp còn chưa hoàn toàn tỉnh táo trong lòng, một tiếng cũng không phát ra.

“Đây là trừng phạt vì người tùy tiện tiết lộ thân phận hai người. Nhớ lấy, đây là khảo nghiệm, còn có lần sau, chết!” Giọng nói kì lạ dưới đáy hồ lại vang lên. Lần này, Hồng Diệp cũng nghe thấy rất rõ.

Nàng cắn môi, ánh mắt hoảng hốt dần dần tỉnh táo, vẻ mặt quái dị nhìn vết thương trên người Bạch Từ Họa.

“Chàng cũng có lúc mất khống chế sao?”

Bạch Từ Họa cúi đầu nhìn Hồng Diệp, áo bào trắng trong gió bay bay như thể đóa hoa sen nở rộ.

“Cho dù là thần tiên, cũng có một lúc sẽ mất khống chế, không thể bình tĩnh. Ta không thích ánh mắt như nhìn kẻ xa lạ mà nàng dành cho ta!”

Hồng Diệp mặt hơi đỏ lên quay đi nơi khác. Ánh mắt này, câu nói này, ở trong hoàn cảnh này, nàng thực sự sắp không nhận được rồi. Người này là rắp tâm quyến rũ mưu hại mình đây mà, người hiện tại trên hoa ghẹo nguyệt đợi sau khi tiểu đồ đệ Hoa Thiên Cốt của người hiện thân thì sẽ đá ta sang một bên chứ gì. Ta mới không bị người quyến rũ đâu!

“Lúc trước chàng nói đây là ảo cảnh của Càn Khôn Ván Tinh Cốc là sao?”

“Đúng vậy, ta cần thận ghi nhớ các thư tịch cổ mới nhận ra. Không gian mà chúng ta rơi xuống chính là Càn Khôn Ván Tinh Cốc, mà hồ nước kia lại chính là hạch tâm của nó. Trong truyền thuyết từng có một vị thần bị người mình yêu phản bội, thương tâm mà chết. Nơi mà vị thần đó vẫn lạc chính là Càn Khôn Ván Tinh Cốc, thứ mà chúng ta gặp dưới đáy hồ chính là oán niệm còn lại của vị thần kia.” Bạch Tử Họa cảm thấy nàng hơi bất thường, lại không nhận ra bất thường ở đâu đành tạm thời bỏ qua, kiên nhẫn giải thích.

“Ý chàng là, khảo nghiệm và chúng ta gặp phải kì thực là do oán niệm này gây ra. Mục đích của nó chẳng lẽ là...”

Bạch Tử Họa xoa nhẹ đầu nàng, vô cùng thưởng thức sự nhanh nhạy của nàng:

“Trong thư tịch ghi lại, khảo nghiệm này có thể chia rẽ lòng người, sinh ra tâm ma, cũng có thể kết chặt lòng người lại với nhau. Đối với kẻ bạc tình dối trá, giết không cần hỏi; đối với người hữu tình, thật lòng thật ý tiễn đi, còn nhận được chỗ tốt. Nàng phải nhớ kĩ, bất kể là chuyện gì, hãy làm đúng với lòng mình, không được dối gạt, nhất là chuyện tình cảm.”

Hồng Diệp bị sự thần kì của nơi này làm cho thần hồn điên đảo, cũng may nàng trước giờ đều rất thẳng thắn, không hề làm chuyện gì xấu xa cần giấu diếm.

“Ta biết rồi!”

“Hiện tại độ khó của khảo nghiệm sẽ tăng lên. Chúng ta chưa chắc đã ở chung một chỗ, thậm chí có thể không nhận ra nhau, nàng phải cẩn thận...”

Lời của Bạch Tử Họa còn chưa dứt, hai người đã bị một lực lượng kì dị tách ra rồi cùng biến mất một lúc, giống như đột nhiên tan biến trong thiên địa, không để lại vết tích.

***

Dưới rừng tử đinh hương tím tầng tầng lớp lớp, đan xen với nhau không một kẽ hở đến mức những vệt xanh lá thật khó tìm, là một người mặc tử bào, tóc dài màu tím tùy tiện buông xõa, trên tay cầm một bình rượu ngọc. Gió thổi xào xạc, lướt nhẹ qua khuôn mặt người kia, cuốn theo cả những cánh hoa tử đinh hương tím rơi trên vạt áo màu tím. Người này có một dung nhan vô song, cực kỳ xuất chúng, rõ ràng là một thiếu niên lại xinh đẹp hơn so với nữ tử.

Thiếu niên này chính là Sát Thiên Mạch.

Từ lúc Hồng Diệp mất tích, hắn vẫn thường xuyên ngăn người trong rừng tử đinh hương tím này.

Ngày đó phát hiện nàng thế nhưng rất thích hoa này liền trồng cả một cánh rừng xung quanh, lại dùng phép thuật giúp cây mau lớn, chẳng mấy chốc đã sinh trưởng thành một khu rừng rậm rạp. Trong núi kì hoa dị thảo không thiếu, thế nhưng nàng lại phi thường thích chỗ này, có mấy lần còn bị Sát Thiên Mạch bắt gặp đang ngủ ngon lành dưới tàn cây.

Sát Thiên Mạch tuy rằng không thích thứ hoa này nhưng cũng thường xuyên đến đây chơi đùa với Hồng Diệp. Trong mắt hắn, thứ hoa này rất bình thường, còn mau úa tàn, chỉ có điều hương thơm rất dễ ngủ, giống như mùi hương trên người Hồng Diệp. Hoặc là nói, vì nàng thường xuyên ở trong này nên trên người có mùi hương ở đây.

Cảnh thì còn đây, người đâu chẳng thấy. Sát Thiên Mạch giơ lên bình rượu, lại phát hiện rượu không còn, chán nản ném ra ngoài.

“Quân thượng!” Một giọng nói mang theo cảm xúc lo lắng vang lên từ phía sau.

Sát Thiên Mạch thoáng ngẩng người, khu rừng này trước kia chỉ có hắn và Hồng Diệp mới bước vào. Trong phút chốc, hắn hi vọng khi mình quay lại sẽ thấy hồng y thiếu nữ ôm một bình rượu lớn, từ phía sau chạy tới khoác vai hắn hi hi ha ha nói:

“Uống một mình là xấu đấy! Không có nghĩa khí!”

Sát Thiên Mạch quay lại nhìn người vừa bước vào, ánh mắt dày đặc sát khí:

“Không ai nói cho người biết sao? Không được tự tiện bước vào đây, bất kể lí do gì!”

Người tới là một thuộc hạ của Sát Thiên Mạch, Xuân Thu Bất Bại. Hắn ta vừa cảm nhận được sát khí của Sát Thiên Mạch thì hơi lúng túng, vội vã lui lại mấy bước.

“Quân thượng, sự phụ của ngài kêu ta đến báo cho ngài...”

Sát Thiên Mạch day day trán, bên tai mơ hồ vang lên giọng điệu lưu manh của ai đó: “Không cho vào? Người chứa nam sủng hay nữ tử trong đây à mà không cho ai vào?”

Sát Thiên Mạch không khỏi cảm thấy thất bại, lần đầu tiên hắn thừa nhận thất bại lại là trong tay một cô gái, cái kẻ hiện tại vẫn không rõ sinh từ ấy. Mọi thứ xung quanh mình vẫn thế, không hề thay đổi, chỉ có hơi thở của nàng là biến mất. Sát Thiên Mạch vẽ mặt phiền chán, đuổi Xuân Thu Bất Bại ra ngoài liền xoay người đi sâu vào trong rừng.

Hắn biết rõ thứ tình cảm mình dành cho nàng không phải là tình yêu nam nữ, hoặc ít nhất hiện tại không phải. Trong lòng hắn, vị trí của nàng đặc biệt không ai có thể thay thế. Mọi thứ thuộc về nàng và hắn, không kẻ nào được phép xen vào.

“Quân thượng!” Xuân Thu Bất Bại định tiến lên một bước lại bị một chưởng của Sát Thiên Mạch đánh văng ra ngoài.

“Đừng có làm ồn, bảo người cút ra ngoài!”

Xuân Thu Bất Bại hoảng sợ nhìn Sát Thiên Mạch, hắn ta không thể nào hiểu nổi, Quân thượng của mình vì cái gì lại bảo vệ những thứ mang dấu ấn của nữ nhân kia đến thế. Quân thượng chăm sóc nàng ta không phải là muốn lợi dụng thân phận hậu nhân Tiên Linh tộc của nàng ta sao?

“Quân... Quân thượng! Ngài... vì sao? Cô ta... Nữ nhân kia đã đi rồi mà!”

Câu nói này như một đao đâm vào tim Sát Thiên Mạch, hắn càng điên tiết đánh ra một chưởng cực mạnh hướng về Xuân Thu Bất Bại. Xuân Thu Bất Bại hoảng sợ nhắm mắt lại, dù sao thì hắn ta cũng không có năng lực tránh thoát một chưởng này. Lại phát hiện một chưởng đánh xuống, tay phải đau đốn giống như bị phé đi, bên cạnh trên mặt đất in dấu năm ngón tay sâu hoắm, đất đá xung quanh nứt toác, cây cỏ cũng bật rễ đổ nghiêng đổ ngã.

“Bất kể nàng còn sống hay chết, những thứ thuộc về nàng mãi mãi chỉ thuộc về nàng. Còn dám đặt chân vào đây, ta sẽ giết người!”

Đúng vậy, tiểu viện nàng đã ở, khu rừng của nàng, có lẽ... bao gồm cả hắn.

Hắn không thể bảo vệ nàng, chẳng lẽ thứ thuộc về nàng hắn cũng không thể bảo vệ sao?

Sát Thiên Mạch nhắm mắt lại, bên tai dường như vang lên tiếng cười như chuông bạc của nàng:

“A Mạch, từ đỉnh hương tím có nghĩa là xúc cảm đầu tiên của tình yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thế Thế Luân Hồi, Khắc Cốt Tương Tư (2)

Trong Hồng gia thôn, Tiểu Diệp đã ba tuổi, nàng sinh ra đã có chút xinh đẹp, nhưng ba tuổi mà nàng chưa từng nói được.

Vì việc này, cha mẹ của nàng đã mời không ít thầy lang, thuốc cũng ăn uống không ít, nhưng cuối cùng vẫn thế. Tính tình của Tiểu Diệp cũng khác những đứa trẻ trong thôn. Nó không chơi đùa mà cứ ngồi trong sân nhà mình, nhìn lên không trung, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc.

Cha của Tiểu Diệp là một người đàn ông trung niên, hai tay thô ráp, lúc này hắn cũng đang ngồi trong sân, thở dài. Vì con gái mà mấy năm nay, hắn mua không ít thuốc quý, tìm rất nhiều thầy lang. Đáng tiếc là đứa nhỏ vẫn không nói lời nào.

Chẳng lẽ là câm điếc sao? Phụ thân của Tiểu Diệp thảm than một tiếng.

Một ngày nọ, có một lão già, mặc áo bào của đạo sĩ, đi tới thôn Hồng gia. Trong thôn, mấy vị trưởng bối ra nghênh đón, đồng thời cho gọi tới, tất cả trẻ con dưới sáu tuổi. Tiểu Diệp và cha mẹ cũng đã có mặt. Tiểu Diệp có đôi mắt to sắc sảo, nhìn xung quanh như mê hoặc. Nàng có chút sợ hãi, túm chặt áo của mẹ.

Lão già mặc đạo bào kia, bộ dạng kiêu căng, mơ hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn, hắn đã đi rồi mấy thôn rồi, vẫn không tìm thấy được một người nào. Nếu môn phái không quy định, cứ sáu năm các đệ tử đều phải đi tìm cho được người có linh căn, hắn sẽ không xuống núi.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng ở Tiểu Diệp, lập tức giật mình, hắn bước tới vài bước đến bên cạnh nàng, tay phải điểm tại trán nàng một chút, lập tức mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ.

Đứa bé này... Trời sinh có được linh lực, bách mạch đều thông, từ quang thấu thể, tốt! Lão già nhìn chằm chằm Tiểu Diệp, mắt hắn nhìn như thể không phải nhìn đứa trẻ, mà là nhìn một khối bảo vật trân quý!

“Đứa bé này, ta muốn!” Lão già cười ha hả, nói với một số trưởng bối trong thôn.

Tiểu Diệp ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, bám chặt lấy góc áo của mẹ nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét. Mẹ của Tiểu Diệp vẻ mặt không đành lòng, ôm lấy Tiểu Diệp, nhìn sang chồng mình với ánh mắt cầu xin. Cha của Tiểu Diệp trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

“Đạo trưởng, đứa nhỏ này bẩm sinh câm điếc...”

“Câm điếc? Không sao cả!”

Tay phải lão già bắn ra, thân hình của mẹ Tiểu Diệp bỗng run lên, lui về phía sau mấy bước. Lão ta ôm lấy Tiểu Diệp, cười nói:

“Tốt lắm! Người đi với ta!”

Tiểu Diệp lộ ra vẻ sợ hãi, thân mình run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống. Cô bé chỉ mới là một đứa trẻ ba tuổi, trong lòng nó giờ phút này thấy cực kỳ sợ. Dưới sự kinh hoàng, Tiểu Diệp liền khóc thét lên, trong thanh âm tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Cha! Mẹ!”

“Con của ta!”

Nước mắt của người phụ nữ chảy dài, muốn đuổi theo thì bị cha Tiểu Diệp ngăn lại. Hắn ngơ ngác nhìn theo hướng lão đạo biến mất, hạ giọng nói:

“Có thể đặt chân vào Tiên môn, là phúc khí của con bé!”

Lão già đi ra khỏi cổng, càng nhìn đứa bé trong tay càng hưng phấn:

“Tư chất tuyệt hảo, hơn nữa không bị cảm diễm. Càng tốt!”

Hắn đang định xuất ra phi kiếm, bay trở lại môn phái, đột nhiên Tiểu Diệp cắn vào cánh tay lão già một cái. Tuy nhiên một đứa trẻ ba tuổi thì có được mấy sức lực!

Nhưng lão già cũng nhưn mày, hừ nhẹ một tiếng nói: “Nhóc con không biết tốt xấu!”

Nói xong, tay trái hắn vung ra, định tát Tiểu Diệp một cái để cho nó một ít giáo huấn, để trên đường đi nó khỏi khóc sụt sịt, coi như chính mình cướp đi một con búp bê mà thôi.

“Người dám!?”

Tay lão già vừa giơ lên, đột nhiên toàn thân phát lạnh, toàn thân toát ra mồ hôi chảy ròng ròng. Ở phía trước hắn, một thiếu niên áo trắng không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

“Người...”

Không chờ hắn nói xong, Bạch Tử Họa vung tay áo lên, thân mình lão già giống như bị một cỗ cuồng phong thổi bay, biến mất ở phía xa xa.

Nhìn thấy Bạch Tử Họa, vẻ sợ hãi trong ánh mắt của Tiểu Diệp liền biến mất, thay vào đó là một cỗ mê man thật sâu.

“Ca ca...”

Bạch Tử Họa than nhẹ, nàng quả nhiên lại bị oán niệm kia che mắt trí nhớ rồi. Không ngờ oán niệm kia có thể tạo ra ảo giác khiến nàng giống như một đứa trẻ ba tuổi thật sự. Cũng may lần này nàng không quá cảnh giác với hắn, so với lần trước quả thật dễ chịu hơn nhiều lắm.

Bạch Tử Họa cúi người, dịu dàng nói:

“Cùng đi với ta nhé!”

Về mê man trong mắt của Tiểu Diệp càng đậm. Cô bé nhìn Bạch Tử Họa, không hiểu vì sao vị ca ca trước mặt này khiến cô bé có cảm giác cực kỳ an tâm, gật gật đầu.

Ánh mắt Bạch Tử Họa lộ ra vẻ phức tạp, ôm lấy Tiểu Diệp, vung tay lên, một đạo linh quang bao bọc lấy cô bé như sợ gió lạnh trong khi phi hành sẽ khiến cô bé đông lạnh, chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Bạch Tử Họa dừng chân ở một ngôi nhà bằng đá, cẩn thận hạ Tiểu Diệp xuống đất, nhẹ giọng nói:

“Sau này chúng ta sống ở đây!”

Tiểu Diệp im lặng gật đầu, trong đầu đột nhiên hiện ra một bóng người hư ảo mặc đồ tím nói với mình một câu y như vậy. Tiểu Diệp mê hoặc nhìn bốn phía nhưng cũng không đi sờ soạng lung tung, chỉ đứng ở bên người Bạch Tử Họa. Bất kể Bạch Tử Họa đi đâu, cô bé đều dán chặt sau người hắn. Dù là Bạch Tử Họa ngồi xuống, cô bé cũng sẽ im lặng ngồi bên cạnh, ánh mắt hiện lên một tia mê man.

Ban đêm, khi Tiểu Diệp ngủ rồi, Bạch Tử Họa ngồi ở bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang ngủ mơ, hạ giọng nói:

“Ta vẫn chưa có cơ hội hỏi tên nàng, sau này ta sẽ gọi nàng là Tiểu Diệp, giống như cha mẹ của nàng trong mộng cảnh này thường gọi nàng. Hiện tại Càn Khôn Ván Tĩnh Cốc cố ý che đi trí nhớ của nàng, lại đưa nàng về hình thái của một đứa trẻ, cuộc đời này của nàng tuy là mộng nhưng cũng là thật. Nàng tuyệt đối đừng khiến ta thất vọng, ta cũng rất muốn biết, đối lại trong hoàn cảnh khác, cuộc đời khác, nàng sẽ đối với ta như thế nào?”

Than nhẹ một tiếng, Bạch Tử Họa đắp chăn cho Tiểu Diệp rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Bạch Tử Họa ở ngoài nhà đá, dùng pháp thuật tạo ra một gian nhà bếp. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng làm cơm, hơn nữa hắn hiện tại là bán tiên, cũng không cần ăn cơm. Nhưng Hồng Diệp lại không giống như thế, nàng hiện tại giống như một đứa trẻ bình thường, cũng cần phải ăn cơm, cần được chăm sóc. Sau khi đi ra ngoài một chuyến, mua về số lượng lớn các loại thực vật, tự thân Bạch Tử Họa làm cơm cho Hồng Diệp.

Sáng sớm, Hồng Diệp mở ra hai mắt, cái đầu tiên nhìn thấy đó là Bạch Tử Họa đang đã toạ bên cạnh mình. Nàng chống cằm im lặng nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa mở ra hai mắt, xoa xoa đầu nàng, cười nói:

“Có đói bụng không?”

Hồng Diệp gật gật đầu.

Tay phải Bạch Tử Họa triệu hồi, một bát cơm bay lại trong tay, đưa cho Hồng Diệp ăn. Nàng mở to hai mắt, nói:

“Ca ca, cái bát này sao lại bay được?”

Bạch Tử Họa mỉm cười, không nói gì mà chỉ nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Bạch Tử Họa chìm đắm vào cuộc sống như thế. Qua từng ngày, Hồng Diệp chậm rãi lớn lên bên cạnh hắn. Một cảm giác chưa từng có dâng lên trong lòng Bạch Tử Họa, tuy biết rõ là ảo mộng, nhưng hắn thực sự rất thích cuộc sống này. Một chút yên bình, một chút bình thản, có người bầu bạn bên cạnh, không phải rất tốt sao?

Thế nhưng ảo mộng chỉ là ảo mộng, số mệnh của Bạch Tử Họa chính là bảo vệ Tiên giới, bảo vệ Lục giới. Số mệnh của hắn buộc hắn không thể có một suy nghĩ ích kỉ như thế, vì vậy, ước nguyện này chỉ mãi chôn sâu trong lòng Bạch Tử Họa. Không ai biết rằng, Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa cao cao tại thượng sau này chỉ có một ước nguyện vô cùng bình dị như vậy. Mà sự xuất hiện của Hoa Thiên Cốt sau này, tình cảm chân thành của cô bé đã vô tình gọi lên ước nguyện tưởng như đã chôn sâu dưới đáy lòng Bạch Tử Họa...

Một ngày nọ, Bạch Tử Họa đang đã toạ tu luyện, bỗng nhiên trong gian nhà đá truyền ra một tiếng hét kinh hãi. Bạch Tử Họa vội vã tiến vào, chỉ thấy Hồng Diệp vẻ mặt tái nhợt, tay ôm chặt lấy hai vai, dường như còn run rẩy.

Tay phải của Bạch Tử Họa đặt lên mi tâm của Hồng Diệp, chậm rãi đưa vào một tia linh lực. Dần dần, Hồng Diệp dần bình phục, mở hai mắt ra. Ánh mắt của nàng sâu thẳm, thần thái có vài phần giống với trước kia. Tính theo thời gian trong ảo cảnh, nàng cũng đã mười năm tuổi.

Sau khi nhìn thấy Bạch Tử Họa, Hồng Diệp lập tức khóc oà lên, thút thít. Bạch Tử Họa không khỏi mỉm cười. Hoá ra nàng gặp ác mộng. Trong giấc mơ, nàng đi vào một nơi tối tăm, nhìn không thấy gì cả. Tất cả mọi người xung quanh đều rời xa nàng, cả Bạch Tử Họa cũng bỏ đi, chỉ còn mình nàng cô đơn trong bóng tối.

“Cầm lấy cái này, sau này nếu nàng gặp những chuyện như vừa rồi, hãy lắc cái chuông lên.” Chỉ cần nàng rung chuông, bất kể là ở nơi nào, hắn đều có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Năm tháng dần trôi, nháy mắt đã qua hai năm!

Hồng Diệp đã mười bảy tuổi rồi. Thần thái của nàng so với lúc trước hoàn toàn giống y hệt, chỉ khác nàng không mặc y phục đỏ, chỉ mặc đồ màu trắng giống hệt Bạch Tử Họa.

Hai năm này, Bạch Tử Họa không ít lần phải dờ khóc dờ cười. Nàng không còn như trước kia, cứ hay im lặng, mà đã bắt đầu có chút bùng bình. Những khi hắn không bên cạnh, nàng liền đem chuông ra chơi đùa. Chỉ cần cái chuông thoáng động, hắn sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh nàng.

Đối với hành vi này của nàng, Bạch Tử Họa có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì. Tuy nhiên sau vài lần, nàng cũng linh mẫn nhận ra, sẽ không rung lên nữa mà đem nó nâng niu để trong lòng ngực, luôn đặt bên người, coi như là một bảo bối.

Thâm son xung quanh gần như chỗ nào cũng có dấu chân của nàng, những lão hồ, dã thú thường xuyên bị nàng quấy rối. Bạch Tử Họa đối với những việc này đều dung túng mặc kệ nàng, dù sao thì hắn cũng sẽ giúp nàng giải quyết tốt mọi chuyện, không để nàng bị thương. So với việc nàng luôn bám lấy hắn lúc trước thì hiếu động một chút mới giống nàng hơn, chỉ cần không đi quá xa khỏi tầm mắt của hắn là được.

Trong những năm này, Bạch Tử Họa không ngừng suy nghĩ ý đồ của Càn Khôn Ván Tinh Cốc. Ban đầu, nó rõ ràng muốn chia rẽ khiến hai người bọn hắn quay lưng lại với nhau. Sau đó phát hiện hai người bọn hắn đều có thể vì đối phương mà nguyện ý hi sinh tính mạng, chỉ vì mối giao tình sinh tử có nhau trong Man Hoang, hoàn toàn không phải là tình yêu nam nữ thì lại thay đổi quyết định, biến mọi thứ thành một tràng khảo nghiệm.

Lần thứ 2, Càn Khôn Ván Tinh Cốc cố ý che đậy trí nhớ của Tiểu Diệp, khiến nàng đối với hắn không có một chút ấn tượng gì. Bạch Tử Họa không thể giải thích cho ai hay, khi nàng hoàn toàn không nhận ra hắn, lạnh lùng đuổi hắn đi, tự hắn cảm thấy thế nào. Hắn không thể chấp nhận ánh mắt nhìn người xa lạ mà nàng dành cho hắn. Trong lúc xúc động, đã nói ra chân tướng và bị Càn Khôn Ván Tinh Cốc trừng phạt. Bạch Tử Họa không thể không thừa nhận, trải qua những chuyện trước đó, hắn đối với nàng không thể nói là không có một chút cảm giác gì. Bạch Tử Họa không rõ thứ cảm giác này có phải là yêu thích một người không, dù sao hắn cũng chưa từng yêu thích ai, nhưng hắn lại rất rõ, cũng không muốn đối gạt lòng mình, hắn chính là để tâm đến nàng.

Lần này, Càn Khôn Ván Tinh Cốc vẫn che đi ý thức của Tiểu Diệp, còn khiến nàng trở lại trạng thái bản nguyên thiên chân không nhiễm bụi, giống như

một đứa trẻ, chậm rãi trưởng thành bên cạnh hắn. Bạch Tử Họa phát hiện mình đối với nàng càng lúc càng dung túng, che chở. Nàng đáng yêu như vậy, thuần khiết như vậy, cũng tinh nghịch như thế, hắn tin rằng bất cứ ai nhìn thấy những dáng vẻ này của nàng cũng đều sẽ đối với nàng nuông chiều, che chở giống như hắn. Nếu như nói yêu thích một người chính là không mong người ấy sẽ xa mình, vĩnh viễn muốn cùng người ấy ở chung một chỗ vậy thì cảm giác của hắn đối với nàng có lẽ là yêu thích đi.

Từng ngày trôi qua, sự yêu thích của Bạch Tử Họa đối với Hồng Diệp ngày một tăng lên thì nỗi bất an trong lòng hắn cũng chậm rãi tăng theo. Càn Khôn Vãn Tinh chính là thay trời đất làm chủ hỏi rõ tình người có hay không sâu đậm sao? Bạch Tử Họa mơ hồ cảm giác mọi chuyện tiếp theo có lẽ sẽ không yên bình như thế, hoặc là nói Càn Khôn Vãn Tinh Cốc sẽ tạo ra một thứ gì đó để thử lòng hai người bọn hắn sao?

Ánh mắt Bạch Tử Họa loé lên, trong lòng đã có chủ ý. Bất kể ra sao, hắn cũng sẽ không để nàng rời xa mình, cũng sẽ không để nàng chịu bất kì thương tổn nào.

Hồng Diệp cười trên một đầu lão hồ có hắc văn trên người, cầm trong tay một cành liễu, tay kia nắm lấy đầu lão hồ, vừa trộm nhìn sang Bạch Tử Họa một cái.

Lão hồ kia không dám phát uy, cúi đầu, cứ đi tới đi lui trước sân.

“Tiểu Bạch, ngẩng đầu lên!”

Hồng Diệp trừng mắt nhìn lão hồ.

Lão hồ lập tức gằm nhẹ một tiếng, nhu thuận nhấc cái đầu dài lên.

“Cúi đầu!”

Lão hồ vội vàng cúi đầu.

“Ngẩng đầu!”

Hồng Diệp cứ quay vòng như thế, sau nhiều lần, lão hồ vẫn cứ nghe lời. Nó sớm đã quen với cuộc sống như thế. Chỉ cầu mong tiểu tổ tông trên lưng cao hững, như trước đây đem Hắc hùng thả lại vào rừng, cũng thả mình ra.

Nó không dám phản kháng. Nam nhân áo trắng kia tuy không nói nhiều nhưng khí thế trên người hắn khiến nó cảm giác rất sợ hãi. Nó cũng không phải là lão hồ tầm thường, mà là một đầu lão hồ đã tu luyện nhiều năm thành tinh rồi, tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức trên người lão nhân kia khiến cho nó cảm thấy bị uy hiếp.

Cho nên, dù bị tiểu tổ tông trên lưng hoành hành, nó cũng sẽ theo phân phó mà làm. Kỳ thật trong nội tâm nó thấy có chút may mắn. Phải biết rằng trước đó nó đã nhìn thấy bộ dáng thê thảm của con Hắc hùng kia bị tiểu tổ tông này giáo huấn. Nó chưa từng thấy một con Hắc hùng nào có thể chống ngược lên đi trên đường. Cũng chưa từng thấy qua con hắc hùng nào có thể cầm đũa ăn cơm rau. Càng không cần phải nói đến những chiếc móng vuốt to lớn của con Hắc hùng còn có thể đâm lưng cho người ta...

Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng này, nó không tự chủ được lạnh run người, đối với Tiểu tổ tông trên lưng càng thêm sợ hãi.

Nó tự nhận chính mình là một đầu hồ tinh cao quý. Quyết không thể làm ra được những chuyện như thế. Tuy nhiên việc cúi đầu, ngẩng đầu nó vẫn còn có thể chấp nhận được.

Bạch Tử Họa dờ khóc dờ cười nhìn trò chơi của Hồng Diệp, ban đầu còn định nói mấy lời, giờ thì cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ nàng. Lòng thầm mắng Sát Thiên Mạch khi xưa vì sao lại dung túng nàng như vậy, rõ ràng là một cô nương nhu thuận lại bị hắn ta dạy ra thành một tiểu tổ tông thế này. Bạch Tử Họa thật sự không nghĩ, hắn hiện tại dung túng nàng cũng chẳng kém gì Sát Thiên Mạch khi xưa là bao.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thế Thế Luân Hồi, Khắc Cốt Tương Tư (3)

Hồng Diệp nhìn trộm Bạch Tử Họa, phát hiện hắn đang suy nghĩ cái gì, lại không để ý đến mình liền hung hăng cào cấu cái đầu của Tiểu Bạch một phen, hạ giọng nói:

“Ca ca xấu, không để ý đến ta!”

Mỗi một câu đều cào một đám lông trên người Tiểu Bạch.

Một tiểu cô nương tuy nói khí lực không lớn nhưng nắm chút lông lên cũng làm cho Tiểu Bạch hơi đau, dù sao đó cũng là cái trán, chỗ gần với xương thịt

nhất. Ăn đau khổ nhưng nó lại không dám phát uy, chỉ có thể gặm nhẹ vài tiếng cho hả giận.

“Tiểu Điệp, lại đây!” Bạch Tử Họa vẫy tay với nàng, dịu dàng nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Điệp nhếch lên, không thèm để ý đến Bạch Tử Họa. Nhưng suy nghĩ một chút liền vỗ đầu lão hổ, hướng về hán thê lười ra, thanh âm thanh thúy nói:

“Ca ca xấu, không để ý đến ta. Ta cũng không thèm để ý đến ca ca đâu!”

Bạch Tử Họa nhin cười xoa xoa đầu nàng. Đây mới chính là tính cách bản nguyên của nàng, vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu như vậy.

“Xin lỗi. Ta mãi nghĩ đến một việc, sau này sẽ không như vậy nữa!”

Dù sao thì Hồng Điệp cũng vẫn còn mang một chút tính tình trẻ con nên khi thấy hán nói vậy liền không để tâm đến vấn đề này nữa. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Ca ca! Ta không biết tại sao mấy ngày nay, ngày nào cũng luôn nằm mơ. Trong mộng thường xuyên thấy một vị tỷ tỷ vẫn đi bên cạnh ngươi. Vị tỷ tỷ kia nhìn rất quen. Thật là lạ!”

Bạch Tử Họa nghe thấy vậy mà chấn động. Hán cúi đầu nhìn Hồng Điệp một cách chăm chú. Sau một lúc, hán thở dài, ngẩng đầu nhìn trời, thì thào nói:

“Cũng không cần cảm thấy kì lạ. Nàng và người trong giấc mơ là một!”

Hồng Điệp nhìn Bạch Tử Họa ánh mắt có chút sợ hãi.

“Ca ca, ta là ta. Sao ta lại có thể là một người khác!”

Tiểu Bạch đang nằm bên nghe thấy vậy liền gật đầu mấy cái. Trong lòng nó thầm nghĩ: “Tiểu tổ tông này là độc nhất vô nhị rồi, làm gì có ai đã man như nha đầu này. Nếu không đường đường một hồ tinh như ta làm sao lại bị một tiểu nha đầu như ngươi bắt nạt, lại còn bắt ta rời khỏi rừng núi, để lại mấy con cọp cái xinh đẹp....Ồ”.

Bạch Tử Họa sững sờ, cúi đầu, xoa đầu nàng, nhỏ giọng nói:

“Nàng vẫn chính là nàng!”

Khóc mắt Hồng Điệp chảy xuống một giọt nước mắt, nhào tới trong lòng Bạch Tử Họa, nắm lấy áo hán nức nở nói:

“Nhưng ta không phải là tỷ tỷ trong giấc mơ, ta không biết nàng, nhưng ta cảm giác nàng với ta mỗi lúc lại gần hơn. Ca ca, ngươi đuổi nàng đi được không? Tiểu Điệp không thích vị tỷ tỷ ấy!”

Bạch Tử Họa sững sờ khi nghe thấy như vậy. Nói một cách chính xác thì vào lúc này, hán như bị lôi điện đánh trúng.

“Tại sao lại như vậy...?” Bạch Tử Họa thì thào tự hỏi, ánh mắt hết sức phức tạp.

Các nàng không phải là một người sao, chỉ khác là bị che đi trí nhớ, thân thể trong ảo cảnh giống như quay ngược thời gian chậm rãi lớn lên. Vì sao Tiểu Điệp lại xua đuổi chính bản thân mình trước đây?

Bạch Tử Họa quan sát Hồng Điệp thật kĩ, hán nhất định phải giải thích cho nàng rõ, nhưng lại không thể tùy tiện tiết lộ thân phận hai người. Nếu để tình trạng này tiếp diễn nhất định sẽ có phiền phức lớn, thậm chí linh hồn có thể phân đôi thành hai ý thức khác nhau cũng nên.

“Ca ca, ta không thích nàng. Ngươi đuổi nàng đi nhé?” Hồng Điệp ngẩng đầu, gạt nước mắt, nói nhỏ.

“Đừng sợ, Tiểu Điệp. Nàng vẫn là nàng, chỉ có điều tạm thời mất đi trí nhớ, đợi đến khi nhớ lại mọi chuyện tự khắc sẽ rõ...” Bạch Tử Họa nhìn Hồng Điệp, trong lòng cực kì bất an.

“Thật sao?” Hồng Điệp mở đôi mắt to, trong veo không hề có bất cứ một chút tạp chất. Trong đôi mắt đó, Bạch Tử Họa chỉ thấy có một sự quyền uyển và tin tưởng.

Rất nhiều năm sau, cũng có một người dùng ánh mắt ấy nhìn hán, trên cột Tru Tiên, trên Dao trì. Ánh mắt ấy thủy chung vẫn nhìn về hán không hề thay đổi: “Ta không tin chính, không tin tà, ta chỉ tin tưởng mình sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu nhìn nàng, sợ bất an trong ánh mắt không vui bớt.

Hồng Điệp vốn rất thông minh, hơn nữa trái tim lại mẫn cảm. Nàng nhìn Bạch Tử Họa rồi vui đầu vào lòng hán, nhỏ giọng nói:

“Ca ca! Ngươi đừng không vui. Tiểu Điệp thấy ngươi không vui, cũng cảm thấy khó chịu. Sau này ta không nói là được. Ta tin ca ca. Ngươi nói không sao thì có nghĩa là không sao.”

Bạch Tử Họa không nói gì, dịu dàng xoa đầu nàng.

“Ca ca! Tiểu Diệp đã lớn rồi. Có một số việc ngươi không nói ra nhưng ta vẫn cảm nhận được. Ngươi ở bên Tiểu Diệp nhưng ta có thể cảm giác được người mà ngươi để ý không phải là ta mà là tỷ tỷ trong giấc mơ kia. Dù ngươi nói hai chúng ta là một nhưng ta không quen nàng, nàng cũng không biết ta... Ta biết! Lúc đầu, ngươi cướp ta từ tay đạo sĩ kia không phải là vì ta mà là vì tỷ tỷ ấy. Trong mộng, ta đã gặp tỷ tỷ. Nàng rất đẹp. Nhưng sau này, khi Tiểu Diệp lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp hơn nàng. Ca ca! Ngươi không nên bỏ ta lại...” Hồng Diệp vẫn vùi đầu vào ngực Bạch Tử Họa, nàng cố nén khóc, trầm nghĩ trong lòng.

Xuân đi, thu đến. Trong nháy mắt một năm lại trôi qua.

Những lời nói của Hồng Diệp càng lúc càng ít đi. Từ diện mạo đến tính cách đều giống hệt với trước kia, có khác chăng chỉ là y phục trên người không phải màu đỏ. Nàng thường xuyên ngồi trên lưng Tiểu Bạch mà ngắm người nhìn bầu trời.

“Tiểu Bạch! Ta càng lúc càng mơ thấy tỷ tỷ kia xuất hiện nhiều hơn, đáng sợ nhất là dung mạo nào giống y chang ta, chỉ khác là nàng mặc một bộ y phục đỏ rực. Ta có cảm giác, tỷ tỷ ấy càng đến gần ta thì khoảng cách ta phải ra đi càng mau tới. Tiểu Bạch! Ngươi có nghe ta nói không? Ta sẽ cầu ca ca trả ngươi về với núi rừng. Tiểu Bạch, sau này ngươi còn nghĩ tới ta nữa không?” Hồng Diệp thấp giọng hỏi.

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Hồng Diệp, ánh mắt của nó có một điều gì đó hơi phức tạp. Những năm gần đây, tuy nàng thường xuyên bắt nạt nó. Nhưng thực tế thì nó cảm giác được, nàng rất yêu quý nó. Tuy tiểu Bạch là một con hồ tinh, nhưng vào lúc này, nó cũng cảm thấy buồn bã. Nó nhìn Hồng Diệp gật gật đầu.

Hồng Diệp mỉm cười từ trên người Tiểu Bạch nhảy xuống. Nàng vuốt vuốt bộ lông của nó rồi nhỏ giọng nói:

“Tiểu Bạch! Ngươi nói khi ta đi rồi, ca ca có nhớ tới ta hay không?”

Tiểu Bạch gầm nhẹ một tiếng rồi nhìn Hồng Diệp. Nàng vuốt ve bộ lông của Tiểu Bạch, ánh mắt có phần thất thần. Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi xa xa đang có một cái bóng trắng khoanh chân ngồi ở đó. Nàng trầm nhủ trong lòng: “Ca ca! Tiểu Diệp đã nghĩ kỹ rồi. Mỗi ngày ngươi nhìn ta nhưng thật ra là nhìn tỷ tỷ kia mà thôi. Ta biết, nàng đối với ngươi rất quan trọng nên Tiểu Diệp biết phải làm thế nào.”

Đôi mắt của Hồng Diệp long lanh đầy nước. Nàng lại quay sang nhìn Tiểu Bạch, ngu ngốc cười nói:

“Tiểu Bạch! Ta đi rồi, ngươi phải tự lo lấy cho mình, đừng để bị người ta ức hiếp!”

Bạch Tử Họa khoanh chân ngồi trên đỉnh núi thực ra là đang tìm phương pháp đối phó với oán niệm trong Càn Khôn Vãn Tinh Cốc. Bạch Tử Họa không phải là kẻ sẽ buông tay chờ chết, loại người cô chấp giống như hắn, muốn hắn buông bỏ một thứ gì đó thật sự quá khó. Bất kể ra sao, hắn cũng đã hứa với lòng mình sẽ bảo hộ tốt cho nàng thì tuyệt đối sẽ không để nàng gặp thương tổn, nếu như thực sự phải lựa chọn, hắn thà rằng nói ra chân tướng và chịu trừng phạt chứ quyết sẽ không để oán niệm kia tạo ra kẻ hở trong linh hồn Hồng Diệp.

“Ca ca! Ngươi xuống đây một lát được không?” Từ phía dưới Hồng Diệp ngẩng đầu cất tiếng gọi.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn về phía Hồng Diệp. Ánh mắt hắn có chút phức tạp. Hắn phát hiện thời gian gần đây nàng không còn tùy tiện như trước, thậm chí có chút xa cách với mình, chỉ sợ lại nghĩ linh tinh rồi. Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn đứng dậy, chậm rãi hạ xuống cạnh nàng.

“Ca ca! Ngươi ngồi xuống. Tiểu Diệp muốn chải tóc cho ngươi.”

Nét mặt Hồng Diệp hoàn toàn ngây thơ, khờ khạo giống y như trước kia, mỉm cười nói với Bạch Tử Họa. Nàng cầm một chiếc lược gỗ trong tay. Đó là vật mà Bạch Tử Họa đã làm cho nàng.

Nàng không để Bạch Tử Họa mở miệng liền kéo hắn tới một tảng đá. Sau khi Bạch Tử Họa ngồi xuống, liền đứng sau lưng hắn, cầm cây lược gỗ mà chải tóc cho hắn một cách chăm chú. Nàng vẫn nhớ mang máng mẫu thân mình trước kia cũng chải tóc cho phụ thân như vậy.

Nét mặt của nàng hết sức chăm chú. Một lúc sau, nhỏ giọng nói:

“Ca ca có thể kể cho Tiểu Diệp một chút chuyện ngày xưa của ngươi và tỷ tỷ được không?”

Một đoạn ký ức về Hồng Diệp từ miệng hắn rơi vào tai nàng. Đôi tay nhỏ bé của nàng vừa chải tóc cho Bạch Tử Họa vừa lắng nghe.

“Ca ca! Nếu ta chết, tỷ tỷ cũng không trở về bên cạnh ngươi nữa sao?” Hồng Diệp buông cây lược gỗ nói.

Bạch Tử Họa xoay người lại. Hồng Diệp nhìn hắn, ánh mắt phần đau đớn:

“Ca ca! Chẳng lẽ trong mắt ngươi ta chỉ là vật giúp cho tỷ tỷ thức tỉnh sao? Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn coi ngươi như thân nhân. Ca ca... Ta muốn ngươi nhìn thẳng vào ta chứ không phải là nhìn tỷ tỷ. Nhìn ta một cách thực sự, cho dù chỉ là một lần.”

Bạch Tử Họa nhìn Hồng Diệp im lặng một lúc rồi nói:

“Tiểu Diệp, đừng nghĩ linh tinh! Các nàng là một người! Hiện tại nàng nghĩ ngơi đi!” Nói xong hắn xoay người bước đi rồi chậm rãi biến mất.

Cây lược gỗ trong tay Tiểu Diệp rơi xuống mặt đất. Nàng ngồi xồm mà khóc. Hai hàng nước mắt chậm chậm chảy xuống khuôn mặt.

“Ta không biết tỷ tỷ là người như thế nào, dù ca ca đã kể cho ta nghe chuyện giữa các người nhưng những thứ đó đều xa lạ với ta. Trong cuộc sống của ta chỉ có mình ca ca, tất cả những gì ta làm đều là vì người, nhưng người lại vì nàng. Người bảo ta phải chấp nhận thế nào khi ca ca quan tâm đến ta chỉ vì một người xa lạ!”

Bạch Tử Họa đang ở phía xa khẽ run lên một cái. Nét mặt hắn thay đổi liên tục. Hắn chưa từng suy nghĩ trên góc độ của nàng. Đối với nàng, quá khứ trước kia đều là hư ảo, nàng chỉ sống vì bản thân mình, cũng như tưởng rằng người khác quan tâm đến nàng vì bản thân nàng. Hiện tại nàng phát hiện người ta quan tâm đến nàng chỉ vì một người không có can hệ gì, nàng sao có thể không hụt hẫng, không đau lòng.

“Tiểu Diệp, oán niệm kia muốn tạo ra kẻ hồ trong linh hồn người, khiến người đoạn tình tuyệt ái. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỉ cần tin ta thôi, được không?”

Tiểu Bạch đã mất tích. Tiểu Bạch mất tích một cách bí mật, nhưng Bạch Tử Họa vẫn có thể thấy nó đang lặng lẽ rời khỏi ngọn núi mà đi.

Đối với việc tiểu Bạch bỏ đi, Hồng Diệp vô cùng đau đớn, ốm nặng. Trong giấc mơ, nàng lúc nào cũng gọi tên Tiểu Bạch. Trong ký ức của nàng, mặc dù Tiểu Bạch thường xuyên bị nàng bắt nạt, nhưng cũng rất yêu thích nó. Có thể nói Tiểu Bạch là bằng hữu duy nhất của nàng.

Nhưng khi bạch Tử Họa muốn đi tìm Tiểu Bạch trở về thì Hồng Diệp lại ngăn cản. Nàng nhìn hắn với ánh mắt cầu khẩn mà nói:

“Tiểu Bạch phải đi. Nó có sự lựa chọn của chính mình. Nó so với ta còn hạnh phúc hơn rất nhiều. Ít nhất thì nó còn có thể lựa chọn.”

Bạch Tử Họa cảm thấy đau nhói trong lòng. Hắn thở dài một tiếng rồi yên lặng tránh ra ngoài. Trong lòng hắn lại tiếp tục suy nghĩ về biện pháp toàn vẹn không làm tổn thương nàng cũng không để ý đồ của oán niệm kia thành hiện thực.

“Ca ca không để ý đến ta. Tiểu Bạch! Người cũng bỏ ta mà đi...”

Một tháng sau, Hồng Diệp cũng khỏi bệnh. Tuy nhiên nàng hoàn toàn rơi vào trầm lắng, thường xuyên ngẩn người nhìn ra xa. Trước kia nàng rất sợ phải ngủ, sợ gặp vị tỷ tỷ trong mơ nhưng lúc ốm nặng thường xuyên mê man nàng lại không mơ thấy tỷ tỷ. Chỉ thấy có một vị “tỷ tỷ” khác mặc đồ màu tím, tóc dài màu tím bộ dáng cực kì xinh đẹp, còn đẹp hơn tỷ tỷ áo đỏ, có điều ngực hơi nhỏ, thường xuyên chơi đùa với mình. Vị “tỷ tỷ” ấy cũng giống như ca ca rất cưng chiều nàng, cho dù nàng bày ra trò nghịch ngợm gì cũng sẽ không trách mắng.

Sau hai tháng, vào một buổi sáng sớm, một tiếng hô gầm yếu ớt, nhưng có chút hưng phấn vang lên. Ngay sau đó, tiểu Bạch xuất hiện trong tầm mắt của Hồng Diệp. Thoáng cái, nó đã tới bên cạnh nàng. Trong miệng nó ngậm một nhánh cây màu hồng, trên đó có một quả nhỏ.

Tiểu Bạch đã trở về. Hồng Diệp nhìn tiểu Bạch mà vui quá phát khóc: “Tiểu Bạch, thì ra người không bỏ ta mà đi!”

Nàng ôm tiểu Bạch mà hai hàng nước mắt chảy đầy mặt. Tuy nhiên, khoe miệng nàng lại điểm một nụ cười.

Tiểu Bạch rất gầy. Bộ lông trên người nó có nhiều chỗ bị mất, kèm thêm một số vết thương. Nó không còn cái oai như trước đây mà hết sức mệt mỏi. Thậm chí, dưới bụng nó còn có một vết thương. Vào lúc này, mặc dù vết thương đã đóng vảy, nhưng vẫn cho một chút máu tươi rỉ ra khiến cho bộ lông bị ướt.

Tiểu Bạch thả nhánh cây trong miệng xuống đất. Nó đưa lưỡi liếm liếm Hồng Diệp. Sau đó, cái đầu to quay sang chung quanh quan sát một cách cẩn thận. Cuối cùng, sau khi xác định không có Bạch Tử Họa ở đây, liền kéo kéo áo nàng, rồi đưa chân chạm vào quả cây trên mặt đất.

“Tiểu Bạch, người muốn ta ăn quả này à?” Hồng Diệp ngẩn người rồi nhặt quả cây dưới mặt đất lên. Tiểu Bạch đưa mắt nhìn quanh có vẻ lo lắng. Nó cuồng quít tỏ ý bảo nàng ăn nhanh lên.

Hồng Diệp cầm quả cây trong tay nhìn nó một chút rồi nói:

“Tiểu Bạch! Đây là quả gì?”

“Đó là Thiên Địa Huyền Hoàng quả!” Thanh âm của Bạch Tử Họa từ xa vọng tới.

Nhất thời, bộ lông của Tiểu Bạch dựng đứng, chắn trước mặt Hồng Diệp nhìn về phía xa mà gầm nhẹ.

Bạch Tử Họa từ xa chậm rãi đi tới. Trong nháy mắt Tiểu Bạch quay về hắn liền phát hiện, hơn nữa nhận ra vật mà tên thích ăn mận này đang ngậm.

Một con hồ tinh hộ chủ thật tốt! Bạch Tử Họa liếc mắt nhìn Tiểu Bạch một cái.

Trong ánh mắt Tiểu Bạch lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn nhe răng gầm nhẹ, bảo vệ trước người Hồng Diệp. Với đạo hạnh của nó mấy năm nay đã nhìn ra vấn đề linh hồn của Hồng Diệp vô cùng cường đại nhưng lại đang có nguy cơ phân tách. Một phần linh hồn mang ý thức của nàng trong mộng cảnh đang có xu hướng tách ra hình thành ý thức độc lập.

“Ca ca, quả này có tác dụng gì?” Hồng Diệp vượt vượt bộ lông của Tiểu Bạch, hạ giọng hỏi.

“Ăn quả này vào, ý thức của nàng sẽ đủ mạnh để tách khỏi linh hồn, độc lập phát triển. Trong khi ý thức nguyên bản suy yếu, nàng hoàn toàn có thể thôn

phê ý thức ban đầu, xóa sổ ý thức trước đây mà thay thế vào là Tiểu Diệp của hiện tại...” Bạch Tử Họa chậm rãi nói, vẻ mặt không nhìn rõ vui buồn hay nóng giận.

Hồng Diệp ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói: “Thì ra mấy tháng nay ngươi đi tìm kiếm trái cây này cho ta...”

Nàng than nhẹ, trái cây trong tay rơi xuống đất lăn vài vòng, rơi xuống khe núi.

“Ca ca đừng làm Tiểu Bạch bị thương có được không?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Hồng Diệp cắn chặt môi, nhìn bóng lưng Bạch Tử Họa, bóng dáng kia lại xa lạ như vậy.

“Ca ca, ngươi yên tâm. Tiểu Diệp biết phải làm như thế nào. Ta sẽ để ngươi và tỷ tỷ đoàn tụ.”

Bạch Tử Họa thân hình ngừng một chút, trầm mặc chốc lát, tiếp tục đi về phương xa. Giọng nói của hắn từ xa vọng lại:

“Đừng làm chuyện ngốc nghếch, thân thể và linh hồn là của một người. Vì sao lại muốn tách ra?”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thế Thế Luân Hồi, Khắc Cốt Tương Tư (4)

Hồng Diệp càng ngày càng trầm mặc. Thời gian nàng ngủ say dần dần tăng lên, đến gần đây nàng gần như mỗi ngày đều có hơn nửa thời gian ngủ say, giống như không muốn tỉnh. Dường như giữa nàng và Bạch Tử Họa đã có một tầng ngăn cách thật sâu.

Tiểu Bạch trước sau không rời không bỏ, ở bên cạnh nàng, trong đôi mắt vẻ bi ai càng ngày càng đậm.

Thần thức của Bạch Tử Họa vẫn luôn theo dõi biến hóa của Hồng Diệp, chỉ cần xảy ra tình huống không đúng lập tức ra tay ngăn chặn. Linh cảm bất an của hắn mỗi ngày một nhiều thêm, chỉ cần khe hở giữa linh hồn xuất hiện, oán niệm kia sẽ ra tay với Hồng Diệp. Đến lúc đó, cho dù ý chí của nàng kiên định đến thế nào, cũng sẽ bị oán niệm trong Càn Khôn Ván Tinh Cốc chi phối, biến thành một con rối không hơn không kém.

Hồng Diệp ở trong lúc ngủ say thường xuyên thì thảo nói mơ, có đôi khi chính là nói:

“Ca ca, ta sợ...”

Chỉ có điều, lời nói như vậy dần dần càng ngày càng ít. Phần lớn thời gian, nàng đều là nói một ít câu mơ hồ không rõ, khi nói xong nước mắt sẽ chảy xuống.

Tiểu Bạch bị Bạch Tử Họa phong ấn lại, tránh việc khi hắn ra tay sẽ liên lụy tới nó. Hắn đứng ở trước người Hồng Diệp, nhìn nàng đang ngủ say nội tâm có chút đau đớn. Hắn rất muốn nói cho nàng biết, đây chỉ là mộng cảnh, nàng vẫn là nàng, hắn vẫn là hắn. Nàng vì hắn, chấp nhận bước vào kiếp nạn sinh tử, giúp hắn độ thành tiên, đạt thành nguyện vọng của hắn.

Thành tiên, chính là phải đoạn tình tuyệt ái nhưng trong lòng Bạch Tử Họa vốn không có tình ái. Muốn độ kiếp thành tiên, hắn buộc phải có tình trước đã, vì thế thiên đạo mới sắp xếp để hắn và nàng – người duy nhất ở cạnh hắn lúc ấy rơi vào Càn Khôn Ván Tinh Cốc. Oán niệm trong Càn Khôn Ván Tinh Cốc lại tạo ra một ảo cảnh mười năm năm, cho bọn hắn ở bên nhau, giúp bọn hắn vun đắp tình cảm. Khi một trong hai người có tình, có ái cũng là lúc buộc bọn hắn phải đoạn tình, chấm dứt mọi ái mộ, tương tư. Đây chính là kiếp nạn của Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa thừa nhận trong lòng ái mộ nàng, không nguyện khiến nàng bị thương tổn. Hắn có thể vì nàng vứt bỏ tính mạng, nhưng đối với hắn thực hiện tâm nguyện của sư phụ, kế thừa Trường Lưu, bảo vệ muôn dân trăm họ còn quan trọng hơn cả sinh mạng hắn. Hắn buộc phải độ kiếp thành công, buộc phải đoạn tình, chấm dứt ái niệm với nàng. Bạch Tử Họa lựa chọn Trường Lưu, lựa chọn Lục giới mà bỏ qua nàng, hắn sẽ tận tay xóa bỏ phần ý thức trong mười năm năm mộng cảnh này của nàng, khiến nàng quên đi hắn. Chỉ có như vậy mới có thể giảm xuống mức thấp nhất thương tổn mà nàng phải chịu đựng.

Hắn bỏ qua nàng, nàng cũng bỏ qua hắn. Có lẽ đây là sự lựa chọn tốt nhất!

“Ta có lỗi với nàng, có lỗi với bản thân ta. Nhưng cho dù có thể lựa chọn một lần nữa, ta cũng vẫn sẽ làm như thế!”

Trên thân thể Hồng Diệp phát ra một vầng ánh sáng trắng dịu dịu. Đột nhiên, một thanh âm từ trong cơ thể Hồng Diệp chậm rãi truyền ra.

“Có thể lựa chọn một lần nữa... vẫn sẽ làm như thế sao...”

Đây là ý thức nguyên bản của Hồng Diệp đang chậm rãi thức tỉnh.

Thân thể Bạch Từ Họa run lên, kiếm trong tay cũng có cảm giác nắm không chắc rồi.

“Tiểu Diệp, xin lỗi!”

Chỉ thấy bạch mang trên người Hồng Diệp trong nháy mắt đã dày đặc đến cực hạn. Ngay sau đó, một đám tàn hồn màu trắng từ bên trong thân thể thoát ra, bị bạch mang bao phủ, chậm rãi rơi xuống một bên.

“Ta đã nói, sẽ giúp chàng độ kiếp! Tuy rằng ta thực sự không muốn quên đi chàng... ta không cam lòng... nhưng đây thực sự là cách tốt nhất. Dù sao, quên đi rồi, cũng sẽ không có cảm giác gì nữa...”

Khoảng khắc ý thức nguyên bản của Hồng Diệp tỉnh lại, nàng dùng pháp thuật tự chia tách một phần hồn phách mang ý thức trong mộng cảnh đẩy ra ngoài liền chìm vào mê man. Tự mình chia tách linh hồn mình, đau đớn thể nào chính bản thân rõ nhất. Đó không chỉ là hồn phách của nàng, mà còn là ái niệm của nàng với Bạch Từ Họa nữa. Phần hồn phách ấy sau khi biến mất, nàng cũng sẽ quên đi Bạch Từ Họa, Càn Khôn Vãn Tinh Cốc cũng sẽ đưa bọn họ ra ngoài. Sau này gặp lại sẽ là người xa lạ.

Đám tàn hồn kia không có cơ thể che chở, bay vòng vòng trong kết giới của Bạch Từ Họa. Đúng lúc này một kiếm mang hàn quang lạnh lẽo chém tới. Đám tàn hồn kia đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

“Kiếm này... gọi là Đoạn Niệm!” Bạch Từ Họa nhắm mắt, giọng nói lộ ra bi thương nồng đậm. Hai giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Giờ phút một kiếm kia chém xuống, lòng của hắn đã chết rồi.

Tình, tình yêu, vốn là 1 thứ tốt đẹp trong lòng người thiên hạ, bất kể là thành hoặc là bại đều thuộc về ký ức của tuổi thiếu niên, là thứ tốt đẹp nhất để hồi tưởng. Thế nhưng Bạch Từ Họa lại vì người trong thiên hạ mà chính tay chặt đứt ái niệm của mình, chân tình của mình. Bi ai này, ai có thể hiểu rõ?

Bạch Từ Họa vươn tay như muốn chạm vào gương mặt Hồng Diệp, chỉ là thân thể nàng mờ dần rồi biến mất. Khảo nghiệm kết thúc, Càn Khôn Vãn Tinh Cốc đã đưa nàng đi rồi. Không gian xung quanh tan vỡ, ảo cảnh biến mất, xung quanh là bóng tối dày đặc.

“Cực si tình, cực si kiếm! Diệt tình nhập kiếm, lấy một kiếm cầu thiên đạo, lấy sự cô độc suốt đời để trả giá, dùng sự giết chóc để cứu rỗi chúng sinh. Bạch Từ Họa, hiện tại ngươi là tiên nhân, đừng quên sứ mệnh bảo vệ chúng sinh của mình!”

Có thể sao? Ngay cả chân tình của mình cũng có thể tự tay phá hủy, còn có thể bảo vệ chúng sinh thiên hạ sao?

Bạch Từ Họa mờ mịt, trong đầu hiện lên một bóng đỏ duyên dáng. Bóng hình đó càng lúc càng rõ nét, tà áo nàng lay động theo gió, bay lên trong u tối, văng vẳng như có tiếng nhạc khoan thai dịu dặt. Bóng hình duyên dáng đó lại nhẹ nhàng múa lên những vũ điệu trong hư vô, thoáng ẩn thoáng hiện.

Ánh mắt Bạch Từ Họa chợt trở nên xa xăm, buồn bã và đầy thương cảm!

Bóng hồng tuyệt mỹ đó, cứ chỉ quay đầu đó, dáng hình xoay chuyển đó... Tất cả đều là tuyệt đại phong tình, nhẹ nhàng, dịu dàng múa lên trong nội tâm. Nàng ngoảnh lại nhìn hắn, bạch y thay thế hồng trang, nụ cười trong veo, ánh mắt chứa đựng sự tin tưởng cùng dựa dẫm...

“Xin lỗi! Là ta phụ nàng!”

Bạch Từ Họa nhìn kiếm nơi tay, phun ra một ngụm máu đỏ tươi ngã xuống nền đất, máu vương trên bạch bào, rực rỡ mà ưu thương giống như bi ngạn hoa trên hoàng tuyền lộ. Bạch Từ Họa giống như người mất hồn, ngón tay khẽ động viết lên mây chữ trên mặt đá trước mặt.

Nỗi khổ tương tư, nếu như có thể chịu đựng được

Thì còn gì không chịu đựng được?

Sinh ly tử biệt, đâu không hẹn thề

Cũng không dám quên.

Vẫn nhớ quá khứ, như mộng như ảo

Vì đại nghĩa diệt thân, dù sống nhưng không thể bên nàng

Tha thứ cho ta, ôm hận cũng vô dụng

Ta phụ nàng, sống uống một đời

Nếu có kiếp sau,

Cùng nàng thề nguyện, đến chết mới thôi

Nếu không có kiếp sau,

Mình ta nhớ nàng, đến chết mới thôi.

Toàn bộ chữ viết đều không dùng pháp thuật, chỉ dùng nội lực ngưng tụ ở đầu ngón tay chậm rãi viết lên. Mỗi chữ viết nên đều toàn tâm toàn ý gửi gắm tâm tình, không hề để tâm đến việc đầu ngón tay đã nhuộm máu.

Trên một đỉnh núi vô danh nằm gần Trường Lưu sơn, một người áo trắng như tuyết, ngửa mặt nhìn trời.

Mưa trút xuống ào ào, rơi xuống mặt đất, rơi trên người hắn, theo khuôn mặt tuần tú nhỏ xuống.

“Thời gian mười năm năm, Tiểu Diệp, cảm ơn nàng đã cho ta hiểu được chân tình...”

“Ta đối với nàng trước giờ luôn thụ động. Tình tuy là thật, nhưng lại nhiều hơn một phần trách nhiệm... một loại cảm động...”

“Ta đối với nàng phụ bạc, nàng vẫn có thể vì ta không tiếc trả giá phân tách linh hồn. Ta không thể báo đáp nàng, cũng không nguyện quên đi, ta chân chính... chưa bao giờ đoạn niệm chỉ có thể đem tương tư chôn lại trong lòng.”

“Quên đi ta, mong nàng sẽ sống tốt... thay cho cả phần của ta...”

“Xin lỗi, Tiểu Diệp!”

Nhu tình trong mắt Bạch Tử Họa đặt lên mấy hàng chữ trên Đoạn Niệm kiếm, những hồi ức kể từ khi gặp nàng không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Ký ức là nước trong lòng bàn tay, bất luận là ngroi mở ra hay nắm chặt, đúng là vẫn còn khe hở từng giọt từng giọt chảy xuống hết sạch. Chỉ có điều, cảm giác mát lạnh của nước cũng có thể khiến người thủy chung không thể quên.

Trong đêm đen, dưới ánh sao, trên đỉnh núi, trong mưa gió bóng dáng cô độc kia dường như cũng bị gió thổi tan.

Nỗi sầu bi có thể bị gió thổi đi, chỉ có nỗi cô đơn của kẻ vô tình là chẳng gió nào có thể thổi đi được.

Thân ảnh cô độc kia, ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, nhìn đêm đen, nhìn về phía Tây. Nơi đó là Man hoang, nơi đó là nơi tâm của hắn ở lại bồi táng cùng đoạn thời gian ở bên nàng.

Gặp lại, bọn hắn chỉ còn là người xa lạ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tâm Sự

“Cùng đi với ta nhé!”

“Sau này chúng ta sống ở đây!”

“Tiểu Diệp! Lại đây!”

“Ta có lỗi với nàng, có lỗi với bản thân ta. Nhưng cho dù có thể lựa chọn một lần nữa, ta cũng vẫn sẽ làm như thế!”

“Tiểu Diệp, xin lỗi!”

“Tiểu Diệp.....”

Chẳng biết tại sao, những âm thanh này cứ quanh quẩn vang lên bên tai Hồng Diệp khiến nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Là ai?! Là ai đã nói với nàng những lời này, vì sao lại không tài nào nhớ nổi?

Vì sao những lời cuối cùng của người lại bị thương như thế!

Vì sao những lời này lại khiến nàng đau lòng đến thế!

Trong cơn mơ, Hồng Diệp theo bản năng tìm kiếm chủ nhân của giọng nói kia. Càng đến gần, đau đớn trên người Hồng Diệp lại càng mãnh liệt, càng về sau lại giống như là muốn mạnh mẽ xé rách linh hồn nàng. Cũng bởi vì phản thống khổ chưa bao giờ có này, đáy lòng nàng sinh ra một cỗ chấp nhất khó được, bất luận như thế nào, nàng nhất định muốn gặp được chủ nhân của giọng nói này. Chẳng qua là bóng dáng rõ ràng thoát nhìn gần trong gang tấc

kia lại xa xôi giống như làm cách nào cũng không sao đạt tới được.

Hồng Diệp cố chấp muốn tiến lại gần, không quản đau đớn dày vò tâm linh, cuối cùng cũng thấy được người ấy.

Trường bào nguyệt bạch, thất lưng tuyết trắng khảm từ ngọc viên thù bạch vân bằng chỉ bạc. Ngọc bội hình mây ánh lên ánh sáng trong trẻo theo mỗi bước chân của hắn. Những sợi tóc đen như mực tùy ý tản trên vai, chảy dài xuống đến thất lưng làm cho người ta có cảm giác phiêu dật.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Hồng Diệp, người nọ xoay người, lẳng lặng nhìn nàng một cái.

Chẳng qua là một cái nhìn nhàn nhạt, liền làm cho hô hấp của nàng dừng lại.

Sau một khắc, ánh sáng trắng chói mắt trong nháy mắt bao trùm tất cả.

Hồng Diệp kinh hãi mở mắt. Lại là giấc mơ quái dị kia, kể từ khi thần không biết quỷ không hay thoát khỏi Man hoang, nàng vẫn luôn có giấc mơ kì lạ như thế. Chỉ có điều sau khi tỉnh dậy, mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ chậm rãi quên đi, chớp mắt thì đã quên sạch.

Khi Sát Thiên Mạch bước vào đã thấy Hồng Diệp bàn thần trước gương, tóc đen như thác tùy tiện buông xõa xuống vai gầy.

“Sao lại ngồi ngốc ở đây thế này?” Sát Thiên Mạch đi đến sau lưng nàng, giọng nói nhu hòa chưa từng có.

Hồng Diệp thu lại tâm tình, lười biếng ngả người ra sau tựa đầu vào vai hắn, nói:

“A Mạch! Chải tóc cho ta đi!”

Sau khi Hồng Diệp trở về một cách quý dị, nàng rất ít nói, tâm tình dường như cũng không tốt, buổi tối còn giống như gặp ác mộng. Sát Thiên Mạch ngoại trừ thời gian tu luyện đều phá lệ ở bên bồi tiếp nàng, lại lệnh cho thủ hạ đi khắp nơi tìm về những thứ kì quái về làm đồ chơi cho nàng dần dần mới khiến nàng nguôi ngoai. Nghĩ đến nàng hiện tại lại giống như trước kia, lười biếng ý lại vào hắn, Sát Thiên Mạch hơi vênh khênh mắt lên toát ra vô tận phong tình, cảnh tượng thật sáng rõ. Thế nhưng lời nói ra lại ôn nhu hiếm có.

“Ngay cả chải tóc cũng không biết. Thật đúng là đàn mà!”

Nếu đổi lại vào thời điểm khác, Hồng Diệp nghe được lời này nhất định sẽ nổi tung. Nhưng giờ khắc này, phản chiếu trong kính là hình ảnh đầy mắt Sát Thiên Mạch nhuộm ý cười, cầm một thanh lược gỗ đào trong tay, đang tỉ mỉ chải tóc cho nàng, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú. Đối mặt hắn như vậy, lời đã tràn đến khóe miệng của Hồng Diệp như thế nào đều không thể thổ lộ.

Thần sắc nam tử dịu dàng, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc đen mỏng trơn như gấm của thiếu nữ, ánh nắng ngoài cửa sổ ấm áp rơi vào. Khung cảnh yên bình ấy khiến người khác lướt tiếc không dám phá vỡ.

“Gần đây bên ngoài có gì vui không?” Hồng Diệp lơ đãng hỏi.

“Trường Lưu có tân chương môn, đại lễ náo nhiệt như vậy người khăng định rất thích. Đến lúc đó ta mang người đi xem!” Sát Thiên Mạch sò sò đầu nàng mỉm cười.

Hồng Diệp cả người cứng lại, mắt mở to nhìn vào hành động của Sát Thiên Mạch trong gương. Sát Thiên Mạch chưa từng xoa đầu nàng, cũng không biết hôm nay vì sao lại có hành động này. Chỉ là ánh mắt dịu dàng của hắn khi xoa đầu nàng khiến nàng vô hạn tưởng niệm, vô hạn thân quen, vô hạn ấm áp...

Sát Thiên Mạch thấy Hồng Diệp thất thần, dáng vẻ ngây ngốc trong chốc lát lại thỏa mãn, từ đáy mắt lộ ra mãnh liệt vui vẻ và vui sướng. Nàng xoay người đưa cánh tay ra ôm chặt lấy cổ của hắn, vui vẻ giống như đứa bé.

“Không được thất hứa, ta muốn ra ngoài chơi!”

“Người thích là được!”

Sát Thiên Mạch vươn tay ôm lấy Hồng Diệp. Cả người nàng đều chôn ở trong ngực Sát Thiên Mạch, có thể tưởng tượng được mùi hương quen thuộc trên người hắn, cảm giác được nhiệt độ ấm áp của hắn, cũng có thể nghe được tiếng tim đập của hắn.

Sát Thiên Mạch trong nguyên tác, dung nhan hoàn mỹ, lại kiêu ngạo không ai bằng. Hắn là Ma Quân, là Yêu Vương nhưng cả đời đều cô đơn. Hắn thích Hoa Thiên Cốt, cuối cùng Hoa Thiên Cốt lại yêu sự phụ của nàng ta không phải sao? Đến thế giới này đã trăm năm, có rất nhiều chuyện trong nguyên tác nàng không còn nhớ rõ. Nhưng Hồng Diệp trong lòng luôn cảm thấy may mắn, may mắn vì sớm gặp gỡ Sát Thiên Mạch, may mắn chậm rãi đi vào lòng hắn. Những năm này Sát Thiên Mạch đối xử tốt với nàng, nàng hoàn toàn hiểu được, cũng cảm nhận được.

Đối với một người có vẻ đẹp tuyệt diệu, lại lợi hại, hết lòng che chở nàng trăm năm, nếu nói không thích hắn là giả dối. Hồng Diệp thích hắn dung túng bao bọc nàng, lại càng thích hắn đối xử dịu dàng ân cần với nàng. Nàng ích kỷ muốn giữ lấy sự dịu dàng của Sát Thiên Mạch dành riêng cho bản thân, không cam tâm giao nó cho kẻ khác. Thời gian Hoa Thiên Cốt xuất thế càng lúc càng đến gần, nỗi bất an trong lòng Hồng Diệp càng lớn. Nàng không phải thánh nữ, cũng không biết cái gì là cao thượng, vận mệnh để nàng tới đây, gặp được Sát Thiên Mạch, nàng sẽ không để hắn bị quán vào vòng xoáy xung quanh Hoa Thiên Cốt.

Tuyệt Tình điện ẩn mình sau rừng mây, chính là nơi cao nhất Trường Lưu sơn.

Bạch Tử Họa ngồi trong một đình viện, tay cầm một tấm gương. Bên trong tấm gương là hình ảnh thiếu niên tuấn mỹ áo tím ôm lấy thiếu nữ áo đỏ. Hai người không nói nhiều nhưng hành động lại cực kỳ hòa hợp khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Bạch Tử Họa thất thần nhìn nụ cười của Hồng Diệp không trong trẻo giống như lúc còn ở trong mộng cảnh cùng hắn. Nụ cười của nàng ẩn chứa kiêu ngạo cùng mẫn ý, lại thêm một tia mỉa mai. Nụ cười này giống hệt với Sát Thiên Mạch, có thể tưởng tượng được thói quen đáng sợ đến thế nào, vì nàng luôn ở chung một chỗ với người kia nên ngay cả cách cười cũng trở nên giống hắn rồi sao? Trăm năm qua, trên người nàng không còn dấu vết của hắn từng lưu lại, hắn thậm chí còn nghi ngờ bản thân có phải chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của nàng hay không? Đưa tay đề lại lồng ngực của mình, Bạch Tử Họa cúi đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Hắn giống như bỏ lỡ vật rất quan trọng, thoáng một cái đã qua, trong lòng trở nên trống rỗng.

Không thể buông tay? Không nữa sao?

Bạch Tử Họa, chuyện đã đến nước này ngươi còn si tâm vọng tưởng nữa sao? Cho dù ngươi không muốn buông bỏ thì thế nào, ngươi không có tư cách yêu nàng bởi vì chính tay ngươi đã giết chết đi tình cảm của nàng dành cho ngươi rồi.

“Sư đệ, ngươi sắp trở thành tân chủ môn! Chuyện về người kia, coi như là một giấc mộng đi...”

Đại sư huynh của Bạch Tử Họa – Ma Nghiêm một thân áo đen âm trầm không rõ từ lúc nào đã đứng sau hắn hờ hững. Liếc mắt nhìn hình ảnh trong gương, cũng không nói thêm điều gì liền rời đi. Hắn biết đây là sự lựa chọn của Bạch Tử Họa, người ngoài không thể nhúng tay. Thế nhưng nếu không giải quyết mọi chuyện ôn hòa, chỉ sợ trong lòng Bạch Tử Họa sẽ có tâm ma không chỉ ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện sau này mà còn phá hư đại sự mà sư phụ giao lại cho hắn cũng không biết chừng.

Nếu như tình thế bắt buộc, cũng chỉ có cách ép hắn quên đi...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lưu Hạ

Sư phụ của Sát Thiên Mạch qua đời rồi.

Hồng Diệp đứng cạnh Sát Thiên Mạch trong linh đường, yên lặng nhìn hắn thật lâu. Vẫn là dung nhan tuyệt thế, vẫn là trường bào màu tím cao quý, chỉ có ánh mắt đã bớt đi kiêu ngạo, thêm vào một chút âm trầm. Tuy rằng lão đầu tính tình rất khó ưa nhưng không thể không phủ nhận lão đã dạy dỗ Sát Thiên Mạch thực tốt. Tuy rằng hai thầy trò quái đản này lâu lâu sẽ cùng đánh lộn hoặc đi chôn chĩa bảo vật ở đâu đó nhưng tình cảm lại vô cùng tốt. Sát Thiên Mạch cũng giống như nàng, không có thân nhân, có lẽ nhiều năm qua Sát Thiên Mạch đã sớm coi lão đầu kia như người nhà rồi.

“Trước khi chết, lão đầu đó có để lại di ngôn gì không?” Sát Thiên Mạch nghiêng đầu hỏi Xuân Thu Bất Bại đứng phía sau.

“Ngài ấy hi vọng Quân thượng có thể chiếu cố mẹ con Lưu Thị, còn có...”

Xuân Thu Bất Bại quý xuống dập đầu nhưng lại không nói tiếp, hoặc ý tứ của hắn là đây không phải nơi để nói chuyện này.

Hồng Diệp liếc mắt nhìn mẹ con Lưu Thị, ánh mắt có chút phức tạp. Trong nguyên tắc sư phụ của Sát Thiên Mạch có tình cảm với một phạm nhân, người này là một góa phụ còn trẻ lại xinh đẹp, có một đứa con riêng gọi là Lưu Hạ. Lưu Hạ này từ nhỏ đến lớn đều do Sát Thiên Mạch chăm sóc, tự nhiên sẽ yêu thích một Sát Thiên Mạch có dung mạo tuyệt thế vô song, thực lực lại cường đại. Nàng ta trưởng thành yêu Sát Thiên Mạch say đắm, giúp hắn trở thành Ma Quân, giúp hắn đoạt thân khí. Thế nhưng Sát Thiên Mạch lúc ấy chỉ yêu thích bản thân, đương nhiên sẽ không yêu nàng ta. Cuối cùng Lưu Hạ gặp gỡ đại đệ tử Trường Lưu là Trúc Nhiễm, có lẽ vì quá mệt mỏi với tình yêu vô vọng dành cho Sát Thiên Mạch mà từ lợi dụng lại đem lòng yêu Trúc Nhiễm. Sau khi bị Tam Tôn phát hiện, Lưu Hạ bị trừng phạt chết trên trụ Tru Tiên vì 3 cây đinh Tiêu Hồn. Cái chết của Lưu Hạ khiến Sát Thiên Mạch vô cùng hối hận cùng với đau khổ, dần dần biến thành tâm ma, mãi cho đến khi Hoa Thiên Cốt xuất hiện...

Hiện tại tuy rằng có khác biệt, người Sát Thiên Mạch bảo hộ là nàng, thế nhưng sư phụ của hắn lại mất đúng lúc này, hắn về tình về lý đều nên chiếu cố cho mẹ con Lưu Thị. Không thể ngăn được sao? Bị kịch của Sát Thiên Mạch, tâm ma của hắn đều là do Lưu Hạ mà ra.

Hồng Diệp nắm chặt tay, móng tay cắm vào da thịt đau đớn khiến cho bản thân tỉnh táo hơn. Lưu Hạ hiện tại mới tiếp xúc cùng Sát Thiên Mạch, mọi chuyện vẫn còn có khả năng xoay chuyển. Nàng tuyệt đối sẽ không để bị kịch kia diễn ra!

***

Màn đêm trầm trầm, ánh trăng như sương.

Vốn dĩ đây là lúc ngủ yên, Hồng Diệp lại nằm trên giường êm lẩn quẩn, không buồn ngủ chút nào. Điềm lại một lượt các cách mà nữ chủ xuyên không đối phó với nữ phụ nàng chỉ dành thời dài ngao ngán. Đem mẹ con Lưu Thị rời đi là không thể nào, khiến cho Lưu Hạ trưởng thành yêu thích

người khác là quá khó, dù sao thì Sát Thiên Mạch cũng là một người rất xuất chúng, đổi lại là nàng cũng cảm thấy phi thực tế, đương nhiên là phải loại trừ một số kẻ xuất sắc không kém như Bạch Tử Họa và Đồng Phuong Úc Khanh.

Nói đi cũng phải nói lại, mỗi lần ba chữ “Bạch Tử Họa” vang lên lại cảm thấy đau đầu, cực kì khó chịu. Các người thử nghĩ mà xem, khi mà cứ nhắc tới một người các người lại thấy khó chịu thì cho dù hắn có là soái ca vạn người mê người cũng miễn dịch thôi. Hồng Diệp đã ở trong thế giới này trăm năm, bên cạnh còn có Sát đại mỹ nhân điểm quang đại sát tứ phương đối với sắc đẹp miễn dịch cực cao. Hơn nữa Yêu, Ma hai giới tuy nói có nhiều kẻ hình thù kì quái nhưng cũng không thiếu người đẹp, nhất là Thập yêu từng đi theo Yêu hậu năm xưa, có thể nói là mỗi người một vẻ.

Hồng Diệp còn đang nghĩ ngợi lung tung, trong phòng đột nhiên xuất hiện một luồng hơi thở mát thấu tâm, giống như băng tuyết vạn năm trên đỉnh Thiên Sơn, trong trẻo lạnh lùng lạnh nhạt, tinh khiết tự nhiên. Hít mũi một cái, Hồng Diệp cảm thấy kỳ quái, muốn xoay người ngoảnh nhìn đột nhiên lại bị buồn ngủ nồng đậm xuất hiện tập kích, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Ở trong phòng bên cạnh, Sát Thiên Mạch đã sớm tắt đèn ngủ chột mở hai mắt ra, thoáng một cái đã qua đến bên trong phòng Hồng Diệp. Rõ ràng thấy có người tới, mắt phượng của Sát đại mỹ nhân híp lại, trong bụng xuất hiện một trận kinh ngạc. Thế nào lại là hắn?

Ngoài phòng ánh nắng tươi sáng, phong cảnh vừa đúng, Hồng Diệp lại không có nổi bất kỳ chút hăng hái nào, hữu khí vô lực nằm ở cửa sổ nhìn trời.

Gần đây Sát Thiên Mạch quả thực vô cùng bận rộn, vừa phải thu thập thủ hạ của sư phụ hắn ở Ma giới, lại phải chiều cổ mẹ con Lư Thị. Mấy ngày mới gặp một lần, ngay cả thời gian làm đẹp của Sát Thiên Mạch cũng bị rút bớt, quả thực là thảm. Mấy chuyện này thì cũng thôi đi, khiến nàng khó chịu nhất vẫn là Lư Hạ kia quả thực si mê nhan sắc của Sát Thiên Mạch rồi, mỗi ngày đều kiếm có quần lấy hắn. Nếu như không tìm thấy hắn cũng sẽ chạy tới chỗ nàng hỏi han đủ thứ, ví dụ như Sát Thiên Mạch thích màu gì, thích ăn món gì, thích mặc quần áo gì vân vân mây mây. Hồng Diệp tuy rằng không thích nàng ta nhưng vẫn phải nể mặt mũi Sát Thiên Mạch, nàng thậm chí còn tốt bụng bày cách nhuộm tóc thành màu tím cho Lư Hạ.

Bởi vì Lư Hạ phi thường thích tóc dài màu tím xinh đẹp như Sát Thiên Mạch liền vui vẻ làm theo, kết quả là tóc thì tím rồi nhưng chỉ được vài ngày sẽ ngứa điên cuồng. Hồng Diệp sau khi thấy tác phẩm của mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn liền buồn rầu nói có lẽ da đầu Lư Hạ dễ kích ứng nên không hợp với thuốc, có điều nếu dùng nhiều lần sẽ không có vấn đề gì. Lư Hạ tuy rằng bán tín bán nghi nhưng làm theo lời Hồng Diệp quả thực phẩm nhân như nàng ta cũng có được mái tóc màu tím xinh đẹp, ngay cả lông mi cũng có thể nhuộm thành màu tím, khó chịu mấy ngày để đổi lấy sự chú ý của Sát Thiên Mạch cũng là đáng giá.

Người nào đó nghĩ tới phương thuốc nhuộm tóc của mình bị thất bại mà chán nản không thôi, Sát Thiên Mạch mấy ngày nay cũng không thấy mặt mũi đâu, tìm ai để thảo luận về công thức nhuộm tóc đây?

“Đang nghĩ gì thế?”

Sát Thiên Mạch không biết từ lúc nào xuất hiện trong phòng, khuôn mặt đẹp đến yêu mị, khóe miệng hơi nhếch lên. Trước mắt Hồng Diệp lập tức chói lóa kim quang... Đẹp quá... Đẹp đến chói mắt....!

“A Mạch!”

Hồng Diệp vui vẻ reo lên một tiếng. Mấy ngày không gặp, nàng thực sự rất nhớ hắn, vốn định sẽ dựa vào người hắn giống như mọi khi, nào ngờ câu nói tiếp theo của Sát Thiên Mạch lại khiến nàng không sao cười nổi:

“Vi sao lại cố ý làm khó dễ Lư Hạ?” Sát Thiên Mạch nhún mày, có chút không vui nói.

“Ta đâu có cố ý làm khó nàng ta, chuyện thuốc nhuộm tóc không phải trước đây chúng ta đã nói chuyện với nhau sao? Ta không biết...”

“Người có thể tìm người khác để thử nghiệm vì sao lại là nàng ta?”

Thấy Sát Thiên Mạch nói chuyện lại có ý tứ nghiêng về Lư Hạ kia, thậm chí mơ hồ có chút trách cứ nàng, trong lòng Hồng Diệp không vui, cúi đầu nói:

“Ta thực sự không cố ý, vừa lúc nàng ta nói muốn có mái tóc giống như người nên ta nói với nàng ta có thuốc nhuộm như vậy. Là ta không đúng, ta đi xin lỗi nàng!”

Sát Thiên Mạch nhìn vẻ mặt không tình nguyện của nàng cảm thấy vô cùng đáng yêu, vốn định đưa tay lên nheo má nàng mấy cái giống như trước kia, đột nhiên thấy Lư Hạ bước vào phòng liền lặng lẽ hạ tay xuống. Bình thường nếu không có Sát Thiên Mạch cho phép, không ai được bước vào phòng của Hồng Diệp vì thế hai người ở trong phòng cũng không kiêng kị gì cả, giờ đột nhiên có người bước vào hai người mới phát hiện ra, tính cảnh giác quả nhiên quá kém. Hoặc có lẽ trong tiềm thức cho rằng đây là địa bàn của mình nên không để ý sao?

Lư Hạ giống như đã nghe được câu trách móc của Sát Thiên Mạch, trên khuôn mặt xinh đẹp đoan nhả đột nhiên lăn ra hai giọt nước mắt nhìn Sát Thiên Mạch nói.

“Xin Quân thượng chớ trách tỷ tỷ, là do Hạ Nhi cố ý cầu xin tỷ tỷ!”

Sát Thiên Mạch nhìn nàng ta một lúc thì trầm ngâm không nói gì nữa. Hồng Diệp cảm thấy vô cùng chán ghét hình ảnh hài hòa này, không thể không thừa nhận đáy lòng nổi lên cảm giác ghen tuông, còn có... chua xót.

Hồng Diệp hơi nhướn mày, khóe miệng nâng lên một nụ cười yếu ớt:

“Nàng ta nói rồi đấy, là nàng ta cầu xin ta!”

Lưu Hạ hơi sững người giống như không thể tin nàng ta đã xuống nước như vậy mà Hồng Diệp lại nói như thế. Theo lẽ thường Hồng Diệp nên thừa nhận lỗi về mình, không phải sao? Bất quá, như vậy cũng tốt, kiểu ngạo như vậy, Quân thượng sẽ nhanh chóng chán ghét cô ta.

Hồng Diệp cắn môi không nói, lại phát hiện Sát Thiên Mạch không ngờ lại không nói giúp mình một câu, đáy lòng giống như có thứ gì bỗng dưng bị chặt đứt. Sát Thiên Mạch đáng chết, không ngờ lại có mới nói cũ, nhanh như vậy đã biết che chở cho con riêng của sư phụ người, coi bản cô nương là người ngoài rồi! Hồng Diệp nắm chặt hai tay, không biết trong lòng rốt cuộc là tư vị gì, chỉ cảm thấy khó chịu dị thường, không bao giờ muốn tiếp tục ở nơi này nữa, giẫm chân một cái, không nói gì liền chạy đi ra ngoài.

Nhìn bóng hồng y chạy như bay rồi đi, Sát Thiên Mạch hơi ngẩn người, trong mắt phượng thoáng qua ánh tối tăm khó phân biệt.

“Tỷ tỷ cứ đi như vậy... không sao chứ?” Lưu Hạ ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch.

“Không sao, nàng thỉnh thoảng cũng giận dỗi như vậy. Đến tối sẽ về thôi!”

Sát Thiên Mạch nói đúng, nếu chuyện ngày hôm nay không đặt trên người Lưu Hạ. Bởi vì Hồng Diệp biết rõ Lưu Hạ sẽ mang đến thứ gì cho Sát Thiên Mạch, lại cố sức ngăn chặn nó, đương nhiên nàng cũng chưa kịp làm gì, chỉ trêu chọc Lưu Hạ một chút không ngờ Sát Thiên Mạch lại bênh vực nàng ta mà quay lưng với nàng. Cảm giác một người luôn che chở mình trong nhiều năm, chỉ đặc biệt đối tốt với mình hiện tại cũng đối với người khác như vậy thật sự không dễ nuốt.

Ra khỏi phòng, Hồng Diệp thật không nghĩ được gì, chỉ cảm thấy tim trào lên một cỗ tức không thoát ra được, dứt khoát dùng thuật Đằng vân buồn bực bay ra khỏi cốc. Nàng không biết đi nơi nào, cũng chưa từng rời đi quá xa, mỗi lần lại đi cùng Sát Thiên Mạch nên cũng không chú ý đường đi lối lại, đành tùy tiện tìm một phía quen mắt một đường bay đi. Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến khi nàng dừng lại thì đã phát hiện mình ở một địa phương xa lạ. Nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, lại hung hăng mắng Sát Thiên Mạch vô lương tâm, Hồng Diệp cảm thấy vô cùng cô đơn, vô cùng ủy khuất, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Nàng khóc thật lâu, cho đến khi ngừng lại, thút thít nhìn quanh mới phát hiện trời đã tối mịt. Xung quanh núi non trùng điệp không một tiếng động không khói khiến nàng hồi tưởng lại quá khứ không mấy hay ho trong Thần Ma bí cảnh kia. Đột nhiên phát hiện tiếng loạt xoạt trong bụi cây cách đó không xa, Hồng Diệp căng thẳng phát ra một hỏa cầu thuật rơi xuống chỗ phát ra tiếng động, giọng hơi run:

“Ài?”

“Haizz—” Một tiếng than nhẹ vang lên, trước mắt Hồng Diệp là một bóng dáng bạch y phiêu phiêu trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu Bạch?

Giờ phút này Hồng Diệp như phát giác nhìn chăm chăm nam tử áo trắng tuấn lãng trước mặt, cảm giác quen thuộc không nói lên lời. Nam tử áo trắng cũng ngẩn người nhìn nàng, thân người hình như còn hơi run một chút. Hồng Diệp có thể thấy rõ trong đôi mắt người này từ từ tràn đầy nước mắt... Ánh mắt kia đầy kích động lại có phần thương cảm, giống như một người lạc mất người anh em của mình suốt nhiều năm nay bất chợt gặp lại.

“Người... làm sao vậy?” Hồng Diệp kinh ngạc nhìn người này, trong giọng nói còn có chút sợ hãi.

Lại thấy người kia chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cổ họng giống như phát ra một thanh âm kì lạ, tựa hồ vô hạn sâu nào cùng mất mát. Nước mắt lăn dài trên má, bộ dáng cực kì thương tâm.

Hồng Diệp gần như bị hù dọa đến mức muốn co chân bỏ chạy. Đường đường là một đại nam nhân lại rơi nước mắt là chẳng, bộ dáng thì như oán phụ chốn khuê phòng. Nàng cố gắng rà soát một lượt kí ức suốt trăm năm qua xem có từng trêu ghẹo mỹ nam nhà nào lại phui mông rồi đi không chịu trách nhiệm không nhưng quả thực không nhớ ra người này. Có chăng chỉ là cảm giác quen thuộc như có như không, vô cùng kì quái.

Ngay lúc nàng đang bối rối thì người nọ đã lên tiếng, giọng nói tràn đầy thương cảm:

“Ta là Tiểu Bạch!”

Hồng Diệp ngẩn người ngẩng đầu lên nhìn người nọ, một tay giơ lên, theo bản năng nói:

“Ta không nhận ra người, cũng không nhớ có từng phi lễ người không! Nhưng ta là người có trách nhiệm, nếu ta từng làm chuyện có lỗi với người ta nhất định sẽ thẳng thắn thừa nhận.”

Bạch y nam tử giống như không nghĩ đến nàng lại nói những lời kinh hãi thế tục thế kia, vẻ mặt thoáng cứng đờ, cố gắng lựa chọn từ ngữ mềm mỏng

nhất.: “Ngươi... một chút cũng không thay đổi!”

“Ah, nói như vậy trước kia chúng ta rất thân thiết sao?”

“Đúng vậy! Tên của ta là do ngươi đặt!”

Thân thiết như vậy? Hồng Diệp choáng váng nhìn nam tử áo trắng diện mạo tuấn dật, thoát nhìn cũng là một người ôn nhu dịu dàng tương đối giống khẩu vị của nàng, nhìn kĩ thì... Chân khí đưa lên hai mắt, trong đôi mắt đen như mực của Hồng Diệp chậm chạp hiện ra nguyên hình của người đối diện... Là một Bạch lão hồ hàng thật giá thật!

Nhìn thanh niên tuấn lãng trước mắt, Hồng Diệp rất muốn ngửa mặt lên trời gầm thét, hoặc là dứt khoát đung đầu chết cho xong hết mọi chuyện. Ngươi nói xem ngươi trêu chọc ai không trêu lại đi trêu một lão hồ, tuyệt đối không nên đề về ngoài cửa hắc lừa, một con hồ trắng xinh đẹp nằm im một chỗ tuyệt đối sẽ không biến thành mèo lớn, bản chất của hắc là hồ là hồ là hồ đây.

Nhìn vẻ mặt túng quẫn của Hồng Diệp, Tiểu Bạch buồn cười nói:

“Có phải rất kinh ngạc không, diện mạo khi hóa nhân hình của ta có tới 3 phần giống ngươi đấy. Dù sao lúc trước ta cũng chỉ có một mình, ngươi và cái tên sát tinh kia là người duy nhất mà ta biết!”

Khó trách nhìn ngươi lại có cảm giác quen thuộc, thì ra là diện mạo có vài phần giống bản thân. Hồng Diệp than nhẹ, lại nghĩ kĩ lời Tiểu Bạch nói, như vậy là hắc quen mình khi còn ở trong hình dạng hồ hơn nữa lúc ấy đã có trí tuệ nhất định mới có thể nhận thức mình. Xem ra tu hành của người này, không, là yêu này cũng không tệ! Tuy rằng lúc trước nàng vẫn thường cậy thế Sát Thiên Mạch mà bắt nạt mấy đầu yêu thú trong cốc nhưng sau này lại có hứng thú với thảo dược làm đẹp, tối ngày chỉ để ý tới hoa hoa cỏ cỏ. Chuyện cũ đã lâu, quên đi cũng không có gì lạ!

“Huynh đệ, ngươi nói thật cho ta biết, ta với ngươi phát sinh quan hệ gì... Ta khẳng định sẽ chịu trách nhiệm?”

“Ừm, ngươi coi ta là sủng vật!” Tiểu Bạch bắt đầu nhớ lại.

Hồng Diệp hít sâu một hơi, vẻ mặt cổ quái.

“Ngươi còn cười ta!” Tiểu Bạch thành thật đáp, mặt hơi đỏ lên.

“Sau đó tên sát tinh kia muốn làm hại ngươi liền nhốt ta vào. Lúc ta thoát ra thì người đã không còn” Tiểu Bạch tiếp tục hồi tưởng, ánh mắt xa xăm. “Ta ngây ngốc ở đó thật lâu, sau đó ta phát hiện ta sắp độ kiếp hóa nhân hình liền rời đi. Nhiều năm qua cũng chưa từng trở lại nơi đó.”

Tiểu Bạch, ngươi quả nhiên là một tiểu sủng vật trung thành. Hồng Diệp mắt lấp lánh cảm động nhìn Tiểu Bạch, tuy rằng đối với những việc này nàng không có ấn tượng gì nhưng mỗi lời của Tiểu Bạch đều cảm nhận được sự chân thành ẩn bên trong... Ừm, thế nhưng sát tinh là ai?

***

Nghe xong câu chuyện của Tiểu Bạch, Hồng Diệp liếc mắt nhìn cười trong ánh mắt muốn giết người của hắc. “Ngươi... Những gì ngươi nói đều là thật à?”

“Ta lừa ngươi làm cái gì?” Thấy nàng che miệng cười trộm, Tiểu Bạch nóng nảy muốn lật bàn. “Đáng cười làm à?”

“Không đáng cười, một chút cũng không đáng cười!” Người nào đó miệng thì nói không đáng cười mà lại nhìn không được ngoác miệng cười ha ha, vẻ mặt hiện rõ mấy chữ “Hư cấu!”.

Đợi đến khi cười đủ rồi, Hồng Diệp mới đoan đoan chính chính ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Bạch nói.

“Ta có cảm giác ngươi không lừa ta, cảm giác của ta trước giờ đều rất tinh chuẩn, nhưng chuyện ngươi nói ta một chút cũng không có ấn tượng. Ta từ khi đến thế giới... à, là từ khi có thể nhận thức thế giới này vẫn luôn ở trong Thần ma bí cảnh, sau đó gặp được Sát Thiên Mạch, chúng ta luôn ở chung một chỗ suốt trăm năm qua.”

“Không thể nào! Ta tuyệt đối không nhận sai người, mùi vị trên người ngươi rất khác biệt muốn nhận lầm cũng khó!” Tiểu Bạch nhảy dựng lên nói.

“Ngươi nghe ta nói đã!” Cẩn thận ghi nhớ biểu tình trên mặt Tiểu Bạch, Hồng Diệp hơi chần chừ nói. “Lần duy nhất ta và A Mạch tách ra là chuyện của bảy mươi năm về trước, đại khái là cùng khoảng thời gian mà ngươi nhận định đã gặp ta. Khi ấy ta bị Ma Quân đánh trọng thương, rơi vào không gian loạn lưu cùng với Bạch Tử Họa của Trường Lưu. Sau này chúng ta phát hiện ra nơi mà chúng ta rơi xuống là Man Hoang, ở đó chúng ta đụng độ Yêu Hắc...”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Bạch kích động hỏi.

“Sau đó ta không nhớ rõ mọi chuyện, chỉ là sau khi ta hồi phục thì nghe người khác nói lại, là A Mạch đưa ta trở về.” Hồng Diệp thở dài, trong lòng buồn phiền vì chuyện của Sát Thiên Mạch và Lưu Hạ. “Nếu như chuyện của ngươi là thật, vậy thì nó sẽ diễn ra trong khoảng thời gian ta không nhớ rõ mọi chuyện. Về mười năm năm kia, ta đoán nó chỉ là một mộng cảnh, dù sao thì theo lời Sát Thiên Mạch ta chỉ mất tích có vài tháng thôi, còn người mà ngươi gọi là sát tinh rất có thể là Bạch Tử Họa.”

“Vậy chúng ta đi tìm Bạch Tử Họa hỏi, không phải sẽ rõ chân tướng sao?”

“Không đơn giản thế đâu. Theo như lời người thì Bạch Tử Họa đã làm thứ gì đó trên người ta lại không muốn người khác biết, việc ta mất đi đoạn ký ức kia rất có thể cũng liên quan đến hắn. Người cho rằng chúng ta hỏi hắn liền thành thực trả lời sao?”

“Chúng ta đánh cho hắn chịu khai thì thôi!” Đồng chí Tiểu Bạch hứng trí bừng bừng đưa ra ý kiến.

“Ta không cho rằng chúng ta là đối thủ của hắn đâu, tương lai người ta chính là kẻ mạnh nhất Tiên giới. Hơn nữa hắn cũng sắp kế nhiệm Chương môn của Trường Lưu rồi, động tới hắn đám đạo sĩ thời kia còn không liều mạng với chúng ta à?” Hồng Diệp liếc mắt nhìn Tiểu Bạch hưng phấn cực kì, không ngần ngại dội một gáo nước lạnh.

Nhớ lại những thủ đoạn của tên sát tinh kia, Tiểu Bạch hơi rụt đầu lại, uể oải nói:

“Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Cuối cùng người muốn thế nào?”

“Kế hoạch thì chưa có, nhưng mà ta có cách gặp được Bạch Tử Họa. Từ giờ cho đến lúc đó, chúng ta từ từ nghĩ cách đối phó với hắn.”

“Cứ theo ý người đi.”

Bạch Tử Họa đang bận bù đầu với nghi lễ kế nhiệm chương môn sắp tới đột nhiên sống lưng lạnh lẽo không khỏi nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Bạch đại tiên đáng thương còn không biết mình bị người tính kế, gần người một lúc lại tiếp tục xem các thư tịch. Tuy rằng trong nguyên tác, ngài là nam chính vận nặng nhưng mẹ kế ta đây thích nhất là ngược đãi các vị vận nặng như ngài =))))

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Rời Đi Yêu Giới

Mặc dù miệng nói là có kế hoạch nhưng trên thực tế, Hồng Diệp cũng không rõ ràng lắm tình huống, nói gì đến chuẩn bị kế hoạch. Đừng nói là đường đi Trường Lưu không biết, ngay cả cách để vượt qua ranh giới yêu giới đến nhân giới cũng làm khó nàng đây. Hai người đi về hướng nam ba ngày cuối cùng cũng thấy được ranh giới giữa hai giới. Nơi đó xuất hiện một tầng sương mù trong suốt tạo thành một cái bình chương nghiêm mật ngăn những kẻ có ý đồ bất chính chạy tới Nhân giới làm loạn. Tuy nói thế nhưng trên thực tế tầng cấm chế này lại không có hiệu quả mấy đối với yêu ma có thực lực cường đại, dù sao thì cấm chế này cũng đã tồn tại từ lâu lắm công năng yếu đi là chuyện bình thường. Bởi vì yêu ma có thực lực cường đại liền có thể dễ dàng đi qua cấm chế ranh giới nên quanh những khu vực này cũng đôi khi sẽ xuất hiện một số yêu ma lợi hại cư ngụ, tất nhiên nếu người may mắn tuyệt sẽ không gặp phải bọn chúng còn nếu gặp phải người cũng chỉ có thể tự cầu phúc cho mình.

Hai người Hồng Diệp quả thật là may mắn, may mắn trúng thưởng gặp được một yêu ma lợi hại cư ngụ gần cấm chế. Chỉ cần một trong hai người bước qua xúc động cấm chế, khẳng định tên kia sẽ chạy đến “làm thịt” cả hai ngay lập tức.

“Làm sao người khẳng định gần đây có yêu ma lợi hại? Người chưa đi qua nơi này bao giờ mà?”

“Cảm giác, đã bảo rồi cảm giác của ta không sai bao giờ!” Hồng Diệp tùy tiện nói “Chúng ta hiện tại quay lại cũng tốn quá nhiều thời gian chỉ có thể đàm lao theo lao tiếp tục đi thôi.”

Tiểu Bạch hơi trầm tư một chút rồi gật đầu, tuy rằng lão hồ hắc không thông minh cho lắm, cũng không tinh tế cho lắm nhưng được cái dễ nói chuyện, đương nhiên là với điều kiện hắn muốn nói chuyện với người.

Hai người cẩn thận đi lên ngọn núi gần cấm chế, còn thắc mắc về hang ổ của tên kia thì lập tức tìm được đáp án. Ở một hốc núi, bên trong ngổn ngang chằng chịt đều là thi hài.

Mỗi một cái đều tỏa sáng long lánh, khô lâu như núi!

Hai người Hồng Diệp hít sâu một ngụm lãnh khí. Nơi này thi hài chồng chất hàng vạn, yêu có, ma có, người có, tiên cốt cũng không thiếu.

Tiểu Bạch bước tới vài bước, tùy ý lật một cái thi hài lên, nhiều chỗ bị lật qua lật lại giống như vụn phấn là tả roi rụng. Xem ra những thi hài này đã tồn tại ở đây từ lâu lắm.

“Vết thương chí mạng giống hệt nhau, là do một kẻ làm!” Tiểu Bạch chậm rãi nói.

Hồng Diệp nhìn xương cốt dưới chân, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc:

“Đều là vết đao kiếm, hơn nữa là nhất chiêu đoạt mệnh! Thật độc ác!”

“Tu vi của người này cực cao, tuyệt đối không thua kém sát tinh, chúng ta phải cẩn thận mới được.” Tiểu Bạch hiềm khi lộ ra vẻ trầm trọng nói.

Hồng Diệp gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ, lựa đồ quanh người chập chồn sống động giống như sinh vật sống. Cả người Tiểu Bạch bao bọc trong bạch quang chớp mắt đã hiện nguyên hình là một lão hồ lớn màu trắng cực kì uy vũ.

Ngay tại lúc này sau lưng hai người truyền đến một tiếng cười khàn khàn. Thanh âm kia nói là cười thì đúng là miễn cưỡng, nghe cho kĩ thì giống tiếng xương cốt va vào nhau mà phát ra một thứ thanh âm rợn người quái dị hơn.

“Không ngờ là một yêu thú bạch hồ hóa hình và một hậu nhân của Tiên Linh tộc cao quý, tốt lắm! Vừa vặn giúp ta thư giãn gân cốt!”

Thanh âm âm trầm lại giống như truyền đến từ trong gió. Quay đầu lại chỉ thấy một đám khô lâu trong đồng tử lập lòe u quang chậm chậm tiến lại gần. Đám khô lâu này có kẻ cầm đoản kiếm, có kẻ nắm trường đao, tuy rằng đều chỉ còn xương trắng lại vẫn có thể tinh tường nhìn ra một vài đặc điểm khi còn sống.

Tiểu Bạch gầm lên một tiếng, mặt hồ khó coi nói:

“Tên này không ngờ biết thuật triệu hồi vong linh, chỗ này nhiều khô lâu thế chúng ta dù có bản lĩnh thông thiên e là cũng khó thoát!”

“Sớm biết là không đánh lại rồi!” Hồng Diệp vùng hồng lãng đánh về một khô lâu gần nhất “Tuy rằng đối với tên kia chúng ta chỉ là kiến hôi nhưng ta cũng không muốn nhận mệnh làm một con kiến hôi bình thường, tệ nhất cũng phải cần hấn một ngụm mới không tính là lỗ!”

Tiểu Bạch vẻ mặt hoàn toàn không ngạc nhiên, giống như đã đoán trước, nhảy lên mở ra miệng rộng phun ra bạch sắc hỏa diễm hùng hực lao tới đám khô lâu. Khô lâu phản ứng cực kì chậm chậm nhanh chóng bị bạch sắc hỏa diễm dính lên người, Hồng Diệp còn tưởng phải đại chiến một hồi, ai ngờ ngọn lửa trắng vừa bám vào trên người đám khô lâu, tất cả liền hóa thành tro bụi rơi rụng là tả. Bạch hồ lượn vài vòng trên không trung phun bạch sắc hỏa diễm, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp 1/3 đám khô lâu hoàn toàn không tốn tí công sức nào.

“Thì ra là biến dị thần thú u minh bạch hồ, suýt nữa thì nhìn nhầm rồi!”

Lúc này trên không trung xuất hiện một tiếng hừ lạnh, rồi một đoàn sương mù màu đỏ như máu từ từ cô đọng lại, vãn vẹo một hồi rồi hiện ra một nam tử gầy gò tóc đỏ như máu, vòng cổ và áo giáp đều có họa tiết đầu lâu cực kì đáng sợ. Kẻ vừa mới xuất hiện này chấp tay mà đứng, ánh mắt băng lạnh giống như kẻ ở trên cao nhìn xuống, biểu tình mười phần lãnh khốc.

Tiểu Bạch run lên, kinh hãi nhìn về kẻ mới xuất hiện. U minh bạch hồ là một thần thú biến dị thuộc một chi của thần thú bạch hồ, nếu nói thần thú bạch hồ toàn thân đều tỏa ra quang mang thánh khiết như thiên thần hàng lâm thì u minh bạch hồ lại sở hữu minh hỏa của âm tào địa ngục. Minh hỏa lạnh lẽo, lại là khắc tinh của linh hồn vì thế nên những yêu ma am hiểu thuật triệu hồi vong linh đều cực kì căm ghét u minh bạch hồ. Chỉ cần nơi nào có u minh bạch hồ xuất hiện liền sẽ đuổi tận giết tuyệt không để nó có cơ hội trưởng thành. Bản thân Tiểu Bạch may mắn sinh ra trong một sơn cốc thần bí ít người biết đến, lại gần Man hoang nên không bị kẻ nào nhòm ngó, dù sao thì u minh bạch hồ khi chưa trưởng thành nhìn cũng không khác những đầu lão hồ khác.

Giống như u minh bạch hồ, yêu ma am hiểu thuật triệu hồi vong linh đều là những kẻ cường đại nhưng luôn bị chán ghét xua đuổi. Dù gì thì số đông đều không thích những kẻ lập dị mạnh mẽ hơn mình, ngoài ra còn luôn sống chung với xương cốt và linh hồn, cho dù là trong giới yêu ma cũng bị tính là thấp kém đáng ghê tởm nhất. Đối với người trong tiên giới, những yêu ma này có sức uy hiếp cực kì lớn, vì vậy từ lâu người trong tiên giới vẫn luôn viện cớ này nọ để tiêu diệt những yêu ma này. Để sinh tồn, bọn họ buộc phải giấu kín thân phận, trốn chui trốn lủi, nếu bị khám phá thân phận thì nhất định sẽ giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích. Đặc biệt là khắc tinh u minh bạch hồ, bởi vì yêu ma biết thuật triệu hồi vong linh đều sống dựa vào linh hồn nên cực kì kiêng kỵ biến dị thần thú u minh bạch hồ, gặp được đều sẽ tuyệt sát để trừ hậu họa.

Tiểu Bạch sắc mặt khó coi.

Hồng Diệp bộ dáng cũng không khác, không nghĩ tới lại tạo ngộ tuyệt cảnh như hiện tại.

Hiện tại muốn chạy cũng không có cửa rồi! Nhưng Hồng Diệp liền lập tức tỉnh táo lại, dù sao thì nằng cũng tự nhận đã trải qua nhiều chuyện, dưới tình huống địch là đao mổ, bản thân là cá nằm trên thớt, lo lắng sợ hãi đều không có tác dụng. Càng rối rắm càng chết mau hơn. Cho dù phải dạo chơi âm tào địa phủ cũng phải kiếm chút lợi tức mới là phong cách của nằng!

Có thể nói theo một cách khác, đây chính là “chết sĩ” trong truyền thuyết! Nói là vậy nhưng trên thực tế, có được bao kẻ đạt tới cảnh giới này?

“Nếu hấn muốn giết hai người bọn ta thì cực dễ. Tiểu Bạch so với ta không lợi hại hơn là bao, khẳng định không phải là do kiêng dè Tiểu Bạch” Hồng Diệp trong đầu nhanh chóng xoay chuyển nghĩ thầm “Chẳng lẽ hấn muốn từ chúng ta đạt được thứ gì nên mới chần chừ chưa ra tay sao?”

“Hoặc là hấn ở trong này quá lâu chưa được thấy người ngoài, sinh ra tịch mịch cùng cô độc?” Đây là suy đoán của Hồng Diệp.

Nếu đổi lại là nằng, tịch mịch và cô độc ở một chỗ mấy chục năm đã sớm phát điên, đừng nói là lão quái vật này không biết đã ở đây bao lâu. Nhìn đám xương cốt này chỉ sợ là trăm năm, ngàn năm cũng có thể!

Hồng Diệp trong lòng nhanh chóng thay đổi qua vô số ý niệm, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên như không. Nếu như không phải chết ngay, vậy thì vẫn còn cơ hội. Trước mắt cơ hội tuy rằng mỏng manh, nhưng ít nhất vẫn còn cơ hội, Hồng Diệp chính là loại người chỉ cần một tia hi vọng sẽ không dễ buông bỏ như thế!

Nam tử tóc đỏ từ từ hạ xuống đám xương cốt, trường bào bay bay, gương mặt nhìn kĩ lại phát hiện là một nữ nam tử, phong thái khí độ thập phần tao

nhã. Nếu không phải là do họa tiết đầu lâu ghê rợn trên trường bào, người ta còn tưởng hắn là thần tiên hạ phàm không biết chừng.

Tổ chất tâm lý của Hồng Diệp từ khi ở chung với Sát Thiên Mạch đã cứng rắn hơn nhiều lắm. Cho dù người trước mắt có tuấn mỹ hơn nữa cũng không sánh được với Sát Thiên Mạch, đương nhiên là không có lực ảnh hưởng với nàng. Hồng Diệp bình thần mỉm cười bước lên một bước nói:

“Tiền bối, hôm nay có thể gặp được người ở đây chúng ta thật có duyên phận.”

Tiểu Bạch liếc mắt nhìn nàng biến hóa trở lại thành nhân hình, vẻ mặt phức tạp nhưng cũng không lên tiếng.

“Không sai, ta và người quả thật có duyên. Ta ẩn cư ở đây đã ngàn năm, không nghĩ tới lại gặp được đồng tộc. Đây không phải là duyên phận thì là gì?” Nam tử tóc đỏ tiểu ý như xuân thủy, thanh âm một mảng ôn hòa bình tĩnh không giống với vẻ âm trầm của hắn khi mới xuất hiện.

Hai chữ “đồng tộc” vang lên ong ong khiến đầu óc Hồng Diệp cực kì choáng váng. Không phải nói Tiên Linh tộc đã tuyệt diệt rồi sao, hiện tại sao lại xuất hiện thêm một tên rồi? Hồng Diệp than nhẹ, vẻ mặt có chút quần bách, ban đầu là chủ nhân của cơ thể này, sau là vị sư phụ thần bí của Yêu hậu, giờ lại thêm một kẻ tự nhận là người của Tiên Linh tộc. Thần tộc thượng cổ từ khi nào giống như rau cải bán ngoài chợ tùy tiện vợ được một nắm thế?

Nhìn biến hóa trên mặt nàng, nam tử tóc đỏ cười cười gợn ra một ngón tay. Tiểu Bạch chỉ cảm giác được mình toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, giống như bị người hạ cấm chế, miệng hồ hã ra muốn mắng tên mặt trắng này một trận lại ngờ ngác không thể nói gì.

“Làm như vậy có thể giúp chúng ta hảo hảo tâm sự. Thật lâu không có nhìn thấy người của Tiên Linh tộc, năm đó ta tuổi trẻ khinh cuồng còn cho rằng mình là thượng cổ thần tộc duy nhất còn sót lại đây!” Nam tử tóc đỏ ôn hòa nói.

“Ta cũng tưởng vậy!” Hồng Diệp lăm bắm cúi đầu một lúc, bất đắc dĩ nói “Tiền bối có lời xin cứ nói. Chỉ hi vọng tiền bối không làm thương tổn đồng bạn của ta! Tuy rằng chúng ta là người đồng tộc, ta cũng không phải là đối thủ của tiền bối nhưng ta tuyệt đối sẽ không giương mắt nhìn đồng bạn của mình chịu thương tổn.”

“Cho dù ta thực sự luyện hóa linh hồn con hồ này ở đây thì người cũng chẳng thể làm gì đâu. Người quá yếu!” Nam tử tóc đỏ trào phúng nói.

Hồng Diệp coi như không, vẫn lễ độ nói:

“Ta tự biết bản thân không có tí uy hiếp nào với tiền bối. nhưng ta xem thư tịch cổ có nói thần tộc thượng cổ như Tiên Linh tộc không thể giết hại đồng tộc nếu không sẽ phải chịu thiên phạt. Ta mặc dù không rõ ràng lắm về cái gọi là thiên phạt ấy nhưng cho rằng nếu là trừng phạt tuyệt đối sẽ không dễ chịu. Nếu như tiền bối bức ta liều mạng... ta cũng không ngại được chứng kiến một lần thiên phạt đâu...”

Hồng Diệp ngẩng cao đầu, chậm rãi nói rõ những từ cuối, vẻ mặt không ngờ thay đổi trở nên cực kì kiêu ngạo, cuồng vọng không giống với vẻ tháu tình đạt lí thường ngày của nàng.

Nếu nói Sát Thiên Mạch là người đầu tiên nàng gặp, giống như chú gà con sinh ra từ trong trứng gặp ai đầu tiên sẽ cho rằng đó là mẹ mình mà dựa vào thì nàng cũng không khác. Nàng đối với Sát Thiên Mạch có ý lại dựa dẫm, có tôn trọng yêu quý, cảm giác thân thiết giống như người một nhà. Đối với Tiểu Bạch này tuy quen biết không lâu, những chuyện trong quá khứ còn chưa nhớ ra nhưng cảm giác cũng vô cùng thân thiết, đó là cảm giác tin cậy cùng hữu nghị. A Mạch là người thân của nàng, Tiểu Bạch là bạn bè của nàng, đối lại là ai nàng cũng sẽ toàn lực bảo hộ bọn họ, không để bọn họ gặp nguy hiểm.

Hồng Diệp không phải là người không biết tự lượng sức, nàng có đủ thông minh cũng có đủ kiên trì nhẫn nại để cố chấp với điều mình cho là đúng. Có lẽ vì bản thân nàng là cùng một loại người với Bạch Tử Họa nên khi ở Man Hoang, trong Càn Khôn Ván Tinh Cốc, trong mộng cảnh nàng mới có thể chạm tới trái tim Bạch Tử Họa gần như thế. Chỉ bằng vào trực giác, nàng tin tưởng lời của Tiểu Bạch, bất chấp đối đầu với một kẻ cường đại đến không tưởng, vậy nếu như gặp lại Bạch Tử Họa, bằng vào cảm giác chưa từng sai của bản thân, nàng liệu có thể tìm lại thứ quý giá đã đánh mất không?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nam Tử Tóc Đỏ

Nam tử tóc đỏ cười ha ha nhìn Hồng Diệp, ánh mắt cực kì thương thức:

“Tiểu nha đầu người cũng thật to gan lớn mật, đến lúc này còn có thể cùng ta đấu võ mồm, thậm chí không tiếc ra giá uy hiếp!”

“Vậy thì sao chứ, dù gì thì ta cũng không thể một mình chịu thiệt. Có thể đòi vài câu tiện nghi ngoài miệng cũng là chiếm tiện nghi rồi!” Hồng Diệp đảo mắt không cho là đúng đáp.

“Ồ, người không ngờ còn muốn chiếm tiện nghi của ta?” Nam tử tóc đỏ hờ hững cười, thanh âm thanh nhã. “Không sợ nuốt không trôi sao?”

“Đề tiên bói chê cười rồi! Ta trước giờ đều luôn tự hào về một ưu điểm, chính là không kén ăn bao giờ!” Hồng Diệp không chịu thua kém, nhát nhéo cười nói.

Tiểu Bạch bội phục sát đất!

Đã đến mức sinh tử thế này không ngờ nàng ta còn thoải mái trả treo chọc tức kẻ định lấy mạng mình. Thần kinh của nàng chẳng lẽ đứ từ huyền thiết?

Không, đôi lại là một kẻ khác, cho dù thần kinh đứ bằng huyền thiết cũng sớm tan chảy rồi!

“Thật sao?” Nam tử tóc đỏ nghiêng đầu, thú vị nhìn Hồng Diệp.

Nha đầu này thật thú vị!

“Đương nhiên là thật!” Hồng Diệp khoe miệng hơi cong lên, nụ cười câu hồn đoạt phách mười phần giống Sát Thiên Mạch cả mười “Có điều vẫn chưa biết tôn tính đại danh của tiên bói?”

Nam tử tóc đỏ tựa hồ sầu não, trên mặt lộ thần sắc thần thờ lẫm bẫm nói:

“Ta hôm nay đã sa đoạ xuống làm yêu ma, còn có mặt mũi gì nhắc lại danh hào trước kia? Chuyện cũ giống như mới đây, năm tháng tựa khói sương. ...”

U phong cán quét qua khe núi, nam tử tóc đỏ giống như hồi tưởng chuyện cũ, tóc dài trước trán tung bay, lộ ra ấn kí đoạ tiên trên trán. Khó trách lại có phong thái phi phàm như thế, thì ra là một đoạ tiên.

Hồng Diệp cười lạnh nói: “Tiên thì sao? Ma thì thế nào? Tiên quá hoàn mỹ nên bị trói buộc quá nhiều làm mất đi những hạnh phúc ngỡ như đơn giản nhất, còn Ma thì lại quá phóng túng, bị những ý nghĩ âm u ám ảnh nên cũng không thể hạnh phúc. Nếu như ngay cả hạnh phúc trong tay còn dễ vượt mất, vậy thì cho dù thọ ngang trời đất cũng chỉ là sống uống mà thôi!”

Nam tử tóc đỏ ánh mắt lộ ra thần sắc tán đồng, ngửa mặt lên trời thở dài phiến muộn.

“Hiếm có một đũa trè hiểu chuyện như ngươi!”

Hắn trầm mặc một lúc, lại nói tiếp.

“Ta thật lâu chưa có ra ngoài, cũng không cùng ai nói chuyện phiếm. ... Yêu giới hiện tại là ai thống lĩnh?”

“Yêu giới tranh đấu khắp nơi, các Yêu tướng không ai phục ai. Tình hình cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết Lưu Hóa Phi Đồng Sát Thiên Mạch đang liên hợp các thế lực trong yêu giới, tương lai không xa hẳn có lẽ chính là Yêu vương mới.” Hồng Diệp cẩn thận đáp, cố gắng nhìn ra ý đồ của người này.

Nam tử tóc đỏ sau khi nghe thấy ba chữ “Yêu vương mới” sắc mặt hơi khó coi hỏi tiếp:

“Yêu hậu Mặc Lệ Nhi đâu?”

Hồng Diệp trái tim co thắt lại, Yêu giới chỉ có một Yêu hậu gọi là Mặc Lệ Nhi. Chính là vị Yêu hậu bị chúng tiên hợp lực đẩy đi Man hoang hơn hai ngàn năm trước, nữ nhân điên cuồng đã tấn công nàng trong Man hoang. Chuyện của Mặc Lệ Nhi đến giờ vẫn là chủ đề bàn tán nóng hổi trong giới yêu ma, người này vì sao lại không biết?

“Tiên bói không biết chuyện của Yêu hậu sao?”

“Ngươi nói gì, Yêu hậu xảy ra chuyện gì?” Nam tử tóc đỏ giống như điên cuồng, trông mắt thị huyết hét lớn nói: “Mặc Lệ Nhi đã xảy ra chuyện gì? Nói!”

Đi kèm với sự tức giận của hắn, trong không trung hiện ra vô số lệ quỷ đầu lâu dữ tợn khùng bố xoay vòng vòng. Vô số khớp xương vang lên răng rắc cùng lúc há miệng kêu to: “Yêu hậu Mặc Lệ Nhi đã xảy ra chuyện gì! Nàng ta đã xảy ra chuyện gì! Mau nói cho ta biết! Còn nói nhảm ta giết ngươi và con hồ này luôn!”

Giờ khắc này, bộ dáng của hắn hoàn toàn phát điên rồi. Không hề có tí phong thái ôn văn nhã nhặn như lúc này.

Hồng Diệp dù có thần kinh thép giây phút này cũng khó lòng trụ vững rồi, toàn thân run rẩy đổ ra một tầng mồ hôi lạnh. Vạn quý đều nhe răng nhếch miệng trước mặt, người yếu tim đã sớm không trụ được.

Người này khẳng định quen biết Yêu hậu, hơn nữa khi nghe tin Yêu hậu xảy ra chuyện lại chấn động lớn như vậy. Tình huống này nếu như không phải là người thân thiết hoặc bằng hữu của Yêu hậu thì chỉ có thể là đại địch của cô ta. Hồng Diệp mơ hồ nhớ lại nhiều năm trước, khi còn trong Man hoang Yêu hậu từng nói sự phụ mình là người của Tiên Linh tộc, chẳng lẽ...

Hồng Diệp nắm chặt tay, cố gắng giữ tinh thần tỉnh táo, trong đầu suy nghĩ thật nhanh. Nàng không thể phán đoán sai, sinh tử đều phụ thuộc vào lúc này!

“Nói đi! Sao ngươi còn chưa nói!” Vô số đầu lâu dữ tợn cùng rống to, thanh âm chấn động cả sơn cốc.

“Nàng bị chúng Tiên hợp lực đẩy đi Man hoang!” Hồng Diệp chậm rãi nói. “Tình huống cụ thể ta không biết, đây là chuyện của hơn hai ngàn năm trước rồi.”

“Nàng bị đẩy đi Man hoang!? Vì sao?”

“Có ý đồ bất kính với sư phụ...”

Oành!

Cả khe núi đột nhiên tràn ngập quỷ thanh, quần ma loạn vũ, sương đen bao phủ. Một cỗ khí tức cực độ âm trầm nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh. Có thể thấy được tư vị của người này lợi hại thế nào, so với tên Ma Quân hèn hạ của Ma giới kia tuyệt không thua kém.

Khí tức âm trầm kia giống như viên cổ hung thủ thức tỉnh, cần quét tứ phương khiến yêu ma yếu thế đều quỳ rạp xuống mặt đất mà run rẩy. Nhân gian mây đen giăng kín che lấp mặt trời, phàm nhân không hiểu chuyện sợ hãi kêu khóc. Người đứng đầu các giới thì cau mày nghi hoặc nhìn về phương xa, không ai bảo ai cùng làm ra một hành động tiến về địa phương phát ra cỗ khí tức kia.

Trường Lưu sơn, Tuyệt Tình điện.

“Sư huynh, khí tức này vừa giống như yêu ma thức tỉnh, vừa giống như thần tiên phẫn nộ. Noi phát ra lại gần nhân gian như vậy, ta nghĩ phải đi tìm hiểu một chút.” Bạch bào nam tử ngồi trên đài cao, ngọc quan lấp lánh, tóc đen như mực cau mày nói. Tuy rằng không biểu hiện gì nhưng lại sinh ra một khí thế uy nghiêm cùng cao quý hiếm có.

“Ngày mai là lễ nhậm chức chương môn rồi, để ta đi là được.” Hắc bào nam tử đứng dưới điện không tán thành nói.

“Sư huynh, Trường Lưu có trách nhiệm bảo vệ nhân gian, bảo vệ Tiên giới. Thân là chương môn của Trường Lưu đây là việc ta nên làm!”

“Tử Họa!” Hắc bào nam tử nhìn người ngồi trên đài muốn bước lên can ngăn.

“Sư huynh, ý ta đã quyết!”

Bạch bào nam tử, không, nên gọi hắn là Bạch Tử Họa chậm rãi đứng dậy, từ tốn bước ra phía ngoài. Khí thế uy nghiêm như có như không tạo áp lực khiến người khác khó lòng phản bác ý muốn của hắn. Trường bào màu nguyệt bạch phấp phới không lâu đã khuất bóng phía xa.

“Nhị sư huynh lúc nào cũng như vậy, huynh đừng để ý!” Tử bào nam tử chậm rãi bước vào điện, tay cầm tử ngọc tiêu cười cười nhìn hắc bào nam tử. “Chẳng lẽ huynh sợ huynh ấy chạy đi Yêu giới sẽ hội họp cùng tình nhân cũ sao?”

Hắc bào nam tử liếc mắt nhìn tam sư đệ nhà mình, bộ dáng cả lơ phát phờ chẳng có tí uy nghiêm nào của một trong tam tôn.

“Tiêu Mặc, đừng nói vậy! Tử Họa là người biết cân nhắc! Hơn nữa chưa chắc nữ nhân kia đã xuất hiện ở nơi đó!”

“Đại sư huynh, ta nghe sư phụ nói bọn họ rất có duyên phận đấy! Duyên phận là thứ không thể đoán trước!” Sênh Tiêu Mặc xoay xoay tử ngọc tiêu ôn hòa cười nói. “Giữa hàng ngàn hàng vạn người có thể gặp gỡ quen biết nhau đã là duyên phận, có thể nảy sinh một đoạn tình ái lại là trời định. Thiên định nhân duyên bất quá cũng chỉ thế mà thôi!”

Hắc bào nam tử, cũng chính là đại sư huynh của Bạch Tử Họa – Ma Nghiêm cau mày bước ra ngoài. Sư đệ của y không chỉ là hi vọng của Trường Lưu, còn là hi vọng của sư phụ, hi vọng của lục giới. Y đương nhiên tin tưởng sư đệ mình sẽ an bài ổn thỏa nhưng Sênh Tiêu Mặc nói cũng không sai, duyên phận chính là thứ khó nắm bắt, Bạch Tử Họa cho dù lợi hại cũng có thể thắng thiên mệnh sao? Bạch Tử Họa là người như thế nào y hiểu rất rõ, một kẻ chí tình chí nghĩa lại cố chấp với điều bản thân cho là đúng. Sư đệ của y là một kẻ kiêu ngạo từ trong xương tủy, cho dù nhân tâm đoạn tình diệt ái cũng không nguyện uống nước Vong Xuyên để quên đi.

Không phải một lần y vô tình thấy được dáng vẻ thần thờ của Bạch Tử Họa. Thật lòng mà nói yêu thích một người không sai, nhưng người mà Bạch Tử Họa yêu thích lại đứng về phe yêu ma, đứng về chiến tuyến đối địch với Bạch Tử Họa. Thân phận của cả hai đều vô cùng miễn cảm, cho dù họ không phản bội chiến tuyến của mình cũng khó đảm bảo người khác không nghi ngờ một khi quan hệ của cả hai được phơi bày. Thứ tình yêu vô vọng như thế, muốn quên lại không dễ quên, nhân tâm đoạn tình như Bạch Tử Họa, Ma Nghiêm cũng không khỏi bội phục sư đệ mình. Đổi lại là y, y cũng chưa chắc đã quyết tuyệt được như thế! Bạch Tử Họa vì nghĩa quên thân, lại nhận lấy toàn bộ đau khổ về mình, ép người quên đi bản thân lại không dễ quên. Cũng chỉ có Bạch Tử Họa mới chịu được giày vò như thế!

Ma Nghiêm đã từng đề nghị sư đệ y uống nước Vong Xuyên để quên đi, giữ một đoạn tình cảm vô vọng như thế có ích gì? Chỉ là Bạch Tử Họa hề nghe thấy đề nghị này đều gạt bỏ vô cùng, hoàn toàn không nề mặt người làm sư huynh như y. Giờ thì hay rồi, nước ao Tam Sinh cũng không thể chạm vào, chuyện này mà để các đệ tử biết thì thật quá mất mặt! Phòng trước phòng sau chẳng tha tìm cơ hội để Bạch Tử Họa uống nước Vong Xuyên quên hết đi. Có điều chuyện này cũng phải suy tính kĩ lưỡng, tuyệt đối không thể để Bạch Tử Họa biết...

Chương 24: Gặp Lại

Hồng Diệp nhận thấy nam tử tóc đỏ đã đi vào trạng thái cuồng bạo, tính cách giác tự nhiên cũng thấp đi, đây chính là cơ hội mà nàng cần. Cơ hội duy nhất để cả hai thoát khỏi!

Hồng Diệp liều mạng dùng chân khí trợ giúp Tiểu Bạch phá vỡ trời buộc rồi kéo theo hắn toàn lực bỏ chạy. Nam tử tóc đỏ tuy nói đang điên cuồng nhưng ứng biến cực nhanh, một tay huyền hóa khói đen biến thành một bàn tay cực lớn chụp về phía hai người. Chiêu thức này giống hệt với chiêu thức yêu hậu dùng để đối phó với Hồng Diệp khi ở Man hoang. Kẻ này quả nhiên là sư phụ của cô ta!

“Lát nữa ta cản chân hắn, ngươi tìm cơ hội thoát thân. Không cần lo cho ta!” Tiểu Bạch thấp giọng nói.

Hồng Diệp vừa lùi kéo Tiểu Bạch chạy đi, vừa kiên quyết lắc đầu nói: “Ngươi không phải là đối thủ của hắn đâu, hơn nữa ta sẽ không bỏ bạn bè của mình ở lại đối mặt với nguy hiểm!”

Tiểu Bạch cười khò một tiếng, rút tay về đẩy Hồng Diệp về phía trước, bản thân lại mượn lực bay ngược về phía sau. Thanh âm trầm thấp vọng lại:

“Không phải ta cuồng vọng cho rằng mình có thể chống lại tên đạo tiên kia, ta chỉ cần cầm chân hắn một lúc tạo cơ hội cho ngươi thoát thân thôi.”

Giờ khắc này Tiểu Bạch lại hiện nguyên hình lần nữa, gầm lên một tiếng lao về phía nam tử tóc đỏ. Giống như chúa sơn lâm không cho phép kẻ khác động đến uy nghiêm của mình, vuốt hồ sặc bén nhắm vào bàn tay được huyền hóa từ khói đen khổng lồ trào tới.

Tiểu Bạch không có người thân, từ khi sinh ra hắn đã cô độc một mình trong núi. Năm tháng trôi nhanh, ý thức của hắn dần phát triển. Hắn nhận ra mình khác biệt, không chỉ mạnh hơn những con yêu thú trong núi mà còn cô độc nữa. Những lúc nhìn thấy những con thú khác có đồng bọn, bầy đàn xung quanh, hắn cũng thêm khát có bầy đàn như vậy. Vì thế hắn ra nhập vào đàn yêu hồ trong núi, tuy rằng bọn chúng rất ngốc, hắn cũng không ngại.

Lúc bị sát tinh bắt khỏi núi đem về làm vật nuôi cho một đứa bé, hắn vô cùng căm tức tên kia, cũng hận đứa bé này đến ngứa răng. Chỉ là thời gian dần trôi, tận mắt nhìn đứa bé này lớn lên trong cái được gọi là mộng cảnh kia, hắn phát hiện hắn thực yêu quý đứa trẻ này, thậm chí vì đứa trẻ này hắn có thể liều mạng với tên sát tinh mà hắn luôn kiêng kị. Ngày hôm nay cũng vậy, tuy rằng đứa trẻ gây thơ đáng yêu ngày nào đã được thay thế bởi thiếu nữ hồng y xinh đẹp kiêu ngạo, tuy rằng nàng không nhớ ra hắn, chỉ vì mấy lời nàng nói với tên đạo tiên khai đã đáng giá để hắn liều mạng.

Bởi vì bọn họ là đồng bạn, là bằng hữu!

Cho nên... coi như trời có sập xuống, hắn cũng sẽ vì người bằng hữu này mà chống đỡ đến cùng! Cho dù lập tức sẽ ngã xuống, người ngã xuống trước cũng phải là hắn...

Hồng Diệp bị đẩy ra ngoài khe núi, nước mắt rơi đầy mặt. Tình huống này, một kẻ thông minh như nàng nên lựa chọn rồi đi, ít nhất bên Tiểu Bạch còn có hi vọng chuyển cơ. Nhưng nàng do dự, nàng không cam lòng rời đi. Hồng Diệp không muốn chết, lại càng không muốn người khác vì mình mà đi vào tử lộ, nhất là người ấy là bằng hữu mà mình thừa nhận.

Nam tử tóc đỏ đối với việc một con kiến hôi cũng dám quay đầu công kích mình thì giận tím mặt, xuất thủ càng lúc càng ác độc, không lưu tình. Cơ hồ ở trong nháy mắt, thân thể Tiểu Bạch liên tục gặp công kích, mỗi một lần va chạm, hắn cũng cảm giác được ngũ tạng lục phủ của mình mãnh liệt chấn động. Có lẽ sau một khắc nữa, ngũ tạng lục phủ của mình sẽ phải hoàn toàn vỡ nát rồi?!

Tiểu Bạch về mặt vận vẹo đã trở lại nhân hình, thất khiếu có máu tươi chảy xuôi, nhưng hắn như cũ không lùi.

Nàng còn chưa đi xa, hắn không thể lùi. Phải tranh thủ giúp nàng đoạt lấy một sinh lộ!

Có thể sau một khắc nữa, lục phủ ngũ tạng, thậm chí toàn thân hắn sẽ vỡ nát, nhưng giờ phút này, nhất định phải kiên trì! Kiên trì thêm một chút thời gian, cơ hội của nàng sẽ nhiều hơn một phần.

Ánh mắt của hắn bởi vì liên tục gặp đòn đã kích nghiêm trọng có chút ít tán loạn, nhưng, cái loại quang mang bừng bừng kia vẫn như cũ lấp lánh lên. Đối mặt với địch nhân cường đại vô pháp chống cự, Tiểu Bạch đầu tới đuôi không có do dự chút nào, dùng hết tất cả phương pháp đi kiểm chế, dây dưa, cản trở, trực tiếp đem tánh mạng của mình đi cản trở đối phương.

Hồng Diệp lúc này đã trở về đến nơi, nhìn thăm trạng của Tiểu Bạch trong mắt dâng lên lệ quang lao đến trước người hắn. Ở nguy cơ trước mắt, đối mặt với địch nhân cường đại được gần như không thể địch nổi, nàng cuối cùng vứt bỏ lý trí, lựa chọn kẻ vai bên bằng hữu của mình. Đời này nàng chỉ có một người bằng hữu là Tiểu Bạch, coi như hôm nay phải táng thân ở chỗ này cũng sẽ không bỏ lại bằng hữu. Cùng nhau sống, cùng chết! Cái biến hóa đột nhiên này làm cho nam tử tóc đỏ con người co rút lại, vào thời khắc này trên người thiếu nữ này hắn rõ ràng cảm thấy một cỗ ngất trời chiến ý. Loại cảm giác cực độ không thoải mái này từ sau khi bản thân tu vi đại thành tới nay, đã quá lâu chưa từng xuất hiện. “Ngươi vì sao không chạy nữa?” “Vì bằng hữu của ta còn ở đây.” Nam tử tóc đỏ thờ dài, đột nhiên lại thu hồi đám khói đen quanh thân, nhàn nhạt nói: “Tiểu nha đầu, ta rất thương thức tính tình của ngươi, ngươi cần thận nói cho ta nghe những kẻ năm đó hợp lực đối phó với Mặc Lệ Nhi, ta sẽ để ngươi và con hồ này rời đi.”

Hồng Diệp đỡ lấy Tiểu Bạch cần môi không lên tiếng. Nàng rất muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt nhưng người này căn bản là một cái họa, chỉ cần

nghe giọng điệu và thái độ của hắn liền đoán được hắn rất quan tâm đến vị yêu hậu kia. Nếu như để hắn biết được danh tính của những người đã đối phó với yêu hậu, với tu vi của người này, tiên giới nhất định sẽ gặp họa. Mặc dù những kẻ đó không liên quan đến nàng nhưng nàng cũng hiểu được đạo lý cân bằng, tiên giới nếu bị tổn thất một lượng lớn tiên nhân chẳng khác gì tạo cơ hội cho yêu ma nổi loạn. Cho dù là Sát Thiên Mạch hiện tại cũng không có bản lĩnh trông chừng tất cả yêu ma không đi gây họa!

Tuyệt đối không thể nói!

Nam tử tóc đỏ nhú mày, giống như không kiên nhẫn trên tay huyền hóa ra một thanh kiếm, mũi kiếm chĩa thẳng vào hai người Hồng Diệp âm trầm nói:

“Người nói hay không?”

Tiểu Bạch gãy dựa muốn đứng lên, xương cốt toàn thân kêu răng rắc giống như muốn vỡ vụn cảm tức nhìn nam tử tóc đỏ đang uy hiếp hai người mình.

“Người...”

Đúng vào thời khắc này, phương xa xuất hiện một đạo ánh sáng màu trắng giống như sao băng lao nhanh tới. Tiểu Bạch về mặt kinh hãi bất chấp uy hiếp của nam tử tóc đỏ mà quay đầu nhìn lại. Hồng Diệp cùng nam tử tóc đỏ đều nhìn ra về mặt khác thường của Tiểu Bạch, cùng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy người tới trường bào nguyệt bạch tung bay, tóc đen như mực, dung mạo cực kì quen thuộc. Nam tử giống như ánh trăng u tĩnh, trong vẻ lạnh lùng cao quý lại mang theo nét dịu dàng nhàn nhạt.

“Bạch Tử Họa!”

Hồng Diệp giống như không tự chủ được kêu lên một tiếng, thanh âm mềm mại bình thản lại mang theo thờ dài, gần như vậy, lại xa thế như thế. Chính nàng cũng không hiểu nổi thanh âm của mình vì sao lại trở nên như thế. Đưa tay đề lại lồng ngực của mình, Hồng Diệp cúi đầu, hai hàng lông mày nhú chặt. Nàng giống như bỏ lỡ vật rất quan trọng, thoáng một cái đã qua, trong lòng trở nên trống rỗng.

Bạch Tử Họa chậm rãi hạ từ trên cao xuống, nhìn Hồng Diệp cúi đầu trầm tư không hề để ý tới mũi kiếm trước mặt mình, bên cạnh còn có một nam tử áo trắng, ánh mắt dò xét có chút không xác định, rồi lại mơ hồ kỳ vọng cái gì. Bạch Tử Họa nắm chặt tay giấu trong tay áo buông dài, thu lại tâm tình chậm rãi đưa mắt rời đi nhìn thẳng vào nam tử tóc đỏ mang kí hiệu đạo tiên trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thời Khắc Sinh Tử

Bạch Tử Họa rõ ràng không phải là một người thích hợp cho việc thương lượng hoặc ít nhất hiện tại không phải. Người này cả trong nguyên tác lẫn hiện tại đều kiêu ngạo tự phụ đến tận xương, vừa đến cũng không nói lời thừa trực tiếp rút kiếm động thủ. Hồng Diệp tránh ở một bên liếc mắt nhìn thanh kiếm màu bạc trong tay Bạch Tử Họa, không hiểu sao đặc biệt có cảm giác gai mắt. Là Đoạn Niệm kiếm sao?

Kiểm thuật của Trường Lưu sơn được xưng tụng đệ nhất tiên giới quả nhiên không tầm thường. Đoạn Niệm kiếm trong tay Bạch Tử Họa vung lên, giống như sao băng rạch ngang bầu trời sáng rực rỡ. Từng kiếm từng kiếm tung hoành quyết không nhân nhượng với ma khí. Kiếm cũng như người, chính khí凛冽.

Cả khe núi cát bụi mịt mù, đất đá tung tóe. Hồng Diệp mở một vòng hộ thân che chắn bản thân cùng Tiểu Bạch ở bên trong, lòng thầm thờ dài. Bạch Tử Họa so với một trăm năm trước đã mạnh hơn nhiều lắm, nếu như gặp lại Ma Quân cũng không biết ai bại trong tay ai. Nhớ đến cố sự mà Tiểu Bạch kể, trong lòng không khỏi rầu rĩ, không có tâm trạng quan sát trận chiến.

“Hồng Diệp, tình hình tiếp theo chỉ chờ chúng tiên đến tiếp viện Bạch Tử Họa là tên này sẽ bị tóm gọn ngay. Đến lúc đó cô có thể hỏi hắn chuyện trước kia thực hư thế nào rồi?” Tiểu Bạch nhắm mắt điều dưỡng hồi lâu, đột nhiên mở mắt ra nói.

“Ta biết rồi, người cứ toàn tâm toàn ý trị thương đi.”

Hồng Diệp hồ hững đáp, không biết rằng lời mình nói lại có ảnh hưởng lớn thế nào đến ai đó. Bạch Tử Họa kiếm chiêu tán loạn, trong nháy mắt để nam tử tóc đỏ nắm bắt được sơ hở. Khói bụi vùn vù tan đi, Bạch Tử Họa chống kiếm xuống đất, một đầu gối nửa quỳ xuống mặt đất, nam tử tóc đỏ đứng cách không xa, khóe miệng vương máu cười ha ha:

“Không nghĩ tới tiên giới còn có một kì tài như ngươi, mới hơn trăm tuổi đã đạt tới cảnh giới này rồi. E rằng không lâu nữa, tiên giới lại có thêm một thượng tiên.”

Bạch Tử Họa chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng đáp:

“Nếu như ngươi không sa vào ma đạo, đã sớm trở thành thượng tiên. Tiếc rằng ngươi chấp mê bắt ngộ, tự hủy tiên thân, từ bỏ đạo tâm quyết chí tu ma.”

“Thế nào là chấp mê bắt ngộ? Tu tiên thì sao, tu ma thế nào? Uống cho ngươi là kỳ tài một thời còn không hiểu rõ bằng nha đầu kia!” Nam tử tóc đỏ không cho là đúng nói, liếc mắt về phía Hồng Diệp nói.

Bạch Tử Họa ánh mắt phức tạp nhìn về phía thiếu nữ hồng y, kẻ kia đã sớm nhìn nàng có ảnh hưởng với hắn. Chỉ mong kẻ kia sẽ không vứt bỏ danh dự của tiên bối, xuống tay với nàng.

Thường nói xui xẻo nhất chính là ngươi vừa nghĩ đến chuyện không tốt lành gì, chuyện ấy liền ập tới, tình cảnh hiện tại cũng như vậy. Nam tử tóc đỏ cười quái dị, hắc khí trên tay tụ lại thành một đóa hắc liên hoa xoay tròn, từng cánh hoa bắn ra giống như những lưỡi đao bay nhanh hướng về phía Hồng Diệp. Đây là một chiêu thức độc môn của Tiên Linh tộc, gọi là Phật nộ liên hoa. Mỗi cánh hoa đều ẩn chứa sát cơ, tu vi càng mạnh, khả năng khống chế những cánh hoa gây sát thương càng lớn, hơn nữa phạm vi công kích lại rộng, đối phương gần như không thể tránh.

Hồng Diệp nhìn từng cánh hoa xinh đẹp lại ẩn chứa sát cơ đoạt mệnh, tuyệt vọng đẩy Tiểu Bạch ra xa. Cho dù hắn không may trúng phải Phật nộ liên hoa cũng không phải mất mạng. Mí dài hơi khép lại, bên tai dường như nghe thấy tiếng kêu xé gan xé phổi của ai.

“Không!”

Không, không thể? Hay là không cần, không được? Đến thế giới này, tự cho mình là đúng, tưởng rằng bản thân là kẻ may mắn có thể thay đổi được một số chuyện. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, có lẽ chuyện may mắn duy nhất từ khi đến đây là có thể quen biết một A Mạch tính tình nóng nảy lại luôn bao che khuyết điểm của người mình, một Tiểu Bạch mới gặp mà như đã quen thân, còn có... Bạch Tử Họa. Dẫu cảm thấy chuyện mà Tiểu Bạch kể thực sự rất khó tin, nhưng trong lòng lại có cảm giác hắn không lừa nàng. Bạch Tử Họa, bất kể ngươi đối với ta thế nào, cũng thật vui vì đã biết ngươi.

Chờ đợi thật lâu cũng không có cảm giác da thịt bị chia cắt như tưởng tượng, Hồng Diệp chậm rãi mở mắt. Trước mắt nàng là bóng lưng thon dài, áo bào tím bay bay che chắn trước người. Hồng Diệp che miệng, nói không nên lời. Giây phút ngươi cho rằng bản thân phải chết không thể nghĩ ngờ lại có một người không màng an nguy bản thân che chắn cho ngươi, cảm giác ấy thật khó diễn tả. Cho đến nhiều năm về sau, Hồng Diệp vẫn không quên được giây phút nàng tuyệt vọng nhất, Sát Thiên Mạch đã vì nàng mà liều mạng. Cũng giống như Bạch Tử Họa không quên được giây phút nàng liều mình vì hắn, dù rằng nàng đã quên. Ngay từ lúc ấy, vận mệnh của họ đã gắn lại với nhau rồi.

Hắc liên hoa biến mất, một bóng người áo tím cũng loạng choạng ngã xuống. Hồng Diệp vội vã đón lấy Sát Thiên Mạch. Khuôn mặt vốn diễm lệ trở nên trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng còn rỉ máu. Chiếc áo bào màu tím đã nhuộm máu tươi, trong khung cảnh âm u của sơn cốc lại nhìn không rõ toàn thân nhuộm máu.

“A Mạch... A Mạch...”

Trong mắt Hồng Diệp lúc này ngoài vết thương trên người Sát Thiên Mạch thì không còn thấy gì nữa rồi, nàng ôm chặt lấy Sát Thiên Mạch run rẩy kêu lên.

“Không sao đâu! Có ta ở đây, sẽ không ai có thể làm bị thương muội...”

“Đừng gạt ta, cả người huynh đều là máu!”

Có thể không sao sao? Uy lực của một chiêu này, Hồng Diệp biết rất rõ, cho dù Sát Thiên Mạch bản lĩnh thông thiên cũng khó mà tiếp được lại hoàn hảo vô khuyết. Huống chi nếu thật sự nhẹ nhàng như vậy, người cao ngạo như Sát Thiên Mạch lại phải đứng chắn toàn bộ cho nàng sao?

“Trên đường đi gặp phải Bắc hải Long Vương, cô ta ganh tỵ với mỹ mạo của ta nên mới phun nước vào người ta, không phải máu đâu!”

Sát Thiên Mạch, ngươi cho là ta bị ngốc sao? Hồng Diệp cúi đầu cắn mạnh vào bờ môi Sát Thiên Mạch, hoàn toàn không chú ý đến cơ thể hắn khẽ run lên, chỉ cố dùng đầu lưỡi tách răng ra, tiến vào trong khoang miệng hắn, có thể cảm thấy thứ gì đó vừa nóng vừa tanh đang men theo khe hở do hai miệng áp vào nhau ào ạt chảy ra.

Sát Thiên Mạch đẩy nàng ra, ho rũ rượi, ho ra từng ngụm từng ngụm máu lớn, máu đập vào mắt Hồng Diệp khiến mắt nàng hoa lên.

“Huynh còn chối nữa sao? Huynh muốn nuốt máu vào trong phải không?”

Khó khăn lắm Sát Thiên Mạch mới thôi ho, muốn giơ tay lên, nhưng không giơ nổi, rõ ràng đến nói cũng khó khăn, lại còn tỏ vẻ không sao, bình thản nói: “Ta không sao, vết thương này không sao đâu.”

Hồng Diệp ôm Sát Thiên Mạch bằng cả hai tay, muốn chạm vào gương mặt hắn lại không thể, chỉ có thể nhìn thật sâu vào mắt hắn nức nở:

“Không cần lừa ta, ta biết rất rõ uy lực một chiêu này!”

Về mặt của Bạch Tử Họa từ khi đến đây vẫn trước sau như một, có chăng chỉ là ánh mắt có chút biến đổi thôi. Thế nhưng khi nhìn hai người kia ở chung một chỗ thân mật về mặt hồ hững thản nhiên của hắn rốt cục cũng tan vỡ. Hết lần này đến lần khác, nàng vẫn luôn khiến hắn không giữ được bình tĩnh vốn có.

Nhìn nàng và người khác vào sinh ra tử, nhìn nàng cùng Sát Thiên Mạch thân mật mặc kệ xung quanh, Bạch Tử Họa biết trái tim nàng đã không còn chỗ

cho hắn. Đã tính trước sẽ có ngày hôm nay nhưng vẫn ngăn không được nỗi chua xót trong lòng. Hắn không thể nói rõ đó là cảm giác gì, càng không hiểu con giận vẫn đề nên kia từ đâu mà đến. Hắn chỉ tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác, tất cả những gì hắn làm, đều là đúng.

“Thấy cô gái mình quan tâm thân mật với kẻ khác người vẫn có thể nhịn được, Tây Môn Nộ ta là người đầu tiên nể phục người. Vừa nãy nhìn không kỹ, xem ra người tuy tu vi tăng nhanh nhưng đạo tâm lại không kiên cố, không biết chừng sẽ có một ngày đi trên con đường của bọn tọạ.”

Nam tử tóc đỏ hay còn gọi là Tây Môn Nộ cười hắc hắc quái dị truyền âm cho Bạch Từ Họa. Y sống đã bao nhiêu năm, sao có thể không nhìn ra vấn đề của Bạch Từ Họa. Đám người trong Tiên giới đều là những kẻ nguy quân tử, khẩu thị tâm phi. Tây Môn Nộ đã sớm nuôi ý định trả thù người trong Tiên giới, đối với kỳ tài trẻ tuổi của Tiên giới như Bạch Từ Họa, nếu có thể khiến hắn phát điên phản lại Tiên giới, đó mới là điều y thấy vui vẻ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tương Phùng Cũng Là Lúc Ly Biệt

Nhìn Hồng Diệp dịu dàng cẩn thận đỡ Sát Thiên Mạch đứng dậy, Bạch Từ Họa nhìn xuống cảm giác khó chịu trong lòng đột ngột quay mặt đi đối diện với Tây Môn Nộ. Chuyện cũ đã qua, nếu bên cạnh nàng có một người toàn tâm toàn ý bảo hộ nàng, hắn nên vui mừng cho nàng mới đúng.

Có thật trái tim Bạch Từ Họa nghĩ như vậy không? Điều này hắn không dám hỏi chính mình, và cũng chẳng dám trả lời. Chỉ biết rằng giờ đây bản thân hắn vui mừng không nổi.

“Tây Môn Nộ, đừng lạm sát người vô tội. Người của Tiên giới rất nhanh sẽ tới đây!” Bạch Từ Họa trầm giọng nói.

“Tiểu tử, với bản lĩnh của mình người không ngăn được ta rời đi đâu. Nhớ lấy, Tây Môn Nộ ta sẽ từ từ chơi đùa với Tiên giới.”

Tây Môn Nộ toàn thân bọc trong hắc khí phiêu tán trong gió, dù là thiên nhãn cũng khó nhìn ra tung tích, chỉ có tiếng cười cuồng ngạo là vang vọng khắp khe núi. Sau khi Sát Thiên Mạch trọng thương hôn mê, Tiểu Bạch cũng rất biết ý đỡ hắn qua một bên dành không gian riêng cho Hồng Diệp và Bạch Từ Họa.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Bạch Từ Họa thu kiếm, giọng điệu hết sức bình thản.

“Đừng vậy, chúng ta lại gặp nhau.”

Hồng Diệp trong mắt lộ ra một tia âm trầm, trong lòng lại càng cảm thấy bàng hoàng. Bởi vì người đối diện quá mức bình thản khiến nàng không biết phải làm sao để cắt lời. Hỏi rằng tại sao ư? Người ta đã tốn công xóa đi ký ức của nàng tất nhiên là không muốn cho nàng biết. Trách móc ư? Nàng có tư cách đó sao, ký ức là của nàng, cũng là của Bạch Từ Họa, đây là lựa chọn của hắn, nàng còn có thể nói được gì?

Không cam lòng, đương nhiên là không cam lòng. Nhưng Hồng Diệp là một nữ tử thông minh, so với khát vọng biết được sự thật nàng lại càng không muốn làm Bạch Từ Họa khó xử hơn. Dù sao nếu không phải có chuyện quan trọng, người cao ngạo như Bạch Từ Họa sao lại phải xuống tay với nàng.

Hồng Diệp trong lòng thở dài, cuối cùng làm ra một quyết định.

“Bạch Từ Họa, chuyện một trăm năm trước đã tạ. Hiện tại ta muốn đưa Sát Thiên Mạch trở về!”

“Thương thế của hắn không nhẹ. Mau đi đi!”

Hồng Diệp gạt đầu, nói khẽ:

“Ta đi đây!”

Chỉ có ba chữ, không hề có thêm bất kỳ biểu đạt nào khác nữa. Nàng biết rằng lần này chia ly có lẽ sẽ là mãi mãi. Nếu ngày sau có gặp lại, Bạch Từ Họa cũng đã là Trường Lưu thượng tiên tôn quý lạnh lùng trên Tuyệt Tình điện, không phải là thiếu niên cao ngạo bề ngoài lạnh lùng nội tâm dễ đoán mà nàng biết. Đã sớm biết không thể chung đường, vậy thì thống khoái phân khai, ít nhất ngày sau nhớ lại, đây cũng là một kỉ niệm đẹp.

Chỉ cản trở về tình tu, qua vài trăm năm nàng sẽ không còn phải phiền não về chuyện này nữa. Lâu dần, có lẽ nàng sẽ quên đi tất cả.

Bạch Từ Họa nhìn theo bóng hồng y dần đi khuất, trong lòng bỗng dâng lên một cổ bi thương khó diễn tả. Hắn rất muốn tiến lên giữ nàng lại, nhưng rồi phát hiện ra mình chẳng có lí do gì để làm vậy nên hắn vẫn đứng như chôn chân tại chỗ.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy chua xót, dù sao nàng và hắn cũng đã từng ở bên nhau mười năm năm. Đó chỉ là một quãng thời gian vô cùng ngắn ngủi đối với người tu tiên, nhưng với người bình thường, đó có thể là cả một đời.

Nhìn về phía bóng dáng yếu đuối dần khuất xa, Bạch Từ Họa chợt nghĩ, nếu hắn không phải là người kế nhiệm chương môn, không phải gánh trên vai

trách nhiệm của lục giới, nếu nàng không phải là hậu nhân Tiên Linh tộc, không phải là người luôn ở bên cạnh thủ lĩnh yêu ma như Sát Thiên Mạch, nàng và hần phải chăng sẽ có kết cục khác? Trò đùa của số mệnh, có đôi khi lại nghiệt ngã như thế.

Bạch Tử Họa thu lại tâm tình, phát hiện có một đàn thanh điệp từ xa bay lại, đậu nhẹ trên ngón tay hần. Thanh điệp toàn thân màu xanh biếc, tương truyền là do nước mắt của một vị nữ thần sinh ra khi phải rời xa người mình yêu. Nơi thanh điệp đi qua khắp nơi đều bao phủ chia ly...

Có một số chuyện không cần nói ra, mỗi người đều hiểu trong lòng. Trong chuyện tình cảm, có người lựa chọn vứt bỏ tất cả, cố chấp với ái tình. Có người lựa chọn hai chữ “đại nghĩa” bỏ qua phàm tâm, cũng có người đơn giản là vì không muốn đối phương khó xử. Thật sự có thể quên được hay không, chỉ trong lòng mỗi người mới rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Điệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mơ Hồ

Rất nhiều năm sau này, thuộc hạ của Sát Thiên Mạch vẫn không quên được bộ dạng thiếu nữ hồng y ôm lấy chủ nhân của họ toàn thân máu tươi đầm đìa, hai mắt toàn tia máu đầu lại kiên cường không rơi một giọt nước mắt.

Thương thế của Sát Thiên Mạch thật sự quá nặng. Phạt nộ liên hoa là một trong những chiêu thức cấm kỵ của Tiên Linh tộc, tự nhiên có sự lợi hại của nó. Người trúng chiêu đầu tiên sẽ có cảm giác đau đớn như da thịt bị chia cắt nhưng da thịt vẫn nguyên vẹn, tùy theo thực lực của người bị trúng chiêu dần dần từ tứ chi đến khung xương, từ da thịt đến gân cốt, đều vỡ thành từng mảnh vụn, cơ thể như bị thả vào máy nghiền, đau đớn đến chết. Chiêu thức độc ác tàn nhẫn như thế, cũng không khó hiểu vì sao lại bị cấm thi triển.

Xuân Thu Bất Bại tuy rằng rất căm hận chuyện chủ nhân của hần vì nữ nhân mà lâm vào hiểm cảnh nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tạm gác sang một bên, cố gắng cân nhắc từ ngữ nói:

“Hong Điệp cô nương, tình hình này cô cũng thấy rõ. Hiện tại Quân thượng có thể cứu được hay không đều là do một ý niệm của cô?”

“Ngươi có ý gì?”

“Tiên Linh tộc các cô trong truyền thuyết có một cây sinh mệnh duy trì tính mạng toàn tộc. Cây sinh mệnh tràn đầy lực lượng của sinh mệnh, có thể cải tử hồi sinh, dù là bạch cốt cũng có thể mọc ra da thịt, nghe nói Tiên Linh tộc đều được sinh ra từ đó. Nói khó nghe một chút thì các người giống như quả của cây sinh mệnh, có sinh mệnh, có linh tính, nhưng không thuộc lục giới. Cuộc chiến thần – ma năm xưa gây ảnh hưởng đến cây sinh mệnh, khiến nó không thể ngưng kết một sinh linh mới nào. Vì thế toàn tộc của cô mới diệt vong”

Hong Điệp nhíu mày, cảm giác đã bắt được điều gì đó.

“Tiên Linh tộc tuy nói là diệt vong nhưng trên thế gian không phải là vẫn còn hậu nhân sao? Giống như ta và tên đạo tiên kia. Ý của ngươi là...”

Xuân Thu Bất Bại gật đầu tán thưởng, khó trách có thể lọt vào mắt Quân thượng, xác thực là một nha đầu thông minh.

“Đúng vậy! Cây sinh mệnh có lẽ chưa thật sự diệt vong, như vậy mới có thể ngưng kết ra sinh linh mới như ngươi. Tuy rằng mất đến cả ngàn năm mới có thể ngưng kết được sinh linh mới, nhưng điều này chắc chắn là sự thật” Xuân Thu Bất Bại hơi dừng lại mới nói tiếp “Chỉ cần tìm được bí mật cải tử hồi sinh của cây sinh mệnh liền có thể cứu được Quân thượng. Cho dù da thịt, xương cốt có tan đi cũng có thể làm lại”

“Đây không phải là cơ mật của Tiên Linh tộc sao? Hơn nữa ngươi cho rằng ngươi đoán được, chẳng lẽ người khác không đoán được?”

“Ta tự nhiên biết điều đó nhưng đến giờ nó không phải vẫn là bí mật sao? Cô là hậu nhân của Tiên Linh tộc, cô nhất định sẽ có cách. Đừng quên Quân thượng là vì cô mà trở nên như vậy!”

Hong Điệp nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của Sát Thiên Mạch, lòng đau như cắt. Sát Thiên Mạch giống như người thân của nàng, nàng có thể cứu hần mà trả bất cứ giá nào. Cứ cho là cơ mật của Tiên Linh tộc thì sao? cùng nàng không có quan hệ gì cả. Nàng chỉ biết nếu Sát Thiên Mạch không còn trên thế gian, bản thân nàng có lẽ sẽ phát điên, cũng có lẽ sẽ không muốn sống nữa.

Không biết từ khi nào, sự tồn tại của Sát Thiên Mạch giống như một phần trong cuộc sống của Hong Điệp. Quá mức quen thuộc, quá mức gần gũi, giống như vốn dĩ là thế. Hong Điệp thậm chí chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày phải rời xa hần. Nàng không rõ lắm cảm xúc này có phải là thứ mà người ta vẫn gọi là “yêu” hay không? Chỉ biết rằng Sát Thiên Mạch rất quan trọng với nàng, nàng không muốn hần bị tổn thương, cũng không muốn rời xa hần. Nếu như ngày ấy Sát Thiên Mạch là người gặp nguy hiểm, nàng cũng sẽ không do dự chắn trước hần, dùng toàn bộ tính mạng bảo hộ hần.

Nếu ngày cả sinh mệnh cũng sẵn sàng giao ra, thì những thứ kia còn gì quan trọng nữa?

Hong Điệp dịu dàng đưa tay vuốt ve hai gò má Sát Thiên Mạch, nhớ lại dáng vẻ thiếu niên kiêu ngạo đắc ý năm nào, chậm rãi cúi đầu đặt một nụ hôn trên trán hần.

“A Mạch, đợi ta. Ta sẽ sớm trở về cứu chàng!”

Yêu kí ở mi tâm Sát Thiên Mạch dường như lộng lẫy hơn một chút, giống như đáp lời nàng. Hồng Diệp thỏa mãn mỉm cười, không chút do dự xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trở Lại Chốn Xưa

Thần Ma bí cảnh nổi danh là một trong những cấm địa của lục giới, nơi từng là chiến trường trong đại chiến thần ma. nơi từng là ngôi của tất cả tộc nhân Tiên Linh tộc giờ đây nhuộm đầy màu sắc thần bí.

Hồng y thiếu nữ bước nhẹ trên lá khô, ánh mắt phức tạp vung tay lên, lá khô trên mặt đất rào một tiếng bay đi, lộ ra mặt đất trần trụi. Nhìn bộ dáng nơi này, tựa hồ nó vốn là một con suối, nhưng hiện giờ đã khô cạn không biết bao nhiêu năm rồi. Có lẽ một trăm năm, có lẽ một ngàn năm, thậm chí một vạn năm, mười vạn năm...

Nơi này chính là nơi Hồng Diệp rơi xuống, lúc đây chỉ cảm thấy khu rừng này quá thần bí quá yên ắng, giống như một vùng đất chết. Sau này nghe Sát Thiên Mạch kể lại mới biết, miễn là tộc nhân của Tiên Linh tộc, sẽ không bị bất kì yêu thú, yêu cây nào gây thương tích trong Thần Ma bí cảnh. Đó có lẽ là một sự tôn trọng đối với Thần tộc cao quý khi xưa, hoặc cũng có thể là sự e sợ từ sâu trong tiềm thức.

“Tiên Linh nhất tộc từng cường thịnh một thời, cứ như vậy mai một theo năm tháng. Giống như con suối khô cạn này, sinh cơ không còn.” Hồng Diệp giống như nghe thấy vô số lời thở than của tiền nhân, trong lòng dấy lên cảm giác bị thương tận tột. “Thì ra cho dù là thần tiên cũng không thể ngăn cản sự trôi chảy của tạo hóa!”

Đừng nhìn bề ngoài Thần Ma bí cảnh giống như một rừng rậm nguyên sinh mà hiểu nhầm, trung tâm của khu rừng này chính là Tiên Linh thành trong truyền thuyết, nơi có sinh mệnh thụ, chí bảo của Tiên Linh tộc. Nhìn màn sương mù màu xám bao phủ trung tâm khu rừng, Hồng Diệp không chút do dự, trực tiếp xông vào bên trong.

Hồng Diệp vừa mới tiến vào bên trong màn sương mù, lập tức cảm giác tinh thần có chút mất khống chế. Có một âm thanh kêu gọi bên tai khiến cho nàng cứ như vậy không muốn làm gì nữa. Nếu không phải tinh thần nàng coi như kiên cường, Hồng Diệp hoài nghi bản thân sẽ lạc trong này mãi mãi.

Hồng Diệp cẩn thận bước từng bước một, vừa đi vừa đánh giá xung quanh. Một cảnh tượng hoang vu đồ nát hiện ra trong tầm mắt.

“Tộc của ta, tộc của ta đâu...”

Hồng Diệp còn đang suy nghĩ xem vị trí của mình và cây sinh mệnh có xa không thì lại phát hiện âm thanh kì lạ vang lên bên trong làn sương mù. Âm thanh này rất rõ ràng, tràn đầy cảm xúc tuyệt vọng lẫn bi thương, không giống như ảo giác. Nàng thậm chí còn cảm giác được bản thân sau khi nghe thấy thanh âm này, thì thần hồn cũng muốn rời khỏi thân thể.

Bởi vì tộc Tiên Linh rất nhạy cảm với mọi dao động của sinh mệnh khí tức, sau khi xác định quanh đây chắc chắn không có sinh linh nào tồn tại, loại âm thanh quý giá kia không ngừng xuất hiện, khiến cho tu vi chân tiên của Hồng Diệp cũng có chút cảm giác rợn tóc gáy.

Sau khi Hồng Diệp nghe được cái thanh âm kia, trong lòng lại khẽ động. Tu vi của nàng hiện tại tương đương với chân tiên rồi, đương nhiên sẽ không sợ quỷ. Không chỉ nói đến quỷ, cho dù là quỷ tu cũng sẽ không cần để ý. Chỉ là cái thanh âm kia lại làm cho Hồng Diệp cảm thấy rất kỳ quái, nếu nói là thanh âm này tự nhiên mà có, nàng tuyệt đối không tin. Cho dù là chấp niệm của người đã chết thì cũng quá lợi hại rồi, còn có thể ảnh hưởng tới tâm thần. Rốt cuộc người kia khi còn sống lợi hại thế nào chứ?

Thanh âm kia xuất phát từ một cái cung điện đồ nát, mà cái cung điện này tuy rằng đã bị tàn phá nặng nề, nhưng chỉ cần nhìn từ vẻ ngoài, Hồng Diệp cũng có thể tưởng tượng ra sự xa hoa tráng lệ của nó khi xưa.

Vừa tiến vào cung điện, Hồng Diệp lại cảm nhận được cả người lạnh buốt, cái lạnh này cũng không phải là lạnh lẽo như băng, mà là cái lạnh phát ra từ trong lòng, dường như muốn nói cho nàng biết đây là một nơi không nên đi vào. Quang cảnh trong đại điện tuy rằng đã vô cùng tan hoang, nhưng Hồng Diệp vẫn có thể cảm nhận được sự huy hoàng của nó năm xưa.

Trong lúc tâm niệm xoay chuyển thật nhanh, ánh mắt tập trung vào một chỗ. Ở trong đại điện, vẫn còn một người còn tồn tại.

Ngồi ở trên Tiên Linh vương tọa.

Từ y rực rỡ, mái tóc như mây, dung mạo tuyệt mỹ.

Người này vốn không nên tồn tại. Mi mục như vẽ, khuôn mặt tuyệt mỹ, dù nói khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung, quả nhiên là

phong hoa tuyệt đại, khó bút nào tả xiết. Có thể nói là tuyệt sắc hiếm thấy!

Trong ấn tượng của Hồng Diệp, dung mạo của Sát Thiên Mạch đã là tuyệt thế không ai sánh bằng, khí chất của Bạch Tử Họa lại xuất chúng khó có được. Nhưng đánh giá này, vào lúc này, đã hoàn toàn tan biến rồi!

Bởi vì người trước mắt này so với hai người kia lại càng xuất chúng hơn.

Hai mắt người này thoảng mở, tựa như xuất thần nhìn về phía trước, tay phải giống như bạch ngọc khẽ đặt lên tay vịn hoàng tọa, thân hình thoảng nghiêng, có một loại ý vị giống như nhàn nhã, lười biếng, nhưng bên trong vẻ nhàn nhã này lại ẩn chứa một hương vị quân lâm thiên hạ, làm chủ càn khôn.

Tựa hồ người ấy cứ ngồi như vậy, cửu châu ngàn dặm sơn hà cảm tú, vô số cường giả thiên hạ thần dân đều đang phủ phục, quỳ lạy trước mặt.

Một đôi mắt tựa hồ là một mối lại tựa hồ là sầu lo, khẽ khép hờ, nhưng thần sắc trong con ngươi biến ảo vô phương, mỗi một khắc nhìn lại, tựa hồ thần sắc lại có một chút biến hóa vi diệu.

Người như vậy, rõ ràng là quân lâm thiên hạ, ta chủ càn khôn, duy ngã chí tôn, nhưng đồng thời cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác vi diệu giống như triu mến, che chở. Bất quá, tâm tình như vậy phải vĩnh viễn cất giấu ở đáy lòng, một khi biểu lộ ra thì đó là tiết độ bản thân người đó.

Người này, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của Hồng Diệp.

Ngoài ra, trong lòng nàng càng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái tới cực điểm.

Người này, mình dường như đã gặp qua rồi, hơn nữa còn rất quen thuộc. Làm sao có thể?

Đó là một cảm giác quen thuộc không thể nói rõ, quen thuộc tới mức khi nàng vừa trông thấy, chỉ cần liếc mắt nhìn thôi, trong cùng cũng cảm thấy đau thương, chua xót...

Ta từng quen biết người sao? Kiếp này, kiếp trước hay kiếp trước nữa?

Hoặc là chúng ta từng bước chung trên cầu Nại Hà, bên dòng Vong Xuyên, cạnh Tam Sinh thạch?

Người thật ra là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoàng Tộc Tiên Linh. Thân Thế Của Sát Thiên Mạch

“Vị này chính là hoàng tộc của Tiên linh tộc chúng ta năm xưa!”

Âm thanh đột nhiên vang lên sau lưng khiến Hồng Diệp nhất thời kinh hãi quay người lại, phát hiện Tây Môn Nộ từ lúc nào đã đứng phía sau mình.

“Ngạc nhiên lắm phải không, trước mắt cũng chỉ là thân thể của người mà thôi. Người sớm đã... sớm đã qua đời cùng lúc với Tiên Linh tộc diệt vong rồi!”

“Ta càng ngạc nhiên hơn là vì sao ngươi lại ở đây?” Hồng Diệp thu lại tâm tình khó chịu, đồng thời thăm thăm may mắn, nếu người này muốn ra tay với mình thì mình quả thực xong rồi.

“Ngươi vào được chăng lẽ ta không vào được?”

Nhìn bộ dáng Tây Môn Nộ không nhanh không chậm đáp, vẻ mặt thông dong cũng không giống như muốn động thủ, Hồng Diệp mới thoảng yên tâm hơn một chút. Người này rất lợi hại, tính tình lại kỳ quái, ai biết được lúc nào tên này điên lên cho mình một chương. Mạng nàng rất trọng yếu, bởi vì hiện tại nàng còn phải sống để cứu Sát Thiên Mạch nữa. Nếu như nàng chết đi, tìm đâu ra một hậu nhân Tiên Linh tộc tới cứu A Mạch. Không nói đến việc hậu nhân Tiên Linh tộc ngoài nàng và thằng cha cổ quái này ra, ai biết kẻ đó có tình nguyện mạo hiểm lấy trấn tộc chí bảo ra để cứu ngoại nhân như Sát Thiên Mạch không?

“Nếu không có việc gì thì chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ta không quản chuyện của ngươi, ngươi cũng đừng gây sự với ta!”

“Tiểu nha đầu, ta sẽ không động thủ với ngươi trong Tiên Linh thành đâu, không cần sợ! Ta đến là để xác nhận một số chuyện.”

Ngươi xác nhận cái gì thì mặc xác ngươi! Hồng Diệp trong lòng oán hận tên khốn này không thù không oán bỗng nhiên phát điên ra tay với mình, hại A

Mạch trọng thương. Vốn muốn rời khỏi đại điện ngay, lại nghe Tây Môn Nộ chậm chạp nói:

“Người có cảm thấy tiểu tử liễu mạng chán cho người ngày đó và vị hoàng tộc này rất giống nhau không?”

“Hả? Người nói cái gì?” Sở Dương lập tức chấn động ngẩng đầu lên nhìn kỹ vị hoàng tộc đang ngồi trên vương tọa kia.

Người kia ngồi ngay ngắn trên vương tọa, tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của Hồng Diệp, thoáng híp mắt lại, cũng đang nhìn lại nàng. Bỏ qua dung mạo, khí chất quả thực tương đồng với Sát Thiên Mạch, trong vẻ lười biếng nhàn nhã là uy thế quân lâm thiên hạ, trong ánh mắt cao ngạo lạnh lùng lại ẩn chứa ôn nhu vô hạn. Thật sự rất giống!

“Vị hoàng tộc cuối cùng của Tiên Linh tộc chúng ta, tuy đã qua đời rất nhiều năm rồi nhưng thân thể người trải qua năm tháng vẫn bất hủ, trừ cái đó ra, uy áp của người vẫn tồn tại như trước, bảo tồn vĩnh cửu. Nếu nói tiểu tử kia có quan hệ gì với hoàng tộc đại nhân thì quá mức khiến cường, tuy nhiên phạm là người từng gặp họ quả thực rất dễ nhìn người này lại liên tưởng đến người kia.” Tây Môn Nộ khẽ nói.

Hồng Diệp liếc nhìn hoàng tộc Tiên Linh, nghĩ tới việc người ấy khi còn sống trở tay làm mưa lật tay làm gió, hiện tại chỉ là một thân thể xinh đẹp không còn sinh mạng, trong lòng có chút thương xót.

“Năm đó đại nạn của Tiên Linh tộc, vì bảo trình Tiên Linh thành và Sinh mệnh thụ không bị nhơ bản, tất cả tộc nhân lại cảm thấy độ kiếp vô vọng, liền đem thi thể của tộc nhân mình mai táng dưới thành, sau đó tự mình trầm xuống lòng đất. Cùng thiên địa ngu say.”

“Hoàng tộc đại nhân tu vi siêu tuyệt, nếu muốn người có thể rời đi bất cứ lúc nào nhưng lại không cam tâm từ bỏ tộc nhân cuối cùng bất hạnh bỏ mình trong kiếp nạn, sau khi qua đời một thân chấp niệm muốn bảo hộ tộc của mình, cho nên mới giữ bảo tồn được Tiên Linh thành toàn vẹn cho tới hôm nay.”

Hồng Diệp trầm mặc một chút, trong lòng nặng nề nhẹ giọng hỏi:

“Người có biết tên của người không?”

“Người họ Sát... còn tên ta không biết. Dù sao cũng là chuyện của rất lâu rồi!”

“Cũng là họ Sát!” Hồng Diệp thì thào, không tự nhủ được lại ngẩng đầu nhìn lên vương tọa một lần. Họ Sát, khí chất tương đồng, bỏ qua cách biệt tuổi tác, nghĩ bằng đầu gối cũng cảm thấy hai người họ nhất định có quan hệ. “Người đến đây để kiểm chứng mối quan hệ giữa A Mạch và hoàng tộc đại nhân sao?”

“Nha đầu người thật thông minh!” Tây Môn Nộ tùy tiện khen một câu, ánh mắt lại nhìn quanh đại điện, cũng không chú ý đến nàng.

“Tuy rằng họ giống nhau nhưng A Mạch không có khí tức của Tiên Linh tộc, hơn nữa tuổi tác của bọn họ cũng cách nhau quá xa rồi. Coi như là người ngốc nhất cũng biết, 2 người cách xa nhau mười mấy vạn năm như vậy, nhất là người kia sau khi một người khác đã chết vạn năm mới ra đời... Như vậy hai người tuyệt đối không thể nào tồn tại quan hệ gì mới đúng!”

“Sao người biết là không thể?” Tây Môn Nộ ném cho Hồng Diệp một ánh mắt khinh thường nhưng vẫn kiên nhẫn nói “Tiên Linh tộc hầu hết đều sinh ra từ sinh mệnh thụ là sự thật, nhưng trong đại chiến Thần – Ma khi đại nạn sắp tới gần, năng lượng của sinh mệnh thụ đã suy giảm, không thể sinh thêm tộc nhân mới. Để khắc phục tình trạng suy giảm tộc nhân, rất nhiều tộc nhân Tiên Linh tộc lúc bấy giờ đã kết hôn với ngoại tộc để bảo trì huyết mạch, trong đó có tổ mẫu của ta. Chúng ta đều không phải là tộc nhân thuần huyết Tiên Linh tộc mà chỉ có thể coi là hậu nhân thôi, rất nhiều hậu nhân Tiên Linh tộc thậm chí còn không mang khí tức hay năng lực thiên phú đặc thù của Tiên Linh tộc. Hiểu chưa?”

“Ý người là, A Mạch rất có khả năng giống như chúng ta, đều là hậu nhân Tiên Linh tộc?”

“Tự nghĩ đi, vừa khen người thông minh xong.”

Hồng Diệp chán nản cũng không muốn nói thêm gì với cái thằng cha tính tình quái gở này, muốn tìm một hướng khác rời khỏi đại điện. Mục đích chính của nàng là sinh mệnh thụ, thật không có thời gian tám chuyện với tên khốn kia.

Đột nhiên cả đại điện tối tăm bỗng sáng bừng, thanh âm không ngừng kêu “Tộc của ta đâu?” lúc trước đột nhiên vang lên trong đại điện, mang theo một ý vị khác hẳn.

“Ai là người mang Tiên Linh hoàng ấn?”

Tây Môn Nộ kinh hô một tiếng, hắn vẫn thường đến nơi này mà không có chuyện gì phát sinh. Vì sao nha đầu kia vừa tới, lại có thể dẫn phát dị tượng như thế? Là nguyên nhân gì? Biến hóa này sẽ mang tới biến cố gì?

Những lời vừa rồi quả thực khiến cả hai kẻ trong đại điện sửng sốt. Tiên Linh hoàng ấn đại biểu cho hoàng tộc của Tiên Linh tộc thì ra không ở trong Tiên Linh thành. Hơn nữa âm thanh tương như chấp niệm trong vô vọng lặp đi lặp lại phía ngoài cung điện lúc này lại vang lên đầy lý trí, giống như từ một sinh mệnh phát ra? Nào giống âm thanh do chấp niệm lưu lại?

Căn cứ vào bối cảnh lúc này, âm thanh kia sợ rằng có tới 8 phần khả năng chính là âm thanh do vị hoàng tộc Tiên Linh này lưu lại trước khi chết. Mục đích hẳn là tìm về Tiên Linh hoàng ấn, dù sao thì người này cũng mang chấp niệm cực kỳ sâu nặng đối với tộc của mình.

Chương 30: Tiên Linh Hoàng Ân. Tiên Linh Huyết Mạch

“Ai là người mang Tiên Linh hoàng ân?”

Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn người ngồi trên vương tọa. Vẫn là bộ dáng như trước không thay đổi, có chăng chỉ là thêm một cỗ ý vị chờ mong, cùng một tia bất đắc dĩ vương lại ở khóe mắt.

“Cái gì là Tiên Linh hoàng ân?” Hồng Diệp mang theo ánh mắt dò xét nhìn sang Tây Môn Nộ, nhận ra người này vẻ mặt vô cùng kinh hãi nhìn lại về phía mình. Bộ dáng y như ban ngày nhìn thấy quý!

“Tiên Linh hoàng ân là một vật tượng trưng cho thân phận hoàng tộc Tiên Linh!” Tây Môn Nộ hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng “Nghe nói Tiên Linh hoàng ân đã mất tích trong đại kiếp nạn năm xưa, chắc hẳn có một hậu nhân nào đó may mắn còn sống đã đem Tiên Linh hoàng ân rời đi. Nó đại biểu cho hào quang suốt vạn năm truyền thừa của Tiên Linh tộc!”

“Trên người người hiện tại hẳn là có Tiên Linh hoàng ân, nếu không cũng sẽ không khiến ý thức còn sót lại của hoàng tộc đại nhân kích động như vậy!”

Tây Môn Nộ miệng thì nói người kích động, bản thân thì không biết kích động hơn bao nhiêu lần. Phải biết rằng kẻ có thể nắm giữ Tiên Linh hoàng ân nếu không phải là trực hệ hậu nhân của hoàng tộc Tiên Linh thì cũng là người được nó lựa chọn. Nếu là lúc Tiên Linh tộc còn tồn tại, người này khẳng định sẽ là người kế thừa ngôi vị hoàng tộc Tiên Linh, trở thành kẻ đứng đầu Tiên Linh tộc.

Ở đây cũng không có ai là kẻ ngu, tự nhiên có thể từ một vài manh mối nhìn ra được Tiên Linh hoàng ân nhất định ở trên người Hồng Diệp. Tây Môn Nộ có chút khó tin nhìn thiếu nữ hồng y trước mặt, thật không biết cô ta vì sao lại được hoàng ân lựa chọn, ánh mắt kích động dường như đỏ lên.

Cảm nhận ánh mắt kích động của người này, Hồng Diệp có chút đề phòng hơi lùi lại. Không ngờ đúng lúc này dị biến lại xảy ra!

“Người mang Tiên Linh hoàng ân... hãy bảo vệ truyền thừa của tộc ta...”

Giọng nói vang vọng không ngừng, đôi mắt đang khép hờ của vị hoàng tộc Tiên Linh đột nhiên giống như chớp lên, tiếp đó, một tiếng thờ dài giống như trút được gánh nặng từ trong hư vô mờ mịt vang lên.

Tiếp đó, một vầng thất thái quang mang ở trên người hoàng tộc Tiên Linh bỗng nhiên bạo phát. Mới ban đầu chỉ hơi sáng, dần dần lại sáng chói tới mức không thể nhìn thấy rõ bóng dáng yếu diệu kia nữa. Một đạo quang mang mờ hồ chớp động, từ trên người vị hoàng tộc Tiên Linh thoát ra, bay một vòng trong đại điện giống như lưu luyến, tiếp đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai rơi trên người Hồng Diệp.

Hai người nhìn biến cố này diễn ra đều chấn động, kinh ngạc gần như không nói ra lời, cứ như vậy ngoác nhìn. Trên hoàng tọa lúc đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hoàng tộc Tiên Linh nữa, giống như người đã biến mất khỏi thế gian này. Tất cả dấu vết từng tồn tại trong quá khứ đều đã tiêu tán.

Có chăng chỉ còn một tiếng thờ dài khe khẽ đến từ hư không, tựa hồ vẫn vang vọng đâu đó trong đại điện.

“Hoàng tộc đại nhân... cứ như vậy biến mất?” Hồng Diệp kinh ngạc đến cực điểm, trong lòng nhiều ít dâng lên một cỗ bi thương.

“Nhiều năm như vậy đợi chờ người mang Tiên Linh hoàng ân tìm tới, coi như người đã hoàn thành tâm nguyện rồi!” Tây Môn Nộ thờ dài, tia kích động trong mắt đã biến mất, thay vào đó là sự thương tiếc nhẹ nhàng. “Sau này người chính là hoàng tộc Tiên Linh mới rồi, có thể để ta trông thấy hoàng ân một lần không?”

Hồng Diệp có chút kì quái nhìn người này, nàng luôn tự phụ cho mình rất hiểu lòng người, hiện tại mới biết có rất nhiều chuyện nàng đã đoán sai. Ví dụ như Tây Môn Nộ, cũng không đơn thuần là một kẻ ích kỉ khiến người ta khó ưa. Người này ở ngoài bày ra bộ dáng hung ác thế nhưng từ khi bước vào Tiên Linh thành lại chưa từng động thủ với nàng, hơn nữa ánh mắt hẳn dường như thật sự thương tiếc kính trọng vị hoàng tộc Tiên Linh kia. Người như vậy, có lẽ không phải là người xấu!

Thứ được gọi là Tiên Linh hoàng ân kia, kì thật cũng không phải là một con dấu hay một vật gì cả, nó là một ấn kí trên cơ thể giống như ấn kí của tiên nhân hoặc yêu ma. Ngay từ khi nhận ra bản thân đã tái sinh hoàn hồn giống như tiểu thuyết thường viết, Hồng Diệp đã chú ý đến cái ấn ký đỏ sẫm trên trán. Sau này lại biết được đây là một thể giới có tiên nhân, yêu ma, hơn nữa có không ít người có những ấn kí kiểu này trên cơ thể nên cũng không chú ý lắm. Hiện tại đã nhận được truyền thừa, Hồng Diệp tự nhiên biết ấn ký hình hồng diệp đỏ sẫm trên trán là do Tiên Linh hoàng ân hóa thành.

Về lý mà nói, Tiên Linh tộc quá mức nghịch thiên nên mới bị thiên địa trừng phạt mà biến mất, nếu hé lộ ra Tiên Linh hoàng ân trên người mình quả thực là một chuyện phiến toái. Về tình, người này là đồng tộc của nàng, thậm chí có thể là đồng tộc duy nhất còn lại, hơn nữa hẳn đã thấy toàn bộ quá trình tiếp nhận hoàng ân, cho hẳn xem cũng không vấn đề gì. Nghĩ vậy, Hồng Diệp liền thẳng thắn thi triển pháp quyết, Tiên Linh hoàng ân sáng rực trên trán chậm rãi ngưng tụ thành một chiếc ấn hình hồng diệp cực kì tinh mỹ rơi xuống tay nàng.

Tây Môn Nộ ngay cả mắt cũng không buồn chớp, nhìn chăm chăm vào Tiên Linh hoàng ấn trước mặt, lệ quang lấp lánh trong mắt mà không hay biết. Hắn trong lúc bất chợt đột nhiên ngửa mặt lên trời bi tiểu một tiếng, thanh âm cuộn cuộn ào ra, tựa hồ đem hết bi thống trong lòng theo tiếng thét dài này phát tiết ra ngoài. Tây Môn Nộ đưa mắt nhìn trời cao, lẩm bẩm nói:

“Hoàng ấn hiện... Tiên Linh còn... tộc của ta vẫn còn...”

Giờ phút này một trong những nhân vật đứng đầu thiên hạ, phong vân lục giới, tuy rằng đã trở thành đọa tiên nhưng khí độ tôn nghiêm đều không chút tổn hại, vậy mà lúc này tất cả đều không còn sót lại chút gì, thoáng như nổi điên, đầu tiên là lên tiếng khóc lớn một trận, bi thống không thôi, tiếp theo lại cười ha ha như hân hoan vô cùng, tiếng cười xuyên vân xé trời.

Hồng Diệp kinh nghi nhìn một màn trước mắt này mà hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Nàng không hoàn toàn là tộc nhân Tiên Linh, nỗi bi thương của một kẻ cứ ngỡ toàn tộc sẽ không còn ngày mai, nàng có thể cảm thông nhưng không thể chân chính hiểu được.

“Tiểu nha đầu... người tuy là được hoàng ấn thừa nhận nhưng năng lực quá kém cỏi, không thể nào gánh lấy sức mạnh to lớn của Tiên Linh hoàng ấn. Người phải cố gắng tu luyện cho xứng đáng với nó, một ngày kia đem hào quang trở lại với tộc ta.” Tây Môn Nộ ánh mắt nhìn về phía xa xăm, nhẹ giọng nói. “Bồn tọa đời này chỉ có một tâm nguyện là tìm về Tiên Linh hoàng ấn, làm rạng danh Tiên Linh tộc, vì điều này ta bất chấp tất cả, cho dù trở thành một đọa tiên, rời xa người con gái mình yêu nhất cũng không oán không hối. Ta vốn cho rằng đời này vô vọng tìm được hoàng ấn, dù không còn mặt mũi nào cũng sẽ đi tìm Lệ Nhi xem nàng sống có tốt không?”

“Người bạn kia của người, tuy rằng chưa đủ chín chắn ổn trọng nhưng tuyệt đối là một nam tử tốt. Lần trước ra tay với hắn, thực xin lỗi, người đi dọc theo cung điện này sẽ gặp được cây sinh mệnh, ở đó có cách để cứu bằng hữu của người.”

“Ta muốn tới Man hoang tìm Lệ Nhi, sau đó cùng nàng quy ấn. Tiểu nha đầu, hi vọng của Tiên Linh tộc đều đặt trên vai người đấy, nhất định không được quên đi kiêu hãnh của Thần tộc!”

Tây Môn Nộ cười ha ha bay đi, có thể nói trong lòng hắn quả thực rất thoải mái.

Hồng Diệp nhìn theo bóng Tây Môn Nộ xa dần, có chút hâm mộ. Nàng vẫn luôn thắc mắc vì sao trong nguyên tác, những kẻ lợi hại như Yêu hậu Mặc Lệ Nhi và đọa tiên Tây Môn Nộ này không xuất hiện. Giờ cuối cùng cũng hiểu ra một chút rồi, cho dù không có chuyện nàng và Tiểu Bạch xông vào trong cái khe núi kia, hắn cũng sẽ đi tìm Mặc Lệ Nhi, cùng nàng ta ẩn cư không màng thế sự. Đời người, có đôi khi chỉ cầu có thể bình an bên cạnh người mình yêu thích đã là đủ lắm rồi, thế nhưng đâu phải ai cũng có thể buông xuôi mọi chuyện thoải mái như Tây Môn Nộ. Bạch Tử Họa không phải là một ví dụ sống sao?

Cái tên này vừa xuất hiện trong nháy mắt tựa hồ làm cho nàng cảm thấy ở sâu trong linh hồn xuất hiện sự đau đớn mãnh liệt. Hồng Diệp giống như nghĩ ra điều gì, sắc mặt thoáng trắng bệch, tầm mắt cũng mờ mịt không thấy rõ.

Tựa như trong không gian trước mặt, mơ hồ có một bạch y nam tử, trường bào trắng như tuyết, tóc đen như mực, ánh mắt sâu như nước không nhìn rõ tâm tình tựa hồ xuyên qua không gian nhìn mình, ánh mắt không ngờ có một chút biến hóa... Nhu tình cùng yêu chiều?

Ở cạnh nam tử này có một thiếu nữ vóc người yếu điệu cũng mang bạch y, mi mục như vẽ, sắc đẹp tuyệt mỹ như con chim nhỏ nép vào người bạch y nam tử, một đôi mắt dịu dàng như thu thủy thủy chung không rời nam tử kia. Trong ánh mắt kia tràn đầy sự thương yêu, tràn đầy sự quyến luyến không thể dứt bỏ.

Một nam một nữ này là ai đây?

Hồng Diệp đột nhiên cảm giác được, chỗ sâu trong linh hồn của mình có đồ vật gì đó trong lúc bất chợt bị bề nát, tựa hồ là có một đạo phong ấn hoàn toàn không có dấu hiệu nứt ra. Đây chính là dấu hiệu đầu tiên của việc tiếp nhận năng lượng từ Tiên Linh hoàng ấn, mọi phong ấn trên người nàng trước đó, dù có gây ra bất lợi với nàng hay không đều sẽ bị xóa bỏ.

Một trận cảm giác chua xót khó nói lên lời đột nhiên xông lên đầu. Từng kí ức mơ hồ hiện lên trước mắt, giống hệt như trong mơ, có khác chăng chỉ là hiện tại rõ ràng hơn nhiều lắm. Nàng biết hai người này. Nam tử kia chính là Bạch Tử Họa, còn thiếu nữ kia lại là nàng!

Hồng Diệp đột nhiên muốn lên tiếng khóc lớn, trong lúc nhất thời ruột gan như đứt từng khúc, cảm giác cực kỳ chua xót...

Dù đã đoán trước được, dù đã cố gạt đi, nhưng nỗi đau này, người nói không thể tâm liềm sẽ không thể tâm thật sao? Cho dù là thánh nhân, cũng là kẻ có da có thịt, đâu phải gỗ đá?

“Bạch Tử Họa, người độc!”

Hồng Diệp nghiêng rằng, có chút loạng choạng bước đi về phía hậu điện. Muốn than thân trách phận bây giờ cũng không phải là lúc, mọi chuyện để sau khi cứu được Sát Thiên mạch rồi tính. Hồng Diệp cũng không nhận ra, kể từ sau khi Sát Thiên Mạch trọng thương lâm nguy, tâm tính của nàng đã có sự biến hóa vì diệu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hồng Diệp Không Về (1)

Hồng Diệp tiếp tục tiến vào hậu viện, Một hành lang khúc khuỷu xuất hiện trước mắt, ngoại vi hành lang còn có sân vườn. Chỉ là hoa cỏ trong vườn đều đã khô héo từ bao giờ, quả nhiên dấu vết của năm tháng không chừa lại chút gì.

Đi đến đầu hành lang khúc khuỷu, là một cánh cửa gỗ khép hờ. Hồng Diệp dùng tay sờ sờ hoa văn uốn lượn trên cửa gỗ. Trong lòng vô cùng kinh hãi, lúc này không biết đã qua bao nhiêu năm, mà cánh cửa gỗ này vẫn hoàn hảo như cũ, hiển nhiên loại gỗ này là thứ tốt cực phẩm.

Tiến vào gian phòng là một không gian tiếp khách cực lớn, tuy rằng đã nhiều năm tuổi, thế nhưng đồ vật bốn phía, không có món nào bị hư hao cả. Rất rõ ràng, đồ vật trong phòng đều là cực kỳ trân quý. Từ cái ghế đến bầu rượu, chén ngọc, hoặc là một số đồ trang sức giản đơn đều là tài liệu cực phẩm chế tác tinh xảo.

Hồng Diệp tùy ý lựa chọn một gian phòng khác bước vào, sau khi đẩy cửa ra, thì cảnh tượng đập vào mắt càng khiến nàng giật mình.

Một mỹ nữ áo xanh đang ngồi tại vị trí phía trên, trước mặt nàng còn có một bàn trà tinh xảo, trên bàn trà còn bày biện một bộ trà cụ mỹ lệ không biết là chế tác từ cái loại tài liệu gì. Nhưng khiến Hồng Diệp giật mình cũng không phải là những thứ này, mà chính là thanh âm đột nhiên vang lên trong phòng.

“Có thể tìm đến đây nhất định là hậu nhân được hoàng ân lựa chọn của tộc ta, trời không diệt Tiên Linh tộc!”

“Nếu như ngươi không phải là người được hoàng ân lựa chọn mà vẫn tới được đây, vậy thì chỉ có thể là huyết mạch của ta... Không biết, ngươi trưởng thành có bộ dáng thế nào, giống cha ngươi nhiều hay giống ta nhiều... Ta tuy nhìn không thấy... Bất quá, ngươi đã có cơ duyên tới đây đã nói lên tâm huyết của ta và phụ thân ngươi năm đó cũng không có uổng phí.”

“Sát Thiên Mạch con trai ta! Năm đó một trường họa kiếp phủ lên Tiên Linh tộc, chúng ta đều gần không được chỉ có thể chấp nhận ngủ say cùng tộc nhân vĩnh viễn. Thế nhưng con khi ấy mới ra đời, bắt con phải chịu chung số mệnh với chúng ta thật quá bất công. Vì vậy ta cùng cha con, cùng với các thúc bá của con dùng hết toàn bộ tu vi đem con phong ấn lại đưa ra ngoài vạn dặm, lại chọn ra một thời gian cách thật xa để con tỉnh lại, để con được sống sót.”

“Không thể ở bên con, thật xin lỗi... Đừng oán hận chúng ta... Huyết mạch của Tiên Linh tộc còn, tộc ta chưa diệt!”

“Người đến nếu là người kế thừa Tiên Linh hoàng ân, xin mang theo Thanh Châu giao cho con trai ta là Sát Thiên Mạch. Nói với nó, nhất định phải sống tốt. Thanh Như xin đa tạ!”

Hồng Diệp lặng người nhìn một màn trước mắt, thân thể của Sát Thiên Mạch không ngờ lại đặc biệt như thế. Chỉ là không biết Thanh Châu là thứ gì?

Ngay khi nàng còn đang nghi hoặc, không gian trước mặt vị Thanh Như tiền bối này bỗng nhiên dao động. Hồng Diệp nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình đang bị hoa mắt. Thế nhưng không gian đúng là vận vẹo dao động, trong nháy mắt, một viên ngọc màu xanh lơ lửng trong không trung, mà mẫu thân của Sát Thiên Mạch cũng biến mất hoàn toàn sau khi viên ngọc màu xanh xuất hiện.

Hồng Diệp ngơ ngác nhìn viên ngọc màu xanh trước mặt, sững sờ hết nửa ngày mới có phản ứng trở lại. Lúc này nàng đã hiểu được, viên ngọc này hẳn chính là Thanh Châu, là một không gian chứa đựng đồ vật giống như khư đỉnh của tiên nhân. Nàng cẩn thận cầm lấy Thanh Châu, đây là di vật của mẫu thân Sát Thiên Mạch, nàng nhất định sẽ giao tận tay cho hắn.

Thu lại Thanh Châu, Hồng Diệp cẩn thận đi vào từng gian phòng trong đại điện. Đường như mỗi nơi đều chứa đựng câu chuyện về chủ nhân của nó. Chỉ là đi mãi vẫn chưa tìm được tung tích của sinh mệnh thụ. Thậm chí trong một chốc, Hồng Diệp từng hoài nghi sinh mệnh thụ thực sự đã diệt vong rồi, có lẽ nàng chính là sinh linh cuối cùng mà sinh mệnh thụ thai nghén cũng nên.

Hồng Diệp chán nản dừng chân bên cạnh một cái cây màu xanh trong hoa viên. Cây chỉ cao ngang người nàng, gầy gò khẳng khiu, cành lá cũng ỉu rũ giống như sinh mệnh sắp cạn kiệt. So với các loại tiên linh thảo xung quanh cũng không có gì đặc biệt.

“Không biết mình đã ở trong này bao lâu rồi, tình hình bên Sát Thiên Mạch hi vọng vẫn ổn!”

Sát Thiên Mạch sau này sẽ là người đứng đầu Yêu, Ma hai giới, Hồng Diệp đã sớm biết điều này. Nàng vốn luôn tâm niệm những người sẽ xuất hiện trong cuộc đời Hoa Thiên Cốt ở thời điểm hiện tại sẽ không gặp vấn đề gì, ít nhất có thể hóa nguy thành an. Nào ngờ tính đi tính lại, tự cho mình là thông minh, tính không ra ý trời. Ông Trời đưa nàng đưa nàng đến thế giới này, không phải là để thay đổi câu chuyện trong nguyên tác sao?

Nếu đã vậy thì có gì là không thể thay đổi?

Nháy mắt nghĩ thông suốt, Hồng Diệp đang định rồi đi lại phát hiện bản thân đắm chìm trong một luồng sương mù màu lục nhạt. Nàng mơ hồ trông thấy tất cả những chuyện từng xảy ra kể từ khi mình chào đời. Bầu trời mênh mông, thế giới sôi động với những tòa nhà cao tầng, những khu công nghiệp đồ sộ của nàng. Thế giới đầy màu sắc huyền bí và những điều không tưởng được trong “Hoa Thiên Cốt”. Những con người nàng gặp gỡ, quen biết... Nháy mắt giống như nhìn lại vui buồn cả một đời người.

Lúc này trong hư không xuất hiện một hạt giống, hạt giống nhỏ bé này lớn dần, trở thành một đại thụ tung hoành mấy giới, đại thụ phát ra sự sống nồng đậm, diễn sinh ra các sinh mệnh bé nhỏ. Các sinh mệnh này trưởng thành, sử dụng năng lực tự thân khiến vạn vật sinh trưởng, mang lại màu xanh tươi

mất cho khắp các giới.

Nhưng cây đại thụ vượt qua mấy giới kia cuối cùng lại bị người ta phát hiện ra, một số đại năng bắt đầu tranh đoạt cây đại thụ khổng lồ này.

Đánh nhau, giết chóc, hủy diệt, suy bại...

Các loại khí tức sung triệt toàn bộ không gian thời gian của vũ trụ, cây đại thụ hư không sinh cơ nòng đậm bị các loại tấn công đánh lên thân mình, bắt đầu trở nên suy bại. Nhưng cho dù như vậy, vẫn không ai dừng tranh đoạt cây đại thụ hỗn độn này. Ai cũng muốn chiếm đại thụ này làm của riêng, ai cũng muốn có được năng lực diễn sinh ra sinh mệnh – năng lực của thần.

Từng đại năng bị giết chết, từng thế giới bị hủy diệt, từng tinh cầu bị luyện hóa, từng thiên hà bị oanh tạc...

Lúc này đại thụ trong hư không lại dần dần héo rũ, tinh hoa của đại thụ biến thành một giọt nước mắt, giọt nước mắt này lại hóa thành một hạt giống nhỏ rơi xuống, lưu lạc khắp các giới.

Đây chính là vòng luân hồi của cây sinh mệnh!

Lặp lại không ngừng, đi qua từng giới, tìm kiếm người thích hợp với nó...

Hồng Diệp chìm vào trong khí tức huyền diệu của cây sinh mệnh, không hề hay biết bên ngoài Tiên Linh thành thời gian như nước chảy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hồng Diệp Không Về (2)

Những năm này, trong lục giới có 2 sự kiện không thể nghi ngờ là nổi bật nhất. Một chuyện là Bạch Tử Họa chương môn Trường Lưu thăng cấp thượng tiên, cùng với 4 vị thiên tài khác của Tiên giới lần lượt là: Từ Huân Thiên Hạ, Đan Phạm, Vô Cầu, Đông Hoa trở thành ngũ thượng tiên trẻ tuổi nhất, nường cột của Tiên giới. Một sự kiện khác lại ở phe yêu ma, Lưu Hòa Phi Đồng Sát Thiên Mạch đánh đổ Ma Quân, chiếm lĩnh Ma giới, thế lực bành trướng có xu hướng thống nhất hai giới yêu ma trở thành kẻ thù số 1 của Tiên giới.

Hai tin này khiến cho hai giới hân hoan, nhưng người trong cuộc lại không có chút nào vui vẻ.

Từ sau khi Hồng Diệp mất tích, Sát Thiên Mạch chưa có lúc nào vui vẻ. Ngày đó trong lúc hắn trọng thương hôn mê, tình trạng nguy cấp quanh người không ngờ xuất hiện quang sáng màu xanh đan xen bổ sung sinh mệnh lực. Sát Thiên Mạch lúc đó giống như chìm vào trong mộng, ở đó hắn thấy rất nhiều sự tình, rất nhiều con người cho hắn cảm giác quen thuộc. Cuối cùng, hắn trông thấy Hồng Diệp ngủ say dưới một gốc cây xanh tốt, vẻ mặt nhẹ nhàng thanh thản không chút dấu hiệu tỉnh lại. Tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng Sát Thiên Mạch lại mơ hồ cảm nhận được, chính nàng đã cứu hắn một mạng, mà bản thân thì ngủ say không biết khi nào mới tỉnh lại.

Ngay sau khi tỉnh lại, Sát Thiên Mạch thất hồn lạc phách tra xét tung tích của Hồng Diệp, lại lực tung của Thần Ma bí cảnh bắt chấp thương thế chưa hoàn toàn khôi phục. Từ sáng sớm đến tối mịt, hắn căn bản là không có chợp mắt, sau đó lại tìm từ buổi tối đến rạng sáng. Hắn chấp nhất, bướng bỉnh tìm kiếm, thỉnh thoảng lên chỗ cao nhìn ra xa. Mái tóc dài màu tím trong gió rét tung bay, xốc xếch, hoàn toàn không có dáng vẻ của một Sát Thiên Mạch coi trọng dung mạo bản thân.

Nàng rõ ràng đã đi vào Thần ma bí cảnh, chưa hề trở ra. Nếu đã ra, nàng nhất định phải trở về. Vì sao đến giờ vẫn không có tin tức?

Sát Thiên Mạch gần như phát điên, từng bụi cây, ngọn cỏ không ngừng tra xét. Thậm chí còn xúc động không ít hung thú lợi hại, cả người trên dưới đều là vết thương. Cho đến khi Xuân Thu Bất Bại đem người tới, bắt chấp tất cả ra sức can thiệp hắn mới có chút hiệu quả.

“Quân thượng, Hồng Diệp cô nương là trả giá vì cứu ngài, giờ ngài không tiếc sinh mệnh làm chuyện tổn hại đến bản thân, chẳng phải đã phụ lòng nàng ấy?”

“Cô nương ấy thiên tư hơn người, lại là hậu nhân Tiên Linh tộc, cùng với ngài tình nghĩa sâu nặng tuyệt đối không muốn nhìn ngài vì cô nương ấy mà có bộ dạng này đâu!”

Sát Thiên Mạch thất hồn lạc phách, sắc mặt tái xanh. Hắn đã hứa sẽ bảo vệ nàng ấy, sẽ chăm sóc cho nàng. Vậy mà lại liên lụy tới nàng, không rõ sống chết? Trong lòng Sát Thiên Mạch dâng lên một cỗ bi phẫn, tâm cơ hồ muốn phá tan thành từng mảnh.

“A Mạch, nếu có một ngày ngươi gặp được người mình thích, người có đối tốt với ta như hiện tại không?”

Nhớ lại vẻ mặt Hồng Diệp khi nói lời này, bộ dáng nhu thuận của nàng khi để hắn chải tóc, Sát Thiên Mạch trong lòng đau đớn không muốn sống.

Lúc ấy hắn nói: “Bất kể ngày sau như thế nào, Sát Thiên Mạch vẫn là Sát Thiên Mạch”.

“Trong thế giới này, ta chính là một kẻ cô độc. Ngoại trừ ngươi, ta không còn người thân nào khác”.

“Ta hy vọng, bất kể ngày sau thế nào cũng sẽ có người cùng ta vượt qua hết thảy, sinh tử đồng lòng. Vì người ấy ta có thể không tiếc trả giá, hi sinh tính mạng cũng không oán không hối mà người ấy cũng có thể vì ta mà trả bất cứ giá nào.”

Hồng Diệp nói xong, một tia khát vọng chấp nhất, từ trong mắt của nàng phát ra. Trên đời này thứ gì đáng sợ nhất? Chính là cô độc, giữa biển người xung quanh lại không có ai thân thuộc, không có ai nắm lấy tay ta, dẫn ta thoát khỏi cô độc và sợ hãi.

Sát Thiên Mạch nhắm mắt hồi tưởng, trong lòng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn không tin nàng sẽ rời xa hắn, cũng giống như trước kia, không phải nàng cũng từ Man hoang trở về bên hắn sao?

Việc hắn cần làm, chính là không ngừng tăng lên thực lực, chờ đợi nàng trở về, dốc sức bảo hộ nàng. Nếu như ngay cả người mình yêu thương cũng không thể bảo vệ được, vậy thì làm chủ lực giới cũng để làm gì?

Một lúc lâu. . .

“Đi thôi!” Sát Thiên Mạch xoay người, bước nhanh ra ngoài. Thủ hạ của hắn lần lượt đi theo rời khỏi Thần Ma bí cảnh.

Sát Thiên Mạch càng đi càng chậm, cuối cùng đi đến cánh cửa của Thần Ma bí cảnh, chậm rãi quay đầu.

Hắn vô cùng hi vọng khi hắn quay đầu lại sẽ thấy thiếu nữ hồng y tinh nghịch cười với hắn.

Thế nhưng trong tầm mắt của hắn lại chẳng có gì hết. Hồng Diệp đã không trở về cùng hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hoa Thiên Cốt

Dưới cây sinh mệnh, Hồng Diệp vẫn bị những tán lá cây màu lục bao bọc, một lát sau lá cây lần lượt rút lại lộ ra nàng. Hồng Diệp đi ra, nhẹ nhàng vuốt ve cây sinh mệnh. Hiện giờ nàng và cái cây này có một mối quan hệ rất khó tả, giống như huyết mạch tương liên, vô cùng thân thiết.

“Cảm ơn”.

Xào xạc...

Lá cây như đang trả lời Hồng Diệp, đó là một loại thân cận như chỉ có nàng mới là đồng loại của nó. Cả thế giới này đều là kẻ xa lạ.

“Có thời gian ta sẽ đến chơi với ngươi”.

Xào xạc...

Cây sinh mệnh như đang cười...

Một cánh cửa màu lục trống rỗng xuất hiện trong không gian, Hồng Diệp vẫy tay đi vào. Trên cây sinh mệnh, cành lá khẽ đung đưa qua lại giống như đang chào tạm biệt.

Bạch Tử Họa đột nhiên cảm thấy một khí tức tràn đầy sinh mệnh xuất hiện trong thiên địa trong lòng khẽ động, xem ra là một tồn tại mạnh mẽ mới xuất hiện, có điều từ Tuyệt Tình điện đến nơi kia lại không gần, e là cho dù tới nơi cũng không thu được manh mối gì. Cũng may khí tức kia tuy mạnh mẽ lại hết sức ôn hòa, không giống kẻ bạo ngược ham mê giết chóc, tuy không phải mối họa nhưng cũng cần xem xét một chút.

Ở một địa phương nào đó của Ma giới, một người tử y tung bay, dung nhan tuyệt sắc hơi mỉm cười. Lại có một đối thủ mạnh xuất hiện, đối với hắn là một chuyện tốt, nếu tên kia đến tìm tên mặt trắng của Trường Lưu gây phiền phức thì hắn còn vui hơn nữa. Xem ra ngày tháng sau này tương đối thú vị.

“Khí tức này là...” Một thiếu niên tuấn nham như ngọc, tay cầm quạt lụa trắng nhìn về một phương lâm bẩm. “Hậu nhân Tiên Linh tộc đã nhận được truyền thừa sinh mệnh rồi sao?”

Cùng lúc này, tất cả người mạnh trong lực giới đều vô thức cảm nhận được một tồn tại mạnh mẽ đã giáng lâm. Có điều tồn tại này tràn đầy khí tức sinh mệnh ôn hòa, hoàn toàn không gây áp lực với bất kì ai.

...

Hoa Thiên Cốt trông ra xa, núi non trùng điệp xanh ngắt một màu, mênh mông không người ở. Đỉnh núi Mao Sơn cao ngất giống như đỉnh đầu của chòm sao Thanh Long xanh biếc, đang bồng bềnh trong biển mây mờ mịt.

Ài, thần tiên ơi, rốt cuộc các vị trốn ở nơi nào? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời lúc này còn nắng đẹp giờ đã âm u nhiều mây. Nàng vươn tay ra, chợt thấy những hạt mưa đang rơi lất phất. Xung quanh rậm rạp cây cối, cô bé bỗng hoang mang không biết đâu là hướng Bắc.

Hoa Thiên Cốt mặc chiếc áo khoác màu xanh đã sửa nhỏ đi của cha, tóc buộc cao giả nam, đầu đội nón, tay trái khoác hành lí, tay phải cầm gậy là cành cây lúc này vừa bẻ xong, vẫn mặc trên người chiếc áo da chó như hình với bóng, bên hông còn giắt một cái liềm cù.

Mưa dần nặng hạt, chân cô bé lấm lem bùn đất, càng đi càng khó khăn. Không xong rồi, mệt quá, Hoa Thiên Cốt ngồi dưới một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi tránh mưa. Ngày tìm đường, tối vội vã tìm chùa chiền, nhà dân hoặc lán ngựa của nhà trọ đặt chân. Nếu tới nơi đồng không mông quạnh, cũng chỉ có thể tìm ngôi miếu đồ nát nào đấy, hoặc là treo lên cây ngủ.

Cô bé lấy khăn thấm ra ngoạm một miếng lớn. Trước giờ chỉ nghe người ta đồn đạo sĩ Mao Sơn trừ yêu diệt ma, cũng không biết có lợi hại như thế thật hay không. Cô bé lại không mang nhiều ngân lượng bên người, không thể đóng nhiều tiền học phí. Mấy vị đạo sĩ ấy liệu có chịu nhận một con nhóc làm đồ đệ không đây?

Mưa tạnh dần, Hoa Thiên Cốt tiếp tục đi về phía trước, trong rừng thoảng một mùi hoa lá cây cỏ quện với đất bùn. Bầu trời quang đãng, những giọt sương trên bông hoa ven đường ánh lên sáng ngời trong suốt. Hoa Thiên Cốt vui vẻ đứng lại, ngồi thụp xuống mò to mắt nhìn, cố gắng nhớ tên loài hoa này. Từ nhỏ cô bé đã rất thích hoa, nhưng những bông hoa chạm qua tay bé đều héo úa trong nháy mắt rồi hóa thành tro bụi, thế nên Hoa Thiên Cốt chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng, buồn bực vô cùng.

Mỗi lần nhìn thấy hoa tâm trạng cô bé đều thoải mái hơn rất nhiều, thật muốn miết những cánh hoa đỏ tươi, muốn hôn lên nhụy hoa vài cái! Cúi đầu xuống, chun mũi ngửi, Hoa Thiên Cốt chợt thấy một bóng người đỏ xuồng trên thảm hoa đỏ rực.

Hoa Thiên Cốt đứng phắt dậy, nhưng không ngờ trời mưa đường trơn, bất cẩn ngã lăn xuồng sườn núi. Tay theo phản xạ nắm lấy đám cỏ trên mặt đất, lá cỏ hình răng cưa sắc bén cứa lên tay nàng, máu tươi từng giọt thấm xuống đất, cả thảm hoa đỏ tươi xinh đẹp cháy đen trong chớp mắt.

“Ha ha...”

Tiếng cười như chuông bạc vọng lại. Hoa Thiên Cốt sợ run người, không ngờ giữa ban ngày ban mặt mà yêu quái cũng dám xuất hiện ở gần Mao Sơn.

Cô bé rất muốn bỏ chạy thật nhanh nhưng mà cái thứ kia hình như đã đến ngay sau lưng, giờ muốn chạy cũng không kịp. Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, động cũng không dám động, chỉ mong con yêu quái kia thấy mình nhỏ bé không bỏ đánh răng mà bỏ qua.

“Bé con đừng sợ, ta không phải người xấu!”

Hồng Diệp nhìn nhóc con trước mặt đang run như cười sẩy trước mặt mà dở khóc dở cười. Tốt xấu gì nàng cũng là một mỹ nhân, thế mà lại bị nhóc con này nghĩ tới yêu quái.

Hoa Thiên Cốt mặt trắng bệch phản ứng lại: “Người... người là người hay quỷ...”

“Quỷ!” Hồng Diệp đảo mắt, thuận miệng đáp một câu hù dọa nhóc con này.

“Ái!”

Hoa Thiên Cốt bị dọa đến phát khóc, hét lớn một tiếng rồi chạy vọt tới cây đại thụ gần đó, thoát một cái đã leo lên mấy thước rồi. Hồng Diệp chặc chặc mấy tiếng nhìn bé con kia bộc phát năng lực phi thường trong nháy mắt cũng hơi ngạc nhiên, trông gầy gò ốm yếu mà lại nhanh nhẹn ra phết! Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Có điều leo lên trên cây thì tránh được quỷ sao? Hồng Diệp quả thật thắc mắc về điều này, trông bé con này phản ứng nhanh thế chắc bị quỷ giỡn nhiều rồi. Nếu lần nào nhóc con này cũng leo lên cây trốn quỷ mà vẫn sống được đến bây giờ thì quả là thần tích. Chẳng lẽ là Tôn Đại Thánh hiển linh bảo kẻ đồ tử đồ tôn nhà mình!?

Ài quên mất, thế giới này hình như không có Tôn Ngộ Không! Hồng Diệp cười cười thầm nghĩ mình ngớ ngẩn, thoát một cái đã xuất hiện trên cành cây mà bé con thú vị kia đang trốn. Dọa nhóc con này kinh hãi suýt chút nữa thì ngã xuồng phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Mao Sơn

“Bé con thật thú vị, ta chỉ muốn hỏi người nơi này là chỗ nào thôi mà.”

Hoa Thiên Cốt nhìn vị tỷ tỷ xinh đẹp trước mặt không chớp mắt, trên thế gian còn có người đẹp như thế này sao? Nghĩ đến hành động của mình ban nãy, cô bé vô cùng xấu hổ.

“Xin lỗi tỷ tỷ, lúc nãy muội tưởng tỷ là yêu quái.” Hoa Thiên Cốt thành thật nhận lỗi.

“Thật là một đứa trẻ ngoan.” Hồng Diệp đánh giá bé con trước mặt một lúc. “Nơi này là nơi nào thế? Ta đã bay vòng vèo ở đây một lúc rồi mà vẫn không ra được, thật kì lạ!”

“Tỷ tỷ, đây là Mao Sơn...”

“Ừ!” Hồng Diệp vuốt vuốt tóc, đột nhiên như mèo giẫm phải đuôi nhảy dựng lên nắm vai bé con trước mặt hỏi dồn “Người nói cái gì? Người nói đây là Mao Sơn à?”

“Vâng, tỷ tỷ.” Hoa Thiên Cốt không hiểu vì sao tỷ tỷ xinh đẹp lại giật mình như vậy, có điều là một cô bé ngoan, Hoa Thiên Cốt cũng rất thành thật.

“Lúc trước muội cũng đi lòng vòng không lên được núi, may mà được người tốt chỉ đường mới lên được đến đây. Nghe nói ở đây có Thất tinh mê trận do một con yêu quái làm ra, nhưng mà yêu quái đó đã bị diệt trừ rồi. Hiện tại hẳn có thể lên núi.”

Hồng Diệp cân nhắc một lúc, trong lòng bỗng dưng nổi lên một dự cảm bất an. Mao Sơn tuy thực lực không thể xếp hạng mười môn phái lớn nhất nhưng danh tiếng cũng không tệ, đệ tử chỉ cần luyện được một ít bản lĩnh đều nhiệt tình hạ sơn trừ yêu, sao lại có yêu quái to gan chạy đến làm loạn nhỉ? Hơn nữa nàng đã bay lòng vòng ở sườn núi một thời gian, đỉnh núi giống như bị cái gì phong tỏa ngăn người khác lên chứ không giống loại mê trận cấp thấp kia.

Có điều bé con này mặc dù không biết phép thuật lại có thể lên một leo tới đây, xem ra cũng không đơn giản.

Hoa Thiên Cốt bị Hồng Diệp nhìn một lượt từ đầu đến chân, cả người có một loại cảm giác bị nhìn thấu, nhất quyết lấy Thiên Thủy Tích và câu ngọc ra. Dù sao tỷ tỷ xinh đẹp này cũng không giống người xấu mà!

Hồng Diệp nhìn sợi dây chuyền tinh xảo, trong suốt lấp lánh như giọt lệ liền trầm mặc. Nếu không thể đoán ra thân phận người trước mắt nàng quả thật không đáng làm nhân vật xuyên không trong truyền thuyết rồi. Thật không ngờ lại có thể diện kiến nữ chính nhanh như vậy, hiện tại người ta còn là một cô bé đáng yêu người gặp người thích như thế.

“Bé con, sau này đừng tùy tiện để người ngoài trông thấy mấy thứ này. Đây là đồ tốt đấy!” Hồng Diệp trả Thiên Thủy Tích và câu ngọc cho Hoa Thiên Cốt. Xem tình trạng của Mao Sơn hiện tại có lẽ vẫn còn hi vọng, nếu như nàng đi cùng Hoa Thiên Cốt, nhanh chân một chút không biết chừng có thể gặp được Xuân Thu Bất Bại cũng nên.

Hồng Diệp mang theo Hoa Thiên Cốt lao đi như bay, vừa đi vừa giải thích qua tình hình Mao Sơn cho cô bé. Dù sao người ta cũng là một tiểu cô nương có tâm địa thiện lương, không ngờ thật sự cho rằng vị tỷ tỷ trước mặt mang mình đi cứu trợ các đạo sĩ Mao Sơn. Đối với sự thiên chân vô tà của Hoa Thiên Cốt, trong lòng Hồng Diệp cũng hơi thấy xấu hổ. Nàng quả thật không này may để tâm đến sống chết của đạo sĩ Mao Sơn, cái nàng quan tâm là tìm được Sát Thiên Mạch một cách nhanh nhất. Chỉ khi tận mắt trông thấy hẳn vẫn ổn nàng mới có thể an tâm. So với cô bé đơn thuần, thiện lương trước mắt, nàng quả thật là một kẻ ích kỷ!

Đường lên núi vô cùng thuận lợi, tới mức khiến Hoa Thiên Cốt sợ hãi. Nàng chưa từng thấy ngọn núi nào như vậy, chẳng những yên tĩnh tuyệt đối, trong không khí còn mang theo áp lực nặng nề khó lòng chịu nổi.

Đừng nói người, ngay cả một bóng chim cũng không thấy.

Điều khác lạ giữa một vùng cỏ cây đó là màu xanh biếc phản chiếu từ đỉnh Mao Sơn kia đậm như thể mực trong tranh bị rơi xuống, khiến người ta cảm thấy gợn gao.

Không biết tại sao, ở bên cạnh tỷ tỷ xinh đẹp cô bé có một cảm giác rất yên tâm. Trên người tỷ tỷ có một khí tức vô cùng dễ chịu, khác hẳn với không khí bức bối xung quanh. Tuy rằng tỷ tỷ mặc hồng y đồ rực, nhìn qua có một cảm giác kiêu ngạo khó gần, thế nhưng khí tức trên người lại ôn hòa đến cực điểm, giống như người thân vậy, khiến cô bé vô cùng lưu luyến.

Cuối cùng cũng tới trước đại điện của Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, khắp nơi đều yên lặng tới mức tiếng thở cũng trở nên rõ ràng.

Hồng Diệp trong lòng trầm xuống, tình hình này chỉ sợ...

“Xin hỏi có ai không?” Hoa Thiên Cốt bám chặt tà áo của Hồng Diệp, cô bé cảm thấy nơi này không giống tiên cảnh trong truyền thuyết chút nào, ngược lại giống như một thế giới chết. Có lẽ chỉ khi cảm nhận được sinh khí trên người tỷ tỷ xinh đẹp cô bé mới thấy an tâm hơn một chút.

Hoa Thiên Cốt bắt đầu nôn nóng, càng lúc càng cảm thấy Mao Sơn âm u đáng sợ.

“Có người không? Có ai ở đây không?”

“Đừng kêu nữa, chỉ sợ chúng ta đến chậm một bước rồi!” Hồng Diệp trầm giọng nói.

Bước vào trong, mùi máu tanh nồng nặc còn mang theo hơi nóng nháy mắt bao phủ hai người, Hoa Thiên Cốt hét lớn một tiếng chói tai, sợ hãi cực độ, sau đó ôm mặt quỳ trên đất.

Đây nào phải tiên cảnh trong truyền thuyết, rõ ràng là địa ngục trần gian!

Vô số thi thể bị nhồi thành từng lớp trong hố, tất cả đều mặc áo đạo sĩ, già trẻ lớn bé mấy trăm người. Hơn nữa trong đồng xác ấy, đại đa số đã cụt chân cụt tay, bị ngâm trong máu. Ruột, mắt, ngón tay, chỗ nào cũng có... Thật thê thảm!

Hồng Diệp vừa nôn vừa dịch người tránh xa. Loáng thoáng có tiếng gì đó, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng. Chẳng lẽ là Thanh Hư đạo trưởng? Hoa Thiên Cốt rõ ràng cũng nghe thấy âm thanh này, quay đầu nhìn quanh phát hiện một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trên đồng thi thể. Cánh tay ông đã mất, giữa ngực có một lỗ hồng lớn, tim phổi đều bị moi ra, thế nhưng vẫn còn tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Tỷ tỷ, còn người sống!”

Hoa Thiên Cốt bất chấp là lăn hay trèo, gắng sức trượt xuống cái hố, gian nan leo lên đồng xác. Tay vừa chạm đến máu và dịch thể nhớp nháp, cô bé liền nôn thốc nôn tháo, nhưng vẫn liều mạng tới trước ông lão kia.

“Ông... ông ơi... ông có sao không?” Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy ai bị thảm như vậy, nghẹn ngào sắp khóc đến nơi.

Cô bé cố gắng kiềm nén, rồi ngồi ngay ngắn không dám động vào, sợ chỉ động một cái ông ấy sẽ gục xuống ngay lập tức.

Hai mắt ông lão nhắm chặt, trên mặt còn có dòng huyết lệ, dường như đôi mắt cũng đã bị lấy đi, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười không có lấy một chút đau đớn.

“Vị thí chủ này là?”

Hồng Diệp cũng đã lại gần, tay nâng đặt trên thiên đình của lão đạo sĩ, cố gắng truyền cho lão một chút sinh cơ.

Hoa Thiên Cốt không ngừng run rẩy: “Con... con là Hoa Thiên Cốt, bởi vì bất tự không tốt, từ nhỏ đã bị quý theo, con được Lạc Hà Đồng tiền bồi giới thiệu, vốn muốn lên Mao Sơn bái Thanh Hư đạo trưởng học đạo. Trên đường gặp tỷ tỷ này lên cùng nhau tới đây. Nơi này... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bản đạo Thanh Hư, không ngờ trước khi chết còn được diện kiến hậu nhân Tiên Linh tộc trong truyền thuyết. Đáng tiếc mắt ta lại không thấy gì...”

“Đạo trưởng, ông bị thương quá nặng, cho dù là sinh cơ liên tục rót vào cũng không hiệu quả. Ông có tâm nguyện gì xin cứ nói, chúng ta tận lực giúp ông!” Hồng Diệp nhìn Thanh Hư đạo trưởng, trong mắt ánh lên một tia tôn kính.

Thanh Hư đạo trưởng biết người trước mặt thân phận không tầm thường, bình tĩnh kể lại tâm thâm kịch của Mao Sơn. “Nội đan của bản đạo đã bị phá, mất hết nguyên khí, không thể cầm cự được lâu nữa. Chỉ tại bản đạo có mắt như mù, không nhận ra đại đệ tử Vân Ế đã sớm nhập ma! Hắn muốn cướp đoạt thần khí xích Thuyền Thiên, nội ứng ngoại hợp với yêu ma, khiến ngàn năm cơ nghiệp của Mao Sơn sụp đổ chỉ trong chốc lát. Hiện giờ ma giới, yêu giới đều hỗn loạn, nhiều nơi phong ấn đã bị phá giải, yêu ma thoát ra. Thí chủ nếu có lòng, mười ba tháng sau xin thay bản đạo đến Quần Tiên yến báo tin cho Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa, hắn là người có đạo hạnh cao nhất Tiên giới. Mong rằng chúng tiên nhân sẽ bảo vệ thật tốt mười lăm món thần khí thượng cổ khác, nếu không ngộ nhờ Yêu Thần xuất thế, sợ rằng không có cách khống chế, trăm họ lầm than.”

“Tuy rằng đệ tử bản môn chết thảm, nhưng Mao Sơn vẫn chưa bị diệt. Thí chủ, ta tạm truyền chức chưởng môn cho ngươi, khi tham gia Quần Tiên yến hãy dùng Mao Sơn lệnh, tập hợp tất cả đệ tử bên ngoài quay về núi, chấn chỉnh bốn môn, đoạt lại xích Thuyền Thiên.”

Hồng Diệp sững sờ, không ngờ vai trò của Hoa Thiên Cốt lại bị nàng cướp mất. Nếu đến Quần Tiên yến, không phải sẽ đối mặt với Bạch Tử Họa sao? Nàng hiện tại còn chưa muốn đối mặt với hắn...

“Thí chủ chẳng lẽ trở mặt nhìn thiên hạ đại loạn sao?”

Hồng Diệp cắn răng đáp ứng, cùng lắm lên đến nơi nàng sẽ để Hoa Thiên Cốt một mình đi vào, dù sao người ta cũng là nữ chính, hẳn là không có việc gì.

“Nếu lúc đó thí chủ không thích thì giao lại chức chưởng môn cho người trong phái, tiểu đệ tử Vân Ân của ta là người có thể tin cậy.”

Thanh Hư đạo trưởng đưa tay lên, đột nhiên một sợi lông vũ trắng muốt xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Ta giao cung vũ này cho thí chủ. Đây là tín vật chứng môn, xin hãy bảo quản cẩn thận. Ngoài ra dưới lư hương trong đại điện có hai bản bí tịch, một là “Tĩnh tủy đạo pháp” Mao Sơn truyền lại cho chứng môn đời sau, một là “Lục giới toàn thư” do ta biên soạn, thí chủ thân phận cao quý có lẽ không dùng đến, chỉ bằng hãy truyền cho vị tiểu thí chủ này.”

Nói xong, Thanh Hư đạo trưởng hơi mỉm cười quay sang Hoa Thiên Cốt.

“Tiểu thí chủ, vị bên cạnh ngươi so với bản đạo còn lợi hại hơn nhiều. Nếu ngươi có thể bái nàng làm sư phụ sẽ không sợ quý khí quần thân”.

Hoa Thiên Cốt vẻ mặt chờ mong nhìn tỷ tỷ xinh đẹp. Cô bé vốn chỉ muốn không bị yêu ma quỷ quái quấy phá, không mong làm cao thủ đại tiên lợi hại gì đó.

“Ta... Tiên Linh tộc không cho truyền công pháp cho ngoại nhân, ta không thể nhận cô bé này làm đồ đệ được.”

Hoa Thiên Cốt thất vọng cúi đầu xuống, chẳng lẽ lần này tốn công một phen lại phải trở về sao?

“Ta là người sắp chết, chẳng thể truyền cho thí chủ thứ gì. Thiên hạ rộng lớn chỉ bằng đến Trường Lưu bái Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Từ Họa làm thầy. Người này không những bản lĩnh lợi hại còn có học thức uyên bác, cùng bản đạo không có giao thiệp gì nhiều, cũng không biết có nể mặt lão già này không? Thí chủ đưa ốc truyền âm của Lạc Hà Đông đây.”

Thanh hư đạo trưởng lần sờ trên vỏ ốc, tay gõ mấy cái, đột nhiên trong ốc truyền ra tiếng thét như sư tử của Lạc Hà Đông.

“Thanh Hư đạo trưởng, Lạc Hà Đông ta muốn gửi một đồ nhi cho ngươi! Ngươi không muốn nhận cũng phải nhận! Gần đây bận bịu, lần sau tới tìm ngươi uống rượu!”

Lão đạo trưởng run run nở nụ cười: “Thật là tốt, trước khi chết còn có thể nghe thấy giọng cố nhân, tiếc là không còn cơ hội cùng nhau uống rượu.”

“Thanh Hư đạo trưởng...” Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, “Chỉ tại ông ấy đột nhiên có chuyện gấp phải quay về, nếu không đã lên núi rồi!”

Thanh Hư cười cười lẩm bẩm âm phù từ miệng bay ra, chui vào ốc truyền tin, cũng không biết là nói gì. Xong xuôi đầu vào đó, đuôi ốc hơi đỏ lên, Thanh Hư đạo trưởng liền giao lại cho Hoa Thiên Cốt.

“Hai vị bảo trọng... nhớ kĩ Côn Luân sơn... Quần Tiên yến... tìm Bạch Từ Họa...”

Vừa dứt lời, một đốm lửa bùng lên thiêu đốt toàn thân Thanh Hư đạo trưởng. Hoa Thiên Cốt gạt nước mắt dập đầu mấy cái, cô bé tự nhủ nhất định đời sẽ không quên ân tình của đạo trưởng. Hồng Diệp kéo bé con đứng dậy, vung tay làm một trận mưa gột rửa không ít máu tanh, tâm tình vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đông Phương Úc Khanh

Mục tiêu hiện tại rất rõ ràng, đến Côn Luân tham dự Quần Tiên yến, thông báo việc Mao Sơn bị phản đồ cướp mất xích Thuyền Thiên, truyền chức chứng môn cho tiểu đồ đệ Vân Ân của Thanh Hư đạo trưởng, sau đó giao phó Hoa Thiên Cốt cho Bạch Từ Họa rồi đi tìm Sát Thiên Mạch...

Có mục tiêu là có động lực, Hồng Diệp mang theo Hoa Thiên Cốt một mạch đi thẳng về phía Tây, vừa đi vừa hỏi đường cũng mất hai ngày. Gần tới Côn Luân, tiểu loli kéo kéo áo nàng, vẻ mặt ngưng ngừng nói.

“Tỷ tỷ, chúng ta có thể dừng lại một lát không, người muội bây giờ quá bận”.

Có thể thoải mái tắm tấp sạch sẽ luôn là thú vui của con gái, đương nhiên Hồng Diệp cũng không ngoại lệ. Mặc dù có thể dùng pháp quyết tẩy trần nhưng vẫn không thấy thoải mái bằng. Vì thế nàng liền vui vẻ đáp ứng tiểu loli cùng tìm chỗ sạch sẽ để tắm rửa.

Băng qua một khu rừng, phát hiện một con suối nhỏ, Hoa Thiên Cốt liền vui vẻ nhảy vào. Dòng suối chảy qua tảng đá nhẵn bóng rồi đổ về hồ nước xanh biếc.

“Tỷ tỷ, nước ở đây sạch lắm, còn mát nữa!”

Hoa Thiên Cốt cởi quần áo, vui vẻ bơi qua bơi lại như con cá nhỏ, gội đầu tắm tấp. Cô bé cảm thấy Thiên Thủy Tích trước ngực hơi nóng lên. Gần đây nó hay phát sáng và tỏa nhiệt khiến tiểu loli thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng chẳng có gì không ổn nên vẫn đeo trên người.

Hồng Diệp nhìn trước nhìn sau, lại cẩn thận bố trí thêm một kết giới mới dảm xuống nước. Nếu nàng nhớ không nhầm, tên mặt trắng âm hiểm Đông Phương Úc Khanh khẳng định ở gần đây, tốt nhất là cẩn thận một chút.

Hồng Diệp mới đầu còn căng thẳng, dần dần cũng thư giãn ngâm mình trong nước, nhắm mắt dưỡng thần. Không thể không nói, ngủ say trong không gian của Tiên Linh thành đã lâu, giờ có thể ngâm mình trong nước thật quá sướng khoái. Đương nhiên mọi chuyện sẽ càng hoàn mỹ nếu không có tên phá đám Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm quần áo che đi cơ thể nhỏ nhắn trốn sau lưng Hồng Diệp. Bên cạnh dòng suối, một người đáng vẻ thư sinh đưa lưng về phía con suối, hai tai đỏ bừng giống như vô cùng xấu hổ.

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi...” Người nọ liên tục giải thích, giọng điệu kích động, “Ta không ngờ ở đây lại có người...”

Hồng Diệp ra hiệu cho tiểu loli mặc quần áo vào, bản thân nàng đã sớm phản ứng kịp, chậm rãi đi lên bờ. Thật tò mò muốn biết bộ dạng cái tên ảnh đế xứng đáng đoạt giải oscar này!

“Không Từ dạy: Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe. Ta, ta quả thực không cố ý...”

“Công tử có cố ý hay không thì cũng đã nhìn rồi. Danh tiết của tỷ muội ta phải làm sao đây?” Hồng Diệp trong lòng cười thầm, cố nhớ lại mấy tiểu thuyết cổ đại thường đọc lúc trước mà uyển chuyển biểu đạt.

Người trước mặt mặc áo trắng, tay cầm quạt lụa, vẻ mặt lúng túng rất phù hợp với hoàn cảnh. Rõ ràng hắn cũng không đoán được sẽ bị người chất vấn như vậy.

“Tỷ tỷ, huynh ấy không cố ý mà! Tỷ đừng làm khó huynh ấy!”

“Không được, danh tiết là chuyện cực kì quan trọng với một cô nương. Thử hỏi chuyện này truyền ra, sau này muội gả cho ai được?”

Người kia bộ dáng có chút chật vật giống như không biết phải làm sao nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng, không giống ánh mắt của một người đang lúng túng chút nào.

“Cô nương nói đúng, cơ thể cô nương đều đã bị ta nhìn thấy hết, nếu không chịu trách nhiệm, há chẳng phải uổng công đọc sách thánh hiền? Cô nương quý danh là gì, ngụ ở nơi đâu? Chờ ta đồ tiến sĩ rồi sẽ thành thân với nàng!”

Hồng Diệp trong lòng khinh bỉ tên tiểu tử này một phen, nói ra không biết ngượng mồm. Từ đầu nàng đã đề phòng hắn, hắn có thể thấy cái gì chứ? Có thấy thì cũng là thấy Hoa Thiên Cốt!

“Vậy công tử chẳng lẽ muốn thành thân với cả hai tỷ muội chúng ta?”

“Ta đây là chịu trách nhiệm với các nàng. Cô nương đừng lo lắng, ta nói lời giữ lời, nhất định sẽ lấy nàng!”

Hồng Diệp đầu đầy mồ hôi, thật sự không chịu nổi tên mặt dày này, nhất quyết đá Hoa Thiên Cốt ra làm bia đỡ đạn. Quả nhiên tên này chỉ quán lấy Hoa Thiên Cốt, ồn ào ào ào một đồng kinh thư lễ nghĩa rồi đạo đức nữ tử này nọ. Đi tới lối rẽ, Hoa Thiên Cốt rút cuộc không thể chịu nổi nữa:

“Không phải huynh lên kinh đi thi sao? Chúng ta mỗi bên một ngả nên nói lời từ biệt thôi, sau này gặp lại!”

“Không được, đi thi chỉ là chuyện nhỏ. Hai người các nàng phận nữ nhi, lỡ gặp dã thú hay cướp thì biết làm sao? Dù các nàng không phải vị hôn thê mà chỉ là người qua đường tình cờ gặp gỡ, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu! Ta quyết định sẽ đưa hai người đến nơi hai người muốn rồi mới lên kinh! Thi đỗ liền đến nhà cầu hôn, cưới hỏi đăng hoàng đưa các nàng về dinh!”

“Là tiểu muội này, không phải ta!” Hồng Diệp khinh bỉ nhìn tên này. “Lúc huynh đến ta đã mặc y phục rồi, đừng có lôi ta vào”.

“Đông Phương Úc Khanh ta đã nói thì sẽ làm, cô nương nói vậy là không tin tưởng ta sao?” Đông Phương Úc Khanh mắt đầy ý cười vui vẻ nói.

Ông trời ơi, ông phải thiên lôi xuống đánh chết tên mặt dày này được không? Đây rõ ràng là trắng trợn trả thù công khai mà! Hồng Diệp ôm đầu đi trước, hoàn toàn chịu thua với tên này.

Hoa Thiên Cốt đi đến đâu Đông Phương Úc Khanh theo đến đấy, không thể thoát được. Thật sự bị bám rồi cô bé cũng không biết phải làm sao, dậm đến cổ dẫn lửa giận, ngồi ăn bánh mì không thèm để ý đến nữa, hắn hỏi gì cũng khòì trả lời.

“Ăn không?” Đông Phương Úc Khanh đưa một miếng bánh ngọt qua, Hoa Thiên Cốt nhìn nụ cười âm áp của hắn, mà xui quỷ khiến lại đưa tay nhận lấy, không ngờ bị Hồng Diệp chen ngang.

“Cảm ơn, ta đang đói!”

Đông Phương Úc Khanh đưa miếng bánh ngọt khác cho Hoa Thiên Cốt, rồi lại đưa thêm bánh ngọt cho nàng, dịu dàng: “Mau ăn đi, chỗ ta còn nhiều lắm!”

Không thể phủ nhận vẻ mặt dịu dàng kia có lực sát thương cực cao, nếu tên tiểu tử này mà không phải là Đông Phương Úc Khanh thì tốt biết mấy!

“Còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của hai vị?”

“Ta là Hoa Thiên Cốt, tỷ ấy tên là Hồng Diệp”.

“Hai nàng là tỷ muội ruột thịt?”

“Không phải, ta không có người thân. Ta vốn đi Mao Sơn cầu đạo, nhưng không thành, trên đường gặp tỷ ấy nên vẫn luôn đi chung”.

Đông Phương Úc Khanh nhíu mày, liếc mắt nhìn về phía Hồng Diệp lại hỏi: “Vây bây giờ các nàng muốn đi đâu?”

“Côn Luân!” Lần này là Hồng Diệp đáp.

“Côn Luân? Đi xa như thế làm gì? Rất nguy hiểm!”

“Ta phải tham gia Quần Tiên yến.” Hồng Diệp nói xong liền giật mình, trong lòng vô cùng kinh hãi. Rõ ràng đã rất đề phòng, vì sao người này hỏi gì mình đều đáp, giống như không tự chủ được vậy?

“Quần Tiên yến? Vì sao các nàng lại đến đó?”

“Cả Mao Sơn bị giết, Thanh Hư đạo trưởng trước khi mất phó thác ta đến Quần Tiên yến truyền tin.” Hồng Diệp kinh hãi nhìn về phía Đông Phương Úc Khanh. Người này rốt cuộc đã làm gì?

“Mao Sơn bị tàn sát? Đã bắt đầu rồi sao?” Đông Phương Úc Khanh nhíu mày thì thào, “Thanh Hư đạo trưởng trước lúc mất còn nói gì không?”

Hồng Diệp lắc đầu, cố gắng áp chế cảm giác muốn nói.

Đông Phương Úc Khanh càng lúc càng tiến tới gần, sốt ruột nắm lấy vai nàng hỏi:

“Sau đó thế nào, pháp khí trấn môn của Mao Sơn – xích Thuyền Thiên có giữ được không?”

“Bị cướp đi rồi...” Hồng Diệp cuối cùng cũng không áp chế được cảm giác muốn nói, trong lòng tăng thêm một tầng đề phòng với Đông Phương Úc Khanh. Người này thật sự quá nguy hiểm!

“Chuyện lớn không hay rồi.” Đông Phương Úc Khanh bắt đầu đi lắc đầu, chuyển đi này xem ra công cốc.

“Ta có việc nên phải quay về gấp, xem ra không thể đưa các nàng tới Côn Luân, trên đường tỷ muội hai người nhất định phải cẩn thận.”

“Ai thèm huynh đưa! Không phải huynh còn lên kinh sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nghiêng đầu nhìn Đông Phương Úc Khanh. Người này vội vã cái gì, chẳng lẽ nhà hắn cũng có thần khí thượng cổ, sợ yêu quái đến cướp sao?

“...Cái đó không vội, ta xử lý xong mọi chuyện sẽ đi.”

“Làm mất vật kia có hậu quả gì không? Sao mọi người ai cũng lo lắng như vậy?” Hoa Thiên Cốt tò mò hỏi.

“Thanh Hư đạo trưởng không nói cho nàng sao?”

“Không có, ông ấy chỉ nói sẽ giới thiệu ta với Trường Lưu đại tiên. Những chuyện khác đều là nói với tỷ tỷ!”

“Cái gì?” Đông Phương Úc Khanh nheo mắt lại.

“Thanh Hư đạo trưởng bảo ta đi bái Trường Lưu đại tiên Bạch Tử Họa làm thầy.”

Đông Phương Úc Khanh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ảm áp quen thuộc trở nên có chút kiên cố. Hồng Diệp thoáng nhìn qua, cảm giác người này dường như có bất mãn với Bạch Tử Họa.

“Tình hình hiện nay, yêu ma xuất hiện dày đặc, ranh giới giữa tiên giả đắc đạo và kẻ tu hành đã không còn quá lớn. Ngoài Thiên Đình trên chín tầng mây ra, những tiên giả khác cho dù có chức vị hay là Tán tiên thánh thoi, phần lớn đều ở sơn dã đảo nguyên hay động tiên, tiên đảo xa bờ, người trần cũng có thể gặp tiên câu duyên. Nói thẳng ra tiên nhân không xa xôi, khó mạo phạm như trong tưởng tượng của mọi người. Chẳng qua là nhiều pháp lực, ít sắc dục hơn người thường mà thôi. Hơn nữa, so với người, tiên càng dễ sa đọa nhập ma.”

Hoa Thiên Cốt thấy lời hắn mang theo sự khinh thường đối với tiên nhân, nhất thời không biết nói sao cho phải. Sự phụ tương lai của cô bé không biết là người như thế nào đây?

“Trường Lưu Sơn là nơi tu đạo lớn nhất, tốt nhất trong tất cả các phái, cũng là nơi có nhiều môn hạ đệ tử nhất. Hơn nữa những đệ tử xuất sắc của phái khác cũng sẽ định kỳ ghé tới luyện tập. Một phần ba số tiên giả đắc đạo hiện nay đi ra từ đó. Trường Lưu Sơn bao gồm tất cả sở trường của các môn phái, tiên thuật đạo pháp đủ cả, số lượng tiên nhân pháp thuật cao cũng nhiều nhất. Dường như cả Tiên giới đều trông về nơi này.”

Ngừng một lát, Đông Phương Úc Khanh lại nói: “Nhưng đương nhiên điều quan trọng nhất là vì đến Ngọc Đế cũng không dám đắc tội với chương môn Trường Lưu Thượng tiên Bạch Tử Họa.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe lại thêm lo lắng.

“Ông ấy rất lợi hại, rất khó tính sao?”

“Chắc chắn là cực kỳ lợi hại. Trên Tiên giới những người có thực tài không nhiều lắm, nếu phải đối đầu, hẳn chắc chắn là kẻ đáng sợ nhất. Còn nói khó tính thì lời đồn chưa hẳn đáng tin, nàng tự đi sẽ biết. Tuy ta không thích hẳn, nhưng nếu nàng có thể bái hẳn làm thầy thì đúng là phúc mấy đời.”

“Vậy huynh thử nói xem nếu Trường Lưu thượng tiên không chịu thu nhận ta thì có cách nào làm ông ấy đổi ý không?”

“Lòng người khó đoán, nàng tự cầu phúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Côn Luân Dao Trì

Côn Luân càng lúc càng gần. Tuy rằng đã bớt đi một kẻ nhiều chuyện như Đông phương Úc Khanh, nhưng lại thêm một bé sâu mập đáng yêu gọi là Đường Bảo. Dọc đường vì vậy mà cũng bớt buồn chán.

“Đường Bảo! Không được gọi mẹ nữa! Người khác sẽ hiểu lầm mất! Gọi Thiên Cốt đi!”

“Nhưng mẹ là mẹ của con mà?” Đường Bảo ịu xiu chui vào trong lỗ tai của Hoa Thiên Cốt, ngực còn ôm một mẩu bánh mì làm gối.

“Chắc, nhưng không nên gọi thế khi có mặt người ngoài.”

“Vậy con gọi mẹ là Cốt Đầu nhé, con thích xương.”

“Ngươi là sâu chứ có phải chó đầu mà thích xương?”

“Đúng rồi, nếu ta bái Bạch Tử Họa lão tiên bói làm thầy, nhờ ông ấy muốn bắt ngươi thì phải làm thế nào? Ta có nên giấu ngươi đi không?”

“Không cần, con đâu phải là yêu tinh tà thuật, hơn nữa lại không có pháp lực. Tiểu yêu tinh tốt bụng như con sẽ khiến người ta thương yêu lắm, không tiên nhân nào nỡ bắt đầu. Cây cối, sông núi cũng có tinh linh bảo hộ của mình mà!”

Hồng Diệp đảo mắt không nhìn được nhìn hai người này, không đúng, là một người một sâu.

“Bạch Tử Họa thì không biết, có điều sư huynh của hẳn là Ma Nghiêm nổi tiếng nghiêm khắc. Ngươi cứ cẩn thận đấy!”

“Tỷ tỷ, tỷ biết Bạch Tử Họa lão tiên bói sao?”

“Không biết!”

“Vậy tỷ quen sư huynh của Bạch đại tiên sao?”

“Không quen!”

Hoa Thiên Cốt gãi gãi đầu, sao cô bé cứ có cảm giác tỷ tỷ luôn câu kinh khi nhắc đến sư phụ tương lai của mình nhỉ?

“Đường Bảo, ngươi nói có phải tỷ tỷ và Bạch đại tiên có thù hận không?”

“Thù hận thì chưa chắc, xem bộ dáng của tỷ ấy cũng không giống có thâm thù đại hận gì với Bạch Tử Họa, chắc cùng lắm là có mâu thuẫn, xích mích nhỏ thôi.”

“Ài, thật phức tạp.”

Hai người một sâu từ từ đi lên núi, cảnh sắc nơi này khác hẳn với Mao Sơn. Núi non hùng vĩ uốn lượn mệnh mệnh, có rất nhiều hồ, mỗi khoảnh hồ đều giống như một viên trân châu rơi xuống vậy. Nước hồ xanh biếc như nhuộm, trong vắt. Hình ảnh núi non trùng điệp đảo ngược dưới mặt hồ, giống như một bức tranh đang lặn tẩn gọn sóng. Chim trời tụ họp, hoặc liệng trên mặt hồ hoặc đùa giỡn trong sóng nước. Xung quanh còn có mây trắng mờ mờ,

huyền ảo như mơ, thật đúng là tiên cảnh. Gió nhẹ dịu huu, không khí mát lạnh, trời trong mây rạng, hồng quang dịu dàng ấm áp, một cảnh sắc tràn ngập những điều tốt lành.

“Rất nhiều con sông ở nơi này bắt nguồn từ núi Côn Luân, sông cổ không chảy về hướng Nam, xích thủy chảy về Đông lại nhập nguồn cũ, dương thủy theo hướng Tây Nam rồi vào đầm lầy; hắc thủy theo hướng Tây Bắc chảy ra biển lớn. Truyền thuyết kể suối Côn Luân tháng Sáu có tuyết rơi, cũng là nơi Tây Vương Mẫu lấy nước để ủ rượu ngon. Chỗ chúng ta cần tới là Dao Trì, tuy đã không còn Tây Vương Mẫu nhưng vẫn còn hội bàn đào. Quần Tiên yến mỗi năm một lần, theo dân gian thì cử hành ở trong này. Lúc đó chúng tiên đều tới, Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương nhất định cũng đến, lần này hẳn sẽ bàn luận chuyện Yêu Thần xuất thế là chính.”

“Sao người biết?”

“Con là yêu tinh của Dị Hủ các, chuyên phụ trách tìm hiểu và truyền tin tức, sao có thể không biết được!”

“Thật lợi hại.”

“Ha ha, đương nhiên.” Đường Bảo đắc ý nói.

“Vậy người nói xem chúng ta nên vào thế nào?” Hồng Diệp trầm ngâm một lúc rồi hỏi. “Chúng ta không có tiên thiếp, tuyệt đối không thể vào bằng cửa chính.”

“Gần đây yêu ma hoành hành, trong tiên giới nơi nơi đều bảo vệ cực kì nghiêm ngặt, huống chi là sự kiện Quần Tiên yến hệ trọng dễ thương thảo đổi sách của chúng tiên này. Nhưng chỉ cần đổi hình thái, trên người chúng ta không có tà khí, trà trộn vào chắc cũng dễ thôi. Núi Côn Luân này đâu đâu cũng có yêu thú quý hiếm, không bằng chúng ta hóa thành tiên thú trà trộn vào bên trong.”

“Hóa thành tiên thú? Ta không biết phép thuật, phải làm thế nào?” Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi.

“Đừng lo, ta có thể giúp muội!”

Hồng Diệp phát tay, cả người Hoa Thiên Cốt bao trùm trong quang sáng đỏ, chậm chậm bay lên.

“A! Cơ thể ta hình như đang thu nhỏ lại!”

Đến khi Hoa Thiên Cốt phục hồi lại tinh thần thì nàng đã biến thành một con sâu giống hệt Đường Bảo.

“Ồi! Chúng ta giống hệt nhau này!”

Đường Bảo cười khanh khách, lần qua lộn lại trên lòng bàn tay Hồng Diệp. Cái bụng núc ních rung rung khiến người ta muốn bóp nhẹ một cái.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng biến đi!” Hoa Thiên Cốt giục.

Quanh người Hồng Diệp sáng lên, thân người trong quang sáng đỏ nhanh chóng thu nhỏ lại, không ngờ lại biến thành hồng hồ điệp.

“Thật đẹp!”

Mắt Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo tức thì biến thành hình trái tim.

Ba người bay vào Dao Trì. Hoa Thiên Cốt reo hò tung tăng, thân mình con sâu béo múp múp cứ đưa qua đưa lại, đây là lần đầu tiên tiểu loli được bay! Dù trong lốt một con sâu cũng thật thích!

Dao Trì rộng lớn, nơi nơi tràn ngập ánh sáng, nước ngũ sắc lọt vào tầm mắt, tỏa ánh sáng màu sắc rực rỡ, đẹp đến nao lòng. Phía Đông Dao Trì là rừng đào ngàn năm, hoa nở sum suê tươi tốt, nặng trĩu nín cành nghiêng nghiêng, tầng tầng lớp lớp nổi thành một mảng phấn hồng kéo dài đến tận chân trời, cánh hoa chao liệng như mây, tạo nên từng lớp sóng lớn trong làn gió nhẹ.

“Đẹp quá!” Ba người dừng trên một đóa đào. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời màu hồng phấn, còn có cả trận mưa hoa không ngừng rơi xuống, vui vẻ ôm lấy Đường Bảo. Đường Bảo lấy một cánh hoa bắt đầu gặm, đưa một cái khác cho Hồng Diệp và Hoa Thiên Cốt.

“Ta có phải sâu đâu...” Hồng Diệp lăm bằm nhưng vẫn cắn một miếng, chợt cảm thấy vô cùng thơm mát, dòng nước ngọt lạnh thấm vào yết hầu, ngon hơn rượu hoa đào nàng thường uống trước kia.

Cúi đầu nhìn về phía tiên tỷ đã sắp đặt xong bàn ghế, ai cũng hoạt bát, dung mạo đoan trang. Bên tai vang lên từng hồi chuông, gió thổi tiếng cười của chúng tiên bên tai.

Quần Tiên yến sắp bắt đầu rồi

“A! Tỷ tỷ, Đường Bảo, ta vừa phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên kinh ngạc nhìn đóa hoa mình đang ôm trong tay, kích động đến mức suýt nữa nước mắt chảy thành sông...

“Sao thế?” Hồng Diệp và Đường Bảo quay đầu nghi hoặc nhìn cô bé.

“Ta có thể chạm vào hoa! Ta có thể chạm vào hoa! Hoa không tàn, không tàn một chút nào!” Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên nhận ra, hai tay run rẩy ôm lấy đóa hoa còn to hơn cái mình nắm chặt đầy thịt, cọ đi cọ lại lên mặt, cánh hoa đào mềm mại, óng ả đẹp như tơ lụa. Cô bé sung sướng lần qua lần lại, coi cánh hoa như chân mà vùi mình vào, thơm quá, thật là thoải mái.

“Trước kia mẹ không thể chạm vào hoa sao?” Đường Bảo ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên, bằng không sao lại có cái tên Hoa Thiên Cốt được, từ nhỏ ta đã là khắc tinh của hoa rồi. Chưa từng có một đóa hoa nào bình an trong tay ta. Tại sao? Tại sao chứ?”

“Ta nghĩ điều này chắc có liên quan đến Thiên Thủy Tích hoặc câu ngọc. Đặc biệt là câu ngọc, thoát nhìn có vẻ bình thường, nhưng linh lực lại mạnh hơn Thiên Thủy Tích rất nhiều lần. Trên người người vốn có một mùi cực kì hấp dẫn yêu quái, nhưng đều đã bị miếng ngọc ấy che lấp hết rồi.” Hồng Diệp chậm rãi nói, hai cánh xinh đẹp vỗ nhẹ bay xuống dưới.

Trong rừng người tới dần nhiều hơn, trên bàn bày đầy rượu ngon, cao lương mỹ vị, tiên quả, Đường Bảo nhìn mà nước miếng ròng ròng.

“Mẹ nói xem nếu con thả người bay xuống đúng mâm đào trên bàn, liệu có thể bị phát hiện không?”

“Chẳng những sẽ bị phát hiện, nói không chừng còn bị chúng tiên ăn vào bụng ý.” Hoa Thiên Cốt cười ngắt nghẹo, “Không biết có bao nhiêu tiên nhân tới nhỉ? Sao lại đặt nhiều chỗ ngồi như thế?”

“Thế gian này có rất nhiều tiên nhân kể cả nổi tiếng hay vô danh, nhưng số có thể tham dự yến tiệc này không nhiều. Ngoại trừ chương môn các tiên phái nhất định phải tới, Tây Vương Mẫu cũng đã gửi thiệp mời một số tán tiên danh tiếng vang dội. Hiện giờ ở Côn Luân, tất cả mọi người bao gồm cả Tây Vương Mẫu, có lẽ là bốn, năm trăm người.”

Chốc lát sau tiếng chuông càng dồn dập, tiên nhạc nổi lên, dòng chúng tiên dài dằng dặc bắt đầu tiến vào chỗ ngồi.

Tiên nhân dáng vẻ nào cũng có, có siêu phàm thoát tục, có xinh đẹp tuyệt trần, có tiên phong đạo cốt, có già yếu lợm khom, có hung ác dữ tợn, nhất thời Hoa Thiên Cốt nhìn đến hoa cả mắt. Ngoài Ngọc Hoàng và Vương Mẫu ngồi cao nhất có thể phân biệt được, thì những người khác nàng không biết một ai.

“Ồi, tỷ tỷ lại bay đi đâu mất rồi?” Hoa Thiên Cốt nhìn trái nhìn phải không thấy Hồng Diệp đâu, sốt ruột hỏi.

“Mẹ yên tâm, tỷ ấy rất lợi hại, không có việc gì đâu.” Đường Bảo trấn an “Đề con giới thiệu mấy vị tiên nhân kia cho mẹ!”

“Người nào là chương môn Lao Sơn?” Hoa Thiên Cốt vươn cổ nhìn, đột nhiên nhớ ra phải chuyển lời giúp Lâm Tùy Ý tới sư phụ hần.

“Dưới gốc cây kia kia, người tóc bạc, mày nhú chặt, đang nhắm mắt ngồi yên đấy, mẹ thấy không?”

“Ừm, thấy rồi.”

“A? Không ngờ lại có một người phụ nữ! Thật tuyệt!” Hoa Thiên Cốt nhìn nhiều gương mặt tiên nhân kinh thể hãi tặc, bắt đầu cảm thấy thương thức cái đẹp thật mê, nhưng vẫn cảm thấy sững sờ trước vị nữ Long Vương tóc hồng đang cười sáng khoải lại không mất đi sự quyến rũ nữ tính kia.

“Phải, tư lượng khá nhất, lợi hại nhất, cũng xinh đẹp nhất, Bắc Hải Long Vương mới nhậm chức.”

“Bên kia là Nam Cực Quan Âm ở phía Nam, Sùng Ân Thánh Đế ở phía Đông, ba vị khác có lẽ bận trấn áp yêu ma tác quái nên vẫn chưa tới.”

“Quan Âm Bồ Tát á?”

Hoa Thiên Cốt nhìn vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn ngồi ngay ngắn trên đóa sen tím, thiếu chút nữa chạy ra quỳ xuống vái hai vái.

“Mẹ đừng nhìn nữa, Quan Âm Bồ Tát ngàn mắt ngàn tay, nhìn nhiều sẽ bị rơi vào ảo giác.”

“Những người bên kia chắc mẹ cũng biết, rất nhiều người đắc đạo xong được Ngọc Đế sắc phong địa vị cao. Nhị Lang Thần, Cự Linh Thần, Thái Bạch Kim Tinh, Xích Cước Đại Tiên, Văn Khúc Tinh và Vũ Khúc Tinh, Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ, Phong Bá, Vũ Sư, Lôi Công, Điện Mẫu. Đang múa trước đài chính là Thất tiên nữ, Hằng Nga tiên tử đang rót rượu cho chúng tiên, mỹ nhân lạnh lùng nghiêm túc ở góc đằng kia là Cửu Thiên Huyền Nữ.”

“Ừm, thật hâm mộ những vị tiên nhân đó! Không biết ta báai sư rồi phải học bao lâu mới có chút thành tựu. Đúng rồi, sao vẫn chưa thấy Bạch Tử Họa lão tiên bối nhỉ? Lẽ nào ông ấy không đến đây?”

“Con cũng không biết, có lẽ là đi chậm. Hiện giờ nội bộ tiên giới đang vô cùng rối loạn, hai phe phật đạo mình tranh ám đấu gay gắt để giành quyền khống chế, các môn phái muốn phát triển lớn mạnh hơn cũng không từ mọi thủ đoạn, thiên binh thiên tướng cũng vì chút lợi nhỏ nhoi mà người chết ta sống. Ngọc Hoàng và Vương Mẫu có danh nhưng không có thực quyền, Phật Tổ và Bồ Tát lại ít để ý chuyện thế sự. Hiện nay trên tiên giới, tính ra chỉ có Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa là có đạo hạnh và danh vọng cao nhất, chúng tiên cũng coi quyết sách của ông ấy như Thiên Lô chỉ dẫn đánh đó. Một chuyện lớn như thương thảo bàn việc Yêu Thần xuất thế, ông ấy không thể không đến.”

Hoa Thiên Cốt không tài nào hiểu nổi mấy chuyện rắc rối như thế, tại sao thành tiên rồi mà vẫn còn lục đục mâu thuẫn.

“Đường Bảo đã nghe danh Hoan Hi Thiên Ưu Lạc Hà Đông chưa?”

“Đương nhiên nghe rồi, đạo hạnh của người đó cực kì đáng sợ, nhưng tính tình còn đáng sợ hơn. Tuy rằng năm nào cũng phát thiếp nhưng ông ta ghét lễ nghi phiền phức và kiểu giả mù sa mưa của Tiên giới nên chưa từng đến, Tiên giới có rất nhiều người vô cùng căm ghét ông ta. Đặc biệt là Tứ tiên nữ của Thất tiên nữ, không biết ông ta đắc tội thế nào mà khiến nàng ấy hận thấu xương, vừa thấy mặt đã đòi chém đòi giết.”

“Năm nay đông người tới hơn năm ngoái, có rất nhiều người con không biết. Nếu mẹ trở thành đệ tử của Bạch Tử Họa, dù có tiên tịch hay không, không chừng có thể quang minh chính đại theo ông ta tham dự Thiên yến, con cũng có thể đường hoàng đi theo mẹ ăn uống. Ha ha ha! Đường Bảo vừa tưởng tượng nước miếng đã chảy ròng ròng.”

Khi Đường Bảo đang hưng phấn quan sát chúng tiên để thu thập tin tức tình báo thì sự tò mò của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa đã vượt qua sự hứng thú của nàng với Dao Trì.

Cuối cùng, “Trường Lưu thượng tiên đến...”

Hồng Diệp đậu xuống một mâm bàn đào, tim đập thình thịch, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Có rất nhiều chuyện tưởng chừng như đã ngủ yên, chỉ khi gặp mặt mới biết, thì ra vẫn chưa quên được.

Dù đã biết không có cách nào cứu vãn, vẫn không nhịn được muốn nhìn người một chút. Muốn biết bao năm qua người sống thế nào?

Người, có hay không từng nhớ đến ta?

...

Biển hoa tỏa hương, dòng nước ngũ sắc của Dao Trì kẻ bên rừng hoa đào dập dờn, vạn năm không đổi. Làn gió cuốn bay tầng tầng sóng phấn, hoa rơi lá tả, bồng bềnh tựa mưa.

Hoa Thiên Cốt hơi hoang mang, một ánh sáng dịu dàng như ánh trăng u tĩnh, dường như từ rất xa xuyên thẳng đến trước mặt cô bé, sáng ngời lấp lóa khiến tiểu loli không thể mở mắt ra được.

Bạch Tử Họa ở phía kia bầu trời từ từ đi tới, bước chân hoa nở như biển, phong thái như sóng dạt dào.

Quanh người có một vầng sáng màu bạc mờ mờ bao phủ, trên vật chiếc áo choàng trắng thuần thêu hoa văn lưu động màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng. Đầu vai Bạch Tử Họa có một, hai cánh hoa đào bay xuống, vài sợi cung vũ trong suốt theo gió bay múa bên hông, càng tô đậm thêm vẻ phiêu dật xuất trần. Chiếc tua màu trắng lộng lẫy trên thân kiếm rù xuống đất, theo từng nhịp bước mà lay động như dòng nước, không trung dường như cũng nổi lên gợn sóng nhỏ. Mái tóc đen nhánh dài đến đầu gối tao nhã vắt sang một bên để lộ bóng dáng.

Chúng tiên bốn phía ai cũng tuân thủ quy tắc, cung kính cúi người. Ngay cả biển hoa đào kia cũng bay lên thành từng lớp sóng, đi theo bước chân, tung bồng nhộn nhịp cao thấp tung bay, dường như nổi thành hình đám mây hồng nhạt ở dưới chân ngài.

Thần tiên, nhất là kẻ đứng đầu, kiểu gì cũng cần phong thái áp đảo quần hùng. Mà người trước mắt này, thật sự khiến Hồng Diệp vừa thân thuộc vừa xa lạ, không sao so sánh được với thiếu niên ngạo khí đồng sinh cộng tử cùng nàng trong Vạn Hoang.

Thật hoài niệm những ngày tháng ấy!

Hồng Diệp cười khổ ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện Bạch Tử Họa lại đang ngồi ngay ngắn trước mặt.

Trong dung mạo kinh động thiên nhân, đôi mắt không giấu được vẻ thanh cao ngạo mạn, đôi môi mỏng không tươi tắn như người thường, giữa mi tâm là ấn ký chường môn đỏ sẫm, ánh mắt thâm nhiên mà lạnh nhạt, lưu động như nước như trăng, tiến sâu vào trái tim Hồng Diệp, bất giác khiến nàng cảm thấy nhói lòng.

Ánh mắt người vẫn như xưa, dung mạo người vẫn không đổi, chỉ là lòng người đã khác rồi.

Hồng Diệp vỗ cánh, nàng muốn bay lên phía trên tìm Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo. Nơi này vốn không phải là nơi nàng lên xuất hiện, nên nhường lại sân khấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Là Nàng

Trường Lưu thượng tiên, Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Tử Họa.

Thanh nhả như vậy, lạnh lùng như vậy, ánh mắt tựa băng, sâu bên trong cũng toát ra vẻ đậm mực, ngăn cách người với thế giới bên ngoài, thần thánh đến mức khiến người ta không dám si tâm vọng tưởng, không dám tới gần dù chỉ một chút.

Trong khi chúng tiên đang thảo luận đại sự Lục giới thì vị thượng tiên có đạo hạnh cao nhất Tiên giới này lại chăm chú nhìn thứ khác.

Hồ điệp vẩy cánh, hương thơm khê thoảng. Gió mang mùi hương dịu dịu nhẹ lướt qua chớp mũi rồi tràn vào tận đáy lòng.

Bạch Tử Họa nhìn hồ điệp chơi vui trong gió, có chút buồn cười đưa tay đỡ lấy. Dịu dàng như đang nâng một đóa hoa!

Hồng Điệp đỡ đỡ, sau khi tiếp nhận truyền thừa sinh mệnh, đây chính là chân thân của nàng, sẽ không phải bị lộ chứ? Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn hồ điệp vẩy cánh như muốn bay, ánh mắt thoảng hiện một tia kinh ngạc, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Gió lớn thổi qua, cả rừng đào như nhảy nhót. Hàng ngàn hàng vạn cánh đào tung bay theo gió, cảnh đẹp như trong một tập phim nào đó nàng từng xem qua.

Bạch Tử Họa hiếm khi có hứng thú, chăm chú nhìn hồ điệp cố gắng vỗ cánh trong gió, thoảng lộ ra nụ cười dịu dàng đưa tay vuốt ve nó. Hồng Điệp run lấy bầy, nàng cũng không chắc mình có bị nhận ra hay không nữa, có điều cứ chịu kích thích liên tục thế này e là pháp thuật cũng không giữ được mất.

“Kiên cường như vậy à?”

Bạch Tử Họa không đầu không đuôi nói một câu, cảm thấy quá thú vị, hoàn toàn không để ý đến mấy vị tiên nhân đang tranh luận xung quanh, hết lần này đến lần khác lộ ra biểu tình không giống ngày thường. Đáng tiếc biểu tình này, ngoại trừ Hồng Điệp, những người quen thuộc với Bạch Tử Họa không thấy, người nhìn thấy lại không quen thuộc với hắn.

“Đường Bảo xem kia, Bạch đại tiên cười rồi! Không ngờ ông ấy còn trẻ thế, ta còn tưởng ông ấy cũng như Thanh Hư đạo trưởng, đạo mạo nghiêm túc cơ.”

“Trước khi thành tiên hình dáng thế nào, sau khi thành tiên vẫn giữ nguyên hình dáng đó, trừ phi bản thân không muốn mình già yếu.” Đường Bảo lẩn lộn trong một đóa hoa, chân nhỏ gãi đầu khó hiểu nói “Nguồn tin của Dịch Hủ các nói Trường Lưu thượng tiên vốn là người rất nghiêm túc, luôn tuân thủ nguyên tắc, sao hôm nay kì lạ thế nhỉ?”

“Áy, hồ điệp kia có chút quen mắt! Trông giống tỷ tỷ thật!”

“Thì chính là tỷ ấy mà! Ôi trời ơi!”

Hồng Điệp cuống quýt muốn bay đi nhưng gió lớn quá, lại không thể dùng phép thuật. Nàng chỉ có thể khò sở đậu trên tay Bạch Tử Họa, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, cố gắng không nhìn người trước mặt. Con người đang trêu trọc nhìn mình kia tựa như ánh sao vĩnh hằng tỏa sáng, như mùa xuân ngập hoa, như pháo hoa rực rỡ, ánh mắt ấm áp giống như trong mộng cảnh mười năm năm. Sự dịu dàng của hắn, sau từng ấy năm, nàng vẫn không tài nào quên được.

Sát Thiên Mạch giống như lửa, lúc nào cũng nồng nhiệt ấm áp. Bạch Tử Họa lại giống như dòng nước mát, luôn xoa dịu cõi lòng nàng. Có thể gặp được hai người này đã là duyên phận lớn lao ông Trời cho nàng, nàng không thể vì sự ích kỉ của bản thân cướp đi thứ không thuộc về mình.

Gió đã ngừng thổi, Hồng Điệp bay lên tầng cây, hung hăng đá Hoa Thiên Cốt xuống dưới, không cần biết có rơi trúng ly rượu của Bạch Tử Họa như trong nguyên tác không.

Hoa Thiên Cốt còn đang chăm chú ngắm nhìn hai người kia, đột nhiên thấy tỷ tỷ lao về phía mình, một khắc sau cả cô bé và bông hoa nàng đang ngồi lên đều bay xuống phía dưới. Đường Bảo xoắn xuýt muốn lao xuống lại bị Hồng Điệp giữ lại, nó thảm than hồng bết, xem Cốt Đầu hốt hoảng như thế kia, nhất định sẽ không giữ được bình tĩnh mà lộ nguyên hình.

Giữa không trung, Hoa Thiên Cốt biến lại thành hình người, vô cùng chật vật ngã xuống bàn của Bạch Tử Họa.

Chúng tiên ai nấy đều kinh ngạc, sao bữa tiệc này lại có một phạm nhân ở đây? Nhưng bởi vì nàng rất bình thường, không có chút pháp lực nào nên không bị ai phát hiện ra.

Hoa Thiên Cốt luống cuống đỡ lấy ly rượu bị nghiêng, sợ không cẩn thận sẽ làm ướt áo người mặc áo trắng này. Về mặt quần bách đồ bưng ngược nhìn lên phía trên. “Tỷ tỷ, mau xuống đi!”

Hôm nay có thật nhiều thứ từ trên trời rơi xuống, Bạch Tử Họa không nói được gì.

“Phạm nhân chốn nào?” Lôi Âm đột nhiên hét lớn, bước tới đây, Đường Bảo sợ tới mức lộn xuống khỏi cây.

Hồng Điệp che mặt, ngày xưa học thể chất cũng không tốt lắm, đáng lẽ phải đá cho tiểu loli này ngã vào lòng Bạch Tử Họa hoặc ít nhất cũng phải đỡ

Bạch tử Họa phi thân ra cứu nhóc con này. Sau đó hai người phải ôm nhau xoay vài vòng trên không trung, giữa biển hoa đào, hai mắt nhìn nhau nhất kiến chung tình như phim của Vu Chính mới đúng chứ. Hoa Thiên Cốt vẫn í ới bên dưới, Hồng Diệp biết không thể che dấu được nữa, mang theo Đường Bảo nhất quyết hiện thân.

“Tân nhậm chương môn Mao Sơn, Hồng Diệp!”

Xung quanh yên lặng như tờ, trong không trung hiện ra một bóng người yếu điệu, hồng y lay động theo gió, dung nhan khuynh thành.

Hoa Thiên Cốt ngưỡng mộ nhìn tỷ tỷ. Quá đẹp, quá có phong thái! Cho dù ở giữa chúng tiên cũng không lẫn vào đâu được!

“Là nàng...”

Bạch Tử Họa cười tự giễu, lẩm bẩm với chính mình!

Trong thâm tâm hiện lên một bóng hình duyên dáng, áo trắng như tuyết, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt si tình cố chấp, trong phút chốc như hợp lại làm một với bóng hồng tuyệt mỹ trước mắt. Bọn họ, vốn là một người!

Một thoáng hồi hân lẳng lẳng dâng lên trong lòng Bạch Tử Họa, ban đầu nhẹ nhàng như sương khói, nhưng chỉ trong chốc lát đã ngập tràn cả tâm linh. Giờ này khắc này, trái tim hẳn đã không chịu sự khống chế của bản thân và cũng không còn muốn bị khống chế nữa.

“Mao Sơn đại đệ tử Vân E nhập ma, cướp đoạt xích thần khí, sát hại đồng môn, khi sư diệt tổ! Thanh Hư đạo trưởng trước khi qua đời giao cung vũ đại diện cho chương môn cho ta, muốn ta thay lão đến Quần Tiên yến báo tin.” Hồng Diệp thần nhiên, không kiêu không nịnh nói “Năng lực của ta có hạn, đành phải nhờ Ngọc Đế và nương nương triệu tập đệ tử phái Mao Sơn giúp ta chinh đồn lại giáo phái.”

Chúng tiên xôn xao, không ngờ đám yêu ma lại to gan như vậy. Vương mẫu cười hiền từ nhìn Hồng Diệp nói.

“Thanh Hư đạo trưởng vì thần khí mà xả thân, thật sự khiến mọi người rất đau lòng. Chúng ta nhất định sẽ đoạt lại xích Thuyền Thiên, không để chúng đệ tử bỏ mạng vô ích. Còn những chuyện sau này ngươi không cần lo lắng, chúng ta sẽ thu xếp thỏa đáng.”

Hoa Thiên Cốt không ngờ lại dễ dàng như vậy, cũng không trốn sau lưng Hồng Diệp nữa, vội vàng đến trước mặt chương môn phái Lao Sơn, ngập ngừng nói: “Đạo trưởng, ta lên núi tình cờ gặp hồn phách đệ tử Lâm Tùy Ý của ngài, nhờ ta chuyển lời đến đây. Hắn đã bị Xuân Thu Bất Bại đánh tan linh thể, thứ ngài bảo hắn mang cũng bị đoạt đi rồi, hắn nói xin ngài tha thứ, hồi hận trước kia không chăm chỉ học tập. Hồn phách của hắn bị nhốt trên núi Mao Sơn, hải cốt ở ven đường trên đỉnh Đại Mao. Xin ngài đưa hắn trở về Lao Sơn khâm liệm.”

Ông lão tóc bạc trước mặt đôi mắt ngấn lệ, khẽ than một tiếng. Ông cứ nghĩ rằng Lâm Tùy Ý lại ham chơi quên về núi, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Thanh Hư lão đạo không tới liền biết có chuyện chẳng hay xảy ra.

“Cảm ơn tiểu thí chủ.”

“Tên Xuân Thu Bất Bại này quả thực không để Tiên giới chúng ta vào mắt. Chuyện đoạt xích Thuyền Thiên hẳn nhất định cũng tham dự. Bệ hạ, xin hãy hạ Tiên Tập lệnh!” Chương môn Vương Ốc Sơn mặt mày xanh mét.

Ngọc Đế gật đầu, lại thấy Thái Thượng Lão Quân nói: “Thần thấy mối họa lớn nhất bây giờ lại là Lưu Hỏa Phi Đổng Sát Thiên Mạch. Yêu nhân kia pháp lực cao cường, mấy lần vào điện Cửu Tiêu trộm tiên linh dược như chốn không người. Mấy lần đại chiến cũng không thể vây bắt được hắn, coi thiên binh thiên tướng như khi mà đùa giỡn. Hơn nữa hắn lại là kẻ đứng đầu chúng ma, nếu có thể diệt tên này trước, thực lực yêu ma chắc chắn sẽ giảm đi.”

“Ừm, có lý, các vị tiên nhân có thần khí còn lại, nhất định phải cẩn thận gấp bội, không thể lại xảy ra chuyện bị thảm như Mao Sơn. Yển hội này ta cũng không còn tâm trạng tiếp tục, nếu không có chuyện gì thì lần này dừng tại đây, mọi người trở về thấp cho Thanh Hư đạo trưởng nén hương đi. Tôn thượng, người có gì muốn nói không?” Ngọc Đế nhìn về phía Bạch Tử Họa, trong mắt là sự phẫn nộ nặng nề.

“Ta sẽ nói riêng với chương môn Mao Sơn.” Lời này đại ý là, ta đây ủng hộ tân nhậm chương môn của Mao Sơn, các ngươi có ý kiến thì tới tìm ta.

Chúng tiên đều là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ điều này. Ngọc Đế cười khan hai tiếng:

“Tốt lắm, vậy mọi người giải tán đi.”

Bên cạnh Dao Trì, chúng tiên đều vội vàng tán đi. Coi như vui vẻ mà đến, buồn bã mà về.

Hoa Thiên Cốt tần ngần một chỗ, không muốn đi tới làm phiền tỷ tỷ và Bạch đại tiên, hai người bọn họ đứng chung một chỗ trông cứ như một đôi trời sinh vậy. Nhưng mà nếu không đi tới thì phải làm sao bá sư?

Lão đạo chương môn phái Lao Sơn cũng là một người tốt, nhìn thấy Hoa Thiên Cốt lúng túng đứng một chỗ nhìn về phía Bạch Tử Họa và tân chương môn Mao Sơn liền đi tới giúp cô bé.

“Hai vị, cô bé này dường như có điều khó nói. Lão đạo đi trước!”

Hoa Thiên Cốt cảm kích nhìn chương môn Lao Sơn, quả nhiên là thần tiên, ai cũng tốt như vậy, tỷ tỷ tuy tính tình kì quái nhưng cũng rất tốt với mình, Thanh Hư đạo trưởng cũng thế.

Hồng Diệp ngoài mặt thản nhiên nhưng trong lòng cũng loạn như ma, dù sao cũng có chương ngại tâm lý liền đẩy Hoa Thiên Cốt lên phía trước. Cô bé ngoài đầu cảm kích nhìn lại nàng, rồi lại hướng về Bạch Tử Họa, lấy hết dũng khí lắp bắp nói.

“Bạch, Bạch...” Gọi là gì bây giờ? Bạch lão tiên bối? Bạch sư phụ? Bạch tiên nhân?

“Thanh Hư đạo trưởng bảo vật này rất quan trọng, dặn ta đưa cho ngài... và... và mong ngài nhận ta làm đồ đệ.”

Bạch Tử Họa nhíu mày, càng có vẻ tiên tư tú dật, cao ngạo lạnh lùng. Nhưng đuôi lông mày di chuyển chỉ trong thoáng chốc, lạnh nhạt và nghiêm nghị, khác hẳn ánh mắt mang theo ý cười và vẻ mặt dịu dàng khi nhìn chân thân của Hồng Diệp.

“Ta không nhận đồ đệ.” Bạch Tử Họa cầm ốc truyền âm, tay đặt trên đỉnh ốc, đầu tiên là tiếng sư tử gầm của Lạc Hà Đông truyền tới, sau đó lại nghe thấy di ngôn trước lúc lâm chung của Thanh Hư đạo trưởng, còn có bí mật về xích Thuyền Thiên, cuối cùng hi vọng hân nể mặt nhận đứa bé này làm đồ đệ.

“Lạc Hà Đông, Thanh Hư đạo trưởng, sau đó lại đến ta, thật đúng là một người lại đẩy một người.” Bạch Tử Họa bất đắc dĩ, đánh giá Hoa Thiên Cốt một lượt, số mệnh kì dị, hơn nữa còn là một đứa bé gái.

“Người tên là gì?”

“Hoa Thiên Cốt!” Hoa Thiên Cốt vui vẻ cười với hắn, lộ ra hàm răng trắng nhỏ nhỏ.

“Ngay cả tên cũng mang sát khí như vậy...”

“Thầy bối nói phải lấy sát chế sát, phụ thân cũng từng tìm người sửa tên hoá mệnh cho ta nhưng họ đều chết thảm, không có cách nào. Vì vậy ta mới muốn bái sư học nghệ, ta không muốn liên lụy tới người bên cạnh nữa.”

Bạch Tử Họa trầm ngâm không nói gì, Hoa Thiên Cốt thì lo tới mức vò nát ống tay áo. Hồng Diệp thảm thán, cân nhắc từ ngữ một lát rồi nói:

“Đứa trẻ này số mệnh kì lạ, gặp được Thanh Hư đạo trưởng trước lúc lâm chung cũng là duyên phận, gặp được người ở đây cũng là duyên phận.”

Nàng rất hiểu tính tình của Bạch Tử Họa, người càng bảo hắn đừng làm hắn lại càng làm, hơn nữa người này trong lòng kiêu ngạo hơn bất kì ai, muốn đạt được sự chấp nhận của hắn thật sự rất khó. Cũng giống như năm xưa hai người bọn họ ở trong Man Hoang, cũng là một đoạn duyên phận. Nhắc đến duyên phận ở đây, chính là mong Bạch Tử Họa có thể cất nhắc Hoa Thiên Cốt. Dù gì trong nguyên tác, bọn họ mới thực sự là một đôi, còn nàng chẳng qua chỉ là một ngoại nhân mà thôi.

Bạch Tử Họa sắc mặt hơi âm u, hắn đương nhiên hiểu được ý của nàng.

Hồng Diệp xoa xoa đầu Hoa Thiên Cốt, hơi cúi người dịu dàng nói.

“Tỷ phải đi rồi, khi nào có thời gian sẽ tới thăm muội và Đường Bảo.”

Nói xong xoay người đi về phía trước, tay áo tung bay, phóng khoáng không nói nên lời.

Bạch Tử Họa nhìn theo bóng hồng tuyệt mỹ kia, ánh mắt trở nên xa xăm khó hiểu. Hoa Thiên Cốt luôn cảm thấy giữa tỷ tỷ và Trường Lưu thượng tiên có gì đó, ánh mắt thượng tiên nhìn tỷ tỷ rất lạ, không uy nghiêm lạnh lùng như với người khác, còn tỷ tỷ thì giống như muốn tránh né người. Đương nhiên lúc này, Hoa Thiên Cốt còn là một tiểu loli đơn thuần chưa hiểu chuyện, rất nhiều năm sau, khi đã biết yêu một người, hận một người, Hoa Thiên Cốt mới hiểu được thái độ kì lạ của bọn họ trên Dao Trì năm ấy.

“Sau này ta gọi người là Tiểu Cốt.”

Hoa Thiên Cốt còn mãi suy nghĩ ánh mắt kì lạ của Bạch Tử Họa, mắt một lúc mới định thần lại được, rồi rít cảm ơn.

“Cảm ơn sư phụ!!”

“Ta chưa nói nhận người làm đồ đệ từ.” Bạch Tử Họa không thèm nhìn nàng.

“Vây...”

“Người có thể theo ta về Trường Lưu Sơn, làm một đồ đệ bình thường, về phần bái sư thì phải có quy củ. Trong vòng một năm, nếu người có thể học thành tài, biểu hiện xuất sắc trong Đại hội Kiếm Tiên, làm ta vừa lòng, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vẫn Nhớ

Hồng Diệp đứng trên đỉnh Tiên Phong cao nhất Mao Sơn, mắt nhắm lại, hai tay dang rộng tùy ý để gió thổi qua. Hồng y bay bay, nhìn từ xa giống như một cánh bướm đỏ trong gió.

Còn nhớ lúc mới đến thế giới này, nàng chẳng qua chỉ mong một cuộc sống yên bình, có thể bảo hộ bản thân, làm việc mình thích, tiêu dao tự tại. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng lại bắt đầu bị cuốn vào tranh đấu của thế giới này, thân bất do ki. Nàng khát vọng mạnh mẽ hơn, có đủ năng lực bảo hộ những người bên cạnh, hoặc ít nhất cũng không liên lụy họ.

Nếu như ước nguyện vẫn như ban đầu, có lẽ mỗi ngày đều vô cùng đơn giản. Nàng sẽ tiếp tục bám theo Sát Thiên Mạch mỗi ngày, cùng đi khắp nơi, vừa vui vẻ vừa nhàn nhã. Nhưng mộng tưởng vẫn thường quá đẹp trong khi hiện thực thì lại tàn khốc, Sát Thiên Mạch không chẳng phải suýt nữa bị nàng hại chết sao?

Phải mạnh hơn nữa!

Hồng Diệp nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt đau nhói.

Nàng phải mạnh mẽ hơn, không ngừng mạnh mẽ. Chỉ cần không làm liên lụy đến người bên cạnh, chỉ cần những người nàng yêu quý bình an, nàng cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Hồng Diệp trong lòng hạ quyết tâm, hai tay làm một thủ ấn, từng vòng tròn màu xanh lục từ trên người nàng lan rộng khắp Mao Sơn. Cả ngọn núi vốn âm trầm vì thâm cảnh mấy ngày trước đột nhiên sinh cơ tràn trề, khắp nơi là một màu lục sắc. Sau lưng Hồng Diệp hiện lên hư ảnh của cây sinh mệnh, cây sinh mệnh ào ào sinh khí, liên kết hợp với thần thông của Hồng Diệp mở rộng ra ngoài, từ từ cuốn lấy toàn bộ Mao Sơn.

“Đây là khí tức sinh mệnh!”

“Chương môn không ngờ có thể điều động khí tức sinh mệnh, Mao Sơn có hi vọng rồi...”

Cây sinh mệnh phát ra sinh khí trong nháy mắt liên trải khắp toàn bộ Mao Sơn, cùng lúc cây sinh mệnh được Hồng Diệp lấy ra, dường như tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức sinh mệnh cường đại. Tu vi một số người thậm chí không cần tu luyện, cũng dần được tăng lên.

Lúc này trên quảng trường lớn nhất của Mao Sơn, tất cả đệ tử đều quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả vài vị trưởng lão tóc bạc cũng quỳ rạp xuống. Giữa quảng trường là một tế đàn cực lớn, bốn họ hướng về phía thiên đạo tế bái, cầu nguyện cho Mao Sơn, cầu nguyện Mao Sơn có thể khôi phục lại được. Đồng thời tất cả đệ tử Mao Sơn đều biết, chương môn của họ đang sử dụng đại thần thông khôi phục sinh cơ cho Mao Sơn. Loại thần thông kiểu này có thể tùy ý vận dụng sao? Nhất định phải trả giá không nhỏ, vậy mà chương môn vẫn có thể vig Mao Sơn mà trả giá, chỉ riêng tấm lòng này đã đủ thu phục nhân tâm rồi.

“Sư phụ, người đã chọn đúng người rồi!” Vân Ân vô cùng thành kính lâm bẩm, lúc này, Hồng Diệp chính là thần linh trong lòng chúng đệ tử.

Hồng Diệp toàn lực củng cố sinh cơ cho Mao Sơn, ngay khi hư ảnh cây sinh mệnh sau lưng nàng biến mất, Hồng Diệp liền cảm thấy toàn thân hư nhược, so với một người bình thường còn yếu ớt hơn. Hồng Diệp cố ngăn cảm giác đầu hoa mắt choáng, không ngờ vẫn không cẩn thận liền trượt chân ngã xuống.

Có điều lúc này tất cả đệ tử Mao Sơn đều cúi đầu thành kính, nước mắt giàn giụa, quả thực không phát hiện ra tình huống nguy cấp của chương môn nhà mình.

Hồng Diệp cười khổ trong lòng, mắt nhắm lại, phát này xong rồi, cho dù có Tiên Linh thể sinh cơ bất tận, ngã xuống từ đỉnh Tiên Phong không chết cũng dập xương, vớ vẫn còn vẹo đầu vẹo cổ thì thành trò cười cho thiên hạ mất.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình ngừng rơi, được ai đó ôm vào lòng.

Thân thể lạnh như băng, không có chút cảm giác nào giống như đang được ôm, khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia đầu óc nàng lập tức đờ ra.

Rất lâu sau Hồng Diệp mới dám mở mắt, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, người tới là Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng buông nàng ra, Hồng Diệp tay chân mềm nhũn, cả người đổ về đằng trước nằm gọn trong lòng hắn.

Chúng đệ tử Mao Sơn cảm thấy khí thế khác biệt, lúc này mới ngẩng đầu lên, vội vã hành lễ. Trường Lưu thượng tiên và chương môn không ngờ lại ôm nhau trên đỉnh Tiên Phong, thật quá kì lạ!

“Tham kiến Tôn thượng!”

Bạch Tử Họa mặt không đổi sắc, một tay đỡ sau lưng Hồng Diệp, hơi gật đầu với chúng đệ tử.

“Chương môn của các ngươi hao phí tinh lực, ta đưa nàng đến Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung trước.”

Hồng Diệp hơi lùi lại, loạng choạng bay về Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung. Bạch Tử Họa chậm rãi bay phía sau. Hồng Diệp so với trước kia gầy hơn nhiều, vẻ mặt nàng lại tái nhợt tiêu tụy, khi ôm vào lòng nhẹ như một cọng lông chim, cảm giác giống như chỉ cần thả tay ra, nàng lập tức sẽ bay đi mất.

Những năm qua, nàng rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Hồng Diệp cắn răng cố bay về điện của mình, cảm giác Bạch Tử Họa vẫn chậm rãi bay phía sau, không xa không gần, cách nàng một khoảng vừa đủ.

Người này cố ý xem mình mất mặt à?

Thượng đế dường như thật sự cảm giác được oán khí của nàng, Hồng Diệp liền cảm thấy trước mắt càng ngày càng đen, cuối cùng chống đỡ không được, rơi xuống ngay trước đại điện của Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung.

Qua thật lâu sau, nàng chậm rãi khôi phục ý thức.

“ Tỉnh rồi à ? ”

Bỗng nhiên, một chén nước xuất hiện trước mắt Hồng Diệp.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy ánh mắt sâu như biển của Bạch Tử Họa chặt chẽ tập trung trên người nàng, sâu trong đôi mắt đen thăm thẳm tựa hồ che giấu một sự dịu dàng, một luồng khí tức khiến người ta mê muội.

“ Mỗi khi ngủ dậy không phải đều thấy khát nước sao ? ” Bạch Tử Họa thấp giọng: “ Hay ta nhớ nhầm ? ”

Hồng Diệp lắc đầu, cũng không biết ý nàng là không muốn uống nước hay nói Bạch Tử Họa nhớ nhầm. Bạch Tử Họa vẫn cầm chén nước trong tay, cực kì kiên nhẫn giống như biết chính xác đáp án từ miệng nàng.

Hồng Diệp âm thầm thờ dài, vươn tay tiếp lấy chén nước.

Nước rất ấm, giống như ấn tượng về Bạch Tử Họa trong lòng nàng, loại cảm giác ấm áp này khiến nàng có chút mê muội. Quẩn quanh trong lòng hồi lâu, rốt cuộc vẫn nói ra :

“ Tôn thượng lần này đến Mao Sơn có gì chi giáo ? ”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, ánh mắt có chút thất lạc:

“ Xem ra nàng hiện tại rất hận ta ! ”

“ Bất kì ai ở trong hoàn cảnh đó cũng sẽ hận người. Bạch Tử Họa, ta là một người ích kỉ, đạo nghĩa gì gì đó của các người, ta không hiểu được. Đối với ta mà nói, thiên hạ chúng sinh đều không quan trọng bằng người ta yêu thương. ”

“ Ta với người ấy, lập trường sẽ vĩnh viễn tương đồng, cho dù người trong thiên hạ muốn chúng ta thương tổn lẫn nhau, ta cũng sẽ cùng hấn đối mặt với toàn bộ thiên hạ. ”

“ Nàng. . . ” Bạch Tử Họa không nói tiếp, ánh mắt sâu thăm thẳm không biết đang nghĩ gì.

“ Vừa rồi ta hao tổn quá nhiều linh lực, cần nghỉ ngơi, phiền Tôn thượng nếu ra ngoài đóng cửa giữ ta. ”

Hồng Diệp lạnh lùng nhắm mắt nằm xuống, cho dù nàng hiểu hành động năm ấy của Bạch Tử Họa, nàng vẫn không thể nuốt trôi nỗi oán hận này.

Bạch Tử Họa khom thắt lưng vén chăn đắp lên người nàng, chu đáo cẩn thận giống như một thói quen. Trong chớp mắt kia hắn xoay người, mái tóc mềm mại như tơ nhẹ phất qua mặt nàng, ngưa ngứa, mang theo mùi hương quen thuộc.

Trước kia trong mộng cảnh, mỗi ngày Bạch Tử Họa đều giúp nàng vén chăn như vậy, suốt mười năm năm chưa từng thay đổi. Sau này khi trời khỏi Man hoang, nàng thường xuyên bị mất ngủ, mỗi ngày đều cùng Sát Thiên Mạch trò chuyện đến khuya mới nặng nề chìm vào giấc ngủ. Giờ cảm thụ được sự ân cần ấm áp giống như xưa, Hồng Diệp cả người cứng đờ, hai mắt mở to, vừa lúc chạm phải ánh mắt sâu như biển của Bạch Tử Họa.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở lặng im của hắn trở nên rõ ràng trong không gian yên tĩnh.

Đôi mắt ấm áp sáng ngời của hắn nhìn nàng, sâu trong đáy mắt phảng phất quang mang long lánh.

Hồng Diệp sững sờ nhìn Bạch Tử Họa, nàng cảm giác như linh hồn của mình sẽ bị đôi mắt thâm trầm của hắn hút vào, chìm chìm trong đại dương mênh mông kia.

“ Nàng nghỉ đi ! ”

Nói xong, hắn vội xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng bạch y dần biến mất phía ngoài, cảm giác mát mát chậm rãi khuếch tán trong lòng nàng.

Ngươi cũng không quên được, có phải không?

Hồng Diệp tự giễu khều khều góc cằm, chợt nhớ đến một câu mà diễn viên đóng Sát Thiên Mạch trong drama Hoa Thiên Cốt từng chiếu trên truyền hình nói về nhân vật Bạch Tử Họa: “Tiên giới, đệ nhất mỹ nam, đệ nhất cao thủ, đệ nhất ngạo mạn, đệ nhất lạnh nhạt, đệ nhất khẩu thị tâm phi, đệ nhất lòng hành cây thề”.

Biết rõ là không có kết quả, vì sao mỗi lần nhìn thấy hắn, nàng lại không nhịn được muốn ở bên cạnh hắn nhiều hơn?

Bạch Tử Họa, vì sao ta lại thích ngươi nhiều như thế?

“Nếu như ngươi không phải là Bạch Tử Họa thì tốt...” Hồng Diệp ní non, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có lẽ, thừa dịp bản thân còn chưa hăm sâu thì nên học cách buông tha đi thôi.

Như vậy... Hắn sẽ không tổn thương sâu sắc?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: A Mạch, Ta Trở Về Rồi!

Trăng sáng nhô lên cao, trong rừng phong đỏ rực, Hồng Diệp ngồi yên dưới tàng cây gần người nhìn mặt trăng nơi phương xa. Ngày mai là đại lễ nhậm chức chương môn, người trong thiên hạ sẽ biết đến danh tính nàng, Sát Thiên Mạch sẽ nghe ngóng được tin tức của nàng mà tìm đến chứ?

Hồng Diệp nắm Thanh Châu trong tay, nhớ tới cha mẹ của Sát Thiên Mạch, lại có chút hoài niệm cha mẹ của mình. Nhiều năm như vậy trôi qua, hình dáng họ nàng cũng không còn nhớ rõ. Ở thế giới của nàng, có lẽ thân thể nàng đã nằm trong lòng đất, cha mẹ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh nhất định rất đau lòng đi.

“Một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói vang lên phía sau khiến nàng giật mình kinh hãi, không ngờ người tới phía sau mà nàng không có chút cảm ứng nào. Hồng Diệp nhìn sang bên cạnh, phát hiện một thiếu niên lạ mặt mặc trang phục đệ tử Mao Sơn đang tươi cười nhìn nàng. Đệ tử này có khuôn mặt rất bình thường, thế nhưng ánh mắt lại cho nàng cảm giác quen thuộc...

“A Mạch!”

Hồng Diệp bật dậy ôm cổ người trước mặt. Sát Thiên Mạch ôm chặt nàng giống như ôm một bảo bối yêu thích, hai tay còn khê đung đưa sang trái rồi lại sang phải, vẻ mặt hết sức mãn nguyện.

“Sao người muội nhẹ như cọng lông thế này? Có phải đã chịu rất nhiều khổ cực không?” Sát Thiên Mạch kéo chiếc mặt nạ mỏng trên mặt xuống, lộ ra dung mạo yêu nghiệt quen thuộc.

“Không đâu! Thương thế của huynh sao rồi?”

“Không có vấn đề gì! Muội xem, không phải ta vẫn hoàn mỹ vô khuyết sao? Muội không biết chứ, người đẹp cũng có cái lợi của nó, liếc mắt một cái cũng câu mất ba hồn bảy phách của đối thủ rồi.”

Sát Thiên Mạch đắc ý rút một chiếc gương từ trong tay áo ra, tỉ mỉ soi từ trên xuống dưới. Người đẹp ấy mà, làm gì cũng phải có phong độ!

“Xin huynh đẩy, bệnh tự luyến lại nặng thêm rồi!” Hồng Diệp kéo kéo tay áo Sát Thiên Mạch, nũng nịu nói “Dung mạo huynh còn xuất chúng hơn tiên nữ nữa, người ngoài nhìn vào có khi còn nói huynh là tỷ tỷ của muội ấy!”

“Thật sao?” Sát Thiên Mạch mừng ra mặt, hớn hờ hỏi “Muội đã thấy những tiên nữ nào rồi?”

“Hằng Nga, Thất tiên nữ, Bắc Hải Long Vương, Cửu Thiên Huyền Nữ, Vương Mẫu nương nương đều diện kiến qua rồi, tuy rằng mỗi người một vẻ nhưng đều không đẹp bằng huynh. Sao muội càng lúc càng cảm thấy muội không xứng với huynh thế này, thương tâm quá đi thôi!”

“Vớ vẩn!” Sát Thiên Mạch mỉa mai khê đảo, đột nhiên nghĩ ra chủ ý gì, đưa mặt áp sát nàng khê hỏi. “Vừa rồi muội nói là các nữ tiên muội gặp ở Quần Tiên yến, còn nam tiên thì sao?”

“Nam tiên ấy à? Huynh không phải là người đẹp nhất Lục giới sao, sao còn phân biệt nam tiên với nữ tiên gì ở đây?”

Hồng Diệp chăm chú nhìn Sát Thiên Mạch, trong lòng rất nhiều cảm giác phiền muộn đã bay đi hết. Có lẽ nàng đã quen dựa dẫm vào A Mạch, chỉ có trông thấy hắn, trong lòng nàng mới tìm lại được chút bình yên. A Mạch! Ta trở về rồi, ta thật sự rất nhớ ngươi!

Sát Thiên Mạch nhìn nàng cười, mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm tuyệt đẹp:

“Vậy Bạch Tử Họa thì sao? Còn nhớ lời muội nói năm ấy chứ?”

Hồng Diệp vẻ mặt cứng đờ nhìn lại Sát Thiên Mạch. Dường như trong những năm trước khi Hoa Thiên Cốt xuất hiện, Sát Thiên Mạch không chỉ một lần giao thủ với Bạch Tử Họa, một lần là vì thân khí của Trường Lưu, một lần là vì Lưu Hạ. Tuy rằng nói Sát Thiên Mạch đi khắp Lục giới khó tìm địch thủ thế nhưng Bạch Tử Họa hay vị Chiến thần của Tiên giới năm xưa lại không nằm trong số đó.

“A Mạch! Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, những chuyện khích tướng năm xưa huynh vẫn để ý sao?”

“Ta đương nhiên không để ý đến chuyện đó!” Sát Thiên Mạch lắc đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng “Người trong thiên hạ cho rằng Sát Thiên Mạch ta cuồng vọng, tự luyện nhưng ta là người như thế nào, muội chẳng lẽ còn không hiểu?”

“Cái ta quan tâm chính là, trong lòng người ta để ý, ta không thua kém ai cả!”

Sát Thiên Mạch nhìn nàng, chậm rãi nói, bộ dáng nghiêm túc hiếm có, hoặc là nói đây mới chính là con người thật của Sát Thiên Mạch.

“A Mạch trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có một!” Hồng Diệp dịu dàng nhìn hắn đáp.

“Ta biết mà, không uổng công ta yêu thương muội mấy trăm năm qua! Được rồi, ở đây muội nhất định buồn chán đến chết, ta mang muội ra ngoài chơi!”

Sát Thiên Mạch lật bàn tay, lấy một chiếc quạt long lanh ánh bạc từ trong khư đỉnh ra, phe phẩy quanh mình. Một bên mắt quẹo rũ lộ ra ngoài quạt, trong vắt như làn nước mùa thu, ánh đỏ trôi bồng bềnh.

Hồng Diệp dở khóc dở cười, cái con người này quả nhiên không thể nghiêm túc quá lâu mà.

Sát Thiên Mạch khép quạt cười mờ ám, kéo nàng chạy đông chạy tây tránh phòng vệ của đệ tử Mao Sơn, sau đó lại cười mây bay về phía đông. Xa xa có thể thấy mặt biển thấp thoáng, giống như một mặt gương khổng lồ.

“Muội nói xem, sao ta lại đẹp đến nhường này cơ chứ?” Sát Thiên Mạch bay xuống sát mặt nước, không ngừng than thở.

Hồng Diệp nhìn hắn đang xót thương cho phận mình, buồn cười nói: “Huynh còn than thở nữa! Dung mạo huynh xuất chúng như vậy, chi bằng sau này ta gọi huynh là tỷ tỷ có được không?”

Sát Thiên Mạch bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vẻ mặt giả bộ hung ác nói:

“Tỷ tỷ cái gì mà tỷ tỷ, ông đây lục căn đầy đủ. Có tin ta cưỡng gian muội ở đây không?”

“Muội sợ lắm, thật đấy. Huynh không sợ muội gọi Bạch Tử Họa đến cưỡng gian huynh sao, Trường Lưu thượng tiên đang ở Mao Sơn làm khách đấy!”

“Ta mà phải sợ tên tiểu tử mặt trắng ấy à? Năm xưa nếu không phải tên khốn ấy dùng kiếm khí làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp của ta, ta phải lập tức trở về trị thương thì ta với hắn còn đại chiến ba trăm hiệp chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.” Sát Thiên Mạch hậm hực nói.

Hồng Diệp cười ngặt nghẽo, A Mạch nhà nàng quả nhiên không thay đổi chút nào.

“Nếu không phục thì hiện tại có thể chiến một trận.”

Sát Thiên Mạch cùng Hồng Diệp đứng một chỗ hihahaha cười đùa với nhau, lại đột ngột phát hiện âm thanh lạnh băng từ trên cao truyền xuống. Chủ nhân của âm thanh này, bọn họ đều rất quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sát Phá Thiên

“Không ngờ Trường Lưu thượng tiên cao cao tại thượng cũng có lúc nghe lén người khác nói chuyện.”

Sát Thiên Mạch mập mờ cười một tiếng, mị nhãn lưu chuyển, điểm tình tứ phương, quyến rũ không cách nào diễn tả.

“Sát Thiên Mạch, người này không nói lời mờ ám. Đêm hôm khuya khoắt ngươi muốn mang Chương môn Mao Sơn đi đâu?”

“Ta mang nàng đi đâu cũng không đến lượt ngươi quản. Ngươi có tư cách gì để quản?” Sát Thiên Mạch vẫn giữ điệu cười mập mờ như cũ. Không hiểu sao, Hồng Diệp cảm thấy điệu cười này khiến nàng cực kì không thoải mái.

“Bạch Tử Họa, ngươi vì luyện Vong tình thiên thư mà nhập tình, sau đó lại đoạn tình khiến nàng chịu biết bao nhiêu thương tổn. Năm xưa ngươi đã lựa chọn bỏ qua nàng vì thứ đạo nghĩa chó má của ngươi, vậy thì hiện tại không có tư cách quản nàng.”

Lời của Sát Thiên Mạch giống như sét đánh giữa trời quang, đâm vào tầng ngăn cách cuối cùng trong tâm linh của nàng. Chân tướng năm xưa... thì ra bọn họ đều biết... chỉ mình nàng là không rõ ràng. Hồng Diệp ôm đầu, cảm giác đầu đau như búa bổ, một màn đoạn tình kia, nàng đã tự phong bế lại để quên đi, giờ lại hiện rõ mồn một trong tâm khảm.

“Các ngươi... các ngươi...”

Hồng Diệp tay thoáng run chỉ vào Bạch Tử Họa, lại chỉ vào Sát Thiên Mạch, cổ họng nghẹn nghẹn nói không ra lời. Cứ tưởng rằng mình thông minh, thì ra từ đầu đến cuối nàng chỉ là một con ốc. Đáng thương cho nàng, còn tự cho rằng bản thân cao thượng thì ra... thì ra nàng chẳng qua chỉ là thứ đồ vật giúp người ta tu luyện mà thôi. Trước kia đọc tiểu thuyết tu tiên, vẫn thường thấy mấy chữ “đại đạo vô tình”, quả nhiên là vô tình. Ông trời già, ông tính kế ta thật hay!

Bạch Tử Họa nhìn nàng, ánh mắt thoáng xẹt qua một tia không đành lòng nhưng thủy chung vẫn không mở miệng. Sát Thiên Mạch thờ dãi một tiếng khe khẽ, lại nói tiếp.

“Đừng trách ta, những chuyện này, muội sớm muộn gì cũng phải biết.”

Hồng Diệp lắc đầu, muốn vứt hết tất cả âm thanh vừa nghe được ra khỏi đầu, nhưng lắc mãi lắc mãi, mắt lại ướt đẫm. Nàng đưa tay lau mặt đi, nhưng chẳng mấy chốc nước mắt lại tuôn ra. Nước mắt tuôn trào như thác đổ, hai mắt như có màn sương giăng mờ, không nhìn rõ xung quanh nữa.

Từng cảnh tượng khi còn ở trong Càn Khôn Vấn Tình Cốc lần lượt hiện ra trong đầu nàng. Dịu dàng như thế, chân thành như thế, hóa ra đều chỉ vì muốn dùng nàng để mài dũa vô tình đạo của hắn. Hắn chưa từng thật tâm để ý đến nàng sao?

“Ta còn cho rằng... ngươi ít nhất cũng từng thật lòng với ta...”

Nàng cười khổ, ánh mắt mông lung tối dần. Trước khi ý thức hoàn toàn mất đi, nàng mơ hồ cảm thấy có một vòng tay quen thuộc ôm lấy mình. Thật mệt mỏi, thật muốn tiếp tục ngủ say không phải tỉnh lại nữa.

Ngay lúc này, chuyện khiến người ta khó mà ngờ tới đột nhiên xuất hiện.

Trên người Hồng Diệp đột nhiên xuất hiện một đạo hồng quang rực rỡ. Hồng quang quán quát quanh người nàng một lúc rồi phóng lên cao, chậm rãi kết lại thành hình dạng một cái vương miện, quang mang vạn trượng kinh động tứ phương.

Vừa thấy một màn này, Bạch Tử Họa cùng Sát Thiên Mạch đồng thời giống như bị điện giật, nháy mắt hóa đá. Mà hồng y thiếu nữ trong lòng Sát Thiên Mạch lại hoàn toàn ngủ say, không có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy.

“Tiên Linh hoàng ấn!?”

Sát Thiên Mạch trong nháy mắt kích động đến mức cả người run rẩy, bởi vì từ trên Tiên Linh hoàng ấn hắn nhận được một cỗ khí tức quen thuộc từ tận sâu trong huyết mạch.

Thế nhân chỉ biết Lưu Hỏa Phi Đổng Sát Thiên Mạch xuất hiện ở Yêu giới, sau lại đại triển thần thông thu phục yêu ma hai giới xưng vương mà không biết thân thế thật sự của hắn. Rất lâu rất lâu trước kia, khi chỉ là một đứa trẻ, bên tai Sát Thiên Mạch luôn có những tiếng nói nhắc nhở hắn. Tên hắn là Sát Thiên Mạch, là tộc nhân của Tiên Linh tộc cao quý mà cường đại trong truyền thuyết.

Suốt những năm tháng sau đó, Sát Thiên Mạch một thân một mình vượt qua tất cả, từng chút thông tin về Tiên Linh tộc trong cổ thư đều chú ý từng ly từng tý. Người trong thiên hạ nói Sát Thiên Mạch chỉ yêu thích dung mạo bản thân, không quan tâm quyền thế, cứ cách một đoạn thời gian đều sẽ bề quan đường nhan mà đâu biết mỗi lần “bề quan” ấy, hắn đều liều mạng trong Thần Ma bí cảnh, tìm kiếm Tiên Linh thành trong vô vọng.

Cho đến khi nàng xuất hiện...

Tiên Linh hoàng ấn tái hiện đại biểu cho thứ gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Lục giới lúc này như bị một cơn đại hồng thủy quét qua, người người đều có cảm giác chấn động. Thời đại của các vị thần đã qua đi, trong số các vị thần chỉ còn lại Yêu thần bị phong ấn và Ma thần đã ngủ say nhiều năm. Mà hoàng tộc Tiên Linh sau khi hấp thu toàn bộ truyền thừa lại có năng lực tương đương với một vị thần xuất thế.

Thiên thần hàng lâm, phong vân biến sắc. Đây mới chỉ là khởi đầu...

“Tôn thượng! Đây thật sự là Tiên Linh hoàng ấn sao?”

Đệ tử Tiên môn từng nhóm kéo đến đứng sau Bạch Tử Họa. Mấy vị chương môn nhìn nhau, cuối cùng vẫn là chương môn Bồng lai lên tiếng.

“Là Tiên Linh hoàng ấn.”

Bạch Tử Họa lạnh nhạt đáp lời, ánh mắt nhìn về phía trận doanh yêu ma bên kia có chút phức tạp.

“Chúc mừng Ma Quân đã bắt giữ được người mang Tiên Linh hoàng ấn!” Trận doanh yêu ma vừa xuất hiện liền đắc ý reo hò hoàn toàn không để trận doanh tiên môn đệ tử vào trong mắt.

Ngay tại lúc này, trên không trung Tiên Linh Hoàng Ấn đột nhiên hiện lên ra một trận sương khói, cùng quang mang trên người Hồng Diệp dung hội ở chung một chỗ, mọi người ở đây thấy được cảnh tượng thần dị này thì một cái bóng dáng điểm lệ đột nhiên ở trên không trung hiện lên...

Mắt như nước mùa xuân, lông mày như núi xa, tóc dài như mây, tuyết sắc vô song. Khuynh quốc khuynh thành!

Ở thời khắc người kia xuất hiện, trong lòng Sát Thiên Mạch dâng lên một cảm giác khó tả, dường như người này và hắn có một mối liên hệ nào đó.

Trên không trung, người kia ánh mắt chậm rãi chuyển động, sóng mắt lưu chuyển, uyển chuyển động lòng người, từ từ nhìn quanh, dần dần chuyển dời đến bóng dáng Sát Thiên Mạch đang ôm Hồng Diệp trên không trung.

“Con trai ta...”

Người thần bí hiện giữa không trung cùng quang ảnh của Tiên Linh hoàng ấn, câu đầu tiên nói ra lại kinh người đến vậy.

“Sát Thiên Mạch... đừng bao giờ quên con là hậu nhân của Hoàng tộc Tiên Linh vĩ đại!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Người vẫn luôn bị coi là địch nhân của tiên môn, Ma Quân Sát Thiên mạch không ngờ có một lai lịch kinh người đến như vậy. Mà ảo ảnh của người vừa xuất hiện, chỉ sợ cũng không đơn giản.

“Ta chính là hoàng tộc Tiên Linh đời trước – Sát Phá Thiên.” Thân ảnh trên không trung nhẹ giọng nói “Năm ấy ta tìm hiểu pháp tắc ẩn giấu trong thiên địa, muốn Tiên Linh tộc trở nên càng cường đại hơn nữa... Không ngờ vì ta có ý muốn thành Thần, lại liên lụy Tiên Linh tộc diệt vong trong Thiên phạt... Chính vào giây phút ta trở thành Thần, tộc nhân của ta, thế tử của ta đều đã định trước phải chôn cùng ta.”

“Thiên thần hàng lâm, phong vân biến sắc. Giờ khắc ấy ta cuối cùng cũng hiểu câu nói này.”

“Trời diệt Tiên Linh tộc, chỉ vì tộc ta đã sinh ra một vị Thần mới! Đây là cái giá của một vị Thần!”

“Con trai ta, truyền nhân của ta! Các ngươi hãy thay ta tái hiện lại huy hoàng của Tiên Linh nhất tộc. Trời muốn diệt tộc ta, vậy hãy nghịch thiên mà đi.”

Thanh âm của Sát Phá Thiên đều đều, hoàn toàn không có cảm xúc.

“Phá rồi lại lập, tóm lại ta khi đó, đột nhiên đại triệt đại ngộ... Cho nên ta tận đi tu vì từ lúc sinh ra, duy trì Tiên Linh nhất tộc mạch sống không tiêu tan, đem Tiên Linh Hoàng Ấn đẩy vào vô tận luân hồi tìm kiếm người thích hợp, lại đem con trai ta khi đó còn chưa thức tỉnh phong ấn lại đưa đến phương xa, vẹn vẹn bảo lưu lại một điểm mạng nguyên cuối cùng mà lâm vào ngủ say...”

“Cho đến một ngày, ta ở trong vĩnh hằng yên lặng đột nhiên thức tỉnh... Rốt cục có một ngày, người mà ta chờ đợi đã tới.”

“Nàng gọi là Hồng Diệp. Người mang theo Tiên Linh Hoàng Ấn, vì Tiên linh tộc mang đến hy vọng, trải qua khảo nghiệm của ta thuận lợi tiếp nhận vị trí Hoàng tộc Tiên Linh.”

“Trong khảo nghiệm của ta, ta hỏi nàng vì sao cần truy cầu lực lượng? Nàng nói nàng muốn bảo hộ người bên cạnh, vĩnh viễn sẽ không trở thành gánh nặng của người ấy. Thật sự là một cô bé khá ái!”

“Mà ta, tuy rằng muốn che chở tộc nhân, nhưng lại càng có dã tâm muốn trở thành Thần, ngạo thị thế nhân.”

Sát Phá Thiên nghiêng đầu hơi trầm tư rồi chậm rãi nói tiếp.

“Cho nên, ta đem tự thân linh phách hóa thành tạo hóa nguyên khí thuần chính nhất tặng cho nàng, để nàng có thể thực hiện mộng tưởng của mình. Chờ một điểm ý niệm của ta cuối cùng tàn đi, đó là lúc chân chính tan biến trong cuộc đời...”

“Duy nhất để cho ta cảm thấy vui mừng... Đó chính là, ở thời điểm cuối cùng trước khi mất đi rốt cục ta cũng gắp lại huyết mạch của ta, kiếp này không tiếc nuôi nấng!”

Sát Phá Thiên bóng dáng dần dần trở nên hư ảo, giống như sương khói vậy tản ra, tuy nhiên con người vẫn chăm chú nhìn vào con trai mình, ánh mắt tràn đầy từ ái.

“Nhớ kỹ, sức mạnh nếu không dùng đúng chỗ, nhất định sẽ biến thành tai họa... Nhớ kỹ...”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hoa Thiên Cốt Bái Sư (1)

“Thân phận của tân chủ môn Mao Sơn được làm rõ, Mao Sơn từ một tông phái nhỏ bé hạng hai của Tiên giới chẳng mấy chốc trở thành đối tượng tranh đoạt của nhiều thế lực. Đáng phải kể nhất trong đó là đại chiến giữa người đứng đầu chúng tiên là Trường Lưu thượng tiên và người đứng đầu vạn ma, Sát Thiên Mạch” – trích Tiên giới bát quái lục.

Hoa Thiên Cốt mơ màng mở trang sách trên tay, trong lòng không ngừng cảm thấy lo lắng cho tỷ tỷ xinh đẹp. Tuy rằng cô bé còn chưa hiểu rõ sự đời nhưng cũng cảm giác được Mao Sơn hiện tại chắc phải chịu rất nhiều áp lực, không biết tỷ tỷ xinh đẹp hiện tại thế nào rồi.

Ông lão ở trên bục giảng nói thao thao bất tuyệt, Hoa Thiên Cốt nghe mà đầu xoay vòng vòng. Chẳng có tác dụng gì cả, không bằng đi đọc sách của Thanh Hư trưởng lão, hơn nữa cô bé không được ngủ đủ giấc, bất tri bất giác gục xuống bàn ngủ gật.

Đột nhiên có ai đẩy bả vào mặt mình, Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên, giật mình thấy ông lão đang đứng trước mặt. Kinh Thủy ngồi bên cạnh ra sức nháy mắt.

“Người mới sao? Trước kia chưa từng thấy người, tên là gì?”

“Hoa, Hoa Thiên Cốt...”

“Tục ngữ nói cần cù bù khả năng, người ở lớp Quý mà không có chút tự giác nào. Người ta là người lớp Giáp còn chăm chú nghe giảng, người lại đi ngủ. Xem ra những điều ta giảng người đã biết hết rồi, vậy ta sẽ kiểm tra người, nếu không trả lời được thì chép lại quyển sách này hai mươi lần cho ta.”

Chòm râu bạc của Đào ông run lên, gương mặt lại hồng hào, rất giống quả đào chín có cái lá dài màu trắng, có điều vỏ quả đào này nhiều nếp nhăn quá, trông vô cùng buồn cười.

Nếu là bình thường Hoa Thiên Cốt còn muốn nghiên cứu một chút, nhưng lúc này cô bé chẳng có tâm trạng nào nữa. Bao nhiêu ánh mắt tràn đầy hứng thú đang nhìn chăm chăm, mà phần lớn còn có ác ý muốn thấy mình bẽ mặt, cảm giác này thật giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

A Di Đà Phật, cầu trời phù hộ, chỉ cần mình không gây phiền toái gì tới tai Tôn thượng là được. Biết thế hôm nay mang Đường Bảo theo, có nó ở trong tai thì còn sợ gì nữa!

“Người thử liệt kê thứ tự cung vật dựa theo cấp bậc tiên nhân xem nào.”

Hoa Thiên Cốt và Kinh Thủy ở bên cạnh cùng thở phào một hơi, đây không phải là chuyện vừa mới nói sao, vẫn còn đang ở hòng đây này. Ha ha ha, trời đất phù hộ mình rồi!

Hoa Thiên Cốt rất nhanh kể ra bảy vật kia.

Đào ông thấy không làm khó được cô bé, bèn nói: “Xem ra người cũng biết nhiều, kể ra vài vị tiên, nêu rõ cấp bậc tiên giới, xếp hạng, môn phái của họ đi.”

Kinh Thủy nghe xong, nảy ra ý viết đáp án lên đùi Hoa Thiên Cốt, lại bị Đào ông trừng mắt, tưởng ông già hồ đồ rồi, mắt mờ rồi hả?

Hoa Thiên Cốt nhớ lại những điều Đường Bảo đã từng nói với mình, không chút hoang mang kể lại, sau đó lại nhớ tới những tiên nhân gặp ở Quần tiên yến, nói thao thao bất tuyệt.

Xung quanh bắt đầu xì xào, ngay cả Kinh Thủy cũng tròn tròn mắt, những người Hoa Thiên Cốt kể có rất nhiều người cô bé chưa từng nghe tên, nhưng Hoa Thiên Cốt lại nói như thật sự đã gặp rồi vậy.

Đào ông đã không nén nổi giận, hừ lạnh nói: “Vậy ta lại hỏi người, thượng cổ thần khí là cái gì?”

Nơi nơi đều yên tĩnh, vấn đề này căn bản không được dạy, hơn nữa bởi vì thần khí là vật phong ấn, vốn bị cấm kỵ, số người biết rất ít. Đào ông rõ ràng có ý gây khó dễ.

Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi, may mà lúc trước đã được nghe Đồng Phương Úc Khanh nói qua, lại cộng thêm sách của Thanh Hư đạo trưởng cô bé cũng

biết được chút ít.

“Có đàn Lưu Quang ở phương Đông, chuông Hoan Tư ở phương Nam, Phù Trầm châu ở phương Tây, đỉnh Bốc Nguyên ở phương Bắc, ô Trích Tiên trên Trời, thước Huyền Trấn dưới Đất, ngọc Viêm Thủy ở Cối Sống, kiếm Mẫn Sinh ở Cối Chết, xích Thuyền Thiên ở Thích phương và nghiên Bát Quy của Vọng phương.” (*)

(*) Trong tái bản gần đây nhất của Hoa Thiên Cốt, Fresh Quả Quả đã sửa đổi một số chi tiết trong truyện, trong đó số lượng thần khí từ mười sáu chiếc xuống mười chiếc có tên lần lượt như trên. Theo như mình biết thì đây cũng là tên của thập phương thần khí trong “Son Hải kinh” – một cuốn sách cổ thuộc hàng kinh điển của Trung Quốc có mô tả nhiều câu chuyện thần thoại, địa lý, động thực vật, vu thuật, tôn giáo... Nói chung thì mấy truyện tiên hiệp, huyền huyền ngày nay đều lấy cảm hứng từ cuốn này mà ra, một số địa danh như Thục sơn, Mao sơn, Trường Lưu... cũng được miêu tả chi tiết trong này luôn :3

“Trong mười món thần khí chỉ còn lại chín món còn năng lực bảo vệ, đặc biệt là đàn...”

Thấy Đào ông kinh ngạc, mặt từ đỏ sang trắng, Hoa Thiên Cốt lập tức ngậm miệng.

Đào ông hoảng hốt lùi ra sau hai bước, mắt tròn xoe, hoảng sợ nói: “Làm sao có thể... làm sao sao người biết...”

Biết cái gì? Biết đàn Lưu Quang là thần khí Trường Lưu Sơn bảo vệ sao? Trong sách có viết mà, chẳng những đàn Lưu Quang, những món khác trừ vài món không có ghi chép rõ ràng ra thì khi nào rơi xuống tay người nào, từng môn phái nào bảo vệ, đều nói rất rõ. Hơn nữa chẳng lẽ chuyện tỷ tỷ và mình đến Quần Tiên yền thông báo chuyện xích Thuyền Thiên bị mất Tôn thượng không nói ra? Hoa Thiên Cốt cảm thấy thật kì quặc, khê lăm bầm.

“Xích Thuyền Thiên của Mao Sơn bị cướp rồi...”

Cô bé không biết chuyện này kinh khủng đến mức nào, ngay cả chuyện Yêu Thần xuất thế, ngoài chương môn các phái cùng trưởng lão, thì rất ít người biết. Hoa Thiên Cốt đọc bản ghi chép rất dễ dàng nên cho rằng đơn giản, lại không biết mỗi thứ trong sách là một bí mật kinh thiên động địa. Hồng Diệp sơ dĩ dễ dàng giao nó cho Hoa Thiên Cốt phần vì nàng đã biết rõ những chuyện này, phần vì cho rằng đây là thứ vốn thuộc về Hoa Thiên Cốt. Đáng tiếc một cô bé đơn thuần như Hoa Thiên Cốt, những chuyện này lại không hiểu rõ.

Mặt Đào ông xanh mét, há hốc miệng rất lâu không nói được câu nào rồi lạnh lùng bảo: “Người đi theo ta!” Nói xong phất tay áo đi mất.

Lớp học hỗn loạn. Hoa Thiên Cốt nhìn Kinh Thủy mà không hiểu thế nào, tại sao trả lời được cũng muốn phạt mình! Hu hu hu...

Hoa Thiên Cốt chạy theo sau Đào ông, không ngờ ông lão râu tóc bạc phơ này lại đi nhanh đến vậy.

Chỉ chốc lát sau hai người đã vào Trường Lưu điện, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy Đào ông hỏi đệ tử bên cạnh gì đó, đệ tử đáp: “Tam tôn đang ở trong điện nghị sự.”

Cô bé không kiềm được kinh ngạc, nhanh như vậy đã có thể gặp Tôn thượng? Hay là Đào ông đi nhanh như thế là kéo mình đến để Tôn thượng trị tội? Thảm rồi!

Tiếp tục đi theo Đào ông vào trong, nhìn đáng vẻ vội vàng của người phía trước, Hoa Thiên Cốt càng thấp thòm bất an. Rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng nghị sự, cô bé không nhìn được nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch loạn nhịp theo từng tiếng gõ cửa.

Cuối cùng cánh cửa tuyệt đẹp khảm đầy đá quý, cao lớn nặng nề từ từ được đệ tử hai bên đẩy ra. Hoa Thiên Cốt vừa nhìn đã thấy Bạch Từ Họa ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện, tim lập tức vỗ cánh bay về phía người.

Bạch Từ Họa vẫn một thân áo trắng không dính bụi trần như trước, nhưng bên hông đeo thêm một đai vàng khá rộng, khiến người tăng thêm vài phần cao quý cùng ngạo khí, ánh mắt xa xăm không rõ đang nghĩ gì, vẻ mặt cũng thêm vài phần lạnh lùng uy nghiêm. Tư thái cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, khiến Hoa Thiên Cốt không nhìn được muốn cúi người bái lạy.

“Tham kiến Tôn thượng, Thế tôn, Nho tôn.” Đào ông hành lễ, quay đầu lại nhìn Hoa Thiên Cốt, cô bé lúc này mới phản ứng kịp, vội cúi đầu bái kiến.

“Có chuyện gì?”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thanh âm uy nghiêm mà trầm thấp bèn len lén liếc nhìn. Đó là một người đàn ông mặc đồ đen, lớn tuổi hơn Tôn thượng, con người thâm thúy, hỏi người khác nhưng cũng không thèm liếc mắt một cái, mày nhíu chặt, trên trán có một vết sẹo rất sâu, trông nghiêm khắc lại hơi dữ dằn, khí thế hùng hổ, dễ nhận ra là một người rất khó tính. Nhưng dù thế vẫn vô cùng tuấn mỹ.

Người này chắc hẳn là Thế tôn Ma Nghiêm.

Vậy người ngồi bên trái, không phải, là năm mới đúng, có lẽ là Nho tôn Sinh Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Cốt vô cùng xấu hổ.

Khác hẳn hai người kia, Sinh Tiêu Mặc đeo đai ngọc mặc áo tím, biếng nhác mà nho nhã, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường phủ kín bằng ti ngọc cảm đặc biệt làm riêng cho mình. Hắn đang nghịch một cây tiêu dài, xoay nhanh trên đầu ngón tay trắng nõn thon thả.

Ma Nghiênm và Bạch Tử Họa có lẽ đã quen nhìn dáng vẻ này của hân, nên cũng mặc kệ, không thèm để ý.

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy chiếc tiêu bạc kia xoay, cảm thấy hơi văng đầu, thậm chí không hổ là Tam tôn, cho dù dung mạo, khí chất hay tiên tư đều nổi trội hơn người. Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa, lại phát hiện Tôn thượng so với hai người còn lại lại càng nổi bật, xuất chúng hơn. Thấy Bạch Tử Họa đang nhìn mình, Hoa Thiên Cốt hơi xấu hổ cúi đầu, hai tai đỏ bừng.

Đào ông mở miệng bẩm báo, Hoa Thiên Cốt không hiểu ông ta nói gì, đoán chừng ông ta dùng truyền âm nói gì đó với Tam tôn.

Hu hu hu, cáo trạng thì cứ cáo trạng, việc gì mà phải lén lút như thế, làm cô bé muốn phản trần nhưng không biết phải phản trần cái gì.

Sênh Tiêu Mặc giống như từ từ nổi lên hứng thú, không chơi tiêu trong tay nữa, ngồi thẳng người dậy, nhìn Hoa Thiên Cốt nói:

“Nhị sư huynh, đây là cô nhóc mà người kia ủy thác cho huynh?”

Bạch Tử Họa không lên tiếng, cũng chẳng gật đầu, gương mặt không chút biểu cảm, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn Hoa Thiên Cốt nhưng lại giống như không nhìn cô bé khiến Hoa Thiên Cốt mơ hồ có cảm giác người đang thông qua mình mà liên tưởng đến ai đó hoặc sự việc gì đó.

Ma Nghiênm hừ lạnh:

“Đệ sao có thể tùy tiện mang một kẻ không rõ danh tính như thế về Trường Lư chứ? Lại còn là người do cô ta ủy thác, ai biết cô ta có dụng ý gì?”

“Sư huynh!” Bạch Tử Họa hơi nhíu mày lạnh nhạt nói.

“Ta nói sai sao? Quan hệ của cô ta và Sát Thiên Mạch hiện tại ai ai cũng biết, tuy rằng cô ta đã tiếp quản Mao Sơn lại được lòng Mao Sơn đệ tử nhưng ai biết cô ta có phải nội gián của yêu ma không? Con nhóc này vừa nhìn đã thấy có vấn đề, thiên sát cô tính, hại người hại mình, đừng nói với ta đệ vì tình nghĩa cũ với cô ta mà thu nhận con nhóc này!”

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ. Lôi Thế tôn không chỉ nói mình mà còn có ý trách cứ Bạch Tử Họa, mơ hồ còn ám chỉ tỷ tỷ nữa. Cô bé muốn biện minh lại không dám mở miệng, nếu Bạch Tử Họa khiến người ta cảm giác khó có thể hít thở nổi, thì sự uy nghiêm này của Ma Nghiênm quả thực khiến người ta ngộp thở, chỉ cần một ánh mắt lướt qua cũng đủ khiến người khác cảm thấy sống không bằng chết. Thảo nào Trường Lư Sơn từ trên xuống dưới ai nấy đều kiêng kị Thế tôn như thế.

Sênh Tiêu Mặc cười cười nói: “Đại sư huynh đừng quan trọng hóa vấn đề, nhị sư huynh làm gì tất có ý của huynh ấy.”

Sau đó nháy mắt với Đào ông. Đào ông cúi người lui ra ngoài. Trong đại điện to lớn, Hoa Thiên Cốt phải một mình đối mặt với Tam tôn, trong lòng càng lo lắng. Bây giờ điều cô bé chú ý nhất là nét mặt Bạch Tử Họa có biểu hiện không vui nào không.

“Nghe nói người là người đã cùng tân chương môn Mao Sơn tới Quần Tiên yến báo tin xích Thuyền Thiên bị cướp, Mao Sơn bị diệt, người tên là gì?” Sênh Tiêu Mặc hỏi, giọng nói dịu dàng mang theo sự ngọt ngào mê đắm chết người không đèn mạng, dịu dàng đến nỗi Hoa Thiên Cốt sồn cả da gà.

“Hoa Thiên Cốt.”

“Ừm, thật là một đứa bé ngoan. Nào, nói cho Nho tôn nghe, sao người biết thần khí Trường Lư Sơn bảo vệ là đàn Lư Quang?”

Lưng Hoa Thiên Cốt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô bé thật hy vọng hân có thể nghiêm khắc quát mình giống như Ma Nghiênm Thế tôn, giọng điệu dỗ dành trẻ con như thế này quả thực khiến cô bé không biết phải làm sao.

“Trong sách Thanh Hư đạo trưởng viết nói thế.” Hoa Thiên Cốt thành thật trả lời.

“Sách gì?” Ma Nghiênm nhíu mày, ánh mắt sắc bén như có thể xuyên qua tất cả.

“Sách ‘Lục giới toàn thư’ do Thanh Hư đạo trưởng viết. Ông ấy trước khi chết giao cho tỷ tỷ, tỷ tỷ nói sách này không có tác dụng gì với tỷ nên đưa cho con...”

“Khoan! Tỷ tỷ của người có phải là tân chương môn Mao Sơn – Hồng Diệp không?”

“Lại là cô ta!” Ma Nghiênm hừ lạnh.

“Trong sách viết những gì?” Lần này lại là Bạch Tử Họa lên tiếng.

“Trong sách có toàn bộ những chuyện của Lục giới, không giống như Tiên giới bát quái lục, đây đều là tâm huyết mà Thanh Hư đạo trưởng nghiên cứu trong nhiều năm.” Hoa Thiên Cốt cung kính đáp.

“Có nhắc tới thần khí không?”

“Ngoài một số món không biết rơi xuống ở đâu, những thần khí khác đều có viết.”

Ma Nghiênm nheo mắt: “Những món khác ở trong tay phái nào đều nói?”

“Đúng vậy.”

Sênh Tiêu Mặc và Bạch Tử Họa nhìn nhau, thứ quan trọng như vậy nếu rơi vào tay bọn yêu ma...

“Tỷ tỷ của ngươi có xem qua cuốn sách này không?”

“Không có! Tỷ ấy ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn liền đưa cho con.” Hoa Thiên Cốt hơi chán chường rồi nói “Con nghe thấy tỷ ấy nói cái gì mà những chuyện này tỷ ấy sớm đã biết cả, không cần phải giữ cuốn sách này.”

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hoa Thiên Cốt Bái Sư (2)

“Tỷ tỷ của ngươi không hề xem qua Lục giới toàn thư, làm sao lại biết được những thứ ghi trong này?” Vẫn là Sênh Tiêu Mặc ôn hòa nói.

Hoa Thiên Cốt hơi do dự, nói những chuyện này sẽ không gây bất lợi cho tỷ tỷ chứ. Cô bé liếc nhìn Bạch Tử Họa ở trên cao, lại nhìn sang Nho tôn và Thế tôn, cúi đầu nói.

“Chuyện này là thật, tỷ tỷ sau khi nghe Thanh Hư đạo trưởng nói cuốn sách đó là Lục giới toàn thư do ông ấy viết liền đưa cho đệ tử giữ mà không hề động vào chút vào. Đệ tử khi ấy nghĩ đây là đồ của Mao Sơn, lại là di vật của Thanh Hư đạo trưởng nên định từ chối. Nào ngờ tỷ ấy nói nội dung trong này tỷ ấy đã sớm biết cả, giữ lại không có tác dụng gì nên tặng cho đệ tử.”

Tam tôn yên lặng nhìn nhau, cũng không biết là đang truyền âm thảo luận hay suy nghĩ thứ gì. Cuối cùng Ma Nghiêm lên tiếng đánh vỡ sự im lặng.

“Mang lên đây.”

Hoa Thiên Cốt ngần ngại, không cử động.

“Ta bảo ngươi mang lên đây.” Giọng điệu Ma Nghiêm nóng nảy, sắc mặt đe dọa, hẳn không tin lại có đệ tử nào dám không nghe lệnh.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, trong lòng đắn đo, dù sao đây cũng là đồ của Mao Sơn, bên trong còn ghi lại rất nhiều chuyện lớn cơ mật của môn phái. Nếu để người khác xem, có nghĩa là phụ sự nhờ vả của Thanh Hư đạo trưởng và tỷ tỷ. Hơn nữa theo lời Thế tôn, thì ra phái nào giữ thượng cô thần khí nào bọn họ không hề hay. Chẳng biết Thanh Hư đạo trưởng tìm được chuyện đó ở đâu rồi viết toàn bộ vào Lục giới toàn thư. Các phái khác đều sợ thần khí xảy ra chuyện hoặc không muốn rơi vào cảnh bị thăm sát như Mao Sơn, đâu ai muốn người khác biết chuyện bốn môn có thần khí. Như vậy nếu bị Tam tôn xem, thần khí ở đâu, bọn họ sẽ biết hết.

Tuy rằng trong lòng tuyệt đối không có ý hoài nghi Tam tôn, nhưng nhiều người biết thì càng không an toàn. Tiến thoái lưỡng nan, Hoa Thiên Cốt chỉ có thể kiên định trả lời:

“Mong Thế tôn thứ tội, Lục giới toàn thư này là của phái Mao Sơn, trong đó có rất nhiều chuyện cơ mật quan trọng của phái Mao Sơn và các phái khác, không tiện để người ngoài đọc. Con tuy chỉ là một đệ tử nhỏ bé nhưng trước đó đã nhận được ủy thác từ tỷ tỷ, không có sự đồng ý của tỷ ấy, đệ tử không dám giao nó ra.”

Sênh Tiêu Mặc nghe lại càng lúc càng hưng phấn, càng ngày càng có hứng thú với quyển sách kia và tân chương môn phái Mao Sơn. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dám trái lệnh sư huynh, lại còn vì một vị “tỷ tỷ” mới quen biết không lâu chứ. Cũng không biết người kia lợi hại thế nào mà hết nhị sư huynh đến con nhóc này đều đứng ra bênh vực. Nhóc con này coi như có nghĩa khí, có trò hay để xem rồi.

“Buồn cười, nói nghe như kiểu ta nhòm ngó đạo pháp của lão ta vậy, cho dù có thêm mười phái Mao Sơn, Trường Lưu Sơn ta cũng không thèm để vào mắt. Lão ta có gan viết chuyện quan trọng của phái mình và các phái khác ra sách, sao ta không thể đọc? Mang lên đây cho ta!”

Hoa Thiên Cốt không ngừng kêu khổ trong lòng nhưng cô bé lại không thể phụ lòng tỷ tỷ, cuối cùng chỉ có thể đứng thẳng người, kiên định nói: “Xin Thế tôn thứ tội!”

“Ngươi muốn làm phản phải không?” Ma Nghiêm đập bàn, làm Hoa Thiên Cốt thiếu chút nữa quỵ xuống trước bóng dáng uy nghiêm kia, nhưng nàng vẫn đứng im chịu áp lực thật lớn như mây đen dày đặc trên đầu.

Sênh Tiêu Mặc ngồi bên nhếch miệng cười xấu xa, ha ha, đại sư huynh bị chọc phát điên rồi.

“Sư huynh, sư đệ, hai người tạm thời lui xuống trước đi, đứa trẻ cũng có chỗ khó xử của mình, để ta nói chuyện với nó.” Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt đáng thương Hoa Thiên Cốt cầu cứu mình, bắt tắc dĩ nói.

“Hừ, người là người mang về, tự người dạy dỗ đi.” Ma Nghiêm phẩy tay áo bỏ đi.

Sênh Tiêu Mặc thất vọng ngáp dài, xoay xoay ngân tiêu, tạo thành một vòng tròn bạc đẹp mắt, sau đó hậm hực đi ra ngoài. Hắn đang chờ xem kịch vui mà. Lần nào cũng như vậy, nhị sư huynh thật nhàm chán! Nhưng mà chỉ có nhị sư huynh mới có thể dùng cương vị chương môn lung lay được ý đại sư huynh. Bằng không bông hoa nhỏ cố gắng không run rẩy đang đứng trong đại điện giờ này có lẽ đã gặp chuyện không hay rồi.

Đột nhiên trong đại điện chỉ còn hai người họ, Hoa Thiên Cốt cầu trời phù hộ Tôn thượng không nghe thấy tiếng tim mình đang đập vào giờ phút này.

“Thập Nhất đã giúp người sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi chứ? Ở đây thế nào? Đã quen chưa?”

Hoa Thiên Cốt có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn người, không hiểu vì sao ngữ điệu người lại ôn hòa đến vậy, khiến người ta có cảm giác vô cùng gần gũi và thân thiết.

“Vâng, tất cả đều rất tốt.” Nếu mỗi ngày đều có thể nhìn người thì còn tốt hơn, Hoa Thiên Cốt thầm bổ sung một câu trong lòng.

“Người là thể tục phạm thai, số mệnh lại kì dị, không thể bằng các đệ tử có tiên tư trong núi, trước kia lại nhiều tà vật bám bên người, thể chất yếu kém, tu luyện tiên pháp đúng là miễn cưỡng. Cho nên càng phải chịu khổ cố gắng hơn người thường mới được.”

Trong lòng Hoa Thiên Cốt chợt ám áp, lần đầu tiên có người quan tâm tới cô bé như vậy. Tiên tư không đủ, vậy lấy cần cù chăm chỉ mà bổ sung vào, tỷ tỷ đã ủy thác mình cho Tôn thượng, mình nhất định sẽ không làm tỷ tỷ và Tôn thượng thất vọng.

“Đệ tử biết rồi.”

Nói xong bước lên bậc thang đứng trước mặt Bạch Tử Họa, tâm trạng cũng thấp thỏm theo mỗi bước chân. Cô bé giờ hai tay lên, cúi đầu, đưa bản “Lục giới toàn thư” trình lên trước người.

Mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi: “Tại sao lại làm thế này?”

“Đệ tử mới gây ra đại họa ở lớp học, xin Tôn thượng trách tội. Hơn nữa nếu Tôn thượng giữ cuốn sách này, tỷ tỷ biết được có lẽ cũng không trách đệ tử.”

Bạch Tử Họa dường như không ngờ cô bé lại phản ứng nhanh tới vậy, con người đen như mực của Bạch Tử Họa càng thêm thâm trầm, nhìn chăm chú Hoa Thiên Cốt khiến cô bé bất ngờ, vội cúi đầu xuống.

“Tỷ tỷ giao cho đệ tử cuốn sách này nhưng đệ tử nông cạn không hiểu hết được giá trị của nó. Tôn thượng thì khác, trong này có ghi chép lại rất nhiều cách trừ ma diệt quỷ, bảo vệ thần khí phòng ngừa Yêu Thần xuất thế, sẽ rất có ích cho người lãnh đạo Tiên giới như Tôn thượng.”

“Huống hồ đã xảy ra chuyện âm ỉ thế này, cuốn sách để ở chỗ con đã không còn an toàn. Bên trong lại ghi chép nhiều việc quan trọng như vậy, nếu bị kẻ khác cướp đi, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Mà hiện giờ Thiên Cốt không có năng lực bảo vệ cuốn sách này, sách ở chỗ Thiên Cốt tuyệt đối là họa chứ không phải phúc.”

“Rất tốt.” Bạch Tử Họa nhận sách. Ngón tay không cần thận đụng vào ngón tay cô bé, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ hít vào một hơi thật sâu, quả thực lạnh như băng.

Ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa, cô bé cảm thấy người quá đẹp, quá hoàn mỹ, trên người không có lấy một chút nhân khí, trong lòng tự dung cảm thấy xa cách và mất mát. Cũng khó trách, Tôn thượng vốn là một vị thượng tiên xa tít trùng khơi, như băng như sương, khó mà với tới. Thật tò mò muốn biết giữa Tôn thượng và tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì.

“Nếu sau này có ai gọi chuyện muốn hỏi người về thần khí, người bảo Thập Nhất bẩm báo cho ta. Trường Lưu Sơn nhiều đệ tử như vậy, đương nhiên không thiếu người thích gây rối, sau này người làm gì cũng phải cẩn thận.”

“Đệ tử biết rồi.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Hoa Thiên Cốt đi đến bên cạnh cửa, đột nhiên quay đầu lại cười với Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, có phải sau này con sẽ rất khó có cơ hội gặp ngài không?”

Giọng điệu nàng không còn chín chắn như vừa rồi, mà lại có vẻ ngây thơ lương thiện.

Bạch Tử Họa giật mình.

Mơ hồ nhớ tới một bóng hình nhỏ, ánh mắt sâu lắng tuyệt vọng, về mặt thể lương nhìn mình nói: “Ca ca, có phải sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại không?” Trong một thoáng, bóng hình trong kí ức mơ hồ hợp lại làm một với bóng người trước mặt khiến người tâm trí kiên định như Bạch Tử Họa cũng luống cuống.

“Mặc dù các người rất ít khi được gặp ta, nhưng phải luôn nhớ rằng ta lúc nào cũng dõi theo các người từ trên điện cao.”

Bóng dáng nhỏ bé ấy rời khỏi đại điện, đại môn lại ầm ầm khép kín, xung quanh cực kì yên tĩnh.

Bạch Tử Họa giờ “Lục giới toàn thư” từ từ đọc nhưng lại không thể tập trung được, cuối cùng đành khép sách lại, không nhìn được thờ dài.

...

Hoa Thiên Cốt trở về phòng họp, cảm thấy tim đập thịch thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Bạn tốt của cô bé là Kinh Thủy sốt ruột hỏi thế nào, nghe Hoa Thiên Cốt trả lời bị đưa đi gặp Tam tôn thì mặt trắng bệch.

“Cậu xong rồi, Thế tôn mà thù dai thì... Bọn họ có trừng phạt cậu không? Pháp hình của Trường Lưu Sơn khủng khiếp lắm đấy!”

“Không có, hồi chút rồi cho về thôi.”

“May đấy, không sao rồi, tất cả đều do Đào ông chuyện bé xé ra to. Ngày này, cậu thấy Nho tôn thế nào?” Kinh Thủy nhảy mắt nói.

“Nho tôn?” Hoa Thiên Cốt chống cằm nghiêng đầu suy nghĩ, “Cũng được, không có ấn tượng sâu sắc lắm. Nhưng thật sự không giống dáng vẻ của một Nho tôn chút nào, mà có điểm giống...”

“Giống cái gì?”

“Giống một con cáo, cả nụ cười xấu xa kia nữa, khiến tớ nổi hết cả da gà...”

“Ha ha, tớ nói cho cậu nghe, Thế tôn rất nghiêm khắc, Tôn thượng rất lạnh lùng, chỉ có Nho tôn dễ gần nhất. Hơn nữa lại đẹp trai như thế, tao nhả ăn cần, phóng khoáng phong lưu, vẻ đẹp kiểu đó đang thịnh với các cô gái trẻ đấy! Cả Trường Lưu Sơn ai ai cũng xem người như thần tượng. Không tin khi nào về tớ dẫn cậu sang phòng đệ tử khác chơi, ở đâu cũng dán hình vẽ của người. Ngay cả bản nháp người viết hồng, tiếng tiêu được ghi lại trong ốc truyền tin đều có thể bán được với giá rất cao.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt tròn tròn mắt.

“Vậy Tôn thượng thì sao?”

Kinh Thủy lờm lờm một cái: “Cậu thấy có ai gặp Tôn thượng rồi mà dám nảy sinh suy nghĩ bậy bạ chưa? Mỗi lần thấy ngài ấy tớ còn chả dám ngẩng đầu. Ngài ấy ở vị trí quá cao nên không thể gần gũi, cho dù nghĩ thầm trong lòng cũng khiến người ta có cảm giác tội lỗi. Bằng không dựa vào vẻ ngoài của Tôn thượng, chắc chắn không chỉ Trường Lưu Sơn, có khi ngay cả Tiên giới cũng phát cuồng lên rồi ấy chứ! Tham Lam điện và Tiêu Hồn điện ngoài Thế tôn và Nho tôn thì còn có đệ tử của bọn họ cùng vài người chuyên hầu hạ, nhưng Tôn thượng bao năm qua vẫn ở một mình trong Tuyệt Tình điện, lạnh lẽo cô độc. Chuyện lớn nhỏ ở Trường Lưu Sơn hầu như đều do Thế tôn xử lý, Tôn thượng rất ít khi lộ diện. Chỉ khi nào có chuyện quan trọng cần bàn bạc hay nghi lễ trọng đại thì ngài ấy mới rời núi, hoặc là xuống Trường Lưu điện.”

“Một mình sao?” Hoa Thiên Cốt nhớ lại Bạch Tử Họa như băng tuyết ngàn năm không tan chảy, bỗng dưng thấy hơi đau lòng. Cô độc nhiều năm ở một nơi lạnh lẽo như vậy rốt cuộc có cảm giác gì nhỉ?

“Học thôi, mau ngồi xuống đi, lần này tớ thế cậu sẽ không thấy buồn ngủ.”

“Ai dạy thế?”

“Thập Nhất sư huynh.”

“À!”

“Huynh ấy là đại đệ tử Trường Lưu Sơn, làm việc gì cũng cẩn trọng, được Tam tôn quý mến, giảng bài cũng rất hay, là một trong năm người được yêu thích nhất đấy!”

“Hả? Còn xếp hạng sao?”

“Đương nhiên, nhưng nó vẫn chưa được chính thức lưu hành trong núi, theo thống kê bình chọn của Tiên giới bát quái lục thì Nho tôn được yêu thích nhất, sau đấy là Thập Nhất sư huynh, thứ ba là Tôn thượng, thứ tư là đệ tử của Nho tôn – Hòa Tịch, thứ năm là Thế tôn.”

“Đùa không trời, ngay cả Thế tôn mà cũng có người hâm mộ sao? Mất mọi người có vấn đề hết rồi hả?” Hoa Thiên Cốt nhìn trời thờ dài.

“Hừ, có người thích nam biến thái, có người lại thích các đại thúc lớn tuổi! Huống chi Thế tôn lại uy nghi như thế, thật giống thần mà. Rất nhiều người thích thần phục dưới tính cách nghiêm khắc đó.”

Hoa Thiên Cốt có chút cảm nín nói không nên lời. Quả nhiên là thiên hạ rộng lớn, không có chuyện gì là không thể xảy ra!

“Thập Nhất sư huynh dạy cái gì?”

“Bước cơ bản nhất trong thuật bay trên không – thuật điều khiển kiếm. Cậu đã bỏ lỡ rất nhiều buổi học, không có nền tảng căn bản nên buổi học đầu tiên hôm nay nhất định phải cố gắng hết sức.”

Hoa Thiên Cốt đi theo mọi người xếp hàng giữa sân, Thập Nhất chỉ vào cái giá bên cạnh treo đầy kiếm gỗ: “Vẫn như lần trước, mỗi người chọn một cây.”

Hoa Thiên Cốt vừa không chú ý nhìn đông nhìn tây, vừa vờn tay lấy kiếm, không ngờ kiếm gỗ nhưng lại nặng vô cùng, rơi thẳng xuống đất, khiến cô bé phải cúi gập người.

Nhất thời xung quanh rộ lên những tiếng cười mỉa.

Hoa Thiên Cốt gạt mình nói: “Sao lại nặng vậy nhỉ, rõ ràng là gỗ mà.”

“Đây là gỗ Hải Hiên, không mọc trên đất mà chỉ mọc trên biển, nên còn nặng hơn sắt thép nhiều.” Kinh Thủy cũng đang cố gắng quơ quơ kiếm.

“Tớ chết mất, nặng thế này mà cũng có thể bay lên, thật kỳ lạ.”

Đang nói thì đột nhiên có vật gì đó bay qua đầu. Xung quanh vang lên tiếng hoan hô khen ngợi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, là cô gái mặc xiêm y rực rỡ Nghê Mạn Thiên.

Trước khi Nghê Mạn Thiên vào Trường Lưu Sơn đã học xong cách điều khiển kiếm, cô ý khoe khoang điều khiển cây kiếm gỗ bay lên cao xuống thấp, sang trái sang phải, kỹ thuật lại tốt, Hoa Thiên Cốt và những người khác xem đều há hốc mồm.

Lạc Thập Nhất giảng lại tâm pháp và bí quyết một lần nữa cho mọi người, nhưng Hoa Thiên Cốt không hiểu tí gì. Cô bé ngồi xổm xuống đất ngẩn tò te nhìn chăm chăm vào cây kiếm gỗ ngay cả nâng cũng không nâng lên được.

Hoa Thiên Cốt nhảy đến bên cây kiếm trên mặt đất, giẫm lên, mau bay đi bay đi. Kiếm gỗ rộng hơn hai ngón tay so với kiếm thường, nhưng vẫn không đủ rộng cho bàn chân, sờ dĩ dùng kiếm mộc nặng như thế luyện tập, có thể bởi vì trọng tâm ổn định, không dễ làm người bị thương, nhưng rất khó đứng thẳng trên đấy được.

Lạc Thập Nhất nói một vài mẹo nhỏ cho Hoa Thiên Cốt, để Hoa Thiên Cốt đứng một bên nhớ kĩ. Dù sao bay trên kiếm cũng là một trong những tiên pháp bậc cao, không thể luyện thành chỉ trong một sớm một chiều.

Hoa Thiên Cốt liên tục gật đầu, Nghê Mạn Thiên đang thoải mái xoay tròn trên không trung, khiến nam sinh phía dưới si mê choáng váng, giống như cầu vòng bảy sắc lung linh và tuyệt đẹp.

Cô bé âm thầm quyết tâm, phải học bay thật nhanh, như vậy mới có thể tới gần bầu trời hơn, tới gần Tuyệt Tình điện hơn, tới gần Tôn thượng cách xa muôn trùng hơn.

***

Tuyệt Tình điện lơ lửng ở phía Đông bầu trời, so với chính đảo Trường Lưu Sơn có vẻ hơi nhỏ bé. Thác nước từ phía trên đổ xuống như một sợi dây xích màu bạc, nối liền Tuyệt Tình điện với Trường Lưu Sơn, như níu giữ lại để không bị gió thổi đi. Mà Trường Lưu thượng tiên, cả ngày lẫn đêm chỉ ở một mình trên nơi cao vút lạnh lẽo đó.

Trong không trung, Tam điện hình thành một bức tường trong suốt cực lớn, che phủ cả Trường Lưu. Cho nên phía chân trời xanh thẳm xa xa thỉnh thoảng sẽ có một luồng phản quang chuyển động cực nhanh tạo thành cầu vồng. Chiều tà, mặt trời xuống núi, đôi khi có thể nhìn thấy hình ảnh đảo ngược của cả Trường Lưu Sơn trên bầu trời, ảo ảnh mà lộng lẫy, hòa lẫn với hình ảnh phản chiếu dưới biển, thế là có ba Trường Lưu Sơn.

“Chuyện bên phía Mao Sơn thế nào rồi?” Bạch Tử Họa khẽ gầy cây cỏ cầm trước mặt, không quay đầu lại hỏi người phía sau.

“Nghe nói Sát Thiên Mạch đã hạ lệnh trừng trị những yêu ma tự ý tấn công Mao Sơn, Xuân Thu Bát Bại còn bị hấn đánh thừa sống thiếu chết. Cũng không biết người kia đã làm gì, oán hận của đệ tử Mao Sơn với yêu ma dường như đã giảm đi không ít. Có điều hành động này của Mao Sơn đang khiến các đại phái khác không hài lòng, tuy nhiên do lực chấn nhiếp của Tiên Linh hoàng ấn quá lớn nên vẫn chưa có động tĩnh gì đặc biệt.”

“Tiếp tục quan sát, có tin tức gì báo lại cho ta.”

Sênh Tiêu Mặc cười cười, quạt lụa trong tay phe phẩy nói:

“Nhị sư huynh nếu đã quan tâm đến Mao Sơn như vậy sao không tự mình đi một chuyến? Chẳng lẽ trong lòng vẫn còn vương mắc chuyện cũ?”

Bạch Tử Họa im lặng không nói, tiếng đàn cũng im bất thật lâu.

“Sát Thiên Mạch nói đúng, ta đã phụ nàng, nàng hận ta cũng là tất nhiên. Có lẽ vì lòng ta thủy chung vẫn cảm thấy có lỗi với nàng...”

Sênh Tiêu Mặc khép quạt lại, ngắt lời.

“Một người suốt đời sẽ gặp qua đủ kiểu người muôn hình vạn trạng, có người sẽ lưu lại trong lòng huynh một vết tích, có người lại chỉ là khách qua đường, gặp rồi thôi, tiêu tán mất, rồi sẽ bị quên đi. Thế nhưng cho dù gặp bao nhiêu người, cho dù rơi vào cảnh đam mê bao sâu, trong lòng, thủy chung chỉ có thể có một người. Nếu như lòng huynh bởi vì bị sương mù mê hoặc mà không nhìn thấy lỗi, vậy thì, hãy dùng dũng khí của mình, dùng hai mắt của mình mà đón nhận ánh mắt đối phương. Chỉ cần một cái nhìn, lòng huynh sẽ nói cho huynh rõ chân tướng.”

Bạch Tử Hòa, đây mới chính là sinh tử kiếp chân chính của huynh. Mà một kiếp nạn này, gọi là tình kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hoa Thiên Cốt Bái Sư (3)

Trăng sáng nhô lên cao, trong rừng, Hoa Thiên Cốt thấp hương, đốt giấy, bái hai bái, sau đó ngồi yên dưới tàng cây ngăn người nhìn ngọn lửa. Trường Lưu Sơn chẳng những thừa thãi ngọc thạch, đến cả hương liệu cũng quá nhiều. Mùi hương này không biết pha thêm gì mà mang đến một cảm giác khác biệt so với các loại hương khác. Nó chứa đựng một mùi lo âu và bí ẩn nồng đậm. Sương khói lượn lờ, khiến con người chìm đắm mê say.

Cô bé nửa đêm lên trốn ra ngoài, bởi vì hôm nay là sinh nhật của mình, cũng là ngày giỗ của mẹ cô bé.

Người bình thường vào sinh nhật hẳn sẽ vui vẻ vô cùng, chỉ có Hoa Thiên Cốt coi ngày này là ngày đau thương nhất.

Luôn mang đến bất hạnh cho người bên cạnh, vậy nên vĩnh viễn cô bé chỉ có thể ở một mình. Cô đơn, lạnh lẽo.

“Một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến cái mạng nhỏ này của Hoa Thiên Cốt bị dọa chỉ còn một nửa, chưa kịp ngẩng đầu nhìn người tới đã vội vàng quỳ xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!”

Đầu cúi thấp, chỉ nhìn thấy vạt áo màu trắng của người trên mặt đất, vương vài chiếc lá vàng, đột nhiên cô bé muốn vươn tay phui cho người.

“Sao lại đốt vàng mã thế này? Hôm nay là ngày giỗ của ai?”

“Của mẹ con.” Hoa Thiên Cốt buồn bã nói.

“Hóa ra là thế, hãy nén đau buồn...” Bạch Tử Hòa trước nay không nói nhiều, càng không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ nhìn thân hình gầy guộc của Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ trong gió thu.

Đứa trẻ này có rất nhiều điểm tương đồng với người ấy, ngay cả hán đôi khi cũng nhầm lẫn.

“Ngươi đứng lên đi.”

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

“Cũng muộn rồi, trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tôn thượng, đệ tử có thể hỏi một câu không?”

Bạch Tử Hòa hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu nói: “Hỏi đi!”

“Tỷ tỷ của con hiện tại thế nào rồi ạ? Đệ tử có thể đến Mao Sơn thăm tỷ tỷ không?” Cô bé rất nhớ tỷ tỷ, từ nhỏ đến giờ, ngoại trừ cha, tỷ tỷ chính là người đầu tiên đối xử tốt với cô bé.

“Ngươi vì sao luôn gọi nàng là tỷ tỷ? Ngươi rất quen thuộc với nàng sao?”

“Không có. Đệ tử trên đường đến Mao Sơn gặp được tỷ tỷ, tỷ ấy là người đầu tiên đối xử tốt với con, không chán ghét chê bai con, bảo vệ con. Trong lòng con, tỷ ấy cũng giống như cha con vậy, đều là thân nhân của con, cho dù mọi người xung quanh có ghét bỏ con thế nào, tỷ ấy vẫn sẽ đối với con

như vậy.”

Bạch Tử Họa ngừng một lát rồi hỏi: “Ngươi vẫn chưa biết điều khiển kiếm, còn muốn hạ sơn sao?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, vừa bất an lại vừa xấu hổ gật đầu. Cô bé thầm nghĩ chắc Tôn thượng thất vọng về mình lắm, không khỏi phiền muộn khó chịu.

Đột nhiên Bạch Tử Họa vung ngón tay lên, một tia sáng màu bạc như ánh chớp từ hông người vụt thẳng lên trời cao, xoay mấy vòng rồi đứng ở giữa không trung. Thân kiếm mỏng như cánh ve, sáng lung linh như ngọc, ánh ngũ sắc hoa lệ tỏa dọc theo thân kiếm.

“Ta dạy cho ngươi.”

Nói xong người vươn tay về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng điên đảo chứng sinh của Bạch Tử Họa, phút chốc liền cảm thấy ánh trắng sau lưng người bỗng trở nên lu mờ. Cô bé đỡ người ra đó, đầu óc trống rỗng, ngỡ ngàng vươn tay ra, để mặc người nắm lấy, bàn tay vẫn lạnh lẽo như nước. Cả người Hoa Thiên Cốt tựa như đắm trong dòng nước vậy, không thể hô hấp, cũng không có lối thoát. Cô bé bỗng thấy, có lẽ cả đời này cũng không thể trốn được.

Bạch Tử Họa nhìn cô bé: “Đừng quên khẩu quyết và tâm pháp, quan trọng nhất là phải hợp thành một thể với kiếm, cho rằng nó chính là một phần cơ thể của ngươi, muốn bay đi đâu thì bay đến đó, tự nhiên sẽ không rơi xuống.”

Nói xong giống như thiên ngoại phi tiên, đất Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng thông thả nhảy lên, bay đến trên thân kiếm. Cây kiếm chỉ dài có ba thước, nhưng vì vóc dáng Hoa Thiên Cốt nhỏ nhắn, nên cũng không chật.

“Điều chỉnh hô hấp, đừng sợ, bây giờ giao cho ngươi không chế kiếm.”

Người đang nói thì kiếm bỗng lao đảo trên không, sau đó liền rơi xuống dưới.

A, Hoa Thiên Cốt hét lớn trong lòng, sẽ bị đập vào một cây đại thụ mất! Cô bé vội vàng nhắm mắt, nhưng đột nhiên lại nhớ tới Tôn thượng ở ngay sau mình, bèn hấp tấp tập trung tụ khí, cố gắng kéo thanh kiếm sang một bên, lá cây lướt qua người, đầu ứa đầy mồ hôi.

“Tốt lắm, bây giờ cố gắng làm kiếm ổn định, từ từ bay lên.”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đường kiếm bay trong không trung vòng vèo không có phương hướng, lúc cao lúc thấp, cách mặt đất không quá hai thước, thật sự là quá nguy hiểm. Tuy nhiên cô bé làm được như thế này đã rất tốt rồi, thứ nhất vì thanh kiếm kia cười lên vô cùng thoải mái, thứ hai là sự xuất hiện của Tôn thượng đối với Hoa Thiên Cốt giống như một liều thuốc an thần vậy.

Bay qua bay lại quanh gốc đại thụ, nguy hiểm quá, Hoa Thiên Cốt tập trung nhìn mặt trăng, trong lòng không ngừng kêu gào tiến lên phía trước, tiến lên phía trước. Cuối cùng vụt một cái bay thẳng lên, thoát khỏi cánh rừng, kiếm chờ hai người tiến về phía ánh trắng trong như nước.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, mùi hương hoa cỏ hòa quyện nhau trong không khí thật khiến người ta thoải mái. Hóa ra đây là cảm giác được bay, mà đôi cánh của cô bé, không phải kiếm, lại là Tôn thượng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi nắm giữ khẩu quyết, bay mấy vòng trên không. Cô bé phát hiện mình đã bay rất cao, thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ Trường Lưu Sơn và Tam điện.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt từ từ đáp kiếm xuống. Kiếm tự động bay về bên hông Bạch Tử Họa, thu vào trong vỏ.

“Bay rất khá.” Bạch Tử Họa gật đầu khen ngợi, Hoa Thiên Cốt thấy còn ngọt ngào hơn cả ăn mật. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô bé bèn hỏi:

“Tôn thượng, sao khẩu quyết của ngươi và tỷ tỷ giống nhau thế?”

Bạch Tử Họa hơi giật mình nhưng lại trấn tĩnh rất nhanh hỏi: “Sao ngươi biết?”

“Tỷ tỷ lúc ngự kiếm cũng đọc khẩu quyết giống hệt như vậy, lúc trước khi Thập Nhất sư huynh truyền khẩu quyết con chỉ thấy có chút quen thuộc. Hiện tại mới nhớ ra khẩu quyết không ngờ giống hệt với khẩu quyết ngự kiếm của tỷ tỷ lúc trước.”

Bạch Tử Họa nhớ đến bộ dáng người kia khi học ngự kiếm, có chút buồn cười nói:

“Tỷ tỷ của ngươi trí nhớ không tốt cho lắm, lại sợ độ cao, vì thế mỗi lần đều lớn tiếng đọc khẩu quyết, vừa để bớt sợ hãi, vừa để nhớ lâu hơn.”

Hoa Thiên Cốt nhìn bộ dáng không tập trung hiếm có của Bạch Tử Họa, nhắc đến tỷ tỷ lời lẽ lại dịu dàng khác thường trong lòng có chút chua chua. Xem ra Tôn thượng vẫn là rất để ý tỷ tỷ, cũng không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Tử Họa rất nhanh thu lại tâm tình, ánh mắt sâu như nước không biết đang suy nghĩ gì, vội kiếm cầm trong tay giao cho Hoa Thiên Cốt.

“Ta thấy ngươi và thanh kiếm này có duyên phận, tặng cho ngươi.”

Hoa Thiên Cốt sợ hãi: “Sao thế được? Đa tạ Tôn thượng quan tâm, Thiên Cốt không dám nhận.”

“Yên tâm, đây chỉ là một bộ kiếm bình thường tên là ‘Đoạn Niệm’, lúc còn trẻ ra ngoài ngao du ta thường dùng. Chẳng phải hôm nay là sinh nhật của người ư? Coi như quà là được rồi. Người có gắng luyện tập, đừng phụ lòng thanh kiếm này.”

“Tạ ơn Tôn thượng, đệ tử hiểu rồi.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ xuống nhận thanh kiếm kia, giọng nói cũng run lên, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tặng quà sinh nhật cho cô bé. Bởi vì mẫu thân, nên cha cũng tránh đề cập, đừng nói gì đến chúc mừng.

Một dòng nước âm áp từ tận đáy lòng Hoa Thiên Cốt dâng lên, tâm tư đầy cảm động cùng nỗi lòng xót xa, không nói nên lời.

Nhìn bóng dáng Bạch Từ Họa càng lúc càng xa, cô bé vui vẻ vô cùng. Ôm thanh kiếm kia, Hoa Thiên Cốt bất chợt muốn khóc.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thập Nhất đến tìm cô bé, nói rằng Tôn thượng cho phép cô bé tới Mao Sơn thăm tỷ tỷ của mình. Vì thế Hoa Thiên Cốt vui vẻ sửa soạn đến Mao Sơn, tất nhiên là mang theo Đường Bảo, được Lạc Thập Nhất dẫn đường.

Hoa Thiên Cốt lần đầu tiên bay cao như thế, giẫm chân lên kiếm, không dám cúi đầu nhìn biển rộng phía dưới, chỉ sợ sẽ ngã xuống. Đường Bảo ôm cái gì trắng trắng xoay đi xoay lại trên vai, cô bé chỉ sợ nó sẽ bị gió lớn thổi bay mất.

“Đường Bảo, người làm cái gì mà vui thế? Hay vào trong lỗ tai rồi ngủ đi nhé? Gió lớn bên ngoài dễ bị cảm lắm.”

“Ha ha ha, Thập Nhất sư huynh cho con kẹo.” Đường Bảo ngoạm một miếng, hạnh phúc hiện rõ trên mặt.

“Mẹ Cốt Đầu cũng ăn đi!” Nó bẻ “một miếng nhỏ to” cố gắng giơ cao lên.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, Đường Bảo đút vào miệng cô bé, chỉ nếm thấy vị ngọt, chẳng đủ nhét kẽ răng.

Dọc đường Lạc Thập Nhất kể hết mọi chuyện trong Mao Sơn cho cô bé nghe, mỗi việc Hoa Thiên Cốt đều cẩn thận ghi nhớ. Lần này khó khăn lắm mới được ra ngoài, nhất định sẽ khiến tỷ tỷ bất ngờ.

Trở về Mao Sơn, trước kia Hoa Thiên Cốt chưa từng ngờ rằng mình cũng có ngày bay từ trên không xuống như thần tiên hạ phàm. Cô bé cúi đầu nhìn các đệ tử đang đi lại phía dưới, cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn khác hẳn mấy tháng trước, cây cỏ xanh um, sơn thủy hữu tình. Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng tàn sát máu me bê bết trước kia, cô bé vẫn không nhịn được cảm giác buồn nôn.

Đường Bảo ngủ no xong trèo lên đỉnh đầu Hoa Thiên Cốt cực kì đặc ý nhìn dòng người phía dưới. Lạc Thập Nhất nói chuyện với tiếp dẫn đệ tử, nghe nói chương môn đang bận rộn xử lý công việc, hai người liền theo đệ tử tiếp dẫn đi đến nhà khách nghỉ ngơi trước. Trên đường đi thỉnh thoảng có vài đệ tử liếc nhìn Đoạn Niệm kiếm bên hông cô bé thì thầm to nhỏ khiến Hoa Thiên Cốt cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

“Vị sư tỷ này trên đường đến Mao Sơn chắc đã mệt, có muốn dùng một chút điểm tâm không? Điểm của Mao Sơn thực sự rất ngon đấy!”

“Thật sao!? Vậy đành làm phiền sư huynh!”

Hoa Thiên Cốt ngồi trước gương nghịch nghịch tóc mình, Đường Bảo đi đường xa đã ngủ say chết. Chưa đầy nửa nén hương đã thấy tiếp dẫn đệ tử kia trở lại, sắc mặt tái hơn trước rất nhiều.

“Nhanh ghê!” Hoa Thiên Cốt nhìn lên tay hắn, hu hu hu, điểm tâm của cô bé đâu?

Đệ tử kia dường như đã quên chuyện đó, kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, sau đó cúi ngay đầu xuống.

“Chương môn cho mời sư tỷ!”

Hoa Thiên Cốt gật đầu đi theo, cũng không có ý gọi Đường Bảo dậy. Đệ tử tiếp dẫn dắt cô bé đi vòng vèo qua mấy điện, trên đường cũng không có đệ tử nào.

“Vị sư huynh này, tỷ tỷ sao lại hẹn gặp ta ở nơi hoang vu thế?”

Đệ tử tiếp dẫn ngăn người, quay đầu lại phát hiện Hoa Thiên Cốt đang đề phòng nhìn chằm chằm mình liền bật cười nói. “Không hổ là người được Bạch Từ Họa nhìn trúng, thật thông minh...”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy Đoạn Niệm bên hông rung lên cực mạnh, phát ra tiếng rít sắc nhọn. Đệ tử kia vẫn thản nhiên đứng đó, một tay đưa lên gỡ lớp hóa trang trên mặt, không ngờ lộ ra là một dung nhan tuyệt mỹ.

Mái tóc tím như thác phiêu diêu trong gió, bộ y phục tím uốn lượn tựa ảo mộng. Làn da trắng nõn trong suốt dưới ánh mặt trời, khe ản hiện đường cong duyên dáng của xương quai xanh. Mi tâm hắn có ấn ký đỏ sẫm lộng lẫy như hoa, đôi mắt màu đỏ trong veo không chút vân đục, bầu trời đầy sao cũng không thể sánh bằng.

“Người là...”

“Luu Hóa Phi Đồng Sát Thiên Mạch!”

Hoa Thiên Cốt hít một hơi khí lạnh, vội vàng vung tay, Đoạn Niệm tuốt vỏ bay ra, theo ngón trỏ và ngón giữa của cô bé lao tới tấn công Sát Thiên Mạch.

“Bé con, kiếm này ở trong tay Bạch Tử Họa ta còn kiêng dè vài phần chứ nguoi thì yếu quá!”

Sát Thiên Mạch gio tay lên, tao nhã đẩy lưỡi kiếm qua một bên, vẻ mặt cực kì ghét bỏ.

“Nguoi... nguoi muốn làm gì? Tỷ tỷ của ta là chương môn Mao Sơn đó!”

Xong rồi, thuật điều khiển kiếm của cô bé vốn đã chẳng ra sao, vừa thực chiến đã gặp ngay cường địch, Đường Bảo lại không ở đây, lần này chết chắc rồi!

“A, nguoi nói là Hồng Diệp hả? Yên tâm, ta chỉ chơi với nhóc con nguoi một chút thôi, nàng ấy không thích nguoi tùy tiện.”

Sát Thiên Mạch cười rộ lên, mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, mỗi hành động đều vô cùng quyến rũ, mỉa hoặc đảo điên, khiến người ta mất hồn mất vía.

“Thật... thật sao?”

“Vớ vẩn! Chẳng lẽ ta lại đi lừa một đứa trẻ con như nguoi!”

Hoa Thiên Cốt suốt ngất dưới nụ cười khuynh thành của hần, cảm giác như toàn bộ thân thể và tâm linh đều bị đôi mắt đó hút vào. Nhưng trên người Sát Thiên Mạch chỉ thấy âm áp và mùi thơm dịu, không có chút yêu khí hay sát khí nào, nếu không biết hần là ai thì dựa vào dung mạo này có nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy giống người xấu, người xấu cũng đẹp thế sao? Ngoại trừ Tôn thượng, cô bé còn chưa thấy qua một ai xuất chúng như vậy nữa!

“Nguoi... muốn tìm ta có chuyện gì?”

Sát Thiên Mạch đắc ý ngoắc ngoắc ngón tay, Đoạn Niệm kiếm ở một bên bay qua nằm lơ lửng trước mặt.

“Cũng không có chuyện gì, thật ra ta muốn tìm thanh sắt vụn này. Nguoi và tên tiểu tử Bạch Tử Họa có quan hệ gì? Sao hần lại giao Đoạn Niệm cho nguoi?”

Hoa Thiên Cốt hơi bất mãn với cách nói chuyện của Sát Thiên Mạch, khó chịu đáp.

“Là Tôn thượng tặng ta!”

“Cái gì? Bạch Tử Họa tặng cho nguoi? Đoạn Niệm đã đi theo hần nhiều năm, bên trong còn có huyền cơ, thể mà hần lại cho nguoi? Hừ, không thể tưởng tượng tên đó lại có lòng tốt như thế, nguoi mang theo Đoạn Niệm kiếm này cho dù cách chân trời góc bể hần cũng có thể cảm nhận được nguoi có bình yên vô sự hay không. Lần trước giao chiến với tên khốn đó ta không cẩn thận bị chém một nhát, bao lâu rồi mà vẫn chưa khép miệng được, suýt chút nữa thì hủy hoại dung nhan tuyệt mỹ của ta, hại ta phải lên Thiên Cung xuống Đông Hải trộm linh dược. Lần này cái thứ sắt vụn này mà rơi vào tay ta, ta phải giẫm nó vài cái cho hả mối hận trong lòng.”

Hoa Thiên Cốt nào dám để Sát Thiên Mạch giẫm lên Đoạn Niệm, vội vã ôm lấy nó cẩn thận che chở.

“Nó chỉ là một thanh binh khí vô tri thôi, nguoi đừng tính toán với nó!”

Sát Thiên Mạch nhìn vẻ mặt buồn cười của Hoa Thiên Cốt, phẩy phẩy tay nói.

“Thôi quên đi, ta bao dung độ lượng, sau này tính sổ với Bạch Tử Họa, không thêm chấp nhặt với một thanh kiếm cùn! Nhưng mà Đoạn Niệm cũng không phải vật vô tri như nguoi nói đâu!” Sát Thiên Mạch cười mập mờ chỉ tay lên thân kiếm “Trên này có bí mật của Bạch Tử Họa, thật không hiểu hần nghĩ thế nào lại đưa cho nguoi.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hoa Thiên Cốt Bái Sư (4)

Hoa Thiên Cốt sau khi từ Mao Sơn trở về thì trầm lặng hơn hần. Lúc này khả năng điều khiển kiếm của Hoa Thiên Cốt đã khá hơn trước rất nhiều, đạo hạnh và pháp lực còn có điểm tiến bộ hơn.

Khi nhìn thấy Trường Lưu tiên sơn trên biển, bỗng cô bé có cảm giác khó thở nên lời. Lạc Thập Nhất đang đứng chờ ở ngoài vách sáng, thấy bọn họ liền đón vào.

Đường Bảo vui vẻ bò lên bờ vai hần, phấn khích kể lại những chuyện hay ho khi đi cho hần nghe.

Biết Lạc Thập Nhất muốn đưa bọn họ tới gặp Tôn thượng, Hoa Thiên Cốt có chút do dự. Đây là lần đầu tiên cô bé không muốn đi gặp Tôn thượng cao quý trong lòng mình. Tới đại điện, Bạch Tử Họa vẫn mang dáng vẻ như thiên tiên đó, lạnh lùng và hờ hững, chỉ hỏi vài câu đơn giản về chuyện sau khi đến Mao Sơn.

“Xem ra chuyến đi tới Mao Sơn này làm ngươi tiến bộ không ít, có dùng được Đoạn Niệm không? Nếu nó thật sự không chịu nghe lời, ta sẽ sai người chế tạo thanh kiếm khác.”

“Đa tạ Tôn thượng, con rất thích Đoạn Niệm, dần dần sẽ điều khiển được nó.”

“Thích?... Thích, cũng không phải là chuyện tốt, kiếm này tuy có linh tính, không phải vật chết, nhưng chung quy vẫn là vật ngoài thân, nếu có chút cảm tình, không thể phát huy hết khả năng của kiếm chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là khi đối đầu với kẻ thù, nó sẽ trở thành vật cản.”

“Tiểu Cốt, ngươi phải biết, điều tối kỵ khi tu tiên chính là thất tình lục dục, bao nhiêu người đều vì tình niệm mà gặp khó khăn, đạo hạnh không có cách nào tăng lên. Tuy tiên giới nhiều năm trước vì nhiều chuyện nên Ngọc Đế đã đại xá thiên quy, hiện giờ những người thành tiên yêu đương lập gia đình đã là quá bình thường, nhưng đệ tử chưa thành tiên vẫn không được vọng động phàm tâm.”

“Trường Lưu Sơn sở dĩ xây Tam điện này, cốt là để nhắc nhở các đệ tử phải tuyệt tham, tuyệt dục, tuyệt tình. Nếu ngươi không thể ngộ ra điều này, thì vĩnh viễn không thể tu thành chính quả. Mạng ngươi mang số mệnh kỳ lạ, suy vận liên tục, hoa đào đoạn tuyệt, hơn nữa còn không ngừng mang bất hạnh đến cho người bên cạnh. Những thứ như tình cảm, đối với ngươi cũng như người khác là một gánh nặng. Ngươi phải đạt đến cảnh giới trong lòng không có tình cảm riêng tư. Với kiếm hay với người đều tuyệt đối không thể có chấp niệm.”

“Ta tặng Đoạn Niệm cho ngươi, thứ nhất là vì nó có thể giúp đỡ ngươi, thứ hai là để lúc nào cũng nhắc ngươi nhớ phải tuyệt tình đoạn niệm. Ngươi phải biết, dù vật trong tay ngươi là gì, là Đoạn Niệm hay một thanh kiếm bình thường, là binh khí hay cây cỏ đều không quan trọng, quan trọng là người, là lựa chọn và năng lực của ngươi. Tiểu Cốt, đến một ngày ngươi có thể nhìn mọi vật trên thế gian này bình đẳng như nhau, không có chấp niệm, không có ràng buộc, không có yêu hận, thì đó chính là lúc ngươi có thể chân chính thoát khỏi số mệnh, tu thành chính quả. Ngươi hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác nhìn người ở trên cao, ánh mắt sâu không lường được giống như xuyên thấu tương lai mờ mịt kia, con tim không khỏi nhảy loạn lên một lúc.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, xoay người đưa lưng về phía nàng nói:

“Nhân sinh, có một số chuyện ngươi không thể thoái thác, cũng không có quyền lựa chọn. Nếu có một ngày ngươi đứng ở vị trí của ta, thậm chí cao hơn nữa, ngươi sẽ phát hiện lựa chọn đối với mình gian nan đến chừng nào.”

Ngay cả thần tiên cũng không thể làm theo ý mình, vậy làm thần tiên để làm gì? Hoa Thiên Cốt muốn hỏi, nhưng không dám mở miệng. Đây là lần đầu tiên cô bé thấy Tôn thượng nói nhiều như vậy, tuy không hiểu được mấy nhưng lại mơ hồ cảm thấy có liên quan đến chuyến đi lần này của mình.

“Được rồi, ngươi lui đi, quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

“Dạ, đệ tử xin cáo lui.”

Hoa Thiên Cốt mới đi được vài bước, đã thấy Bạch Tử Họa gọi lại: “Khoan đã.”

Nàng quay đầu lại, đột nhiên thấy Bạch Tử Họa đứng trước mặt mình vung tay lên, ngón tay giữa điểm chỉ lên trán nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, vội vàng lui ra phía sau mấy bước. Chỉ thấy Bạch Tử Họa rút ra một đoàn phù văn màu đỏ từ trên trán mình.

“Tôn thượng, đây là cái gì?”

“Không có gì. Là người hữu ý đặt trên người ngươi thôi. Chỉ còn ba tháng nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, ngươi phải chuẩn bị cho tốt, nếu có chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Thập Nhất hoặc Thanh Lưu.”

Hoa Thiên Cốt sờ sờ trên trán, nhớ đến Sát Thiên Mạch lúc nào cũng cười cợt không có ý tốt, nhớ đến người kia hờ hững thần bí, lời đã ra đến miệng lại đổi thành một câu khác.

“Tôn thượng, nếu con đạt được thứ hạng cao trong Đại hội Kiếm Tiên, người có thể nhận con làm đồ đệ không?”

“Nếu kết quả của ngươi khiến ta hài lòng, ta có thể xem xét điều này.”

“Đệ tử đã rõ, tạ ơn Tôn thượng.”

Hoa Thiên Cốt đi thẳng về Hội điện, Kinh Thủy vẫn đang đi học, Đường Bảo bám theo Lạc Thập Nhất vẫn chưa trở về. Cô bé ngồi trước bàn gương đánh giá kiểu đầu bánh bao của mình, bỗng cảm thấy lòng lạnh buốt.

Khi Tôn thượng tặng bội kiếm bên người cho mình, cô bé vui sướng biết bao. Nhưng bây giờ xem ra, cho dù có là kiếm quý như Đoạn Niệm được Tôn thượng mang theo sớm chiều, đối với người mà nói, vẫn chẳng khác gì những thanh kiếm bình thường khác. Cho nên đừng nói là tặng cho người khác, dù

có ném luôn đi, sợ là trong lòng người cũng chẳng thấy có gì tiếc nuối.

Nhưng không thể nói là Tôn thượng bạc tình, từ trước tới nay Trường Lưu thượng tiên vẫn luôn vô tình như vậy. Giống như việc người có thể thắng tay ném Đoạn Niệm đi, liệu ở trong mắt Tôn thượng, cô bé cũng chẳng khác gì những đệ tử khác?

Cho nên cô bé phải cố gắng nhiều hơn nữa! Phải cố gắng để trở thành đồ đệ của người! Dù cho sau này, trong mắt người, Hoa Thiên Cốt chỉ có một chút khác biệt với mọi người cũng tốt rồi.

Mấy tháng sau, Hoa Thiên Cốt càng nỗ lực luyện tập, tinh thần phấn đấu quên mình kia thường làm Đường Bảo sợ nhưng không ngăn được, đành ở bên coi sóc cô bé cả ngày lẫn đêm, trông mà thất ruột thất gan.

Hoa Thiên Cốt dần dần phối hợp nhịp nhàng được với Đoạn Niệm, trên cơ bản việc phòng thủ không còn là vấn đề, mà quan trọng chính là thuật ngũ hành, cho nên lực công kích rất yếu. Vì sợ rắc rối nên bình thường cô bé không mang theo Đoạn Niệm, chỉ tối mới luyện tập cùng nó trong rừng.

Chả mấy chốc nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, trong giờ thực chiến của Lạc Thập Nhất, bọn họ phân thành mấy nhóm so tài điều khiển kiếm. Cuối cùng loại đi chỉ còn tám người, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên bị chia thành một nhóm.

Đó là lần xung đột trực tiếp đầu tiên giữa hai người, Kinh Thủy đứng bên cạnh lo lắng, Lạc Thập Nhất lại vô cùng tò mò muốn xem thành quả bao công cố gắng của Hoa Thiên Cốt liệu có thể so với Nghê Mạn Thiên hay không.

Hoa Thiên Cốt biết đây được xem là vòng đấu thử trước Đại hội Kiếm Tiên, mà Nghê Mạn Thiên chính là trở ngại lớn nhất, dựa vào gia cảnh và tiền tư của nàng ta, cô bé quả thật không có tư cách cạnh tranh.

Đứng trên cây kiếm làm bằng gỗ Hải Hiên bay trên không trung, Hoa Thiên Cốt thoát ẩn thoát hiện tránh những chiêu thức ác liệt của Nghê Mạn Thiên. Rõ ràng chỉ là cuộc thử sức giữa đồng môn, vậy mà nàng ta lại ra tay độc ác như vậy, mỗi chiêu đều là đòn chí mạng.

Nghê Mạn Thiên am hiểu pháp thuật hệ thủy, hơi nước trong không khí liên tục bị nàng ta ngưng kết thành băng, bắn về phía Hoa Thiên Cốt như ám khí. Hoa Thiên Cốt dựa vào khả năng điều khiển kiếm, chỉ có thể gắng hết sức né tránh, tranh thủ sơ hở lúc nàng ta tấn công mà đánh trả.

Ngươi công ta thủ, hai người đánh nhau liên tục hai canh giờ mà vẫn bất phân thắng bại.

Pháp thuật của Nghê Mạn Thiên tuy mạnh, nhưng Hoa Thiên Cốt liên tục né, kéo dài thời gian chiến đấu. Dù gì Nghê Mạn Thiên cũng là lá ngọc cành vàng, không giống nàng phải chịu nhiều khổ sở, sức lực từ từ tiêu hao hết, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội phản công, cũng dùng lực đánh bay nàng ta khỏi thân kiếm, sau đó tập trung kết ấn. Một thân cây lớn phát triển cực nhanh như cái hòm trời chật Nghê Mạn Thiên lại bên trong, dù nàng ta cố dùng hóa công hay thủy công, đâm đá thế nào cũng không thể thoát ra được.

Sóc Phong đứng một bên nhìn mà buồn cười, xem ra kẻ quyết chiến trong Đại hội Kiếm Tiên, sẽ là cậu ta và Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vốn nghĩ bình thường mình phải chịu bao khổ sở uất ức, nay phải giam nàng ta thật lâu, nhưng dù sao cũng là đồng môn, cô bé không muốn kết oán quá sâu, vì thế chẳng mấy chốc đã thả nàng ta ra.

Nghê Mạn Thiên tức giận đến mức mặt mày xanh lét, thấy Lạc Thập Nhất tán dương nhìn Hoa Thiên Cốt lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng ta chưa bao giờ ngờ một Hoa Thiên Cốt nhỏ nhỏ mà pháp lực lại tiến bộ nhanh như thế. Quả nhiên là mối họa lớn nhất cản nàng bái Tôn thượng làm thầy. Sớm biết thế đã loại bỏ nó trước, nếu trong Đại hội Kiếm Tiên nàng lại bị mất thể diện như thế này thì còn mặt mũi nào gặp cha mẹ nữa!

Oán niệm trong lòng sóng sau vỗ mạnh hơn sóng trước, thanh kiếm Hải Hiên lại bị Nghê Mạn Thiên bẻ gãy.

***

“Kinh Thủy, Đại hội Kiếm Tiên là như thế nào?” Hoa Thiên Cốt nằm trên giường mãi không ngủ được. Hai ngày sau là Đại hội Kiếm Tiên, mấy ngày nay Trường Lưu Sơn xuất hiện rất nhiều người, chương môn và đệ tử các môn phái khác, có cả người thân của đệ tử, các đại diện đều đã đến kín chỗ, vô cùng náo nhiệt. Hoa Thiên Cốt vừa kích động lại vừa nôn nóng.

“Tớ cũng không biết, đã tham gia bao giờ đâu.” Kinh Thủy ngồi ở đầu giường, nương theo ánh sáng tỏa ra từ dạ minh châu may quần áo cho Đường Bảo đi dự Đại hội Kiếm Tiên.

Đường Bảo nằm trong gian phòng bé nhỏ đặt trên bàn của mình, trong tay cầm quả bóng co dân màu xanh lục mà Lạc Thập Nhất cho nó chơi.

“Đại hội Kiếm Tiên rất đơn giản, chỉ là một đại hội luận võ, nhưng tất cả đệ tử đều phải tỉ thí trên không, ai rơi xuống trước thì người đó thua.”

“Vậy các môn phái đều tỉ thí sao?”

“Đệ tử Trường Lưu chiếm phần lớn, các môn phái khác thường chỉ cử đại diện ra mấy người. Người mới nhập môn phân thành một nhóm để tỷ thí, người đã bái sư thì thành một nhóm khác, những người sẽ đấu với hai người đều là người mới, không quá lợi hại. Thập Nhất sư huynh cũng sẽ tỉ thí, năm ngoái trong nhóm đã bái sư, Thập Nhất sư huynh là người đứng đầu. Mấy hôm nữa con muốn đi cổ vũ cho huynh ấy!”

“Thế còn nhóm người mới thì sao? Năm ngoái ai đứng nhất?”

“Năm ngoái là đệ tử của Thế tôn, Thượng Thượng Phiêu, năm kia hình như là Vũ Thanh La, năm kia chắc là Hòa Tịch, đệ tử của Thế tôn và Nho tôn, đều là người đứng đầu nhóm người mới.”

Hoa Thiên Cốt khẽ run trong lòng, bản thân còn không nắm chắc vị trí đầu tiên, nào có tư cách làm đồ đệ của Tôn thượng?

“Sao Tôn thượng không nhận đệ tử nhỉ?” Kinh Thủy hỏi, vẻ mặt sùng bái: “Nếu tớ có thể bái Tôn thượng làm thầy, trời ạ, có chết cũng cam lòng.”

“Không biết, nhưng mấy năm gần đây Thế tôn đều bắt người nhận đồ đệ, dù sao Tôn thượng cũng là chương môn! Khả năng năm nay Tôn thượng nhận đồ đệ là rất lớn đấy!”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, nàng nghĩ sở dĩ Tôn thượng không muốn nhận đệ tử, có thể do đã quen cô độc, không muốn bên người có phiền toái và ràng buộc nào.

“Phải bái sư như thế nào? Thắng thì sẽ có tư cách chọn làm đệ tử của ai à?”

Đường Bảo thử bò lên quả bóng, nhưng sau nhiều lần thất bại liên tiếp bèn lăn xuống dưới: “Sao có thể, trên đời này chỉ có chuyện sư phụ chọn đồ đệ, làm gì có chuyện đệ tử chọn sư phụ. Vậy nên đương nhiên là do sư phụ chọn rồi, cho dù mình không thắng, nhưng nếu thể hiện được mặt nổi trội thì không lo không có sư phụ nào để ý. Sau khi sư phụ chọn xong người vừa ý, những đệ tử không ai chọn có thể thử xin bái sư người mình ngưỡng mộ, nếu vẫn bị từ chối thì phải nghe theo sự sắp xếp của Thư Hương các.”

“Nhận đồ đệ có cần điều kiện gì không?”

“Đương nhiên là có, chỉ những người cấp bậc từ cung hoa trở đi mới có thể nhận đồ đệ, cung đài hay cung linh thì không thể. Sư phụ cấp bậc cao, đồ đệ đương nhiên sẽ có cấp bậc tương ứng. Cho nên bái được thầy tốt là một chuyện rất quan trọng.”

Buổi tối ngủ được khoảng hai, ba canh giờ, Hoa Thiên Cốt lại cố gắng dậy, vào rừng luyện kiếm như lúc trước. Lúc dậy thấy Đường Bảo vẫn ngủ say, không nỡ gọi nó dậy. Tính Đường Bảo vốn ham ngủ lại phải thường xuyên thức đêm cùng nàng, cũng thật khổ cho nó.

Trời đêm nay không trăng cũng không sao, Hoa Thiên Cốt ra khỏi cửa, nhẹ nhàng nhảy từ tầng cao nhất Hội điện xuống. Tuy rằng pháp lực của cô bé vẫn chưa đủ mạnh đến cảnh giới không cần kiếm mà vẫn có thể bay vút lên trời cao, nhưng cũng đủ bay nhanh được qua cánh rừng.

Rất nhanh đã tới khoảng đất trống ở sâu trong rừng cô bé thường luyện kiếm, bỗng có một người áo váy rực rỡ tung bay, khoanh tay đứng trên cành cây. Là Nghê Mạn Thiên xinh đẹp quyến rũ tuyệt trần.

“Ta nghe nói người luôn luyện kiếm một mình ở đây? Quả nhiên, thảo nào tiến bộ nhanh như thế. Thật là, biết vậy làm trước vẫn hơn...”

Bỗng Nghê Mạn Thiên rút bội kiếm bên hông ra, sắc bén lạnh thấu, làm nổi bật nụ cười tàn nhẫn kỳ lạ trên mặt nàng ta, vừa lộng lẫy lại hoang dại như ma như quỷ.

Trường Lưu có cơ nghiệp hơn một ngàn ba trăm năm, Đại hội Kiếm Tiên được cử hành không bao lâu sau khi lập phái. Từ đầu, đây vốn chỉ là dịp các đệ tử trong phái cọ xát, mười năm cử hành một lần. Sau đó, đệ tử ngày càng nhiều, rút ngắn xuống còn năm năm. Hơn nữa, Yêu Thần sắp xuất thế, ma quái lộng hành, thần tiên lác đác có vài người nên không kiểm soát nổi, các môn phái bắt đầu ra sức tuyển chọn đệ tử. Trước kia đề cao việc tự học đắc đạo, nay lại biến thành các lớp tu tiên cấp tốc, mà những đệ tử này ngay cả bán tiền cũng không thể với tới, càng ít người đạt đến cảnh giới đăng đường, nhưng để trừ ma vệ đạo thì cũng có hiệu quả rõ rệt.

Mấy năm nay Đại hội Kiếm Tiên lại giống Quần Tiên yến, rút ngắn từ năm năm xuống tổ chức thường niên, hơn nữa ngoài đệ tử bốn phái, đệ tử các phái khác cũng được tham gia.

Trong Tam tôn, Sinh Tiêu Mặc biếng nhác, tất nhiên không muốn có nhiều đệ tử, Hòa Tịch và Thanh La cũng là do chán quá nên nhận cho vui, dạy được vài ngày lại thấy phiền, không muốn thu nạp thêm nữa. Ma Nghiêm phải quản lý mọi việc lớn nhỏ trong Trường Lưu Sơn, tất cả mọi chuyện đều phải đích thân giải quyết, may mà có Lạc Thập Nhất giúp, nhưng hẳn vẫn bận tới mảy mòi mất, không muốn nhận thêm đồ đệ. Bạch Tử Họa thì khỏi cần nói, dù Ma Nghiêm lái nhai chuyện nhận đồ đệ bên tai mấy chục năm nay vẫn không có động tĩnh gì.

Cho nên đồ đệ trực hệ của Tam tôn đã ít lại càng ít hơn, tuy rằng được tất cả mọi người chú ý, nhưng muốn bái sư còn khó hơn lên trời. Phần lớn đệ tử cũng chỉ được những đồ đệ của đồ đệ của đồ đệ của một vị trưởng lão đức cao vọng trọng nào đấy thu nhận.

Đại hội Kiếm Tiên lần này, ai chưa bái sư đều có thể tham gia, trừ phi bản thân đã tìm được thầy hiền, không muốn tranh đấu thì có thể từ bỏ quyền lợi. Ngay cả nhóm đã bái sư cũng ngầm xung đột, tranh nhau đến sát đầu mề trán.

Nhưng đệ tử phái khác đến dự thì lại không vậy, chuyện thắng thua liên quan đến danh dự của bốn phái. Hơn nữa dù là đệ tử đồng môn đấu nhau, nhưng cũng có xung đột giữa các bè phái, sợ làm mất mặt sư phụ mình. Cho nên những đệ tử được cử tới dự thì đều là nhân tài kiệt xuất để giành vinh quang về cho bốn phái.

Đường Bảo lặng lẽ nhìn trời cầu nguyện, hy vọng một năm chăm chỉ vất vả của mẹ Cốt Đầu sẽ được hồi báo.

Sắc mặt Hoa Thiên Cốt từ sáng đã tái nhợt nhưng vẫn giữ yên lặng, nó nghĩ chắc cô bé quá lo lắng, bèn nằm trong lỗ tai kể chuyện cười an ủi.

Khinh Thủy vô cùng hưng phấn ngó nghiêng khắp nơi. Mấy ngàn đệ tử Trường Lưu cộng thêm đệ tử môn phái khác đều tập trung ở quảng trường lớn nhất Trường Lưu Sơn, đầu đầu cũng đồng nghet người, cảnh tượng thật hoành tráng. Trên trời thỉnh thoảng có ánh kiếm sắc màu rực rỡ đỏ, tím, xanh đan cài vào nhau, giống như cầu vồng mới lên, trông cực kì tuyệt mỹ. Những ánh sáng đó đều là người khác phái vừa tới hoặc tiên nhân đến xem thi đấu.

Hoa Thiên Cốt có thể nhận ra vài người đã từng gặp ở thiên yến.

Chợt cô bé thấy bóng Nghê Mạn Thiên bay lên cao, vui vẻ chạy đến bên một đoàn người. Hoa Thiên Cốt cố gắng nhìn, dẫn đầu là một nam tử trung niên cười sư tử vàng, mày kiếm mũi thẳng, hai mắt như sấm, rất mạnh mẽ. Người phụ nữ cười mây bảy màu bên cạnh đoan trang xinh đẹp, nụ cười hòa ái dễ gần. Hai người họ chính là chương môn của Bồng Lai tiên đảo, vợ chồng Nghê Thiên Trượng, cũng là cha mẹ Nghê Mạn Thiên.

Nàng ta nũng nịu rất lâu trong lòng hai người, đệ tử của Nghê Thiên Trượng rất chiều chuộng Nghê Mạn Thiên, đều vây quanh che chở cho sư muội lâu ngày xa cách.

Hoa Thiên Cốt nhìn nụ cười vui vẻ của Nghê Mạn Thiên, lòng chợt thấy xót xa. Nếu cha mẹ cô bé còn sống, đừng nói là một mình cầu đạo tu tiên, có cho cô bé làm Ngọc Hoàng Đại đế cô bé cũng không muốn làm. Chỉ cần có thể làm con của cha mẹ, hiểu thuận nhiều hơn nữa, hưởng thụ những ngày vui vẻ bên tình thân là được rồi.

Bồng Lai Đảo ở đầu Đông Hải, Trường Lưu Sơn ở cuối Bắc Hải, đều là danh môn đại phái trong cõi tiên. Bồng Lai Đảo chủ lần này lại đặc biệt đưa con gái độc nhất tới Trường Lưu Sơn tu hành, có thể thấy rõ quan hệ hòa thuận giữa nhiều thế hệ của hai phái. Dù đều là núi tiên trên biển nhưng thực lực của Bồng Lai Đảo hơi yếu, đệ tử của Nghê Thiên Trượng lại không có ai nổi trội, nếu bị yêu ma xâm phạm, nơi có thể dựa dẫm nhất chính là Trường Lưu. Hơn nữa hai phái trước nay vẫn có quan hệ tốt. Nghê Mạn Thiên bái nhập Trường Lưu môn có chút thủ đoạn ngoại giao, nếu suy nghĩ toàn cục cho Trường Lưu, nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử trực hệ của Tam tôn là việc tất nhiên. Trước có Thượng Thượng Phiêu, nữ huyền tôn của chương môn Thiên Sơn, vị trí đứng đầu năm ngoài của nàng vẫn là dùng ít mảnh khỏe mà có được. Bởi vậy cũng khó trách các đại môn phái khác đều muốn dựa thế Trường Lưu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hoa Thiên Cốt Bái Sư (5)

Tiếng chuông vang lên trong đại điện hùng vĩ, cách xa cả ngàn dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Hoa Thiên Cốt đứng trong hàng lớp Quý, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tam tôn bay vút từ Tam điện xuống pháp đàn, tay áo phiêu diêu xuất trần, phong thái áp đảo, tất cả mọi người ở đây đều bị hấp dẫn.

Hoa Thiên Cốt đứng ở trong đám người, cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, lại bị phủ trong bụi mờ. Cô bé hơi hoảng sợ, sợ vĩnh viễn chỉ có thể đứng từ xa như thế nhìn Tôn thượng, sợ bóng mình vĩnh viễn sẽ không in trong mắt người.

Tuy rằng Đại hội Kiếm Tiên nghiêm cấm đệ tử dự thi ác ý tổn hại nhau, càng không cho phép có người dùng pháp thuật lường gạt câu thương liễu mạng, một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm, các trưởng lão sẽ lập tức ngăn lại, nhưng dù sao đạo kiếm cũng không có mắt. Hơn nữa đệ tử mới nhập môn vẫn chưa không chế tốt sức mạnh, cũng không biết giữ chừng mực, thế nên khó tránh khỏi xuất hiện thương vong và những chuyện ngoài ý muốn.

Hoa Thiên Cốt dù đã xem hai trận tỉ thí của người khác, nhưng đến khi mình lên sân vẫn không tránh khỏi căng thẳng. May mà hệ thủy là hệ của Tôn thượng, vì thế cô bé học rất chăm chỉ, Hủ Mộc Thanh Lưu lại dạy rất hay, nên lĩnh vực này còn khá tốt.

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng vỗ tay, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu thì thấy Hồng Diệp đã mấy tháng không gặp.

“Chúc mừng muội thắng trận đầu. Xem ra mấy tháng nay đã tiến bộ không ít.”

Chương môn các phái phía trên hơi xì xầm, không ngờ một đệ tử bình thường của Trường Lưu lại quen biết với ngôi sao mới của Tiên giới là chương môn Mao Sơn. Xem ra quan hệ giữa Mao Sơn và Trường Lưu cũng không giống như lời đồn, vẫn tương đối thân cận.

Mấy ngày kế tiếp Hoa Thiên Cốt qua năm ai, chém sáu tướng, giết bảy tên cường hào. Càng về sau cô bé càng phải dốc hết sức lực, một là vòng sau cao thủ càng nhiều, hai là sau mấy trận chiến, linh lực và thể lực đã tiêu hao đáng kể.

Trong vòng tám người, Trường Lưu Sơn có năm người, ngoài Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong ra, còn có Chu Uyên của lớp Ất và Vân Đoan của lớp Tân. Hoa Thiên Cốt và Vân Đoan đến được vòng này là bất ngờ cực lớn. Ba người khác thuộc Quát Thương phái, Tề Văn Sơn và đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trục Phong.

Nếu Hoa Thiên Cốt có thể đánh bại đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trục Phong, lọt vào vòng bốn người thì có khả năng sẽ gặp Nghê Mạn Thiên. Đến được vòng này cô bé đã phải trải qua bao khó khăn, nhưng năng lực có hạn, dùng toàn lực đấu với đệ tử của Hoàn Hữu Ngọc Trục Phong trên núi lửa, linh lực dường như đã cạn, nguyên khí bị tổn thương nặng nề.

Nghê Mạn Thiên cũng chẳng khá hơn chút nào, mấy ngày hôm nay sức cùng lực kiệt, hoàn toàn dựa vào nguồn nội lực Nghê Thiên Trượng truyền cho mới có thể duy trì đáng vẻ sung sức trong khi tỉ thí.

Ngày cuối cùng của Đại hội Kiếm Tiên, vòng bốn người chia thành hai nhóm. Vì có quá nhiều người muốn xem trận chiến nên toàn bộ sân đấu được chuyển lên biển. Ngay cả Tam tôn và cửu đại trưởng lão mấy hôm trước rất ít lộ diện cũng bay trên cao xem ai là kẻ chiến thắng cuối cùng. Sau trận chung kết thì lễ bái sư của Trường Lưu Sơn sẽ được cử hành, thế nên hầu như tất cả mọi người đều ở đây.

Trận đấu đầu tiên là trận của Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên.

Kinh Thủy, Hủ Mộc Thanh Lưu, Vũ Thanh La và Hòa Tịch đều đứng bên cạnh cổ vũ cô bé. Đường Bảo mặc cái váy nhỏ màu đỏ lác qua lác lại, trong tay còn cầm một đóa hoa, làm một điệu nhảy cổ vũ mẹ Cốt Đầu của nó.

Lạc Thập Nhất đứng bên Thế tôn, thấy cảnh tượng đàng xa, xoay lưng lại khẽ ho khan vài tiếng, mặt đỏ đến tận mang tai.

Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, nhìn hai người Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên chuẩn bị giao đấu: “Sur đệ, hai đệ tử này người đều biết, người nói xem, ai sẽ thắng?”

Mặt Bạch Từ Họa không chút thay đổi, Sinh Tiêu Mặc ngồi một bên chen ngang cười nói: “Chẳng phải đại sư huynh muốn Nghê Mạn Thiên thắng sao? Đến lúc đó quan hệ giữa Bồng Lai Đảo và Trường Lưu Sơn sẽ càng thêm sâu sắc.”

Ma Nghiêm không trả lời, đột nhiên lại hỏi: “Sur đệ, người thấy tư chất của Nghê Mạn Thiên thế nào?”

“Rất tốt.” Bạch Từ Họa gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn theo Hoa Thiên Cốt, khẽ nhíu mày, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó lạ lạ.

“Năm nay người vẫn không chịu nhận đồ đệ sao? Vị trí đệ tử chương môn dù sao cũng không nên để trống quá lâu.”

“Năm nay... có lẽ sẽ nhận.” Xem trận đấu kia rồi nói sau, không biết đứa bé này đã cố gắng đến trình độ nào rồi.

Sinh Tiêu Mặc nói: “Đại sư huynh muốn nhị sư huynh nhận Nghê Mạn Thiên làm đồ đệ?”

Không ngờ Ma Nghiêm lại lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Sóc Phong đang đứng ở một bên xem trận chiến: “Cậu ta mới là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

Sinh Tiêu Mặc lập tức hiểu ra, gật đầu. Biểu hiện của Sóc Phong trước giờ đều không tệ, tính tình lại nội liêm so với Nghê Mạn Thiên đúng là nhân tuyển thích hợp hơn. Bạch Từ Họa lại dường như không nghe thấy.

Cuối cùng, trận đấu cũng bắt đầu. Ánh sáng xanh chọi lóe, Hoa Thiên Cốt và kiếm hợp nhất, sắc mặt tái nhợt bay lên giữa không trung, phía dưới là những con sóng cuộn trào xanh thẳm. Gió biển rất mạnh, thổi vào người khiến cô bé cảm thấy hơi lạnh. Cha mẹ Nghê Mạn Thiên đứng cạnh nàng ta dặn dò tí mỉ hồi lâu, nàng ta rút cuộc cũng bay đến trước mặt nàng.

Mọi người xung quanh đều lấp bắp kinh hãi, bởi kiếm của Nghê Mạn Thiên không giấu dưới chân, mà cầm trong tay làm vũ khí. Đệ tử mới nhập môn còn chưa bái sư đã có thể cười gió mà đi quả thật rất giỏi. Vừa mới vào sân đấu, Hoa Thiên Cốt đã rơi vào thế bất lợi.

Nghê Mạn Thiên cầm thanh kiếm mỏng như băng, cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó mới giờ lên trước mặt hà một hơi.

“Thế nào? Mùi vị Bích Lạc của ta có được không? Lần này, lại cho người nếm thử nhé?”

Thâm tâm Hoa Thiên Cốt lại thấy đau, người nghiêng mạnh một cái, suýt chút nữa rơi xuống biển, sắc mặt tái nhợt.

Hồng Điệp ngồi cùng chương môn các phái, mày liễu khẽ nhíu lại nhìn thanh kiếm dưới chân Hoa Thiên Cốt không phải Đoạn Niệm kiếm lần trước đi Mao Sơn Bạch Từ Họa đã tặng cô bé, mà chỉ là một thanh kiếm bình thường. Nàng quay đầu nhìn Bạch Từ Họa, lại thấy vẻ mặt hân bình thản như chẳng có gì. Vốn định truyền âm nhắc nhở Hoa Thiên Cốt nhưng lại đổi ý, dù có hơi nguy hiểm nhưng con bé không phải vẫn là đệ tử của Bạch Từ Họa sao? Có lẽ mọi chuyện vẫn sẽ diễn ra theo nguyên tác thôi.

Bốn phía từ trên xuống dưới đều là người, trời và biển, rõ ràng không gian mệnh mạng xa xôi như thế, nhưng khi thì không được vượt qua phạm vi bốn bức tường khép kín như bốn bức bình phong màu xanh vây quanh.

Một khi vượt qua, hoặc rơi xuống biển, hoặc thua.

Tam tôn ở trên đó, Hoa Thiên Cốt hít sâu một hơi, cô bé dường như có thể nhận ra ánh mắt của Tôn thượng trong trăm ngàn người. Chỉ có điều, hôm nay sợ rằng mình khiến người thất vọng rồi.

Hoa Thiên Cốt không dùng Đoạn Niệm kiếm, thật ra ngay từ đầu cô bé đã không định dùng nó. Tôn thượng ban nó cho cô bé, là hy vọng cô bé có thể sử dụng kiếm để bảo vệ chính mình, chứ không phải mang ra khoe khoang hoặc nhân đại hội này thể hiện uy lực của thanh kiếm hay sự quan tâm của Tôn thượng đối với mình.

Nghê Mạn Thiên cũng không nắm chắc phần thắng nên đêm hôm đó mới cố tình làm mình bị thương nặng. May mà nàng ta sợ phiền phức nếu bị truy cứu nên không đe dọa tính mạng, cũng không để lộ dấu vết nào.

Bích Lạc kiếm, một trong những thanh tiên kiếm lợi hại nhất của Bồng Lai Đảo. Bên trong ẩn chứa linh lực vô tận, kiếm khí bức người, trong vòng mười trượng có thể vô hình đá thương đối phương. Không gây một vết ngoại thương nào nhưng có thể cắt nát toàn bộ tim phổi kẻ địch. Mà kiếm khí phát ra

còn quán quanh bên người cầm kiếm, người ngoài không thể tới gần. Thanh kiếm này có lực sát thương quá lớn, lệ khí quá nặng, dưới lưỡi kiếm có biết bao âm hồn không thể siêu thoát, cho nên trở thành bảo vật trấn phái của Bồng Lai Đảo, được cất giữ trong Kiếm các.

Nhưng bởi vì Nghê Mạn Thiên sắp tham gia Đại hội Kiếm Tiên, Nghê Thiên Trượng vì muốn con gái rượu thắng nên sốt ruột sai người mang đến.

Hôm trước Hoa Thiên Cốt vừa bị kiếm khí của Bích Lạc đã thương, tim phổi đều rách toạc, hầu như không thể vận khí. Cô bé lại giả như không có việc gì, liều mạng nghênh chiến, một lượng lớn linh lực cùng thể lực đồng thời tiêu hao, vết thương cũng ngày càng nặng. Dù biết mình cứ cố chấp đấu tiếp sẽ nguy hiểm đến tính mạng, càng không có khả năng thắng Nghê Mạn Thiên, nhưng cô bé không cam lòng chưa chiến đã bại.

Hoa Thiên Cốt biết nếu dùng Đoạn Niệm có lẽ còn đấu được với nàng ta, nhưng cô bé thực sự không muốn gây phiền phức cho Tôn thượng, nên cố chấp dùng thanh kiếm gỗ bình thường mà Hủ Mộc Thanh Lưu tặng.

Những trận đấu trước, do sợ không không chế được sẽ vô tình tổn hại đến đối thủ, cũng tổn hại bản thân mình, nên Nghê Mạn Thiên dùng bội kiếm bình thường, vừa có thể đạt được hiệu quả bất ngờ trong vòng sau, vừa tránh bị mọi người phát hiện. Lần này nàng ta dùng tới Bích Lạc chính là muốn quyết một phen sống mái với Hoa Thiên Cốt.

Trận đấu bắt đầu, khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng sóng biển và tiếng kiếm khí xé gió. Nghê Mạn Thiên bùng bùng khí thế, tay áo tung bay, kiếm phóng vút đi, bầu trời trong xanh bỗng biến hóa huyền ảo ra vô số đóa kiếm hoa tuyệt đẹp, bao phủ cả người Hoa Thiên Cốt.

Mọi người xung quanh đều nhận ra sự lợi hại của Bích Lạc kiếm, vì thế bắt đầu lo lắng Nghê Mạn Thiên nhất thời không không chế được, trận đấu sẽ có thương vong nghiêm trọng. Khi tu tiên, pháp khí và bảo kiếm là những thứ cực kì quan trọng, có người mất cả đời cũng không luyện ra được một thanh bảo kiếm, mà có được một pháp khí tốt, muốn sử dụng được cũng không phải là chuyện sớm chiều.

Nghê Mạn Thiên muốn phô trương, Hoa Thiên Cốt lại cố thủ đến cùng. Không có kiếm nên cô bé biến nước biển thành hai lưỡi băng, cầm trên tay như một đôi song đao, mặc dù trong lòng vô cùng mệt mỏi, nhưng khi trận đấu chính thức bắt đầu, gương mặt lại trở nên bình tĩnh và chuyên chú, không chút hoang mang nhìn kiếm hoa đẹp mê hồn của Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên trong lòng vô cùng kinh ngạc vì sao Hoa Thiên Cốt bị nội thương nặng như thế mà bình tĩnh đối chiêu với mình. Hai người so mấy trăm chiêu trên không, mặc dù Hoa Thiên Cốt rõ ràng ở thế hạ phong, nhưng với đầu pháp tinh táo và hơi liệu lĩnh, thực khiến Nghê Mạn Thiên có vài phần kiêng kị.

Nàng ta muốn mau chóng kết thúc trận đấu này, vì thế huy động chân khí trong người nhiều hơn nữa, lầm nhảm kiếm quyết. Nhất thời trên bầu trời hiện ra một luồng ánh sáng lớn màu xanh, bao phủ cả người nàng, mà kiếm khí chảy dọc theo thân kiếm, lại giống sợi tơ màu xanh biếc pháp phối trong không trung, lướt đến đâu, hủy hoại tất cả mọi thứ đến đấy.

Hoa Thiên Cốt thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía Tam tôn, đọc khẩu quyết. Dựa vào sức mạnh của Thiên Thủy Tích, quanh người hiện lên một màng chắn hình trận đồ bát quái, hy vọng nó có thể ngăn cản kiếm khí của Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên hừ lạnh, kiếm trong tay sáng đến đỉnh điểm cực kì chói mắt. Đường kiếm chỉ thẳng về hướng Hoa Thiên Cốt cách đó rất xa, Hoa Thiên Cốt tránh trái tránh phải trong cơn mưa màu xanh, cho dù có phóng ra lửa hay kiếm băng cũng đều bị kiếm khí kia làm tiêu tan, không thể tới gần Nghê Mạn Thiên được.

Cô bé đã bị ép đến cực hạn, không thể vận chân khí nên không né kịp, kiếm khí đâm thẳng vào cánh tay trái. Nếu không có lớp màng chắn chỉ sợ cánh tay này đã bị phế rồi, nhưng hiện giờ nó cũng không thể cử động được nữa.

Xung quanh vang lên tiếng đệ tử trầm trồ khen ngợi Nghê Mạn Thiên. Đường Bảo trốn vào trong lòng Khinh Thủy, che mắt không dám nhìn nữa.

Hoa Thiên Cốt biết mình chắc chắn không thể tấn công tầm xa được, chỉ có thể đến gần, tập trung tụ khí, dồn lực lên eo, kiễng chân, cố sức phóng vút lên, nhảy khỏi thân kiếm, linh hoạt trở mình mấy vòng trên không, lướt qua kiếm khí, càng khiến thanh kiếm bay nhanh tới mức không thể tin nổi, nhảy mất liền tới trước mặt Nghê Mạn Thiên.

Nghê Mạn Thiên kinh hãi, vội vàng vung tay phóng kiếm ra, Hoa Thiên Cốt lầm nhảm tâm quyết, không khí chợt nén lại, ép ánh sáng màu xanh bảo vệ quanh người Nghê Mạn Thiên đến mức nhỏ nhất, lại không để ý đến thanh kiếm đang nhào tới.

Khinh Thủy và Đường Bảo hét chói tai, chỉ thấy Bích Lạc kiếm đâm xuyên qua bụng trái của Hoa Thiên Cốt, vừa chạm vào mạch máu cô bé, ánh sáng màu xanh liền yếu đi rõ rệt. Hoa Thiên Cốt cắn răng chuyển động qua lại như không cảm thấy đau, Bích Lạc đâm vào cơ thể, lút đến tận chuôi.

Nghê Mạn Thiên ngây dại, chợt thấy Hoa Thiên Cốt phủ lên người mình. Chưa kịp phản ứng đã cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không ngờ Hoa Thiên Cốt lại dùng máu đông thành băng, đâm xuyên qua bụng mình.

Mọi người xung quanh đều choáng váng, trọng tài chương lão thấy hai người liều chết thí đang định rung chuông tạm ngừng, chợt thấy Ma Nghiêm phát tay ngăn lại, bên tiếp tục lạnh lùng nhìn tình huống trước mắt.

Hoa Thiên Cốt rơi xuống từ trên không trung, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, thầm đọc kiếm quyết, suýt nữa thì chạm vào mặt biển rộng, may mà thanh bội kiếm kịp thời bay đến đỡ lấy mình. Cô bé nửa dựa trên thân kiếm, gắng sức đứng thẳng lên, sợ Nghê Mạn Thiên nhân cơ hội này phản công. Bích Lạc vẫn cắm trên bụng, dưới dòng máu đang chảy của Hoa Thiên Cốt, kiếm khí dần tiêu tan, ánh sáng màu xanh càng lúc càng mờ nhạt.

Nghê Mạn Thiên giữa không trung lộ ra bộ mặt đau đớn và dữ tợn, giống như không thể tin mình đã làm đến bước này mà vẫn bị Hoa Thiên Cốt đã

thương. Nàng ta liều lĩnh lao thẳng về phía Hoa Thiên Cốt, sử dụng chiêu pháp của Bồng Lai Đảo.

Hoa Thiên Cốt cắn răng rút kiếm từ bụng mình, đau đến mức cả người run rẩy.

Thuận tay điểm vài huyệt vị cầm máu cho bản thân, cô bé nắm chặt Bích Lạc ứng chiến Nghê Mạn Thiên, trong lúc vội vã dùng nhăm sang Mao Sơn kiếm pháp đã học được từ trong cuốn sách của Thanh Hư đạo trưởng.

Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, rõ ràng đều là đệ tử của Trường Lưu Sơn, đánh đến cuối lại sử dụng võ công không phải của môn, còn ra thể thống gì nữa.

Lúc này Nghê Mạn Thiên ra chiêu nào chiêu nấy đều ép người, Hoa Thiên Cốt bị nội thương nghiêm trọng, choáng đầu hoa mắt, dường như đã mất đi tri giác, nhưng vẫn kiên cường chống trả, liều chết ứng chiến, mặc từng mảnh băng Nghê Mạn Thiên phóng ra cửa nát thân thê, máu tươi chảy ròng ròng.

Lạc Thập Nhất lo lắng khó xử nhìn Ma Nghiêm, lại nhìn Bạch Tử Họa, thấy vẻ mặt hai người vẫn lạnh băng như trước, còn Sênh Tiêu Mặc càng xem càng hứng thú.

“Mẹ Cốt Đầu, nhận thua đi, con xin mẹ!” Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng Đường Bảo truyền âm vào trong đầu mình, khóc ầm cả lên.

Không được, không thể được, cô bé rõ ràng đã giao hẹn với Tôn thượng rồi, sao có thể thua được?

Trên không trung, Nghê Mạn Thiên giống như đã bắt chết tất cả, tay bấm quyết phóng ra từng mũi tên băng lao đến trước mặt Hoa Thiên Cốt. Xung quanh không ít người nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng nhuộm đầy máu này. Trọng tài trường lão, Thanh Lưu, Lạc Thập Nhất, ngay cả Sóc Phong cũng tập trung tụ khí, định ngay tại thời khắc cuối cùng sẽ can thiệp. Nói cách khác là Hoa Thiên Cốt thua.

Không ngờ một tiếng kiếm rít lên cao vút, luồng ánh sáng từ phía đằng xa lao vút đến như một con tu long bay lượn giữa chín tầng mây. Thân kiếm phát ra ánh sáng tuyệt đẹp như cầu vồng, tung hoành trong gió, kiếm khí sắc bén bức người.

Nhất thời toàn bộ không trung rung chuyển, cuồng phong gào thét, sóng dậy gió gầm, cuộn trào đến hơn mấy thước. Các đệ tử trình độ chênh lệch ngồi theo hàng giữa không trung bị kiếm khí kinh người tạt thẳng vào thiếu chút nữa lộn nhào xuống, rất lâu sau mới trụ vững được.

Hồng Diệp tập trung nhìn kỹ, không ngờ Đoạn Niệm kiếm gãy giữa tuốt khỏi vỏ lao tới. Không đợi Hoa Thiên Cốt sai khiến, đánh thẳng về phía Nghê Mạn Thiên.

Hoa Thiên Cốt thả Bích Lạc ra, thanh kiếm từ không trung rơi xuống, linh khí đã mất, lại không có người điều khiển, chìm thẳng xuống lòng biển sâu rộng. Đoạn Niệm bay vào trong tay, không ngừng kêu lên, giống như đang lo lắng cho vết thương của cô bé.

Nghê Mạn Thiên là đệ tử mới nhập môn, bình thường chỉ ở những đại lễ mới gặp Bạch Tử Họa, khi đó hẳn thường mang theo bội kiếm của chương môn, cho nên không nhận ra Đoạn Niệm. Nhưng chúng tiến xung quanh và cha mẹ nàng đều nhận ra, tiếng xì xào nổi lên không dứt.

Hoa Thiên Cốt đứng trong kiếm quang cố hết sức điều hòa hô hấp, dùng tất cả sức lực còn lại làm thành một đòn phản công cuối cùng.

Tay cầm Đoạn Niệm, cô bé đột nhiên nhớ tới hình ảnh mình cùng Tôn thượng cười kiếm bay trong đêm trăng đỏ. Trong đầu không ngừng tưởng tượng Tôn thượng với tà áo trắng tung bay, lại nhớ tới vị tỷ tỷ xinh đẹp thân bí xuất trần như hồng hồ điệp, khe thở dài, Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên ngộ ra nhiều thứ, tâm cảnh tiến một bước, công lực cũng có tiến bộ.

Trước mặt mọi người Nghê Mạn Thiên không thể giờ trò gì được, hiện giờ chỉ có thể kéo dài thời gian đấu với Hoa Thiên Cốt. Thương thế của Hoa Thiên Cốt nặng như thế, nếu tiếp tục cố chấp chống đỡ, nàng ta không tin Hoa Thiên Cốt không chết dưới kiếm của mình.

Hoa Thiên Cốt đọc kiếm quyết, Đoạn Niệm phóng vút đi, mang theo thế dời non lấp biển lao tới tấn công, lại sợ có gì bất trắc đối với tính mạng Nghê Mạn Thiên nên chỉ lướt qua, đánh bay đôi song kiếm bằng băng trên tay nàng ta.

Nghê Mạn Thiên còn chưa kịp phản ứng. Một thân ảnh đã bổ nhào về phía mình. Khí lực của nàng ta cũng sắp cạn, cười gió vô cùng khó khăn, đột nhiên cả người bị vỗ mạnh, nhất thời mất cân bằng, bị Hoa Thiên Cốt tóm chặt lấy, cùng rơi xuống biển.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đã mất đi tri giác, đột nhiên ngã vào trong biển. Chẳng lẽ đây là ý trời, mình và Tôn thượng kiếp này không có duyên sự đồ sao?

Thân thể từ từ chìm xuống dưới đáy biển sâu thẳm, nhưng tay Hoa Thiên Cốt vẫn nắm chặt lấy Nghê Mạn Thiên không chịu buông, cuối cùng rơi vào bóng đêm vĩnh hằng.

Đại lễ báisư. Hoa Thiên Cốt sau khi tỉnh lại vẫn không nói một lời, cũng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của Bạch Tử Họa. Bọn Vân Đoan, Chu Uyên và các đệ tử khác đều được nhận cô thơm từ sư phụ. Mặc dù có người trong lòng không thích nhưng chẳng có mấy ai đủ can đảm ra mặt từ chối.

Lạc Thập Nhất nháp nhồm không yên chờ Bạch Tử Họa lên tiếng, đợi người nhận Nghê Mạn Thiên hoặc Sóc Phong rồi thì hẳn mới có tư cách trao cô thơm cho Hoa Thiên Cốt. Nhóc con kia đã cố gắng đến mức ấy lại bị ý trời trêu người, thua trận nên chắc giờ trong lòng đang khó chịu lắm?

Bồng Hù Mộc Thanh Lưu đi tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, trong tay có một bó cỏ thơm. Lạc Thập Nhất nhất thời luống cuống, bắt chết tất cả lướt qua người Ma Nghiêm, thuận tay hái một nhúm cỏ thơm trên đàn rồi chạy đi.

“Thiên Cốt, làm đồ đệ của ta nhé?” Hoa Thiên Cốt cúi đầu trông thấy bó cỏ thơm đưa tới trước mặt kia thì vô cùng kinh ngạc. Ngẩng đầu nhìn Hủ Mộc Thanh Lưu, liếc mắt thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên đài cao cũng nhìn chăm chú về phía này, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Hoa Thiên Cốt vẫn không nhúc nhích quỳ ở đó, trong lòng rối loạn, nhất thời không biết làm thế nào.

Rõ ràng không muốn bái Hủ Mộc Thanh Lưu làm thầy, nhưng nếu mình từ chối, Thanh Lưu nhất định sẽ rất xấu hổ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhận đồ đệ, sao cô bé có thể phụ tấm lòng cất nhắc và tận tình chỉ bảo của hắn. Hơn nữa, tuy nàng không thể trở thành đồ đệ của Tôn thượng, thì chẳng lẽ sẽ không bao giờ bái sư nữa? Làm sao bây giờ... Nhưng thật ra trong tâm trí cô bé, Hoa Thiên Cốt chỉ muốn Bạch Tử Họa làm sư phụ mà thôi!

Đường Bảo biết suy nghĩ đó, sợ Hoa Thiên Cốt cố chấp lại chui đầu vào ngõ cụt, vội vàng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mẹ Cốt Đầu, còn nhớ vì sao chúng ta muốn lên Mao Sơn và Trường Lưu không? Mấu chốt là phải dựa vào chính bản thân mình, sư phụ là ai thì có gì quan trọng chứ?”

Đúng lúc này, một bó cỏ thơm lại xuất hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hóa ra là Lạc Thập Nhất, cô bé càng đau đầu hơn.

Lạc Thập Nhất ung dung nói: “Thanh Lưu, huynh không thể tranh với ta nhé, lúc Hoa Thiên Cốt vừa tới đây đã bị ta chọn rồi.”

Hủ Mộc Thanh Lưu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Thập Nhất à, ngươi cần gì phải tới tranh với ta? Muốn uống rượu chứ gì, lần sau ta cho ngươi được chưa? Nhiều năm như thế, khó khăn lắm ta mới ưng một người, có lòng muốn nhận người ta làm đồ đệ, ngươi không thể giúp ta lần này sao?”

Lạc Thập Nhất uất ức nói: “Đây cũng là lần đầu tiên ta nhận đồ đệ mà, huynh lại nhiều tuổi hơn ta, đáng nhẽ ra nên nhường cho ta mới phải.”

Thanh Lưu buồn bực: “Người ta muốn bái sư nên mới ti thi, chẳng nhẽ hai chúng ta nhận đồ đệ mà cũng phải phân cao thấp để đồ đệ lựa chọn sao?”

Đường Bảo nằm trong tai Hoa Thiên Cốt hưng phấn lẫn lộn: “Chọn Thập Nhất sư huynh, chọn Thập Nhất sư huynh, Cốt Đầu, mẹ chọn Thập Nhất sư huynh được không?”

Hủ Mộc Thanh Lưu lập tức nói: “Đường Bảo, ta nghe thấy hết đấy! Ngươi không được xen vào, để tự Thiên Cốt chọn! Nếu ngươi cứ thiên vị giúp Lạc Thập Nhất như thế, sau này ta có món gì ngon sẽ không bao giờ cho ngươi nữa!”

Nghê Mạn Thiên tức đến nổi mặt mày tái mét, tuy mong muốn của cha mẹ là nàng ta bái được Tôn thượng làm thầy, nhưng nàng ta lại hy vọng trở thành đệ tử của Thập Nhất sư huynh. Thật không ngờ Lạc Thập Nhất lại muốn nhận nha đầu kia, làm Nghê mạn Thiên tức gần chết!

Đang lúc giằng co, Hoa Thiên Cốt rất khó xử, đang tính toán có nên giả bộ ngắt đi để cho qua chuyện không thì đột nhiên lại thấy người mình bay lên.

Hoa Thiên Cốt bỗng giật mình, ngẩng đầu thấy Bạch Tử Họa cao cao đứng trên đài. Mà cô bé đang bay về phía người, càng lúc càng gần.

Gương mặt người vẫn mang vẻ lạnh lùng như băng, sợi tua lông lấy treo trên bội kiếm chường môn tuôn xuống đất, mái tóc dài bình thường để thả bay, lúc này được buộc cao, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy càng tôn thêm vẻ cao quý uy nghiêm. Ông tay áo màu trắng bay phấp phới, giống những đoá mây hoa trong biển trời.

Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn cả người, cơ thể dần dần bay đến trước mặt người, khuôn mặt cô bé tái nhợt, mỏng manh trong suốt, như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ.

Sau đó Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa đưa tay về phía mình, bàn tay mịn như ngọc, trắng nõn thon dài, góc cạnh rõ ràng, đẹp vô cùng.

Mà cô bé lúc này, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, quên hết tất cả trần thế, nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay người, rồi từ từ tiếp đất.

“Đứa trẻ này, kể từ hôm nay, là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa ta.” Bạch Tử Họa thản nhiên nói, giọng không lớn, nhưng rành rọt vang bên tai hơn nghìn người trước quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tam Sinh Tuyệt Luyện

Vốn dĩ Bạch Tử Họa không hề cho Hoa Thiên Cốt cơ hội chọn lựa, ngay cả nghi lễ nhận cỏ thơm cũng bỏ qua, đeo luôn cung linh. Mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có Sinh Tiêu Mặc phe phẩy cây quạt cười tủm tỉm, bắt đầu từ giây phút Đoạn Niệm kiểm xuất hiện, hắn đã biết đồ đệ của nhị sư huynh nhất định là Hoa Thiên Cốt.

Ma Nghiêm tức giận nhìn Bạch Tử Họa, thấy sự kiên định trong mắt hắn, biết hắn bình thường không thích hỏi nhiều, nhưng chỉ cần đã quyết định,

thì cho dù mình có làm thế nào cũng không thể thay đổi được, đành phải phát tay oán hận cho qua.

Bạch Tử Họa nhìn về phía chuông môn các phái và chúng tiên xung quanh: “Chư vị ai có điều dị nghị?”

Tay Nghệ Thiên Trọng nắm chặt thành quyền, lạnh lùng đáp: “Ngay cả Đoạn Niệm kiếm cũng đã truyền, thì ra đệ tử của chuông môn được quyết định từ trước rồi, còn mở Đại hội Kiếm Tiên làm gì nữa. Nhưng đây vốn dĩ là việc của Trường Lưu Sơn, Tôn thượng muốn nhận ai thu ai, chúng ta dị nghị có tác dụng gì sao?”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Tất nhiên là không.”

Sênh Tiêu Mặc phì cười, nhị sư huynh đừng có cái kiểu bình thường nói năng thận trọng, đến lúc mẩu chốt lại trở mặt hài hước như thế được không?

Hoa Thiên Cốt rất lâu sau mới hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn dờ dẩn quỳ ở đó, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Đường Bảo ở trong lỗ tai sung sướng tới mức suýt nữa thì lăn ra ngoài, vội vàng nhắc nhở: “Cốt Đầu ngu ngốc, mẹ ngài người ra đây làm gì? Mau tới nhận chuông bạc đi!”

Hoa Thiên Cốt vội vàng giơ tay lên cao, nhận hai quả chuông kia. Cô bé kích động đến mức nước mắt sắp trào ra. Không phải đang mơ, Tôn thượng thật sự nhận mình làm đồ đệ! Nhưng mình đã thua trong tay Nghệ Mạn Thiên mà? Vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu, có điều cô bé biết bây giờ không phải lúc để hỏi.

Nghĩ thức nhận đồ đệ của những người khác vẫn tiếp tục, Lạc Thập Nhất và Hủ Mộc Thanh Lưu cũng chán, không muốn nhận đồ đệ nữa. Kinh Thủy thấy đây đúng là cơ hội tốt, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hủ Mộc Thanh Lưu. Hủ Mộc Thanh Lưu biết nàng bình thường biết quan tâm chăm sóc lại lành lợi thông minh, nghĩ đi nghĩ lại, đồng ý nhận.

Ma Nghiêm thấy mọi việc đã đến nước này, không thể thay đổi, đành phải giảng hòa nói: “Sư đệ, tư chất của Nghệ Mạn Thiên và Sóc Phong cũng rất tốt, hay ngươi nhận cả ba làm đồ đệ đi.”

Nghê Thiên Trọng nghe thấy thế mở cò trong bụng, vội vàng nhìn về phía Bạch Tử Họa.

Chẳng qua Bạch Tử Họa không thêm nề tình, đáp: “Bạch Tử Họa ta đời này chỉ nhận một đồ đệ.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, đầu óc trống rỗng. Cô bé rốt cuộc phải thịt nát xương tan thế nào mới có thể báo đáp ân tình của Tôn thượng đây?

Nghê Thiên Trọng tức đến nổi mặt mày tái mét, tính ông ta vốn nóng nảy, giờ thấy Bạch Tử Họa không nề mặt mình chút nào, phát tay áo định bỏ đi.

Ma Nghiêm vội vàng ngăn ông ta lại: “Chuông môn sư đệ bận nhiều việc, sợ là không có thời gian dạy dỗ đồ nhi. Một đệ tử có tiên tư ưu tú như vậy, không bằng về môn hạ của ta?”

Đột nhiên Nghệ Mạn Thiên chen ngang nói: “Bẩm Thế tôn, đệ tử vô cùng vinh hạnh được vào môn hạ của Thế tôn, nhưng Thế tôn ngày đêm phải vất vả làm việc, không bằng để đệ tử trở thành đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, để Thập Nhất sư huynh dạy thay người, chẳng biết thế có được không?”

Vừa nói dứt lời, Lạc Thập Nhất và Nghê Thiên Trọng cùng sững sờ, vậy chẳng khác nào bái Thế tôn làm sư tổ, thấp hơn Hoa Thiên Cốt hẳn một bậc.

Ma Nghiêm gật đầu, sau đó nhìn Nghê Thiên Trọng trưng cầu ý kiến của ông ta. Nghê Thiên Trọng không biết trong đầu nàng ta nghĩ gì, nhưng nếu con gái cưng đã đề nghị, lại còn là môn hạ trực hệ của Tam tôn, thì cũng tốt thôi.

Có điều Lạc Thập Nhất lại cực kì khó chịu, hẳn nhận đồ đệ mà sao hẳn không được chọn, cũng không có ai hỏi ý kiến của hẳn chứ?! Nghĩ lại Nghệ Mạn Thiên tuy kiêu căng lại có tính tiểu thư, nhưng vẫn là nhân tài đào tạo được, hẳn cũng chỉ có thể đồng ý, lại không ngờ chọc Đường Bảo nổi trận lôi đình, một thời gian dài không thêm đề ý đến hẳn.

Vì thế mọi chuyện cơ bản đã được quyết định, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cùng bái Lạc Thập Nhất làm thầy. Tiếp đó là đại lễ bái sư.

Quỳ gối trước đàn tế, mỗi một tiếng chuông vang lên lại càng khiến lòng Hoa Thiên Cốt sáng tỏ.

Bạch Tử Họa cầm một chiếc ly bạc trong tay, vẩy vài giọt lên người Hoa Thiên Cốt. Sau đó lại đổi lấy chiếc ly vàng đệ tử vừa dâng lên, vẩy tiếp vài giọt. Tiếp lại thay một chiếc bằng ngọc lưu ly, vẩy vài giọt, nhưng khác hai lần trước, lúc này Hoa Thiên Cốt lại co rúm người giật bắn lên.

Cô bé lập tức biết đó là nước ao Tam Sinh, dường như đau hơn lần đầu tiên mình đi qua khi nhập môn.

Bạch Tử Họa khẽ chau mày, nhưng không nói gì, đốt mấy nén hương, đưa cho Hoa Thiên Cốt ba nén, mình cũng cầm ba nén.

Người phẩy tà áo trắng, quỳ xuống nhìn trời. Đệ tử trên quảng trường, Thế tôn và Nho tôn cũng quỳ xuống, khách mời được miễn.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy vẻ mặt Bạch Tử Họa uy nghiêm như thế.

“Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Bạch Tử Họa, không có đức cho thế gian, không có công cho bốn phái, nay nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử đời thứ một trăm hai mươi bảy. Không mong nàng có thể trăm yêu trừ ma, được vào tiên ban, không mong có thể nổi danh muôn đời, chấn hưng bốn môn.

Chỉ mong nàng yêu thương thiên hạ, từ bỏ phổ độ chúng sinh, sống đường đường chính chính, không thẹn với lòng. Nếu có làm đường lạc lối, cũng là do đệ tử không biết dạy. Trường Lưu liệt tiên xin chứng giám!”

Nói xong, cúi người vái ba vái rồi dâng hương.

Hoa Thiên Cốt nghe ý trong lời người nói, lòng lại càng hưng phấn, cung kính dập đầu vài cái, nói: “Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Hoa Thiên Cốt, mệnh số kỳ lạ, sinh ra đã là người mang điềm xấu, được Tôn thượng giúp đỡ, hết lòng dạy dỗ, nhận con làm đồ đệ. Đệ tử chắc chắn làm một người đường đường chính chính, không thẹn thiên địa, không thẹn Trường Lưu, không thẹn Tôn thượng. Sau này sinh vì tôn sinh, tử vì tôn tử. Tuyệt không cãi lời thầy nửa câu. Thiên địa làm chứng!”

Hồng Diệp đứng trong hàng ngũ chường môn các phái cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt, mái tóc đáng yêu hình bánh bao, vóc người lại nhỏ nhắn, trên mắt là một tầng mi rậm, giống như một lớp màn che bằng lụa mỏng, còn dính vũ châu, phủ một lớp hơi nước khẽ lay động, ý trong lời vô cùng kiên quyết, giống một lời thề độc.

Nàng khẽ thở dài, không biết quyết định của mình khi đưa cô bé này đến đây là đúng hay là sai, là phúc hay là họa. Dù sao thì đã có quá nhiều biến cố phát sinh không giống nguyên tác, chỉ hi vọng mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát.

“Sur đệ, ta gọi đệ lại đây, là có vài lời muốn nói.” Ma Nghiêm ngồi ở bên bàn, trên bàn có một bầu rượu, hai cái chén ngọc lưu ly cùng mấy đĩa quả tiên. Giao tình nhiều năm, cũng không cần câu nệ tiểu tiết. Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa đến cũng chỉ nâng tay ý bảo hãy ngồi xuống.

“Chuyện Đoạn Niệm kiếm là như thế nào?” Ma Nghiêm nghiêm túc hỏi.

Với đạo hạnh của Hoa Thiên Cốt, còn lâu mới đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất với Đoạn Niệm trong một thời gian ngắn thế. Trên đời này ngoại trừ Bạch Tử Họa, còn ai dám dụng thuật ngự kiếm chen ngang vào trận đấu trước mặt chúng tiên mà không bị phát hiện chứ.

Bạch Tử Họa biết chuyện hẳn muốn hỏi chắc chắn là chuyện này, lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là đệ tặng cho Hoa Thiên Cốt.”

“Đệ...” Ma Nghiêm tức giận, “Đó không phải là thanh kiếm khi ngươi bái sư, sư phụ đã truyền cho ngươi sao? Thanh kiếm đã mang theo bên mình hơn mấy trăm năm sao có thể tùy tiện tặng cho người khác? Lại còn là một kẻ mới nhập môn gốc gác không rõ ràng!”

“Sư huynh đã là người đắc đạo, cần gì phải câu nệ vật ngoài thân như thế?”

Bạch Tử Họa thản nhiên nói, dùng ý niệm di chuyển hai cái chén ra trước mặt, chén rồi tới nơi thì bầu rượu cũng tự nâng lên rót đầy hai chén.

“Ngươi...” Mặt Ma Nghiêm xanh mét, phát tay áo nói: “Thôi, được rồi, giờ ngươi là chưởng môn, ta không nói được, ngươi thích làm gì thì làm, nhưng việc thu nhận đồ đệ có liên quan đến cơ nghiệp của Trường Lưu Sơn, dù thế nào cũng không thể qua loa cho xong. Hơn nữa con nhóc Hoa Thiên Cốt này lại có quan hệ với người kia, đừng quên cô ta là tình kiếp của ngươi. Ngươi chán sống rồi sao?”

Bạch Tử Họa trầm mặc, ánh mắt vĩnh viễn như vực sâu thăm thẳm, không ai biết hẳn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Ma Nghiêm dẫn con tức lại, sâu xa nói: “Ta biết ngươi vẫn còn coi trọng cố nhân, bao nhiêu năm qua, ngoại trừ cô ta cũng không có ai đến gần với ngươi như vậy. Những chuyện các ngươi đã trải qua ta không rõ, cũng không hiểu, nhưng từ khi cô ta xuất hiện, đã định là mối họa đối với ngươi.”

“Tình kiếp vốn phải nhập tình, sau đó đoạn tình. Nếu không thể đoạn tình chỉ có một kết cục chính là vạn kiếp bất phục.”

Bạch Tử Họa không đáp, uống cạn chén rượu rồi bước ra khỏi cửa, rồi khỏi.

Hoa Thiên Cốt giống như đang trải qua một giấc mộng xa xăm kéo dài. Trong mộng lệ quý bám đầy trên người, há những chiếc miệng rộng đỏ lòm như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé. Hoa Thiên Cốt muốn mở miệng kêu cứu, lại phát hiện mình căn bản không thể thốt lên lời. Hoảng loạn, sợ hãi bao phủ trong tâm trí.

Cô bé hét lên thảm thiết rồi bật dậy, mông lung mở mắt, cúi đầu gọi: “Phụ thân, con lại gặp ác mộng.”

Căn phòng im phăng phắc, không có ai đáp lại.

Trầm mặc ngồi yên một lúc lâu mới nhớ ra phụ thân mình đã mất, mà cô bé giờ cũng đã có năng lực tự bảo vệ mình, không phải sợ yêu ma quỷ quái nữa. Kí ức trong một năm kéo đến ào ào như thủy triều, từ Mao Sơn tới Côn Luân, từ Côn Luân tới Trường Lưu, mặc dù rất gian khổ, nhưng cô bé vẫn cố gắng đi tiếp.

Phụ thân, con đã hoàn thành được nguyện vọng cuối cùng của người, còn báỉ thần tiên lợi hại nhất, nhân ái nhất, từ bi nhất, vĩ đại nhất thế gian này làm sư phụ, người ở dưới suối vàng có thể ngắm cười rồi.

Vừa bước chân ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi hoa đào lan tỏa khắp đình viện, ngọn núi nhỏ cách đó không xa thấp thoáng một màu xanh đậm như tranh. Hoa Thiên Cốt chạy qua đình viện, trước mặt hiện lên một toà điện lộng lẫy nguy nga nhưng nhỏ hơn Trường Lưu điện rất nhiều, dưới ánh mặt trời cả toà kiến trúc thì thoáng hiện lên sắc cầu vồng, khác hẳn Trường Lưu đại điện son son thép vàng.

Cuối cùng cũng đi qua cửa chính đại điện, một luồng gió lạnh phả vào mặt nàng. Cảnh tượng hùng vĩ trước mắt khiến Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu.

Phía dưới là núi tiên Trường Lưu trôi nổi trên mặt biển, mà tiểu đảo cô bé đang đứng lại là Tuyệt Tình điện, ở phía xa xa cũng nổi lơ lửng trên không trung còn có Tham Lam điện và Tiêu Hồn điện. Gió mang mây thi thoảng lướt qua người cô bé, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được. Đại điện Trường Lưu cùng hơn mười tòa thiên điện cùng lầu các dưới núi non mây phủ vẫn có thể nhìn thấy rất rõ. Biển trời càng trở nên bao la hùng vĩ, tuyệt vời xiết bao.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn nhìn xuống dưới, cuối cùng cô bé cũng đến được nơi mình mơ ước bấy lâu – Tuyệt Tình điện, thì ra toàn bộ Trường Lưu Sơn nhìn từ trên cao mang dáng vẻ này, cảm giác hoàn toàn không giống như lúc cười kiêu lên xem.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân trên cỏ, Hoa Thiên Cốt giật nảy mình. Ngẩng đầu lên, thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên một tảng đá lớn cao vút, quan sát Trường Lưu Sơn và chúng sinh thiên hạ, tà áo trắng bay bay, giống như lúc nào cũng có thể cuốn theo gió.

Tìm Hoa Thiên Cốt như nhảy bật ra ngoài, tuy biết rõ rằng không thể, nhưng vẫn lo lắng bóng dáng xa xôi mờ ảo của người không cẩn thận sẽ ngã xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống dập đầu.

“Nên đổi thành sư phụ.”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn cô bé, giọng điệu bình thản mà xa xăm, chỉ vài chữ đơn giản, Hoa Thiên Cốt tự hỏi không phải mình nghe nhầm đấy chứ.

Mặt cô bé đỏ bừng: “Sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ta biết ngươi có nhiều chuyện muốn hỏi, ta nhiều năm thanh tu, lại luôn ở một mình, quen kiệm lời. Nếu ngươi chưa hiểu chỗ nào, cứ hỏi.”

Hoa Thiên Cốt ngập ngừng nói: “Tại sao Tôn thượng lại muốn nhận con làm đồ đệ, rõ ràng con đã thua mà?”

Bạch Tử Họa lạnh nhạt đáp: “Lúc ấy ta chỉ nói ngươi khiến ta vừa lòng là được, không nói nhất định phải giành được vị trí đứng đầu, một năm nay ngươi cố gắng đến trình độ này là ổn rồi.”

Vốn Hoa Thiên Cốt còn muốn hỏi chuyện Đoạn Niệm đột nhiên bay tới khi cô bé đang thi đấu, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, đành lảng sang chuyện khác: “Sư... sư phụ, Đường Bảo đâu rồi? Nó không thể đi theo con vào Tuyệt Tình điện sao?”

“Vết thương quá nặng nên ngươi bị ngất, ta đưa ngươi về Tuyệt Tình điện trị liệu. Đường Bảo thấy ngươi ba ngày rồi vẫn chưa tỉnh nên quay về Hội điện giúp ngươi thu dọn đồ đạc trước. Từ nay về sau, ngươi sẽ ở lại Tuyệt Tình điện này.”

Hoa Thiên Cốt không biết vì sao khi mình đứng trước Bạch Tử Họa vẫn căng thẳng như thế, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì để hỏi, bèn chỉ vào dòng nước như ở trên ngân hà chảy xuống chín tầng mây, rồi trút cuộn cuộn không ngừng xuống Trường Lưu Sơn hình thành nên một thác đổ rất lớn: “Sư phụ, Tam điện rõ ràng ở trên không, sao lại có dòng nước chảy mãi không cạn thế?” Chuyện này cô bé đã thấy kỳ lạ ngay từ khi mới đến đây rồi.

“Mỗi điện trong Tam điện đều có một pho tượng do thượng cổ thần thú hóa thành, bao năm nay phun ra ba loại nước thánh, mà trong núi của Tam điện chứa nhiều loại đá kỳ lạ, có tác dụng tích mây và nước mưa lại, hai dòng hợp thành một, chảy vào Trường Lưu Sơn, hóa thành nước ao Tam Sinh. Hơi nước từ biển bốc lên lại ngưng tụ thành mây, cứ tuần hoàn như vậy. Còn về phần tại sao nước thánh được phun ra từ tam thú này ngàn năm vẫn không hết thì không ai biết.”

“Vâng.” Nhớ tới nỗi đau khi nước ao Tam Sinh rơi xuống người mình, Hoa Thiên Cốt sợ run người cúi đầu đáp.

“Đường Bảo đã khá quen với môi trường xung quanh, nó về rồi có thể đưa ngươi đi dạo. Tuyệt Tình điện không có cấm địa, ngoài hai thầy trò ra thì không còn ai khác, ngươi cũng không cần phải câu nệ lễ tiết, muốn đi đâu cũng không cần hỏi ý ta.”

“Đệ tử đã rõ.”

Bạch Tử Họa nhìn Trường Lưu Sơn phía dưới, đột nhiên hỏi: “Nhìn từ trên này xuống, ngươi thấy gì?”

Hoa Thiên Cốt bước lại gần, gió thổi mạnh đến mức cô bé suýt bị cuốn bay theo. “Bẩm sư phụ, đệ tử ngu dốt, chỉ nhìn thấy mỗi Trường Lưu Sơn.”

“Trường Lưu Sơn lúc này và Trường Lưu Sơn lúc trước có gì khác nhau không?”

“Có ạ, càng thêm phần hùng vĩ nguy nga.”

“Đúng vậy, nhìn phong cảnh từ phía xa luôn có cảm giác nó thật hùng vĩ, dù không có gì đặc biệt cũng khiến người ta thấy không giống bình thường. Có điều, một tầm nhìn quá rộng ngược lại sẽ làm nổi bật nên sự chênh lệch giữa bản thân và thế giới. Cho nên dù có thế nào cũng không thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng mình đang tồn tại. Tầm nhìn của người bình thường chính là cảnh vật mà mắt thấy, nhưng tầm nhìn của người tu đạo lại là những thứ mà lí trí nắm giữ được, những nỗi niềm rung động và nhớ nhung trong lòng. So với cuộc sống có thể trải nghiệm trong một không gian bé nhỏ như của ngươi, thì Tuyệt Tình điện, Trường Lưu Sơn có lẽ là lồng chứa vạn vật, dung nạp toàn bộ thế gian rộng lớn, phải coi nó là thế giới mình đang sống, đồng cảm với nó, thấu hiểu nó, bảo vệ nó.”

Hoa Thiên Cốt hiểu ẩn ý trong lời Bạch Tử Họa nói, nhất thời thấy như toàn bộ biển trời đang trải rộng trước mắt, dường như không có góc ngách nào

mà mình không nhìn thấy, không có thanh âm nào không nghe được. Hoa Thiên Cốt giống như một vị thần đang quan sát chúng sinh, nhìn thế gian sinh rồi diệt, như hoa nở rồi hoa lại tàn.

Chỉ có điều sao cảm giác này lại quanh hiu đến thế, lạnh lẽo đến thế. Đó là Trường Lưu Sơn trong mắt sư phụ, đó là thế giới trong mắt sư phụ sao? Ngày nào cũng một mình đứng trên cao quan sát tất cả, cho dù không muốn cũng sẽ khó tránh khỏi nảy sinh một cảm giác, cảm giác đó chỉ có hai chữ: Xa xôi.

Nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt chợt cảm thấy dường như mình đã hiểu người hơn rất nhiều.

Cô bé thắm mỉm cười, sư phụ, từ nay về sau, có Tiểu Cốt luôn đi theo người, ở bên cạnh người, người sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Chợt nhớ ra điều gì, Hoa Thiên Cốt vội hỏi:

“Sư phụ, tỷ tỷ bọn họ đã đi rồi sao?”

Bạch Tử Họa cúi đầu, mày kiếm nhíu lại: “Tỷ tỷ của người?”

Nghe được giọng điệu kì quái của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. Sư phụ sao cứ như không nhận ra tỷ tỷ thế?

Tâm tư Bạch Tử Họa vốn kín kẽ, ngay cả những sư huynh đệ của hắn năm đó cũng không hiểu được. Hoa Thiên Cốt tuy ngạc nhiên nhưng cũng không truy hỏi, chỉ cúi đầu nói: “Không có gì ạ!”

“Người về nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tử Họa gật đầu, giọng nói đậm đặc, cũng không phát hiện sự kì lạ của Hoa Thiên Cốt.

Có lẽ, ngay cả sự kì lạ của bản thân, hắn cũng không nhận thức được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sớm Chiều Kề Cận

từ chương này mình sẽ gọi Hoa Thiên Cốt là nàng, mấy chương trước sợ nhầm với Hồng Diệp mà nghe khiến cường quá T^T Đàn Lưu Quang trong Sơn Hải kinh là loại đàn nào mình cũng không rõ, chỉ biết đàn Phục Hy đúng là cổ cầm. Thôi thì cứ tương đại là cổ cầm vào đây vậy :3

Đội đến chạng vạng mà Đường Bảo vẫn chưa về, Hoa Thiên Cốt chạy tới chạy lui, lật đật qua lại, oán giận trong lòng, nhất định là chơi với Lạc Thập Nhất vui quá nên quên mất đường về rồi.

Không có, không có, sao ở đâu cũng không có?

Ngoại trừ tĩnh thất và phòng ngủ, phòng nào cũng bị Hoa Thiên Cốt bói tung mấy lần.

Lạch cạch, lạch cạch, Bạch Tử Họa bị quấy rầy, đi ra khỏi phòng.

“Đang tìm gì?”

“Sư... sư phụ, con đói bụng, đang tìm đồ ăn.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn nàng, rất lâu sau vẫn không nói lời nào, giống như nhất thời không kịp phản ứng.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như đưa đám, nàng thật sự rất đói, nếu không có gì ăn chắc nàng chết mất.

Bạch Tử Họa nghĩ một lúc, không ngờ mình lại hồ đồ quên khuấy chuyện này.

“Trong Tuyệt Tình điện không có đồ ăn.”

“Sao ạ?” Hoa Thiên Cốt tròn trừng mắt, không có đồ ăn?!

“Trước kia chỉ có mình vị sư ở đây, chưa bao giờ nghĩ tới mấy chuyện ăn uống.”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới hiểu ra, sư phụ có thân thể của thần tiên, vốn dĩ không cần ăn ngũ cốc, nhưng thân thể nàng làm bằng thịt bằng xương, không

thể không ăn. Hôn nữa đại thương chưa lành, càng cần bổ sung năng lượng chứ!

“Sau này người có thể mỗi ngày xuống Họi điện ăn uống.”

Hả? Nàng tham ăn như vậy, ngày nào cũng phải bay lên bay xuống chắc mệt chết mất?

“Sư phụ, con có thể mang thức ăn lên đây rồi tự nấu được không?”

Bạch Tử Họa lại sững sốt một lúc, gật đầu: “Có thể.”

“Đạ được, vậy bây giờ con xuống kia tìm đồ ăn ngon, thuận tiện mang Đường Bảo về.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy ra ngoài.

“Từ từ đã.”

Hoa Thiên Cốt đứng lại quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, đã thấy người đi tới trước mặt nàng rồi ngồi xổm xuống, ngón tay trắng nõn thon dài đưa tới trước ngực Hoa Thiên Cốt, tháo hai quả chuông nàng đã cẩn thận đeo lên cổ xuống, sau đó cẩn thận buộc lại trên Đoạn Niệm kiếm.

“Sao lại đeo lên cổ giống cún con thế?” Mặc dù mặt Bạch Tử Họa vẫn không lộ ra vẻ gì, nhưng trong lời nói lại khó nén ý cười và sự cưng chiều.

Hoa Thiên Cốt thấy lòng ấm áp, cúi đầu nói: “Con sợ bất cẩn làm rơi mất.”

Đó là thứ sư phụ tự tay truyền cho nàng, là minh chứng cho việc bọn họ là thầy trò.

“Đi đi, từ từ thôi, đừng chạy, đường trơn, cẩn thận kéo ngã.”

“Vâng, đệ từ cáo lui.” Hoa Thiên Cốt xoay người chạy đi, đời này nàng chưa từng vui vẻ như thế.

Cuộc sống chung hạnh phúc của tiểu Cốt Đầu và sư phụ đại nhân bắt đầu rồi!

Hoa Thiên Cốt lẫn lộn một đêm, vẫn không có cách nào thích ứng với chiếc giường lớn kỳ lạ này được. Còn Đường Bảo thì cực kì thích, chuyển căn phòng nhỏ của nó tới góc giường. Vạch một góc đệm lên, quả nhiên phía dưới là một khối huyền băng tự nhiên, tản mát ra sự tĩnh mịch, đẹp lạ lùng cùng làn khí lạnh thoang thoang. Đường Bảo hưng phấn lần qua lần lại, nói với Hoa Thiên Cốt đây là một bảo vật hiếm có, mang thuộc tính âm hàn, có lợi cho việc hấp thu linh khí trời đất của nàng, lại có tác dụng điều dưỡng trị thương.

Hoa Thiên Cốt cố gắng chịu đựng ngủ đến nửa đêm, lạnh đến mức môi tím thâm, lạnh thế này sao chợp mắt nổi, cuối cùng đành phải ôm chăn xuống đất ngủ đến sáng.

Đường Bảo lấy mặt nàng làm đệm lò xo, nhảy tới nhảy lui: “Heo Cốt Đầu, mau dậy đi! Mặt trời chiếu đến môn rồi!”

Hoa Thiên Cốt mơ mơ màng màng tỉnh dậy, trong lòng thầm kêu không ổn: “Sao không đánh thức ta sớm hơn, hôm nay là ngày đầu tiên thỉnh an sư phụ, chết rồi, chết rồi!”

“Ha ha, chiếc giường kia thoải mái, rất có lợi cho việc tu luyện của con, con cũng ngủ quên mất.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy đi rửa mặt, nhớ lại các nghi lễ phiền phức khi báỉ sư và sau khi báỉ sư mà sư tôn dạy trong tiết lễ nhạc. Nhưng Bạch Tử Họa không có trong phòng, Tuyệt Tình điện lại quá lớn, nàng tìm bao lâu rồi mà vẫn không thấy, đành gào xé cả cổ họng.

“Sư phụ! Sư phụ!”

Đột nhiên một giọng nói vang bên tai.

“Ta ở trong thư phòng.”

Thư phòng, thư phòng, thư phòng ở đâu nhỉ? Lê lét mãi hồi lâu sau nàng mới tìm thấy.

Bạch Tử Họa đang ngồi bên án xem tài liệu lớn nhỏ của Trường Lưu Sơn, bình thường mấy chuyện này đều do Thế tôn xử lý, những tập chuyển đến cho hắn trực tiếp phê duyệt mặc dù không nhiều, nhưng đều cực kì quan trọng.

“Đồ nhi xin thỉnh an sư phụ.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu y như đã được học, Bạch Tử Họa không nhìn nàng.

“Mấy chuyện đó sau này miễn. Người cũng không cần phải thường xuyên dậy sớm như hồi đi học nữa, cứ thoải mái thôi.”

“Vâng.”

“Đã quen ngủ trên chiếc giường kia chưa?”

“À...”

“Tuyệt Tình điện chẳng có gì, chỉ có phòng là nhiều, người thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, nếu chiếc giường kia thật sự không thoải mái thì đổi chiếc khác. Chỉ có điều ngủ trên chiếc giường kia nội thương của người sẽ mau lành hơn.”

“Đệ tử biết rồi.”

“Người cầm mấy cuốn sách trên bàn về xem trước, phải nhớ kỹ toàn bộ, một năm sau đọc thuộc lòng cho ta nghe. Nhưng người phải tự dựa vào sức mình mà học, không được đưa cho Đường Bảo xem hoặc để nó giải thích cho người.”

Hoa Thiên Cốt cầm mấy cuốn sách lên, là nhạc phổ, thơ phổ, kì phổ, họa phổ, kiếm phổ, dược phổ, thực phổ. Trang giấy đã úa vàng, chắc có từ lâu lắm rồi, bó thành một bộ, trên cùng đề “Thất tuyệt phổ”, vừa nhìn đã biết là những cuốn sách cô cực kì quý giá.

Khoảng thời gian tiếp theo, Hoa Thiên Cốt như ngây ngất, hoàn toàn chìm đắm vào trong bảy cuốn sách. Ngoài lúc ăn cơm ra, hầu như đều cầm sách không buông. Nàng đọc say mê đến không ngủ, thế nên thường mệt quá, cầm sách ngủ gục luôn tại chỗ. Sau đó Đường Bảo đáng thương phải vát và kéo thân hình khổng lồ của nàng về.

Nó cũng rất tò mò muốn xem mấy cuốn sách kia, hướng chỉ Hoa Thiên Cốt không hề đề phòng nó, muốn xem lúc nào cũng được. Nhưng Đường Bảo tự biết mình không phải đệ tử của Trường Lưu Sơn, hơn nữa tất cả những gì nó đọc đều sẽ bị chuyển đến kho tin tức cực lớn của Dịch Hủ các.

Tập “Thất tuyệt phổ” kia là chí bảo của Trường Lưu Sơn, hầu như bao gồm tất cả tri thức trong nhân loại, đối với linh trùng mà nói có một sức hấp dẫn cực kì lớn. Có lẽ nguyên nhân Bạch Tử Họa lo lắng là Dịch Hủ các, cho nên mới bảo Thiên Cốt không cho nó xem. Mà nó vì Thiên Cốt, đành phải cố chịu đựng.

Những ngày ở Tuyệt Tình điện trôi qua rất bình thường và nhàn nhã, ngày nào Hoa Thiên Cốt cũng đắm mình trong sách. Đường Bảo chán quá nên chạy ra ngoài chơi, sau đó quay về kể chuyện bọn Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất, hay những chuyện hay ho mới xảy ra trong núi. Nó còn mang theo đủ loại thức ăn để nàng chế biến, Hoa Thiên Cốt dựa theo hướng dẫn trong Thực phổ mà làm được rất nhiều món ngon, hơn nữa còn làm thêm để Đường Bảo mang xuống cho bọn Kinh Thủy ném thử. Bởi vì các đệ tử khác không thể tùy tiện bước vào Tam điện, mà Hoa Thiên Cốt ngày nào cũng bận học, mỗi tháng chỉ đến biệt viện của Hủ Mộc Thanh Lưu tụ tập vài lần. Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch và Vũ Thanh La đều tới, đặc biệt có lòng thương thức tay nghề của Hoa Thiên Cốt, mọi người tụ tập ăn uống hát hò, rất náo nhiệt.

Còn trong Tuyệt Tình điện lại rõ ràng yên tĩnh hơn nhiều. Mặc dù phần lớn thời gian Bạch Tử Họa đều ở trong điện thanh tu, nhưng vì không cần mỗi ngày đều phải bài kiến, thầy trò cũng không có điều gì cần nói với nhau, đôi khi mười ngày, thậm chí nửa tháng cũng chưa thấy mặt.

Hoa Thiên Cốt thường cảm thấy cô đơn, ở trong tòa điện vắng vẻ này thật đúng là khủng khiếp. Nhưng nàng biết Bạch Tử Họa rất lạnh lùng, sợ quấy rầy đến sự thanh tu của người, nên nếu không có chuyện gì thì rất ít khi tới tìm.

Còn đối với Bạch Tử Họa mà nói, tuy rằng không có ai quấy rầy, nhưng cũng không trống trải như trước nữa.

Đôi khi hần ngưng thần tìm nàng, sẽ phát hiện nàng đang ngô nghê ngồi dựa gốc cây đọc sách, vừa đọc vừa cười ngu, không thì cười kiêu đắc ong bắt bướm, hoặc nhìn sách luyện kiếm dưới gốc cây đào. Đôi khi nàng ở trong phòng bếp tay chân lóng ngóng làm vỡ bát, lén la lén lút như làm chuyện xấu dùng thần chú khôi phục gần lại, rồi để lần sau lại làm vỡ. Lúc thì cố gắng nằm ngủ trên giường băng, được một hai canh giờ lại cun cút bò xuống đất. Khi thì nhìn trời ngắm sao, lằm bằm lằm bằm, xong lại trêu chọc, chơi đùa với Đường Bảo.

Cho dù hần không thử cảm nhận giờ phút này nàng đang ở nơi đâu, đang làm những gì, cũng vẫn nghe thấy được tiếng nàng chạy tới chạy lui cùng tiếng chuông vang lên vui vẻ. Mơ hồ có lúc hần còn nghe thấy những âm thanh kêu gọi: “Ca ca! Ca ca!”

Đến khi định thần lại thì phát hiện là tiểu đồ đệ tìm mình, hơn nữa nàng gọi là: “Sư phụ! Sư phụ!” Hoàn toàn không giống âm thanh loáng thoáng bên tai hần.

Bạch Tử Họa trong lòng lấy làm kì quái, cẩn thận tra xét nhưng lại không có đầu mối gì, trong lòng thầm nghĩ có lẽ mình thanh tu quá lâu thính giác kém đi chăng?

“Sư phụ! Sư phụ!”

Lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta ở trong Kiếm các.”

Chốc lát sau đã thấy Hoa Thiên Cốt thở hồng hển, lao đảo chạy vào, trong tay bưng một chiếc bát sứ.

“Chạy chậm một chút, nền trái ngọc Thương Lan này rất trơn, ngã bao nhiêu lần rồi còn không cẩn thận. Hơn nữa nội thương của người vẫn chưa hồi phục, không thể vận chân khí, người chỉ cần học chiêu thức là được rồi, chưa cần thực hành hết.”

“Ha ha, sao sư phụ biết?” Hoa Thiên Cốt gãi đầu cười ngây ngô, vừa nãy ở trong phòng đột nhiên nàng ngộ ra một chiêu kiếm thế, bèn vận chân khí, cuối cùng trượt chân một cái, mông đau điếng.

“Đây là gì?” Bạch Tử Họa nhìn chiếc bát trong tay nàng, từ xa đã ngửi thấy mùi, nhưng không biết vì sao gần đây nàng lại thấy hứng thú với thực phẩm như thế. Mỗi lần làm được món gì đó đều mang tới cho hần nếm.

“Nó tên là ‘Thủy tinh túy liên hoa’.” Hoa Thiên Cốt mở nắp ra, chút hàn khí lan tỏa, trong bát chứa một đóa sen vô cùng kiều diễm, thanh tao tinh tế, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương, mùi rượu phảng phất, như nữ nhân rơi lệ.

Mặc dù vẻ mặt Bạch Tử Họa vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt đã có ý tán thưởng. Cầm lấy chiếc đĩa Hoa Thiên Cốt đưa lên, thưởng thức một miếng, vị thanh mát của hoa và vị đậm nồng của rượu tràn ngập trong miệng, quả thật là cực phẩm mỹ vị.

“Sur phụ, thế nào?”

Bạch Tử Họa nhìn gương mặt hưng phấn của nàng, gật nhẹ đầu đáp: “Rất ngon.”

Sau đó hần cầm lấy chiếc khăn trắng Hoa Thiên Cốt dâng lên, tao nhã lau miệng.

“À ừm! Sur phụ, con có thể xin người một việc được không?”

“Việc gì?” Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, dù trước kia đã từng bảo nàng muốn gì cứ nói, có gì không hiểu cứ hỏi, nhưng đến Tuyệt Tình điện nửa năm, nàng chưa bao giờ xin hần thứ gì.

“Sur phụ có thể mỗi ngày dành một chút thời gian, chỉ là một chút thôi để ăn cơm tối cùng đệ tử và Đường Bảo không ạ?”

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt đáng thương của nàng, đột nhiên hiểu ra, trước kia nàng thường ăn cơm với người nhà, sau đó đến đây lại cùng ăn với đám Khinh Thủy và bạn bè khác, bây giờ ngày nào cũng ăn cơm một mình nên có lẽ thấy không quen.

Vì thế hần khẽ gật đầu.

“Tuyệt vời!!!” Hoa Thiên Cốt phấn khích hét lên. Sur phụ đại nhân đồng ý rồi! Ha ha ha ha ha ha, nàng cố tình sắp đặt chuyện này để những ngày về sau hôm nào cũng được thấy mặt sur phụ một lúc, nên mãi cho đến khi tay nghề nấu nướng của mình được sur phụ công nhận mới dám đưa ra yêu cầu này.

Hô hô, Thập Nhất sư huynh quả nhiên nói đúng, cho dù bề ngoài sur phụ cực kỳ lạnh lùng, nhưng thật ra lại là người dễ bắt chuyện nhất trong Tam tôn. Ai ngờ ăn hiệp sur phụ lại dễ như thế, ha ha, xem ra sau này mình phải đặt thêm nhiều yêu cầu, năng làm nũng hơn mới được.

Nói xong nàng sung sướng ôm bát chạy đi, trong lòng thầm nghĩ bữa tối nên làm món gì thì được nhỉ? Sur phụ không ăn thịt, nàng nhất định phải làm thật nhiều món chay đa dạng phong phú, vừa ngon vừa đẹp mắt mới được.

Hoa Thiên Cốt vừa đi khỏi cửa, đột nhiên Bạch Tử Họa nhớ ra điều gì đó.

“Từ từ đã.”

Hoa Thiên Cốt dừng bước, quay đầu lại. “Sur phụ còn gì sai bảo ạ?”

“Băng liên kia người lấy ở đâu?”

“A, cái đó ạ, con thấy bông hoa sen trong hồ ở hậu viện nở đẹp quá, chợt nhớ tới món ăn này nên hái luôn về.”

Cái, cái gì? Băng liên ngàn năm của hần! Hần mang từ Bắc Cực xa xôi về đây trồng, dốc lòng chăm sóc trăm năm, vất vả lắm năm nay mới nở được hai đóa. Nàng, nàng, nàng...

Bạch Tử Họa nhìn trời thờ dài, ai oán nói: “Hoa Thiên Cốt, phạt ngươi tối nay không được ăn cơm!”

Hoa Thiên Cốt mặt mũi ngã xuống bậc thang. Có ai nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì không? Không phải vừa rồi đã đồng ý ăn cơm với nàng rồi sao...? Quả nhiên thân tiên sur phụ không thể lường trước...

Vì thế, tối nay, bữa cơm đầu tiên Tiểu Cốt ăn cùng sur phụ.

Sur phụ và Đường Bảo ngồi bên bàn, Tiểu Cốt ngồi một bên chảy nước miếng nhìn.

Hời ôi! Người nào có thấu...

Cuộc sống nửa năm qua của nàng vô cùng tuyệt vời, không phải khổ cực tu hành như lúc đầu nữa. Mỗi ngày ngoài đọc sách ra thì đều ngủ nướng, nội lực tu vi dường như chẳng có chút tiến bộ nào, chỉ có tay nghề nấu nướng ngày càng nâng cao, khiến vóc dáng nhỏ bé xinh xinh của nàng nay béo trắng ra, mềm mại cực kì, dần dần có bộ dáng của một thiếu nữ.

Đột nhiên có một tiếng đàn khe khẽ từ đằng xa truyền tới. Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhảy khỏi xích đu chạy ra đó, ha ha, là sur phụ.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ đi đâu đấy?” Đường Bảo bị giật mình, ngáp một cái rồi tỉnh lại, rướn cổ lên trời gào, đáng về cực kì buồn cười.

Hoa Thiên Cốt dừng lại gõ đầu nó, cười nói: “Gào cái gì, ngươi là sâu, không phải sói.”

Đường Bảo ưỡn cái ngực nhỏ lên: “Con đang hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí, ha ha ha...”

Hoa Thiên Cốt chẳng thèm quan tâm linh khí hay không linh khí, kéo nó nhét vào túi, nhấc váy lên mà chạy, tiếng chuông vang lanh lảnh không ngừng.

Chạy ra ngoài điện, quả nhiên sư phụ đang ngồi trên mỏm đá Lộ Phong, đánh đàn cho Trường Lưu tiên son tĩnh mạch dưới ánh trăng nghe. Mái tóc như tơ tùy ý tàn ra giống cánh sen nở rộ rơi xuống đất. Một thân y phục màu trắng, không mang thắt lưng, tung bay trong cơn gió mạnh.

“Sư phụ! Sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy đến phía sau người. Bạch Tử Họa không phản ứng, gảy đàn một cách thoải mái. Tĩnh tại mà nền nã, phóng khoáng biến ảo khôn lường.

Nhưng trong tiếng đàn tuyệt thế đó nàng lại không cảm nhận được bất kì cảm xúc nào của Bạch Tử Họa. Xa xưa âm nhạc đã rất coi trọng tình cảm người đánh đặt trong đó, cô cảm là thứ nghệ thuật đứng đầu tứ nghệ, âm thanh sâu sắc mà kinh động lòng người, nhưng tiếng đàn của sư phụ lại không có tình cảm, khiến người nghe lọt vào một khoảng không mênh mông trống trải.

Hoa Thiên Cốt cứ lẳng lặng đứng sau bóng lưng của Bạch Tử Họa, nghe người đánh một khúc đàn vô cảm, chợt nàng thấy thật quạnh hiu. Sư phụ luôn cô độc đứng sừng sững trên chín tầng mây, bảo vệ ngọn núi tiên này, vùng đất này, thế giới này nghìn năm vạn năm... Tuy rằng người ở ngay trước mặt lại có cảm giác xa xôi vô cùng, như băng như sương, không thể với đến.

Thế gian này, liệu có ai có thể chạm đến trái tim cô độc của người?

Trong đầu nàng hiện ra bóng người hồng y tung bay, xinh đẹp tự tin. Giữa tỷ tỷ và sư phụ có một mối quan hệ vi diệu, chuyện này trong Lục giới có không ít người biết. Nhưng Hoa Thiên Cốt lại biết một số chuyện người khác không biết, nàng đã tận mắt trông thấy ánh mắt nhu hòa dịu dàng của sư phụ khi nhìn tỷ tỷ, giống như trong ánh mắt người chỉ có bóng người mặc hồng y ấy thôi. Nàng cũng trông thấy ánh mắt đau thương của tỷ tỷ khi nhìn Đoạn Niệm, ánh mắt đầy đau khổ và tuyệt vọng. Giữa bọn họ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sư phụ đột nhiên lại giống như không còn nhận ra tỷ tỷ nữa?

Rất nhiều lần, Hoa Thiên Cốt muốn lên tiếng hỏi người nhưng lại kìm nén lại. Có lẽ, trong lòng nàng cũng có một phần tư tâm.

Tiếng đàn chấm dứt, chợt thấy Bạch Tử Họa lãnh đạm nói:

“Người lại đây.”

Hoa Thiên Cốt kinh hồn bạt vía ngồi xuống bên cạnh người, gió dường như nhẹ hơn vừa nãy. Nếu nó cứ thổi mạnh xuống sườn dốc, chắc nàng đã không thể ngồi vững rồi.

“Đàn cho ta nghe.”

Đường Bảo nhô đầu ra khỏi túi, bò lên trên cổ cầm, cơ thể bị tiếng đàn tác động mà run bần bật, vội vàng nhảy lên vai Hoa Thiên Cốt. Oa, mẹ Cốt Đầu thật giỏi, còn biết đánh đàn nữa!

Đột nhiên Bạch Tử Họa vòng qua người nàng, hai bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng từ phía trên, nhẹ nhàng dao động trên dây đàn. Hoa Thiên Cốt nhất thời đờ đẫn, như thể cả người từ từ chìm trong nước.

“Đừng hấp tấp, tập trung tụ khí vào đầu ngón tay, đẩy từ tầng sóng âm đi, mỗi sóng âm đều có uy lực đập đá cắt vàng.”

Hoa Thiên Cốt cảm nhận cơ thể gần sát sau lưng mình, bản thân như sắp điên rồi. Mặc cho ngón tay thon dài trắng nõn kia đang nắm lấy tay nàng, dạy nàng đánh đàn, ngón tay nàng lại giống như bị tật, không thể động đậy.

Bỗng thấy bạch quang trên tay Bạch Tử Họa truyền vào, xuyên qua tay nàng. Trong lúc truyền lực đó, ngón tay tăng tốc lướt trên phím đàn.

Hoa Thiên Cốt bản thân, căn bản không thể nghe thấy Bạch Tử Họa đang nói gì, nhưng nàng tự hỏi, bàn tay phủ trên tay mình rõ ràng lạnh hết như băng, khí lạnh xuyên vào đến tận xương, nhưng sao nàng lại thấy nóng đến mức đầu đầy mồ hôi, lòng dạ rối bời?

“Hiểu chưa?” Bạch Tử Họa buông tay nàng ra, cúi đầu nhìn đồ đệ dựa vào lòng mình như một nụ hoa nhỏ, cuộn thành một đống.

“Dạ, hiểu ạ.”

“Ngày mai ngươi đi chọn một cây mình thích. Nhạc chiến là một trong những thể chiến thường gặp, cho nên bình thường đệ tử Trường Lưu Sơn đều tập một nhạc cụ. Vì sư chọn cổ cầm giúp ngươi, nếu ngươi không thích thì có thể đổi sang cái khác.”

“Không cần, không cần đâu sư phụ, con rất thích. Cảm ơn sư phụ!” Hoa Thiên Cốt ngẩng mặt lên cười với Bạch Tử Họa, trong lòng thầm nghĩ nhất định là sư phụ hy vọng sau này nàng có thể bảo vệ đàn Lưu Quang thật tốt.

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ngày mai là tiết Nữ Oa, trong núi có đại lễ, ngươi về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Hoa Thiên Cốt từ từ rời khỏi tầm mắt của người, quay lại vui vẻ chạy tung tăng. Ha ha, sư phụ dạy nàng đánh đàn. Tối đây hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên sư phụ tự mình dạy nàng gì đó. Nàng vui quá đi mất, sau này nhất định phải chăm chỉ luyện tập mới được.

Chương 48: Sóng Gió Nổi Lên

Hôm sau trời mới hửng sáng nàng đã thức giấc.

“Sur phụ! Sur phụ!”

Người đã ra khỏi điện rồi sao?

“Ta ở trong phòng.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy qua, vừa đẩy cửa vào chợt nhận ra mình thất lễ, chợt dạ lui ra ngoài, rồi lại ngó đầu vào xem. Bạch Tử Họa mới chỉ đeo bội kiếm của chương môn, đai ngọc, bạch vũ, tua lông lầy, nhưng tóc vẫn tùy ý khoát trên vai.

“Sur phụ, sao người không buộc tóc?”

“Một lúc nữa sẽ có đệ tử tới buộc giúp.” Mặc dù hấn ở một mình trong điện, không cần người hầu hạ, nhưng chỉ có mái tóc dài này là không xử lý được.

“Vậy để con buộc cho sur phụ nhé?” Hoa Thiên Cốt kích động nhảy phát đến trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa ngừng động tác trong tay lại nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt chỉ vào mái đầu bánh bao của mình, cực kì đặc ý nói: “Con buộc được mà.”

Bạch Tử Họa ngậy người, dường như rất lâu trước kia cũng có người nói với hấn như vậy.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn đứng sau người, cuối cùng cũng được chạm vào mái tóc dài của sur phụ rồi, đen nhánh như bầu trời đêm, thật không biết người chăm kiểu gì nữa. Hơn một trăm tuổi đấy, sợi nào cũng rất đẹp! Tay chân nàng có chút luống cuống, chải xuống một lượt, lại lóng ngóng không cầm chắc, lược theo sợi tóc trôi thẳng xuống. Hoa Thiên Cốt tắc lưỡi, trời ơi, tóc mượt như thế, thảo nào có dùng sức cũng không buộc được.

Nửa canh giờ sau...

“Tiểu Cốt, vẫn chưa buộc xong sao? Đại lễ sắp bắt đầu rồi.”

“Được rồi, được rồi, xong ngay đây.” Hoa Thiên Cốt đang nghịch tóc vui vẻ, chợt bừng tỉnh, vội vàng chia thành hai phần rồi thuận thực buộc chặt lên.

Bạch Tử Họa nhìn trong gương, bắt đầu dĩ thờ dài, kĩ thuật búi tóc quả cũng sánh ngang với hấn. Haiz, thôi quên đi, kệ vậy, dù sao cũng bị muộn rồi.

Thầy trò hai người bay thẳng từ Tuyệt Tình điện xuống đại điện.

“Sur đệ, sao tới muộn thế?” Ma Nghiêm bắt mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa, lại nhìn sang Hoa Thiên Cốt nép sau lưng sư huynh, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Sư huynh, tóc huynh...” Sao lại rối tung sợi cao sợi thấp thế? Lần đầu tiên nhị sư huynh siêu phàm trác tuyệt lại có đáng vẽ đáng yêu thế này.

“Không có gì.” Bạch Tử Họa đọc một pháp quyết, mái tóc dài lập tức đi vào quy củ. Bình thường hấn rất ít khi dùng pháp thuật, ngay cả việc buộc tóc cũng cần sử dụng pháp quyết thì có vẻ chuyện bé xé ra to, nhưng trong những nghi thức trang trọng không buộc tóc lại không được, nên bình thường có thể tránh được thì hấn sẽ tránh hết sức.

Hoa Thiên Cốt chợt dạ chu miệng lên, haiz, không thể trách kĩ thuật của nàng được, thật sự là quá khó mà.

Trong đại lễ, nàng đứng cùng hàng với Hòa Tịch, Vũ Thanh La và Lạc Thập Nhất, không dám lên tiếng mà chỉ ngó nghiêng xung quanh. Bỗng Hoa Thiên Cốt cảm thấy có một ánh mắt sắc nhọn phía sau, xoay người lại quả nhiên là Nghê Mạn Thiên. Nửa năm không gặp, nàng ta trở mặt lại càng động lòng người, được rất nhiều nam đệ tử ái mộ.

Đột nhiên nàng nhớ tới Sóc Phong, bèn quay đầu lại tìm cậu ta. Cậu ta đứng cách Nghê Mạn Thiên rất xa, chắc quan hệ giữa hai người ấy không tốt. Thập Nhất sư huynh dạy hai đồ đệ này hấn vất vả lắm.

Nàng lại nhìn về phía Bạch Tử Họa, không nhận ra Sóc Phong vừa ngẩng đầu lên nhìn mình.

Sau khi đại lễ hoàn thành, Hoa Thiên Cốt chưa về điện với Bạch Tử Họa ngay mà ở lại tụ tập với bọn Kinh Thủy, nhưng vẫn không dám uống rượu, không dám ăn no, sợ mình ngủ quên mất.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tử Họa vừa đẩy cửa ra đã thấy Hoa Thiên Cốt cúi đầu đứng bên cạnh.

“Sao thế?”

“Sư phụ, sau này con có thể mỗi ngày tới buộc tóc cho người không? Kỹ thuật là phải chăm rèn luyện, không phải người vẫn thường bảo ‘cần cù bù thông minh’ đấy sao?”

Đầu Bạch Tử Họa chảy đầy mấy vạch dài đen sì...

Hoa Thiên Cốt đang bận rộn trong bếp, Đường Bảo ôm một cái muống nhỏ giúp nàng, lúc thì thêm ít muối, lúc thì rắc ít đường.

“Sư phụ! Sư phụ! Ăn cơm thôi!”

Bạch Tử Họa ngưng thần, nguyên thần cách đó ngàn dặm đang chơi cờ trên biển cùng Đông Hoa thượng tiên, vừa nghe thấy tiếng nàng gọi bèn vội vàng cáo biệt, nguyên thần nháy mắt vượt ngàn dặm, trở về thân xác.

Bước vào phòng, hân nhin đồ ăn trên bàn, món nào cũng cầu kì, món nào cũng được trang trí rất đẹp, trông không giống đồ ăn mà giống một tác phẩm nghệ thuật hơn.

“Hôm nay làm món gì?”

“Ha ha, thưa sư phụ, lần lượt là canh Thiên Cơ Mật Lộ, Phi Thúy Đậu Hũ, Phù Dung Đới Ngọc, Mê Hồn Bách Quả Nhục, Cam Thảo thập cẩm và nhụy hoa cúc xào ạ.”

“Mỗi ngày không cần phải làm nhiều như vậy, không ăn hết thì thật lãng phí, làm hai món khác nhau là được rồi.”

“Vâng, thưa Sư phụ.” Hoa Thiên Cốt hai tay dâng đôi đĩa làm bằng bạch ngọc lên, “Sư phụ đại nhân, mời dùng.”

Bạch Tử Họa nhận lấy, cầm trong tay, ngón tay kia so với tiểu đồ đệ của mình hình như còn trắng thuần và đẹp hơn gấp bội.

Đường Bảo nằm trong chiếc bát Thanh Hoa dành riêng cho mình nuốt nước miếng nhìn đồ ăn, khi sư phụ còn chưa động đũa thì nó vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tay nghề của ngươi khá hơn rồi đấy.” Bạch Tử Họa nhìn món Mê Hồn Bách Quả Nhục dùng nhiều loại quả khác nhau để tia thành hình bách điều triều phượng, khẽ gạt đầu, gắp một miếng lê trắng bỏ vào miệng ăn thử.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ ôm bát cơm, lên nhìn sư phụ ăn. Đây là lúc vui vẻ nhất trong ngày, tuy rằng sư phụ trong khi ăn rất kiệm lời, nhưng chỉ cần ngồi cùng người thôi đã khiến nàng thấy rất ấm áp rồi. Sao trên đời này lại có người cả khi ăn cơm cũng tao nhã vậy nhỉ?

“Cốt Đầu, con muốn cái đó, cái đó...”

Hoa Thiên Cốt gắp miếng anh đào dùng làm mắt phượng bỏ vào bát Đường Bảo, Đường Bảo ôm vào lòng, gặm lấy gặm để.

Bạch Tử Họa mỗi món gắp vài miếng, được một lúc rồi đặt đũa xuống không ăn nữa, nhưng vẫn ngồi ở đó nhìn nàng và Đường Bảo. Hắn vốn không có cảm giác no hay không no, nhưng mỗi ngày đều dành ra mười mấy phút ở cùng nàng.

“Từ từ, không phải vội.”

“Vâng...” Hoa Thiên Cốt quét sạch một phần tư đồng đồ ăn trên bàn, thấy gần no rồi, vội vàng đặt đũa xuống.

“Ta ăn no rồi, còn lại giao cho ngươi đấy Đường Bảo, sư phụ đã dặn không được lãng phí. À mà, ngươi ăn chậm nhất, ngươi phải rửa bát, ha ha.”

“Hả? Được rồi... nhưng sao nhiều thế, gần đây con lại béo thêm rồi, chẳng thấy cái eo đâu nữa cả.”

“Eo?” Hoa Thiên Cốt dùng đũa kẹp người nó, lướt từ đầu tới đuôi, “Ồ đây? Đây? Hay là đây? Chẳng phải đều như nhau sao?”

Bạch Tử Họa nhìn hai người đùa giỡn, ý cười lộ trong mắt, nâng tay áo trắng không nhiễm chút bụi trần lên lau miệng giùm Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, nhìn gương mặt lạnh lùng của người, cảm giác ấm áp kia sực chút nữa khiến nàng xúc động rơi lệ.

Nhìn vết bẩn trên tay áo Bạch Tử Họa, nàng lại xấu hổ cúi đầu.

Bộ y phục màu trắng của sư phụ dường như vạn năm đều sạch sẽ, xung quanh còn có tiên khí bao phủ, khiến bụi bặm không thể bám vào, cho nên không cần làm những việc vặt vãnh như giặt quần áo giống nàng... Nhưng người có cần tắm không nhỉ? Hoa Thiên Cốt vừa tưởng tượng ra cảnh sư phụ

cởi đồ...

Ôi, văng đầu quá, văng quá... A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, thiện tại, thiện tại...

Suy nghĩ của nàng giờ đã khác hẳn so với tâm niệm sau khi báỉ sư sẽ thật hiểu thuận với sư phụ, nấu com giặt quần áo cho người, hay pha trà rót nước gì đó.

Sư phụ luôn cho rằng đạo pháp tự nhiên, thanh sạch, pháp thuật không phải dùng để mang đến cho con người một cuộc sống tiện lợi, nếu cứ nghĩ như thế ngược lại sẽ khiến con người sinh tính dựa dẫm và chậm chạp. Cho nên những việc vặt như vấn tóc, giặt quần áo dù cho chỉ cần nâng tay, niệm pháp là xong, người cũng tự tay chứ không hề sử dụng pháp thuật.

“Sư phụ, lát nữa đưa quần áo cho con, con giúp người giặt nhé?”

Bạch Tử Họa kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt đầy kích động trông về hướng mình, khẽ gật đầu.

Đêm đến Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn trăng tròn, lại cúi đầu nhìn sang biệt viện của sư phụ, đèn vẫn sáng như trước. Nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ có tháng ngày hạnh phúc bình yên, nàng không cầu gì hơn, chỉ mong có thể vĩnh viễn sống như thế này.

Đột nhiên thấy xa xa có một con hạc giấy màu xanh xiêu vẹo bay về phía mình.

Có thư! Hoa Thiên Cốt nhảy ra túm nó lại.

Bình thường tiên giới đều dùng cách này để truyền tin, chỉ cần lấy một tờ giấy bất kì gấp thành hình con hạc là được. Màu sắc khác nhau thì mức độ khẩn cấp và loại tin cũng khác nhau. Mà tốc độ truyền tin phụ thuộc pháp lực của người truyền, nếu pháp lực yếu, con hạc có khi phải bay mấy tháng hoặc một năm rưỡi mới tới. Pháp lực mạnh thì chỉ cần vài canh giờ hoặc một ngày là đã vượt được cả nghìn dặm, hơn nữa cũng không sợ dễ dàng bị gió làm hỏng, thậm chí còn có thể ẩn mình trên không mà chẳng ai phát hiện chặn lại.

Hoa Thiên Cốt mở thư ra, quả nhiên là Đông Phương Úc Khanh gửi tới, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, y như gà bới, còn xấu hơn chữ nàng. Trong thư chỉ có vài lời ít ỏi.

“Tiểu Cốt Đầu, ta rất nhớ nàng, nhớ tới mức xương cũng đau!!!”

Cuối thư còn có một bức tranh rất xấu, trong đó vẽ Tiểu Cốt Đầu, một tiểu thư sinh, ở giữa là một con sâu, bức tranh mang cái tên rất hay: Tranh gia đình.

Hoa Thiên Cốt ôm bức thư cười đến đau cả bụng, thật ra nàng cũng rất nhớ hắn. Nàng chạy về phòng, nhấc bút viết lại một phong thư rất dài cho Đông Phương Úc Khanh, viết xong gấp thành một con hạc giấy giống y con của hắn gửi đến. Nàng đặt chúng trong lòng bàn tay tập trung niệm quyết, con hạc giấy biến thành màu xanh, trên phong thư ghi người nhận là Đông Phương Úc Khanh, sau đó liền vỗ cánh bay đi.

Hoa Thiên Cốt lại tiếp tục trèo lên cây, mộng còn chưa ngồi vững, đột nhiên thấy một luồng ánh sáng vàng từ xa bay vút tới. Một bóng áo đen khoanh tay đứng trong viện, hóa ra là Thể tôn Ma Nghiêm.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức vừa leo lên được đã ngã lăn quay xuống.

“Đệ tử báỉ kiến Thể tôn.” Ôi chao, mộng đau quá.

Ma Nghiêm lạnh lùng lườm nàng một cái: “Thân là đệ tử của chương môn, ngu ngốc lại mãi chơi, thật không ra thể thống gì cả! Sư phụ ngươi đâu?”

“Sư phụ... sư phụ... có thể ở Kiếm các, hoặc Huyền Cơ tháp, hoặc thư phòng, hoặc...”

Ma Nghiêm hừ lạnh, phát tay áo đi thẳng vào trong điện: “Ngươi làm đồ đệ cái kiểu gì thế hả?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng cúi đầu theo sau, không dám nhiều lời.

Bạch Tử Họa biết Ma Nghiêm tới đây, đại sư huynh rất ít khi đến Tuyệt Tình điện, lần này hẳn là có chuyện quan trọng.

Hắn lấy chiếc áo choàng được gấp gọn gàng lên, giũ ra, chiếc áo vừa trắng vừa thẳng thớm. Đây là nha đầu kia giặt? Mặc lên người có mùi hương hoa đào thoang thoang, còn có sự mát mẻ của nước cùng mùi thơm của ánh nắng trời, hắn không kiềm được khẽ mỉm cười.

Bạch Tử Họa đẩy cửa bước ra, thấy Ma Nghiêm đang đi thẳng về đây, nhíu mày, thấp giọng nói: “Lại thêm một món thần khí bị cướp rồi.”

“Không phải đám người của Sát Thiên Mạch đã ước định cùng Mao Sơn sao? Xích Thuyền Thiêm cũng đã trả về. sao lại mất thần khí khác?”

“Bọn chúng vốn là cùng một giuộc thì có. Sư đệ có lẽ không biết, gần đây Mao Sơn đệ tử luôn ở trong phái không ra ngoài, các đệ tử ở bên ngoài cũng bị gọi về. Không biết nữ nhân kia lại định giờ trò gì nữa!”

Về mặt Bạch Tử Họa nghiêm trọng, cuối cùng thì ngày này cũng đến sao...

Hoa Thiên Cốt buồn chán lẫn lộn trên giường, chân khí của nàng hiện giờ sắp bình phục, đã có thể cố gắng ngủ trên giường huyền băng. Sư phụ đại nhân ra ngoài đã ba ngày rồi, hu hu hu, chẳng có ai ăn cơm với nàng cả. Đường Bảo đáng ghét cũng không ở cạnh nàng nhiều, càng ngày càng bám riết lấy Lạc Thập Nhất. Haiz, đúng là thấy sắc quên mẹ mà...

Nhưng cho dù Lạc Thập Nhất có đẹp thế nào, thì đó cũng là chuẩn thẩm mỹ của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ chứ có phải của sâu đâu!

Đáng ra Đường Bảo phải cảm thấy một con sâu róm đẹp trai hơn huynh ấy chứ nhỉ?

Chán quá đi mất, sư phụ không có trong điện, nàng luôn cảm thấy bất an. Nàng không muốn đọc sách, hay là lại vào bếp nghiên cứu làm thêm vài món mới, đợi sư phụ về rồi dâng cho người ăn? Đúng rồi! Nàng liền bắt tay vào làm.

Hoa Thiên Cốt cười kiêu xuống điện dưới để tìm nguyên liệu làm đồ ăn, không ngờ vừa mới bay ra khỏi Tuyệt Tình Điện đã bị một giọt nước bắn từ phía dưới lên hất văng ra khỏi kiêu. Thương thế và chân khí của nàng vẫn chưa hồi phục hết, cho nên dù phát hiện ra cũng không thể né tránh. Hoa Thiên Cốt gắng gượng không chế không để mình ngã lăn quay ra đất, nhưng đầu gối vẫn bị xước sát.

Xung quanh truyền đến tiếng cười trong trẻo như chuông. Hoa Thiên Cốt bắt đầu đỡ đầu lên, quả nhiên là Nghê Mạn Thiên, còn cả Sóc Phong nữa, có lẽ hai người đó đang luyện tập pháp thuật hệ thủy bên dòng suối, tình cờ thấy Hoa Thiên Cốt bay qua nên đánh nàng ngã xuống dưới.

“Trong Đại hội Kiếm Tiên chẳng phải ngươi rất lợi hại đó ư? Sao giờ lại vô dụng thế? Ngay cả một giọt nước nhỏ mà cũng không tránh được, đừng có nói với ta rằng vết thương của ngươi vẫn chưa lành nhé?”

Hoa Thiên Cốt không để ý tới nàng ta, đứng dậy phui bìn đất. Nhắc tay lên, Đoạn Niệm kiêu tự động bay về với nàng.

Nghê Mạn Thiên cảm hận liếc mắt nhìn Đoạn Niệm, trước kia nàng không biết thanh kiêu này là Tôn thượng tặng cho Hoa Thiên Cốt, chỉ thương thay Bích Lạc của nàng. Tuy rằng làm đồ đệ của Lạc Thập Nhất vẫn luôn là mong muốn của Nghê Mạn Thiên, nhưng cũng không cam lòng bị Hoa Thiên Cốt cướp mất vị trí đệ tử chương môn, thù mới hận cũ, oán hận chồng chất.

“À, đầu sao cũng là trường bối, ta nên gọi ngươi một tiếng tiểu sư thúc mới phải, không thể thiếu lễ độ được! Làm đệ tử chương môn gần một năm rồi, hẳn là học được không ít từ Tôn thượng, có thể chỉ dạy sư đệ một hai chiêu không?”

Nói xong nàng ta liền vung kiêu tấn công, Hoa Thiên Cốt vội vàng tránh né, Sóc Phong lại thành thói khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch vui.

Hoa Thiên Cốt nóng vội trả chiêu, thế kiêu có hình nhưng không có thần, có lực nhưng không có khí, rõ ràng không phải là đối thủ của Nghê Mạn Thiên.

Đôi mắt đẹp của Nghê Mạn Thiên rất lạnh lùng, không gấp gáp giành phần thắng mà đánh liên tiếp mấy trăm chiêu như đang cố ý trêu ngươi, biểu diễn tất cả những gì Lạc Thập Nhất đã dạy cho Hoa Thiên Cốt xem. Nàng vốn thông minh bẩm sinh, hơn nữa nổi nhục trong Đại hội Kiếm Tiên càng làm nàng chăm chỉ. Một năm này khi Hoa Thiên Cốt sống nhàn nhã thanh thoi, nàng ở Tham Lam điện không phút nào lơ lửng. Bất kể là sức lực hay tu vi đều tiến triển cực nhanh, gấp mấy lần năm đó. Còn Hoa Thiên Cốt ngoài đọc sách, ngủ, nấu cơm, chế thuốc, múa kiêu, đánh đàn, chơi cờ, ngâm thơ, vẽ tranh, thì còn ừ ừ, trồng rau, ướp hoa...

Xét về tu vi cũng chẳng tăng mấy nên nàng thua kém hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều, hơn nữa chân khí chưa khôi phục, đương nhiên bị Nghê Mạn Thiên bắt nạt dẫn đi.

Nghê Mạn Thiên cố ý làm nhục, cắt nát bướm quần áo nhưng không chạm vào da thịt nàng chút nào. Cuối cùng nàng ta bay vút lên cao đập Hoa Thiên Cốt một cước từ phía sau khiến nàng ngã rạp xuống đất, mặt dính đầy bùn.

“Tiểu sư thúc! Đứng dậy đi!” Nghê Mạn Thiên đắc ý vỗ tay, xoay người đi, miệng lầm bầm: “Chương môn đệ tử khi gì chứ, đúng là đồ vô dụng! Ha ha, vẫn là Thập Nhất sư phụ nhà ta lợi hại nhất!”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng ta từ từ đi xa, bực mình không chịu được. Có lợi hại hay không là chuyện của nàng, lấy có đường thương ham chơi không muốn học cũng là nàng, liên quan gì tới sư phụ. Một năm nay ngoài đàn ra sư phụ không dạy điều gì khác, thế mà giờ nàng đã giỏi thế này rồi, nếu người dạy thì chắc chắn nàng sẽ lợi hại hơn! Hừ!

Nàng vốn không có dã tâm, cũng không có ước mơ gì quá vĩ đại, nói nàng lười nhác cũng được, không có chí hướng cũng được, nàng vẫn nhớ ý nguyện ban đầu của mình, sống một cuộc sống bình thân không bị ma quỷ quần chân. Sau này nàng có thêm một nguyện vọng nữa, đó là làm đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa. Ông trời thương tình nên thành toàn cho nàng, nàng không mong gì hơn, chỉ cầu ngày ngày đều vui vẻ bình yên là được. Cứ ép buộc bản thân phải mạnh hơn, giỏi hơn thì có ý nghĩa gì đâu, thân tâm yên an, thuận theo tự nhiên mới đúng.

Nhưng lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhận ra, không phải nàng chỉ có cuộc sống đơn giản như vậy, thân là đồ đệ của Bạch Tử Họa, đồng thời nàng còn gánh trên vai danh dự của người.

Người ta nhắc tới nàng, sẽ không nói là Hoa Thiên Cốt, mà chỉ nói là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên. Nếu nàng để sư phụ phải mất thể diện thì còn mặt mũi nào, tư cách nào mà làm đệ tử duy nhất của người nữa?

Nàng thâm hạ lời thề, sau khi trở về nhất định phải tranh thủ thời gian lấp hết lỗ hổng trong một năm qua, nàng không tin mình không thể đường đường chính chính đánh bại Nghê Mạn Thiên!

Đang mãi suy nghĩ, bỗng một bàn tay đưa ra trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy Sóc Phong.

Nàng khó hiểu đưa tay ra để cậu ta kéo lên. Sóc Phong ngồi xổm xuống, không dùng tịnh thuật mà lấy tay phỉu sạch từng chút bụi đất trên người nàng.

Hoa Thiên Cốt cả kinh lùi lại hai bước, hai người trước giờ đâu có thân thiết vậy. Sóc Phong đứng dậy, tuy là thiếu niên, nhưng còn cao hơn nàng cả một cái đầu. Một tay cậu đỡ lấy vai, một tay cẩn thận lau hết bùn trên mặt nàng đi. Trông cái mặt lấm lem tức cười đang dẫu môi của nàng kia!

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt vẫn che kín như trước của cậu ta, ánh mắt kia rõ ràng là cười nàng, không kiềm được lại càng chu mỏ ra, thờ phỉ phò vuốt lại mái tóc rối! Hừ, đợi đến khi nàng thành tài sẽ đánh bại hết bọn họ! Sư phụ của nàng mới là người lợi hại nhất trên đời!

“Mau về đi thôi!” Sóc Phong vỗ vỗ đầu nàng, ánh mắt luôn lạnh như băng nay lại có phần ấm áp.

“Ừm... cảm... cảm ơn!” Hoa Thiên Cốt cười Đoạn Niệm kiểm bay về Tuyệt Tình điện, trong lòng thầm nghĩ, tuy Sóc Phong luôn ở cạnh Nghê Mạn Thiên, trông thì có vẻ cùng phe, nhưng cậu ta chưa bao giờ bắt nạt nàng, đối xử với nàng cũng không tồi, có lẽ là người tốt.

Trở lại Tuyệt Tình điện, Đường Bảo đang ở trong viện khóc vô cùng thảm thương. Vừa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt nó bèn bay vội tới, nước mắt vãi khắp người nàng, nàng bất ngờ thấy Lạc Thập Nhất đang ở đây.

“Thập Nhất sư huynh?! Sao huynh lại tới đây?”

“Suyt, nhất định đừng để sư phụ của ta biết. Đường Bảo đột nhiên đòi về nói là cảm nhận được muội xảy ra chuyện, tìm khắp Tuyệt Tình Điện lại không thấy muội đâu nên khóc mãi không ngừng, huynh lên đây để an ủi nó. Ài, mà quần áo muội sao thế kia?”

Đường Bảo quệt nước mắt nước mũi lên áo Hoa Thiên Cốt: “Rốt cuộc mẹ đã đi đâu hả? Cả quần áo của mẹ nữa, sao lại rách bươm thế kia, có phải là người xấu bắt nạt mẹ không?”

Hoa Thiên Cốt biết Đường Bảo và mình tâm linh tương thông, huyết nhục tương liên nên có thể cảm ứng được mình xảy ra chuyện. Nhưng Lạc Thập Nhất đang ở đây, nàng không thể nói là mình và Nghê Mạn Thiên giao chiến với nhau được, bằng không sẽ gặp một đồng phiền phức. Hơn nữa Nghê Mạn Thiên giờ là đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, nàng không thể làm huynh ấy khó xử.

Vì thế nàng bịa bừa một lí do: “Sáng nay mới ngộ ra một chiêu thức mới. Bộ quần áo bị rách luyên một chiêu kiếm tên là Vạn Thụ Lê Hoa, nhưng không bị thương chỗ nào cả, yên tâm đi, ha ha.”

“Vậy là tốt rồi, mẹ Cốt Đầu, sau này không được bỏ mặc con rồi chạy lung tung nữa!”

“Rời rời, chả biết là ai bỏ ta đi chơi với người khác đâu nhá!” Nói xong nàng lườm Lạc Thập Nhất một cái.

Lạc Thập Nhất cười nhe nhon, vurun đầu ngón tay ra lau nước mắt cho Đường Bảo.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ? Ngoan, đừng khóc nữa, ta phải về rồi, lần sau sẽ mang đồ ăn ngon đến cho muội.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nếu Đến Như Yêu Cũng Quên Rồi

Thần khí bị mất, yêu ma rục rịch, Mao Sơn phong sơn, lục giới đều loạn.

Lần này toàn bộ Lao Sơn bị diệt, thủ pháp hoàn toàn giống như trước kia khiến cho người người trong Tiên môn đều cảm phẫn. Nhất thời có không ít môn phái dẫn người bao vây dưới chân núi Mao Sơn, một mực cho rằng chương môn Mao Sơn Hồng Diệp đã thông đồng với Ma Quân Sát Thiên Mạch gây ra chuyện này. Đại quân đứng dưới chân núi Mao Sơn hồ hết, bởi vì tác dụng của hộ sơn đại trận mà nhất thời không thể đi lên phía trên, chỉ có thể quanh quẩn dưới chân núi.

Lúc này, chương môn Mao Sơn lại đang cùng Ma Quân đứng sóng vai ở Đông Hải, nơi cư ngụ của phái Lao Sơn bị diệt đêm hôm trước.

Những con chim biển kêu lên những âm thanh vô cùng thê lương, trời u ám, không khí đầy hơi ẩm, mang theo vị mặn của nước biển, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Hồng Diệp thờ dài:

“Thủ pháp giống hệt thuốc hạ của huynh, xem ra là người rất quen thuộc với bọn chúng.”

Sát Thiên Mạch băng quơ nói: “Có thể là ai?”

“Dị Hủ các!”

Sát Thiên Mạch kinh ngạc: “Sao có thể? Dị Hủ các vì sao lại làm thế?”

“Thế gian này trừ bọn họ ra, ai có thể thông hiểu thủ pháp đám thuốc hạ của huynh như vậy chứ! Hơn nữa còn biết chính xác vị trí cất giữ thần khí như vậy. Hiện tại thiên hạ đại loạn, cũng không biết tên Dị Hủ quân kia định giờ trò gì?”

Đột nhiên, cuồng phong trên biển gào thét dữ dội, tiếng sấm rền vang. Tầng mây trên cao càng lúc càng dày đặc, che phủ nơi nơi, dường như không thể thấy rõ được cảnh vật bốn phía xung quanh.

Ngay lúc đó trên mặt Đông Hải lóe lên một ánh sáng màu xanh lam, mặt biển dường như mở ra một cái hang đen kịt, sau đó một quái vật khổng lồ từ mặt biển bỗng nhiên chui lên.

Hồng Diệp nhìn chăm chú, con quái vật kia có thân tròn, dẹt và nhiều xúc tu như quái vật Kraken trong truyền thuyết ở thời đại nòng. Xúc tu của nó ở trên biển quẫy mạnh gây ra những đợt sóng biển quay cuồng, cả Đông hải như bị chấn động.

“Cẩn thận!” Sát Thiên Mạch quát lên “Bay lên trên!”

Hồng Diệp lúc này mới hoàn hồn, vội vã bay lên cao. Con quái vật kia rất không cam lòng, hai mắt đỏ ngầu oán hận vờn những xúc tu dài đầy gai nhọn về phía hai người.

Sát Thiên Mạch hừ lạnh, định động thủ lại thấy mấy cái xúc tu góm ghềnh vờn gần đến mình lại sợ bản liền tránh trái tránh phải.

Hồng Diệp bật cười. Âm thanh trong trẻo như tiếng chuông bạc.

“Súc sinh! Không biết tự lượng sức!”

Hồng Diệp vờn tay, ánh sáng màu đỏ như sinh mệnh nhảy nhót trên lòng bàn tay đột ngột lao về phía quái vật kia. Chỉ thấy chớp mắt thân thể nó như bị rút đi sinh khí, máu thịt bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến mất.

Nàng cúi đầu nhìn con thú kia cắn hận gào thét mấy tiếng cuối cùng, trong lòng cảm thấy không đúng lắm, đang muốn nói gì đó, chợt thấy xa xa nơi chân trời xuất hiện một vầng sáng lạnh lùng, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt nàng.

Cảm giác quen thuộc lại mang theo một tia lạnh lùng xa cách.

Là Bạch Tử Họa!

Hồng Diệp ngẩn người, hần cũng chạy đến đây để tra xét tình huống của Lao Sơn sao?

Ánh mắt của người kia lạnh lẽo nhìn qua thi thể đáng sợ của quái vật nọ, cuối cùng dừng lại trên người nàng, con ngươi rét lạnh, không hề có chút biểu cảm dư thừa nào.

Toàn thân hần như huyền băng vạn năm lạnh lẽo, tay cầm kiếm dựng thẳng trên mặt biển, ánh mắt nhìn nàng như nhìn thấy một thứ gì đó rất chán ghét.

“Là ngươi làm?”

Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, tên này bị làm sao thế không biết? Đột nhiên xuất hiện ở đây đã kì lạ, thái độ lại càng kì lạ hơn.

“Là ta.” Hồng Diệp trả lời, trong lòng nảy sinh sự bất an mãnh liệt. nàng mơ hồ cảm thấy có một bàn tay vô hình đã thao túng tất cả mọi chuyện, mà các nàng rất có thể đã rơi vào tính toán của người khác.

Hồng Diệp muốn xoay người rời đi, cảm giác của nàng chưa từng sai, chuyện ngày hôm nay rất không đúng, phải quay về cẩn thận tra xét một phen. Nhưng nàng vừa mới quay người, đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới sau lưng. Sát Thiên Mạch hai mắt đỏ rực, về mặt vận vẹo lao tới thét lên:

“Ngươi dám!”

Mặc dù Sát Thiên Mạch đã kéo nàng tránh thoát một kiếm này, đầu vai vẫn bị kiếm khí cắt vào, máu tươi chảy đầm đìa. Hồng Diệp không cảm thấy đau đớn, chỉ kinh ngạc nhìn ánh mắt lạnh băng của người kia, trong đó không hề có một chút đau lòng, một chút thương xót nào.

Một kiếm này cả nàng và Sát Thiên Mạch đều không ngờ tới.

“Hần không nhận ra muội.” Sát Thiên Mạch nhanh chóng mang nàng rời đi, trầm giọng nói. “Ánh mắt của một người không biết nói dối, hần căn bản không nhận ra muội, ánh mắt của hần không có một chút dao động tình cảm nào.”

“Sao có thể?” Hồng Diệp kinh hãi.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng dâng lên một cảm giác tê lương không cách nào ngăn lại. Người kia có thể nhẫn tâm đoạn tuyệt ái niệm của bản thân cũng không nguyên quên đi nàng. Vì sao hiện tại lại trở nên như thế?

Hắn buông xuống rồi, thực sự buông xuống chấp niệm kia rồi?

Không thể nào! Hắn cố chấp như vậy, ngạo khí như vậy cơ mà. nàng không tin!

Hồng Diệp cười thâm một tiếng thoát khỏi tay Sát Thiên Mạch. Tiên Linh hoàng ấn trên mi tâm sáng chói. Nàng đứng yên như tượng gỗ nhìn một kiếm như sao băng giáng xuống, đáy lòng lạnh lẽo.

“Hồng Diệp!”

Sát Thiên Mạch lao tới chắn trước mặt nàng ngăn cản đường kiếm. Tuy rằng công lực hắn cao thâm nhưng vẫn là vội vàng ứng biến, máu tươi nhuộm đỏ từ y.

“A Mạch!” Hồng Diệp sợ run lên ôm lấy Sát Thiên Mạch. Một kiếm này không ngờ lại có uy lực mạnh thế, xem ra Bạch Tử Họa rõ ràng là muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Nhưng vì sao chứ?

Hồng Diệp tâm loạn như ma, vừa cầm máu cho Sát Thiên Mạch, vừa cầm tay hắn truyền sinh khí vào, nói năng có chút lộn xộn.

“Sao huynh lại làm thế? Ta là chủ nhân của sinh mệnh thụ, ta sẽ không thực sự chết đi, chỉ cần sinh mệnh thụ còn ta sẽ không chết. Ai cho huynh làm chuyện ngu ngốc thế! Mạng huynh là của ta cơ mà...”

Bạch Tử Họa đứng một bên có chút bất ngờ. Sát Thiên Mạch và hắn tranh đấu mấy trăm năm, tính cách lão đối thủ hắn vẫn tương đối quen thuộc đấy. Vì sao lại liều mạng bảo vệ nữ nhân này đến thế?

Sát Thiên Mạch nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, yêu thương nói.

“Về trước đã, trở về rồi nói.”

Những cuộn gió lốc cuộn cuộn quét qua mặt biển, hai bóng người chậm rãi biến mất trong cuồng phong.

“Muốn chạy sao?”

Bạch Tử Họa ánh mắt sắc bén vùng kiếm chém tới. Hồng Diệp xoay người, ngón tay thon dài trắng muốt lộ ra khỏi áo bào, vẽ một vòng tròn kì dị, mũi kiếm liền bị đánh bật trở về. Rất rõ ràng, nếu không phải nàng thiếu cảnh giác, chiêu thức lúc này cũng chưa chắc đã đã động đến nàng.

Bạch Tử Họa nhìn bóng người biến mất trong cuồng phong, trong lòng khó chịu như bị tước đoạt đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Một tháng sau Bạch Tử Họa trở về núi, vừa bước vào Tuyệt Tình điện đã cảm thấy là lạ.

Hắn vội vàng chạy tới tháp thất, liền thấy Đường Bảo nồn nóng đứng bên ngoài, nói Hoa Thiên Cốt ba ngày ba đêm không đi ra. Nó sợ quấy rầy sẽ khiến nàng bị tẩu hỏa nhập ma nên không dám xông bừa vào, chỉ có thể đứng ngoài tháp thò mò âu.

Bạch Tử Họa sốt ruột vào trong, đã thấy cả người Hoa Thiên Cốt lơ lửng trên không, quanh người có ánh sáng hình bông sen bảy cánh tỏa ra bốn phía. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẫn đang nhập định, nhưng vì luyện công quá hấp tấp nên sắc mặt tái nhợt, tâm thần không yên.

Bạch Tử Họa an ủi Đường Bảo rằng không có việc gì cả, bảo nó ra ngoài trước. Sau đó hắn bay lên, lặng lẽ ra phía sau Hoa Thiên Cốt, từ từ giúp nàng khai thông huyết đạo.

Hoa Thiên Cốt cả người cứng đờ lạnh băng, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm như Trường Giang, Hoàng Hà đổ vào, tuôn về phía trước.

Bạch Tử Họa ngồi trong tháp thất với Hoa Thiên Cốt bảy ngày bảy đêm, chân khí của nàng luân chuyển chín chín tám mươi mốt vòng. Toàn thân được Bạch Tử Họa tẩy tủy một lần, rồi hắn cho nàng uống Phàn Tiên hoàn do Dao Trì chế và một giọt Li Trần Lộ của Trường Lưu Sơn.

Đến khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như không phải của mình, mà giống một giọt nước trong suốt, một bông tuyết trắng phau, giống làn gió thoảng qua lại giống biển cả, giống như sông núi lại giống như sao trời.

Hoa Thiên Cốt không biết người khác phải tìm tiên tử xin duyên, tu đạo ngàn năm, mà nàng chỉ trong một sớm một chiều đã có được tiên lực ngàn năm của Bạch Tử Họa, qua một kiếp nạn lớn, đặc cách thăng thăng lên cảnh giới, tu được tiên thân.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hắn, trong lòng vui mừng khôn xiết. Hai người đang từ từ xoay tròn theo trận đồ bát quái Huyền cơ trên đỉnh tháp.

Thấy hai mắt Bạch Tử Họa nhắm nghiền, trán đỏ mồ hôi, nàng lo lắng vươn tay qua lau giúp hắn. Bạch Tử Họa khẽ giật mình, môi hơi động đấy, nhưng

không nói gì.

Khoảng một nén nhang sau, hai người từ từ hạ xuống.

“Sư phụ! Người không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt cuống quýt chạy lại định đỡ hấn, Bạch Tử Họa lại phẩy tay, gật đầu nói: “Ta không sao, ngươi thử vận khí xem đan điền còn đau không?”

“Dạ không, thưa sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu, đi ra ngoài tháp, Đường Bảo đội bên ngoài đã gà gât, thấy bọn họ bước ra, cuối cùng cũng yên tâm. Hoa Thiên Cốt ôm lấy nó nhét vào trong lỗ tai.

“Sư phụ, có phải con luyện công bị tẩu hỏa nhập ma không, là sư phụ trở về đúng lúc cứu Tiểu Cốt ạ?”

“Không phải, nhưng tu đạo nhất định phải tĩnh tâm, không thể vội vàng hấp tấp. Ta đã giúp ngươi tu thành tiên thân, một thời gian nữa ngươi học thuộc xong Thất Tuyệt phổ, ta sẽ dạy ngươi pháp thuật.”

“Oa! Thật sao? Quá tuyệt vời! Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt không nhịn được vui vẻ ôm eo Bạch Tử Họa từ phía sau làm nũng, Bạch Tử Họa sừng sốt sờ người. Lúc này nàng mới chợt nhận ra, vội vàng buông ra chắp tay cười ngây ngô. Cuối cùng thì sư phụ cũng bắt đầu dạy nàng rồi, hừ, lần sau Nghe Mạn Thiên còn dám vênh vảo trước mặt nàng, nàng sẽ đánh nàng ta không tề ra quần không dừng lại.

“Sư phụ, tiên thân là cái gì? Bây giờ con đã thành tiên rồi sao?”

“Không, phải tự mình tu đạo, phi thăng thì mới chân chính thành tiên. Đạo hạnh của ngươi còn chưa đủ.”

“À, vậy tiên thân có tác dụng gì?”

“Đơn giản nhất, thực tế nhất chính là...” Bạch Tử Họa xoay người lại nhìn cô nhóc còn chưa cao đến ngực mình, “Trường sinh bất lão.”

“Ý của người là...” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc mở to mắt.

“Ừ, nếu ngươi không ngừng vận công thi pháp, ngươi có thể vĩnh viễn giữ được dáng vẻ này, không lớn thêm nữa.”

“Oa! Thật thần kỳ! Con biết rồi! Tỷ tỷ từng nói nàng mất ba năm tu thành tiên thân, hiện tại con chỉ mất hơn một năm đã tu thành tiên thân rồi. Haha!”

Bạch Tử Họa nhàu mày, đây không phải lần đầu tiên hấn nghe thấy hai chữ “tỷ tỷ” từ miệng tiểu đồ đệ. Có điều nghe cách nói chuyện của Hoa Thiên Cốt thì dường như hấn có biết người này. Chỉ mất ba năm liền tu thành tiên thân, phẩm tư chất này quả thật kinh người. Về lý mà nói, người xuất chúng như thế, hấn vốn nên ghi nhớ mới đúng.

“Tiểu Cốt!”

“Vâng!”

“Tỷ tỷ ngươi là ai?”

Hoa Thiên Cốt biết không thể giấu được, do dự nói: “Sư phụ... sư phụ... thật sự không nhớ rõ tỷ tỷ sao?”

Nhớ, nhớ cái gì? Bạch Tử Họa càng lúc càng cảm thấy không đúng. Hấn rất quen thuộc với người kia sao?

Vốn định truy hỏi, đột nhiên Đường bảo từ ngoài bay vào rơi xuống vai Hoa Thiên Cốt ầm ỉ.

“Tôn thượng cuối cùng cũng về rồi, lại có thể ăn cơm rồi. Người không biết đâu, những ngày ngươi không có ở đây, mẹ Cốt đầu lười biếng không chịu nấu cơm, ngày nào cũng ngược đãi con, chỉ cho con gặm lương khô, hu hu hu...”

Bạch Tử Họa lờ đến bên miệng lại thay đổi. Có lẽ chuyện kai cũng không quan trọng lắm, lúc khác tìm hiểu cũng được.

“Hôm nay ta muốn ăn canh hoa đào.”

Hoa Thiên Cốt hơi sừng sốt, rất lâu sau mới phản ứng lại, sung sướng đáp: “Vâng! Con đi làm ngay đây!” Nói xong xoay người chạy vụt tới bếp.

“Đừng rồi! Hai ngày nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, Lạc sư huynh của ngươi phụ trách một mình sợ quá sức, ngươi đến xem có việc gì thì giúp đi.” Bạch Tử Họa nói.

“Vâng, thưa sư phụ!”

Bạch Tử Họa gật nhẹ, xoay người bước đi.

***

“Sư phụ! Sư phụ!”

“Ta ở trên đá Lộ Phong.” Giọng Bạch Tử Họa vang lên. Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy ra khỏi điện.

Bạch Tử Họa khoanh tay đứng trên vách đá, nhìn về phía biển cả núi non mênh mông hùng vĩ. Bóng áo trắng gần như không thấy rõ trong làn tuyết, chỉ hiện lên mái tóc đen tung bay tán loạn đầy trời.

Hoa Thiên Cốt nhọc nhằn mãi mới trèo được lên, nhìn thấy Trường Lưu nguy nga đồ sộ trong làn tuyết trắng phau, không khỏi khiếp sợ lẽ lười. Đứng trên vách đá gió càng mạnh, hơn nữa đất phủ đầy tuyết nên rất trơn, như thể chỉ cần bắt cần một chút là đã ngã xuống vách rồi. Nhưng giờ nàng không sợ, vì sư phụ đang ở ngay bên cạnh.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ túm lấy ống tay áo của người, đề phòng cơ thể bé nhỏ này sẽ bị gió cuốn đi.

“Sư phụ, trận tuyết lớn quá, đây là lần đầu tiên con được nhìn thấy tuyết rơi đấy! Năm ngoái Trường Lưu Sơn cũng không có.”

“Ừ, thời điểm Yêu Thần xuất thế càng gần, tình trạng bất thường trong trời đất cũng càng nhiều. Đạo này Tây Nam thường xuyên động đất, phía Bắc lại có chiến tranh, phía Đông hạn hán kéo dài, lũ lụt, sâu bệnh, dân chúng mất mùa, nạn đói xảy ra khắp nơi. Ngoài ra còn có yêu ma hoành hành, ngay cả Tiên giới cũng rối loạn. Mỗi năm lại càng lạnh, trận tuyết năm sau có lẽ sẽ ác liệt hơn nhiều... Tiểu Cốt, ngươi tới Trường Lưu bao lâu rồi?”

“Thưa sư phụ, hai năm rồi ạ. Đi theo sư phụ được một năm, Tiểu Cốt sắp tròn mười năm tuổi.”

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu: “Giờ ngươi tu hành cũng đã có chút thành quả, còn sợ quỷ không?”

Hoa Thiên Cốt co rúm người lại, cúi đầu: “Sợ...”

“Yêu ma quỷ quái đều là sự vật trên thế gian này, chỉ có điều hình thái tồn tại không giống người thường thôi, nên ngươi phải bình tĩnh, đối xử bình thường với chúng. Chưa nhìn thấy đã sợ thì sao trăm yêu trừ ma được?”

“Sư phụ, chính và tà phân biệt kiểu gì, ma và tiên vĩnh viễn đều phải đối đầu nhau sao?” Nàng vẫn không thể hiểu được chuyện của Sát Thiên Mạch, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào.

Bạch Tử Họa trầm tư một lúc: “Làm người phải biết kiên trì, cũng phải có chính kiến, nhưng đôi khi phải trái trắng đen không dễ dàng nhận ra. Kiên trì với những việc người làm là được rồi. Yêu Thần xuất thế tuy không thể tránh khỏi, nhưng thật ra số phận không bị quan như vậy. Vận mệnh là do con người tự quyết định, thế nên chúng ta cứ dốc toàn lực, không thẹn với lòng, không thẹn với trời đất là được.”

“Đệ tử biết rồi, nhưng sư phụ, tha thứ cho Tiểu Cốt mạo muội hỏi một câu, người rõ ràng không thích những thứ này, sống cũng không vui vẻ gì, vậy tại sao vẫn ở lại đây?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu ngẩng đầu nhìn hân.

Bạch Tử Họa khẽ giật mình, lắc đầu nói: “Tiểu Cốt, ngươi phải nhớ, người càng mạnh trách nhiệm càng lớn. Nếu chỉ chăm chăm làm chuyện mình thích mà chối bỏ trách nhiệm thì đó là tội nghiệt. Muốn vứt bỏ tất cả, sống một cuộc sống tự do không phải chuyện đơn giản. Huống hồ dù ta không thích mấy chuyện này nhưng cũng không thích làm việc gì cả. Vậy nên dù sống như thế nào, đối với sư phụ đều không quan trọng.”

Tìm Hoa Thiên Cốt như bị thít chặt.

“Đôi khi không có ngưỡng vọng cũng là một loại bi ai, không ưu sầu, nhưng cũng không vui vẻ, cái giá phải trả có lẽ quá lớn, cho nên đắc đạo phi tiên chưa chắc đã là chuyện tốt. Thiên Cốt, mệnh người nhất định sẽ long đong lận đận, phải trải qua nhiều hồi sóng cả gió gầm, có lẽ thế gian rộng lớn bên ngoài hợp với người hơn. Trường Lưu Sơn đối với người mà nói, quá nhỏ.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe, sợ tới mức quỳ sụp xuống: “Con không muốn, con không muốn đi đâu hết, con chỉ muốn ở bên sư phụ.”

Bạch Tử Họa xoay người lại đỡ nàng dậy, lúc này mới thấy nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Hân cần thận phủi tuyết trên đầu gối nàng, cời chiếc áo choàng trắng trên người xuống giúp nàng mặc vào.

“Sao lại mặc ít như thế, sẽ bị cảm lạnh mất. Sư phụ chỉ nhất thời xúc động thôi, không phải muốn đuổi người đi, xem cái dáng vẻ hoảng sợ của người kia.”

Hoa Thiên Cốt thờ dốc, cắn chặt răng, tui thân ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa. Sư phụ có thể quên tỷ tỷ thì cũng có thể quên nàng mà, nàng mới không muốn bị sư phụ bỏ quên đâu!

Bạch Tử Họa thấy hình con rùa trên mặt nàng, suýt nữa phì cười, mà Đường Bảo ngồi trên vai nàng, đang nháy mắt ra hiệu cười xấu xa với hân.

Bạch Tử Họa nhếch miệng, giúp nàng lau từng nét mực trên mặt đi, hai người giống như hai bức tượng băng trên mỏm đá Lộ Phong. Hoa Thiên Cốt không dám động đây, sợ sẽ đánh mất khoảnh khắc dịu dàng này của sư phụ.

Sư phụ kì thật rất dịu dàng, chỉ là người ít khi lộ ra. Có lẽ nhiều năm trước, người cũng từng đối với tỷ tỷ như vậy chăng?

“Sư phụ!”

“Hà?”

“Tỷ tỷ mà con nói với người ấy, chính là chương môn Mao Sơn. Chu y hồng điệp, tư dung quán tuyết, chính là tỷ ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cùng Trầm Luân

Hồng Diệp nằm xuống thăm hoa sau điện của mình, Mao Sơn được trận pháp của nàng che phủ, không có tuyết rơi. Trong bóng đêm im ắng, nàng lặng lẽ chìm vào suy tư đến thất thần.

Người không thể yêu lại cố yêu.

Cứ dây dưa với nhau mãi như thế, tựa như uống mãi không cạn một chén rượu mạnh, rõ ràng rượu rất cay rất đắng, thế nhưng vì quyền luyện giác mộng đẹp trong cơn say mà cứ thế chìm đắm vào. Dù biết rõ là không nên vẫn như thiếu thân lao vào lửa, không nỡ buông bỏ đoạn tình cảm tốt đẹp này.

“Bạch Từ Họa quên muối là do hấn tự chọn, muối đừng dần vật bản thân nữa.”

“Ta muốn yên tĩnh ở một mình!”

Sát Thiên Mạch nắm lấy tay nàng: “Hấn lựa chọn quên đi, là hấn muốn trốn tránh muối, cũng không phải là hấn chưa từng trốn tránh chính bản thân mình như thế này. Muối là tình kiếp của hấn, muối không chết, hấn vĩnh viễn không thể chạm đến đại đạo của hấn.”

“Ta không tin! Hấn sẽ không giết ta!”

“Muối tỉnh lại đi. Hấn đã quên tất cả rồi, một kiếm chém chết muối hấn cũng không áy náy.”

Hồng Diệp bức bối gạt tay Sát Thiên Mạch, một đường bay ra bên ngoài.

Lọt vào tầm mắt của nàng là một màu trắng lạnh lẽo, chỉ thấy được sườn núi, không thấy được đỉnh núi. Màu trắng trải dài mênh mông bất tận, không thể phân biệt được là tuyết, là mây, hay là trời.

Đổi một bộ quần áo trắng tinh như tuyết, Hồng Diệp đứng trên một đỉnh của Trường Lưu, thu liễm khí tức nhìn về Tuyết Tĩnh điện ngẩn ngơ. Ánh mắt giống như xuyên qua không gian nhìn vào trong Tuyết Tĩnh điện phía xa không chút cản trở.

“Thiên Cốt, mẹ đang về quý gì thế?” Đường Bảo găm găm chiếc bánh hoa đào thành một gian phòng nhỏ, thò đầu ra khỏi hang ngó nghiêng xung quanh.

Hoa Thiên Cốt cắn đầu bút, cười hì hì, thần bí nói: “Ta đang vẽ sư phụ.”

“Mẹ chắc là mình đang vẽ sư phụ chứ không phải là Hắc Bạch Vô Thường chứ?”

“Đương nhiên là sư phụ rồi, ta đang vẽ tấm lưng trần của sư phụ.”

Đường Bảo phun sạch đồng bánh ra, kết quả bị Hoa Thiên Cốt gỡ mấy cái lên đầu.

“Dám phun lên tranh của sư phụ đại nhân này, có tin ta xoắn mi thành bánh chèo không hả?”

“Hu hu hu, con sẽ mách cha, mẹ Cốt Đầu ngày càng bạo lực!” Đường Bảo ôm đầu trốn vào trong căn phòng nhỏ.

Nàng muốn tự tay vẽ sư phụ đại nhân, sau đó lúc nào cũng mang theo bên người, nhưng dù vẽ thế nào trông cũng không giống. Bạch Từ Họa, Bạch Từ Họa, trên đời này sợ rằng không một bức tranh nào có thể lột tả được tiên tư của người, dung mạo của người, phong thái của người, khí chất của người.

“Tiểu Cốt.”

Đột nhiên một tiếng gọi vang bên tai.

Hoa Thiên Cốt vội vàng giấu bức tranh đi, luống cuống đáp: “Dạ, có con.”

“Qua tiền điện một lát, vì sư có chuyện muốn nói với người.”

“Vâng, con qua ngay.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng giấu kín bức tranh, rồi chạy tới tiền điện.

“Sư phụ, Tiểu Cốt tới rồi!”

Bạch Tử Họa buông chén trà trong tay, gật đầu nói: “Các môn phái bảo vệ thần khí đã bị lộ hết. Xuân Thu Bát Bại tuyên bố Mười lăm tháng sau sẽ thống soái liên quân yêu ma tới cướp đi, nhưng gã ta cùng một lúc gửi thiệp tuyên chiến cho tứ đại môn phái cách nhau cực xa, không biết trong đó đâu là thật đâu là giả. Dựa vào thực lực của bọn chúng tuyệt đối không thể đồng thời tấn công tứ đại môn phái, phỏng chừng gã làm thế để phân tán sự giúp đỡ của các tiên phái khác, sau đó dẫn đại quân tấn công duy nhất một bên. Tứ phái kẻ nam người bắc, cách biệt xa xôi, dù là ngày đi ngàn dặm cũng rất khó cứu trợ. Tu vi của ngươi mặc dù chưa phải đạt tới đỉnh cao, nhưng vẫn có thể một mình đảm đương một phía. Lần này ngươi cùng các đệ tử khác xuống núi, cũng coi như một lần trải nghiệm.”

Nàng phải xuống núi một mình sao, nàng không muốn, hu hu hu, nàng không muốn xa sư phụ một bước...

“Đệ tử xin tuân lời sư phụ.” Hoa Thiên Cốt cung kính cúi đầu.

“Vậy đi sắp xếp hành lý, ngày mai lên đường.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt chậm rãi lui ra ngoài điện.

“Trên đường tất cả đều phải nghe lời Thập Nhất sư huynh của ngươi, không được chạy loạn.”

“Vâng.”

“Mang nhiều quần áo một chút, đêm đến ngoài trời sẽ rất lạnh.”

“Vâng.”

“Mang Đường Bảo theo, lúc cần thiết nó có thể giúp ngươi.”

“Vâng.”

“Sang bên Y Dược các lấy ít hoa cầm máu và Hồi Thanh đan, nếu bị thương còn có cái mà dùng.”

“Vâng.”

...

“Tiểu Cốt.”

“Dạ?”

“Đi đường cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Con biết rồi mà sư phụ, ha ha ha...” Hoa Thiên Cốt thật sự không nhịn được cười, vui vẻ chạy ra khỏi điện, trong lòng nở hoa. Thì ra sư phụ không nỡ xa nàng, cũng phải thôi, nàng hầu như có ra ngoài bao giờ đâu, huống hồ lại là chuyện nguy hiểm như đi đánh nhau với yêu ma. Thảo nào mà sư phụ lo lắng!

Bên ngoài trời đã tối, những bông tuyết li ti bay bay trong gió rơi xuống mặt Hồng Diệp, lạnh như băng.

Nàng đã bắt đầu không hiểu nổi chính mình, là nàng đã đưa Hoa Thiên Cốt tới bên cạnh Bạch Tử Họa, là nàng cố chấp cho rằng mọi chuyện mình làm đều đúng. Vì sao nhìn thấy bọn họ sư đồ hòa thuận trong lòng lại đau xót như thế?

Hồng Diệp đưa hai tay ôm lấy ngực, cảm giác đau xót tận cùng tràn lan trong lòng nàng, cả người mệt mỏi rồi như không còn chút sức lực nào, cứ thế bước chân đi về phía trước mà không có mục đích, cũng không quan tâm mình đi về đâu.

Phía trước là một rừng mai đang nở rộ, những đóa hoa đỏ rực hé nở trên nền tuyết trắng muốt cực kì bắt mắt.

Bước chân vô tình đi sâu trong rừng mai, bất chợt nhìn thấy một phiến đá bị lớp tuyết dày bao phủ thấp thoáng lộ ra, nhìn qua cũng thấy ngày thường rất ít người đến nơi này. Hồng Diệp đứng lẳng lặng giữa rừng hoa trong bóng đêm tối tăm, những bông tuyết trắng muốt lặng lẽ đậu trên những đóa hoa đỏ rực.

Trong lòng Hồng Diệp máu huyết như dâng trào lên, nàng không kìm chế được mà nhẹ nhàng nâng cánh tay thon dài lên làm phép, lập tức những lớp tuyết trắng phủ đầy trên bề mặt đều bị cuốn bay đi, làm hiện lên tảng đá bằng phẳng, sạch sẽ bên dưới.

Hồng Diệp bước chân trần lên đá. Cảm giác lạnh toát từ lòng bàn chân truyền đến khiến nàng tỉnh táo đôi chút. Đúng lúc cúi đầu lại phát hiện trên tảng

đá dưới lòng bàn chân mình có khắc rất nhiều chữ nhỏ.

Ai đã khắc những chữ này lên đây? Hồng Diệp ngồi xuống chạm nhẹ lên mặt đá, nhìn ngắm thật cẩn thận.

Nơi này vốn rất yên tĩnh, hàng năm đều bị tuyết rơi bao phủ dày đặc lại không có người tới quét dọn, cho nên năm tháng đã trôi đi rất lâu vẫn không bị người khác phát hiện, Những chữ viết này cũng không bị bào mòn nhiều lắm, dễ đọc được cũng không có gì khó khăn.

Sau khi nhìn thấy rõ, Hồng Diệp chết lặng cả người.

Trên phiến đá màu xanh kia được khắc kín chữ, nét chữ run run thể hiwng trạng thái kích động của người lưu lại nó.

Nỗi khổ tương tư, nếu như có thể chịu đựng được

Thì còn gì không chịu đựng được?

Sinh ly tử biệt, dẫu không hẹn thề

Cũng không dám quên.

Vẫn nhớ quá khứ, như mộng như ảo

Vì đại nghĩa diệt thân, dù sống nhưng không thể bên nàng

Tha thứ cho ta, ôm hận cũng vô dụng

Ta phụ nàng, sống uống một đời

Nếu có kiếp sau,

Cùng nàng thề nguyện, đến chết mới thôi

Nếu không có kiếp sau,

Mình ta nhớ nàng, đến chết mới thôi.

Phía dưới có một đường kiếm hạ xuống, bên cạnh khắc hai chữ “Đoạn Niệm”.

Trái tim Hồng Diệp giống như bị thứ gì hung hăng quất mạnh vào khiến mặt mày trắng bệch ra, hoảng hốt lùi ra phía sau.

Là Bạch Tử Họa lưu lại! Sao có thể...

Đêm càng về khuya, tuyết rơi lại càng nhiều.

Bạch Tử Họa nhìn người kia thất hồn lạc phách chạy ra khỏi rừng mai, trong lòng nặng trĩu.

Trong làn tuyết trắng muốt, ánh mắt kia giống như đã từng quen biết...

Người kia vốn có thể xếp vào mười cao thủ tuyệt thế đương thời, lúc này giống như chịu đòn kích lớn, đi được mấy bước liền ngã xuống. Trên nền tuyết trắng không ngờ lại hiện ra những giọt máu đỏ tươi, điểm lệt như bị ngan hoa chôn Hoàng tuyền.

Hồng Diệp ho một lúc, máu không ngừng rơi trên tuyết, trên áo bào trắng. Nàng cười thầm một tiếng, ngửa mặt lên nhìn trời, một vòng sáng màu đỏ hiện ra xung quanh nhanh chóng lan rộng ra, vòng sáng đi đến đâu, cây cỏ khô héo mà chết đến đấy. Ngay cả những đóa hoa đỏ rực kiên cường trong gió tuyết cũng không tránh khỏi chịu chung số phận.

Bạch Tử Họa cuối cùng cũng rời khỏi chỗ ẩn thân, ánh sáng màu bạc dưới chân triệt tiêu năng lượng tiêu cực của Hồng Diệp. Nhìn người ở trên mặt đất thất thố, Bạch Tử Họa chỉ cảm thấy đau lòng đến cực độ, như có thứ gì khóa chặt rồi bóp nát trái tim hân. Chẳng lẽ có thứ gì có thể khóa được trái tim vô tình vô dục suốt mấy trăm năm của hân sao?

Hồng Diệp ngược mặt nhìn Bạch Tử Họa, cuối cùng cũng nhận ra sự tồn tại của hân ở bên cạnh:

“Bạch Tử Họa!”

Giọng nói nhẹ nhàng của nàng, vừa mềm mại vừa mê hoặc, có cảm giác giống như những cơn gió nhẹ thổi lướt qua trên mặt nước phẳng lặng, làm gọn lên những cơn sóng lăn tăn không hề báo trước.

Bạch Tử Họa cả người chấn động.

Hồng Diệp vung tay hút lấy tảng đá kia, không nói không rằng dùng pháp thuật đánh nát nó.

Từ trong đôi mắt phượng xinh đẹp hai dòng máu đỏ tuôn chảy ra. Nàng ngửa mặt lên trời, ánh mắt oán hận cực độ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thiên ý trêu ngươi! Thiên ý trêu ngươi!”

Bạch Tử Họa cảm thấy đau lòng đến cực điểm, muốn vươn tay ra đỡ lấy nàng.

Đột nhiên trong cơ thể hắn có thứ gì đó đang thức tỉnh lại, rục rịch lan tràn, vừa xa lạ vừa quen thuộc.

“Cùng đi với ta nhé!”

“Sau này chúng ta sống ở đây!”

“Tiểu Điệp! Lại đây!”

“Ta có lỗi với nàng, có lỗi với bản thân ta. Nhưng cho dù có thể lựa chọn một lần nữa, ta cũng vẫn sẽ làm như thế!”

“Tiểu Điệp, xin lỗi!”

“Kiếm này... gọi là Đoạn Niệm!”

“Xin lỗi! Là ta phụ nàng!”

“Thời gian mười năm nữa, Tiểu Điệp, cảm ơn nàng đã cho ta hiểu được chân tình...”

“Ta đối với nàng trước giờ luôn thụ động. Tình tuy là thật, nhưng lại nhiều hơn một phần trách nhiệm... một loại cảm động...”

“Ta đối với nàng phụ bạc, nàng vẫn có thể vì ta không tiếc trả giá phân tách linh hồn. Ta không thể báo đáp nàng, cũng không nguyện quên đi, ta chân chính... chưa bao giờ đoạn niệm chỉ có thể đem tương tư chôn lại trong lòng.”

“Quên đi ta, mong nàng sẽ sống tốt... thay cho cả phần của ta...”

“Xin lỗi, Tiểu Điệp!”

Bạch Tử Họa cố kiềm chế cơn đau đầu, trong lòng cực kì khiếp sợ với những thanh âm quanh quẩn bên tai. Người trước mặt có lẽ do tâm tình quá bi thương, lại mất nhiều máu đã ngất đi từ lúc nào.

Trên con đường mòn trên đỉnh núi vô danh gần Trường Lư, trên đỉnh đầu là những tầng mai bị tuyết trắng bao phủ thật lạnh lẽo, trên cao là ánh trăng mờ ảo chiếu rọi ánh sáng xuống hai người bên dưới.

Thiếu nữ áo trắng dung mạo xinh đẹp, khuôn mặt hơi tái vì mất nhiều máu, mi mắt thật dài buông xuống tự nhiên, cả người toát ra vẻ đẹp mong manh, nhu nhược khiến bất kì ai nhìn vào cũng có xúc động muốn nâng niu che chở.

“Bạch Tử Họa...” Nàng lẩm bẩm, cũng không nhìn vào hắn.

Tiếng gọi quen thuộc kia giống như châm một ngọn lửa lớn trong lòng Bạch Tử Họa. Hắn không biết phải làm gì, cũng không muốn nghĩ xem phải làm gì. Mỗi lần cố gắng nghĩ tới đâu đều đau như muốn nứt ra. Cúi đầu nhìn người trong lòng, hắn khẽ gọi một tiếng: “Tiểu Điệp?”

Hồng Điệp ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Bạch Tử Họa. nàng không hiểu được, con người luôn lạnh lùng như sương tuyết này sao có thể dùng giọng nói cực kì dịu dàng, thân thiết như vậy để gọi nàng. Ừ, hình như rất lâu trước kia hắn cũng gọi nàng như vậy, mà nàng, cũng nằm trong lòng hắn như bây giờ.

Cả Hồng Điệp và Bạch Tử Họa mỗi người đều chịu dả kích, tâm trí đã không còn thông suốt như bình thường. Mọi hành động lúc này đều giống như bản năng vậy.

Những ngón tay thon dài như những cây sáo được mài từ ngọc của Hồng Điệp nhẹ nhàng lướt qua mái tóc đen mượt đang xỏa xuống trước ngực Bạch Tử Họa. Nàng dịu dàng quấn lấy một lọn tóc dài vào ngón tay, ý cười rạng rỡ, sóng mắt dâng trào vừa uyển chuyển vừa quyến rũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực hắn, Bạch Tử Họa cảm nhận được cánh tay thon dài mềm mại kia giống như đã dùng trọn sức lực cả đời để ôm chặt lấy thất lực mình.

Trong đầu hắn bắt gặp hiện lên vô số bóng dáng, bóng dáng nắm lấy tay mình chạy tới chạy lui, bóng dáng nhỏ bé nhào vào lòng hắn nũng nịu, bóng dáng ngơ ngẩn đứng chờ hắn trong đêm...

Trước mặt hắn khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, cùng khuôn mặt ngây thơ, trong trẻo trong trí nhớ kia như chồng lên nhau. Đó là gương mặt của cô gái đã cùng hắn chung sống mười năm nữa, Cô gái luôn bám lấy hắn, tìm mọi cách để thu hút sự chú ý của hắn. Cô gái đem lại cho hắn tiếng cười, đem lại cho hắn tình yêu, cũng đem lại cho hắn áy náy cùng tự trách sâu sắc.

Cô gái mà hắn đã lựa chọn bỏ qua năm đó.

Không hề có dự báo trước cũng như không thể lường trước được, Bạch Tử Họa cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

Giống như đột nhiên rơi xuống đáy biển thâm trầm nhất, tất cả tất cả cũng trở nên không hề quan trọng nữa, chỉ có đối phương là còn tồn tại trên cõi đời này. Đây là một nụ hôn cẩn thận mà dịu dàng, ban đầu dừng bên môi, không có tiến thêm một bước. Trong từng động tác êm ái, tràn đầy sủng ái và thâm tình, thật rõ ràng mà khắc sâu. Một nụ hôn như vậy, một người như vậy, không cách nào không khiến cho người đắm chìm hăm sâu trong đó.

Đã từng yêu sâu đậm đến thế, nguyện vì đối phương gánh chịu mọi thứ. Giờ phút này, đạo nghĩa, lý trí tất cả đều không còn quan trọng nữa. Tất cả cứ nghe theo trái tim đi.

Hồng Diệp run nhẹ, khó tin nhìn Bạch Tử Họa, bàn tay đưa lên miệng trong vô thức. Những ngón tay thon dài mềm mại vuốt nhẹ lên môi mình như muốn xác nhận điều gì. Nàng vẫn còn kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì người trước mặt đột nhiên lại cúi đầu xuống một lần nữa, bàn tay từ giữa lưng di chuyển lên sau gáy giữ chặt cô nàng lại. Đôi môi của hắn mạnh mẽ áp chặt lên đôi môi đỏ mọng đầy mê hoặc của nàng.

Những khát vọng nóng bỏng giấu trong nội tâm, bị hắn dùng phương thức này thả ra ngoài, rõ ràng nói cho nàng, hắn khát vọng nàng.

Hồng Diệp nín thở, toàn thân giống như bị Bạch Tử Họa vũng vàng khóa lại, ngực lan tràn cảm giác kỳ dị, tăng lên từng chút từng chút, không cách nào nói gì, không cách nào hình dung, lại khẩn cấp suy nghĩ muốn đáp lại. Tầm mắt của nàng bị cặp mắt Bạch Tử Họa nhìn, lọt sâu vào thế giới của hắn, không thoát đi được.

“Ta yêu nàng.”

Hồng Diệp bỗng dưng mở to cặp mắt, có chút không dám tin tưởng điều mình nghe được. Hắn nói, cái gì?

“Ta yêu nàng.”

Bạch Tử Họa lặp lại, từng chữ rõ ràng, thanh âm dịu dàng như suối.

Hồng Diệp lại dừng lại một khắc, đại não trống không, cái gì cũng không nhớ ra được, chỉ còn lại ba chữ này của Bạch Tử Họa. Hắn nói, hắn yêu nàng. Nàng còn chưa từng nghĩ đến, hắn cũng đã nói ra. Cặp mắt sâu thẳm của Bạch Tử Họa lộ ra chân thật làm cho không người nào có thể chất vấn, nhưng sau lưng mơ hồ lại có một tia tâm tình bất đắc dĩ như có như không, khiến Hồng Diệp có chút không được mức sáng tỏ. Nhưng nàng tin tưởng hắn.

Nàng đưa cánh tay ra ôm chặt lấy cổ hắn, mãnh liệt đáp lại. Những chuyện khác, nàng cũng không muốn nghĩ đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vụng Trộm

Đám đệ tử đã xuống núi, Trường Lưu son văng vẻ rõ rệt. Thế nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Tuyệt Tình điện trên cao.

Hồng Diệp khoác một chiếc áo ngoài mỏng manh từ đằng sau ôm lấy Bạch Tử Họa cắt đứt tiếng đàn của hắn. Bạch Tử Họa nhẹ nhàng gỡ tay nàng đang che trên mặt, thổi nhẹ vào lòng bàn tay nàng.

“Có lạnh không?”

Nàng lắc đầu dựa vào vai hắn, dịu dàng như một con mèo nhỏ. Từ sau khi quyết định cùng Bạch Tử Họa trầm luân, hai người vẫn luôn ở chung một chỗ. Với năng lực của Bạch Tử Họa, người ngoài cũng không phát giác được sự hiện diện của nàng trong Tuyệt Tình điện. Hai người giống như một đôi vợ chồng bình thường, hắn viết chữ nàng mài mực, hắn đánh đàn nàng lắng nghe. Mỗi ngày đều trôi qua trong bình lặng như thế, nửa công khai, nửa vụng trộm.

Đoàn đệ tử của Trường Lưu lần này xuống núi đều rất trẻ, dù tu luyện đã có chút thành tựu nhưng lại không hề có kinh nghiệm thực chiến. Rất nhiều người từ khi vào núi tu hành đến nay chưa bước ra khỏi cửa lần nào, huống chi là đối đầu với yêu ma. Cho nên Thế tôn cố ý để Lạc Thập Nhất đưa bọn họ đi trước một tháng, sau khi vượt biển xong phải cất kiếm đi bộ đến Thái Bạch Sơn, vừa quan sát người trần, vừa mở rộng hiểu biết, diệt yêu trừ ma, tích lũy chút kinh nghiệm sinh tồn.

Hoa Thiên Cốt cực kì chờ mong, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài. Nàng nhất định sẽ thể hiện thật tốt để sư phụ có thể vì nàng mà nở mày nở mặt.

Cả đoàn từ từ tiến vào đất liền, tìm một nơi không người đáp xuống, sau đó bắt đầu hành trình cuộc bộ xa xôi.

Vì tiên quy nghiêm cấm không được đánh nhau với người phạm, không đến mức bất đắc dĩ thì không được lộ pháp thuật, thế nên bọn họ nguy trang

thành đệ tử của môn phái gì đó trong giang hồ, quang minh chính đại đi lại khắp nơi.

Ở trên đường có rất nhiều thứ hay ho, làm người ta hoa cả mắt. Hoa Thiên Cốt vừa đi được vài bước đã thấy bên mình chẳng có ai, tất cả mọi người đều ủa ra các quầy hàng ngắm nghía.

Nàng đang bức Lạc Thập Nhất sao không quản lý mọi người, một lúc sau đã phát hiện ra huynh ấy đang dừng lại ở một sạp tò he. Đường Bảo hưng phần làm một động tác của Tôn Ngộ Không trên vai Thập Nhất, cù ông bán tò he nặn hai cái giống hệt hai người. Lạc Thập Nhất lên dùng thuật làm đông cứng cây kẹo đó rồi cắt vào trong ngực như cắt vật quý, còn kẻ kia vừa mới lấy liền cắn đứt đầu mình luôn.

Sau đó vì cảm kích Lạc Thập Nhất mua tò he cho mình, nó đưa lên miệng Lạc Thập Nhất: “Thập Nhất sư huynh, huynh có muốn ném thử không?”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc vì sự hào phóng bất thường này, chỉ liếm vài cái, sợ chẳng may sẽ ăn hết của nó.

“Có ngọt không?”

“Ngọt! Rất ngọt!” Lạc Thập Nhất cảm động đến nỗi hai mắt đầm lệ.

Nghê Mạn Thiên đứng bên cạnh cắn đứt đầu Trư Bát Giới xong, khinh rẻ ném xuống đất: “Kinh quá đi mất, món gì thế này?”

Hoa Thiên Cốt bắt lực ngựa đầu nhìn trời thở dài, không hiểu tại sao Lạc Thập Nhất bình thường siêu phàm thoát tục, trưởng thành chừng chạc như thế, nhưng cứ ở trước mặt Đường Bảo lại biến thành một người hoàn toàn khác?

Khi cù ông bán tò he mãi vẫn chưa hết hốt hoảng tự hỏi có phải mình mờ mắt lãng tai không, mà sao sâu lại biết nói chuyện, thì đoàn người đã đi xa.

Khinh Thủy vui vẻ lấy hộp son cho nàng xem, Vân Đoan lại như một đứa trẻ, cầm chong chóng chạy đi chạy lại.

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy dài mấy vạch đen, đột nhiên một mặt người sắc sỡ đập vào mắt làm nàng sợ tới mức nhảy dựng lên ôm thân cây, hu hu hu, đang ban ngày ban mặt, sao bọn quỷ xuất hiện sớm thế?!

Nhìn kĩ thì hóa ra là một mặt nạ, Sóc Phong thông dong tháo xuống, đắc ý nhưn mày, rồi lại đeo vào, xoay người đi.

“Rốt cuộc cậu đeo mấy cái mặt nạ đấy hả?” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cầm giận hét với theo.

Buổi tối bọn họ ăn cơm tại một nhà trọ nhỏ, bởi vì được tính vào phí công tác, Lạc Thập Nhất lại coi tiền như rác nên mọi người không khách khí gọi hai bàn lớn đầy đồ ăn, vui vẻ không biết trời đất là gì.

Ăn uống no say, mọi người ai về giường nấy. Hoa Thiên Cốt quán lấy Khinh Thủy, chạy sang ngủ cùng nàng. Đường Bảo vẫn ngủ trong gian phòng nhỏ của nó, trên cổ đeo chiếc nhẫn bạc tinh xảo mà Lạc Thập Nhất mua cho. Hoa Thiên Cốt cười bảo Lạc Thập Nhất chỉ cần mua thêm một cái dây thừng nữa thôi là có thể dắt Đường Bảo về nhà như dắt một con cún nhỏ.

Trước khi ngủ nàng có ý bày một trận pháp, rải rất nhiều tro ở ngoài cửa, cuối cùng bình yên vượt qua một đêm.

Nhưng họ càng đi tiếp càng không có thành trấn, ngủ trong núi thì rất rắc rối.

Để nhanh gọn, bọn họ chọn đi phần lớn là đường có nhiều dấu vết của con người, ít yêu ma. Vốn dĩ yêu ma ngại được khí của bọn họ đều phải tự động tránh xa, nhưng thật kỳ lạ, chúng cứ như thú dữ, không ngừng tập kích, kẻ trước ngã xuống kẻ sau xông lên, giết bao nhiêu cũng không hết.

Hoa Thiên Cốt ngựa đầu nhìn trời, sư phụ đại nhân đã phong ấn câu ngọc mà Lăng ca ca tặng nàng, nói nàng phải tự mình đối mặt. Nhưng mà nàng vẫn rất sợ quỷ, không liên quan gì đến đạo hạnh hay pháp lực, sợ hãi chính là sợ hãi thôi.

Những người khác không biết nguyên nhân chính là vì Hoa Thiên Cốt, nhưng Lạc Thập Nhất thì biết. Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao sư phụ bắt bọn họ đi sớm, còn ngụ ý cho Hoa Thiên Cốt đi theo. Cả một đường chém giết, tới Thái Bạch Sơn, trình độ thực chiến của bọn họ có thể không tăng lên sao?! Đi đêm càng gặp quỷ nhiều hơn, lũ tiểu quỷ bọn họ gặp suốt rồi, nhưng thỉnh thoảng đụng phải vài con quỷ hung dữ lợi hại, không tránh khỏi mấy trận khổ chiến.

Hoa Thiên Cốt từ nhỏ đã quen ngày đêm bất an, trèo đèo lội suối, nhưng bọn Nghê Mạn Thiên lại được nuông chiều, sao chịu khổ cho nổi. Chẳng chê ngủ trên mặt đất cứng thì chê ban đêm lạnh, đồ này không ngon đồ kia rất dở.

Hơn nữa Đường Bảo luôn ở bên Lạc Thập Nhất, ngày nào cũng nói nói cười cười, thế nên nàng ta cực kì khó chịu. Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới được ra khỏi Trường Lưu, đây là cơ hội để Nghê Mạn Thiên nàng vun đắp tình cảm với Lạc Thập Nhất, không ngờ tất cả sự chú ý của huynh ấy đều dồn vào con sâu bé xíu kia, thật muốn giẫm bẹp nó luôn!

Hoa Thiên Cốt đói không chịu được nữa, bèn kéo Sóc Phong tới tiệm ăn cơm. Sóc Phong nhìn nàng quét sạch đồng đồ ăn trên bàn như lốc xoáy, lại vừa lau miệng vừa nhận xét quán này kém tay nghề của nàng quá nhiều.

“Sao không thấy ai nhỉ? Đóng cửa sớm thế?”

“Mọi người đi thả hoa đăng hết rồi.”

“Hoa đăng? Nó là cái gì thế?”

“Mọi người cho rằng Tết Trung Nguyên là tết của quỷ nên cũng có thể đốt đèn chúc mừng quỷ, nhưng vì người quỷ khác biệt, nên cách đốt đèn của Tết Trung Nguyên và Tết Thượng Tiều không giống nhau. Người là dương, quỷ là âm; đất là dương, nước là âm. Dưới nước một màu đen kịt thần bí, khiến người ta nghĩ đến địa ngục âm u trong truyền thuyết, quỷ hồn thường bị hút vào nơi này. Thế nên Thượng Tiều chăng đèn trên đất liền, Trung Nguyên thả đèn xuống nước. Bởi vậy vào ngày lễ quỷ mọi người thường thả hoa đăng để chúc mừng ma quỷ, cũng để dẫn đường cho chúng. Đèn tắt, hoa đăng cũng hoàn thành nhiệm vụ dẫn oan hồn qua cầu Nại Hà.”

“Oa! Hay thế! Chúng ta cùng đi thả đi!” Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên phía trước.

Cái gọi là hoa đăng chính là một chiếc đèn hình hoa sen làm bằng giấy màu đặt trên mảnh gỗ nhỏ. Hoa Thiên Cốt nhớ tới cha mẹ, viết rất nhiều tờ giấy nhỏ, cẩn thận để vào bên trong hoa đăng, sau đó cùng Sóc Phong thả đèn rồi thả vào trong nước.

Gió lạnh phe phẩy, Hoa Thiên Cốt nhìn vô số những ngọn hoa đăng hợp lại với nhau tạo thành một dòng sông sao, gió càng thổi trôi càng xa. Nàng bỗng cảm thấy đau lòng, hy vọng cha mẹ có thể nhận được niềm thương và nỗi nhớ mà nàng gửi gắm.

Nàng quay đầu lại nhìn Sóc Phong, thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích trông những ngọn hoa đăng trôi xa, hai mắt tối đen như mực, bình thần yên ả.

“Cậu không viết gì à?”

“Viết gì? Tôi không có người thân, cũng không có bạn bè đã mất cần tưởng niệm hay thương tiếc.”

“Không có người thân là sao, là không có người thân đã qua đời đúng không?”

“Vốn không tồn tại, cho nên sẽ không có chuyện qua đời hay biến mất.”

“Sao lại không có người thân được, ai cũng có mà, chắc chắn là phải có cha mẹ, nếu không ai sinh ra, ai nuôi dưỡng cậu?”

Sóc Phong im lặng, rất lâu sau mới nói: “Tôi là Tôn Ngộ Không.”

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, cái quái gì thế?

“Sao lại là Tôn Ngộ Không được, Tôn Ngộ Không là khi, cậu có phải là khi đâu?!” Hoa Thiên Cốt kích động nói.

Sóc Phong thờ dài: “Cậu là heo hả? Tôi đang đùa, đùa đấy có hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác ngác rồi lẩm bầm: “Ha ha, trò đùa này sao mà nhạt quá!”

Sóc Phong đột nhiên chỉ về phía sau Hoa Thiên Cốt, ngữ khí cực kì bất ổn: “Nhìn, nhìn sau lưng cậu kìa!”

“À!” Hoa Thiên Cốt thét lên, xô Sóc Phong ngã xuống đất, không ngừng phẩy tay sau lưng mình.

Sóc Phong không nhìn được cười sằng sặc: “Sao lại sợ quỷ đến mức này hả?”

Hoa Thiên Cốt khóc lóc thảm thiết, có nhầm không, không ngờ cậu ta lại lấy quỷ ra dọa nàng, nàng còn đang định mắng Tiểu Hồng và Tiểu Bạch xao nhãng công việc để lũ tiểu quỷ bò lên người đấy!

“Cậu cứ thử cái cảm giác từ nhỏ đã bị quỷ quán lấy đi, làm hại người bên cạnh không chết thì bị thương hoặc là thân thể suy nhược, bệnh tật liên miên. Mỗi ngày đều phải lo lắng sợ hãi, ẩn nấp trốn tránh, năm này qua năm khác phải nằm trên giường, sống không được chết cũng không xong, vĩnh viễn chỉ có thể cô độc một mình, vậy thì sẽ biết sợ!”

Sóc Phong gạt mình, nhìn dáng người không chịu lớn lên, mỏng manh, nhỏ bé như cây đinh của nàng, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Cậu ta không biết trước kia nàng đã phải sống như vậy, trong mắt có chút áy náy và ảm áp, vuron tay kéo nàng đứng dậy.

“Sao thế? Giận rồi à?”

“Không.” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn phía sau mình, “Cậu không biết đâu, thế gian này tớ sợ quỷ và sư phụ nhất!”

“Thế để tớ nói cho mà nghe, một ngày nào đó cậu sẽ biết Tôn thượng còn đáng sợ hơn quỷ!”

“Không đâu, cậu đừng cho rằng sư phụ tớ lạnh lùng, kiêu lời như vàng, thực ra người rất dịu dàng, rất tốt với tớ. Tuy rằng đa số thời gian người đều rất nghiêm khắc, ha ha.”

Sóc Phong nhìn nàng rồi nói: “Tôn thượng lúc còn trẻ từng yêu một người con gái, bởi vì cô gái ấy là tình kiếp của người, hơn nữa người lại tu luyện Vong tình thiên thư thế nên Tôn thượng đã chặt đứt tư niệm của mình với cô gái ấy. Thanh Đoạn Niệm mà cậu đang cầm ấy, chính là thanh kiếm mà Tôn thượng dùng khi đó.”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngẩn nhìn đôi mắt sáng lấp lánh như sao của Sóc Phong, thì ra đây chính là nguồn gốc của Đoạn Niệm, nhưng sao Sóc Phong lại biết nhỉ?

Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt lạnh lùng của Sóc Phong, đột nhiên tò mò muốn biết dưới lớp mặt nạ ấy, gương mặt của cậu ta như thế nào.

Vì thế trên đường quay về nhà trọ, nàng hỏi: “Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Đã bảo là không rồi cơ mà!”

“Cho xem đi mà, một tí thôi cũng được, có xấu tớ cũng không hét âm lên, không phá ra cười, nếu đẹp tớ cũng sẽ không chảy nước miếng, không nói cho bất kì ai khác đâu mà, được không?”

“Không thể, không thể, không thể, không thể...”

Ngày hôm sau Sóc Phong và Hoa Thiên Cốt đi thẳng tới Mao Sơn. Trên đường đi qua thành Dao Ca, Hoa Thiên Cốt đột nhiên rất muốn tới thăm Dị Hủ các.

“Lấy nhiều củ cải thế để làm gì?” Sóc Phong ngâm nhàn cò đuôi chó ngồi dưới tàng cây nhìn nàng vất vả lao động trên mặt đất.

“Làm tạ lễ cho Dị Hủ Quân chứ còn gì nữa, nếu không nhờ ông ấy thì tớ đã chẳng lên được Mao Sơn, chẳng được làm đồ đệ của sư phụ.”

Nàng vừa đùm vào trong áo xong, một nông phụ tay quơ quơ chiếc cuốc chạy vội từ đằng xa tới, thở hồng hộc quát: “Tên chết bầm nào trộm củ cải nhà bà!”

“Nguy rồi, chạy mau!” Hoa Thiên Cốt ôm củ cải chạy một mạch mấy dặm.

Sóc Phong bắt đầu đi theo sau nàng: “Chạy làm gì, không phải đã để bạc lại dưới gốc cải rồi sao.”

“Á, đúng rồi, nhất thời có tật giật mình nên quên mất.”

Hai người vào trong thành, trước Dị Hủ các vẫn có một hàng người dài dằng dặc xếp hàng như trước, nhưng lúc này trong giỏ mỗi người không phải là củ cải, mà là một chai mật ong.

Hoa Thiên Cốt nhú mày nói: “Chết cha, giờ Dị Hủ Quân không thích ăn củ cải nữa, đổi thành mật ong rồi, cũng đúng, mật ong có thể dưỡng da, hy vọng ông ta ăn vào có thể trắng ra.”

Đến lượt Hoa Thiên Cốt, cô gái mặc áo xanh cao to năm đó thấy nàng giống như sừng sốt tốt độ, bởi vì nàng bây giờ vẫn giống hệt năm năm trước, không thay đổi nhiều.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ta muốn xin gặp Dị Hủ Quân, nhưng lần này ta không biết đã đổi thành mật ong, chỉ mang củ cải đến.”

“Không được.” Cô gái thẳng thừng từ chối.

“Vậy ta đi tìm mật ong.”

“Có mật ong cũng không được.”

“Hả? Tại sao?”

“Ngươi căn bản không hề có chuyện muốn hỏi, tới đây làm gì? Cửa của Dị Hủ các chỉ mở ra cho người thật sự cần nó!”

“Ồ...” Hoa Thiên Cốt dờ người, “Ta muốn nói lời cảm ơn với Dị Hủ Quân, nếu không nhờ ông ấy...”

“Không cần!” Cô gái nóng nảy chặn ngang nàng, “Ngươi đã trả giá, Dị Hủ các cho ngươi đáp án, đó không phải là chuyện ai nợ ai, chỉ là một cuộc giao

dịch mà thôi, cho nên cũng không cần nói lời cảm ơn làm gì!”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu đưa chiếc giỏ đựng đầy củ cải đã rửa sạch cho cô gái: “Vây phiền người đưa thứ này cho Dị Hủ Quân được chứ, cho dù ông ấy có chịu nhận hay không ta vẫn phải cảm ơn. Bởi vì chẳng những ông ấy đã chiếu sáng một con đường phải đi cho ta, mà còn tặng ta Thiên Thủy Tích, để Đường Bảo bầu bạn với ta, giúp ta không còn cô độc nữa.”

Cô gái nhận củ cải, nhũn mày hậm hực nói: “Tất cả người đều đã trả, còn linh trùng thì cũng là máu của người thôi. Được rồi, ta sẽ chuyển lời, người mau đi đi!”

Lúc này Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong mới bỏ đi, thật xa rồi quay đầu nhìn lại Dị Hủ các. Dị Hủ các đồ sộ nguy nga tựa như cung điện. Ngọn tháp cao vút xiêu xiêu vẹo vẹo ở trung tâm chọc thẳng lên bầu trời, nhìn không thấy đỉnh. Nàng biết trong tòa tháp kia cất giấu vô số bí mật tanh máu không muốn ai biết.

Mà giờ phút này, người mặc bộ quần áo đen rộng thùng thình, đeo mặt nạ hình quỷ đói rút lưỡi đang đứng trên tháp quan sát thế gian, vừa nhìn chiếc bóng nhỏ của Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong, vừa lấy củ cải nàng vừa mang tới ra. Hắn tháo mặt nạ xuống, cắn rơm rốp, khoe miệng cong lên thành một đường tuyệt đẹp.

Bao nhiêu năm rồi, hương vị vẫn không hề thay đổi.

Bạch Tử Họa tỉnh lại từ trong nhập định, nhớ đến Hoa Thiên Cốt đột nhiên lại cảm thấy bất an, bấm đốt tay tính, dường như sắp có một kiếp nạn lớn giáng xuống. Nhưng mệnh của nàng từ trước tới nay hắn chưa bao giờ nhìn rõ, đám người Lạc Thập Nhất có lẽ cũng sẽ rơi vào cảnh khó khăn, đoàn người đi đường sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nên Bạch Tử Họa gọi ngay Hóa Tịch và Thanh La đến.

“Tôn thượng có gì sai bảo?”

“Hai người cấp tốc đến Thái Bạch Sơn một chuyến, trong vòng ba ngày phải tụ họp được với đoàn người của Lạc Thập Nhất.”

“Đệ tử tuân lệnh.”

Bạch Tử Họa trầm ngâm nhắm mắt lại, quanh người như có vạn sợi tơ bạc tung bay uốn lượn cuộn trong lòng bàn tay, tập trung vô số ánh sáng, chói lóa mắt.

Vũ Thanh La và Hóa Tịch cùng kinh hãi: “Đàn Lưu Quang!”

Tuy rằng chỉ thấy ánh sáng, không thấy thần khí, nhưng chỉ cần liếc một cái hai người đã nhận ra ngay đó là đàn Lưu Quang mà Trường Lưu Sơn bảo vệ.

“Hóa Tịch, người cất kỹ thứ này vào khu đình, gặp Hoa Thiên Cốt thì đưa cho con bé.”

“Nhưng Tôn thượng, cây đàn này sao có thể tùy tiện mang ra khỏi Trường Lưu Sơn, ngộ nhờ bị yêu ma đoạt mất, hậu quả thật không thể tưởng tượng... Trách nhiệm lớn lao như thế, sao đệ tử có thể đảm đương nổi!” Vũ Thanh La vừa nghe mặt lập tức tái mét. Hóa Tịch thì ngơ ngẩn mê muội nhìn ánh sáng rực rỡ của cây đàn.

“Không sao, ta đã hạ phong ấn lên cây đàn này, chỉ có thể phá giải khi ở trong tay Tiểu Cốt, với người thường thì chỉ nhìn thấy ánh sáng thôi.”

“Tôn thượng, phải chăng trên đường nhóm của Thập Nhất sư huynh gặp phải đại nạn gì cần dùng đàn Lưu Quang chống đỡ?”

“Phải, các người mau đi đi, chuyện này không được để người khác biết. Sau khi giải quyết xong chuyện này thì bay tới Thiên Sơn.”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Hóa Tịch và Thanh La vừa rời đi, bóng dáng của Hồng Điệp đã hiện ra bên cạnh Bạch Tử Họa. Nàng gạt gạt lư hương, thản nhiên nói.

“Đừng lo! Đệ tử của chàng phúc lớn mạng lớn, không có chuyện gì đâu.”

“Đề phòng vạn nhất thôi.”

Bạch Tử Họa nhìn bóng hình dịu dàng bên cạnh mình. Những ngày qua hắn vẫn cố gắng để hòa thuận với nàng, không muốn nhắc đến chuyện thần khí và Sát Thiên Mạch. Bất kể thế nào, hắn cũng là người lãnh đạo Tiên giới, chỉ hi vọng nàng sẽ hiểu, cũng sẽ cảm thông cho hắn. Một lần đã là quá đủ, nếu lại mất nàng, hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Điệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chuông Hoan Tư

“Thập Nhất sư huynh, chỉ cần mấy ngày nữa là đến Thái Bạch Sơn đúng không?”

“Ừ, sắp đến rồi.” Sáng sớm tinh dậy Lạc Thập Nhất đã thấy bất an, nhú mảy, cẩn thận quan sát xung quanh.

Khe núi này vừa hẹp vừa dài lại còn cao ngất, nếu có yêu ma, rất dễ bị mai phục.

Tâm thần không yên, Lạc Thập Nhất quay đầu lại nói: “Khe núi này rất kỳ lạ, mọi người điều khiển kiếm nhanh chóng bay qua đi.”

Mọi người đều cười kiếm, tập trung cảnh giác.

Đột nhiên một làn sương mỏng màu xanh nhẹ nhàng bay đến. Chẳng lẽ là khí độc? Mọi người vội vàng tránh xa, Lạc Thập Nhất dùng gió thổi hết đi, không ngờ làn sương màu xanh lại chia thành tám hướng, bay thẳng đến phía mọi người.

Nhất thời một tiếng chuông trong trẻo réo rắt như mộng ảo vang lên, dường như có cả nghìn loại âm điệu, bao hàm thanh âm của tất cả nhạc cụ trên thế gian này, thậm chí có rất nhiều âm nằng chưa bao giờ nghe, hay vô cùng, nó mang theo rất nhiều nỗi buồn thương bi ai mà tai con người không thể chịu đựng.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Lạc Thập Nhất, kinh ngạc nói: “Thập Nhất sư huynh, sao huynh lại khóc?”

Lạc Thập Nhất khoát tay lên mặt, quả nhiên mặt đầm nước mắt. Hắn nhất thời hoảng loạn, nhìn mọi người xung quanh, không ai biết nước mắt đang chảy ào ạt trên mặt mình. Chỉ có mình Hoa Thiên Cốt ngơ ngàng nhìn mọi người, không hiểu gì hết.

Đường Bảo bị tiếng chuông đánh thức, cũng khóc hu hu.

Lạc Thập Nhất vội thét lên: “Hong bát! Là chuông Hoan Tư! Mau phong bế thính giác lại!”

Mọi người vừa nghe, sắc mặt liền tái nhợt, chuông Hoan Tư là thần khí đã bị yêu ma cướp đi từ Lao Sơn cách đây không lâu.

Tiếng chuông như xa như gần bay đến, xung quanh càng lúc càng nhiều sương mù, càng lúc càng nhiều màu khói. Nó biến thành các hình dạng khác nhau, lúc giống đám mây trên bầu trời, xoay múa trong không gian như có sinh mệnh, lúc lại quần quýt quanh mọi người. Khi thì như tơ, khi lại giống sương mù. Làn sương len lỏi vào trong tai, mũi, miệng của bọn họ, dù có làm thế nào cũng không chặn được tiếng vang. Thì ra chuông kia không chỉ có tiếng, mà có cả hình.

“Yêu nhân nào quấy phá, lăn ra đây cho ta!” Hai mắt Nghê Mạn Thiên đỏ sẫm, không ngừng khóc vì đau lòng. Nàng ta vận nội lực hết lớn, nhưng tiếng chuông không lui chút nào.

Một cô gái hiện ra giữa không trung, trên cổ tay là một chiếc chuông bạc nhỏ lay động trong gió, phát ra từng hồi gọi nước mắt.

Mọi người nhìn kỹ, da nàng ta tái nhợt, khuôn mặt vốn thanh tú lại mang theo vẻ bệnh tật lạ kỳ. Nàng ta mặc một chiếc váy ngắn màu tím không biết làm từ chất liệu gì, trên ngực quấn thêm một mảnh nhỏ nữa, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn cùng bầu ngực trắng như tuyết.

Nàng ta cười với mọi người như một đứa bé ngây thơ, ánh mắt đại ra không chút ánh sáng, giống như một người mù. Trên người nàng ta dường như có một sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến người khác thấy miệng lưỡi đều khô nóng, tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn.

Lạc Thập Nhất giật mình: “Một trong Thập yêu? Mạc Tiểu Thanh!”

Mạc Tiểu Thanh nghiêng đầu cười ngọt ngào với hắn: “Ngươi biết ta? Được, ở đây ngươi đẹp trai nhất, ta sẽ không giết ngươi, ngược lại sẽ giấu ngươi đi. Ngươi theo ta chứ?”

Nghê Mạn Thiên không nói gì, vô số hạt lệ hóa thành băng, phóng thẳng về phía Mạc Tiểu Thanh, tiếng chuông bên người nàng ta tạo thành một tấm khiên, dễ dàng hóa giải.

Mọi người đồng loạt xông lên, nước mắt không ngừng rơi xuống làm họ muốn mau chóng dừng tiếng chuông kia lại. Mạc Tiểu Thanh không can cứ động, tiếng chuông đã hóa giải tất cả các đòn công kích cho nàng ta.

Lạc Thập Nhất nói: “Chỉ có thể dùng âm để chế ngự âm.”

Vì thế mọi người đều lấy nhạc cụ từ trong khư đỉnh ra: Đàn, tiêu, sáo, trống, chuông, nhất thời tiếng nhạc rộn lên giữa không trung. Tuy chỉ như muối bỏ biển, nhưng tất cả vẫn hợp lực chống lại chuông Hoan Tư.

Mạc Tiểu Thanh mới có được chuông Hoan Tư, còn xa mới có năng lực khống chế hoàn toàn thần khí, nhưng vẫn có uy lực mạnh đến không ngờ.

Lạc Thập Nhất nuốt máu lại gắng gượng tấn công, chớp mắt đã bay đến trước mặt Mạc Tiểu Thanh, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

“Vì sao lại chặn đường của bọn ta?”

“Tiên giới các ngươi chia làm năm đường hỗ trợ, chúng ta cũng phân thành năm trạm gác, tới một người giết một người, tới cả đám giết cả đám!”

“Ngươi cho rằng dựa vào thực lực của các ngươi mà đòi ngăn cản bọn ta?”

“Đương nhiên chúng ta không ngăn được, nhưng thần khí thì sao, không sử dụng được thì chúng ta đi đoạt thần khí tiếp theo làm gì? Tuy mỗi món chỉ giải được một ít phong ấn, nhưng cũng quá đủ để đối phó với các ngươi!” Mạc Tiểu Thanh khẽ cười duyên: “Không chơi với ngươi nữa, chốc nữa Thôi Ngôi sẽ đến đây, nếu thấy ta vẫn chưa giải quyết xong các ngươi thì chàng sẽ giận mất.”

Vừa dứt lời, chuông bạc trên tay đột nhiên dấy lên, phát ra ánh sáng màu xanh cực mạnh.

Nhạc cụ trong tay mọi người nháy mắt bị tiếng chuông lấn át, hóa thành tro bụi. Chỉ có Hoa Thiên Cốt là không bị sao cả.

Mạc Tiểu Thanh kinh ngạc: “Ngươi không có nước mắt à?”

Dứt lời nàng ta rung chuông nhanh hơn, mọi người đều che mặt khóc thút thít, ngã xuống khỏi kiếm.

Hoa Thiên Cốt hét lên: “Đi mau!” Sau đó dùng nội lực toàn thân đối kháng, tiếng đàn, tiếng chuông như tiếng vàng, tiếng đá va chạm trên không, mặc dù Hoa Thiên Cốt không chảy nước mắt, nhưng màng nhĩ cũng bị thương nặng, máu từ trong tai ồ ồ chảy ra.

Lạc Thập Nhất định dẫn mọi người phá vòng vây, nhưng tiếng chuông bảy màu xung quanh đột nhiên hóa thành những sợi tơ, xếp thành hàng, lao vút tới như tên bắn. Trong đoàn chỉ có hắc và Sóc Phong là có thể gắng gượng cử động, cố gắng chống đỡ bảo vệ mọi người. Sở Đường Bảo bị thương, hắc nhét nó vào trong một cái lồng, sử dụng tất cả công lực, đẩy thẳng ra ngoài.

“Bay lên trên, rời khỏi khe núi!” Lạc Thập Nhất ra lệnh. Tiếng vang trong khe núi quá lớn, chuông Hoan Tư càng trở nên lợi hại hơn.

Vừa ra khỏi khe, tiếng chuông của Mạc Tiểu Thanh đã đuổi tới. Lạc Thập Nhất dùng toàn thân chắn cho đoàn người ở phía trước, thụ thương quá nặng nên ngất luôn, ngã thẳng xuống dưới.

“Sư phụ!” Lúc này Nghê Mạn Thiên cũng không biết nước mắt nàng ta chảy là vì chuông Hoan Tư hay vì chính mình. Bỗng thấy Hoa Thiên Cốt bay vút qua, đỡ được Lạc Thập Nhất, ôm vào trong lòng.

“Đi mau!”

Mạc Tiểu Thanh bay tới trước mặt nàng, kinh ngạc hỏi: “Ngươi là ai? Sao có thể cầm cự trước chuông Thôi Lệ lâu như thế?”

Hoa Thiên Cốt lớn tiếng nói: “Hoa Thiên Cốt! Đệ tử của Trường Lưu thượng tiên Bạch Từ Họa!”

Nàng đang chuẩn bị liều mạng, bỗng thấy một đám mây đỏ bay từ phía xa đến.

“Hỏa Tịch!”

“Cốt Đầu ngu ngốc! Không muốn sống nữa hả? Đón lấy!”

Một ánh sáng bạc bay thẳng vào trong tay Hoa Thiên Cốt.

“Đàn Lưu Quang!” Hoa Thiên Cốt kinh hãi, mặt nóng lên, mũi cay cay, là sư phụ biết bọn nàng gặp nạn nên bảo Hỏa Tịch đến giúp sao? Sư phụ!

Hoa Thiên Cốt khẽ vuốt, đàn Lưu Quang tỏa sáng rực rỡ, làn sương mang tiếng chuông lập tức bị đẩy lùi.

Mạc Tiểu Thanh lão đảo, lẩm bẩm: “Không thể nào! Không thể thế được!”

Hoa Thiên Cốt ngồi xếp bằng giữa không trung, dưới thân hiện lên một bông sen cực lớn. Hai mắt khép hờ, trong đầu hiện lên nụ cười khuyếch thành của sư phụ trong Quần Tiên yến.

Nàng đặt tay lên dây đàn nhẹ nhàng gảy, sóng âm như gió biển bắn thẳng về phía Mạc Tiểu Thanh. Tiếng chuông tiêu tan, Mạc Tiểu Thanh bị trúng chiêu bay xa mấy chục trượng, miệng không ngừng nôn ra máu. Á cô gắng chống đỡ, sử dụng tất cả nội lực rung chuông, đám sương bảy màu bỗng hóa thành vô số dãi thú yêu ma, lao về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không tránh, thong thả đánh đàn. Lạnh nhạt, bình thản, mà kiên cường. Tiếng đàn lúc cao lúc thấp, khi thì thê lương mà hào sảng như biển cát cuộn cuộn. Khi thì linh hoạt mà kỳ ảo như tiếng vọng thiên nhiên, tựa đỉnh Thiên Sơn trong mùa đông giá rét, tuyết bay bông bồng, một màu trắng xóa.

Tiếng chuông yếu dần, tan biến hết đi.

Mạc Tiểu Thanh thấy không địch lại, muốn chạy thoát thân.

“Nào có dễ dàng như thế!” Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới chuyện Lạc Thập Nhất và mọi người bị thương thì lửa giận bốc lên ngàn ngút. Tiếng đàn nháy mắt trở nên thê lương, trầm đục, Mạc Tiểu Thanh đang định chạy trốn, nháy mắt tâm linh đã bị khống chế.

Mạc Tiểu Thanh từ từ bay về phía Hoa Thiên Cốt, cung kính dâng chuông Hoan Tư đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt đưa tay, tiếng chuông reo vang, Mạc Tiểu Thanh nước mắt rơi như mưa. Thính giác của ả vốn nhạy hơn người thường, thế nên càng khó để kiềm nén sự bi phẫn và tuyệt vọng trong nội tâm, dưới tiếng chuông Hoan Tư, ả đột nhiên có suy nghĩ muốn chết, rút kiếm lên định tự sát.

Hoa Thiên Cốt vội vàng dừng tiếng chuông lại, nàng không ngờ chuông Hoan Tư khi nằm trong tay nàng lại có uy lực gấp mấy lần so với Mạc Tiểu Thanh như vậy.

“Hôm nay tha cho ngươi một mạng, nếu lần sau lại gây ra tội ác gì nữa ta nhất định không thể nương tay!”

Mạc Tiểu Thanh bay ra ngoài, cung kính đứng sau một người mặc áo choàng đen.

“Dị Hủ Quân, chúng ta đã làm theo ý của người, đừng quên giao ước giữa Xuân Thu Bất Bại đại nhân và ngươi.”

“Yên tâm. Kịch hay vẫn còn mà!”

Hoa Thiên Cốt đỡ Lạc Thập Nhất bay ra khỏi khe núi.

“May mà sư huynh tới đúng lúc, bằng không chắc bọn muội tiêu đời rồi.” Hoa Thiên Cốt vừa chữa thương cho Lạc Thập Nhất vừa thở phào.

“Là Đường Bảo dẫn ta và sư muội tới nơi này, bằng không chúng ta chắc chắn không thể tìm ra mọi người, phạm vi trăm dặm quanh đây đã bị xích Thuyền Thiên phong tỏa hết rồi.” Hóa Tịch nhớ lại cảnh lúc này cả người Hoa Thiên Cốt bẽ bết máu mà lạnh run.

“Ý huynh là?” Hoa Thiên Cốt cực kì hoảng sợ ngẩng đầu lên, phát hiện không biết từ lúc nào bầu trời bỗng trở nên vô cùng u ám, mặt trời cũng biến thành quả cầu màu đen.

“Xích Thuyền Thiên có sức mạnh kì diệu, nghe nói có thể trói buộc mọi vật, dù là yêu ma, thần phật hay thời gian, thậm chí cả trời đất và vũ trụ, đồng thời cũng có sức mạnh hủy diệt kinh người. Nếu tháo xích Thuyền Thiên quá muộn, có thể tất cả chúng ta đều sẽ bỏ mạng nơi này.”

“Ở phía trước!” Hóa Tịch và Vũ Thanh La có thể cảm ứng tâm linh với nhau, rất nhanh đã xác định được vị trí của mọi người.

Trên trời bỗng có tiếng cười lớn đầy đắc ý, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trước mặt mọi người có một ảo ảnh cực lớn. Người đàn ông mặc áo bào đen ngạo nghễ đứng đó, trên cánh tay quấn một sợi xích màu vàng.

“Thiên Cốt! Tốt quá rồi, cậu không sao!” Kinh Thủy và Đường Bảo cùng nhào vào lòng nàng.

Ảo ảnh cao lớn ở giữa không trung nhìn bọn họ ngông cuồng cười: “Hay lắm, đàn Lư Quang cũng tới, vừa hay tóm hết một mẻ.”

“Đừng hòng!” Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới xích Thuyền Thiên trong tay hần liền nghĩ tới người kia ở Mao Sơn, lửa giận nổi lên hùng hục, bắt đầu gây đàn hồng khống chế tâm linh hần.

Thôi Ngồi cười sắc súa: “Đừng ấu trĩ nữa, ngươi tưởng ta ngu ngốc như Mạc Tiểu Thanh sao? Thứ ngươi đang thấy chỉ là ảo ảnh mà thôi, ta sao có thể dùng thực thể bước vào trong xích Thuyền Thiên được chứ?”

Hoa Thiên Cốt biết nếu thực thể của hần không ở trong này thì đàn Lư Quang sẽ chẳng có tác dụng gì, phút chốc không thể nghĩ ra cách nào khác.

Xích Thuyền Thiên chỉ cần kéo nhẹ mà đất trời rung chuyển, ghim một cái chẳng phải bọn họ sẽ thịt nát xương tan sao?

Nàng đang không biết làm thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng phượng hoàng lửa kêu từ phía đằng xa. Một thân ảnh yểu điệu bay vút xuống từ trên thân phượng hoàng rực lửa, chớp mắt đã đứng trước mặt mọi người.

Hoa Thiên Cốt nhìn người kia, ánh mắt phức tạp...

Tất cả mọi người đều vì quá kinh ngạc mà ngây ra như phỗng, đầu óc trống rỗng, không thể phản ứng lại.

“Mỹ, mỹ nhân...” Hóa Tịch như bị một quả cầu lửa lớn đập trúng, máu nóng nháy mắt dâng lên đầu, người như sắp bốc cháy, nước miếng rỏ đầy đất.

Hồng Diệp đột nhiên xuất hiện ở đây là chuyện không ai ngờ đến. Bao gồm cả phe yêu ma lẫn đám đệ tử Tiên môn đều kinh ngạc không thôi.

“Người là...” Vũ Thanh La là người đầu tiên phục hồi tâm trí, nghi hoặc nhìn ẩn kín chương môn vừa yêu mị vừa rực rỡ trên trái người kia. Lần trước trong Đại hội kiếm tiên, các chương môn đều ngồi trên cao, cho dù là đệ tử của Tam tôn cũng không thấy rõ mặt.

“Chương môn Mao Sơn, Hồng Diệp.”

Thôi Ngồi nhìn thấy nàng lại vô cùng hoảng sợ, dập đầu xuống đất.

“Tham kiến Thiếu Quân.”

Ngay cả giọng nói cũng run rẩy, rõ ràng là ảo ảnh cao lớn ấy, vậy mà chẳng hiểu sao khi quỳ trước Hồng Diệp lại có vẻ bé nhỏ hơn trước rất nhiều.

Mọi người kinh hãi cực độ.

Chương môn Mao Sơn có quan hệ gần gũi với Ma Quân Sát Thiên Mạch là chuyện ai ai cũng biết, gần đây lại có tin đồn Mao Sơn liên hợp với yêu ma tiêu diệt Lao Sơn đoạt thần khí chuồng Hoan Tư. Kì lạ là Mao Sơn không thừa nhận cũng không phủ định, toàn bộ đệ tử Mao Sơn đều bẽ quan trên núi, cùng với yêu ma thù hạ của Sát Thiên mạch coi như nước sông không phạm nước giếng. Thái độ kì quái này của hai bên càng khiến lòng người nghi ngờ, lần này chương môn Mao Sơn hiện thân không biết là phúc hay là họa.

“Thôi Ngồi, ngươi quả thật rất tận tâm tận lực với Ma giới đấy, không phải chủ nhân của ngươi đã thường cho ngươi một kì nghỉ dài sao, ai ngờ ngươi lại cầm xích Thuyền Thiên chạy đến đây la hét, không sợ làm bọn trẻ chết khiếp à?”

Trần Thôi Ngồi không ngừng ứa mồ hôi: “Thiếu Quân! Việc cướp thần khí không thể kéo dài thêm nữa! Thuộc hạ, thuộc hạ cũng là vì muốn cống hiến nhiều hơn cho Ma Quân và Thiếu Quân!”

“Cho nên mới không nghe lệnh Sát Thiên Mạch, đi theo mấy tên tiểu tử Xuân Thu Bất Bại, Từ Huân Thiên Hạ, Lam Vũ Lan Phong cùng Sài Du và Khoáng Dã Thiên vạch mưu cướp đoạt thần khí khắp nơi đúng không?”

Cho dù thế nào Thôi Ngồi cũng không thể ngờ được Hồng Diệp lại xuất hiện vào đúng lúc quan trọng này. Sát Thiên Mạch đã chỉ định để thuộc hạ của mình nghe lời nàng, tuy rằng nàng là chương môn Mao Sơn nhưng còn có thân phận khác là hoàng tộc Tiên Linh cao quý, là người thừa kế của phụ thân Sát Thiên Mạch. Vì thế đám thuộc hạ của hắn cũng cam tâm tình nguyện gọi nàng một tiếng “Thiếu Quân”, đối với đệ tử Mao Sơn nước sông không phạm nước giếng, thậm chí còn xuất lực giúp Mao Sơn gây dựng cơ nghiệp.

“Mấy vết thương trên người bọn họ đều do ngươi tạo nên?” Hồng Diệp nheo mắt nhìn Hoa Thiên Cốt cả người bê bết máu, khóe miệng khẽ giạt. Còn may là nàng sử dụng phân thân đi theo Hỏa Tịch và Vũ Thanh La đến đây xem xét tình huống, nếu là Bạch Tử Họa thì mấy tên tiểu tử này xong đời. Sát Thiên Mạch đã khó chọc, Bạch Tử Họa còn khó chọc hơn.

“Bẩm Thiếu Quân, không phải thuộc hạ, là Mạc Tiểu Thanh.”

“Mạc Tiểu Thanh?” Hồng Diệp lạnh lẽo nhìn về hướng Mạc Tiểu Thanh đang run lấy bầy trong đám yêu ma.

“Các ngươi làm sao lấy được xích Thuyền Thiên từ trong Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung của ta?”

“Thiếu Quân tha tội, thuộc hạ không biết. Xích Thuyền Thiên là do Xuân Thu Bất Bại đại nhân đưa cho thuộc hạ... Thuộc hạ xin đảm bảo, đệ tử Mao Sơn không có ai bị thương đâu ạ.” Thôi Ngồi mặt tái mét liên tục dập đầu.

“Đưa xích Thuyền Thiên đây!” Hồng Diệp vươn tay ra, những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn vươn ra khỏi áo bào đỏ như những nụ hoa trắng xinh xinh mới hé.

Thôi Ngồi nhìn Hồng Diệp không hề đề phòng, trong lòng nảy sinh ý định độc ác, không bằng nhân cơ hội có thần khí trong tay, giết luôn nàng ta đang ở trong phạm vi của xích Thuyền Thiên, cướp lấy thần cách.

Ảo ảnh bỗng chốc biến mất, hắn kéo chặt xích Thuyền Thiên định bỏ trốn. Ngay tức khắc rừng rung núi chuyển, mặt đất nứt ra thành những vết sâu hoắm.

Hồng Diệp hừ lạnh một tiếng: “Không biết tự lượng sức!”

Dứt lòi dưới chân đột nhiên xuất hiện những sợi dây leo màu đỏ, tràn đầy khí tức hủy diệt vươn lên cao quấn lấy một hòn phách vạm vỡ.

“Vốn định nể mặt Sát Thiên mạch mà tha cho ngươi, ai ngờ ngươi không biết tốt xấu!”

“Thiếu Quân tha mạng!” Thôi Ngồi cố gắng gượng dậy. Hồng Diệp không thèm để ý, dây leo màu đỏ xiết chặt, Thôi Ngồi kêu thảm một tiếng, hòn phách bị rút cạn sinh cơ.

Đệ tử Trường Lưu Sơn kinh sợ, tất cả đều rút kiếm chỉ về phía nàng như đại địch. Thầm nghĩ nếu nàng thật sự động thủ, dựa vào phong cách hành xử vừa rồi, sợ là tất cả mọi người sẽ bị rút sinh cơ đến chết, chỉ còn lại cái xác khô.

“Tỷ tỷ...” Hoa Thiên Cốt bước lên mấy bước nhìn thẳng vào mắt nàng.

Hồng Diệp nhìn sự quả quyết trong mắt Hoa Thiên Cốt thầm thở dài, xem ra đứa trẻ này đã không còn là đứa bé yếu đuối hay sợ hãi như trước. Bạch tử Họa quả thật xứng đáng là một người thầy giỏi!

“Các ngươi đi đi, mấy tên tiểu tử này bị giáo huấn một lần sẽ không gây chuyện nữa đâu.”

Hồng Diệp bước lên con phượng hoàng lửa mượn của Sát Thiên Mạch, xoay người định bay khỏi. Mọi người đều ngạc nhiên không nghĩ tới chương môn Mao Sơn lại trợ giúp, xem ra lời đồn đại kia cũng không đúng.

“Từ từ đã.” Một người hô lên.

Hồng Diệp dừng lại, xoay nhìn đứa bé đang xấu hổ phía dưới.

“Ta... tên là Hỏa Tịch.” Hỏa Tịch mặt đỏ như gấc, cúi đầu nói.

Mọi người cười sặc sụa.

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng nàng rời đi, rất lâu sau vẫn không định thần lại được. Không biết vì sao nàng cảm thấy tỷ tỷ hôm nay lại càng xinh đẹp quyến rũ. Không, không chỉ đẹp, lần này còn có gì đó khác hơn, rất nhiều.

Nàng quay lại nhìn Hỏa Tịch: “Này, sao huynh lại chảy máu mũi?” Nàng vội vàng chạy tới giúp hắn cầm máu.

Vũ Thanh La điên tiết dồn hết sức giẫm mạnh lên chân hắn, hắn vẫn không phản ứng, chỉ ngoác mồm cười ngây dại: “Mỹ nhân... mỹ nhân...”

Sau đó đoàn người hành quân vô cùng thuận lợi, Hoa Thiên Cốt đưa chuông Hoan Tư cho Vũ Thanh La và Hỏa Tịch mang đến Lao Sơn, nếu lại gặp yêu ma có thần khí thì cũng dễ dàng đối phó. Đồng thời nàng viết thư cho sư phụ, kể người nghe những chuyện đã xảy ra trên đường đi, cũng nhắc nhở đồ đệ của các môn phái khác đến hỗ trợ phải hết sức cẩn thận.

Bọn họ còn chưa tới nơi, chuyện đoạt lại thần khí thượng cổ đã truyền khắp Thái Bạch Sơn, thậm chí cả tiên giới. Danh tiếng đệ tử Trường Lưu Thượng tiên Hoa Thiên Cốt trở nên vô cùng vang dội, không ai không biết. Có điều, chuyện chương môn Mao Sơn xuất hiện giải vây cho đệ tử Trường Lưu không biết là vô tình hay cố ý, không hề được nhắc đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Cuộc Chiến Thần Khí (1)

Mười lăm tháng Tám đang đến gần, ai cũng thấp thỏm lo lắng, ngày nào cũng họp bàn chuyện ngăn địch. Hoa Thiên Cốt không thích tham dự, một mình vào bếp hào hứng làm bánh trung thu cho mọi người ăn.

Một tiếng chuông lớn vang lên trong điện, hình như là chương môn có điều gì quan trọng muốn nói. Khi Hoa Thiên Cốt chạy tới chính điện thì hầu hết mọi người đều đã có mặt.

Chương môn Thái Bạch, Phi Nhan, mặt mày căng thẳng ngồi chính giữa, những người xung quanh chờ đợi cũng đều cau mày.

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống cạnh Kinh Thủy, thăm hỏi Phi Nhan rõ ràng là chương môn phái Thái Bạch, sao da lại đen như thế? Làm hại nàng mấy tối liền thấy một chiếc áo choàng màu xanh thẫm bay về phía mình, còn tưởng lại gặp quỷ.

Phi Nhan bỗng cất lời: “Lúc này Thiên Sơn vừa truyền tin đến, rạng sáng hôm nay bị đại quân yêu ma xâm phạm, xin chúng tiên Thái Bạch mau tới trợ giúp.”

Dứt lời, ai nấy đều sùng sốt.

“Chẳng phải hôm nay mới là Mười ba tháng Tám sao? Vì có gì bọn chúng lại xuất binh trước hai ngày?”

“Yêu ma vốn nham hiểm xảo trá, sao nói lời giữ lời được. Chẳng qua chúng muốn thừa dịp một số tiên phái hỗ trợ còn chưa tới, tốc chiến để chúng ta không kịp trở tay thôi.”

“Nếu thế trước kia bọn chúng cần gì phải đưa chiến thiệp, cứ đánh lén chẳng phải càng dễ dàng ư? Ta cho rằng bọn chúng làm thế là để giương đông kích tây, giam chân và kiềm chế sức mạnh của chúng ta, để chúng ta hiểu lầm mục tiêu công kích lần này của chúng là Thiên Sơn, làm các tiên phái khác gần đó chạy tới cứu viện. Đi đường mất tối thiểu hai ngày, bọn chúng sẽ nhân cơ hội này tập kích một trong ba phái Thái Bạch Sơn, Vương Ốc Sơn hoặc Trường Bạch Sơn.”

Phi Nhan gật đầu: “Nói rất đúng, nhưng dù sao nhân lực yêu ma cũng có hạn. Lần này dường như chúng xuất ra tất cả binh lực, còn có Xuân Thu Bất Bại và hơn mười tên yêu ma đáng gờm, toàn bộ đều hướng về phía Thiên Sơn. Có vẻ không còn lực lượng mà tập kích Trường Bạch Sơn, cho dù muốn tới thì ít nhất cũng phải cần hai ngày. Khi đó chúng tiên nếu về gấp chắc chắn sẽ kịp.”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

“Đã như thế, vậy chúng ta hãy lập tức khởi hành tới Thiên Sơn.”

Chúng tiên cười kiểm bay khỏi Thái Bạch Sơn, bọn Hoa Thiên Cốt vì vết thương của Lạc Thập Nhất chưa khỏi hẳn nên ở lại chăm sóc.

“Không biết nhóm Hòa Tịch sư huynh thế nào, có an toàn không?” Hoa Thiên Cốt luôn cảm thấy bất an, yêu ma giống trống khua chiêng như thế giống như muốn khiến Thái Bạch Sơn trở nên vắng vẻ, nhưng nhất thời lại khó nói được rằng không ổn chỗ nào.

“Yên tâm đi, bên đây có rất nhiều người, hơn nữa không phải Hòa Tịch có chuông Thôi Lệ sao, chỉ cần cầm cự hai ngày, chúng tiên tới rồi nhất định sẽ đánh cho lũ yêu ma đó hồn phi phách tán!” Kinh Thủy an ủi nàng nói.

“Hy vọng là thế.”

Mười bốn tháng Tám, Bạch Tử Họa nhận được truyền âm, tiên phong cười kiểm vượt biển đến Thiên Sơn. Chương môn Mao Sơn suốt nửa tháng vẫn như thần long thấy đầu không thấy đuôi đột nhiên tuyên bố sẽ dốc toàn lực cùng chúng tiên bảo vệ thần khí. Mọi người nghe tin đều mừng thầm, chắc mầm lần này không sao rồi.

Đến chạng vạng, trời chiều ngả về Tây, đệ tử Thiên Sơn kinh hoàng báo tin, hơn vạn yêu ma dưới chân núi chỉ trong tích tắc đã không còn thấy tăm hơi.

Chúng tiên giặt mình kinh hải cuối cùng cũng phát hiện chỗ không đúng. Đó chính là thượng cổ thần khí kính Côn Luân đã bị Xuân Thu Bất Bại cướp đoạt giống như chuông Hoan Từ và xích Thuyền Thiên. Nếu bọn chúng có thể hóa giải một phần phong ấn của chuông Hoan Từ và xích Thuyền Thiên thì đương nhiên kính Côn Luân cũng có thể. Tuy rằng tạm thời vẫn chưa thể tự do đi xuyên không gian, nhưng đi động tức thời chắc chắn là được, thế nên mới bày kế giương đông kích tây, điều hồ ly son.

Một đoàn yêu ma đông nhưng nhúc từ trên trời giáng xuống Thái Bạch Sơn khiến Hoa Thiên Cốt kinh hải suýt chút nữa rơi cầm.

Rõ ràng dưới chân núi phủ kín trận pháp và kết giới, ấy vậy mà đám Xuân Thu Bất Bại lại chẳng gặp bất cứ trở ngại nào, hiện ra ngay trước đại điện của Thái Bạch Sơn?

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, diệt sạch Thái Bạch Sơn, đào tìm phổi Phi Nhan tìm khư đỉnh lấy đỉnh Bốc Nguyên mà Thái Bạch Sơn bảo vệ. Sau đó nhân lúc chúng tiên cấp tốc bay qua đây cứu viện, trở lại Thiên Sơn cướp thần khí, rồi lập tức tới Trường Bạch Sơn và Vương Ốc Sơn.

Như thế chắc chắn sẽ khiến chúng tiên lúng túng, muốn cứu tất cả lại không cứu được chỗ nào. Nếu thuận lợi, chưa đến tối mai bọn chúng đã có thêm vài món thần khí trong tay.

Xuân Thu Bất Bại không khỏi bội phục Dị Hủ Quân, sở dĩ mấy năm qua việc cướp thần khí thuận lợi như thế đó là nhờ y bày mưu tính kế. Những người khác ngày ngày chỉ biết chém giết, toàn một lũ ăn hại.

Lần này năm người Xuân Thu Bất Bại và Sài Du của Ma giới, Lam Vũ Lan Phong và Khoáng Dã Thiên của Yêu giới, cùng đạo tiên Từ Huân Thiên Hạ đều ra trận, đây là việc trước nay chưa từng có, từ đó có thể thấy quyết tâm cướp thần khí mạnh đến thế nào.

Xuân Thu Bất Bại chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, cười kiểm tiến lên, điên cuồng ngang ngược nói: “Lão già Phi Nhan, ban đầu bọn ta vốn định xử lý các ngươi sau cùng, nhưng không ngờ Thái Bạch Sơn lại có nhiều thần khí như vậy. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao đỉnh Bốc Nguyên, chuông Hoan Từ và đàn Lưu Quang ra thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi một con đường sống.”

Phi Nhan biết bọn chúng sở hữu kính Côn Luân, có thể đi đến tất cả mọi nơi trong Thái Bạch Sơn, không còn cách nào ngăn được. Dựa vào số tiên nhân ít ỏi còn ở lại và hơn ba ngàn đệ tử trong phái, đấu với chúng chẳng khác nào châu chấu đá xe, không có phần thắng.

Lão thân là chương môn Thái Bạch, tuy rằng mang trọng trách bảo vệ thần khí, nhưng dù sao vẫn có tư tâm. Mạng sống của hơn ba ngàn đệ tử và cơ nghiệp trăm năm của Thái Bạch đánh đổi hủ Luyện Yêu, lão không muốn có kết cục giống như Mao Sơn. Nhưng lũ yêu ma không bao giờ giữ chữ tín, có giao thần khí ra cũng không thể tránh khỏi cuộc tàn sát, cho nên biện pháp duy nhất chính là cố gắng kéo dài thời gian, kéo được tới đâu hay tới đó, đợi khi chúng tiên tới cứu viện, hoặc khi kì tích xuất hiện.

“Xuân Thu Bất Bại! Không phải tỷ tỷ đã ra lệnh cho các ngươi rút lui sao, các ngươi gọi nàng là Thiếu Quân vậy mà vẫn muốn chống lệnh sao?” Hoa Thiên Cốt có chủ tâm kéo dài thời gian, lên tiếng chất vấn.

“Thiếu Quân quá lương thiện. Chúng ta đoạt thần khí chính là vì muốn thả Yêu Thần, đến lúc đó Ma Quân và Thiếu Quân đều có thần cách, đều có khả năng ngồi lên ngôi vị của thần. Hơn nữa chỉ cần không động đến Mao Sơn của nàng, chuyện cũng đã rồi nàng còn có thể nói gì?”

Chúng tiên xôn xao. Yêu thần vừa mới sinh thực lực yếu ớt, nếu bị người khác cướp đoạt thần cách, vậy thì kẻ mới tới sẽ trở thành Yêu thần mới. Thế gian vốn không còn thần bởi vì chư thần đều đã ngã xuống trong đại chiến Thần Ma cổ xưa, ngoại trừ Ma thần luôn ngủ say trong hư vô và Yêu thần bị chia cắt linh hồn phong ấn trong thập đại thần khí từ trước. Muốn thành thần thì phải có thần cách, nhưng mà đã qua bao nhiêu năm, ngoại trừ kẻ biến thái như Sát Phá Thiên, còn có ai đủ lực ngưng tụ thần cách?

Ngay cả Sát Phá Thiên không phải cuối cùng cũng bỏ mạng trong thiên phạt, truyền lại thần cách cho đời sau sao? Nếu hiện tại đột nhiên xuất hiện hai vị thần, thiên phạt sẽ còn giáng xuống kinh khủng thế nào? Sinh linh Lục giới phải làm sao?

“Chúng đệ tử nghe lệnh, bày trận! Có chết cũng không thể để thần khí rơi vào tay chúng!”

Lập tức ba nghìn đệ tử xếp thành ba lớp trong, ba lớp ngoài ở đại điện bày một trận pháp cực lớn, phòng thủ kiên cố, yêu ma trong trận đều bị vịn cổ, không thể tiến vào, đành phải lui bước.

Chưa để mọi người kịp phản ứng, Hoa Thiên Cốt đột nhiên hét lên: “Chường môn cẩn thận!” Đoạn Niệm lao ra nhưng chỉ chém đứt được một tay của đối phương, đã quá muộn.

Một yêu nữ có mái tóc màu xanh biếc không biết từ lúc nào đã ở phía sau trận pháp, thừa dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị, một tay xuyên thẳng qua ngực Phi Nhan, đột phá chân khí bảo vệ trên người, móc quả tim máu chảy ròng ròng của ông ra. Tuy đã bị Hoa Thiên Cốt chém đứt một tay, nhưng trên người ả vẫn còn tận tám cái.

Mặt yêu nữ cũng xanh đậm, còn mọc cả râu tảo, có vẻ là thủy yêu. Đôi mắt dài, nhỏ, quặm rử lại giống như rắn độc, mái tóc dài bằng rong tung bay trong gió. ả há miệng ăn cả quả tim của Phi Nhan vào bụng, sau đó thỏa mãn liếm ngón tay dính máu khiến tim mọi người đập dồn dập, quá ghê tởm, đó chính là yêu nhân Sài Du của Ma giới.

Ả dễ dàng né tránh công kích của mọi người, bất chợt biến mất, ra khỏi trận pháp, trở lại bên cạnh Xuân Thu Bất Bại, cất tiếng cười vừa nũng nịu như trẻ con khóc vừa chanh chua nói: “Không có đỉnh Bốc Nguyên trong khu đỉnh.”

Hoa Thiên Cốt cùng mọi người đỡ lấy Phi Nhan, thật không ngờ yêu ma lại dùng kính Côn Luân lên ra sau đánh lén. Chân khí của Phi Nhan tán đi khắp nơi, trong lúc hấp hối truyền âm báo sư đệ Phi Thanh và Phi Sắc phải bảo vệ thân khí cùng phái Thái Bạch an toàn, lập tức truyền ngôi vị chường môn cho Phi Ngữ rồi dặn Hoa Thiên Cốt, hy vọng nàng có thể nghĩ cách đưa thần khí ra khỏi núi, sau đó lão nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt hiểu dụng ý của lão chường môn, nhưng nàng sao có thể một mình chạy trốn, trơ mắt nhìn mấy nghìn người bị tàn sát!

Hiện giờ chỉ có thể dựa vào đàn Lưu Quang.

Một mình Hoa Thiên Cốt ngồi đánh đàn trên đỉnh điện, cố gắng kéo dài thời gian chờ cứu binh đến.

Mấy vạn yêu ma vừa nghe thấy tiếng đàn, tâm trí ngay lập tức bị khống chế, buông vũ khí thành một đồng. Bọn Xuân Thu Bất Bại cũng chỉ có thể phong bế thính giác, không dám tiến lên. Nếu tiếp tục bọn chúng chắc chắn sẽ thương vong nghiêm trọng, bèn vội vàng dùng kính Côn Luân đưa tất cả yêu ma về nhị giới, chỉ để lại một số ít có pháp lực cao cường, tập trung bế khí, phong tỏa năm giác quan, ngồi quây lại thành một nhóm.

Sài Du sờ cánh tay bị chặt đứt của mình, trong mắt ánh lên vẻ nghiền ngẫm. Một luồng sáng nhạt màu xanh thoáng hiện trên người ả, cánh tay mới từ từ mọc ra như cây cỏ đâm chồi nảy lộc, nhưng lại giống tay của một đứa bé, mập mạp mềm mại, khác mấy cánh tay kia rất nhiều.

“Ta dùng kính Côn Luân đi qua giết con nhóc đó được không?”

“Nó đang đánh đàn Lưu Quang, cho dù ngươi có kính Côn Luân cũng không thể tới gần được.” Xuân Thu bất Bại trầm tư “Đàn Lưu Quang là thần vật thời thượng cổ, không dễ dàng khống chế, nó chỉ là một con nhóc có chút tu vi, mỗi lần lướt dây đàn là mỗi lần tự thương tổn. Nó có thể đàn liên tục trong bao lâu? Chúng ta không phải vội, đợi đến lúc nó sức tàn lực kiệt là có thể dễ dàng cướp được đàn Lưu Quang và chuông Hoan Tư rồi.”

Bất thành linh Từ Huân Thiên Hạ nói mơ gì đó, như bị tiếng đàn làm giật mình tỉnh giấc từ trong mộng đẹp, bối rối vén rèm lên.

“Là ai đang gảy đàn, Bạch Từ Họa tới đây ư?”

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh: “Không phải. Là đệ tử của hần, Hoa Thiên Cốt...”

“Từ Họa... Từ Họa, chàng mà cũng chịu nhận đệ tử ư?” Mặt Từ Huân Thiên Hạ đại ra, có chút lơ đãng. Chẳng lẽ mình ở Ma giới bế quan lâu quá rồi sao?

Trên đỉnh điện, Hoa Thiên Cốt đã sắp không cảm cự nổi, kiệt sức gục lên đàn. Để không hao tổn chân khí quá nhiều, cứ cách một lúc, nàng mới khẽ gảy dây đàn, đàn chỉ có âm chứ không có điệu.

Bọn yêu ma đều lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, nhưng dưới tiếng đàn lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công được. Riêng Từ Huân Thiên Hạ lại khề tựa lưng vào giương, nghe như mê say.

Mặc dù thấy rõ người đánh đàn không phải là Bạch Từ Họa, nhưng nàng ta nhận ra ánh sáng bạc của đàn Lưu Quang. Những hình ảnh quá khứ không ngừng hiện lên, ai cũng phong bế năm giác quan, nhưng nàng ta lại để mặc bản thân bị khống chế một nửa lí trí, say mê trong tiếng đàn, không chịu đi ra.

“Đàn rất hay, tuy kém Từ Họa nhiều, nhưng tất cả những khúc nhạc mà đàn Phục Hy tấu lên quả nhiên đều là nhân gian thất truyền. Tiếp theo gảy khúc ‘Triều Lộ Cửu Thiên’ được không?”

Hoa Thiên Cốt cố gắng chống đỡ từng đợt công kích của nàng ta, trong lòng thầm mắng đồ biến thái, lại còn dám gọi Từ Họa Từ Họa thân thiết như thế nữa!

Sư phụ ơi, người ở đâu, đồ nhi rất nhớ sư phụ!

Trời dần tối, trăng lên cao, Hoa Thiên Cốt vẫn dựa vào chân khí mọi người truyền cho chống đỡ lại Từ Huân Thiên Hạ. Đám người Xuân Thu Bất Bại lui về phía sau hơn mười bước để tránh bị hai bên ảnh hưởng.

“Nếu ta giết ngươi, dựa vào tính cách của Bạch Từ Họa, nói không chừng sẽ đến tìm ta tính sổ, vậy là ta có thể gặp chàng rồi.” Từ Huân Thiên Hạ đột nhiên ngừng đầu nói.

Hoa Thiên Cốt rùng mình, giả vờ vui vẻ: “Tiên tử nói đùa rồi, sống chết có số, phú quý do trời. Tính cách của sư phụ tiên tử không phải không biết, sao người có thể tìm ngài để báo thù cho ta được?”

“Đúng vậy, Bạch Từ Họa vô tâm vô tình, sao có thể nhúng tay vào vận mệnh của người khác?” Từ Huân Thiên Hạ sâu kín nói, vươn tay sờ lên ấn ký màu đen trên mi tâm biểu tượng cho đạo tiên, sự bi thương trong mắt càng nhiều.

Hai bên lại rơi vào tình cảnh vô cùng căng thẳng. Hoa Thiên Cốt tiếp tục đần, ngăn cản đám yêu ma đang rục rịch, càng lúc càng đuối sức. Cuối cùng chịu không nổi, phun ra một ngụm máu rơi xuống.

Đột nhiên nàng rơi vào một vòng tay ấm áp, xa trông vạt áo trắng tung bay.

Sư phụ? Là người ư? Cuối cùng người cũng tới rồi!

Nàng cố gắng mở mắt, một luồng sáng màu bạc rơi thẳng đến, nàng nhìn thấy nụ cười ấm áp nhất, đẹp nhất thế gian này.

“Đông Phương! Đông Phương?! Sao huynh lại ở đây? Nơi này nguy hiểm lắm! Đi mau đi!” Hoa Thiên Cốt thấy hân vừa mừng vừa sợ lại có chút thất vọng.

“Cốt Đầu, không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt nhìn trái nhìn phải, giờ tay áo lên lau nước mũi, cực kì cảm động gắng sức gật đầu.

“Đông Phương, sao huynh cũng đến đây? Bây giờ chúng ta loạn chiến, nguy hiểm lắm, huynh mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Đường Bảo nói nàng gặp nguy hiểm, nên đến tìm ta để cứu nàng.”

“Nhưng huynh không biết pháp thuật, nguy hiểm lắm. Được rồi, giờ ta ổn rồi, huynh mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn hai phe vẫn chém giết nhau như trước, phái Thái Bạch rõ ràng đang ở thế yếu, tổn thất ngày càng nặng, càng đánh càng lùi.

“Nếu Xuân Thu Bất Bại không chịu lui quân, chúng ta có chém giết thêm nữa thì ngoài mấy xác chết cũng chẳng được kết quả gì, chúng ta tỉ thí để giải quyết thần khí được không?”

Đột nhiên một giọng nói văn nhã du dương truyền vào tai mọi người, là Đông Phương Úc Khanh.

“Đông Phương!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn hân.

Đông Phương Úc Khanh ôm nàng vào trong lòng, vịn về búi tóc của nàng.

“Cốt Đầu, đừng sợ, ta sẽ giúp nàng lấy lại những món thần khí khác.”

Hoa Thiên Cốt sững sờ nhìn hân, thấy con ngươi thâm sâu lộ ra ý cười xảo quyết ấy, không hiểu tại sao lại cảm thấy cực kì an tâm.

“Các ngươi muốn tỉ thí thế nào?”

Đám người Lạc Thập Nhất, Kinh Thủy, Nghê Mạn Thiên và tất cả đệ tử Thái Bạch đều lùi lại, đứng thành một hàng. Đông Phương Úc Khanh giao Hoa Thiên Cốt cho Lạc Thập Nhất. Mọi người nhìn hân, không biết hân là thần thánh phương nào. Thoạt nhìn thì có vẻ chỉ là một thư sinh bình thường, rõ ràng không có chút pháp lực, cũng không phải người tu tiên, nhưng nếu Hoa Thiên Cốt đã tin tưởng, bọn họ sẽ không hoài nghi.

Hoa Thiên Cốt tựa vào ngực Lạc Thập Nhất, khẽ hỏi: “Sư phụ, người sắp tới chưa?”

Lạc Thập Nhất nhìn nàng liều mạng đến nông nỗi này, không khỏi đau lòng, gắng sức gật đầu: “Sắp rồi, sắp tới rồi.”

Đông Phương Úc Khanh thông thả tiến lên phía trước vài bước, quạt giấy trong tay khẽ động.

“Nếu ta đoán không sai, trong tay các ngươi ngoại trừ kính Côn Luân, còn có Phù Trầm châu và thước Huyền Trân, ba món thần khí. Phía chúng ta vừa hay cũng có ba món thần khí là đàn Lưu Quang, chuông Hoan Tư và đỉnh Bốc Nguyên. Hai phe chúng ta mỗi phe phải ba người tham chiến, ba trận thắng hai, bên thắng sẽ có ba món thần khí của đối phương, thế nào?”

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh, kẻ này là ai, sao lại nắm rõ tình hình của bọn chúng trong lòng bàn tay như thế?

“Được, trận đầu Khoáng Dã Thiên ra tí thí. Bên ngươi chọn gì?”

Mọi người nhìn quanh, bọn họ tử chiến một đêm, ai cũng bị thương, huống hồ trong này không có ai là đối thủ của Khoáng Dã Thiên. Trận đấu liên quan đến thần khí, tuyệt đối không thể thua. Lạc Thập Nhất vừa định nói mình sẽ ứng chiến, lại nghe thấy Đông Phương Úc Khanh lên tiếng.

“Tại hạ bất tài, trận đầu cứ để tại hạ thử được không?”

“Đông Phương, huynh có biết pháp thuật đâu!”

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo hoảng sợ, tuy biết Đông Phương Úc Khanh chuyên dùng mưu kế, người mang dị thuật, nhưng đây là thực chiến, một thư sinh chân yếu tay mềm sao làm đối thủ của bọn yêu ma được? Bằng bất kì giá nào nàng cũng không thể để huynh ấy gặp nguy hiểm!

Đông Phương Úc Khanh nháy mắt với nàng, dịu dàng cười, mọi người đều cảm thấy ấm lòng, không biết tại sao lại bắt đầu tin tưởng hẳn.

“Tại hạ cũng vì tình thế bất buộc, Khoáng Dã Thiên tiền sinh là người đứng đầu Thập yêu, pháp lực hơn người, chiến công huy hoàng, bàn về tay nghề chế tạo trên đời không có đối thủ, đáng lẽ phải thống lĩnh Yêu giới mới đúng, sao giờ lại cam phận làm chó săn?”

Khoáng Dã Thiên bị nói đúng chỗ đau, mặt mày lúc đỏ lúc trắng, cả giận nói: “Liên quan khi gì đến tiểu tử ngươi? Nói đi, ngươi muốn tí thí kiểu gì? Để người khác không nói ta cây lớn hiệp bé, ngươi tự chọn cho mình một cách chết thoải mái nhất đi!”

“Sở trường của tiền sinh là gì, chúng ta sẽ tí thí cái đó.”

“Sở trường của ông đây chính là chế tạo vũ khí, hay ngươi muốn so tài chế tạo vũ khí với ta? Nực cười, có lẽ pháp thuật của ta không mạnh bằng một số người, nhưng luận về vũ khí, cả Lục giới này ta đều chưa bại bởi tay ai, thế mà ngươi lại dám khiêu chiến với ta, ngươi chán sống rồi đúng không?”

Đông Phương Úc Khanh vẫn bình thản như trước: “Tại hạ mặc dù không biết pháp thuật, nhưng lại có nhiều nghiên cứu với những thứ kỳ lạ này, ví dụ như vũ khí, bát quái, tử vi lá số... Tiền sinh, mời!”

Khoáng Dã Thiên cười lạnh, lấy mười tám người gỗ to như người thật từ trong khư đỉnh ra, vây quanh Đông Phương Úc Khanh.

“Mấy con rối gỗ này cực kì chắc chắn, lửa không thiêu nổi, đao không chém được, cũng không bị pháp thuật ảnh hưởng, càng không biết đau, ngay cả Đại La Kim tiên cũng không có cách nào với bọn chúng, một khi đã khởi động, không có lệnh của ta tuyệt đối sẽ không dừng lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cuộc Chiến Thần Khí (2)

Đông Phương Úc Khanh nhìn mười tám con rối gỗ bày trận pháp Càn Khôn, giơ tay lên, lấy một dụng cụ kỳ lạ bằng sắt có tận mấy đầu.

“Trận pháp này đã quá lỗi thời rồi.”

Không ai nhìn rõ hắn ra khỏi trận bằng cách nào, không dùng tốc độ cũng không dùng pháp thuật, mà là một bộ cước pháp kỳ quái. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đấu được một chiêu với từng người gỗ. Qua mười tám chiêu, lũ rối gỗ còn muốn tiếp tục, ai ngờ vừa dịch một bước tất cả đã cùng đổ sập xuống, rơi rụng thành một đồng gỗ vụn.

Tất cả đều sợ ngây người, Khoáng Dã Thiên há hốc miệng không nói nên lời. Mười tám con rối gỗ này trải qua trăm trận cùng hắn, chưa bao giờ bị thương chút nào, hơn nữa còn vây Bạch Từ Họa trong trận đánh hơn trăm chiêu, sau đó Bạch Từ Họa may mắn mới thoát được.

Nhưng... nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị tên kia phá nát!

“Ngươi... rốt cuộc ngươi là ai?”

“Tại hạ là Đông Phương Úc Khanh.”

Khoáng Dã Thiên ôm đồng gỗ vụn lòng đau như cắt, những thứ này chính là bảo bối ngày đêm nấu com cho hắn ăn, giặt quần áo cho hắn mặc, chiều chiều còn đầm lưng cho hắn nữa.

Khoáng Dã Thiên tức đến suýt không nói nên lời: “Chỉ biết phá đồ thì có tài cán gì chứ!”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Lắp ráp thì càng dễ, chỉ có điều ta sợ tiền sinh hối hận.”

Đồng Phương Úc Khanh nhanh chóng lắp ráp xong một con rối gỗ, con rối kia giương tay đá chân, sau đó điên cuồng chạy tới đánh Khoáng Dã Thiên.

Bất cứ pháp thuật gì cũng không có tác dụng với nó, Khoáng Dã Thiên thử mấy bận cũng không xử lý được con rối Đồng Phương Úc Khanh lắp ráp. Vừa gọi bảo bối bảo bối, là ta đây, là ta đây mà, ta mới là chủ nhân của người, vừa bị nó đánh cho trốn chui trốn nhui.

Tất cả mọi người đều cười sặc sụa.

Đồng Phương Úc Khanh áy náy nhìn hân: “Tại hạ đã bảo tiên sinh sẽ hối hận rồi mà, người gỗ này chỉ nghe lệnh của tại hạ. Đi thôi, tiểu Mộc Đầu, chúng ta về nào, mẹ đang ở bên kia chờ con.”

Nói xong hân vui vẻ dắt Mộc Đầu về. Hoa Thiên Cốt thấy người gỗ kia thú vị như vậy, chọc trái chọc phải, Mộc Đầu kéo nàng ra khỏi người Lạc Thập Nhất, ôm nàng vào trong lòng, đầu cọ cọ lên người nàng, khiến Thiên Cốt cười khúc khích.

“Hay quá Đồng Phương, huynh làm kiểu gì thế? Thì ra huynh lại giỏi như vậy!”

“Thích không? Tặng cho nàng chơi đấy. Chỉ cần nàng muốn, dù là chạy trên trời hay bơi dưới nước, ta đều có thể làm cho nàng hết.”

Hoa Thiên Cốt cười vui vẻ ra sức gật đầu.

Đường Bảo nhảy phắt lên đầu người gỗ: “Con không muốn em trai! Con không thích em trai! Mẹ Cốt Đầu có Mộc Đầu rồi sẽ không cần Đường Bảo nữa! Hu hu hu, cha, cha cũng sẽ không thương con nữa!”

Đồng Phương Úc Khanh cười xách nó đặt trong lòng bàn tay mình rồi thom máy cái: “Sao thế được, cha vẫn thương Bảo Bảo nhất.”

Lạc Thập Nhất đứng bên cạnh nhìn mà răng ngứa ngáy, có nhầm không đấy, hóa ra đây mới là đáng yêu của cha Đường Bảo!

Xuân Thu Bất Bại thật không ngờ trên đời này lại có người giỏi chế tạo hơn cả Khoáng Dã Thiên. Tên Đồng Phương Úc Khanh nắm rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, lại liệu sự như thần, chẳng biết là thần thánh phương nào, tuyệt đối không thể là một thư sinh bình thường đơn giản được. Cảm giác tên này mang lại rất giống với người của Dịch Hủ các, cũng không biết có liên hệ gì với Dịch Hủ Quân không? Trở về phải tìm ông ta chất vấn một phen mới được.

Hoa Thiên Cốt thấy Xuân Thu Bất Bại mắt đây sát khí liền đề phòng kéo Đồng Phương Úc Khanh ra phía sau. Yêu ma trước giờ đều không giữ chữ tín, tuy rằng này giờ chỉ là câu giờ đợi viện binh nhưng nếu bọn chsung quyết trở mặt thì tất cả chết chắc.

“Được rồi, trận thứ hai người lên đi Vân Ế.”

Vân Ế? Cái tên này hình như đã nghe thấy ở đâu thì phải?

“Làm sao bây giờ? Ai đánh trận thứ hai?”

Chúng tiên xôn xao. Đa số mọi người đều đã bị thương, chân khí cạn kiệt, làm sao có thể là đối thủ của đám yêu ma này chứ.

“Đề ta!”

Hoa Thiên Cốt không thể tin nhìn Vân Ân đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc hỏi: “Vân Ân? Huynh đến từ khi nào vậy? Là tỷ tỷ nhờ huynh đến cứu viện bọn ta sao?”

“Tại hạ vừa mới đến. Chư vị có lẽ không biết, Vân Ế chính là phản đồ của Mao Sơn, cũng là đại sư huynh của ta. Lần này chương môn đến tìm ta trực tiếp hạ lệnh cho ta mang theo đệ tử đến cứu viện, hơn nữa còn tiên đoán Vân Ân sẽ xuất hiện ở đây. Thật không ngờ mọi chuyện lại đúng như chương môn dự liệu.”

Lúc Vân Ân lên đài, tất cả mọi người đều đại ra.

Bởi vì trên đài lại có hai người giống nhau như đúc.

Vân Ế hoảng sợ lao đảo lùi lại mấy bước.

Vân Ân bình tĩnh nhìn y: “Sư huynh... đã lâu không gặp...”

Vân Ế vội vàng xoay người lại, dừng, dừng gọi y là sư huynh, y là em trai ruột của hân mà!

“Nói đi, đệ biết huynh không phải là người giết sư phụ và cướp xích Thuyền Thiên, đúng không? Chỉ cần huynh nói đệ sẽ tin. Hơn nữa đệ có thể cầu xin chương môn tha cho huynh.”

“Là ta...” Giọng Vân Ế khàn đặc.

“Đệ không tin, đệ không tin! Sư huynh, rõ ràng huynh tốt với đệ như vậy, nói cho đệ đi, rốt cuộc huynh có nỗi khổ gì, có phải bọn Xuân Thu Bất Bại dùng gì đó ép huynh không?”

Ai có thể ép ta? Trừ ngươi ra...

“Ngươi giết ta đi, báo thù cho sư phụ, thanh lý môn hộ cho Mao Sơn...”

Vân Ế lạnh lùng nhìn hấn, biết trận này người đánh là hấn thì mình chắc chắn bại trận. Nếu đã như thế không bằng hai người đồng quy vu tận.

Vân Ân vẫn ngơ ngác đứng đó nhìn y không nhúc nhích, hình ảnh hai người sớm tối bên nhau như hiện lên trước mắt.

Khi còn bé sư huynh cùng chơi trong núi với hấn, cùng tập võ với hấn, dạy hấn điều khiển kiếm, dạy hấn pháp thuật. Thế gian này không ai hiểu hấn, quan tâm hấn hơn sư huynh. Bọn họ ngày nào cũng ngủ chung trên một chiếc giường, cùng đi cùng đứng. Khi hấn mắc lỗi sư huynh chịu phạt thay hấn, quỳ trong tuyết cả một đêm. Khi hàng yêu diệt quỷ sư huynh đỡ kiếm thay hấn, vào sinh ra tử, vài lần suýt không giữ được tính mạng.

Người ta bảo sư huynh giết sư phụ, hấn không tin, đến tận giờ vẫn không tin. Mấy năm nay hấn liều mạng tìm huynh ấy là muốn hỏi cho rõ ràng. Dù sư huynh có nói tất cả đều là sự thật, thì hấn cũng tin chắc chắn là sư huynh có lí do của mình.

Bao năm qua, hấn luôn tin tưởng sư huynh, dựa dẫm sư huynh, sinh mệnh này vốn là hấn nợ huynh ấy, nếu huynh ấy muốn thì cứ lấy đi.

Mặc cho tơ máu quật khắp người, Vân Ân vẫn không nhúc nhích, hơn nữa lại kinh ngạc phát hiện trên người Vân Ế đột nhiên cũng hiện lên mấy vết thương giống hệt hấn, có điều nặng và sâu hơn rất nhiều.

Mặt Vân Ế xanh mét, vành mắt tối đen, ngay cả tròng mắt cũng không thể nhìn thấy. Y muốn tung một chiêu chí mạng khoét tim Vân Ân, nhưng dù làm cách nào cũng không không chế được bản thân mình. Vừa đánh hấn bị thương, lại vừa phải cứu hấn. Kết quả làm thế chỉ tự hại chết chính mình.

“Ngươi đánh trả đi... đánh trả đi...” Y hét lên dữ tợn, tựa như dã thú.

“Sư huynh! Huynh bị sao vậy?” Vân Ân hoảng sợ ôm y vào lòng, ngăn những hành động điên cuồng của y lại.

Tay chân Vân Ế run rẩy, nội lực phản phệ nhằm vào nội tạng đã mục nát của y đầu tiên.

“Giết ta, giết ta đi! Báo thù cho sư phụ ngươi!” Y đang chờ điều gì chứ? Chờ cả đời này, không phải để có thể chết trên tay hấn sớm hơn một chút sao?

“Không đệ không làm, mạng sống của đệ chính là của sư huynh!”

Vân Ế dùng sức đẩy hấn ra, ngửa mặt lên trời cười thê thảm: “Ngươi cho là ta muốn cứu ngươi ư?”

Ngày ngày đêm đêm làm bạn với hấn. Khi đêm tối buông xuống, có đôi khi ngay cả y cũng không thể phân biệt được người trước mắt là hấn hay là chính y. Chăm sóc hấn, xả thân cứu hấn, nhiều lúc y cũng không biết đây là bản năng hay là tâm ý nữa.

Không thể như thế, y phải hận hấn mới đúng! Hận kẻ có khuôn mặt giống hệt đã cướp đi của mình tất cả. Càng hận hấn luôn cười dịu dàng với y, dựa dẫm y, khiến y vốn đã bị huyết thống ràng buộc nay lại thêm tình cảm ràng buộc.

Không cam lòng, y không cam lòng, không cam lòng tất cả bị hấn cướp đi, lại càng không cam lòng... đến tận bây giờ hấn vẫn không biết thế giới này có sự tồn tại của y...

Nước mặt rơi đầy mặt Vân Ế, y tung một chưởng đánh bay Vân Ân đi, nhưng chính mình lại nôn ra một búng máu tươi. Y vận khí, đập gió phóng vút về phía chân trời.

“Sư huynh!” Vân Ân sao chịu để y đi. Hấn lao người bay theo, không thèm để ý đến trận đấu nữa.

Hai người họ để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Trận này tính sao đây, ai thua ai thắng?

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Trận này coi như hòa. Chúng ta đấu tiếp trận khác.”

Xuân Thu Bất Bại nghiêng răng kèn kẹt, thiếu điều muốn lao lên giết hết mấy tên oắt con này. Có điều cái tên thư sinh kia vẫn luôn cho hấn cảm giác sâu không lường được giống lão già Dị Hủ Quân nên đành cố nén giận phát tay ra hiệu cho thủ hạ.

Hoa Thiên Cốt sốt ruột nhìn biểu tình vừa muốn xông lên vừa do dự của Xuân Thu bất Bại, vừa khó hiểu lại vừa lo lắng. Nàng liếc nhìn Đông Phương Úc Khanh, lại thấy hấn thoải mái vênh mặt vỗ quạt, an ủi nàng.

“Đừng lo, ta đã đoán được trước rồi, trận này chỉ có thể là hòa, điều quan trọng là kéo dài thời gian đợi người đánh trận thứ ba đến.”

“Ai thế? Sư phụ ta à?” Hoa Thiên Cốt vui vẻ hỏi.

Đông Phương Úc Khanh ra vẻ uyên thâm lắc quạt chỉ lên trên: “Nàng xem, người tới rồi đây.”

Hiên Viên Lăng đáp mây, mặc thường phục, nhưng vẫn toát lên vẻ khoan thai vương giả, nhìn xuống dưới nhíu mày lầm bầm: “Mẹ kiếp, hôm nay mới là sáng sớm ngày Mười lăm tháng Tám, không phải đã đánh xong rồi chứ?”

“Hoàng thượng!” Vị tướng quân đứng sau trách cứ.

Hiên Viên Lăng xấu hổ ho khan hai tiếng, sau đó lấy lại vẻ uy nghiêm.

Hai người từ từ hạ xuống trước điện Thái Bạch, không thèm quan tâm mọi người đều đang há hốc miệng nhìn hấn.

“Người mang câu ngọc là ai? Chắc chắn ở trong đám này chứ?” Tuy rằng đã thấy tình cảnh người đông nghìn nghịt như thế này nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hấn có cảm giác căng thẳng. Thiên Cổ đâu rồi, có chắc ở trong đám người này không? Giờ phút này hấn thật hận không thể nhảy dựng lên hô: “Tiểu Thiên Cổ đáng yêu, Lăng ca ca đến rồi! Mau ra đây nào!” Khụ khụ khụ, hấn tự nhắc nhở mình lần thứ mười nghìn, phải thận trọng, phải thận trọng, bây giờ hấn là Hoàng đế rồi!

“Đồng Phương, kia chính là người sẽ giúp chúng ta đánh trận này ư?” Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn hồi lâu mới nuốt nước miếng hỏi.

Đồng Phương Úc Khanh cười mà không đáp.

“Bệ hạ, thần nhận ra người đó rồi, chính là tiểu cô nương tóc tết thành hai bím trên kia.”

Khi Hiên Viên Lăng đi qua Kinh Thủy, Kinh Thủy hít vào một hơi thật sâu, sau đó lão đảo lùi lại hai bước. Trời ạ, gương mặt anh tuấn đến thế, đáng vẻ mê người đến thế... Sao nàng lại thấy tim nhảy loạn nhịp mãi không ngừng thế này?

Hoa Thiên Cốt mê mang nhìn người đó đi tới trước mặt mình, vô đầu, sao nàng lại thấy người đó trông rất quen nhỉ? Nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“Xin hỏi cô nương, có phải cô nương giữ một miếng câu ngọc không?”

“Đúng thế, thì sao nào?”

Hiên Viên Lăng sắp không nhìn nổi nữa, hận không thể tóm con nhóc đang run rẩy này hét lên: Tổ sư nhà ngươi, câu ngọc của ngươi từ đâu mà có? Không phải cướp được đây chứ? Ngươi làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?

Không được, phải nhìn, phải nhìn, từ từ, từ từ đã, phải chú ý hình tượng, hấn dùng chất giọng dịu dàng ngay cả bản thân cũng thấy buồn nôn lên tiếng: “Xin hỏi cô nương có miếng câu ngọc này bằng cách nào?”

“Người khác tặng, không được à?” Hoa Thiên Cốt ngẩng lên lườm hấn, người càng lúc càng cọ rúm, tên kia quả thật mang lại cảm giác rất áp bức. Không được, câu ngọc là vật duy nhất mà Lăng ca ca tặng nàng, có chết cũng không thể cho hấn.

Hiên Viên Lăng nhìn đáng vẻ co ro của nàng, cuối cùng cũng bạo phát, túm lấy cổ áo nàng nhấc lên giữa trời, quát to như sấm sét giáng xuống: “Bố tổ sư, câu ngọc đó rõ ràng là ta tặng Thiên Cổ, sao cậu ta dám tùy tiện cho người khác? Ngươi mau nói ra, ngươi đã làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?”

Mọi người kinh hãi, hồi lâu không thấy ai nói gì. Sau đó tiếng rút kiếm đồng loạt vang lên, Đồng Phương Úc Khanh vội vàng ngăn mọi người lại.

Bỗng Hoa Thiên Cốt cười sặc sụa như điên, sau đó sung sướng hoa chân múa tay đập đập trên không, y hệt một con bọ rùa muốn bay về phía hấn, nhưng tay chân ngắn quá nên không chạm tới được.

Hiên Viên Lăng thấy nàng cười, trong lòng càng khó chịu, nhóc này bị điên rồi hả? Không phải Thiên Cổ nhà hấn đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Hoa Thiên Cốt kích động, mũi cay cay, tiếc rằng không có nước mắt, chỉ chảy được nước mũi, vì thế túm chặt lấy cạp tới cạp lui lên tay áo Hiên Viên Lăng, kích động đến nỗi hồi lâu vẫn không cất nổi lời.

“Hu hu hu... Lăng ca ca... muội chính là Thiên Cốt... Oa oa oa...”

“Hả?” Hiên Viên Lăng đau lòng nhìn tay áo mình dính đầy nước mũi của con nhóc.

Hoa Thiên Cốt ngẩng lên, chỉnh lại mớ tóc rối, trưng cả bộ mặt ra, ngửa đầu nháy mắt với đôi mắt sáng như sao của hấn.

“Muội, muội chính là Thiên Cốt đây Lăng ca, huynh không nhận ra muội sao? Muội nhớ huynh lắm lắm...” Nếu không phải đột nhiên hấn bật ra giọng điệu của Lăng ca ca thì có đánh chết nàng cũng không nhận ra người trước mặt này là ca ca kết nghĩa của mình.

Hiên Viên Lăng không tin nổi kéo nàng đến, nâng mặt mạnh lên cẩn thận quan sát, rồi lấy tay áo cổ sức lau mạnh lên gương mặt đen đui của nàng. Cuối cùng hấn mới hét lên, ôm chặt lấy Hoa Thiên Cốt.

“Mẹ ơi, Thiên Cổ của ca ca đây mà, đúng là Thiên Cổ của ca ca rồi, mẹ nó, sao năm năm không gặp, đệ chẳng những không lớn thêm chút nào mà lại vừa béo vừa đen thế này, hơn nữa còn thích ăn vận như nữ nữa, thậm chí ông trời ơi...”

Mọi người ngả nhào xuống đất.

Hoa Thiên Cốt lau nước mũi mỉm cười nhìn hấn: “Lăng ca ca cũng thế, chẳng những cao to mà còn ăn mặc đứng đắn quá, làm muội sợ gần chết.”

Hiên Viên Lăng đắm ngực nhìn cái đầu heo trước mặt, vỗ đầu nàng cam đoan: “Đừng buồn nữa, Thiên Cổ, đệ là nam hay nữ cũng được, trưởng thành giống người hay giống heo cũng được, Lăng ca ca đều thương yêu đệ, chăm sóc đệ, đối xử tốt với đệ như trước.”

Hoa Thiên Cốt gắng sức gạt đầu, rồi xấu hổ nói: “Lăng ca ca, thật ra người ta vốn là nữ nhi, vì trúng độc nên mặt mới sưng và đen như thế này, một lát nữa độc tính lui là lại về như cũ thôi.”

Hiên Viên Lăng đỡ người, vốn là nữ nhi? Nghĩa là nàng rất bình thường, chưa bao giờ đổi giới tính? Được lắm! Tốt quá! Hắn nòng nân nhìn nàng, thiếu chút nữa thì mừng rỡ nhảy dựng lên.

“Xin giới thiệu với chư vị, người này là nghĩa huynh của ta, Hiên Viên Lăng. Lăng ca ca, đây là đệ tử phái Thái Bạch, còn đây là đồng môn Trường Lưu của muội.”

“Trường Lưu Sơn? Sao muội lại đến Trường Lưu Sơn? Không phải muội muốn ở Mao Sơn sao?”

“Ha ha, đúng thế, vốn là Mao Sơn, sau túng quẫn thế nào lại chạy tới Trường Lưu Sơn, lát nữa muội sẽ kể cho huynh nghe.”

Đông Phương Úc Khanh đứng bên cạnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn: “Thư sinh Đông Phương Úc Khanh khấu kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả mọi người đều đại ra, cái gì? Hắn ta là hoàng thượng?

Khụ khụ khụ, Hiên Viên Lăng vừa xấu hổ lại vừa bí, không ngừng ho khan.

“Đứng lên đi, hôm nay ta vì hành, hơn nữa nơi đây là Thái Bạch Sơn, không cần quỳ.”

Miệng Đông Phương Úc Khanh lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Bọn họ đều là người Tiên giới, đương nhiên không phải câu nệ tiểu tiết, nhưng thảo dân chỉ là một người bình thường, sao có thể bỏ qua lễ nghĩa.”

“Đúng thế, Lăng ca ca, Đông Phương vừa gọi lại thông minh, cái gì huynh ấy cũng biết, khoa cử lần sau huynh phong huynh ấy làm Trạng Nguyên nhé!” Trong mắt Hoa Thiên Cốt, việc Lăng ca ca là Hoàng đế hay Sát Thiên Mạch là Ma Quân không hề quan trọng, chẳng qua cũng chỉ là thân phận mà thôi. Lăng ca ca vẫn là Lăng ca ca, Sát Thiên Mạch tỷ tỷ vẫn là Sát Thiên Mạch tỷ tỷ.

“Được, được, được...” Hiên Viên Lăng đang vô cùng sung sướng vì gặp lại Hoa Thiên Cốt, nàng có xin gì hắn cũng đồng ý.

Đông Phương Úc Khanh mím môi nén cười, một con mắt cáo lộ ra sau quạt giấy: “Bệ hạ, hiện nay hai phe Thái Bạch và yêu ma đang đối chọi, còn một trận ti thí cuối cùng nữa. Trận đấu này liên quan đến thần khí, không thể để thua, nhưng vấn đề là bên ta ai cũng bị thương nặng, xin hỏi bệ hạ có thể giúp đỡ không?”

“A đúng rồi Lăng ca ca, may mà huynh đến kịp, bằng không bọn muội thật chẳng biết làm sao.”

“Tất nhiên là có thể, việc của Thiên Cổ sao ta không giúp chứ? Đừng nói là đánh ngã một con yêu quái, ngay cả núi đao biển lửa ta cũng có thể xông vào, muội không quên Lăng ca ca trước kia vốn làm gì chứ, ha ha ha...” Hiên Viên Lăng buộc hai ống tay áo lại, mắt loé sáng, sau đó trở lại dáng vẻ thiếu niên háo thắng trước kia.

Hắn xới tung khur đỉnh lấy ra một thanh kiếm. Mọi người vừa nhìn thấy thì ghen hòng trần trời, không ngờ đó là thần khí kiếm Mẫn Sinh. Thanh kiếm này bao năm qua vẫn không rõ tung tích, hóa ra nằm trong tay hoàng thất.

“Bệ hạ, bệ hạ thân đáng nghìn vàng, ngộ nhờ bị yêu ma đã thương... Hay để vi thần đi?” Vị tướng quân vẫn theo sát Hiên Viên Lăng kinh hoàng, nếu hoàng thượng xảy ra chuyện gì, chắc chắn đầu hắn phải chuyển chỗ nằm rồi.

“Chút đạo hạnh của người mà cũng đòi đấu với Xuân Thu Bất Bại sao?” Hiên Viên Lăng lườm hắn một cái, rồi nhìn về phía Xuân Thu Bất Bại sắp mất kiên nhẫn trên đài. Từ lâu sư phụ đã bảo với hắn y là một trong những yêu ma khó đối phó nhất, vừa có sự uy dũng mạnh mẽ của đàn ông, vừa có sự khôn ngoan xảo quyệt của phụ nữ. Hôm nay nhất định phải thỉnh giáo mới được.

Bao lâu nay hắn không được đánh một trận thoải mái, hôm nay coi như khởi động gân cốt vậy.

Hiên Viên Lăng bay đến giữa không trung, đối diện với Xuân Thu Bất Bại.

Mắt Xuân Thu Bất Bại nhìn chăm chú thanh kiếm Mẫn Sinh chưa giải phong ấn trong tay hắn mà lòng nở hoa, xem ra trận này thắng thì bọn chúng sẽ không chỉ có ba món thần khí.

Y cười quái gở: “Không ngờ Đế vương nhân gian cũng tham gia, đừng tưởng người là Cửu ngũ chí tôn, thân đáng ngàn vàng mà ta sẽ nương tay.”

Hiên Viên Lăng lạnh lùng nhìn y, mắt sắc như dao. Hắn cử động ngón tay điều khiển, kiếm Mẫn Sinh phóng vụt ra, khí nối nhau tạo thành cầu vòng rực rỡ chói lóa, khiến tất cả mọi người đều phải nhắm chặt mắt lại.

Xuân Thu Bất Bại càn quét Lục giới, là một đối thủ khó xoi. Hai người đấu hơn ngàn chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Trận pháp cực lớn trên không cùng hai bóng hình hỗn loạn khiến mọi người xem phía dưới đều phải trợn mắt há mồm.

Mắt Khinh Thủy chưa từng rời khỏi bóng hình màu tím kia, thấp thỏm đứng ngồi không yên, vừa thán phục nam tử vĩ đại này, lại vừa lo lắng cho hắn.

“Ha ha ha! Ngươi thua rồi!” Xuân Thu Bất Bại ngửa mặt lên cười to, nháy mắt đã dùng kính Côn Luân lên ra sau Hoa Thiên Cốt bắt được chỗ hiểm của nàng bay xa trăm trượng. Đám Đông Phương Úc Khanh định ra tay, không ngờ tốc độ của y quá nhanh, chớp mắt đã là khoảng không vô tận.

“Xuân Thu Bất Bại! Ngươi nói lời không giữ lời!” Hiên Viên Lăng quát to.

Thấy tình thế bỗng chốc đảo ngược, Từ Huân Thiên Hạ nắm chặt tay, thầm nhủ đó chính là đồ đệ của Bạch Tử Họa, vì tốt cho chàng, nàng tất nhiên phải ra tay cứu giúp. Nhưng tốc độ phải chuẩn, chỉ cần có chút sai lầm, tính mạng Hoa Thiên Cốt sẽ gặp nguy hiểm.

Đồ yêu quái chết bầm! Hoa Thiên Cốt thấy mình rơi vào tình thế nguy ngập, tự nhủ không thể làm gánh nặng của mọi người! Phải chết cũng kéo hắn cùng chết! Đừng hòng lấy được thần khí!

Bất chợt một ánh sáng bạc lóe lên từ phía xa, búng tay một cái, ổn định mà chuẩn xác bắn thẳng vào từ huyệt sau lưng Xuân Thu Bất Bại. Xuân Thu Bất Bại thét lên đau đớn, mắt như muốn nứt ra, cả người run rẩy rơi xuống.

Một bóng người màu trắng bay từ phía xa đến, trước khi Xuân Thu bất Bại kịp nhập vào không chế Hoa Thiên Cốt, đã đón lấy luồng chân khí cực mạnh phóng ra bên ngoài rồi ôm nàng vào lòng.

“Sur phụ!!!”

Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn người, vừa vui lại vừa sợ, rất lâu sau vẫn không thể tin được. Cuối cùng nàng ôm chặt lấy cổ, đầu chui vào trong lòng Bạch Tử Họa.

Bị nàng ôm chặt trước bao nhiêu người, Bạch Tử Họa có chút mất tự nhiên. Hắn khẽ thở phào trong lòng, cuối cùng cũng tới kịp.

Hoa Thiên Cốt vui mặt sâu vào trong ngực sư phụ, sự kích động và vui sướng sau bao ngày cách biệt khiến nàng không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên ôm sư phụ chặt như thế; nàng biết mình vô lễ nhưng lại tham lam mùi hương và cảm giác an toàn tuyệt đối khi ở bên người, thật lâu sau mới luyến tiếc buông ra. Hoi âm vây quanh khiến nàng khẽ rung mình.

Sư phụ, người có biết Tiểu Cốt vì chờ người mà khốn đốn thế nào không, liều mạng cầm cự cũng chỉ vì muốn chờ người tới.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn Bạch Tử Họa mếu máo.

“Sư phụ! Sao người đến muộn thế?”

Bạch Tử Họa còn chưa lên tiếng trận doanh bên kia đã nháo nhào, Xuân Thu bất Bại bị dây leo đỏ bó thành một đồng nằm im không cựa quậy dưới chân hồng y thiếu nữ.

“Đã cảnh cáo ngươi rồi, chờ xong chuyện xem ta xử lý ngươi thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Cuộc Chiến Thần Khí (3)

Bạch Tử Họa thả Hoa Thiên Cốt xuống rồi đỡ nàng đứng vững, nàng vẫn túm chặt tay áo hắn không chịu buông ra. Nhìn sang bên đã thấy sắc mặt Hồng Diệp cực kì không tốt.

Mọi người đều sững sốt, thoáng chốc đã không còn tiếng động, tất cả ngẩng đầu nhìn.

Nam tử vẫn mặc áo trắng tựa tuyết, lạnh lùng xuất trần từ từ đáp xuống, bên cạnh là thiếu nữ hồng y xinh đẹp nhiều năm trước từng làm loạn Dao Trì. Mái tóc dài đen mượt không bị gió thổi mà khẽ tung bay. Vạt áo lụa màu đỏ thật dài thướt tha rủ xuống lộ ra đường cong quyến rũ. Nổi bật trên nền lụa đỏ là da thịt trong suốt, trắng nõn như được tạc từ băng tuyết. Xung quanh hai người như tỏa ra một quang sáng hoa mỹ tuyệt đẹp, trong cơn mưa hoa đào rộn ngợp, như chúng thần hạ phàm.

Chúng tiên ngừng thở, tất cả đều kinh ngạc vì nhan sắc diễm lệ của Mao Sơn chương môn, nhưng còn kinh ngạc hơn nữa khi thấy vẻ mặt bình thường đều lạnh lùng, hồ hững như sương mù của Trường Lưu thượng tiên nay lại ấm áp và ôn hòa đến thế.

“Thiếu quân, con nhóc này là họa thủy, để thần giết nó, cướp lấy thần khí. Yêu Thần xuất thế thì chỉ một thời gian ngắn nữa thôi chúng ta sẽ thống nhất

Lục giới!”

“Ta cần ngươi dạy phải làm gì à?” Hồng Diệp lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn hình ảnh thầy trò Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt gần bó, bỗng thấy xót xa vô cùng. Ghen tị từng chút từng chút dồn tụ trong lòng nàng, tưởng chừng sắp chết. Chỉ có ông trời mới biết nàng hâm mộ Hoa Thiên Cốt đến nhường nào, bởi cô bé ấy có thể công khai ở bên cạnh chàng, hưởng thụ hơi ấm và sự chăm sóc của chàng. Còn nàng, chỉ vì một tầng quan hệ với yêu ma, ngay cả việc xuất hiện cùng lúc với chàng cũng cần một lý do thích hợp.

Từ Huân Thiên Hạ đứng giữa đại quân yêu ma, thấy Bạch Tử Họa xuất hiện, ngực như bị búa tạ nện vào, đau đớn trào dâng.

Nàng nhớ lại hình ảnh năm xưa bọn họ đứng bên Dao Trì, Quân Tiên yển, thượng tiên tề tựu, ngũ tiên đối ẩm, cùng ca hát, vui vẻ không chút ưu phiền như thế nào. Không ngờ thời gian trôi quá nhanh, tạo hóa treu ngươi, một trăm năm sau mới được gặp lại. Mà nàng giờ đây, cũng biến thành bộ dáng tiên không ra tiên, ma không ra ma này.

Từ Họa, Từ Họa, bao nhiêu năm qua, liệu chàng còn nhớ thiệp chút nào không?

Đủ rồi, đủ rồi, chỉ cần được một lần nhìn chàng từ phía xa như thế này cũng là quá đủ rồi. Chỉ cần chàng vẫn ổn, thì dù cho có phải nhận thêm bao nhiêu kiếp nạn nữa nàng cũng không hối hận.

Thế nhưng khi nàng ta nhìn thấy ánh mắt chường môn Mao Sơn nhìn Bạch Tử Họa, Từ Huân Thiên Hạ cực kỳ hoảng sợ. Ánh mắt này nàng vô cùng quen thuộc, đó là ánh mắt mang theo yêu thương nặng sâu lại trần đầy hoang mang và mâu thuẫn trong khoảnh khắc. Chỉ trong khoảnh khắc ánh mắt lại nhanh chóng trở nên bình thường đến mức nàng còn tưởng mình đã nhìn lầm.

Bỗng chốc nàng bừng tỉnh, ngửa mặt lên trời cười to, cười đến mặt đọng đầy nước mắt.

Từ Huân Thiên Hạ dùng ánh mắt đại từ đại bi, thương yêu chúng sinh như Quan Âm, đồng cảm nhìn Hồng Diệp.

“Thiếu quân, tuyệt đối không thể sa vào. Thần tiên cao cao tại thượng như chàng, những cô gái ngốc nghếch lại hèn mọn giống chúng ta sao có thể đem lòng yêu thương được? Nếu cứ cố chấp, thấy kết cục của ta không... kết cục của cô còn có thể tệ thảm hơn ta gấp vạn lần...”

Hồng Diệp lao đảo lùi lại mấy bước, cổ họng nóng lên, một búng máu dâng trào nhưng lại cố gắng không để lại dấu vết, nuốt ngược vào.

“Nàng sao thế? Từ Huân... nàng ta nói gì với nàng?” Mây Bạch Tử Họa hơi cứng lại, dùng mật ngữ không cho người khác nghe thấy.

Hồng Diệp từ từ khôi phục thanh tỉnh, sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, ra sức lắc đầu.

“Không có gì...”

“Không sao là tốt rồi.”

Hồng Diệp run rẩy.

Đời này nàng không thể quên được, hình ảnh Từ Huân Thiên Hạ từ từ nhắm mắt, ánh mắt đọng đầy dòng nước đắng chát, không đành lòng... cả đời nàng không thể quên được...

Trận chiến này đã bị Trường Lưu thượng tiên và Mao Sơn chưởng môn dẹp loạn như thế. Phe yêu ma bị chưởng môn Mao Sơn dùng danh nghĩa của Sát Thiên Mạch tạm thời ước thúc trở về, ngay cả Phù Trầm châu và kính Côn Luân cũng phải giao ra, đúng là không trộm được gả mà còn mất thêm năm thóc. Mọi người cực kỳ sung sướng, thu dọn thi thể, nhanh chóng khắc phục hậu quả.

Phái Thái Bạch vì bị tổn thất quá nghiêm trọng, không còn khả năng bảo vệ thần khí, cho nên đưa đình Bốc Nguyên cho Bạch Tử Họa để Trường Lưu Sơn bảo vệ. Hiền Viên Lăng cũng không để ý đến lời can gián của đại tướng quân, giao Mẫn Sinh kiểm cho Hoa Thiên Cốt như hiến dâng vật quý.

Vì thế, ngoại trừ xích Thuyền Thiên trong tay chưởng môn Mao Sơn, ô Huyền Thiên Sát Thiên Mạch hay mang theo để bảo vệ da dưới ánh mặt trời, ngọc Viêm Thủy không rõ tung tích và đá Nữ Oa đã vỡ, thì sáu món thần khí còn lại đều nằm trong tay Trường Lưu Sơn, được Bạch Tử Họa mang về phong ấn lại lần nữa.

“Cha, cha, đây là Thập Nhất sư huynh!” Đường Bảo trình trọng giới thiệu với Đông Phương Úc Khanh.

“Bác... bác trai, xin chào...” Lạc Thập Nhất hơi căng thẳng nói.

Hoa Thiên Cốt phá lên cười: “Sư huynh, sao huynh lại tự hạ thấp mình thế, muội còn là mẹ của Đường Bảo đây, chẳng lẽ huynh cũng định gọi muội là bác gái à? Ha ha ha ha! Gọi huynh ấy là Đông Phương được rồi!”

Lạc Thập Nhất đỏ mặt tía tai lờm Hoa Thiên Cốt, sau đó chấp tay nói: “Đông Phương huynh...”

“Thập Nhất huynh, lâu nay Đường Bảo và Tiểu Cốt Đầu nhà ta đều phiền huynh chăm sóc rồi.”

“Khách khí quá, đâu có, đây là việc nên làm mà...”

Lạc Thập Nhất và Đông Phương Úc Khanh bắt đầu nói chuyện.

Hiên Viên Lăng ở một bên hận đến nghiêng răng treo treo: Gì mà Tiểu Cốt Đầu và Đường Bảo nhà ngươi! Tức chết mất! Hừ, Đông Phương Úc Khanh! Chức trạng nguyên của ngươi trong vòng một trăm năm đừng hòng có được!!!

Sau đó hấn nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt: “Thiên Cốt, lần này từ biệt không biết bao giờ mới được gặp lại! Lăng ca ca thật không nỡ!”

Hoa Thiên Cốt nhếch môi cười, cực kì hồn nhiên: “Không sao chỉ cần có cơ hội xuống núi, muội sẽ đến hoàng cung tìm huynh.”

“Nhớ đấy nhé!”

“Tất nhiên rồi.”

“Đừng để năm ba năm đấy.”

“Sẽ nhanh thôi, yên tâm.”

Đột nhiên thấy phía sau có người túm tay áo của mình, Hoa Thiên Cốt sững sốt, vội vàng đẩy Kinh Thủy đang núp đằng sau ra trước mặt.

“Lăng ca ca, đây là bạn tốt của muội, Kinh Thủy.”

Hiên Viên Lăng mỉm cười, Kinh Thủy bỗng thấy ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, trăm loài tươi tốt.

“Xin chào, Kinh Thủy cô nương.” Cô nương trước mắt này không giống Thiên Cốt tự ức chế sự trưởng thành của mình, nàng trở mã động lòng người, thanh tú như một đóa sen đang hé nở trên mặt nước.

Không biết Tiểu Thiên Cốt bao giờ mới trưởng thành, chắc cũng chẳng thay đổi lắm đâu, không kiêu kiễm không yêu mị, nhưng nhất định rất đẹp. Hiên Viên Lăng nghĩ.

“Chào Hiên Viên công tử.” Kinh Thủy đỏ mặt cúi đầu, lên nhìn hấn, tim đập mạnh đến nỗi sắp rớt ra khỏi ngực.

Bạch Tử Họa không mấy quan tâm đến xung quanh, mắt nhìn về phía đại quân yêu ma và Hồng Diệp biến mất nơi chân trời. Điều thật sự mà hấn để ý chính là Tử Huân Thiên Hạ nói gì với Hồng Diệp khiến nàng sợ hãi đến mức đó. Tuy về sau đã cố tỏ vẻ không sao, nhưng thái độ, cảm xúc và ánh mắt nàng hoàn toàn khác hẳn trước đó.

Sau cuộc chiến thần khí, phái nào trở về phái đó. Riêng đệ tử Trường Lưu sau khi thương thế tốt lên lại tiếp tục bốn ba bên ngoài rèn luyện khiến các môn phái khác đều mở rộng tầm mắt.

Bạch Tử Họa ngồi trước bàn thưởng thức trà do Hồng Diệp pha, rất lâu không nói gì.

“Nàng đang có tâm sự sao?”

“Sao chàng biết?”

Bạch Tử Họa đặt chén trà xuống, bàn tay đưa ra khỏi áo bào gỗ nhẹ lên đầu Hồng Diệp.

“Lúc nào cũng thất thần, làm gì cũng không chú tâm.”

Hồng Diệp ôm đầu uất ức nói:

“Ta đang nghĩ tình cảm của chàng với đồ đệ chàng tốt thế, nhờ sau này nàng không chấp nhận ta thì thế nào?”

“Có nhiều việc muốn tránh, lại càng khiến nó xảy ra nhanh hơn, cứ thuận theo tự nhiên là được. Còn nếu nó đã tới rồi thì hãy cứ vững lòng, đây mới là đạo lý sinh tồn.”

“Chàng lúc nào cũng nói mấy lời nhiều triết lý kiểu thế. Chẳng thay đổi gì cả.”

Bạch Tử Họa rót trà cho nàng thân nhiên nói: “Nếu ta thay đổi thì hiện giờ nàng chưa chắc đã thích ta.”

“Xi, ai thêm thích người vô tình như chàng, nói quên là quên. Lần sau nếu chàng còn dám quên ta...”

Hồng Diệp nhìn sắc mặt Bạch Tử Họa càng lúc càng xấu liền thức thối ngậm miệng. Lần trước hấn bị Ma Nghiêm lừa uống nước Tam Sinh, Tam Sinh diệt tình, sau khi uống vào sẽ quên đi tình cảm của mình, không giống như nước Vong Xuyên, uống vào là quên hết. Sau lần đó, quan hệ của hai sư huynh đệ càng lúc càng không tốt, cũng không trò chuyện riêng với nhau lần nào.

“Sẽ không có lần sau.” Bạch Tử Họa xoa đầu nàng.

Hồng Diệp khề tha người về phía sau, dựa vào hấn. Có thể ở bên cạnh người mình yêu thương, cho dù mỗi ngày chỉ ngắm mặt trời mọc rồi lặn cũng là

một loại hạnh phúc.

Bạch Tử Họa nhìn người bên cạnh cười ngốc ngếch, thầm nghĩ nếu mình chỉ là một người bình thường, nếu mình không phải là Bạch Tử Họa, cả đời này hẳn cũng nguyện cùng nàng ngồi một chỗ ngắm mặt trời mọc rồi lặn.

Nhìn trời xanh mây trắng xa vời vợi, trong lòng cảm thấy khẽ vui.

Không đến nửa năm nữa đại kiếp nạn của hắn sẽ tới. Bạch Tử Họa cố ý giành nhiều thời gian ở cạnh nàng, trò chuyện với nàng. Hắn không quan tâm liệu có vượt qua được kiếp mệnh này không, hắn tu tiên tới bước này, sống chết đã sớm nhặt nhòa. Nhiều năm trước, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã biết kiếp số này là vì nàng mà có, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được mà yêu nàng. Thời điểm đó hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Mệnh số tuy khó sửa, nhưng quyền lựa chọn trước nay vẫn nằm trong tay bản thân.

Trước đó hắn cũng từng lo lắng, nếu mình không còn nàng sẽ cảm thấy như thế nào. Vì thế hắn ở phía sau ngấm sắp xếp để nàng thuận lợi nhận được truyền thừa của Tiên Linh tộc, trở thành chủng môn của thập đại phái – Mao Sơn. Hơn thế nữa, còn có Sát Thiên Mạch, hắn tin người khai nhất định có thể bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng thật tốt. Nàng sẽ không còn phải chịu cô độc và sợ hãi nữa, Sát Thiên Mạch sẽ trở thành mặt trời mới của nàng. . .

Mà điều cuối cùng hắn, đó là ở bên cạnh nàng nhiều hơn. Chỉ cần nàng được bình an, vậy là đủ rồi.

Gương mặt bình thường đều lạnh lùng như sương gờ thoáng lộ vẻ lo lắng, con ngươi thâm sâu không thấy đáy vẫn đen không thể đoán dò. Bên môi là một đóa sen âm đại từ đại bi thông thấu tất cả.

Đột nhiên phía chân trời xa xa có một bóng hạc trắng bay vút đến, đậu ở giữa lòng bàn tay Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa mở ra, chỉ có chín chữ: Yêu ma mưu đồ phá phong ấn Man Hoang

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Kính Hoa Thủy Nguyệt

Xuân Thu Bất Bại kiêu diễm tựa mình vào ghế dựa, bát đĩa trước mặt nhưng nhúc nhúc toàn nhộng ve và nhộng ong được vỗ béo đặc biệt.

Vân Ế đẩy cửa bước vào, thấy hắn đang ăn ngon lành, không khỏi buồn nôn, cái tên này nửa mặt bên phải giống nữ nửa mặt bên trái giống nam, thật chẳng hiểu sao lại được Sát Thiên Mạch trọng dụng.

“Dị Hủ Quân sai người đến báo, nói ông ta đã tìm ra cách hóa giải phong ấn Man hoang. Đúng rồi, Ma quân đâu?”

“Đang bế quan.”

Vân Ế nghe nói cái gọi là bế quan của Sát Thiên Mạch chẳng qua là đi ngủ một giấc hấp thụ linh khí đất trời gì gì đó, lại còn ngủ rất lâu, vừa nâng cao công lực vừa giữ gìn sắc đẹp nên cũng không dây dưa vấn đề này nữa.

“Không cần bẩm báo với ngài ấy sao? Còn có Thiếu quân. . .”

“Ma quân không ở đây, cần gì phải sợ cô ta.”

“Vậy Tử Huân Thiên Hạ thì sao? Cô ta không tham gia kế hoạch này sao?”

“Không giấu thì làm thế nào? Chẳng lẽ để cô ta biết chúng ta giải phong ấn Man hoang là giả, giết Bạch Tử Họa mới là mục đích chính sao? Ngươi đừng xem cô ta bình thường luôn miệng nói hận Bạch Tử Họa, phụ nữ chính là rất dễ mềm lòng. Tử Huân Thiên Hạ cũng thế, Thiếu quân cũng thế. . .”

“Chỉ dựa vào sức của mấy người chúng ta mà đấu với Bạch Tử Họa?”

Xuân Thu Bất Bại lắc đầu: “Ta, ngươi và Sài Du lần này đều bị thương quá nặng, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Khoáng Dã Thiên lại hữu dũng vô mưu, việc này giao cho mình Lam Vũ Lan Phong là được rồi. Nếu thật sự có thể loại trừ Bạch Tử Họa thì thu thập đủ thần khí sẽ không còn là việc khó nữa.”

Hoa Thiên Cốt vốn đang trên đường lịch luyện thì nhận được tin báo yêu ma mưu đồ phá giải phong ấn Man hoang liền vội vã tách khỏi nhóm đệ tử, chuyển hướng tiến về phương bắc. Những năm này ra ngoài lịch luyện đã tôi luyện cho nàng ánh mắt sắc bén và tâm trí kiên định hơn trước, ngoại trừ bề ngoài không thay đổi là bao, có thể nói Hoa Thiên Cốt đã hoàn toàn lột xác từ một đứa bé thiện lương đơn thuần trở thành một đệ tử ưu tú của Tiên môn.

Càng gần phương Bắc trời càng lạnh, gió thổi cực mạnh. Hoa Thiên Cốt ngược nhìn núi non trùng điệp phủ một màu tuyết trắng, cơ thể nhỏ bé vì lạnh mà run bắn bật, lông mày và tóc đều động một lớp sương dày. Đường Bảo bồ vào trong lỗ tai nàng đánh một giấc, luôn miệng nói phải ngủ đông, còn lấy miếng vải rách nhỏ làm rèm, không cho gió lạnh thổi vào.

Bởi vì đây là chuyện khẩn cấp, cười kiếm nhanh hơn đập mây, càng đi nhanh lại càng lạnh. Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện sắp được gặp lại sư phụ, nàng lại tự nhủ mình phải gắng gượng thêm nữa, rất nhanh, rất nhanh liền có thể gặp được sư phụ.

Lại nhớ tới lần đầu tiên sư phụ dạy cách điều khiển kiếm cho nàng, Hoa Thiên cốt cười ngọt ngào. Khuôn mặt nhỏ mặc cho chung quanh gió lạnh thấu da, tuyết bay sương tỏa, trời đất một màu trắng xóa đến mức không thấy rõ cảnh vật bốn phía, vẫn ung hờng, trong lòng tràn đầy ấm áp.

“Sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt từ từ hạ xuống sông băng trước mặt, nhìn bóng người áo trắng như tuyết, tóc đen như mực phía trước không khỏi kích động kêu lên một tiếng.

“Tiểu Cốt? Sao con lại ở đây?”

“Con nhận được tin yêu ma muốn phá phong ấn Man hoang liền muốn đến trợ giúp sư phụ.”

Bạch Tử Họa trong lòng nghi hoặc không thôi, đại sự lớn thế này, cho dù đồ đệ mình có xuất sắc thế nào cũng chưa đến lượt nó nhúng tay mới đúng. Là ai đã gửi tin báo Tiểu Cốt đến đây, kẻ đó rốt cuộc có âm mưu gì? Nếu đây là một cái bẫy thì một trận ác chiến là không thể tránh, hiện giờ đạo hạnh của Hoa Thiên Cốt cũng khá, huống hồ lại có hắc ở bên, đây đúng là một cơ hội rèn luyện tốt, vậy nên Bạch Tử Họa cũng không lo lắng chút nào.

“Sư phụ, người không lạnh à?”

“Sư phụ là tiên, sao lạnh được?” Bạch Tử Họa phì cười dính trên người nàng xuống, truyền cho nàng chút chân khí, Hoa Thiên Cốt cảm thấy hơi ấm, giậm chân một cái, rồi đột nhiên dùng sức thổi một làn sương trắng về phía Bạch Tử Họa.

“Ha ha, sư phụ nhìn này, con nuốt mây nhả sương.”

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn nàng nghịch ngợm vừa cười vừa trượt về phía trước.

Nàng chạy lên phía trước, chiếc chuông treo trên Đoạn Niệm không ngừng vang lên réo rắt, “Sư phụ, chúng ta đi hướng nào?”

Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, chỉ hướng Tây: “Nơi này chỗ nào cũng có trận pháp, đừng chạy lung tung.”

Hoa Thiên Cốt lại chạy lạch bạch về bên cạnh, nắm lấy ống tay áo Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, không sao đâu, con còn có Thiên Thủy Tích cơ mà!” Hoa Thiên Cốt quơ quơ sợi dây chuyền trên cổ.

“Trận pháp bình thường có thể phá, nhưng trận pháp lợi hại thì không được. Các trận pháp nơi này đều được nối thông với nhau, nếu chẳng may kích động một trận pháp có thể khiến chúng ta bị vây trong thế liên hoàn.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, trầm nghĩ lúc này mà có Đông Phương ở đây thì tốt, huynh ấy dường như rất tinh thông cơ quan với trận pháp mà.

Hai người đi theo sông băng về hướng Tây, qua một hẻm núi sâu, Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, hẳn là đang ở ngay giữa cái hẻm đó.

Bỗng một bóng trắng bay vút đến, Bạch Tử Họa không tránh, để nó va vào người.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười sảng sặc: “Ha ha ha, không ngờ lại ném trúng sư phụ, mình giỏi quá đi mất!”

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu: “Người lại nghịch rồi.”

“Hi hi, sư phụ, chúng ta ném tuyết đi?” Hoa Thiên Cốt lại bốc một quả cầu tuyết lên, ném thẳng về phía Bạch Tử Họa.

Bạch tử Họa khẽ nghiêng người tránh, bất giác nhớ tới người kia lúc trước cũng thường nũng nịu bắt mình chơi trò này cùng nàng, bất giác gật đầu: “Được.”

“Hả?” Sư phụ đồng ý? Hoa Thiên Cốt còn đang ngờ ngẩn bỗng thấy những bông tuyết bay vút lên, tụ lại thành vô số quả cầu tuyết, lao vút về phía nàng như mưa rào.

Hoa Thiên Cốt chạy trời chết, cả người đều trúng đạn, vừa chạy vừa khóc: “Sư phụ chơi xấu!”

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên nói: “Cẩn thận!” Bạch Tử Họa tiến lên, ôm lấy Hoa Thiên Cốt bay xa hơn trăm mét.

Hoa Thiên Cốt cuộn mình trong lòng người, quay đầu nhìn lại, thấy chỗ mình vừa đứng băng và tuyết đều đổ sụp xuống.

“Không được chạy lung tung, tuyết sẽ lở.” Bạch Tử Họa xoa đầu nàng

“Không... không dám...” Một tay Hoa Thiên Cốt bám lấy cổ người, một tay phủi những bông tuyết dính trên mái tóc đen của người đi.

Bốn mắt nhìn nhau, gần như thế; Hoa Thiên Cốt căng thẳng, mặt mũi đỏ bừng.

Bạch Tử Họa thả nàng xuống.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy sau, theo thói quen vươn tay nắm lấy ống tay áo sư phụ. Nàng nheo mắt nghĩ, cuối cùng to gan kéo tay người lại. Làn da sư phụ ấm áp như ngọc, khiến tay nàng tê dại. Chân Hoa Thiên Cốt khẽ run, cố gắng nhẫn nhịn nở nụ cười ngây thơ với hắn.

Trong gió tuyết mênh mông, Hoa Thiên Cốt cứ nắm tay Bạch Tử Họa như thế, bước qua khoảnh khắc ngọt ngào cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Phía trước tuyết càng lúc càng dày, đường cũng càng lúc càng khó đi, hai người cười kiêu bay tà tà. Núi non băng dày trăm trượng, nơi nơi đều là hang động và những tảng băng to nhỏ.

Tất cả cạm bẫy và trận pháp trên đường đều bị Bạch Tử Họa dễ dàng hóa giải, có điều không có một bóng yêu ma nào. Bạch Tử Họa có dự cảm không lành nhưng lại chưa biết đó là gì.

“Cẩn thận một chút.”

Hai người từ trên núi băng bay xuống dọc theo sườn núi, trên đó có một kẽ nứt rất lớn. Hoa Thiên Cốt vừa mới thu kiếm tiến vào trong hai bước, đột nhiên dưới chân bị hất, một cái hang đen ngòm xuất hiện, ngọn lửa hùng hực phun ra. Nàng hét lên một tiếng nhưng cơ thể lại không bay lên nổi, rơi thẳng xuống dưới, chỉ trong nháy mắt ngọn lửa đã bao trọn nàng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa bỗng thấy nàng ngã xuống đất, ôm chân ra sức giãy giụa, dường như rất đau.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng sư phụ, đầu nổ bùm một cái, nhìn kỹ lại thấy mình vẫn bình yên ngồi trên băng, không bị sao cả.

“Chuyện gì đã xảy ra? Hang đâu? Lửa đâu?” Hoa Thiên Cốt nhìn ngó xung quanh.

Bạch Tử Họa lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bước đến đỡ nàng dậy.

“Xem ra lần này là Lam Vũ Lan Phong tới, nàng ta tinh thông huyền thuật và nhiếp hồn thuật, cực giỏi trong việc tạo ảo giác mê hoặc tổn thương đối thủ. Dù là giả, nhưng nếu não người tin đó là thật thì thân thể sẽ phải chịu tổn thương tương ứng. Cho nên lúc nào cũng phải chú ý, những thứ mắt người thấy chưa chắc đã là thật. Rủ bỏ tạp niệm, giữ kín tâm môn, đừng cho nàng ta cơ hội.”

“Còn có chuyện như vậy sao?!” Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ may mà lần trước ở Thái Bạch Sơn Lam Vũ Lan Phong không xuất hiện, bằng không nếu nàng ta biến thành dáng vẻ của ai đó, không chế được trái tim nàng, sợ rằng nàng không thể cầm cự được lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt miễn cưỡng nhích lên mấy bước, toàn thân đau do té ngã còn thấy bỏng rát, nhưng lại không có vết thương nào. Nàng day day huyết thái dương, cố gắng tự nhủ đó là giả, đó là ảo giác mà thôi.

Một lúc lâu sau, cảm giác đau đớn và bỏng rát cuối cùng cũng biến mất. Hoa Thiên Cốt đang định bước vào động, đột nhiên bốn phía hiện đầy những thiếu nữ mặc đồ trắng lơ lửng giữa không trung, góc vảy tung bay. Ước chừng phải trên trăm người, mặt ai cũng tái nhợt giống hệt xác chết, xuất hiện giữa cảnh gió tuyết này càng thêm vẻ ma quái!

Hoa Thiên Cốt lùi lại hai bước, dụi mạnh mắt. “Những người đó... cũng là giả phải không ạ?”

“Bọn chúng... là thật.”

Bạch Tử Họa còn chưa nói xong, kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Một loạt thiếu nữ áo trắng kẻ trước người sau nhe răng giương vuốt về phía hắn, Hoàn Hư kiếm của Bạch Tử Họa bùng sáng, chớp mắt đã khiến đám thiếu nữ lúc nhúc xung quanh biến mất.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn: Nguy rồi, Tiểu Cốt đâu?

Hồng Diệp đang bay trên không, đột nhiên một mặt hồ cực lớn xuất hiện dưới ánh trăng, trong trẻo tựa một tấm thủy tinh cực lớn. Trong hồ nở đầy hoa sen, mấy con hạc tiên bay tà tà trên mặt nước.

Bỗng tiếng sùi bọt nước vang lên, Hồng Diệp vừa cúi đầu nhìn đã ngây ngẩn. Một thiếu nữ cực kì xinh đẹp trôi lên khỏi mặt nước, dang đôi tay dưới ánh trăng, nhất thời tất cả hào quang trời đất đều tập trung vào người đó.

Nàng cố nhìn kĩ, kinh ngạc che miệng. Lông mi của thiếu nữ dày mà đen, tựa bức rèm che khuất con ngươi lấp lánh như ngọc trai đen, những chiếc vảy bé nhỏ trong suốt phủ kín làn da, vây cá trên cánh tay như cánh bướm mùa lượn, mỏng manh dễ vỡ, lấp lánh ánh sáng, dường như chỉ cần chạm vào là tan biến. Người con gái ấy ngửa mặt lên trời đối diện với ánh trăng thét dài, phát ra một tiếng kêu kỳ quái, nhưng đó cũng là âm thanh vô cùng dịu dàng, thoáng chốc tắt cả các tế bào trên người nàng như được khai thông.

Bọt nước văng khắp nơi, thiếu nữ nhảy vút khỏi mặt nước theo đàn cá, dưới ánh trăng, những đường cong lại càng trở nên duyên dáng. Thân dưới của nàng ta không ngờ lại là một cái đuôi.

“Ngươi chính là Lam Vũ Lan Phong? Không ngờ...” Lại là một mỹ nhân ngư!

“Đúng thế!” Lam Vũ Lan Phong nhìn nàng cười, giọng nàng ta mơ hồ đến kì lạ.

“Lần đầu gặp mặt, Thiếu quân. Bọn vân Ế đoán không sai, ngươi quả nhiên đã phản bội Ma quân, trợ giúp Bạch Tử Họa.”

“Bạch Tử Họa đâu?”

“Bạch Tử Họa? Tên tình nhân của người có lẽ đã bị bọn Xuân Thu Bất Bại bắt nhốt trong ô Huyền Thiên rồi, không chừng bây giờ đã hóa thành tro bụi ấy chứ!”

“Nói láo!” Hồng Diệp tức đến run người, Bạch Tử Họa là ai, làm sao có thể khinh địch mà bị bắt được. Nàng biết Lam Vũ Lan Phong đang nhiễu loạn tâm trí mình, nhưng từ trong tâm khảm, một sự sợ hãi mơ hồ đang từ từ nảy nở.

Hồng Diệp khẽ cắn môi nghĩ thầm, ta không tin không phá được ảo cảnh này.

Cấn chặt môi, cố gắng trấn định, ánh mắt sáng tỏ, đầu óc dần thông suốt, chốc chốc nàng đã thấy thực thân của Lam Vũ Lan Phong. Nháy mắt liền dùng những sợi dây leo màu đỏ phá nát ảo ảnh của nàng ta, dây leo sượt qua khuỷu tay Lam Vũ Lan Phong, đánh cho mấy mảng vảy rơi xuống. Ả vừa bị thương, ngay lập tức khoảng trời phía Tây Bắc bắt đầu đổ sụp, lộ ra một khối hỗn độn mơ hồ.

Lam Vũ Lan Phong càng đánh càng đuối, nghĩ bụng không ngờ nữ nhân này lại lợi hại đến thế, quả thật không hổ là chương môn thập đại phái.

Hồng Diệp dang tay ra định điểm huyệt Lam Vũ Lan Phong, không ngờ ả lại linh hoạt như cá trạch, quần quanh rồi xoay tròn bên cạnh, đuôi cá quật mạnh vào lưng nàng. Hồng Diệp nhin đau đánh trả, bỗng thấy trước mắt biến thành Bạch Tử Họa. Dù biết rõ đó là ảo giác song một chương đã tích tụ chân khí trong tay nàng vẫn không tự chủ mà ngừng lại.

Khuỷu tay Lam Vũ Lan Phong đột nhiên mọc ra một chiếc xương cá dài nhỏ màu xanh nhuộm đầy kịch độc, thừa dịp nàng lơ đãng, đâm thẳng về phía ngực nàng.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, đến khi Hồng Diệp kịp phản ứng, đã có một người bay vụt từ chân trời đến chắn trước mặt nàng. Dù có chân khí hộ thân, xương cá vẫn đâm được vào da thịt người trước mặt, ngay lập tức máu đen tủa ra.

“Tử Họa!”

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng, cuống quýt đỡ lấy cơ thể lao đảo của nam tử áo trắng.

Lam Vũ Lan Phong cười khúc khích, biến về dáng vẻ ban đầu: “Thật thú vị, dù biết ta là Bạch Tử Họa giả ngươi vẫn không nỡ ra tay, quả nhiên là tình cảm sâu đậm, thật đáng ngưỡng mộ.”

Hồng Diệp nhìn gương mặt càng lúc càng tái nhợt của nam tử trên đất, chân khí cuộn cuộn truyền tới giúp hấn ép độc.

Là lỗi của nàng, tất cả đều là lỗi của nàng, là nàng quá tự tin, cho rằng mình đã biết trước tình huống, không ngờ lại rơi vào bẫy của Lam Vũ Lan Phong. Là nàng đã hại hấn!

Lam Vũ Lan Phong im lặng đứng một bên quan sát tất cả, thứ nàng ta chờ chính là lúc này.

Nhân lúc Hồng Diệp phân tâm, nàng ta đột nhiên thu hết ảo cảnh về, trên không trung đột nhiên xuất hiện một chiếc ô khổng lồ màu đen, chính là ô Huyền Thiên, một trong thập đại thần khí.

Tất cả cây cối, sao trăng, chim chóc, hoa cỏ xung quanh trở nên phẳng như một tờ giấy, bị hút vào ô Huyền Thiên. Ngay cả Hồng Diệp và Bạch Tử Họa cũng không thoát được.

Đuôi cá của Lam Vũ Lan Phong vung vẩy trên mặt băng, thân mình lảo lồi uốn éo.

“Bạch Tử Họa, quan tâm quá tất loạn, tuy rằng huyền thuật của ta không làm gì được ngươi, nhưng lại dùng được với tiểu tình nhân của ngươi. Ta biết thế gian này không ai đấu nổi Trường Lưu thượng tiên, có điều giờ đây ngươi vừa trúng kịch độc lại bị nhốt trong ô Huyền Thiên, nếu độc của ta trong ba khắc không thể giết ngươi, thì âm phong trong ô Huyền Thiên cũng xé nát ngươi, ta không tin ngươi không hóa thành tro bụi!”

Hồng Diệp cảm thấy lực phủ ngũ tạng cực kì khó chịu tay chân như bị bẻ gãy, xung quanh mù mịt, không nhìn rõ được gì chỉ thấy cuồng phong liên tục quét tới. Áp lực cực lớn khiến nàng khó thở, mỗi một phân trên người đều đau đớn, tựa như bị vạn đao cắt thịt.

Đột nhiên một luồng sáng bạc xuất hiện, vòng tay ấm áp quen thuộc kéo nàng vào lòng.

“Sư phụ!” Hồng Diệp suýt khóc, cố gắng áp sát vào vầng sáng đó, ôm chặt lấy Bạch Tử Họa, sống chết cũng không chịu buông.

Về mặt hân vẫn không thay đổi, nhưng tái mét lại, có vẻ hơi đáng sợ.

Bạch Tử Họa vừa vận công áp chế độc trong cơ thể, vừa ôm Hồng Diệp, bảo vệ nàng không bị âm phong làm thương tổn.

Hồng Diệp cũng biết tình thế nguy hiểm của hai người, bị giam trong ô Huyền Thiên, Bạch Tử Họa lại trúng kịch độc. Nếu cứ tiếp tục thế này hai người sẽ thực sự bị âm phong trong này xé nát.

“Xin lỗi, là ta hại chàng, là ta tự cho mình thông minh...”

Bạch Tử Họa lắc đầu, ghì chặt thân mình nhỏ nhỏ của nàng vào lòng. Âm phong càng quét dữ dội, vầng sáng bạc hộ thân càng lúc càng bé lại, độc tố cũng từ từ ăn mòn tiên thân, hân không biết mình có thể chịu được bao lâu nữa.

“Đại kiếp nạn của ta đã tới, không trách nàng được. Chỉ là ta không nghĩ lại liên lụy đến nàng cùng ta chịu khổ, còn có Tiểu Cốt, không biết con bé thế nào rồi. Nàng dồn hết chân khí vào đan điền đi, ta giúp nàng ra ngoài.”

“Có liên lụy cũng là ta liên lụy chàng. Ta sẽ không rời đi đâu!” Nàng biết Bạch Tử Họa muốn dùng toàn lực cứu nàng, nhưng nàng không muốn, cũng không cần! Cùng lắm thì cả hai cùng chết trong này!

“Tiểu Diệp!” Bạch Tử Họa lấy hết sức ôm nàng, cơ thể vì cả trong lẫn ngoài đều phải chịu đau đớn mãnh liệt mà bắt đầu hơi run.

“Nghe lời ta đi!” Ô Huyền Thiên ở trong thập đại thần khí cũng xếp hạng cực cao, nếu cứ tiếp tục thế này thêm nửa khắc, nội lực của hân tan biến hết thì sẽ không thể cứu nàng được nữa. Hân chết thì cũng thôi, nhưng tuyệt đối không thể liên lụy đến nàng được.

Hồng Diệp nằm trong vòng bảo vệ của Bạch Tử Họa mà vẫn thấy khó thở và đau đớn, không biết hân còn phải khổ biết nhường nào? Nàng muốn cùng chịu thương với hân lại bị hân giữ chặt. Bạch Tử Họa dùng chút sức mạnh cuối cùng, cô đọng thành một vòng bảo vệ nhỏ nhỏ che chắn cho nàng.

Hồng Diệp cảm thấy tất cả sức mạnh của Bạch Tử Họa đều dồn tụ trên người mình, sau đó hân từ từ buông tay, nàng dần bay ra phía ngoài, còn hân càng chìm sâu vào trong cuồng phong dày đặc, máu nhiễm đầy trên áo bào trắng. Nàng cố gắng vươn tay nắm lấy hân, luồng sáng rực rỡ trên cơ thể lại càng lúc càng mạnh, đẩy nàng bay thẳng ra ngoài trước khi ô Huyền Thiên hoàn toàn khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lựa Chọn (1)

Nếu có thể lựa chọn, ta nguyện cùng người ẩn cư nơi sơn dã, không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu một đời bình an.

Nếu có thể lựa chọn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm thần tiên cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh thiên hạ, chỉ cầu có thể cùng người ở chung một chỗ, sinh tử không rời.

Thế nhưng, khi phải đối mặt với sinh tử, ta lại phát hiện bản thân không nỡ. Không nỡ để nàng cùng ta chịu chết. Sinh mệnh của nàng dài lâu như vậy, hà tất phải cùng ta đồng quy vu tận?

Nếu thật sự có kiếp sau, nếu trong lòng nàng còn có ta, nếu số mệnh còn cho chúng ta gặp lại, có lẽ...

Hồng Diệp thấy tiên thân của Bạch Tử Họa đang tan thành mảnh nhỏ, biến thành vụn chüm sáng biến ảo chuẩn bị phong ấn ô Huyền Thiên vĩnh viễn liền không thể chịu đựng được khóc thét lên một tiếng, thân thể chớp mắt trở nên trong suốt như thủy tinh, rồi thoát cái lại trở về chỗ cũ. Tiên Linh Hoàng Ân giữa trán sáng lên rực rỡ, ngay cả đồng tử cũng biến thành màu đỏ sẫm, bên trong cuộn xoáy sâu thẳm.

Bạch Tử Họa hoảng hốt, thấy nàng lao vút về phía mình, vòng tay ôm, thân thể vỡ nát của hân từ từ hợp lại, sinh mệnh cũng dần dần chảy về.

“Nàng...” Bạch Tử Họa không chịu nổi phun ra một búng máu.

Lúc Hồng Diệp cùng Bạch Tử Họa lao vút ra khỏi ô Huyền Thiên như sao băng, Lam Vũ Lan Phong học máu lù liên tiếp mấy bước, kinh sợ nhìn hai người.

Không thể nào! Làm sao có thể! Rõ ràng Bạch Từ Họa đã trúng độc nặng như thế! Sao vẫn mạnh như vậy được!

Hoa Thiên Cốt quỳ trên băng, ôm lấy Bạch Từ Họa từ phía sau, tiếng khóc nghe đau thương tới mức làm người ta nát ruột nát gan. Hai lỗ tai Lam Vũ Lan Phong máu chảy ròng ròng, ả mắt hết sức lực ngã vật xuống. Ngay cả Bạch Từ Họa cũng thấy lồng ngực nhức nhối.

“Tiểu Đệ!” Bạch Từ Họa nhìn sự bi thương tuyệt vọng của nàng, lấy hết sức hét lên.

Hồng Đệp ngậy ra, màu đỏ trong mắt từ từ thu lại, nháy mắt đã khôi phục dáng vẻ ban đầu.

“Chàng thấy sao rồi?”

“Ta không sao...” Bạch Từ Họa mệt mỏi lắc đầu, vừa rồi hắn tận mắt trông thấy nàng vận dụng lực lượng của pháp tắc, phải biết pháp tắc chính là thần thuật, chỉ có thần mới có thể sử dụng. Sau khi chư thần biến mất, một vài người có thiên tư trác tuyệt cũng nắm được cách sử dụng pháp tắc, tuy nhiên đây chỉ là một phần rất nhỏ, có thể nói là mới chạm đến ranh giới của pháp tắc mà thôi. Bởi vì thi triển pháp tắc sẽ tạo gánh nặng lớn cho cơ thể, pháp tắc càng lợi hại gánh nặng lên cơ thể càng lớn thế nên cho dù có nắm được pháp tắc cũng không thể tùy tiện thi triển nếu không chính là hại người hại mình. Tộc Tiên Linh là thần tộc chân chính, so với những tộc khác có lợi thế về việc sử dụng pháp tắc hơn, thế nhưng nếu chưa đạt được thần vị mà dám thi triển pháp tắc, đây chính là khiêu khích thiên đạo, chỉ sợ sẽ giáng xuống thiên phạt.

Hồng Đệp muốn cười với Bạch Từ Họa một cái, nhưng cơ mặt vì sợ quá đã cứng đờ, chớp mắt nhếch môi đều không được. Nàng nắm chặt hai tay hắn, run rẩy không ngừng.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa, suýt chút nữa thôi là nàng sẽ mất hắn, hắn bảo nàng phải làm sao bây giờ?

“Cẩn thận!” Bạch Từ Họa đẩy nàng ra, cây đinh ba của Lam Vũ Lan Phong cắm phập lên mặt băng.

“Từ Họa!” Hoa Thiên Cốt thấy máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng Bạch Từ Họa, màu đen kia khiến nàng đau đến suýt bật khóc.

“Các ngươi cho rằng ra khỏi vực Thần Nông là thoát được sao?”

Lam Vũ Lan Phong liên tục tấn công, Hồng Đệp vội vã ứng chiến, tâm trí nàng vẫn ở trong cơn khủng hoảng suýt nữa mất Bạch Từ Họa nên không thể tập trung được.

Ngay lúc này đột nhiên tuyết ngừng rơi, mây đen cuộn cuộn ập tới, sấm chớp rền vang báo hiệu thiên phạt.

“Chết tiệt!”

Lam Vũ Lan Phong mắng một tiếng, lên vào trong băng, vội vã bơi đi.

“Muốn chạy?”

Hồng Đệp đối với Lam Vũ Lan Phong phải gọi là cầm hận không thôi, sau khi thi triển một kết giới bảo vệ Bạch Từ Họa liền đuổi theo Lam Vũ Lan Phong. Bạch Từ Họa trúng độc của ả, nhất định phải bắt ả giao ra thuốc giải, nếu không thì đồng quy vu tận dưới thiên phạt đi.

Bạch Từ Họa nhìn bóng Hồng Đệp thoáng cái bay ra xa, muốn ngăn cản nhưng lực bắt tòng tâm, liên tục ho ra máu hết lần này đến lần khác.

“Sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt sau khi bị lạc mất Bạch Từ Họa liền quanh quẩn trong huyễn trận của Lam Vũ Lan Phong, cho đến khi ả dùng ô Huyền Thiên vây hai người Hồng Đệp mới thoát ra được. Chạy khắp nơi tìm kiếm sư phụ mà không thấy, trong lòng nàng lo lắng không thôi, bất tri bất giác lại chạy tới được chỗ Bạch Từ Họa. Kết giới của Hồng Đệp bởi vì Thiên thủy tích trên cổ Hoa Thiên Cốt, hoàn toàn không thể ngăn trở.

“Sư phụ! Người cố gắng lên! Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt sợ run người, khóc đến mức họng khản đặc. Sư phụ nàng sao lại trọng thương thế này? Rốt cuộc là ai đã đã thương sư phụ?

Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ Bạch Từ Họa dậy, điều khiển Đoạn Niệm kiếm phá không bay đi.

Không biết hai người đã bay bao xa, nơi nơi đều là băng bạt ngàn không có điểm cuối, Hoa Thiên Cốt mất phương hướng hoàn toàn. Nhìn từng giọt, từng giọt máu rơi xuống trên áo mình, nàng đau không thở nổi. Không biết hai người đi được bao xa, Bạch Từ Họa đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Hoa Thiên Cốt vừa sảy chân, hai người liền lao từ sườn dốc phủ đầy tuyết xuống. Nàng chóng mặt lao đảo chạy qua ôm lấy Bạch Từ Họa, gắng sức truyền nội lực cho hắn.

“Sư phụ! Sư phụ! Người mau tỉnh lại đi!” Tay Hoa Thiên Cốt chạm vào gương mặt hắn, lạnh lẽo y như xác chết.

Bạch Từ Họa mơ màng ngửi thấy mùi máu, bất lấy tay Hoa Thiên Cốt bỏ vào trong miệng.

Hoa Thiên Cốt bùng tỉnh.

“Máu? Người muốn máu phải không?” Hoa Thiên Cốt đưa miệng vết thương đến bên môi Bạch Tử Họa, ra sức nắn mạnh, từng giọt máu chảy vào trong miệng hắn.

Bạch Tử Họa bỗng thấy cổ họng nóng lên, cơ thể khôi phục lại được chút cảm giác, cổ hết sức mở mắt thì thấy Hoa Thiên Cốt đang mừng rỡ nhìn mình.

“Tiểu Cốt?”

“Sư phụ! Sư phụ! Người gắng lên! Bây giờ con sẽ đưa người ra khỏi nơi này! Chúng ta về Trường Lưu Sơn! Về Tuyệt Tình điện!” Hoa Thiên Cốt cắn chặt răng, dùng hết sức đỡ Bạch Tử Họa dậy.

Bạch Tử Họa ngẩng đầu lên, thấy cả bầu trời phủ đầy gió tuyết. Thân hình bé nhỏ như thế làm cách nào mà đỡ được hắn?

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa gắng sức định đứng lên, không ngờ lại ngã đi.

Hoa Thiên Cốt in từng dấu chân bôn ba trên nền tuyết trắng, không có chân khí bảo vệ, đôi mày mái tóc nàng đều đông cứng, ngay cả trên lông mi cũng có một lớp băng dày.

“Sư phụ! Sư phụ! Người đừng ngủ! Chúng ta về Trường Lưu Sơn, rồi Tiểu Cốt sẽ làm thật nhiều món ngon cho người được không? Chúng ta sẽ ăn cơm chay La Hán lộ hội nhé? Nếu không thì chúng ta ăn cá sạo hấp, canh mướp đắng nấu chân vịt? À không, sư phụ ăn chay, chúng ta ăn chè hạt sen với đậu Phù Dung được không? Sư phụ! Sư phụ! Tiểu Cốt hứa với người! Tiểu Cốt sẽ không lười biếng nữa, ngày ngày ngủ sớm dậy sớm, chăm chỉ luyện kiếm, cố gắng tu hành, không gây phiền phức cho người, không làm sư bá tức giận. Sư phụ, lần trước người nói sẽ đưa con về nhà mà, người còn chưa thấy ngôi nhà gỗ nhỏ của Tiểu Cốt ra sao... Sư phụ, người nói gì với con đi, sau khi về con sẽ chăm chỉ học chơi cờ, rồi ngày nào cũng đánh với người. Còn nữa sư phụ, con lỡ tay làm vỡ chiếc nghiên mực thạch anh trong thư phòng mà người thích nhất rồi, sau đó con tới xin Mặc tiên làm chiếc y hệt thế đã lâu nhưng ông ấy vẫn chưa xong, người tỉnh lại thì đừng mắng con nhé...”

Hoa Thiên Cốt vừa lê bước nhọc nhằn vừa nức nở thì thào, nàng nghẹn ngào nhưng nước mắt mãi không thể rơi. Nàng không muốn, nàng không muốn thế giới yên tĩnh như thế này. Nàng sợ, rất sợ sư phụ cứ tiếp tục im lặng.

“Tiểu Cốt “Bạch Tử Họa yếu ớt mở mắt, rồi lại ho ra một ngụm máu: “Thà ta xuống, người...”

“Tiểu Cốt sẽ không bỏ lại sư phụ đâu!”

“Ta bảo người đi tìm tỷ tử của người, nàng đang giao đấu với Lam Vũ Lan Phong, có lẽ vẫn ở gần đây...”

Bạch Tử Họa dùng hết sức đẩy nàng ra, còn mình ngã ập xuống nền tuyết. Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ hắn dậy: “Sư phụ, người không sao chứ?” Bỗng nhớ ra gì đó, Hoa Thiên Cốt bèn rút kiếm cửa một nhát lên động mạch cổ tay, máu cuộn cuộn tuôn ra, nàng đem tất cả đút vào miệng Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa không còn sức đẩy, máu Hoa Thiên Cốt phả ra một mùi hương kỳ lạ, có thể tạm thời kìm chế độc tính trong người hắn.

“Ây da, cổ tình trồng hoa hoa không mọc, vô duyên cắm liễu liễu lên cây. Trùng hợp quá, lại gặp các người ở đây!”

Lam Vũ Lan Phong hiện ra trên một vách băng phía đối diện, trên đuôi có một vết thương vô cùng đáng sợ, giống như bị sét đánh, mơ hồ ngửi thấy mùi cháy khét.

“Nàng đâu?” Bạch Tử Họa nhìn chăm chăm vết thương trên đuôi Lam Vũ Lan Phong, trong lòng thất vọng, quả nhiên là vết thương do thiên phạt gây ra.

“Chết rồi. Cô ta định dẫn thiên phạt đến giết ta, không ngờ lại bị thiên phạt đánh chết.” Lam Vũ Lan Phong cười hi hi, cây đinh ba trong tay giơ lên muốn tấn công.

Hoa Thiên Cốt cảm Đoàn Niệm, chắn trước người Bạch Tử Họa, nhớ lại những chiêu thức sư phụ từng dạy cho mình, chỉ cần đường kiếm, không cần nội lực đã ngăn trở được Lam Vũ Lan Phong.

Vết thương trên người Hoa Thiên Cốt càng lúc càng nhiều, nàng sắp không chống đỡ nổi nữa. Lam Vũ Lan Phong quấy đuôi một cái, vô số mảnh băng phi thẳng về phía nàng. Nàng dùng kiếm đánh bay từng cái một, lão đảo lùi lại mấy bước. Bỗng một người từ đằng sau đỡ lấy nàng, nàng ngẩng đầu lên thấy gương mặt tái cắt không còn một giọt máu của Bạch Tử Họa. Hai người nhìn nhau, bỗng thấy thật nhẹ nhõm.

Một ánh sáng xanh xoẹt qua bầu trời

“Mẹ Cốt Đầu! Con tới cứu mẹ đây!” Đường Bảo tạo vòng an toàn trên người Hoa Thiên Cốt, một bức tường sáng lấp lánh hiện ra, bao bọc nàng và Bạch Tử Họa bên trong.

Không biết từ khi nào mười tên áo đen đeo mặt nạ đồng đã xuất hiện xung quanh, cực kì nổi bật giữa nền gió tuyết.

“Các người là ai?” Lam Vũ Lan Phong giật mình, xung quanh đây trập pháp bày bố dày đặc, bọn chúng vào bằng cách nào?

Cô gái áo xanh cầm đầu thân hình cao lớn, thần nhiên liếc nàng ta một cái.

“Lệnh của các chủ, tức tốc đưa hai người kia đi. Còn lại, giết.” Nói xong nàng ta vung tay, mười gã áo đen đằng sau lập tức dùng thân hình và bước chân quý dị của mình xông lên.

Lam Vũ Lan Phong định sử dụng nhiếp hồn thuật, đúng lúc niệm phép lại phát hiện ra mười kẻ này giống như người chết, không hề có chút suy nghĩ nào.

À biết gặp phải cường thủ, hơn nữa bản thân lại bị thương không nhẹ, đành phải chạy là thượng sách.

Cô gái áo xanh thấy à chuồn xuống băng, quát lớn: “Nào dễ trốn như thế, để ô Huyền Thiên lại cho ta!” Bàn chân to đập mạnh một cái, ngay lập tức mặt băng rung chuyển dữ dội. Nàng tiến lên mấy bước, bàn tay chọc thủng một lỗ trên nền băng, bóp cổ Lam Vũ Lan Phong lòi lên.

Lam Vũ Lan Phong bị bắt, liều mạng giãy dựa như cá mắc cạn, đuôi quẫy loạn trên không.

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói: “Ngươi muốn tự đưa hay là để ta moi tìm?”

Lam Vũ Lan Phong không ngừng cầu xin, lấy ô Huyền Thiên trong khư đỉnh, dùng hết sức ném mạnh ra phía xa.

Khi cô gái áo xanh bắt được vạc thì à đã chuồn theo đường băng. Không buồn đuổi theo, nàng bước đến bên Hoa Thiên Cốt, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao, nhưng sư phụ...”

Hoa Thiên Cốt đã nhìn nàng rất lâu, thấy quen quen, lúc này mới nhớ ra đây là cô gái phụ trách đón khách ở Dị Hủ các. Sao nàng ấy lại tới cứu mình? Nàng ấy nói là các chủ, nếu vậy chẳng lẽ là Dị Hủ Quân phái họ đến? Chắc đúng rồi, Đường Bảo vốn là linh trùng của Dị Hủ các, toán cứu binh này có lẽ do nó mời tới.

“Đa tạ tỷ tỷ đã tới cứu đúng lúc.”

Cô gái áo xanh thân nhiên liếc nàng: “Không cần cảm ơn, Dị Hủ các chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, đến một lúc nào đó sẽ tự đòi ngươi thù lao.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu lia lịa, nắm lấy tay nàng: “Xin tỷ tỷ cứu sư phụ của ta, cho dù phải trả giá thế nào ta cũng chịu!”

Nàng ta nhìn thoáng qua Bạch Từ Họa đã mê man, khẽ nhủ mảy.

Độc của người cá vốn không có thuốc giải.

***

Đến khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, nàng cực kì kinh ngạc vì bản thân đang nằm trong căn phòng của mình ở Tuyệt Tình điện. Chẳng lẽ tất cả là ảo giác ư?

“Sư phụ!” Nàng vừa ngồi dậy đã ngó nghiêng xung quanh.

“Thiên Cốt! Cậu tỉnh rồi!” Kinh Thủy bung một chén thuốc vào, kích động đến mức đánh rơi luôn chiếc chén trên tay, bỏ nhào vào nàng: “Cậu làm tớ sợ gần chết có biết không hả?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhéo mặt nàng: “Cậu... cậu thật sự là Kinh Thủy?”

“Đúng thế! Tớ là Kinh Thủy đây!” Kinh Thủy vội áp mặt lên tay nàng, hốc mắt ầng àng nước: “Cậu bị thương nặng, Tôn thượng phá lệ cho tớ lên Tuyệt Tình điện chăm sóc cậu.”

“Sư phụ! Sư phụ của tớ đâu? Người ở đâu?”

“Tớ cũng không biết, sau khi hai người về thì không thấy Tôn thượng đâu nữa, chắc là bế quan rồi. Người chỉ dặn tớ phải chăm sóc tốt cho cậu.”

“Sao có thể? Người bị thương nặng đến thế!”

“Cái gì? Tôn thượng bị thương? Đầu có? Trông người vẫn ổn mà, người chỉ bảo hai người đi ngăn cản yêu ma phá phong ấn Man hoang, tuy rằng đã thành công, còn đoạt về ô Huyền Thiên, nhưng cậu bị trọng thương, chân khí kiệt quệ.”

Họa Thiên Cốt ngậm ngẩn, tại sao sư phụ lại lừa bọn họ? Còn những người ở Dị Hủ các đâu rồi? Chẳng lẽ độc của sư phụ đã giải được?

“Đường Bảo đâu? Nó chạy đâu rồi?” Chẳng lẽ lâu lắm không gặp nên chạy bay tới chỗ Lạc Thập Nhất?

Kinh Thủy lắc đầu: “Từ khi các cậu về tớ chưa từng thấy nó.”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Không thấy Đường Bảo?! Thế bọn tớ về kiểu gì?”

“Lúc ấy cậu hôn mê bất tỉnh, Tôn thượng ôm cậu về rồi sai người gọi tớ lên chăm sóc vết thương cho cậu, từ đó tớ vẫn chưa gặp lại người.”

“Trông người thế nào? Không làm sao đúng không?”

“Chỉ có mặt hơi tái, còn đầu vẫn bình thường. Thiên Cốt, lần này đi có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Kinh Thủy lo lắng nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt bất an, rốt cuộc sư phụ đã giải được độc chưa? Chẳng lẽ Dị Hủ các trị khỏi cho sư phụ rồi bắt Đường Bảo đi làm thù lao cứu người? Không phải, không phải đâu!

“Tớ đi tìm sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt chạy ra ngoài, không để ý Kinh Thủy hét lên phía sau. Nàng chạy đến trước phòng Bạch Tử Họa, nhưng cũng không có cách nào vào được.

“Sư phụ!” Nàng lo lắng đứng bên ngoài gọi.

“Chuyện gì?” Giọng nói bình thản của Bạch Tử Họa truyền từ trong ra, tựa như chưa từng có biến cố.

Hoa Thiên Cốt bối rối: “Người... độc trong người...”

“Yên tâm, ta không sao. Ngươi đã khỏe chưa?”

“Thưa sư phụ, đệ tử đã không còn gì đáng ngại, nhưng người...” Loại độc đáng sợ như thế sao có thể nói không sao là không sao?

“Vậy quay về nghỉ ngơi cho tốt.”

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trước cửa không biết làm sao cho phải: “Sư phụ, sao chúng ta về được đây? Đường Bảo đâu rồi?”

“Đường Bảo ở Dị Hủ các, mấy ngày nữa sẽ về, ngươi đừng lo, ngoan ngoãn dưỡng thương. Chỉ còn hai tháng nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên rồi.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, sao lần này lại tham gia, chẳng phải năm năm qua đều không tham gia sao? Trận thua thảm hại trong Đại hội Kiếm Tiên trước kia nàng vẫn còn nhớ rõ như in.

“Dạ vâng, đệ tử nhất định không phụ lời người... Nhưng mà sư phụ, người vẫn chưa nói chuyện người trúng độc với sư bá và mọi người ạ? Còn có tỷ tỷ... nàng sẽ không sao chứ ạ?”

“Không cần, khỏi làm bọn họ lo lắng. Tỷ tỷ của ngươi không sao. Ngươi mau về đi, không có việc gì thì không cần tới.”

Do dự một lúc lâu, tuy không nở nhưng cũng không còn cách nào khác, Hoa Thiên Cốt đành phải khom người bái lui. Sư phụ sao lại biết rõ tỷ tỷ không sao nhỉ, người luôn quan tâm đến tỷ tỷ mà, có phải bọn họ đã gặp nhau sau đó không?

Trong khoảng thời gian này, Lạc Thập Nhất, Sóc Phong, Hủ Mộc Thanh Lưu có đến thăm vài lần, Thế tôn và Nho tôn gọi nàng đến hỏi chuyện, nàng đành phải giấu việc sư phụ bị trúng độc, chỉ nói người đang bế quan.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc biết rõ công lực của Bạch Tử Họa nên đương nhiên không tin người sẽ có chút thương tích nào.

Chỉ có điều Bạch Tử Họa đã bế quan hơn nửa tháng, Hoa Thiên Cốt có đưa đồ ăn hay thuốc thang gì người cũng không chịu dùng. Cuối cùng không nhận được, nàng quỳ gối thấp khẽ gọi.

“Sư phụ, người sao rồi? Con không thể vào nhìn người một chút được sao?”

“Không cần, ngươi về đi.” vẫn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Hoa Thiên Cốt không nghe, quỳ gối trước cửa phòng năn nỉ, nghĩ bụng người không cho con vào, con sẽ quỳ ở đây với người.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cửa vẫn mở, Bạch Tử Họa bước ra, vẫn không dính chút bụi như trước, nhưng gương mặt lại càng lạnh lùng hơn.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tiếng động nên mở mắt ra, ngẩng đầu thấy Bạch Tử Họa, thì mừng suýt khóc. Nàng vươn tay ra ôm lấy hai chân người.

“Sư phụ, con rất lo cho người...”

Bạch Tử Họa ngồi xuống, xoa đầu nàng, khẽ thở dài.

“Ta không sao, về đi.”

“Dạ” Hoa Thiên Cốt ra sức gạt đầu, đứng dậy kính cẩn đi phía sau hắn. Thật tốt quá, sư phụ quả thực không sao, cuối cùng nàng cũng yên tâm được rồi.

Nhưng chuyện này có vẻ không kết thúc đơn giản như thế, Đường Bảo vẫn chưa về, nàng cũng không thể liên lạc với nó. Hoa Thiên Cốt viết thư cho Đông Phương, hắn cũng không trả lời. Lạc Thập Nhất lo sắp diễn lên rồi, chỉ thiếu nước xông tới Dị Hủ các cướp Đường Bảo về. Sư phụ rất ít khi ăn

com với nàng, cũng không xuống Tuyệt Tình điện, phần lớn thời gian đều ở trong phòng.

Đại hội Kiếm Tiên tới gần, tất cả mọi người đều vội vàng chuẩn bị, cũng chăm chỉ luyện công hơn. Dù thế, Hoa Thiên Cốt vẫn không thể tĩnh tâm được, lúc nào cũng lo cho Bạch Tử Họa. Không hiểu sao người dường như cố ý tránh nàng, ngay cả vô tình cũng khó gặp.

Một đêm, nàng đang lần qua lần lại không ngủ được, bỗng thoáng nghe thấy tiếng chén trà vỡ. Hoa Thiên Cốt nghĩ mình nghe nhầm, nhưng tiếng đó truyền từ phòng sư phụ ra. Nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn chạy qua xem.

Hoa Thiên Cốt tới trước cửa phòng sư phụ, thấy bên trong tối đèn, lưỡng lự rất lâu vẫn không dám vào. Gần đây sư phụ cực kì nghiêm khắc với nàng, hơn nữa không thích nàng lúc nào cũng quấy rầy người.

Đứng ngoài cửa hồi lâu, thấy bên trong không có động tĩnh gì, Hoa Thiên Cốt, xoay người lặng lẽ rời đi. Nhưng được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng quét dọn vụn thủy tinh trên đất. Tiếng động tuy không lớn, nhưng trong ban đêm yên tĩnh trở nên cực kì rõ ràng. Hoa Thiên Cốt giật mình, đứng im. Một lát sau lại có tiếng ho khê, tiếng ho bị nén xuống cực nhỏ, chỉ chốc lát đã dứt nhưng khiến thần kinh nàng căng thẳng đến tận cùng.

Quay đầu chạy về phía phòng sư phụ, Hoa Thiên Cốt không nói gì đập tung cửa ra.

“Người...” Bạch Tử Họa thấy cửa đột nhiên bị mở toang, Hoa Thiên Cốt dờ dẩn đứng nhìn, ánh mắt tràn ngập sợ hãi và khủng hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lựa Chọn (2)

Mắt Bạch Tử Họa lóe sáng nhưng không có ý định rời khỏi người bên cạnh, trên môi còn dính máu, một ít chảy dọc từ khóe miệng, rơi xuống áo bào trắng như tuyết của hắn. Hồng Diệp khẽ thở dài, chuyện gì phải đến cũng đến, đôi môi mỏng tái nhợt không còn chút máu, dưới ánh trăng đôi mi dính sương sớm trong veo, phũ lên gương mặt trắng nhợt nhạt như sương khói khiến người ta nghi hoặc đây rốt cuộc là mộng ảo hay sự thật?

“Người hãy nghe ta nói... chuyện này không phải như ngươi nghĩ đâu...” Hồng Diệp khẽ đẩy Bạch Tử Họa ra, điểm huyệt ngũ trên người hắn rồi tiến lại gần cửa.

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, lắc đầu nguây nguây. Không phải là thật, không phải là thật, chuyện đó không thể là thật được. Một người luôn cao cao tại thượng như Tôn thượng sao có thể làm ra loại chuyện này được! Không, không thể tin được!

Hoa Thiên Cốt xoay người cười gió bay vút ra ngoài, nhưng Hồng Diệp sao có thể để nàng ta rời đi. Nếu nàng ta nói hết chuyện vừa nhìn thấy ra ngoài, nàng thì không sao, ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng còn Bạch Tử Họa thì sao?

Hồng Diệp bay vút lên trước điểm huyệt đạo của Hoa Thiên Cốt, về mặt cầu khẩn nhìn: “Lúc này là vì sư phụ ngươi trúng độc, mắt không chế, chuyện này không như ngươi tưởng tượng đâu.”

Lòng Hoa Thiên Cốt lạnh ngắt, sư phụ cao không thể với tới trong lòng nàng mấy ngày qua dĩ nhiên đều ở chung một chỗ với nàng ta. Người... sao người có thể làm thế... chẳng lẽ do bị thương quá nặng mà loạn trí sao? Còn có tỷ tỷ, sao nàng có thể nhân lúc sư phụ mất ý thức mà làm ra việc này? Dù người có hồ đồ thì nàng ta vẫn tỉnh táo mà?

“Đều là do ngươi! Là ngươi quyền rũ sư phụ, là ngươi làm hại thanh danh của người!”

Hồng Diệp mệt mỏi nhìn nàng ta: “Ta biết, tất cả đều là lỗi của ta. Coi như ta cầu xin ngươi, đừng nói chuyện này ra ngoài, ngươi cũng không muốn danh dự của sư phụ ngươi bị hủy đúng không?”

Hoa Thiên Cốt tức giận nhìn nàng:

“Uống cho ta luôn kính trọng ngươi, coi ngươi như tỷ tỷ. Người... không ngờ ngươi lại làm ra chuyện vô sỉ như thế, đợi đến lúc sư phụ tỉnh lại người nhất định không tha cho ngươi.”

Hồng Diệp nhắm mắt lại, vươn tay đánh một cái thật mạnh lên cổ Hoa Thiên Cốt, nàng ta lập tức hôn mê ngã xuống đất. Một khúc lụa trắng rơi ra từ trong người Hoa Thiên Cốt, đó vốn là bức tranh Bạch Tử Họa mà nàng ta vẽ năm ngoái, tuy chỉ là bóng lưng Bạch Tử Họa nhàn nhã đứng trên mòm Lộ Phong trông xuống Trường Lưu nhưng lại giống như thật. Nét vẽ tinh tế như vậy, tình cảm của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa chỉ sợ cũng không hề kém nàng.

Hồng Diệp nắm khúc lụa trong tay, nhìn thiếu nữ nằm trên đất trong lòng tràn đầy mặc cảm tội lỗi. Nàng đã cướp mất vị trí thuộc về Hoa Thiên Cốt không nói, còn cướp mất người nàng ta yêu sâu đậm. Nàng mới chính là tội đồ!

Hiện tại tình hình của Bạch Tử Họa không thể kéo dài, cũng chỉ có cách tập hợp thần khí như trong nguyên tác, phương pháp này ngoại trừ Lam Vũ Lan Phong, có lẽ Đông Phương Úc Khanh cũng biết. Nếu như lấy Hoa Thiên Cốt ra trao đổi với Đông Phương Úc Khanh, hẳn là sẽ nhận được sự trợ giúp của hắn. Có điều người này sâu không lường được, quỷ kế đa đoan, chuyện lần trước ở Lao Sơn còn chưa tính sổ chuyện hắn bắt mình, dù thế nào cũng phải phòng ngừa cẩn thận.

Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn ánh trăng đêm, cuối cùng vẫn quyết tâm. Thôi được rồi, nếu có tội tình gì thì hãy để một mình nàng gánh chịu vậy.

Nàng phát tay hóa ra một linh điệp, để nó bay về phía Dị Hủ các, mặt khác lại đưa Hoa Thiên Cốt về phòng, tạm thời để nàng ta chìm vào giấc ngủ sâu. Sau khi làm xong việc lại quay trở lại chỗ Bạch Tử Họa, quét dọn nốt những mảnh vỡ bên giường.

Bạch Tử Họa vẫn đang mê man, trên môi là vết máu đỏ tươi. Hồng Diệp cúi đầu nhìn hắn, vươn tay sờ gương mặt đẹp đến trong suốt mỗi khi có ánh trăng chiếu vào. Nàng lấy tay áo cẩn thận lau đi vết máu ở khóe miệng Bạch Tử Họa. Sinh mệnh của hắn, công lực của hắn, tiên khí của hắn xói mòn theo dòng máu áo ạt tuôn ra.

Hồng Diệp khẽ đắp lại chăn cho Bạch Tử Họa, mỉm cười, xoay người bước ra ngoài.

Hôm sau Bạch Tử Họa tỉnh dậy, thấy trên giường loang lổ vết máu thì biết ngay hôm qua độc lại phát tác phải uống máu nàng. Hắn có chút tự trách bản thân, xem ra không thể tiếp tục ở nơi này được nữa, bằng không một ngày nào đó có thể vô tình uy hiếp đến tính mạng của nàng.

Đêm tối Hồng Diệp bước vào phòng Bạch Tử Họa, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng hắn lạnh lùng vang lên.

“Ra ngoài!”

“Độc của chàng...”

“Ta không sao, ra ngoài đi!”

Hồng Diệp mặc kệ cứ bước vào, không ngờ một viên đạn bạc bắn tới, trúng ngay đầu gối khiến nàng không đề phòng bất ngờ quỵ sụp xuống. Bạch Tử Họa tiều tụy, hai mắt đỏ sẫm, một tay kéo nàng nhấc tới trước mặt mình. Đây là lần đầu tiên nàng thấy lửa giận thấp thoáng trong mắt hắn.

“Ta đã nói không sao rồi, tại sao nàng vẫn cố chấp?”

“Chàng đừng lừa ta, ta biết tình huống của chàng.”

Bạch Tử Họa không muốn gạt nàng nữa, khẽ lắc đầu: “Độc đã ngấm vào xương, vô phương cứu chữa.”

Nếu chỉ bị trúng độc thôi thì đã chẳng nói làm gì, đáng này sau khi bị hút vào trong ô Huyền Thiên, công lực đại giảm, độc đã dung hòa với từng tấc xương tủy của hắn. Hắn sẽ từ từ mất đi tiên thân, sau đó hóa thành tro bụi. Tất cả những gì hắn có thể làm là cố gắng khống chế bản thân không để độc điều khiển, sa vào ma đạo hơn nữa còn phải dùng hết sức để ngày đó đến chậm hơn.

Hồng Diệp nắm chặt tay Bạch Tử Họa ra sức lắc đầu, nhìn máu vương đầy sàn, bỗng nói: “Máu của ta có thể kiềm chế độc tính, bổ sung sinh cơ cho chàng. Chỉ cần có thời gian, chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách chữa khỏi cho chàng.”

Bạch Tử Họa nhói lòng nhìn nàng nhất thời không biết phải làm sao. Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn thông dong tự tại, mặc kệ sống chết, nhưng từ khi nào đã có thêm sự ràng buộc này? Đang bối rối, độc khí ăn mòn từ trong ra ngoài, hắn không thể kìm được ma tính.

Bạch Tử Họa uống máu nàng chưa đến năm giây thì buông ra ngay rồi lập tức điểm huyệt cầm máu cho nàng, sau đó đẩy nàng ra khỏi cửa. Hắn không quay đầu nhìn nàng lấy một cái mà đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại.

Hồng Diệp sờ sờ vết thương trên cổ, mệt mỏi dựa vào tường. Xem ra thời gian quả thật không còn nhiều nữa!

Đại hội Kiếm Tiên đã sắp đến gần, Hồng Diệp quyết định để Hoa Thiên Cốt tỉnh lại. Dù sao thì Hoa Thiên Cốt cũng là một đệ tử nổi bật, nếu biến mất quá lâu sẽ không khỏi khiến người sinh nghi. Cuối cùng hai người đạt thành nhận thức chung, cùng giấu tình huống của Bạch Tử Họa đối với người ngoài.

Nghê Mạn Thiên vẫn tới dòng suối nàng thường luyện kiếm. Sau khi từ Thái Bạch Sơn về, nàng ta càng chăm chỉ luyện công, vì sự nổi bật của Hoa Thiên Cốt mà ghen tị sắp phát điên.

Rốt cuộc con nhóc đó có gì tốt mà được nhiều người giúp đỡ như thế, nào là thư sinh thần bí, quân chủ ma giới, lại còn Đế vương nhân gian. Chẳng qua chỉ là một con nhóc miệng hôi sữa còn chưa cao đến ngực nàng!

Nghê Mạn Thiên biết hiện giờ không phải mình chỉ kém Hoa Thiên Cốt một hai chiêu nữa, chắc chắn không thể may mắn chiến như lần trước, nên nàng ta càng phải cố hết sức luyện công.

Tại sao? Tại sao lại thế? Rõ ràng thua trong tay nàng mà được trở thành đồ đệ của Tôn thượng! Tại sao con nhóc đó mỗi năm càng lợi hại hơn? Nghê Mạn Thiên nàng thật sự kém nó nhiều như thế sao?!

Nghê Mạn Thiên khua kiếm chém lung tung, bọt nước văng khắp nơi. Đột nhiên nàng thấy một tấm lụa bay từ trên trời xuống, duỗi tay ra hút nó vào,

nhìn một lượt.

“Đây không phải là Tôn thượng sao?”

Nghê Mạn Thiên từ nhỏ đã tinh thông thi họa âm luật, đương nhiên giỏi hơn Hoa Thiên Cốt mới chấp chữ học rất nhiều. Nét vẽ này ẩn chứa tình cảm sâu đậm, thật tức cười. Sau đó nàng ta nhìn kĩ thêm lượt nữa, giật mình phát hiện một góc vải bị nhiễm máu thêu chữ “Hoa”.

Một lát sau, tiếng cười quỳnh rũ động lòng người bật ra, ngay cả chim muông cũng phải sợ hãi.

Nghê Mạn Thiên không về Tham Lam điện mà đi thẳng tới Tuyết Tinh điện, còn Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy lòng nóng như lửa đốt vội vàng tìm tấm lụa kia.

“Tiểu sư thúc, người đang tìm gì thế?” Nghê Mạn Thiên đứng trên cây nhìn nàng cười.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng: “Sao ngươi lại ở đây? Ai cho phép ngươi lên Tuyết Tinh điện?!”

“Ôi, con chỉ có lòng tốt vội vàng tới trả mấy thứ cho tiểu sư thúc thôi mà! Sư thúc đang tìm cái này đúng không?”

Nghê Mạn Thiên hươ hươ tấm lụa trên trời.

Hoa Thiên Cốt vừa thấy sắc mặt lập tức thay đổi.

“Trả lại cho ta!”

Nàng bay người lên cướp, Nghê Mạn Thiên lại nhẹ nhàng trốn qua.

“Tiểu sư thúc, sao người dữ dằn thế, con đâu có nói là không trả cho người?”

Răng Hoa Thiên Cốt khẽ run: “Ngươi muốn gì?”

“Ta chẳng muốn gì cả! Chỉ không ngờ Trường Lưu Sơn có đệ tử thói nát như ngươi!”

Đôi mày liễu của Nghê Mạn Thiên đột nhiên dựng thẳng lên, đánh giọng: “Hoa Thiên Cốt! Ngươi thật to gan! Tôn thượng là người mà ngươi có thể tùy tiện thích sao? Quả là đại nghịch bất đạo!”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy “ầm” một tiếng, đầu óc nháy mắt đã trống rỗng.

Bao năm qua, nàng vẫn nhớ như in lời cha: Kẻ vô dụng là vì sa đọa, kẻ buồn phiền vì chưa thỏa mãn.

Đi theo Bạch Tử Họa đã gần sáu năm, từ giây phút bước chân vào Trường Lưu tiên sơn, nàng như bước vào lâu đài thủy tinh đẹp nhất thế gian, sắc tới mộng mị, yêu ma quỷ quái bao năm qua vẫn quần quanh nàng đều bị ngăn ngoài cửa. Bắt đầu từ đó, cuộc sống của nàng không còn ưu sầu nữa.

Bạn bè là mưa của nàng, còn sư phụ, người là mặt trời của nàng.

Nàng cố gắng vì sự kì vọng của người, nàng mỉm cười vì sự dõi theo của người.

Sư phụ là tất cả trọng tâm và phương hướng của cuộc đời nàng.

Ngày ngày trôi qua quá đơn giản và hạnh phúc, nửa đêm bừng tỉnh, nàng vẫn thường nghĩ rằng mình đang mơ.

Khi một người hạnh phúc tới cùng là lúc nỗi sợ hãi mất đi tất cả bắt đầu hiện hữu.

Mà nỗi sợ của nàng, bắt đầu từ lúc nàng nhận ra tình cảm khó hiểu của bản thân đối với sư phụ.

Mọi chuyện vẫn chỉ là mơ hồ, nhưng trí tuệ và sự nhạy cảm của nàng khiến nàng lập tức ý thức được hậu quả của chuyện này, xúc cảm ngây ngô non nớt chưa kịp thành hình đã bị nàng bóp chết từ trong trứng nước. Từ trong tiềm thức, nàng tự ức chế quá trình sinh trưởng của bản thân, thầm mong mãi mãi được ở bên sư phụ, làm một đứa bé non nớt không hiểu sự đời.

Nhưng thật không ngờ, sớm chiều chung đụng, tình cảm đó đã ăn sâu bén rễ trong nàng.

Có điều nàng vẫn không muốn gì hơn, chỉ cố gắng duy trì hiện trạng, chôn tình cảm ấy sâu tận đáy lòng. Cứ sống cuộc đời vô tư lự như thế, Hoa Thiên Cốt nàng sẽ vĩnh viễn không biết tình yêu là gì, cũng không bằng lòng để bản thân biết người nàng yêu là ai!

Nhưng sự xuất hiện của Hồng Diệp bên cạnh Bạch Tử Họa lại hết lần này đến lần khác kích thích nàng, giây phút tận mắt chứng kiến hai người bọn họ bên nhau, thế giới nàng cố gắng duy trì cũng bắt đầu từ từ sụp xuống.

Nhiều năm ở bên người, sao nàng có thể không biết tính tình Bạch Tử Họa? Nếu để người biết tâm tư đen tối này của nàng, hậu quả thật không thể lường được.

Nhưng Nghê Mạn Thiên có chứng cứ trong tay đủ để công khai lên án chuyện khó xử của nàng. Hoa Thiên Cốt dường như nghe thấy tiếng tòa lâu đài thủy tinh mình sống vui vẻ bao năm qua đổ ập xuống, từng mảnh vỡ hóa thành bọt nước. Sự yêu thương của sư phụ, gương mặt tươi cười của bạn bè, từng thứ từng thứ lần lượt biến mất. Nàng từ nay về sau biết phải đối mặt với bão táp thế nào đây?

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, đột nhiên nhớ tới Đông Phương Úc Khanh lúc ở cùng nàng, thấy nàng không chịu lớn, đã buông một lời như thấu hiểu mọi chuyện.

Không ai có thể cả đòi làm một đứa trẻ.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nàng biết nàng sai rồi, nàng không nên yêu người, nhưng khoảnh khắc con tim rung động ấy nàng nào có thể nắm trong tay?

Nàng chỉ cố gắng che giấu, cố gắng vớt vát thôi. Nếu thật sự có thể làm một đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành thì thật tốt biết bao.

Nàng không cần gì, chỉ xin mọi thứ đừng thay đổi.

Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên, cảm xúc dần bình phục, không còn bối rối nữa.

“Ngươi muốn gì?” Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét, dáng người gầy yếu như một chiếc lá rơi trong gió.

Nghê Mạn Thiên ngửa đầu lên trời cười vang, không ngờ Hoa Thiên Cốt dễ dàng thỏa hiệp như thế, nhưng thấy nàng vẫn bình tĩnh khi bị nắm thóp thì lại càng tức giận.

“Này, tiểu sư thúc, người chẳng có thành ý gì cả, Nghê Mạn Thiên này chẳng lẽ là loại hay bắt nạt người khác sao? Con chỉ không quen trước mặt con mà người lại kiêu ngạo khoe mẽ như thế thôi! Ma Nghiêm, Thế tôn mà biết chuyện này thì hẳn sẽ trục xuất người ra khỏi Trường Lưu Sơn luôn ấy nhỉ? Có điều không hiểu Tôn thượng mà biết đệ từ người yêu mến lại có tâm tư này thì sẽ sao đây?”

Lòng Hoa Thiên Cốt nhói đau, nghẹn ngào nói không nên lời, trên trán từng giọt mồ hôi bắt đầu chảy xuống.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Nghê Mạn Thiên oán hận nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp cực kì dữ tợn: “Là ngươi nợ ta, Hoa Thiên Cốt! Ta muốn ngươi quỳ xuống đất cầu xin!”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, nhìn thẳng vào Nghê Mạn Thiên, quỳ xuống.

“Ta xin ngươi.”

Nghê Mạn Thiên đỡ đầu cả người, nhú mày nhìn nàng, sau đó lại phát ra một tiếng cười lạnh lạnh, vừa chói tai lại vừa đáng sợ.

“Xin ta cái gì?”

Khóe miệng Hoa Thiên Cốt run nhè nhẹ: “Xin ngươi đừng nói cho sư phụ của ta...”

Nghê Mạn Thiên đi vòng ra phía sau, đá luôn một phát vào lưng nàng: “Chẳng phải ngươi thường khí phách lắm sao? Không ngờ cũng có ngày phải cầu xin ta đúng không?”

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt kiên định, không hề lay chuyển.

Nghê Mạn Thiên hận ánh mắt này của nàng muốn chết, rõ ràng đã quỳ trước mặt nàng ta rồi mà còn cứng cỏi ngạo mạn như thế.

“Hoa Thiên Cốt!” Nghê Mạn Thiên tiến lên hai bước giật mạnh tóc nàng, “Trước kia ngươi liều mạng tranh làm đồ đệ của Tôn thượng với ta là vì lỡ thích người rồi đúng không?”

Nếu không phải nàng ta tranh! Nếu không phải nàng ta tranh với nàng thì giờ này đệ tử chương môn phải là nàng mới đúng!

Nếu vậy quan hệ sư huynh sư muội giữa nàng và Lạc Thập Nhất tương xứng biết bao, ở bên nhau sẽ là điều đương nhiên, được mọi người chúc phúc. Chỉ vì nàng ta chen ngang mà giờ nàng và Lạc Thập Nhất trở thành thầy trò.

Trước kia nàng còn nhỏ, mới yêu nên cái gì cũng không biết, thậm chí thích chàng thì có thể sớm tối bên nhau đã là tốt rồi, không ngờ quan hệ thầy trò này lại thành trở ngại lớn nhất. Giờ nàng đã biết trước kia mình phạm sai lầm lớn đến mức nào, nhưng mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa rồi. Mỗi lần nhìn Hoa Thiên Cốt, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc Thanh Lưu, Sóc Phong và Khinh Thủy uống rượu vui đùa, nàng đều ghen tị đến phát điên. Đặc biệt là con sâu chết tiết kia, dựa vào cái gì mà Lạc Thập Nhất lại đối xử với nó tốt như thế!

“Nếu, nếu ngươi và con sâu chết tiết kia chưa bao giờ xuất hiện...” Tay Nghê Mạn Thiên bóp lấy cổ Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm thông nhìn nàng, Nghê Mạn Thiên buông tay ra lui về phía sau hai bước, ngửa mặt lên trời cười sặc sụa.

Rốt cuộc là ai đáng thương hơn ai? Nàng từng cho rằng mình đã đáng thương, lại không ngờ Hoa Thiên Cốt còn hơn thế. Tuy cùng là thầy trò, nhưng Lạc Thập Nhất và Tôn thượng khác nhau hoàn toàn, chắc chắn Hoa Thiên Cốt còn tuyệt vọng hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

“Muốn ta trả mảnh vải này cho ngươi thì cũng được thôi, Đại hội Kiếm Tiên sắp đến rồi, ta muốn ngươi ngoan ngoãn thua ta.”

“Ta đồng ý.” Giọng Hoa Thiên Cốt lạnh tanh, nàng vẫn quỳ dưới đất không hề nhúc nhích.

Nghê Mạn Thiên vừa lòng gật đầu, tới gần nàng cười quyền rũ: “Nhớ đấy, từ nay về sau, ngươi không phải tiểu sư thúc gì nữa, mà là con chó của ta!”

Hoa Thiên Cốt giận dữ, bỏ một chương qua, Nghê Mạn Thiên cười tươi như hoa không thèm trốn tránh. Đến giây cuối cùng chương kia dừng lại trên không.

Nghê Mạn Thiên hươ hươ mảnh lụa trong tay, ngửa mặt lên trời cười to rồi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt tức đến run người, trở tay đánh vào bãi cỏ, cả mặt đất đều rung chuyển.

Có lẽ tất cả đều là ý trời...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lựa Chọn (3)

Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng vùi mặt vào giữa hai chân, cuộn tròn lại lúi vào trong góc. Căn phòng tối đen như mực mà không thắp đèn. Lúc này nàng thật muốn có Đường Bảo ở bên cạnh biết bao.

Vỗ mặt mình, Hoa Thiên Cốt cố gắng tự nói với bản thân phải mạnh mẽ lên.

Nàng đứng dậy, chạy bình bịch đến phòng sư phụ.

“Sư phụ.” Nàng khẽ gọi, không đợi trả lời đã đẩy cửa vào.

Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa trên ghế, mặt cắt không còn giọt máu, tựa như một pho tượng băng hoàn mỹ. Hồng Diệp gần đây không thường xuyên ở cạnh Bạch Tử Họa, lúc nào cũng thần thần bí bí, dường như rất khuya mới đến. Tuy rằng vô cùng chua xót nhưng nàng cũng phải thừa nhận, nếu không có nàng ta, chỉ sợ sư phụ cũng không duy trì được lâu như vậy.

“Sư phụ, người đỡ chưa ạ?” Hoa Thiên Cốt trong lòng cực kì khó chịu, sư phụ luôn siêu phàm xuất trần lại biến thành thế này.

“Đỡ hơn nhiều rồi...” Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng “Kiếm Tiên đại hội ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Không được lười biếng khi không có sư phụ ở bên đốc thúc.”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy cực kì căng thẳng, mắt tự nhiên cúi đầu.

“Đệ tử vẫn nghe lời sư phụ chăm chỉ luyện kiếm. Sư phụ, người bị trúng độc nặng thế mà vẫn tham dự đại hội sao? Nhất định sẽ bị sư bá sư thúc phát hiện. Chẳng bằng người đừng giấu bọn họ nữa, mọi người cùng nghĩ cách.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Chương môn nhất định phải tham dự, nếu tin ta trúng độc truyền ra ngoài, Tiên giới nhất định đại loạn. Loại độc này không có thuốc nào chữa được, sư bá sư thúc ngươi có biết cũng chỉ phí công lo lắng thôi.”

“Nhưng Lam Vũ Lan Phong sẽ nói chuyện này cho Xuân Thu Bất Bại.”

“Không đâu, người Dị Hủ các đã khiến ả không thể nói ra được, bằng không sao ta dễ dàng thả ả đi như thế.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu cáo lui.

Ngày khai mạc Đại hội Kiếm Tiên chẳng mấy chốc đã tới, sáng sớm Hoa Thiên Cốt đã chờ trước cửa phòng Bạch Tử Họa.

“Tiểu Cốt, vào đi.”

“Dạ vâng, sư phụ.” Hoa Thiên Cốt bước vào, vác hai tròng mắt cú đen ngòm, hậu quả sau một đêm không ngủ được.

Nàng thấy Bạch Tử Họa vẫn để mái tóc buông dài như trước bèn đi đến phía sau người cảm lược lên.

“Sư phụ, để con vấn!”

Bạch Tử Họa gật đầu.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt nâng mái tóc dài của hấn lên, mái tóc ấy vẫn mềm mại như trước, không cần chải, nhưng một lát sau nàng đã vấn được một búi tóc đơn giản mà đẹp.

Bạch Tử Họa nhìn trong gương, chợt nhớ tới lần đầu tiên nàng vụng về búi tóc cho mình, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Chúng ta đi thôi!”

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt đi đến trước mặt “Người sẽ không sao chứ? Có cần con gọi tỷ tỷ đến đây không? Nàng có lẽ đã đến cùng chương môn các phái rồi.”

“Không cần đâu Tiểu Cốt, độc còn lâu mới phát tác.”

“Con sợ sư phụ không chịu được, rồi bị sư bá sư thúc phát hiện.”

Bạch Tử Họa xoa đầu nàng, chậm rãi đi ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nếu người biết tâm tư của nàng, e sẽ chẳng bao giờ đối xử với nàng như một đứa trẻ, quan tâm, trân trọng không chút kiêu dè nữa. Bởi vì trong lòng người chỉ có nàng ta thôi, bao nhiêu năm qua vẫn là như vậy, ngay cả Tử Huân Thiên Hạ không phải cũng bị người cự tuyệt sao?

Nàng không muốn bị sư phụ ghét, thế nên dù có chết, nàng cũng không thể để cho người biết!

Đại hội Kiếm Tiên tiến hành thuận lợi. Trên đài cao Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh Bạch Tử Họa, thấy Nghê Mạn Thiên đắc ý ngẩng đầu cười với nàng, trong lòng như có hàng vạn con kiến giằng xé.

Năm nay số người dự thi đông hơn năm trước rất nhiều, tỉ thí vô cùng ác liệt, nhưng Hoa Thiên Cốt lại không còn lòng dạ nào xem trận đấu.

Lạc Thập Nhất đã có đệ tử nên không thể tham gia thi đấu, thế nên đương nhiên bốn người đứng đầu nhóm đã bãi sư là Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong và Vân Đoan.

Hoa Thiên Cốt vốn định nếu đấu với Sóc Phong trước thì sẽ chịu thua trong tay cậu ta, ít ra còn tốt hơn việc thua Nghê Mạn Thiên.

Tiếc rằng trời không chiều lòng người, đối thủ của Sóc Phong là Vân Đoan, đối thủ của nàng là Nghê Mạn Thiên.

Vừa phải thua lại vừa phải tỏ ra mình không cố tình, đối với một người mạnh hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều như nàng, quả thực là một vấn đề khó.

Năm nay phạm vi của mấy trận đấu cuối mở rộng hơn rất nhiều. Có thể lên núi xuống biển, lên trời xuống đất.

Nghê Mạn Thiên đứng ở giữa không trung, tay cầm song kiếm, hai người đối diện nhau mà mỗi người mang một nỗi niềm riêng. Đoạn Niệm kiếm của Hoa Thiên Cốt không hề được tuốt khỏi vỏ, nàng không muốn si nhục thanh bội kiếm sư phụ tặng trong một trận đấu như thế này.

Ngươi tới ta lui, quyền cước đấu đá, dù nàng đã không còn là Hoa Thiên Cốt năm xưa nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh phải thất bại.

Hồng Diệp rất nhanh đã nhận ra dường như Hoa Thiên Cốt đang băn khoăn điều gì đó, dựa vào pháp lực hiện giờ của nàng cần gì phải giằng co với Nghê Mạn Thiên lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt tủi thân không cam lòng, liếc nhìn Bạch Tử Họa. Nàng biết hấn muốn thấy thành quả tu luyện bao lâu nay của mình, nhưng nàng lại khiến hấn phải thất vọng.

Hai người càng đánh càng dữ dội, cũng bay ngày càng cao. Kiếm của Nghê Mạn Thiên phóng ra một sợi dây lớn, buộc chặt Hoa Thiên Cốt, sau đó lại bao lấy hai người vào trong, tạo thành một quả cầu cực lớn, che khuất tầm mắt mọi người.

“Nhận thua đi chứ?” Nghê Mạn Thiên cười quyến rũ, đã có vết xe đổ của Bích Lạc kiếm trước kia, tay phải Nghê Mạn Thiên biến ra một khối băng sắc nhọn. Nàng ngăn người không hề né, mặc cho khối băng đâm xuyên qua bụng. Hoa Thiên Cốt chưa chết, quả thật giống lần trước như đúc!

Nghê Mạn Thiên cười sung sướng, nào có thể bỏ qua cơ hội này, nàng ta vươn tay qua đánh mấy chương lên người Hoa Thiên Cốt, lập tức cắt đứt mấy sợi gân mạch của nàng.

Thấy Hoa Thiên Cốt không rên lên tiếng nào, cắn răng chịu đựng, lửa giận trong Nghê Mạn Thiên lại bùng lên.

“Thật không ngờ tình cảm của ngươi dành cho Tôn thượng lại sâu nặng đến thế, ta cảm động chết mất...” Nghê Mạn Thiên dùng một ngữ truyền âm, nói xong lại phóng một khối băng ra.

“Đúng là một con chó ngoan, lâu rồi chưa có ai khiến ta vui đến vậy. Ngươi thử nói xem sau này ta nên bắt ngươi làm gì bây giờ? Con sâu khôn kiếp suốt ngày quần lầy sư phụ ta kia, ta nên làm gì nó nhỉ?”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thì như bưng tỉnh, ngẩng đầu lên căm tức nhìn nàng ta.

Nghê Mạn Thiên thấy ánh mắt sắc nhọn của nàng mà giật mình, tức giận phóng mũi băng thứ ba đâm xuyên qua bụng nàng, không ngờ lại bị Hoa Thiên Cốt đập tan trong chớp lát.

Nghê Mạn Thiên thoáng sợ hãi: “Đừng quên, nhược điểm của ngươi vẫn nằm trong tay ta!”

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm ấy nhìn xoáy vào nàng ta, không nói gì.

Nàng, từ trước tới nay chưa từng muốn làm tổn thương người khác.

Nơi này cao như thế, lại có lớp màng chắn, người bên dưới không thể nhìn thấy được, cho dù Nghê Mạn Thiên chết thì nàng cũng có thể ngụy trang thành phút lơ tay khi giao đấu. Dù có bị phạt, nàng cũng chịu, chỉ cần có thể trừ được nàng ta, nếu không sau này mãi mãi sẽ phải chịu sự uy hiếp. Nàng hiểu rất rõ con người Nghê Mạn Thiên...

Trong mắt Hoa Thiên Cốt đột nhiên hiện lên sát khí cuộn cuộn vờn tay định moi tìm phổi của Nghê Mạn Thiên, nhân tiện hủy khư đỉnh của nàng ta luôn.

Đó là bí mật lớn nhất của nàng, không kẻ nào được biết.

Nhưng đúng giây phút nàng ra tay, một luồng ánh sáng từ phía xa phá vỡ lớp màng chắn đánh ập vào, dồn một cú thật mạnh lên ngực Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt phụt một ngụm máu to, ngã thẳng từ trên trời xuống, rất lâu sau cũng không đứng dậy được.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, một bóng trắng bay đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên: “Sư phụ...”

Một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, Hoa Thiên Cốt bay xa mấy trượng, lại nôn ra một búng máu.

“Sư phụ...” Nàng cố hết sức bò dậy, sợ hãi quỳ trên mặt đất, người lạnh run, không dám ngẩng đầu lên.

Mấy nghìn người đứng đó đều tròn tròn mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Kỳ lạ hơn là chưa bao giờ thấy Bạch Tử Họa tức giận đến vậy, còn đánh đồ đệ của mình trước mặt tất cả mọi người.

Lưng Nghê Mạn Thiên chảy đầy mồ hôi lạnh, chân khẽ run. Nàng cũng không hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết nếu Tôn thượng không ra tay kịp thời, thì mình suýt nữa đã chết trong tay Hoa Thiên Cốt rồi.

Bạch Tử Họa nhìn đồ nhi quý dưới đất đang sợ run người môi không còn chút máu, mặt xanh mét, trong mắt đều là lửa giận không kìm chế được.

Hắn vung tay áo, xoay người cười gió bay thẳng về Tuyệt Tình điện.

Mặt Hoa Thiên Cốt chà mấy chốc đã sưng phù, khóe miệng còn vương tơ máu, đôi mắt trống rỗng, hoàn toàn không biết gì nữa. Kinh Thủy cuồng quát lao lên lay mạnh nàng, nàng lại ngơ ngác không có một phản ứng nào.

“Sư phụ...” Đột nhiên Hoa Thiên Cốt bưng tỉnh, không nghe lời khuyên ngăn của mọi người, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Nghê Mạn Thiên không kìm được sung sướng nhìn bóng nàng rời đi, thế này chắc chắn nàng ta sẽ là người vô địch. Khiến Tôn thượng giận đến mức này, Hoa Thiên Cốt phải chịu kết cục như thế cũng đáng.

Nhưng nàng ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thâm tâm vẫn khiếp đảm. Ánh mắt vừa rời của Hoa Thiên Cốt thật sự quá đáng sợ.

“Sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi...”

Nàng quỳ trước cửa phòng Bạch Tử Họa, vừa điên loạn ra sức đập đầu, vừa nhận sai. Vì đập mạnh lên nền đất lạnh như băng, chà mấy chốc trán Hoa Thiên Cốt đã rớm máu, hơn nữa bụng còn bị băng xuyên qua, mặt đất chảy đầy máu nàng.

Bạch Tử Họa ngồi trong phòng, cảm xúc và nội lực không kìm chế được bốc lên ngàn ngút. Hắn nâng chung trà, cố hết sức không để mình run rẩy. Nhưng trà còn chưa đến miệng, chén đã bị hắn bóp vỡ.

Đồ đệ ngoan mà Bạch Tử Họa hần dạy đây sao! Chỉ là một Đại hội Kiếm Tiên nho nhỏ mà cũng có thể không từ thủ đoạn để chiến thắng, động sát khí với huynh đệ đồng môn, xuống tay độc ác tàn nhẫn.

Không ngờ bao năm bồi dưỡng, yêu thương của hắn lại dạy ra một nghiệp chương!

Trăm năm qua hắn chưa từng mất khống chế như thế, xem ra độc ăn mòn càng ngày càng nghiêm trọng, có lẽ hắn sắp mất tiên thân rồi.

Không gian sau lưng Bạch Tử Họa hơi vẩn vơ, bóng dáng của Hồng Diệp chậm rãi hiện ra.

“Chàng đừng giận Tiểu Cốt, có lẽ... nàng có nỗi khổ riêng.”

“Nỗi khổ riêng? Nàng cũng đừng nói thay cho nó. Hiện tại nó mới tu hành được bao lâu, không ngờ lại nảy sinh lòng dạ độc ác, nếu sau này nó đồ sát sinh linh chẳng bằng để ta tự tay giết nó.”

Tiểu Cốt nhận tất cả chân truyền của hắn, nếu như một thời gian nữa hắn chết thì ai có thể ngăn được đây?

Nghĩ vậy tay hắn bắt đầu phát run, lòng bàn tay bồng rát. Vừa nảy giáng cái tát kia, bản thân hắn nào có dễ chịu?

Hoa Thiên Cốt quỳ bên ngoài khóc lóc cầu xin đến điên dại, Bạch Tử Họa lại vẫn lạnh lùng ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Ngoài trời gió mưa gào thét, mây đen cuộn cuộn, chỉ chốc lát sau mưa đã trở nên tầm tã. Hoa Thiên Cốt gọi đến khăn cả họng, cơ thể gầy yếu có thể ngã xuống bất cứ lúc nào trong cơn giông, nhưng nàng vẫn liên tục dập đầu, chỉ có điều tốc độ càng lúc càng chậm.

Mưa to một ngày một đêm, nàng cũng dập đầu trước cửa một ngày một đêm. Có vài lần ngất trong màn mưa, sau khi tỉnh lại tiếp tục dập đầu, chỉ mong sự phụ có thể tha thứ cho mình.

Máu theo dòng nước mưa chảy loang lổ khắp sân, cây hoa đào bất bại ngàn năm trong một đêm đã hoàn toàn chết héo.

Mãi cho đến khi Sênh Tiêu Mặc lên Tuyệt Tình điện tìm Bạch Tử Họa, thấy Hoa Thiên Cốt hôn mê trong màn mưa thì vội vàng đưa nàng vào phòng, nhưng cánh cửa kia vẫn không hề mở ra.

Chiếc tiêu bạc xoay vòng vòng trên ngón tay Sênh Tiêu Mặc, hắn lười biếng lại không thèm kiêng nể đẩy thẳng cửa vào, trông thấy chương môn Mao Sơn đứng cạnh sư huynh nhà mình, áo trắng như tuyết cũng có chút giật mình.

“Sao thế, bị thương à?” Tuy Bạch Tử Họa giấu rất kỹ, nhưng lúc ra tay cứu Nghê Mạn Thiên vẫn để lộ dấu vết. Dù người khác nhìn không ra thì cũng đâu qua nổi mắt hắn được.

Bạch Tử Họa gật đầu: “Đừng nói với sư huynh vội.”

“Không đáng lo chứ?”

Bạch Tử Họa im lặng, Sênh Tiêu Mặc nhăn mày.

“Là gì?”

“Độc của Lam Vũ Lan Phong.”

“Cái này dường như cũng không nghiêm trọng lắm mà.” Sênh Tiêu Mặc liếc mắt nhìn Hồng Diệp đứng bên cạnh.

“Cộng với âm phong của ô Huyền Thiên ngươi nói nghiêm trọng không?” Hồng Diệp trầm mặc nảy giờ lại mở miệng.

Sênh Tiêu Mặc khề thờ dài: “Huynh mau thu xếp chuyện truyền chức chương môn đi, có di ngôn gì thì sau này nói cho đệ biết.”

Nói xong hắn bèn đứng dậy rời đi, nhưng trên mặt lại không có chút lo lắng đau buồn nào.

Mãi cho đến khi đi tới cửa, Bạch Tử Họa mới tỏ vẻ không quan tâm, hồ hững hờ: “Đệ đưa Tiểu Cốt đi đâu rồi?”

Sênh Tiêu Mặc nở một nụ cười trên choker, lẩm bẩm: “Đệ sợ nếu nàng cứ dập đầu ở đây thì cả Tuyệt Tình điện sẽ bị nhuộm máu mất, làm hỏng hết đồng hoa cô quý hiếm kia thì tiếc quá. Thế nên đệ tiện tay kéo Hoa Thiên Cốt vào phòng băng rồi, máu đông lại sẽ không chảy được nữa, cũng đỡ ngứa mắt huynh.”

Ngón tay Bạch Tử Họa khẽ động đậy, không nói gì.

Sênh Tiêu Mặc quay đầu lại nhìn Bạch Tử Họa: “Trước kia sư phụ luôn nói trong ba huynh đệ chúng ta, thoát nhìn thì huynh là người dửng dưng lạnh lùng nhất, nhưng thật ra lại là kẻ cố chấp nhất, nguyên tắc nhất, xem ra không sai chút nào.”

Đi được vài bước hắn bỗng nghĩ ra điều gì bèn quay lại nói: “Những ngày này làm phiền Hồng Diệp cô nương, chuyện của các người ta sẽ giữ kín.”

“Chuyện của ta không cần người quan tâm.” Bạch Tử Họa lạnh lùng đáp.

Sênh Tiêu Mặc nhún vai, khước mắt tràn đầy ý cười bước đi.

Sênh Tiêu Mặc vừa mới bước một chân khỏi Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa đã chạy đến phòng băng.

Nước mưa và máu đông cứng lại trên người Hoa Thiên Cốt, mặt nàng tái nhợt, môi tím đen, thoi thóp nằm trên nền đất lạnh.

Lòng Bạch Tử Họa thấp thoáng lửa giận, tên Sênh Tiều Mặc này bao năm qua đều theo sau gây phiền phức cho hắn, cái gì cũng muốn lôi ra đùa.

“Tiều Cốt giao cho ta, chàng đi nghỉ ngơi đi.” Hồng Diệp theo sau nhìn tình trạng của Hoa Thiên Cốt hơi nhũn mảy. Sênh Tiều Mặc lần này cũng đùa hơi quá rồi.

“Đành làm phiền nàng vậy.”

“Giữa chúng ta mà phải khách sáo như vậy sao?” Hồng Diệp cười nhẹ, như đóa tuyết liên nở rộ, xinh đẹp cao quý. Kì thực Bạch Tử Họa chính là người ngoài lạnh trong nóng điển hình, bao năm sống bên nhau, sao hắn lại không hiểu đồ đệ của mình. Nhưng bởi vì đặt kỳ vọng quá cao, cho nên mới càng khiến hắn không thể chấp nhận. Cái đó chính là thương cho rơi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Bạch Tử Họa vốn không phải là người tin vào số mệnh, thế nên trước kia mới nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử. Mấy năm gần đây, không phải hắn tin vào năng lực chỉ dạy của mình, mà là tin chính đứa bé ấy. Đứa bé này mạnh mẽ, thông minh, dũng cảm lại có nghị lực, hoàn toàn có khả năng nắm chắc vận mệnh của mình, còn điều hắn cần làm là vạch ra con đường đúng đắn cho nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối, mệnh số hung sát của nàng chẳng những nhiều lần tự gây nguy hiểm cho bản thân mà còn hại những người vô tội. Nếu là một nhóc con bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ nàng đã có sức mạnh, nếu bước vào tà đạo, làm hại sinh linh, hắn sẽ không do dự vì đại nghĩa mà diệt thân.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy đã là vài giờ sau, liền vội vã chạy đi tìm sư phụ.

“Sư phụ, tha thứ cho con, xin đừng trừng phạt con với Tiều Cốt...” Bàn tay nhỏ bé của nàng kéo vạt áo Bạch Tử Họa, đầu chôn sâu vào lòng hắn khẽ nức nở. Bạch Tử Họa mềm lòng, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ.

“Tại sao lúc tỉ thí ngươi lại nặng tay như thế? Vì sư dạy ngươi pháp thuật không phải để ngươi giết người!”

Hoa Thiên Cốt thấy sư phụ chịu nghe giải thích thì biết người đã bớt giận nhiều rồi, chuyện này có thể cứu vãn được, có điều nguyên nhân này sao có thể nói cho tò tường?

“Con xin lỗi, sư phụ, là do đồ nhi nhất thời nóng lòng muốn thắng nên mới... Đồ nhi biết sai rồi, sau này không dám nữa, xin sư phụ tha thứ...”

Bạch Tử Họa nghiêm khắc nhìn nàng: “Ngươi tưởng sư phụ ngươi mù sao? Ngươi tưởng sư phụ ngươi không nhìn ra ngay từ đầu ngươi đã liên tục nhân nhượng Nghê Mạn Thiên? Tại sao cuối cùng lại đột nhiên quyết định xuống tay? Rốt cuộc chuyện này có ẩn tình gì, ngươi nói rõ ràng cho ta!”

“Con, con...” Mồ hôi lạnh ứa ra đầy lưng Hoa Thiên Cốt.

“Đệ tử sai rồi, là con nhất thời hồ đồ, xin sư phụ trách phạt, nhưng người đừng lừa con đi!”

Lửa giận trong lòng Bạch Tử Họa lại bùng lên, không phải tức giận vì nàng có sát khí, mà là vì nàng không chịu tin tưởng, không chịu nói thật.

“Bao nhiêu năm qua, ngay cả giết gà làm cơm ngươi cũng không xuống tay nổi, lại vì một trận thắng thua mà ám toán đồng môn sao?”

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt quỳ trên chiếc giường nhỏ dập đầu trước mặt Bạch Tử Họa. Người muốn phạt nàng thế nào cũng được, nhưng nếu sư phụ biết thì tất cả sẽ chấm dứt.

“Ngươi...” Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt từ nhỏ đã ngoan ngoãn không bao giờ cãi lại hắn mà tức giận, độc tính lại bùng lên, người hắn vừa lão đảo đã được Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ lấy.

“Sư phụ, độc của người! Để con đi tìm tỷ tỷ!”

Bạch Tử Họa lắc đầu, nàng ấy đã mất quá nhiều máu vì mình rồi. Nhưng vừa xoay người định đi đã bị Hoa Thiên Cốt ôm chặt.

“Sư phụ, đệ tử xin người, giận thì giận, nhưng phải áp chế độc trước đã. Lát nữa người muốn phạt con thế nào con cũng chịu!”

Bạch Tử Họa không giãy ra được, chỉ thấy đầu ngày càng nặng, trước mặt chỉ có độc một màu đỏ.

Máu, hắn muốn máu...

Xoay người lại nhìn Hoa Thiên Cốt, ánh mắt hắn đột nhiên tối đen như mực, màu đen này dường như trống rỗng; không có chút ánh sáng.

Hoa Thiên Cốt nổi da gà, người chung đụng sớm chiều trước mắt bỗng trở nên vô cùng xa lạ, nàng thả tay ra, có chút hoảng sợ muốn lùi lại.

Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì cả người đã bay bổng lên, tiến về phía Bạch Tử Họa.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt chỉ kịp kinh hãi hét lên, phần cổ bên trái đã bị Bạch Tử Họa cắn. Nàng như bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời không nói được gì.

Thế gian nháy mắt tan biến...

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ngửa đầu thờ hồn hên, không khí quanh nàng cũng mất đi theo dòng máu. Cả thân thể gầy yếu được Bạch Tử Họa ôm chặt trong tay, tựa như một nhành cỏ non, chỉ cần gặp nhẹ sẽ gãy nát.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở hắt khê phả bên tai mình, mặt hắt khê áp vào mặt nàng, chiếc răng bên cổ vừa hút vừa cắn, trong đau đớn lại mang theo sự êm ái không thể tưởng tượng được. Thân thể nàng bị rút đi tất cả sức lực, không thể cự quây, càng không thể tưởng tượng người đang cúi đầu bên cổ nàng như tình nhân kia lại chính là sư phụ.

Cảm giác tê dại kỳ quái đến hồn phách cũng phải run rẩy như con đại hồng thủy trào dâng từ đáy lòng, chiếm cứ mọi ngõ ngách trên cơ thể, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng cảm nhận được sự run rẩy của nàng.

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới để tránh không phát ra tiếng kêu hoặc rên rỉ, nhưng cảm giác kỳ quái này lại không ngừng theo máu trào dâng trong người nàng. Khi sư phụ hút máu tỷ tỷ, nàng ấy cũng có cảm giác thế này sao? Nàng khê thở dốc, nhưng không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy độ ẩm trên người sư phụ vốn luôn lạnh như băng.

Hoa Thiên Cốt vì mất quá nhiều máu nên ý thức càng lúc càng mơ hồ, tay từ từ trượt xuống lưng Bạch Tử Họa, trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, nàng chỉ thấy một bóng trắng vụt qua trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thân Phận Của Đông Phương Úc Khanh

Đến khi tỉnh lại, nàng vẫn nằm trong phòng mình như trước. Cơ thể yếu ớt không còn chút sức nào, Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ có khi tất cả đều là mơ, bởi vì cho dù nàng có soi gương kỹ thế nào đi chăng nữa cũng không thấy dấu vết gì trên cổ, trong lòng có chút mất mát.

Vết thương ngoài da gần như đã bình phục, ít nhất nàng đã ngủ ba, bốn ngày, chắc sư phụ đã dùng rất nhiều vị thuốc quý và hao tổn rất nhiều nội lực để chữa thương cho nàng. Vì Hoa Thiên Cốt chưa đắc đạo nên dù có tiên thân, hay trường sinh bất lão thì vẫn dễ dàng bị thương tổn như thường.

“Sư phụ...” Nàng dờ dẩn thăm thì, bao nhiêu năm qua ngoại trừ nụ cười ở Quần Tiên yến, nàng vẫn chưa thấy vẻ mặt nào khác của người. Cho dù là lúc nàng mắc lỗi hay là bọn họ gặp nguy hiểm, thì trong mắt sư phụ vẫn ánh lên vẻ thông dong bình tĩnh, lạnh lùng không thể phá vỡ. Nhưng nay sư phụ lại ra tay đánh nàng, có thể thấy người giận đến thế nào, thất vọng về nàng đến thế nào.

Hoa Thiên Cốt xót xa, tủi thân suýt khóc. Nàng thật sự không cố ý lừa người, cũng không muốn thương tổn ai, chỉ là nàng không muốn để người khác biết chuyện kia thôi.

Lúc ấy hai người ở trong lớp màng pháp thuật, người xung quanh không thể xem được chuyện gì đang xảy ra. Sư phụ bao năm qua luôn ở bên nàng, nhất định đã cảm nhận được sát khí của nàng nên mới ra tay.

Bây giờ muốn giết Nghê Mạn Thiên thì càng không thể, Trường Lưu Sơn canh gác nghiêm ngặt như thế, làm sao có thể giết người mà không bị phát hiện đây. Chỉ cần một ngày không trừ được Nghê Mạn Thiên thì cho dù có lấy lại mệnh lụa cũng không có tác dụng gì. Chỉ cần nàng ta thuận miệng nói ra thì bất kể người khác có tin hay không, rơi vào tai sư phụ là nàng chết chắc.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Quả thật không còn cách nào sao? Nàng cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, dù sư phụ có cho nàng là đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ, sát hại đồng môn... dù thế nào... dù phải chết cũng tuyệt đối không thể để Nghê Mạn Thiên nói chuyện này ra. Cùng lắm thì được ăn cả, ngã về không!

Hoa Thiên Cốt lao đảo đứng dậy, đẩy cửa định ra ngoài. Không biết sư phụ thế nào rồi, nếu sau khi khôi phục ý thức phát hiện bản thân hoàn toàn mất không chế hút máu nàng, hẳn người sẽ khó chịu lắm? Nhưng cũng không thể trách người, tất cả đều là lỗi của nàng! Chỉ cần có thể giải độc cho người thì dù có hủy cả trời đất, dù có phải băm mình ra thành nghìn mảnh để nấu thuốc cho người uống, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ánh sáng chói chang giữa trưa chiếu tới, Hoa Thiên Cốt không mở nổi mắt, người lao đảo một lúc rồi ngã khụy, bỗng được một đôi tay rắn chắc đỡ lấy.

Vừa ngẩng đầu lên, không ngờ nàng lại thấy Đông Phương Úc Khanh, trên vai là Đường Bảo đang nhào người lên phía trước.

Bỗng chốc tất cả lo lắng, buồn tủi trong lòng đều bùng phát, nàng chúi đầu vào trong lòng hắn.

Mây Đông Phương Úc Khanh nhú chặt, nhìn Hoa Thiên Cốt tái nhợt như tờ giấy, mặt cắt không còn giọt máu cùng hốc mắt tiêu tụy hõm sâu, lòng hắn nhói đau, khê thờ dài một tiếng rồi ôm lấy nàng.

“Mẹ Cốt Đầu, bọn con về rồi. . . Đường Bảo cũng cộ đi cộ lại lên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt gắng nở một nụ cười, kích động đến mức tay run lẩy bẩy: “Người đi đâu thế, ta còn tưởng rằng người không cần mẹ nữa.”

Đường Bảo thom một cái rở kêu lên mặt nàng: “Con đi tìm cha, nghĩ cách giải độc cho Tôn thượng.”

“Tìm ra chưa?” Hoa Thiên Cốt kích động nhìn Đông Phương Úc Khanh.

Một lúc lâu sau Đông Phương Úc Khanh vẫn không trả lời, chỉ ngồi xồm xuống, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đau lòng nói: “Sao lại gây thế này?”

Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, cầm tay Đông Phương Úc Khanh, lập tức cảm nhận được ấm áp và sự tin tưởng, cuối cùng nàng không nhịn được, nói thật: “Mảnh vải của ta bị Nghê Mạn Thiên cướp, nàng uy hiếp ta, thế nên trong Đại hội Kiểm Tiên ta định ra tay giết nàng, không ngờ bị sư phụ phát hiện. . .”

“Mảnh vải nào? Chuyện nghiêm trọng đến mức nào mà khiến nàng phải chịu sự uy hiếp của nàng ta, thậm chí còn muốn đẩy nàng ta vào chỗ chết?” Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng hỏi, ánh mắt sắc bén như đã sớm hiểu rõ tất cả.

“Bởi vì, bởi vì nàng ta đã biết một bí mật của ta. . .” Hoa Thiên Cốt cúi đầu không dám nhìn Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh nheo mắt, cười như không cười, bảo: “Bí mật? Ở chỗ của ta, không có gì là bí mật.”

Hoa Thiên Cốt khẽ giật mình, mở to hai mắt ngẩng đầu. Đột nhiên lúc này nàng cảm thấy Đông Phương Úc Khanh vừa xa lạ lại rất quen thuộc.

“Nếu nàng không có cách nào giải quyết chuyện này, ta có thể giúp nàng.” Hắn chậm rãi mở miệng, trong tiếng nói ma mị mang theo sự dịu dàng kỳ lạ.

Hoa Thiên Cốt từ từ buông tay hắn ra lui lại mấy bước, ánh mắt dần bình tĩnh lại, thoáng cười khổ.

“Được rồi, nói đi, cái giá huynh muốn là gì? Chỉ cần có thể thì nhất định ta sẽ cho huynh.”

Đông Phương Úc Khanh ngửa mặt lên trời cười, nụ cười ấm áp như ánh nắng tháng Ba.

“Nàng biết từ khi nào?”

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ lắc đầu: “Lúc ở Thái Bạch Sơn đã thoáng nhận ra rồi, nhưng lại không dám chắc. Sau đó sư phụ trúng độc, khi ta và người bị dồn đến chân tường mà Đường Bảo lại tìm người của Dịch Hủ các đền cứu thì trong lòng ta đã khá chắc chắn.”

Đông Phương Úc Khanh đối mặt với Hoa Thiên Cốt, nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Nàng không sợ ta?”

Hoa Thiên Cốt cười khổ: “Ta sợ huynh làm gì? Huynh hết lần này đến lần khác cứu ta, lại đối xử với ta tốt như thế.”

Khóe miệng Đông Phương Úc Khanh nhếch lên một nụ cười thâm sâu khó lường: “Lúc nào nàng cũng thông minh lanh lợi, nhưng chỉ cần gặp chuyện liên quan đến Bạch Từ Họa thì tất cả đều rồi tung hết cả lên.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Đông Phương Úc Khanh, thầm cười khổ: “Đáng ra ta phải đoán được sớm hơn mới phải, một thư sinh nhân gian bình thường sao có thể biết nhiều chuyện, am hiểu nhiều kì môn dị thuật như thế!”

Đông Phương Úc Khanh vuốt bím tóc nàng, dịu dàng nói: “Nàng trách ta gạt nàng à?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Huynh có lý do của huynh, bất kể thân phận là gì, huynh vẫn là Đông Phương Úc Khanh, đối với ta vẫn không hề thay đổi.”

Mắt hắn tràn ngập ý cười: “Đó là điều ta thích nhất ở Cốt Đầu, thế nên trước giờ ta chưa hề lo lắng chuyện thân phận có bị vạch trần hay không.”

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại hung dữ nheo Đường Bảo một cái rở đau: “Không ngờ con sâu thối này cũng dám cùng huynh lừa ta lâu như thế, không thể tha thứ được!”

“Hu hu hu. . . Con sai rồi, con sai rồi, cha ơi cứu con. . .” Đường Bảo vội vàng trốn ra sau gáy Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh cười sặc sụa, hắn muốn cả nhà vĩnh viễn ở bên nhau như thế này biết bao, tiếc rằng trước kia trong phút mềm lòng đã không mang nàng đi, đến giờ thì muộn mất rồi.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều chuyện, thông hiểu rất nhiều bí ai tự cổ chí kim, tri thức bởi vậy mà mở rộng hơn. Không có khúc mắc nào hắn không tháo gỡ được, cũng không có thứ gì hắn không từ bỏ được. Nhưng Cốt Đầu thật sự giống như một khúc xương trong người hắn vậy, chỉ cần nàng xảy ra chuyện gì tim hắn liền bị giằng xé, gan phổi nhói đau.

“Ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp huynh, huynh trùm một chiếc áo choàng rộng thùng thình, đeo mặt nạ có lưỡi rất dài, y hệt con dơi bự, sau khi dọa xong lại đóng vai một gã thư sinh cổ hủ đến trêu chọc ta!”

Đông Phương Úc Khanh cười khúc khích: “Còn nàng ấy à, mang một rở củ cải đào từ bãi tha ma cho ta, sau đó đang tắm thì bị ta bắt gặp. . .”

Mặt Hoa Thiên Cốt đỏ lên, tức giận nói: “Thì ra là huynh cố ý!”

Đông Phương Úc Khanh cười gian xảo: “Vì nhìn thấy cả người nàng nên ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng. Ta giúp nàng đoạt lại thần khí, san sẻ nỗi buồn với nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng cả đời xem như bù đắp.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, cúi đầu: “Cái giá này của huynh quá lớn, vạ làm ăn Dị Hủ các lỗ vốn rồi.”

Đông Phương Úc Khanh khề thờ dài, một khoảng tối lướt qua mắt: “Nhưng bây giờ ta chỉ có thể giúp nàng chuyển Nghê Mạn Thiên, còn độc tố của Bạch Tử Họa, ta đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng vẫn vô ích...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, tuy đã sớm chuẩn bị nhưng lòng vẫn nhói đau. Ngay cả Dị Hủ Quân cũng nói như thế, tia hy vọng cuối cùng của nàng biến mất rồi.

Đông Phương Úc Khanh nhìn vẻ mặt suy sụp trong nháy mắt của Hoa Thiên Cốt, mày nhíu chặt, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lái sang chuyện khác.

“Nàng muốn để Nghê Mạn Thiên giữ bí mật này mà không thể nói ra, hay là giải quyết luôn cho sạch sẽ?” Đông Phương Úc Khanh mở miệng, thoải mái như đang hỏi hôm nay chúng ta ăn cơm ở đâu.

Hoa Thiên Cốt giật mình, chợt nhớ tới lời Bạch Tử Họa: Ta dạy pháp thuật cho ngươi không phải để ngươi giết người.

“Nếu không phải giết nàng ta mà vẫn có thể giữ bí mật đương nhiên là tốt nhất, nhưng nàng ta sao có thể không nói? Tội của Nghê Mạn Thiên vốn không đáng chết, lúc ấy nàng ra tay cũng là vì không còn cách nào khác. Thật giống như gà mái phải bảo vệ gà con, vừa nghĩ tới sau này nàng ta có thể thương tổn đến những người nàng yêu thương, nàng liền mất khống chế.”

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Nàng quên ta làm gì rồi à? Người trong thiên hạ là không quản được, nhưng lưỡi họ đều thuộc phạm vi điều khiển của ta. Nếu cái lưỡi kia dám không nghe lời, ta liền...”

Đông Phương Úc Khanh lấy một cây đao nhỏ màu vàng giống hệt con rắn từ trong ngực ra: “Cắt nó!”

Hoa Thiên Cốt tròn tròn mắt: “Đừng nói huynh thật sự muốn cắt lưỡi Nghê Mạn Thiên để nàng ta thành người câm luôn nhé?” Đối với Nghê Mạn Thiên mà nói, nếu bị cắt lưỡi chẳng bằng chết quách cho xong.

“Dù không thể nói nhưng vẫn có thể viết mà, còn có thể vẽ, truyền âm nữa!” Vậy mà dám tự nhận mình thông minh, ngốc chết luôn.

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng: “Yên tâm đi, ta sẽ giải quyết gọn ghẽ.”

Hoa Thiên Cốt đột nhiên thấy an tâm, bao ngày qua nàng không có một phút giây yên ổn, cảm giác bị người ta nắm thóp thật quá khó chịu.

Nghê Mạn Thiên đang ở trong phòng, vừa xem hai bản bí tịch Thế tôn thưởng vì nàng giành được ngôi vị đứng đầu trong Đại hội Kiểm Tiên, vừa nghĩ tới việc sau này Hoa Thiên Cốt sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời liên tục kì vui vẻ.

Đột nhiên nàng cảm giác phía sau có người.

“Ai?” Nàng vội xoay người lại.

Sao lại có kẻ thần không biết quỷ không hay lên vào phòng mình trên Tham Lam điện mà không bị phát hiện?

Nàng còn chưa kịp khép miệng đã có một thứ gì đấy chui tọt vào miệng, lạnh lạnh, trôi xuống cuống họng.

“Ngươi là... Ngươi là Đông Phương Úc Khanh!” Nghê Mạn Thiên hoảng sợ nhìn người trước mặt, quả đúng là tên thư sinh mặt trắng đột nhiên xuất hiện ở Thái Bạch Sơn giúp Hoa Thiên Cốt đánh bại Khoáng Dã Thiên, lấy lại thần khí.

Lẽ nào... lẽ nào Hoa Thiên Cốt bảo hấn tới giết nàng?!

Nghê Mạn Thiên lạnh lùng nói: “Ngươi dám động vào ta sao? Thời điểm Hoa Thiên Cốt muốn giết ta trong Đại hội Kiểm Tiên ta đã biết sẽ có ngày này. Ta đã sớm dùng pháp thuật giấu mảnh lụa đỏ và một phong thư, nếu ta chết, bức thư đó sẽ bay đến tay Thế tôn và Tôn thượng!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng ta cười dịu dàng, nhưng nụ cười đó trong mắt Nghê Mạn Thiên lại hệt như ma quỷ. Nàng bỗng khó hiểu, rốt cuộc Hoa Thiên Cốt đi đâu mà quen được đám người quái gở thế này.

“Ngaoan, há miệng ra!”

Nghê Mạn Thiên tròn tròn mắt kinh ngạc phát hiện mình không nghe lời bản thân mà thật sự từ từ mở ra.

“Ừ, đúng rồi, ngaoan quá, là lưỡi ra.” Đông Phương Úc Khanh hài lòng gật đầu, lấy cây đao nhỏ màu vàng giống con rắn ra.

Nghê Mạn Thiên sợ hãi tột độ ra sức lắc đầu, đáng tiếc ngoài bộ phận hấn ra lệnh ra, toàn thân nàng không thể cử động, pháp thuật cũng chẳng cách

nào sử dụng.

Đừng! Đừng! Hắn ta rốt cuộc định làm gì nàng? Chẳng lẽ vì muốn giữ bí mật nên định cắt lưỡi nàng? Hắn tưởng rằng nếu làm thế nàng sẽ không nói được?

Hoa Thiên Cốt, xem như người giỏi! Nghê Mạn Thiên ta có thành quỷ cũng không tha cho người!

Đúng lúc Nghê Mạn Thiên sợ hãi nhắm mắt lại, Đông Phương Úc Khanh lấy dao cắt chính ngón giữa của mình sau đó ngón tay rướm máu khẽ chạm vào đầu lưỡi nàng. Nàng cảm thấy vị ngọt xộc thẳng lên, từng bộ phận trên cơ thể đều ngọt đến bần rần.

Sao trên đời này lại tồn tại kẻ có máu ngọt? Ngay cả không khí cũng đọng đầy hương vị nhan nhát đó, không riêng gì vị giác, tâm trí nàng cũng ngây ngất.

Tay Đông Phương Úc Khanh kết thành vài chiếc ấn, miệng hắn liền thoáng niệm chú, một hàng chữ màu vàng giống như kinh văn bay từ miệng hắn ra, tiến vào trán Nghê Mạn Thiên.

“Người muốn làm gì ta? Buông! Buông ra! Sư phụ! Sư tổ!! Cứu con!!!!” Nghê Mạn Thiên hoảng loạn hét lên, nhưng xung quanh đã giăng kết giới.

“Người để mảnh lụa ở đâu?”

Ta không nói, hà cớ gì phải cho người biết? Không ngờ nàng lại nghe thấy tiếng mình vang lên: “Ồ trong hộp đựng trang sức trên bàn.”

Đông Phương Úc Khanh xoay người đi lấy, nhìn Nghê Mạn Thiên đang tức giận nhăn răng nhăn lợi.

“Nói ta nghe, người sẽ không bao giờ nói ra bí mật của Hoa Thiên Cốt dù có ai sử dụng cách gì.”

Nghê Mạn Thiên nhìn nụ cười quái dị của Đông Phương Úc Khanh, giọng nói ma mị, lạnh run người, lần đầu tiên nàng nhận ra thế giới này còn có người đáng sợ đến vậy. Nếu Thế tôn, Hiên Viên Lăng khiến người ta có cảm giác bức bối, thì kẻ này lại tràn ngập lực khống chế thần bí, khiến người khác không tìm được chìm đắm trong tiếng gọi của hắn, ánh mắt của hắn, nụ cười của hắn, sau đó tình nguyện kính dâng cho hắn cả linh hồn.

“Ta... ta sẽ không nói ra bí mật của Hoa Thiên Cốt dù ai có dùng cách gì.”

Nàng nghe tiếng mình vang lên, giọng nói đó quá xa lạ, không phải của nàng.

“Người cũng không hề ai biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.”

“Ta sẽ không để ai biết hôm... hôm nay đã xảy ra chuyện gì.” Nghê Mạn Thiên gắng sức cắn chặt môi dưới, nhưng tiếng vẫn vọng lên từ cổ họng. Mỗi một lời nói ra đều hóa thành hàng chữ vàng bay bồng bềnh trên không, sau đó dần lên tấm lụa trắng mà Đông Phương Úc Khanh vừa lấy ra.

“Ừm, ngoan lắm!” Đông Phương Úc Khanh búng lên trán Nghê Mạn Thiên một cái, niệm phong mật ngữ này vào đầu nàng, sau đó hôn lên vết máu, bỗng chốc tất cả mọi thứ đều biến mất.

Cắt tấm lụa vào trong túi vải, Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Người cũng đóng dấu chứ nhỉ?”

Nghê Mạn Thiên nhìn cánh tay mất khống chế của mình cứa qua lưỡi dao màu vàng, sau đó ấn lên túi vải.

Đông Phương Úc Khanh hài lòng gật đầu: “Được rồi, khế ước đã viết xong, cáo từ.”

Hắn mới đi được hai bước thì quay người lại, gương mặt dịu dàng vô hại nhìn nàng: “Những vết thương trên người Cốt Đầu nhà ta là người làm đúng không? Sao lại như thế được, là đồng môn thì phải tương thân tương ái chứ, người không được bắt nạt Tiểu Cốt Đầu nhà ta đâu đấy!” Nói xong vung tay gõ nhẹ lên cằm Nghê Mạn Thiên, miệng Nghê Mạn Thiên như có sóng biển trào dâng, cả hàm dưới đều mất cảm giác, đầu lưỡi cũng không cảm nhận thấy gì nữa.

“Ta vốn không đánh phụ nữ, lần này chỉ phạt nhẹ, tuyệt đối đừng để ta biết có lần sau!”

Đông Phương Úc Khanh bỏ đi, một lúc lâu sau cuối cùng Nghê Mạn Thiên cũng cử động được. Nàng hoảng loạn chạy đi tìm Lạc Thập Nhất, nhưng Lạc Thập Nhất biết chuyện Đường Bảo đã về nên bay lên Tuyệt Tình điện rồi. Thế tôn đang xử lý công việc trong phòng, Nghê Mạn Thiên khoa chân múa tay nói rất lâu, nhận ra chỉ cần mình định nói đến chuyện của Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh thì đầu lưỡi sẽ không nghe lời bản thân nữa, cũng không thể viết ra hay làm cách gì khác, ngay cả vị giác của nàng cũng bị mất suốt một tháng mới khôi phục lại được.

Đông Phương Úc Khanh về, lúc trả lại mảnh vải cho Hoa Thiên Cốt, nàng kích động nhảy dựng lên.

“Sao huynh lại có được nó?”

Đông Phương Úc Khanh giải thích qua với nàng, Hoa Thiên Cốt không hiểu lắm gật đầu: “Thảo nào sư phụ bảo Lam Vũ Lan Phong không thể nói được, hóa ra khi đó đã bị tỷ tỷ áo xanh xử rồi. Cuối cùng ta cũng yên tâm. Cảm ơn, cảm ơn huynh lắm lắm, ta cũng không biết phải nói gì nữa. Huynh muốn gì, cả lần trước đã cứu ta và sư phụ nữa, chỉ cần ta có thể thì sẽ cho huynh hết! Huynh muốn ta làm gì cũng được!”

Mày Đông Phương Úc Khanh nhíu chặt lại: “Ta biết nếu ta muốn nàng theo ta, nàng chắc chắn không chịu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ta muốn ở bên sư phụ.”

“Thời gian của hán không còn nhiều nữa.”

“Cho nên ta càng phải ở bên người nhiều hơn, có thể sống thêm ngày nào thì hay ngày ấy.”

“Nàng tội gì phải làm thế, cuối cùng sẽ có một ngày hán phải chết. Hơn nữa trong lòng hán cũng không có nàng.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu thán nhiên mỉm cười: “Ta đã nghĩ thông rồi, sư phụ nói sống chết đều là hư ảo, người tu đạo càng không nên câu nệ sống chết, cho nên cũng không cần phải đau lòng hay tiếc thương. Làm tiên cũng được, làm người cũng được, thành quỷ cũng được, có là gì cũng không quan trọng, ta chỉ muốn mãi mãi được ở bên người, làm tiểu đồ đệ của người thôi.”

Gương mặt Đông Phương Úc Khanh lộ ra vẻ buồn bã chưa bao giờ có, đôi khi biết nhiều quá, hiểu nhiều quá thật không phải chuyện tốt.

“Cái hay thì không học, cái tính cố chấp và bướng bỉnh này giống sư phụ nàng y xì đúc. Ta biết, nếu Bạch Tử Họa chết nàng cũng không sống nổi. Sinh tử trong mắt nàng chẳng qua cũng bình thường như trồng củ cải, chỉ cần đào một cái hố là được, nhưng nàng có nghĩ sau này Đường Bảo phải làm sao? Ta cũng phải làm sao không?”

Hoa Thiên Cốt nhất thời dờ dẩn, nàng đã hiểu tình cảm của mình đối với sư phụ, cũng hơi hiểu tình cảm Đông Phương Úc Khanh dành cho nàng.

“Xin lỗi, Đông Phương.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

“Không sao, nàng chỉ cần biết, bất kể có chuyện gì xảy ra, ta cũng luôn đứng về phía nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Kế Hoạch Tập Hợp Thần Khí (1)

Sau khi tiễn Hoa Thiên Cốt về phòng nghỉ ngơi, Đông Phương Úc Khanh lại tiến vào một căn phòng khác.

“Thế gian đều nói Dị Hủ Quân thần cơ diệu toán, nào biết thế gian còn có một chủng môn Mao Sơn tính toán như thần. Ài, trời đã sinh ra Đông Phương Úc Khanh sao còn sinh ra Hồng Diệp.”

“Được rồi, kỹ thuật diễn xuất của ngươi cũng đừng trưng ra trước mặt ta.” Hồng Diệp rót một tách trà, thán nhiên chỉ vào chỗ ngồi đối diện, ra hiệu cho Đông Phương Úc Khanh ngồi xuống. “Giao dịch kia ngươi đã nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Giao dịch này thoạt nghe rất công bằng, thế nhưng đoạt thần khí cũng là ta giúp nàng, mang Tiểu Cốt đi cũng là ta giúp nàng, vậy chẳng phải nàng là người được lợi nhất sao?”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn mang Tiểu Cốt đi? Đây chẳng qua là lợi ích đôi bên cùng hưởng mà thôi.”

“Gặp kỳ phùng địch thủ rồi.” Đông Phương Úc Khanh cười cười, khép lại chiếc quạt trong tay “Kế hoạch của nàng là thế nào?”

Hồng Diệp mỉm cười, nâng chén trà trong tay: “Mười món thần khí có một mối liên hệ rất kì diệu, vừa tương sinh lại vừa tương khắc, nếu tìm được vài món thì thông qua dị thuật có thể tìm được vị trí của các thần khí khác, nếu có thể tập hợp đủ chín món thần khí, thì đá Nữ Oa sẽ khôi phục lại như cũ. Chỉ cần đá Nữ Oa đến tay, ta nắm chắc có thể đúc lại tiên thân cho Bạch Tử Họa.”

Đông Phương Úc Khanh khẽ thờ dãi:

“Tuy mục đích bất đồng, nhưng thật ra cũng giống chuyện Xuân Thu Bất Bại đang làm. Vì chuyện tập hợp tất cả thần khí lại là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận, phong ấn có thể bị hóa giải. Nàng phải biết rằng Bạch Tử Họa luôn lấy muôn dân trăm họ trên thế gian này làm trọng, cho dù có phải mất đi tiên thân cũng tuyệt đối không để nàng tập hợp thần khí, tạo cơ hội cho Yêu Thần xuất thế.”

“Vậy nên tuyệt đối không thể để hán biết, Hoa Thiên Cốt cũng không cần biết.”

“Bây giờ ngoại trừ ngọc Viêm Thủy không rõ tung tích, xích Thuyền Thiên ở trong tay nàng, tám món khác đều ở trong khư đỉnh của Bạch Tử Họa, nàng cho là mình có cách lấy được ư?”

“Chắc chắn sẽ có cách!” Chuyện này liên quan đến tính mạng của hán, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải lấy được!

Đông Phương Úc Khanh lại thở dài, buồn bã nhìn nàng: “Thật ra ta biết, dù có nói cho nàng rằng chỉ cần tập hợp đủ thần khí, Yêu Thần sẽ xuất thế, trăm họ làm than, thì chỉ vì cứu Bạch Tử Họa, nàng vẫn sẽ làm đúng không?”

Hồng Diệp hoang mang lắc đầu: “Ta không biết, có lẽ là vậy. Nhưng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

Đông Phương Úc Khanh dù sao cũng là khách, ngay hôm sau đã rời khỏi Trường Lưu Sơn. Hoa Thiên Cốt tiến hẳn một quãng rất xa, không biết vì sao nàng luôn cảm thấy vận mệnh sau này của mình nhiều trái ngang, sẽ không gặp nhau dễ dàng như thế này được nữa.

Bắt đầu từ lúc bí mật bị vạch trần, nàng đã không thể là một đứa trẻ được nữa.

Đông Phương Úc Khanh khẽ gật đầu, vươn tay kéo nàng vào lòng. Con đường sau này nàng phải tự đi khó khăn nguy hiểm biết nhường nào.

“Con cũng muốn ôm!” Đường Bảo đột nhiên bò ra khỏi cái phòng ngủ của nó, chạy vào chen ngang. Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh nhìn nhau cười.

Bạch Tử Họa vài ngày sau mới bết quan xong, thấy Hoa Thiên Cốt vẫn bình thường như ngày đó không có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ lúc ấy thật sự là mơ?

Hoa Thiên Cốt thầm cảm thấy may mắn nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Độc của Bạch Tử Họa phát tác ngày càng thường xuyên, chỉ cần còn một chút ý thức thì dù làm thế nào cũng không chịu uống máu Hồng Diệp. Nhưng một khi đã hoàn toàn mất lí trí thì không có cách nào áp chế được, vì thế đa số thời gian đều ở chung một chỗ với Hồng Diệp, cũng rất ít khi nhìn thấy Hoa Thiên Cốt.

Lúc này Trường Lưu Sơn đang đón mừng lễ Mộc Kiếm sau Đại hội Kiếm Tiên.

Lễ Mộc Kiếm, tên như ý nghĩa, là đại lễ tế kiếm cử hành hai năm một lần của Trường Lưu Sơn. Các đệ tử sẽ theo nghi thức tẩy rửa kiếm của mình trong nước ao Tam Sinh, để kiếm được tẩy trừ uế khí, tăng thêm linh tính như người.

Ngày lễ này mặc dù không hoành tráng như Đại hội Kiếm Tiên nhưng lại long trọng và sôi nổi hơn, bởi vì sau nghi thức chính, một loạt hoạt động sẽ được tổ chức. Có loại thi đấu thể thao trí tuệ, cũng có loại thi đấu tay chân, chỉ lấy mục tiêu giải trí là chính, không đánh đấm gì cả. Đêm trên biển sẽ đốt một đồng lửa, trong trời đêm đủ loại hoa đăng bay lơ lửng trên không, hơn nữa còn có đủ các tiết mục văn nghệ, cười nói vui vẻ, múa hát ca vang.

Mặt Bạch Tử Họa đã tái đến bất thường, càng ngày càng giống một bức tượng băng, không dùng pháp thuật thì rất khó che giấu, vì thế từ đầu đến cuối đại hội đều không lộ mặt. Giờ phút này đứng ở đài Lộ Phong trên Tuyết Tinh điện cao cao nhìn xuống phía dưới, cả tiền sơn hẳn bảo vệ trăm năm nay đèn đuốc sáng trưng, vạn chiếc hoa đăng, tràn ngập tiếng cười, rạo rực sức sống, mà hẳn lại đang từ từ héo rũ như gốc đào trên điện.

Mấy ngày nay, ngoài lúc độc phát tác thì hẳn ngày đêm không ngừng viết sách, hoặc là viết di thư. Hẳn biết tầm quan trọng của mình đối với Trường Lưu Sơn và cả Tiên giới, cũng biết trách nhiệm của mình vẫn chưa hoàn thành.

Hồi xưa, khi sư phụ truyền ngôi cho hẳn có nói: “Tử Họa, phải bảo vệ cơ nghiệp ngàn năm của Trường Lưu, phải bảo vệ Tiên giới trăm năm an bình.”

Nhưng hẳn lại để sư phụ phải thất vọng, ngay cả bản thân mình hẳn còn không cứu được, thậm chí phải dựa vào máu của người mình yêu để kéo dài chút hơi tàn.

Hẳn nghĩ từ lâu mình đã không còn bận tâm đến việc gì nữa, nhưng càng về sau hẳn mới rõ, tự nội tâm hẳn vẫn vẫn vương nhân thế, vương bận Trường Lưu, càng không nỡ bỏ lại người hẳn yêu hơn sinh mệnh.

Một lần gió thổi tới, không ngờ hẳn lại cảm thấy lạnh. Đại nạn ập đến, chỉ là, có một số chuyện hẳn vẫn chưa dẫn dò xong, cho hẳn nhiều thời gian hơn một chút, chỉ cần thêm một chút thời... để hẳn sắp xếp xong mọi chuyện của Trường Lưu và Tiên giới, để hẳn ở bên cạnh nàng nhiều hơn nữa.

“Tiểu Cốt!” Đường Bảo ra sức lay nàng.

“Hả? Gì thế?” Hoa Thiên Cốt bối rối đánh rơi dưa xuống đất.

“Rốt cuộc mẹ có nghe thấy con nói gì không đó? Mới sáng ra đã cắn dưa cười ngơ nghếch trước cửa sổ, ngốc không đỡ nổi!”

“Ha ha, ha ha... Có gì đâu, cứ nói tiếp đi, tiếp đi.”

Đường Bảo cắn một mẩu lá cải trắng, làm như đang cắn khăn tay, thẹn thùng nhìn nàng: “Mẹ nói xem, con nên làm thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt gấp miếng cải trắng của nó bỏ vào miệng, và một miếng com to: “Làm gì là làm gì?”

Đường Bảo thở hồng hộc trên cái bàn trước mặt nàng, lẩn qua lẩn lại...

“Hu hu, mẹ chẳng nghe con nói gì cả, đêm qua Lạc sư huynh tỏ tình với con, con nên làm gì bây giờ?”

“Phụt!” Mắt Hoa Thiên Cốt tròn tròn, phì hết com trong miệng ra, rơi xuống người Đường Bảo như tiền nữ rải hoa.

Cái gì?

Đường Bảo then thùng che mặt, cơ thể trở nên trong suốt, cuộn tròn người lại.

Hoa Thiên Cốt lấy ngón tay chọc nó, vừa buồn cười lại vừa bất lực.

“Huynh ấy nói với người thế nào?”

“Huynh ấy nói, bé cưng, ta rất thích nàng, để ta chăm sóc nàng cả đời nhé!” Đường Bảo bắt chước dáng vẻ nồng nàn chân thành thổ lộ của Lạc Thập Nhất.

“Ha ha ha, sau đó thì sao?”

“Sau đó nhân lúc con ngẩn người hôn choẹt con một cái.” Đường Bảo lí nhí.

Hoa Thiên Cốt ôm bụng cười ngặt: “Sao người biết người ta tỏ tình với người, ngộ nhờ sư huynh muốn đưa người về làm thú cưng thì sao?”

“Không đâu, sư huynh tốt với con lắm. Con muốn ăn kẹo gì cũng mua cho con, hừ, chả giống ai đó, ngày nào cũng bắt con ăn cỏ và lá cây.”

“Ta không cho người ăn là vì sợ người bị sâu răng, hơn nữa người là sâu, đương nhiên phải ăn nhiều thực phẩm xanh rồi. Ta là người mẹ tốt, không ngoan ngoãn phục tùng người như cha người và Lạc Thập Nhất đâu! Sau đó thì sao? Người trả lời thế nào?”

“Con bảo có mẹ Cốt Đầu sẽ chăm sóc con cả đời, huynh chỉ cần thường xuyên chơi với Đường Bảo như thế này là được rồi.”

Hoa Thiên Cốt có thể tưởng tượng được dáng vẻ tan nát cõi lòng của Lạc Thập Nhất khi nghe thấy câu trả lời của nó, lấy đũa gấp Đường Bảo đến trước mặt: “Ta chẳng thèm chăm sóc người, nói xem nào con gái, có thích Lạc sư huynh không?”

“Thích.” Đường Bảo thành thật trả lời.

“Còn Kinh Thủy thì sao?”

“Ha ha, cũng thích.”

Hoa Thiên Cốt bắt đầu dī lắc đầu: “Ta nghĩ đợi sau khi người phân biệt rõ loại thích nào là loại thích nào thì hãy quyết định.”

Đột nhiên Đường Bảo thấp giọng nói: “Cốt Đầu, mẹ thích Tôn thượng đến vậy sao? Cha con thật ra cũng tốt lắm.”

Hoa Thiên Cốt hơi giật mình, cúi đầu nhìn nó mỉm cười: “Tình cảm của ta đối với sư phụ không chỉ đơn giản là thích. Thật ra đến nay ta còn không biết ‘thích’ là gì, chỉ thấy khác biệt duy nhất là sẽ căng thẳng, tim đập thình thịch. Nhưng đối với sư phụ, sự tôn kính, ngưỡng mộ và cảm kích còn hơn thứ đó rất nhiều, cảm giác ‘thích’ ấy không chiếm đến một phần mười. Ta không cầu gì, chỉ mong người khỏe mạnh, để ta có thể vĩnh viễn làm đồ đệ ở bên người.”

“Nhưng mà trong lòng Tôn thượng chỉ có Hồng Diệp tỷ tỷ thôi, mẹ cần gì phải tự chuốc lấy khổ?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Ta biết, nhưng ta muốn ở bên cạnh người, cho dù cả đời làm một tiểu đồ đệ của người cũng được. Đúng rồi, Đường Bảo, nhớ kĩ, lúc nào cũng phải đề phòng Nghê Mạn Thiên.”

“Tại sao?”

“Đứa bé này, đừng chỉ nhìn lòng tốt của người ta mà không thấy nổi oán hận kẻ khác dành cho người. Tính khí Nghê Mạn Thiên không phải quá tồi, nhưng lại hay ghen tị, thù dai, quá hiếu thắng và bất chấp thủ đoạn. Một người có tất cả những tính cách này thì rất có thể sẽ bất chấp hậu quả làm ra những chuyện cực kì đáng sợ. Mong là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng người vẫn không nên gần gũi với Lạc sư huynh, tránh việc nàng ta trút tất cả nỗi căm hận đối với ta lên người người, biết chưa?”

“Dạ, con biết rồi, nhưng con mạnh lắm, một Nghê Mạn Thiên nhỏ nhỏ con vẫn xử lý được.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Chỉ sợ nàng ta ngầm giờ trò.” Nàng đã phải ném bao nhiêu lần rồi.

“Tiểu Cốt.” Đột nhiên giọng Bạch Từ Họa vang lên.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc: “Sư phụ có gì dặn dò?”

“Đến thư phòng, vì sư có điều muốn nói với người.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy lại, Đường Bảo tiếp tục phấn đấu trong đĩa thức ăn.

“Sur phụ.” Mắt Hoa Thiên Cốt chỉ dám liếc góc áo trắng như tuyết, không dám ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa. Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, mặt nàng đỏ rực như trái táo.

“Đây là chỗ sách người cần học trong hai năm tới, vì sư đã viết hết một số chuyện người cần làm hoặc có thể gặp phải vào quyển sách màu xanh. Nếu gặp chuyện gì không hiểu hoặc khó giải thích thì hãy xem nó.”

“Sư phụ?!” Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhìn người.

“Hai ngày nữa ta sẽ rời khỏi Trường Lưu Sơn, thuận theo tự nhiên, tọa hóa ở Cửu Trọng Thiên. Đợi ta phong ấn xong toàn bộ thần khí thì sẽ giao cho sư bá người, sau đó sư bá người sẽ phân tán đi khắp nơi. Ta sẽ thông cáo với bên ngoài là bế quan, có thể kéo dài được năm nào thì hay năm đấy, để tránh Trường Lưu và Tiên giới đại loạn.”

“Đừng, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt đỡ đầu lắc đầu.

“Ta đã bảo sư thúc thay ta dạy dỗ người, nhưng sư phụ không còn nữa, việc gì cũng phải tự dựa vào bản thân.”

“Con không muốn, con chỉ cần sư phụ thôi!” Hoa Thiên Cốt không nhịn được hét lên.

“Tiểu Cốt, đây là chuyện đã định từ mấy tháng trước rồi. Mọi việc không thể cưỡng cầu, người đã có một nửa tiên thân, việc gì phải câu nệ sinh tử?” Bạch Tử Họa thở dài.

“Năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Hoa Thiên Cốt cố hết sức để giọng mình không lạc đi.

“Đã là người lớn rồi à, thế thì càng phải thấu hiểu, điều kiêng kị nhất khi tu đạo chính là trong lòng có chấp niệm. Nếu... nếu người bằng lòng thì hãy trở về dáng vẻ trưởng thành đi, đừng phụ sự kì vọng của tỷ tỷ người, cũng đừng phụ sự kì vọng của Thanh Hư đạo trưởng.” Bạch Tử Họa nhìn dung mạo bao năm không thay đổi của nàng, đột nhiên rất muốn biết Tiểu Cốt khi trưởng thành sẽ như thế nào, tiếc rằng hắn không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

***

Bạch Tử Họa và Hồng Diệp đã ở trên Cửu Trọng Thiên vài ngày, nơi này vốn nơi ở của các vị thần, sau cuộc chiến Thần Ma đã bị tàn phá nghiêm trọng, hoang tàn và đổ nát.

“Tử Họa, có thể lấy đàn Phục Hy ra không, ta muốn gảy một khúc cho chàng nghe.”

Về mặt nũng nịu y như một đứa trẻ của nàng đã lâu lắm rồi hắn không trông thấy. Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, lấy đàn Phục Hy từ trong khư đỉnh ra đưa cho nàng.

Hồng Diệp đỡ lấy đàn Phục Hy, ngồi dưới tán hoa đào, tiếng đàn phóng khoáng biến ảo khôn lường vang lên, khiến từng dải sóng hồng rực rỡ cuộn vào nhau từ từ rơi xuống, tấu lên một khúc “Khói phủ Trường An”

Mộng sắp tàn, lạnh lẽo con mơ

Tiền người chốn về, sầu hoan cùng trải

Thời gian trôi mãi, cố nhân chốn nào?

Chốn nhân gian nào lưu mãi được

Tam thiên lộ hồng trần, nơi đất cố Trường An

Nơi nhớ nhung, chốn khó cắt lời

Công danh chẳng liên hệ, mặc hoài cả thi thư

Nơi vắng chàng nào phải chốn giang hồ?

Bạch Tử Họa chăm chú nhìn nàng, nỗi niềm ai oán vô tận kia khiến hắn nghe cũng phải cảm động. Tiếng đàn như khóc như than, vừa lưu luyến lại vừa bất đắc dĩ, giống như muốn giải bày tất cả tình cảm trong lòng. Từng khoảnh khắc sớm tối bên nhau theo tiếng đàn hiện về, bàn tay của hắn hơi nắm lại, khẽ thở dài. Tiếng đàn đã dứt, nhưng vẫn còn vang đi vang lại trong đầu hắn, thật lâu vẫn không tan biến.

Hồng Diệp đưa đàn cho Bạch Tử Họa thả vào trong khư đỉnh, sau đó nhìn hắn cười. Tâm trí hắn khẽ ngất ngây, bóng áo trắng của nàng đột nhiên trở nên mờ ảo, như sương như khói.

“Xin lỗi, chỉ cần chàng được sống, ta có thể làm tất cả...” Dường như hắn nghe thấy nàng thầm thì, ý thức từ từ tan biến.

Người nàng bỗng lóe lên, hóa thành một tia sáng màu đỏ, nhân lúc Bạch Tử Họa cất đàn Phục Hy, đã bay vào trong khư đỉnh lấy tất cả thần khí ra.

Bạch Tử Họa kinh hoàng vô cùng, nhưng trời đã tối, thần niệm biến mất, chỉ có thể từ từ khép mắt lại.

Hồng Diệp cẩn thận đặt Bạch Tử Họa nằm xuống, đắp một tấm áo choàng lên người hắn. Nàng đau lòng chỉnh lại mái tóc đang rối tung của hắn. Nàng sẽ làm cho người tất cả những gì mình có thể, chỉ cần hắn khỏe mạnh, trở lại là một thượng tiên Bạch Tử Họa độc nhất vô nhị trong Lục giới.

Cách đó không xa, Đông Phương Úc Khanh đang đứng chờ nàng, người không biết sẽ tưởng rằng bọn họ là đôi tình nhân bỏ trốn.

Dọc đường không ai nói gì, mãi cho đến khi bay xa hơn ngàn dặm hai người mới tìm một chỗ vắng vẻ đáp xuống, Hồng Diệp lấy kính Côn Luân từ trong khư đỉnh ra.

“Nàng có thể giải à?” Đông Phương Úc Khanh

“Để ta thử xem.” Hồng Diệp dựa theo lời sách cổ, bắt đầu hóa giải phong ấn của thần khí. Bỗng chốc trời đất tối sầm, cuồng phong gào thét, sấm chớp rền vang. Sở dĩ nàng chọn nơi giải phong ấn xa như thế cũng là vì tiếng động quá lớn, sợ bị phát giác.

Nàng kết ấn, miệng lầm nhảm, kính Côn Luân xoay tròn bay lên cao rồi lại xuống thấp, mặt kính từ một màu tối đen bắt đầu phản quang.

Hai canh giờ trôi qua, phong ấn cuối cùng cũng được giải, phong ấn của chuông Hoan Tư cũng được giải theo. Lúc này cả bầu trời đã trở nên đen kịt.

“Được rồi, xuất phát thôi.”

Hồng Diệp nín lấy tay áo hắn ta, chớp mắt hai người liền biến mất.

Cơ thể có cảm giác như bị xé rách, đầu nàng sáng bừng lên, nhưng chẳng mấy chốc đã trở lại như cũ, bốn bề tối đen như mực.

“Đây là...?”

Tuyệt Tình điện?

“Đại tỷ, nàng không phải ra vào Tuyệt Tình điện như hậu hoa viên nhà mình sao? Còn bày đặt sử dụng kính Côn Luân làm gì?”

“Ta đến để lấy hai món thần khí cuối cùng.”

“Ồ đây sao?” Đông Phương Úc Khanh giật mình.

“Ừ, ngọc Viêm Thủy chính là câu ngọc trên cổ Hoa Thiên Cốt ấy. Ngươi không biết điều này sao?”

Đột nhiên một trận gió thổi tới, phía trước bỗng xuất hiện một người đang đứng trên một cành cây không thể nhỏ hơn. Người đó mặc một bộ đồ xanh tung bay trong gió, đáng vẻ gầy gò tiêu tụy.

“Đông Phương, sao huynh lại đi cùng nàng ta?”

Người tới là Hoa Thiên Cốt.

“Thật có lỗi, Cốt Đầu. Ta có một giao dịch với nàng ấy.”

Hồng Diệp móc chuông Hoan Tư ra. Thuật nhiếp hồn phối hợp với chuông Hoan Tư hiệu quả cực tốt, cho dù là người có ý chí sắt đá đến đâu cũng có thể bị đánh bại dễ dàng.

Ban đầu Hoa Thiên Cốt còn phản ứng nhanh tạo cường quang bảo vệ toàn thân, nhưng ánh hào quang kia theo tiếng chuông và tiếng hát véo von của Hồng Diệp đã từ từ suy yếu.

“Đưa câu ngọc trên cổ ngươi cho ta.” Hồng Diệp dịu dàng nói.

“Không được, đây là của Lăng ca ca cho ta!” Hoa Thiên Cốt khẽ lắc đầu, mày nhíu chặt, dường như đang gồng mình chống cự lại điều gì đó, tiếng chuông Hoan Tư càng dồn dập hơn.

“Lấy câu ngọc ra đưa cho ta.” Hồng Diệp từ từ dẫn dắt.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng đưa câu ngọc ra cho nàng. Hồng Diệp vươn ngón trở ra gõ nhẹ lên miếng câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng cho Hoa Thiên Cốt. Ngay lập tức miếng ngọc xuất hiện từng vết rạn, “tách”, lớp ngọc trắng bao bên ngoài vỡ vụn, lộ ra chân thân màu trắng xanh tỏa sáng rực rỡ – ngọc Viêm Thủy.

Đông Phương Úc Khanh bay vụt lên, điểm huyệt ngũ của nàng ta.

“Hành động nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian.”

Hồng Diệp gật đầu, tiếp theo phải bắt Sóc Phong, trong nguyên tác tên tiểu tử này là do một mảnh vỡ của đá Nữ Oa hóa thành. Thế nhưng dùng sức mạnh chỉ e khó có thể khiến tiểu tử này khuất phục, đành phải lợi dụng khuôn mặt của Hoa Thiên Cốt vậy.

Hồng Diệp dùng thuật nhiếp hồn ra lệnh cho Hoa Thiên Cốt đi tìm Sóc Phong, hai người cùng rời khỏi Trường Lưu hạ xuống một hoang đảo.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Cậu ta hỏi thẳng.

“Sự phụ trùng kịch độc, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định cậu phải giữ bí mật đấy!”

Sóc Phong im lặng bay lơ lửng trên không, đôi mắt còn sáng hơn cả những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

“Vậy mấy ngày nay cậu râu rĩ không vui là vì đang tìm cách cứu người?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Tìm được rồi đúng không?”

“Tớ...”

“Đừng có phủ nhận, nếu không phải thì giờ cậu đã không có dáng vẻ bình tĩnh và kiên quyết thế này.”

“Đúng vậy.”

“Nó cần gì?”

“Đá Nữ Oa.”

Người Sóc Phong thoáng giật lên, mặt lập tức tái mét.

“Ý của cậu là muốn tập hợp tất cả thần khí để đá Nữ Oa khôi phục lại như cũ?”

“Đúng vậy.”

“Quyết tâm rồi?”

“Chỉ cần có thể cứu được sư phụ!”

Sóc Phong khẽ thở dài, thì ra đây là số mệnh.

“Vậy được, tớ giúp cậu.”

Hồng Diệp thông qua đôi mắt của Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

“Tuyệt đối không được, tớ không thể để cậu mạo hiểm.”

Sóc Phong điềm tĩnh nhìn nàng: “Nếu thực sự nguy hiểm như thế, có hai người chẳng phải sẽ đỡ đi một nửa sao? Cậu hãy tin tớ, tớ có thể giúp cậu.”

“Không được! Nói thế nào cũng không được!”

Sóc Phong cười rộ lên: “Nhưng bây giờ tớ đã biết rồi, nếu cậu không nghe lời tớ, tớ mà nói cho người khác thì cậu đừng hòng làm được gì.”

“Cậu...” Đứa trẻ này thật tốt, có điều vì Bạch Tử Họa, ta đành phải hi sinh người.

Ánh mắt Sóc Phong tựa nước, hơi mang theo chút đau thương: “Tôn thượng không thể chết được, tớ làm chuyện này không phải chỉ giúp mỗi cậu, coi như là đóng góp chút sức cho Tiên giới đi.”

“Kì thật tớ đã đoạt được tất chín món thần khí, thế nhưng giải phong ấn lại quá mất sức.”

Sóc Phong nhìn nàng, cười như không cười: “Sao phải rầy rà vậy? Giao cho tớ đi.”

Sóc Phong cầm ngọc Viêm Thủy trong tay, niệm hai câu, ngay lập tức mảnh ngọc bùng lên ánh sáng chói lòa, phong ấn được hóa giải chỉ trong chốc lát.

Cậu ta lấy từng thần khí một, vừa chạm vào đã hóa giải được phong ấn, tốc độ cực nhanh, khiến người khác không thể tin được.

Hồng Diệp tròn mắt nhìn sự điên cuồng trong mắt Sóc Phong, vừa giải phong ấn vừa cười sặc sụa.

“Giải phong ấn thôi mà, quá đơn giản.”

Hoa Thiên Cốt nhận ra tay Sóc Phong từ từ trở nên trong suốt, cứ giải thêm một phong ấn nữa thì nàng lại cảm nhận hơi thở của Sóc Phong yếu dần đi, đột nhiên thoát khỏi nhiếp hồn thuật.

“Dừng lại! Sóc Phong! Lập tức dừng lại!” Hoa Thiên Cốt nhào lên ôm lấy tay cậu, lúc này chỉ còn ba thần khí chưa giải phong ấn.

“Cậu là ai? Rốt cuộc cậu là ai?” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu ta quan sát thật kỹ, tại sao lại trở nên thế này!

Sóc Phong bình tĩnh lại, thờ dài nhìn nàng. Tất cả chỗ da lộ trên trán đều trở nên trong suốt, tựa như sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Tớ không là ai, ai cũng không là tớ.” Sóc Phong duỗi cánh tay còn lại ra, tiếp tục giải hai món thần khí nữa, cơ thể lập tức trở nên trong suốt sắp không thấy được nữa.

“Không được!” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu, ngăn không cho cậu tiếp tục giải phong ấn, giống như chỉ cần một giây nữa cậu sẽ hóa thành cát bụi bay theo gió.

“Ngay từ đầu tớ đã không biết mình sống có ý nghĩa gì, tại sao lại muốn đến Trường Lưu Sơn. Sau đó tớ gặp được cậu, rồi cậu nói cậu muốn tập hợp thần khí để giải độc cho Tôn thượng. Giây phút ấy tớ đã hiểu, thì ra đã được định sẵn từ ngàn năm trước rồi, tớ sống chỉ để thành toàn cho cậu.”

“Có ý gì? Tớ không hiểu...” Hoa Thiên Cốt nắm chặt hai tay cậu ta, thân mình khẽ run. Nàng cố gắng tự nói với mình, sẽ không sao đâu, Sóc Phong chỉ vì giải phong ấn mà hao tổn quá nhiều công lực thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe lại ngay.

“Thiên Cốt, còn nhớ hôm Tết Trung Nguyên chúng ta cùng đi thả hoa đăng không? Cậu hỏi tớ vì sao không viết gì, tớ đáp tớ không có người thân, cũng không có bạn bè.”

“Nhớ chứ... cậu còn nói mình chính là Tôn Ngộ Không.”

“Đúng vậy, tớ là Tôn Ngộ Không. Chỉ Tôn Ngộ Không mới không có người thân, không ai sinh cũng không ai dưỡng, chui ra từ tảng đá, tớ cũng thế...”

Hai chân Hoa Thiên Cốt mềm nhũn, suýt nữa ngã khụy. Sóc Phong rút tay ra ôm chặt nàng vào lòng.

Hai mắt Hoa Thiên Cốt tròn tròn, ra sức lắc đầu: “Tớ không tin! Tớ không tin!”

“Có nhiều chuyện cậu không cần tin, tớ chỉ muốn cho cậu biết. Sóc Phong trước mặt cậu không phải người cũng không phải tiên, không phải yêu cũng không phải ma, mà chỉ là một tảng đá. Thậm chí ngay cả một tảng đá hoàn thiện cũng không phải, Sóc Phong này chỉ là một mảnh nhỏ của đá Nữ Oa mà thôi...”

Sóc Phong ôm chặt lấy nàng, thấp giọng nói: “Cậu không muốn vì cứu một người mà hại một người, nhưng nếu Tôn thượng chết, tớ biết cậu cũng không sống nổi. Tớ chỉ là một mẩu đá nhỏ thôi, không lớn hơn hạt bụi bao nhiêu. Tớ có tồn tại hay không thì thế gian này vẫn thế, không có ai đau lòng hay buồn tiếc. Nhưng Tôn thượng thì khác, an nguy của người liên quan đến hưng vong Tam giới.”

“Không đâu, tớ sẽ đau lòng! Khinh Thủy sẽ đau lòng! Cả sư phụ cậu và Đường Bảo nữa, bọn họ đều sẽ đau lòng.”

Đường Bảo vừa mới tỉnh lại không lâu, bò lên đầu Hoa Thiên Cốt vừa ra sức gãi đầu vừa lau nước mắt.

Sóc Phong nâng mặt nàng lên: “Lần đầu tiên tớ có ý thức thì tớ đang ở trong nước, chìm trong đó ngủ trăm năm hoặc cả ngàn năm. Lúc tỉnh lại, tớ ngồi xồm bên bờ, nhìn dòng nước chảy trôi, hoa nở hoa tàn, mây tới mây đi thêm một trăm năm nữa. Sau đó tớ buồn chán đứng ở một ngọn cây trên đỉnh, nhìn một hộ gia đình bên sườn núi hàng ngày làm việc khi mặt trời lên, sinh con đẻ cái, ốm yếu rồi chết, lại thêm một trăm năm nữa. Rồi tớ dần dần có hình thể giống con người, học cách nói chuyện. Tớ đã đến rất nhiều nơi, được gặp rất nhiều người khác, nhưng tớ vẫn không thấy thế giới này có gì thú vị, cũng không biết mình tồn tại vì cái gì. Bởi thế tớ lại tới bờ sông kia, thần thờ thêm một trăm năm nữa. Bỗng có một ngày, Tôn thượng tỉnh cò bay ngang qua, chắc người cảm nhận được thần khí nên xuống điều tra rồi phát hiện ra tớ. Người hỏi sao tớ lại ở đây, có điều tớ cũng chẳng biết. Vì thế tớ hỏi lại người, sao tớ lại ở đây? Tôn thượng nhìn tớ rồi nói, nếu muốn biết vì sao thì theo người, có lẽ một ngày tớ sẽ hiểu. Vì thế tớ được Tôn thượng nhặt về Trường Lưu Sơn, sau đó gặp cậu, gặp tất cả các cậu. Thật ra đối với tớ nơi nào cũng thế, tớ về cùng Tôn thượng, chắc là vì để có nhiều cơ hội tiếp xúc với thần khí hơn. Lúc ấy tớ cực kì muốn biết, những thần khí khác có mang dáng vẻ thần không ra thần, quỷ không ra quỷ như mình không?”

“Dừng nói nữa, tớ biết rồi, tớ biết rồi...” Hoa Thiên Cốt xót xa nghẹn ngào.

“Nhưng tớ rất vui vì đã về với Tôn thượng, lúc ở cùng mọi người tớ rất hạnh phúc. Nhất là khi chúng ta thả hoa đăng trong Tết Trung Nguyên, bắt cá Côn Côn trong lễ Mộc Kiếm. Thiên Cốt, tớ sống lâu như thế nhưng vẫn không hiểu tình cảm giữa người với người là gì, không hiểu sao lại có người nguyện chết vì kẻ không liên quan đến mình. Nhưng sau này nhìn sự can đảm của cậu vì Tôn thượng, tớ dần dà đã hiểu được chút ít. Thế nên lúc cùng đi tìm thần khí tớ đã quyết định, dù có tan biến cũng phải giúp cậu khôi phục đá Nữ Oa, giải độc giúp Tôn thượng, xem như báo đáp đại ân của người đối với tớ.”

Hoa Thiên Cốt đau lòng biết ý cậu đã quyết, định nhào lên lấy thanh kiếm Hiên Viên chưa hóa giải phong ấn, lại bị Sóc Phong đi trước một bước.

“Sóc Phong, đừng mà, tớ xin cậu, chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác...” Hoa Thiên Cốt hạ giọng mềm như bông, giống như sợ bất cẩn sẽ dọa tới cậu.

Sóc Phong vuốt ve thanh kiếm trong tay: “Thiên Cốt, thật ra mỗi người chúng ta đều có cái mình sợ. Cậu nói với tớ cậu sợ quỷ và sư phụ nhất. Còn thứ tớ sợ nhất, chính là nỗi cô đơn và sự lạnh lẽo đến thấu xương. Tớ chẳng biết tại sao mình lại tới thế gian này, là cậu đã cho tớ biết tình cảm là gì. Tuy tớ

không có người thân, nhưng chỉ cần có người bạn như cậu là đủ rồi. Sau này hằng năm đến Tết Trung Nguyên, nhớ phải thả hoa đăng cho tớ đấy...”

Sóc Phong khẽ chạm ngón tay vào, hóa giải phong ấn cuối cùng.

“Không!” Hoa Thiên Cốt hét lên, thê lương xé trời. Nàng muốn nắm chặt lấy tay Sóc Phong nhưng lại chỉ nắm được một khoảng không trống rỗng.

“Cho tớ xem mặt cậu, ít ra hãy để tớ nhớ kĩ hình dáng của cậu!” Hoa Thiên Cốt ra sức giang tay, muốn giữ Sóc Phong lại.

Cả người Sóc Phong tỏa ra một luồng sáng cực lớn, cậu khẽ thở dài: “Tớ chỉ là một tảng đá không tròn vẹn mà thôi, không thể xác định bản thân nên cũng không biết nên lấy mặt mũi thế nào. Cho nên đừng nhìn, vì tớ vốn không có mặt... Nhưng nếu có thể, tớ hy vọng mình giống Tôn thượng, sớm chiều ở bên cạnh bảo vệ cậu...”

Nói xong câu cuối cùng, ánh sáng của Sóc Phong tụ lại, như hóa thành tinh tú xoay vần trên không, đồng thời bốn phương tám hướng vọt tới vô số mảnh vụn phát sáng, phụt chốc cả trời tràn ngập ánh sao, nhưng nàng không thể tìm ra Sóc Phong được nữa.

Vô số mảnh vụn hợp lại, tạo thành một tảng đá lấp lánh ánh sáng, đá Nữ Oa cuối cùng cũng khôi phục. Thập phương thần khí sau hàng ngàn, hàng vạn năm cuối cùng cũng khôi phục.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Giống Nhau

Thời điểm Bạch Từ Họa tỉnh lại đã phát giác tình huống không ổn.

Có lẽ Hồng Diệp đã đánh giá thấp năng lực của hắn, hoặc đánh giá cao năng lực của mình. Dù sao thì hắn cũng tỉnh lại sớm hơn nhiều so với dự kiến của nàng.

Không gì có thể hình dung cảm giác của hắn ngay giây phút tỉnh dậy kia. Tuy rằng hôn mê nhưng tiềm thức hắn vẫn buộc mình tỉnh lại. Nhưng khi thực sự đã tỉnh, hắn thà rằng tất cả những chuyện này chỉ là mơ.

Nàng thế nhưng lại động thủ với mình, lấy đi tất cả thần khí. Vậy thì ngoại trừ ngọc Viêm Thủy và đá Nữ Oa, tất cả thần khí đều ở trong tay nàng. Về ô Huyền Thiên, hắn tin tưởng, chỉ cần nàng muốn Sát Thiên Mạch sẽ không do dự đưa cho nàng, một kẻ kiêu ngạo như hắn sẽ không để tâm đến thần khí.

Nàng muốn làm gì? Thả Yêu thần? Không có khả năng, nàng đã nhận được truyền thừa của Sát Phá Thiên, sớm muộn gì cũng sẽ tiếp nhận thần vị. Bạch Từ Họa trong lòng có chút hoang mang, lần đầu tiên hắn có cảm giác không nắm chắc như thế. Hắn tự nhủ phải tin tưởng nàng, bởi vì hắn là người hiểu rõ nàng nhất, nếu như nàng có làm ra chuyện gì ngoài dự đoán thì cũng là vì có lí do riêng.

Mà hắn hiện tại cần phải tìm ra lí do này. Cho dù nàng làm sai, hắn cũng sẽ thay nàng gánh vác.

Bạch Từ Họa từ từ điều chỉnh lại hơi thở, sau đó dùng thủy kính xem Trường Lưu Sơn. Tiểu Cốt không có, Đường Bảo không có, Sóc Phong cũng không có.

Bạch Từ Họa cố gắng hít vào một hơi, mày nhíu chặt.

Người khác không biết nhưng hắn lại biết rõ, Sóc Phong là do mảnh vỡ của đá Nữ Oa sinh ra thần trí mà hóa thành nhân hình. Nếu nàng đã muốn đoạt thần khí, tất có biện pháp tìm ngọc Viêm Thủy và khôi phục đá Nữ Oa. Thậm chí, nàng đã sớm làm xong việc này rồi cũng nên.

Như vậy thì Tiểu Cốt và Đường Bảo đi đâu? Bạch Từ Họa nhanh chóng tìm được vị trí của Hoa Thiên Cốt, thông qua nàng không ngờ lại thấy được Hồng Diệp cũng đang ở đó, địa điểm dường như là Đông Hải.

Bạch Từ Họa vội vàng lấy bội kiếm, không để ý đến chất độc đang tàn phá cơ thể mình, gắng gượng một lúc rồi vội vàng đi tới Đông Hải.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt đá Nữ Oa trong tay, vẻ mặt tràn đầy oán hận nhìn Hồng Diệp. Đều là do cô ta, sự phụ cũng là do cô ta hại, Sóc Phong cũng là do cô ta hại. Hiện tại còn muốn lừa gạt mình cô ta muốn cứu sự phụ để đoạt thần khí sao, đừng hòng.

“Tiểu Cốt, đưa đá Nữ Oa cho ta, đừng ép ta động thủ!” Hồng Diệp lạnh nhạt nhìn Hoa Thiên Cốt.

“Năm mơ, người hại người còn chưa đủ còn muốn tập hợp thần khí giao cho yêu ma sao?”

“Tiểu Cốt, ta không cần các thần khí khác, đoạt nó cũng chỉ là vì muốn chữa trị đá Nữ Oa. Người phải biết đá Nữ Oa có thể cứu sự phụ người, đưa

cho ta, ta giao các thần khí khác cho ngươi được không?”

Đường Bảo túm lấy một vạt tóc của Hoa Thiên Cốt, thấp giọng nói.

“Mẹ đừng lo, cha cũng đang ở đây. Mẹ cứ vờ đáp ứng đưa đá Nữ Oa cho cô ta, sau đó đợi cô ta giao thần khí, chúng ta liên thủ kiềm chế cô ta mang thần khí trở về.”

Đông Phương cũng ở đây, thật tốt quá.

“Ta đồng ý với ngươi, nhưng trước hết ngươi phải đưa những thần khí khác cho ta.”

“Được. Nhận lấy!”

Hồng Diệp không do dự giải trừ khống chế của mình với những thần khí còn lại rồi đưa sang cho Hoa Thiên Cốt. Nàng có thể cảm nhận được Bạch Tử Họa đã tỉnh lại, nếu không nhanh mọi chuyện sẽ hỏng bét, chỉ có thể liều mạng đánh cược thôi.

Chỉ là người tỉnh vẫn không bằng trời tỉnh, ngay khi nàng tưởng rằng kế hoạch đã thành công không ngờ lại có kẻ nhúng tay vào.

“Lam Vũ Lan Phong!”

“Thiếu quân, ngài cứ tận hưởng ảo trận của ta đi. Hoa Thiên Cốt còn có thần khí để cho ta chăm sóc.” Ảo ảnh của Lam Vũ Lan Phong hiện ra trong ảo trận cười quyền rũ.

“Ta nhất định phải giết ngươi.” Nháy mắt Hồng Diệp đã lợi dụng không gian pháp tắc đến gần tóm lấy cái cổ thanh mảnh của Lam Vũ Lan Phong.

Lam Vũ Lan Phong không tức giận, không trốn tránh, cũng không phản kích thân nhiên nhìn Hồng Diệp.

“Hoa Thiên Cốt đâu?”

“Ở trong ảo trận, có điều ngươi không gặp được nó đâu. Trừ phi nó giao ra thần khí.”

“Thả nàng ta ra, ta tha cho ngươi một mạng.” Hồng Diệp vừa lo lắng vừa điên tiết, tay xiết chặt giống như chỉ cần Lam Vũ Lan Phong nói một lời không hợp liền lập tức bẻ gãy cổ ả.

“Thiếu quân không nhận à sao, đây chỉ là ảo ảnh của ta thôi.” Lam Vũ Lan Phong nở nụ cười xảo trá.

“Ngươi cũng thật là, vì tình nhân của mình, hi sinh một mạng người, đoạt đi thần khí, chuyện gì cũng dám làm. Hắn cũng thế, không nói tới chuyện xả thân cứu ngươi, vì tìm ngươi mà bị trúng độc vẫn còn lặn lội tới Đông Hải. Tình sâu nghĩa nặng như thế, thật khiến ta cảm động...” Giọng ả ta có mấy phần nhạo báng, lại dường như cảm thông và tiếc rẻ.

Ở một nơi khác của ảo trận, vừa thấy Lam Vũ Lan Phong, Hoa Thiên Cốt liền nghĩ ngay tới việc sư phụ trúng độc, chịu bao đau đớn. Nếu không tại ả, mọi chuyện sẽ không tới tình cảnh hôm nay. Tất cả mọi chuyện đều do một tay ả gây ra! Hoa Thiên Cốt nghiến răng nghiến lợi nhìn Lam Vũ Lan Phong, nhìn ả cười tươi rồi lại vô cùng nhiệt tình, không biết đang âm mưu gì. Tay phải ả nghịch hai viên ngọc trai màu trắng, liên tục luân phiên tung hứng chúng chạm vào nhau, phát ra một âm thanh trong trẻo lại linh hoạt, êm tai vô cùng.

“Ngươi rốt cuộc muốn gì?” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng lên tiếng.

“Làm một giao dịch với ngươi, thế nào?”

“Không được!” Hoa Thiên Cốt thẳng thừng từ chối.

“Ha ha ha, ta còn chưa nói gì mà, đừng từ chối nhanh thế!”

“Tuyệt đối không có chuyện ta giao thần khí cho ngươi!”

“A, thông minh thật, không hồ là đệ tử của Bạch Tử Họa! Thực ra ngươi cũng đâu có thiệt, sư phụ ngươi trúng độc của ta, ngoài ta ra không ai có thể cứu hắn, ngươi muốn cứu sư phụ ta muốn có thần khí, chúng ta làm giao dịch hai bên đều có lợi không được sao?”

“Không được, ta tuyệt đối không để ngươi thả Yêu Thân, làm hại bách tính!”

“Hiện tại ngươi rơi vào trong ảo trận của ta, ngươi cho rằng mình có tư cách bàn điều kiện à? Tuy rằng ngươi có thần khí nơi tay, ta đánh không lại ngươi nhưng ngươi cũng không làm gì được ta. Dù sao đây cũng chỉ là phần thân của ta thôi.”

Lam Vũ Lan Phong chậm rãi bơi từ trên không đến gần nàng, vòng quanh nàng hai vòng, miệng nở nụ cười lạnh lẽo.

“Khiến Bạch Tử Họa trúng kịch độc, suýt thì giết được hắn, ta lập bao công lớn lại không thể nói cho người khác! Tui thân bao nhiêu! Có điều lúc ấy ta thật không ngờ mọi chuyện sẽ thuận lợi như thế, Bạch Tử Họa lại che chở tiểu tình nhân của hắn đến vậy! Tuy ta không biết hắn dùng cách gì cầm cự đến giờ này còn chưa chết, nhưng điều khiến ta kinh ngạc hơn là nàng ta lại cuồn thần khí của hắn trốn đi. Quá li kì, quá đặc sắc.”

“Người theo dõi nàng ta?”

Lam Vũ Lan Phong che miệng cười: “Chuyện này người không cần biết. Quả thật ta không ngờ gan của nàng ta lại lớn như vậy. Vì Bạch Từ Họa mà làm đến nước này, cảm động chết mất thôi! Chỉ đáng tiếc cho một kẻ nào đó, đơn phương tương tư sư phụ mình, thật đáng thương.”

Mặc dù vẻ mặt Hoa Thiên Cốt không thay đổi, nhưng cơ thể không kiềm được hơi run.

Móng tay son đỏ của Lam Vũ Lan Phong khẽ lướt qua mặt Hoa Thiên Cốt, giọng nói êm ái quyến rũ vang lên: “Đồ ngốc, đừng đau khổ từ chối nữa. Sư phụ quan trọng hay là thần khí quan trọng, giao thần khí cho ta cứu lấy sư phụ người, mọi tội lỗi chỉ cần đổ lên đầu nữ nhân kia là được. Cô ta mới chính là kẻ lấy trộm thần khí, không phải sao?”

“Ta...” Sư phụ quan trọng hơn thần khí, quan trọng hơn chính bản thân nàng, quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời. Nhưng còn sinh linh khắp thiên hạ thì sao? Bọn họ đều vô tội! Nếu Yêu Thần xuất thế chúng sinh sẽ lầm than! Sư phụ mà biết, nàng vì người mà mang họa đến cho Lục giới, nhất định sẽ chết chứ không cho nàng làm chuyện như thế.

Hoa Thiên Cốt càng nghĩ càng thấy áy náy, nàng nhất định phải cứu được sư phụ, nhưng tuyệt đối không thể trao đổi bằng thần khí.

“Tiểu Cốt! Đừng nghe ả ta nói bậy!” Hồng Diệp sau khi phá được ảo trận vội vã chạy đến, nhất định không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoa Thiên Cốt đang rối loạn, nghe thấy lời này, vội vàng đánh một chuông lên người Lam Vũ Lan Phong, lui vội ra sau đứng cùng một chỗ với Hồng Diệp.

Hồng Diệp hai tay kết ấn, vội vàng sử dụng thuật nhiếp hồn, đồng thời tiếng chuông Hoan Tư lập tức véo von trên không trung, vang lên dồn dập không ngừng.

Mặt Lam Vũ Lan Phong tái mét, bỗng ả phá lên cười: “Không thể tin nổi, rõ ràng là tình địch lúc này lại hỗ trợ nhau, thật cao thượng quá đi mất!”

“Bạch Từ Họa đâu?”

“Ta làm sao mà biết. Ừ, đúng rồi, hắc chân khí cạn kiệt mà độc lại phát tác nên ngất đi, rơi xuống biển. Ta cũng thật không ngờ, giờ hắc thành ra thể này rồi mà vẫn còn sức đánh một ngàn yêu binh của ta. Có điều độc cũng vì thế mà phát tác nhanh hơn, vốn dựa vào tư chất của hắc thì có thể cầm cự thêm được mười ngày, nửa tháng nữa, nhưng trải qua trận chiến này, hắc đã hoàn toàn mất đi ý thức. Nếu không tỉnh lại, sợ là nhiều nhất cũng chỉ sống được một ngày.”

“Ta không tin!” Mắt Hồng Diệp đỏ rực, y phục không gió tự tung bay, vẫn không chịu bỏ qua. Tuy nhiếp hồn thuật của nàng so ra kém Lam Vũ Lan Phong, nhưng vì có sức mạnh của thần khí nên pháp lực tăng lên mấy lần.

Hoa Thiên Cốt ở một bên cũng nôn nóng không thôi. Tình huống này dùng đầu gối nghĩ cũng biết Bạch Từ Họa đã rơi vào tay bọn Lam Vũ Lan Phong. Nếu tình huống quả thật như ả nói thì quả thật xấu đến cực điểm.

Lam Vũ Lan Phong gồng mình chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh gục, thân mình ngã xuống, đuôi cá vẩy vẹo khổ sở, toàn bộ con người nháy mắt biến thành màu lam, không thấy lòng trắng. Ầ ừ ừ đầu lên trời thét một tiếng bi thương, tựa như tiếng hát ai oán động lòng người nhất thế gian.

Sau đó từng giọt nước mắt của ả rơi xuống mặt đất, hóa thành những hạt ngọc lấp lánh. Nước mắt người cá, bảo vật vô giá nhất trên đời. Bao nhiêu kẻ nhốt người cá hết tra tấn rồi ngược đãi, nhưng có chết họ cũng không chịu nhỏ một giọt. Nhưng lúc này đây nước mắt của Lam Vũ Lan Phong lại tuôn như mưa, như dòng sông ngọc lấp lánh, như dải thiên hà...

Hoa Thiên Cốt mềm lòng, muốn ngăn Hồng Diệp lại nhưng đột nhiên nhớ tới sư phụ. Nàng vội vàng nhắc nhở bản thân, không thể mềm lòng, càng không thể để nước mắt cá sấu mê hoặc.

“Bạch Từ Họa ở đâu?”

“Ta... ta không biết...”

“Nói mau!”

Lam Vũ Lan Phong càng đau đớn, bắt đầu quay cuồng trên mặt đất.

“Ta thực sự không biết...”

“Thế ai biết?!”

“Ta chỉ bảo cấp dưới, muốn giấu Bạch Từ Họa ở đâu cũng được, không cần bám lại với ta, sau đó giết hắc luôn!”

“Người... người nói gì?!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ lui lại hai bước.

Lam Vũ Lan Phong vừa khóc vừa cười: “Ha ha ha, ta nói trừ phi bầu trời biến tím, nước biển chảy ngược lên trời, nếu không các người mãi mãi đừng

mong đưa được Bạch Tử Họa ra.”

“Người có ý gì?” Có thứ nào đó đổ vỡ trong lòng Hồng Diệp. Sao lại thế? Minh vẫn ngăn không được kết quả này sao?

“Nói thẳng ra là trừ phi Yêu Thần xuất thế, nếu không các người vĩnh viễn đừng mong thấy Bạch Tử Họa...”

Hoa Thiên Cốt trợn mắt, tay nắm chặt thành nắm đấm. Lam Vũ Lan Phong hét lên thảm thiết, hai tay ôm đầu lăn lộn điên cuồng, thần trí hoàn toàn rối loạn, vừa gân cổ nống lại vừa phát ra tiếng cười khiến người ta sồn gai ốc.

“Trời là gì?! Tiên là gì?! Nếu trời bất công, ta sẽ đảo loạn thiên hạ, nếu Tiên bất nhân, ta sẽ diệt cả Tiên giới!”

Máng xong ả đột nhiên đau khổ cuộn người lại, khóc thút thít: “Nếu không phải tại ta chàng vẫn sẽ là Chiến thần cao cao tại thượng. Nếu không phải tại ta chàng sẽ không bị chúng bạn xa lánh, bị cả Tiên giới coi là kẻ địch. Nếu không phải tại ta chàng sẽ không bị trừ tiên tịch, phế tiên thân trục xuất đến mạn hoang! Ngay từ đầu ta tiếp cận chàng chỉ vì thần khí mà thôi, chàng biết rõ tất cả, ta chỉ lừa chàng! Tội gì phải tốt với ta như thế? Tội gì hả?! Chờ ta...chờ ta...gắng cầm cự, ta nhất định sẽ tới cứu chàng...”

Hóa ra ả liều lĩnh như thế, không từ thủ đoạn cướp thần khí thả Yêu Thần xuất thế như thế, cũng giống Hồng Diệp, chỉ để cứu người mình yêu mà thôi...

Hoa Thiên Cốt hết nhìn Hồng Diệp, lại nhìn Lam Vũ Lan Phong. Hai người bọn họ tuy thủ đoạn khác biệt nhưng chẳng phải đều là một loại người sao? Hoa Thiên Cốt trong lòng trào lên cảm giác xót xa, không có can đảm nhìn tiếp nữa. Bọn họ có thể vì người mình yêu bất chấp tất cả, còn mình thì sao, mình có thể làm gì?

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời hét một tiếng bi thương, đôi mắt phút chốc đỏ ngầu, xé tan ảo trận, bay lên không trung. Nàng nhìn xuống biển xanh trải rộng ba nghìn dặm, ánh mắt thất lạc.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chân Tướng

Hồng Diệp bay lên mặt biển. Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh hoàng hôn buông rợp trời, không gian ngập màu máu càng khiến con người đỏ ngầu của Hoa Thiên Cốt trở nên nổi bật. Xung quanh biển chật cứng, dường như là chúng tiên nhận được tin báo nhanh chóng bay tới và đám thiên binh thiên tướng mưu đồ ngăn cản nàng, Nàng dùng Phù Trầm châu tàn phá Đông Hải để tìm Bạch Tử Họa, lại dùng đàn Phục Hy và kính Côn Luân cản những kẻ muốn bắt mình. Đại nạn ập đến, dường như tất cả mọi người trong Tiên giới đều cảm nhận được, lục đục kéo tới, lại không ai bắt được nàng. Hoa Thiên Cốt đã sớm mất lý trí, không thêm để ý, chỉ điên cuồng tìm Bạch Tử Họa. Nếu cứ thế này, sự phụ sẽ hóa thành tro bụi mất!

“Tiểu Cốt! Mau bình tĩnh lại!”

Hồng Diệp muốn ngăn cản lại không có cách nào, Hoa Thiên Cốt không cho nàng cơ hội tiếp cận, hai mắt đỏ ngầu giống như đã tẩu hỏa nhập ma, ngay cả tiếng la hét của Đường Bảo cũng bỏ ngoài tai.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc đều tới, nhìn dáng vẻ phát cuồng của Hoa Thiên Cốt không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tìm thấy Tôn thượng chưa?”

“Tìm khắp nơi rồi vẫn không thấy.” Lạc Thập Nhất lắc đầu, lo cho Hoa Thiên Cốt, cũng lo cho Đường Bảo.

Nghê Mạn Thiên có chút hoảng sợ lại thầm vui sướng nhìn Hoa Thiên Cốt, chẳng cần động tay, nàng ta cũng biết chắc Hoa Thiên Cốt hôm nay xong rồi.

Khinh Thủy vẫn hét to gọi Hoa Thiên Cốt, nhưng cho dù họ nói gì nàng vẫn không nghe thấy.

“Thần khí của Bạch Tử Họa đều ở trong tay nàng ta, hay là...”

“Không đâu.” Sênh Tiêu Mặc chặn ngang lời Ma Nghiêm: “Cho dù có nguyên nhân gì, Thiên Cốt sẽ không làm hại sư huynh. Có lẽ độc của sư huynh...”

“Ta biết ngay nhận nha đầu này vào Trường Lưu là một sai lầm lớn! Thì ra nó mang dã tâm làm đệ tử chương môn chỉ vì thần khí! Giờ nó đã tập hợp đủ thần khí, ngay cả nữ nhân kia cũng không làm gì được nó, xem ra chuyện Yêu Thần xuất thế không thể tránh khỏi được nữa.”

Sênh Tiêu Mặc đương nhiên biết “nữ nhân kia” trong lời Ma Nghiêm là ám chỉ Hồng Diệp, lúc này phá lệ nghiêm túc nhìn hấn: “Sư huynh, huynh nói quá sớm rồi, chúng ta nhìn Hoa Thiên Cốt lớn lên bao năm qua, nó là người thế nào chúng ta đều biết. Hơn nữa quan hệ của nhị sư huynh và chương môn Mao Sơn huynh cũng biết, nàng ta sao lại đẩy một mối họa vào tay nhị sư huynh chứ? Chuyện này e là có ẩn tình.”

“Hừ, ta chẳng biết, ta chỉ biết cô ta là tai kiếp của Tử Họa, không biết chừng cô ta và Hoa Thiên Cốt là đồng đảng cũng nên. Nếu không phải để Yêu Thần xuất thế, Hoa Thiên Cốt tập hợp thần khí làm gì? Kiểm tiên đại hội lần trước động sát khí với đồng môn, một đệ tử như thế sớm phải trục xuất từ lâu rồi. Còn có nữ nhân kia, Tử Họa là người như thế nào, sao có thể bất cẩn trúng kịch độc, chuyện này cùng Hồng Diệp tuyệt đối không tránh khỏi quan hệ.”

“Thì ra huynh cũng biết.”

“Đề cho rằng chuyện gì có thể qua được mắt ta? Đã sớm nhắc nhở Tử Họa, hần hết lần này đến lần khác đều bỏ ngoài tai. Lần trước để hần uống nước Tam Sinh, cũng không biết hần làm thế nào lại tự khôi phục trí nhớ được, lại còn quần quýt cả ngày với nữ nhân kia, dung túng cho đồ đệ. Giờ xem hần nói thế nào! Chết tiệt, rốt cuộc chạy đi đâu rồi?” Ma Nghiêm nhăn mặt hung dữ nhìn Hoa Thiên Cốt và Hồng Diệp phía đằng xa, cúi đầu mắng một câu. Sinh Tiểu Mặc biết đó là vì Ma Nghiêm đang lo lắng cho Bạch Tử Họa.

Chúng tiên xung quanh đều mang vẻ mặt lo lắng sầu muộn. Tất cả đều biết, Yêu Thần đang xuất thế, đại nạn sẽ ập tới, Lục giới sắp đại loạn, nhưng giờ phút này bọn họ chỉ trơ mắt nhìn mà không làm được gì.

Người càng lúc càng nhiều, ngoài các vị tiên đã đến từ trước, còn có rất nhiều yêu ma lục đục theo sau, chen chúc nhau phủ kín bầu trời Đông Hải, nhưng lúc này đây bọn họ chẳng còn tâm trí tranh đấu, chỉ nhìn chăm chú vào Hoa Thiên Cốt, im lặng xem tình hình phát triển. Nhưng mà khác với tâm trạng của chúng tiên, chúng yêu ma ngập tràn hưng phấn và mong ngóng. Thời khắc bọn chúng chờ mấy nghìn năm cuối cùng cũng sắp tới rồi.

Từ từ đến nửa đêm, ánh trăng dần dần theo biển đi lên.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt hét lên sung sướng: “Tìm thấy rồi!” Nói xong lập tức dùng kính Côn Luân biến mất trong nháy mắt.

Đáy biển không hần tới đen hoàn toàn, từ trong biển nhìn lên mặt biển cũng giống như đứng từ đất nhìn lên bầu trời, xanh thẳm vời vọi, huyền bí mà xa xôi, còn những chú cá bảy màu lấp lóe ánh sáng chính là những vì sao rải rác chung quanh.

Dưới đáy biển vẫn ào ào cuộn sóng, uy lực của thần khí quả là khủng khiếp, mà Hoa Thiên Cốt lại không để ý đến chuyện mình sử dụng quá mức. Rõ ràng sức năng đã sớm cạn, ấy vậy mà không hiểu sao vẫn cầm cự được đến phút này.

Nàng lướt nhanh trong nước, cố gắng tới gần khối ánh sáng ảm áp ở trung tâm con sóng dữ.

Lòng nàng như bị kéo căng hết cỡ, sắp đứt tới nơi. Nàng tìm mãi cho đến khi vào được một chiếc hang thấp thoáng rong rêu, nước bị ngăn cách ngoài cửa. Trong động bày biện đơn giản, mấy viên dạ minh châu khảm trên vách tỏa ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng mạnh nhất là từ chiếc vỏ sò đặt giữa động phát ra.

Tìm Hoa Thiên Cốt như nhảy lên hòng, vỏ sò nhẹ nhàng nhấp nháy như đang hô hấp, tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt nhào tới vỏ sò nhìn vào bên trong, chân mềm nhũn khuỵu xuống, kích động tới nỗi môi run rẩy nói không nên lời.

Hai mắt Bạch Tử Họa đang nhắm nghiền, im lặng nằm trong vỏ sò, mặt trắng bệch như tuyết, trên hàng mi đọng một lớp sương, khuôn mặt vẫn lạnh lùng hững hờ như trước. Hần như hóa thành một bức tượng băng, đã không còn chút hơi thở nào.

Rõ ràng chỉ mới cách xa mấy ngày, lại tựa như ngàn năm vạn năm dài dãi.

Hoa Thiên Cốt nhìn mặt người, lòng dần dịu xuống, đột nhiên thấy bình tĩnh hơn hẳn. Chỉ cần sư phụ sống, chỉ cần người khỏe mạnh thì nàng không sợ gì hết.

“Sư phụ...” Nàng lại cúi đầu gọi thêm tiếng nữa, dường như muốn gọi người tỉnh dậy, lại dường như sợ quá nhiều giấc mộng của người.

Chỉ có điều thời gian của nàng đã không còn nhiều...

“Cốt Đầu, nhanh lên, sắp có người tới rồi...” Đường Bảo bò trong lỗ tai nàng thúc giục.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, cảm bàn tay lạnh như băng của Bạch Tử Họa, nhớ lại cảm giác hạnh phúc khi hai người nắm tay nhau đi trên tuyết, lòng không nhìn được xót xa. Biết mình có đau đến đâu cũng không rơi lệ được, Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại, rồi lấy đá Nữ Oa ra, áp lên má, khẽ gọi: “Sóc Phong...”

Đá Nữ Oa tỏa ra một luồng ánh sáng lớn, từ hang dưới đáy biển xuyên qua mặt biển bắn thẳng lên trời, khiến vạn người trên kia hoảng sợ.

Thân thể Bạch Tử Họa từ từ bay lên cao, ánh sáng bạc như bị phá vỡ dần tụ lại. Tiên thân của người vẫn chưa tan biến, chẳng mấy chốc độc đã bị trừ sạch, tiên lực từ từ phục hồi.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt vui sướng ôm Bạch Tử Họa đang chậm chậm hạ xuống vào lòng, không để ý đến bản thân đã cạn kiệt sức lực, liên tục truyền nội lực cho người.

Nhìn độc của Bạch Tử Họa cuối cùng cũng được giải, tất cả từ từ hồi phục như xưa, có lẽ một lúc nữa sẽ tỉnh lại, Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nắm chặt tay người.

“Đường Bảo, Sóc Phong thì sao? Có cách nào cứu cậu ấy không? Mặc dù cậu ấy là một mảnh của đá Nữ Oa nhưng có suy nghĩ độc lập, thật sự không còn cách nào có thể đưa cậu ấy ra khỏi đá Nữ Oa sao?”

Đường Bảo đang định lắc đầu thì bỗng nghe thấy một tiếng động ngoài cửa hang.

“Có.”

Lam Vũ Lan Phong bơi từ ngoài vào, đôi mắt ánh lên sự hưng phấn không rõ vì sao.

Hoa Thiên Cốt cảnh giác đứng dậy, lấy Đoạn Niệm kiếm ra.

“Ngươi nhanh thật.”

“Tất nhiên, dù sao đây cũng là sào huyệt của ta mà, chắc chắn tìm nhanh hơn người khác rồi. Nhưng những kẻ kia sẽ tới mau thôi, đặc biệt là tình địch của ngươi. Hiện tại đám tiên nhân chết tiệt đều hiểu lầm ngươi là kẻ đánh cắp thần khí, lần này ngươi đã gánh tội danh thay kẻ khác rồi.”

“Chuyện này chờ khi sự phụ tình lại, tự ta sẽ nói rõ với người”. Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nói.

Ngươi tưởng ngươi nói thì hắn sẽ tin sao, cho dù hắn tin, chưa chắc những kẻ khác đã tin. Lam Vũ Lan Phong cười thầm, mặt ngoài vẫn ngọt ngào nói.

“Không phải ngươi muốn cứu tên kia sao?”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Đúng thế thì sao?” Hoa Thiên Cốt liên tục nhắc nhở bản thân, Lam Vũ Lan Phong quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không thể cả tin. Nhưng lời ả nói quả thật đã nhen nhóm hy vọng trong lòng nàng.

“Ta thật không ngờ mảnh vụn của đá Nữ Oa có thể hóa thành hình người. Ngươi có biết tại sao đá Nữ Oa lại bị vỡ không?”

...Cậu đã quên đá Nữ Oa vỡ như thế nào rồi sao?

Giọng nói hư vô của Sóc Phong vang vọng bên tai. Tại sao bọn họ lại hỏi chuyện này? Nó vỡ thế nào sao nàng biết được, “Lục giới toàn thư” có viết đâu. Các loại sách khác cũng chỉ nói rất sơ lược về thời thượng cổ.

“Không biết thì thôi.” Lam Vũ Lan Phong cúi đầu cười, mừng thầm, xem ra nàng chẳng biết gì cả.

“Muốn tách cậu ta ra khỏi đá Nữ Oa thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần một giọt máu của ngươi là được.”

Hoa Thiên Cốt thầm vui vẻ, Đường Bảo vội nhắc nhở: “Chẳng có căn cứ gì cả, Cốt Đầu, đừng tin ả.”

Hoa Thiên Cốt nhú chặt mày, trong đầu nhất thời hỗn loạn.

Lam Vũ Lan Phong nhìn móng tay mình, khẽ thổi thổi, làm bộ như không quan tâm: “Ngươi không có nhiều thời gian suy nghĩ đâu, bọn họ sắp tới rồi, lúc ấy tất cả thần khí bị lấy mất, ngươi sẽ không bao giờ cứu được cậu ta nữa.”

Trán Hoa Thiên Cốt đã đầm mồ hôi vì lo lắng, tuy không hiểu sao máu mình lại cứu được cậu ấy, nếu dễ như thế sao trước kia Sóc Phong không nói với nàng, nhất định ả ta có âm mưu.

Không được, thời gian gấp quá rồi, không thể do dự nữa, Sóc Phong vì nàng mới hy sinh, nhất định phải nghĩ cách cứu cậu ấy!

“Cốt Đầu!” Đường Bảo nhìn vẻ mặt hưng phấn kỳ lạ của Lam Vũ Lan Phong, bỗng thấy cực kì hoảng sợ.

Nhưng Hoa Thiên Cốt không để tâm, nhỏ máu lên đá Nữ Oa.

Ngay lập tức đất trời như sụp đổ, xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội. Hoa Thiên Cốt cảm thấy hơn mười món thần khí đang cùng gào thét trong khư đỉnh, phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Trong cơn đau đầu, nàng lấy thần khí. Lập tức mười sáu món thần khí bay vụt ra ngoài.

“Nguy rồi!” Hoa Thiên Cốt không biết chuyện gì xảy ra, nhưng dự cảm cực kì không lành.

Bỗng Lam Vũ Lan Phong ngửa mặt lên trời, vừa cười vừa khóc, kỳ dị vô cùng.

“Một trăm năm! Ta đã chờ một trăm năm! Ha ha ha!”

“Sao thế này?” Hoa Thiên Cốt bắt đầu bối rối, ôm Bạch Từ Họa bay ra khỏi cái hang sắp sụp tới nơi. Nước biển xung quanh đục ngầu, không thể nhìn rõ. Đáy biển dường như đang rung động dữ dội, nham thạch từ từ trào ra, Đông Hải cực kì hỗn loạn.

“Sao lại thế?” Hoa Thiên Cốt tóm lấy Lam Vũ Lan Phong, đã thấy con ngươi của ả đỏ ngầu như đèn nhìn Hoa Thiên Cốt.

“Yêu Thần xuất thế! Yêu Thần xuất thế! Không ngờ phong ấn cuối cùng cần mấy ngày liên tục mới hóa giải được lại chỉ cần một giọt máu của ngươi là xong! Ha ha ha! Thật tốt quá! Tốt quá! Thiên hạ này là của chúng ta!”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng: “Ngươi nói gì? Không thể nào! Làm sao có thể! Ta chỉ cứu Sóc Phong mà thôi! Ngươi lừa ta! Ngươi lừa ta! Ngươi lại lừa ta!”

Lam Vũ Lan Phong nhìn nàng: “Ta lừa ngươi? Ta biết on ngươi còn không kịp nữa là, Sóc Phong của ngươi sớm đã biến mất rồi, tan thành mây khói, có làm cách gì cũng không thể quay lại, ha ha ha! Máu của ngươi chẳng qua là để hóa giải phong ấn cuối cùng thôi, phong ấn giải xong, Yêu Thần sẽ xuất thế. Thế gian này, không gì có thể ngăn cản được nữa!”

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu: “Không phải, không phải, chỉ là một giọt máu thôi, chỉ là một giọt máu thôi... Sao thể được...”

“Chuyện đã tới nước này ngươi còn không biết mình là ai sao?”

“Ngươi muốn nói gì? Ngươi muốn nói gì?” Hoa Thiên Cốt thấy đầu mình nhức vô cùng.

Lam Vũ Lan Phong đưa mặt tới gần nàng, thấp giọng cười, từ từ nói: “Ngươi chính là Yêu Thần mà chúng thần hợp lực phong ấn, đá Nữ Oa vì ngươi mà vỡ, hợp với máu thịt của ngươi tứ tán khắp mảnh đất rộng lớn này. Hoa Thiên Cốt, ngươi là vị thần cuối cùng trên thế gian...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng hai cái rồi ngã phịch xuống, nhưng Bạch Tử Họa trong tay khiến nàng tự nhủ mình phải tiếp tục cầm cự, tất cả chuyện này đều là giả, à ta thích gạt người nhất! Nàng không muốn nghe! Tất cả những gì à ta nói đều là giả...

Đường Bảo cũng kinh ngạc sửng sờ.

Lúc này mười món thần khí đang ở trên không trung Đông Hải, bầu trời tối đen nháy mắt chuyển thành màu tím đậm quái dị, nước biển chảy ngược về phía lỗ đen lớn chứa mười sáu món thần khí, tạo thành một vòi rồng lớn xoay tròn ở giữa biển, giống như con lốc xoáy khiến không khí và bình địa xung quanh đều long trời lở đất.

Yêu quái khắp nơi đều cảm nhận thấy sự cự mệnh của Yêu Thần, tất cả đều bạo loạn, làm hại nhân gian. Thiên tai, động đất, núi lửa không ngừng, người chết vô số, nhưng đây mới chỉ là điềm báo mà thôi.

Bầu trời Đông Hải hỗn loạn, tiên nhân kinh hoàng, yêu ma lại reo hò nhảy múa. Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn lên trời thờ dài, không kịp nữa rồi.

Lúc này Sát Thiên Mạch và bọn Xuân Thu Bát Bại thống lĩnh đại quân tới, tiên ma giằng co hết sức căng thẳng, khó tránh khỏi một trận khổ chiến.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn Bạch Tử Họa, trong lòng lạnh lẽo. Những kí ức cổ xưa mờ hồ hiện lên trong đầu. Thần Ma đại chiến vô cùng thảm khốc, tất cả đều là vì tranh đoạt cây sinh mệnh mà không tiếc trả giá. Người đứng đầu Tiên Linh tộc Sát Phá Thiên dựa vào sức mạnh của cây sinh mệnh mạnh mẽ bám trụ, bảo hộ tộc nhân, còn đột phá đến cánh cửa thần cấp. Chư thần không chấp nhận để thế gian xuất hiện một vị thần khác, Thiên Thần và Ma Thần không hẹn mà quyết định, trước hủy diệt kẻ có năng lực uy hiếp mình trước rồi tính sau. Đại kiếp giáng xuống Tiên Linh tộc, Sát Phá Thiên đối đầu với chư thần quyết tâm bảo hộ tộc nhân khiến sức mạnh của cây sinh mệnh giảm xuống rõ rệt. Cuối cùng quyết định thân tử đạo tiêu cùng tộc nhân của mình, dùng chút năng lực cuối cùng che giấu hậu duệ của mình cùng Tiên Linh thành. Yêu Thần là một kẻ thông minh, trước khi đại chiến nổ ra đã đem một tia nguyên thần của mình giấu đi. Sau đại chiến, chư thần vẫn lạc, tia nguyên thần kia du dương khắp nơi, cuối cùng có một ngày tự được linh khí, chuyển kiếp đến nhân gian.

Đây mới chính là chân tướng.

Hoa Thiên Cốt ôm Bạch Tử Họa, vùi đầu vào ngực người khóc nức nở, bỗng thấy người hơi cử động. Yêu Thần xuất thế, tà khí nơi nơi sẽ kinh động người, người sắp tỉnh lại rồi.

“Cốt Đầu, đừng lo! Sẽ có cách thôi!” Đường Bảo sợ nàng làm ra chuyện gì điên rồ, vội vàng thấp giọng an ủi: “Đây không phải là lỗi của mẹ, mẹ có biết gì đâu, mẹ chỉ muốn cứu Tôn thượng, muốn cứu Sóc Phong thôi. Chuyện Yêu Thần sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, đó không phải là lỗi của mẹ! Mẹ đừng tự trách nữa! Nếu trước kia có thể phong ấn, thì bây giờ chắc chắn cũng có thể phong ấn!”

Hoa Thiên Cốt mê mang nhìn Bạch Tử Họa, khẽ cười: “Sư phụ luôn nói, sai chính là sai, bất kể lí do là gì. Tuy sức ta có hạn, nhưng sẽ dùng hết khả năng của mình để vớt vát, sư phụ, người phải tha thứ cho Tiểu Cốt đây nhé!”

Hoa Thiên Cốt ôm Bạch Tử Họa ra sức bay về phía trước, bỗng thấy một hơi thở quen thuộc.

“Tiểu Cốt, Tử Họa!” Rất nhiều người xuống đáy biển tìm kiếm tung tích của Hoa Thiên Cốt, Hồng Diệp cũng không ngoại lệ, chỉ là nàng may mắn hơn những người khác, sớm tìm được bọn họ.

“Tỷ tỷ, có lẽ đây là lần cuối ta gọi ngươi là tỷ tỷ, Yêu Thần sắp xuất thế rồi, ngươi hãy mang sư phụ đi đi. Độc của người đã được giải rồi!”

Hoa Thiên Cốt nhét mạnh Bạch Tử Họa đang hôn mê vào lòng nàng.

“Xin hãy thay ta chăm sóc sư phụ, những chuyện khác ta đã có tính toán, đừng lo. Nếu sư phụ tỉnh lại, ngươi hãy nói với người như thế.”

“Nhưng...” Hồng Diệp kéo nàng lại, “Người muốn đi đâu?”

“Ta đi bù đắp tội lỗi đã phạm phải, tỷ tỷ, coi như Tiểu Cốt cầu xin tỷ, người mau mang sự phụ đi đi, đừng hỏi cũng đừng quan tâm gì cả.”

Sự tin tưởng và giao phó trong mắt Hoa Thiên Cốt khiến nàng không nỡ chối từ.

“Đường Bảo, người cũng đi cùng nàng đi, đi tìm cha người, không phải người nói cha người ở gần đây sao.” Hoa Thiên Cốt lấy Đường Bảo trong lỗ tai ra đặt lên vai Hồng Diệp.

“Con không muốn! Con không muốn! Con muốn đi theo mẹ!” Đường Bảo biết nàng định làm gì, vừa khóc vừa đá, không ngừng túm tay nàng lại.

Hoa Thiên Cốt đánh ngất nó, mỉm cười với Hồng Diệp rồi rời đi. Nàng trước giờ đều luôn cảm thấy tự ti với Hồng Diệp, nàng ấy rất xinh đẹp, cũng rất lợi hại, xuất thân tốt, nhân phẩm tốt, nhân duyên cũng tốt. Sự phụ và nàng trải qua biết bao khó khăn mới có thể ở chung một chỗ, bọn họ đều vì đôi phượng mà hi sinh rất nhiều. Còn nàng, luôn tự nhận mình yêu người, lại chẳng thể làm gì cho người. Đây có lẽ là việc duy nhất nàng có thể làm, ác nhân cái danh hiệu này cứ để nàng gánh đi. Sự phụ, tỷ tỷ, các người nhất định phải hạnh phúc nhé.

Lỗi của nàng thì để nàng bù đắp, dầu có thịt nát xương tan cũng không màng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Yêu Thần Xuất Thế

Hoa Thiên Cốt nhìn bầu trời nhuộm tím, yêu khí, tà khí, chướng khí, tinh khí, ô khí, tất cả đều bị hút vào trong lỗ đen cực lớn chứa mười món thần khí kia. Trên biển từng đợt sóng trào dâng, bầu trời sấm sét vang rền.

“Bắt đứa nghiệp chướng kia lại cho ta!” Ma Nghiêm nhìn Hoa Thiên Cốt giận dữ. Đề phòng bao lâu, Yêu Thần vẫn là bị nó thả ra, chẳng lẽ đây chính là số trời sao?

“Thiên Cốt!”

“Tiểu Cốt!”

...

Hoa Thiên Cốt không biết có bao nhiêu tiếng gọi mình, từ từ nhìn quanh một lượt. Nàng nhìn những gương mặt quen thuộc và khung cảnh hỗn loạn, phong vân biến sắc, sau đó lao vút vào lỗ đen kia.

Sâu dưới đáy biển, Bạch Tử Họa vẫn lơ lửng như trước, tay áo khẽ đong đưa theo làn nước lạnh, quanh thân tỏa ra một vầng sáng, tựa như đang nằm trong một cổ quan tài bằng thủy tinh cực lớn. Hồng Diệp đứng bên cạnh nhìn hẩn, ánh mắt ngập tràn bi thương.

Trăm tính vạn tính vẫn không tính đến Yêu thần lại là Hoa Thiên Cốt, trăm ngờ vạn ngờ cũng không ngờ tới con bé lại quyết tâm hi sinh, tác thành cho mình. Thi ra bao nhiêu năm qua, đứa trẻ ấy vẫn là Hoa Thiên Cốt đơn thuần, thiện lương lại hết mực kiên cường ngày nào. Chỉ có bản thân mình, đã sớm không phải là Hồng Diệp của ngày xưa nữa.

Nàng và Hoa Thiên Cốt đều yêu Bạch Tử Họa, nhưng từ giây phút yêu hẩn, lòng nàng đã không thể chứa thêm điều gì nữa. Tiên giới, chúng sinh, thiên hạ không còn gì quan trọng. Yêu Thần có xuất thế không thì liên quan gì đến nàng? Còn Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Tử Họa, cũng yêu cả chúng sinh thiên hạ mà hẩn bảo hộ, quan tâm hẩn, cho nên cũng quan tâm tới những gì hẩn quan tâm. Nàng vì tình yêu mà mộng muội, lúc nào cũng giằng xé trong đau đớn còn Hoa Thiên Cốt cho đi không câu hỏi báo, chỉ cầu người mình yêu được bình an.

Thế nhưng nàng lại cướp đi vị trí thuộc về Hoa Thiên Cốt, cướp đi tình yêu của Hoa Thiên Cốt, nàng thật sự có tư cách nắm giữ vị trí này sao? Vì sao Hoa Thiên Cốt có thể yêu hẩn thâm lặng không oán không hối, mà tình yêu của nàng lại ích kỉ đến thế?

Bạch Tử Họa cuối cùng cũng dần tỉnh lại, Hồng Diệp vội vàng lau lệ trên khóe mắt.

“Tiểu Cốt đâu?”

Nàng nhìn hẩn, môi run rẩy không nói nên lời.

“Sao lại thế này? Độc của ta...” Bạch Tử Họa vừa vận nội lực thì kinh ngạc nhận ra độc đã được giải hết. Chuyện này sao có thể?

“Tiểu Cốt đâu? Thần khí đâu?” Dự cảm không lành càng ngày càng nhiều, tim hấn như bị bóp nghẹt.

“Không kịp nữa rồi...” Nàng khẽ lắc đầu.

“Cái gì... không kịp nữa?” Bạch Tử Họa nhướng mày, quan vi mặt biển, ánh trắng ảm đạm, bầu trời nhuộm một màu tím ma quỷ. Phong ấn của mười món thần khí đã giải, phóng lên trên tụ lại thành một sức mạnh kinh thiên động địa, sóng cuộn ngất trời, gió giục mây vùn. Trên mặt biển chỉ chít đầy người, đều bất lực im lặng xem tình thế phát triển.

Lòng Bạch Tử Họa chợt lạnh: “Là nàng hóa giải phong ấn đúng không?” Hấn gần từng tiếng, trong Lục giới này người có khả năng làm việc ấy, sợ rằng chỉ có mình nàng.

“Đúng thế.” Nàng cắn răng đáp.

Đôi mắt lạnh băng của hấn chiếu đến khiến tim nàng nghẹn lại, đã rất lâu không nhìn thấy ánh mắt này từ hấn rồi.

“Tại sao nàng lại trộm thần khí? Tại sao lại thả Yêu thần xuất thế? Còn có... Tiểu Cốt đâu?”

Tất cả là vì chàng đấy! Nàng rất muốn nói thế, lại nghĩ tới tình yêu vô tư cho đi, không oán không hối của Hoa Thiên Cốt, lời đến miệng lại là một lời khác.

“Đoạt thần cách!”

Bạch Tử Họa phát tay áo xoay người: “Đừng có dùng mấy lời như thế này để lừa ta. Nàng sớm đã có thần cách của Sát Phá Thiên, còn cần thần cách của Yêu thần làm gì?”

“Ta muốn đưa nó cho Sát Thiên Mạch.”

“Đưa cho Sát Thiên Mạch?” Mắt Bạch Tử Họa đột nhiên trở nên sắc lạnh như băng “Bấy lâu nay tất cả những gì nàng làm đều là vì Sát Thiên Mạch?”

“Có một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng có thể nói là như vậy.”

“Đủ rồi, ta không muốn nghe nữa!” Bạch Tử Họa lạnh mặt nói. Nàng muốn nói gì, nói rằng tình cảm của nàng vốn dành cho Sát Thiên Mạch, trước giờ nàng vẫn luôn lừa gạt hấn sao?

“Tiểu Cốt giờ đang ở đâu?” Đường như lúc này hôn mê hấn nghe thấy tiếng Tiểu Cốt.

Hồng Diệp tinh ý cảm nhận một vết nứt dần xuất hiện trong mối quan hệ của mình với Bạch Tử Họa. Nàng cúi đầu nói không nên lời, chỉ đưa tay ra giao Đường Bảo đang hôn mê cho hấn. Bạch Tử Họa thấy Đường Bảo thì cực kì kinh ngạc, dù có đi đâu Hoa Thiên Cốt cũng mang nó theo.

“Tiểu Cốt... ở đâu?”

“Đừng lo, đồ đệ của chàng rất nhanh sẽ trở về” Nàng quay đầu đi, không muốn để Bạch Tử Họa thấy sự giằng xé trên mặt mình.

Khi Bạch Tử Họa chuẩn bị rời đi, nhìn Hồng Diệp thấp giọng nói: “Ta sẽ không tin...” Trừ khi hấn tận mắt nhìn thấy!

Nàng xót xa, suýt rơi nước mắt.

“Trở về thôi, ta sẽ không trách nàng đâu” Bạch Tử Họa thờ dãi.

Nàng hơi dừng lại, cuối cùng vẫn kiên quyết rời đi không quay đầu lại. Nàng do dự đủ lâu, cũng ích kỷ đủ lâu rồi, những thứ nàng đoạt mất của Hoa Thiên Cốt đã đến lúc phải trả cho nàng ấy, còn nàng, vẫn tiếp tục làm khách qua đường thôi...

Thần khí đã ở trên trời nhấm nuốt mây gió suốt một ngày, người của hai giới Tiên, Ma gần như đã đông đủ. Đông Phương Úc Khanh chạy tới, vẫn đi một mình như trước, sau đó không ngờ Hiên Viên Lăng cũng tới, còn mang theo hơn ngàn tinh binh. Tiên giới đều kinh ngạc, đế vương chốn nhân gian chẳng những tiên thuật cực cao, hơn nữa còn bồi dưỡng một đội quân binh tinh thông pháp thuật, huấn luyện nghiêm chỉnh, khí thế bức người, ngay cả yêu binh thiên binh cũng phải kiêng nể ba phần.

Vì thế Tiên giới, Ma giới, Nhân giới vây xung quanh thần khí như cái kiềng ba chân, mỗi bên một suy nghĩ riêng, nhưng đều chỉ có thể án binh bất động. Tất cả lực chú ý đều đặt trên vấn đề bao giờ Yêu Thần xuất thế.

Yêu ma đương nhiên nóng lòng chờ mong, còn hai giới Nhân, Tiên theo dòng thời gian chuyển dịch thì càng thấp thỏm bất an. Thời điểm quan trọng Bạch Tử Họa lại không có ở đây, chúng tiên đành phải nhìn Ma Nghiêm, ngóng trông hấn quyết định hạ nhanh một mệnh lệnh. Yêu Thần chưa sống lại, cũng chưa hoàn toàn thành hình, hiện tại có lẽ còn chút hy vọng. Nếu đợi đến khi Yêu Thần định hình, bước ra từ thần khí, thì thật sự đành để trăm họ làm than.

“Sur huynh!” Sinh Tiêu Mặc nhìn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm nhú chặt mày, vết sẹo trên mặt càng thêm đáng sợ.

“Ta nhận thấy hơi thở của Tử Họa, chờ một chút.”

“Nhị sư huynh không sao?” Sinh Tiểu Mặc vui mừng nói, đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Khi Hiên Viên Lăng và Đông Phương Úc Khanh biết Hoa Thiên Cốt thì đều giật mình. Hiên Viên Lăng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết phải ngăn cản Yêu Thần xuất thế. Đông Phương Úc Khanh thì biết tất cả, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản hoặc thay đổi sự việc.

Đông Phương Úc Khanh thở dài, nhìn lên trời. Hắn hận thân phận của mình, càng hận bản thân dù có biết nhiều hơn nữa cũng vĩnh viễn chỉ là một người quan sát, không thể can thiệp. Nhưng trong lòng hắn vẫn ôm hy vọng tha thiết, Cốt Đầu trước giờ vẫn đem đến thật nhiều kinh hỷ, hi vọng lần này cũng thế.

Đúng vào lúc này, một bóng áo trắng như tuyết bay vút từ mặt biển lên, sóng nước theo hắn dấy thành cột dài nhỏ, vút lên cho tới khoảng không cao nhất. Bạch Tử Họa đứng trên cột nước nhìn xuống chúng sinh, tay áo tung bay, vẻ mặt nghiêm nghị càng thêm vẻ thần thánh bất khả xâm phạm, tốc đen như mun, không ngừng bị gió thổi lên dung nhan tuyết thế, con ngươi sáng như sao, lạnh lùng đảo qua mọi người, chân lũ yêu ma đều mềm nhũn, còn tiên nhân đều thần phục.

“Tôn thượng!”

Mọi người hò reo, sự lo lắng tuyệt vọng bao phủ đáy lòng giờ được bình ổn ít nhiều. Bóng áo trắng phấp phới của Bạch Tử Họa tựa như một luồng sáng, rọi lên bầu trời nhuộm sắc tím ma quỷ.

“Sư đệ, độc của đệ?” Ma Nghiêm truyền âm hỏi.

“Đã giải được rồi, không còn gì đáng ngại.”

Bạch Tử Họa nhìn lỗ đen, mở miệng nói: “Mặc dù phong ấn đã bị giải, Yêu Thần sắp xuất thế, nhưng mới chỉ giải trừ được sức mạnh của Yêu Thần trong thần khí mà chưa có thực thể. Để có thể chịu được sức mạnh lớn như thế, Yêu Thần cần ít nhất hai mươi một ngày đêm mới có thể chính thức thành hình. Chúng tiên hợp sức dù không hủy được lỗ đen, thì nhất định có thể khiến nguyên thần của nó bị thương nặng, lùi lại ngày xuất thế.”

“Được!”

Tiếng Bạch Tử Họa không lớn, nhưng lại rành mạch truyền khắp bốn phương, phía dưới vang lên tiếng phụ họa không ngừng. Yêu ma bắt đầu có chút bối rối.

“Chúng tiên nghe lệnh ta, phóng mạnh chân hỏa, bắt quái kiểm sấm sét, rải ra bốn phía Đông Tây Nam Bắc phá thiên trận.”

Ngay lập tức ánh kiếm bay vun vút trên không. Yêu ma hỗn loạn, lui thành một vòng nhỏ, vây xung quanh mười món thần khí, cầm lưỡi đao sắc nhọn trong tay, hướng về phía chúng tiên.

Mặt Hiên Viên Lăng biến sắc, biết Bạch Tử Họa kiên quyết, cho dù lỗ đen không sụp xuống thì cũng có thể khiến Yêu Thần bị thương khi đang lớn dần trong sở thế. Đó cũng là phương án duy nhất bây giờ, nhưng Thiên Cốt còn ở bên trong! Làm thế nào bây giờ? Trong tình huống khó xử, Hiên Viên Lăng vung tay lên, hạ lệnh bảo vệ thần khí.

Thấy Nhân giới đột nhiên trở giáo, binh lính đứng thành một hàng với yêu ma, vững chắc vây quanh thần khí, Ma Nghiêm giận dữ: “Hiên Viên bệ hạ, đây là sao? Lễ nào lần này ngài tới cũng là vì bảo vệ Yêu Thần xuất thế? Phải biết rằng Yêu Thần sát sinh bừa bãi, kẻ đứng mũi chịu sào chính là Nhân giới!”

Chúng binh cũng khó hiểu nhìn Hiên Viên Lăng, không biết bệ hạ có ý gì.

Hiên Viên Lăng lòng rối như tơ vò, lo lắng nhìn về phía Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, Thiên Cốt cũng ở bên trong!”

Đúng lúc này một luồng sáng màu đỏ từ dưới biển lao vút lên cũng nhập vào trong lỗ đen, người tinh ý liền nhận ra đây chính là vị Mao Sơn chương môn thần bí, không rõ năng định làm gì.

Sắc mặt Bạch Tử Họa khế biến, Ma Nghiêm khinh thường hừ lạnh, Sinh Tiểu Mặc khế cau mày. Hoa Thiên Cốt thả ra Yêu thần vào trong đó thì cũng thôi đi, đằng này Mao Sơn chương môn cũng vô duyên vô cớ chạy vào, chẳng lẽ bọn họ quả thật là người cùng phe sao?

“Bạch Tử Họa! Ngươi dám làm tổn hại đến một sợi tóc của nàng, ta nhất định sẽ giết sạch đệ tử Trường Lưu sơn!” Sát Thiên Mạch hai mắt đỏ rực, cản trước người Bạch Tử Họa, tuốt trường kiếm ra, sát khí ngút trời. Lọn tóc rối tung không ngừng quất lên dung nhan tuyết thế của hắn, mọi người ở đây đều lo đếnh buống vũ khí.

Bạch Tử Họa nhớ tới mấy lời Hồng Diệp nói khi nãy, tuy tâm trí mách bảo hắn những lời này là giả nhưng giờ phút này nhìn thấy Sát Thiên Mạch, trong lòng vẫn có chút giận dữ.

“Chuyện này không đến lượt ngươi quản!” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, tuốt Hoàn Hư kiếm khỏi vỏ, hai người cực kì căng thẳng.

Thấy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch liên tục giằng co, vô cùng căng thẳng, tìm mọi người đều sắp nhảy ra khỏi chỗ họ. Nếu hai người có pháp lực cực mạnh của Tiên giới và Ma giới thực sự động thủ thì có thể biết trận này sẽ hung tắng và phần khich đến nhường nào.

Hai phe đều không có ai lên tiếng, cũng không có ai dám lên can. Người duy nhất khó xử chính là Hiên Viên Lăng, bị kẹp giữa Tiên và Ma, Hoa Thiên

Cốt và Yêu Thần, không biết làm thế nào cho phải. Từ đầu tới cuối hẳn chỉ quan tâm Hoa Thiên Cốt, nhưng dù sao cũng là Hoàng đế, gánh vác hưng vong của Nhân gian, không thể tùy hứng tự quyết như trẻ con được. Hẳn có thể không do dự chết vì Hoa Thiên Cốt, nhưng không có quyền quyết định bách tính nhân gian cũng phải giống mình. Hiên Viên Lăng nhủ mảy, bắt đầu ghét thậm tệ thân phận của bản thân. Đường đường là đế vương của một giới mà ngay cả sức mạnh bảo vệ người mình thương yêu cũng không có, vô dụng biết bao!

Đột nhiên có một bóng trắng bước đến, không ngờ lại là Đông Phương Úc Khanh. Hắn không dùng thuật cười gió đập mây hay cười kiêu cười vật, chẳng biết dùng môn pháp gì mà có thể bay như chớp giật, qua lại tự nhiên trên không.

Hắn đột nhiên xen vào giữa, đối mặt với chí tôn của hai giới Tiên Ma mà không hề sợ hãi.

“Tôn thượng, Ma quân, đứng ra tay vội, nếu hai người đánh nhau, tiên ma phía dưới tất nhiên sẽ lâm vào tình trạng hỗn chiến, tử thương vô số. Yêu Thần còn chưa xuất thế thì trăm họ đã lâm than rồi...”

Đông Phương Úc Khanh nhìn về phía Bạch Tử Họa, nếu bình thường thì hẳn có thể hơn Sát Thiên Mạch một bậc, nhưng lúc này độc vừa mới giải, nội lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết đâu.

Mắt Bạch Tử Họa vẫn lạnh tanh không chút tình cảm, chẳng ai biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì. Nếu có người Đông Phương Úc Khanh hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không thấu thì chắc chắn đó là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa không nhìn Đông Phương Úc Khanh, cũng không nhìn Sát Thiên Mạch mà nhìn lỗ đen cực lớn do mười món thần khí không ngừng xoay tròn trên không tạo nên.

“Người bảo nên làm gì bây giờ?” Ngữ khí chắc nịch như thể không giống như đang hỏi, tựa như hắn đã sớm biết Đông Phương Úc Khanh sẽ chạy ra ngăn cản.

Đông Phương Úc Khanh khẽ giật mình rồi lập tức mỉm cười. Hắn nghĩ rằng mình đã ở rất cao, nhìn cả Lục giới từ bên ngoài, không gì có thể thoát khỏi mắt hắn, thì ra Bạch Tử Họa còn đứng trên chỗ cao hơn.

“Cái này còn phải xem ý Tôn thượng, Ma quân và bệ hạ thế nào. Mọi người đều biết, thời điểm Yêu Thần hoàn toàn thành hình và thoát ra ngoài chính là lúc nó yếu nhất. Lúc đó nếu mọi người hợp lực đánh tan thì tốt hơn cả.”

Sát Thiên Mạch trầm tư đáp: “Nhưng khi đó nó đã có thực thể cực mạnh, ngộ nhờ có sai lầm hay bất cẩn, ngược lại có thể chọc giận nó, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Huống hồ lúc đó cứu Hồng Diệp sẽ không còn kịp nữa. Cho nên nếu không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể kéo dài tới lúc đó mới hành động.”

“Ma quân chớ nôn nóng, ý ta không phải là thời điểm Yêu Thần xuất thế sau hai mươi mốt ngày, lúc ấy quá mạo hiểm. Yêu Thần chưa có thực thể cũng giống như rắn lột xác vậy, thật ra đêm trắng tròn bảy ngày sau mới là lúc nó yếu nhất. Nếu lúc đó có thể huy động lực lượng của các giới có lẽ sẽ mở được một kẽ hở trong lỗ đen, tới lúc đó...”

“Tới lúc đó có thể đi vào rồi cứu người ra?” Cuối cùng Sát Thiên Mạch cũng mỉm cười.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Không chỉ như thế...”

“Nói không chừng có thể tiêu diệt hoàn toàn Yêu Thần trước khi nó kịp làm quen với yêu lực trong người đúng không?” Mắt Bạch Tử Họa đen như mực, sâu không thấy đáy nhìn Đông Phương Úc Khanh.

“Tôn thượng anh minh.” Đông Phương Úc Khanh cúi đầu, khoe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp.

“Người sớm biết chuyện này, cũng đã tính toán ổn thỏa, cho nên ngay từ đầu đã không sợ Yêu Thần xuất thế, mặt khác còn ở đằng sau giật dây nòng đi trộm thần khí?” Bạch Tử Họa bỗng lạnh lùng nói.

Người bên ngoài tưởng rằng “nàng” trong lời Bạch Tử Họa là Hoa Thiên Cốt, cho nên cũng không ngạc nhiên, chỉ có Đông Phương Úc Khanh là rõ ràng, đường cong nơi khoe miệng càng rộng, híp mắt cười: “Tại hạ không hiểu Tôn thượng có ý gì?”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hắn, thời gian lúc trước hẳn vất vả kháng cự kịch độc, thời gian tĩnh táo cũng không nhiều nhưng vẫn cảm nhận được khí tức của Đông Phương Úc Khanh ở Tuyệt Tình điện. Nếu hắn đến thăm Hoa Thiên Cốt thì cũng thôi, đằng này lại thường xuyên gặp gỡ Hồng Diệp, cũng không nghe nói trước kia bọn họ có giao tình gì, khó mà không liên quan đến kế hoạch trộm thần khí của nàng.

“Ma quân, tuyệt đối không được!” Bọn Xuân Thu Bất Bại, Khoáng Dã Thiên vội vàng khuyên can. “Nếu Yêu thần bị tiêu diệt khi đó, thần cách cũng tan vỡ, ngài sẽ mất cơ hội ngồi trên thần vị!”

Vất vả lắm mới đợi được ngày Yêu Thần xuất thế, bọn chúng sợ hãi vì một nữ nhân mà khiến tất cả thất bại trong gang tấc.

“Ta có thể hợp tác với Tiên giới và Nhân giới, chỉ cần cứu được Hồng Diệp ra.”

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn hắn, mặt càng lạnh thêm.

“Ma quân!” Lam Vũ Lan Phong không ngờ mình hao tâm tổn trí bày ra tất cả lại bị hủy trong tay Hồng Diệp và Hoa Thiên Cốt.

Xuân Thu Bất Bại ngăn à lại, ra hiệu dừng nóng vội, sau đó nhìn Vân E, cùng nở một nụ cười âm hiểm xảo quyệt, thật không hề uống công!

Hiên Viên Lăng cũng ngờ ý hợp tác, vừa cứu được Hoa Thiên Cốt ra ngoài lại vừa tránh họa Yêu Thần thì tốt quá rồi.

Vì thế mọi người lại nhìn về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lạnh lùng nói: “Nếu có thể giảm bớt thương vong đương nhiên là tốt nhất. Nếu có thể diệt Yêu Thần trước khi nó chân chính xuất hiện thì những điều khác đều không quan trọng.”

Sau khi đồng loạt nhất trí, người bên dưới cuối cùng cũng ngừng giằng co, lại bao quanh lỗ đen phòng bị cho nhau như trước.

Đội...

Đội đến đêm trăng tròn bảy ngày sau, thời khắc quyết định sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Trận Chiến Với Yêu Thần

Bốn phía tối đen, chỉ có một vầng trăng đỏ cực lớn trên trời, tạo nên vẻ yêu dã quỷ dị. Hồng Diệp và Hoa Thiên Cốt đang ở trên đóa sen băng, nhưng đóa sen này hình như ở một nơi rất cao trên không. Nàng nhô đầu ra quan sát thì bị dọa nhảy dựng. Một gốc cây cực lớn mọc từ khoảng hư không đen thui phía dưới sâu không thấy đáy, nhánh cây và chạc cây lớn như muốn bao phủ cả không trung. Trên cây nở đầy những đóa băng sen nghìn cánh, mà đóa bọn họ đang ngồi lên là đóa cao nhất.

Cái cây kỳ lạ này không ngừng mọc lên cao, thậm chí Hồng Diệp còn nghe thấy tiếng vỏ cây nứt ra và tiếng những đóa băng sen không ngừng nở.

Hoa Thiên Cốt nằm bên cạnh rên rỉ đau đớn, cả người run bần bật, cuộn tròn lại.

“Tiểu Cốt! Tiểu Cốt!”

“Vì sao? Vì sao lại có kẻ, có kẻ muốn vào đây? Không được! Tuyệt đối không được!” Hoa Thiên Cốt cảm nhận thấy bên ngoài có kẻ âm mưu mở một kẽ hở trong lỗ đen, vội vàng nhắm mắt lại niệm chú ngữ gì đó, tựa như đang đấu cùng người khác, nhưng thân thể đau đớn dữ dội không thể chịu nổi.

Ánh hào quang của vầng trăng đỏ càng ngày càng thịnh, đột nhiên Hoa Thiên Cốt quỵ xuống, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng thê lương với ánh trăng. Hồng Diệp hoảng sợ nhìn nàng, bất đắc dĩ bị vầng hào quang đỏ như máu quanh Hoa Thiên Cốt đánh văng ra, không thể lại gần.

Đóa băng sen vô sắc vô vị đột nhiên tản ra từng đợt hương thơm dịu nhẹ. Hồng Diệp như bị trúng nhiếp hồn thuật, đầu óc càng ngày càng mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng xương của Hoa Thiên Cốt phát triển và nứt ra, tựa như lúc nào cũng có thể xuyên khỏi thân thể. Xương như chạc cây, tách máu thịt ra làm hai. Nàng vươn tay qua, lại không thể với tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoa Thiên Cốt vì cơn đau dữ dội mà vặn vẹo, yêu dã mê loạn như một con rắn đang múa.

“Ta không muốn... Ta sẽ không làm Yêu thần...” Hoa Thiên Cốt gào thét, hai mắt đỏ rực vẫn cố bảo trì một tia thanh tỉnh.

“Đây là số mệnh của ngươi, mau kết hợp cùng ta nào” Lại một giọng nói khác thoát ra từ miệng Hoa Thiên Cốt, đầy yêu mị quyến rũ.

Hồng Diệp mơ hồ đoán được tình hình lúc này, có lẽ Hoa Thiên Cốt đang chống trả với yêu tính, không muốn hợp nhất với Yêu thần, liền quyết đoán truyền nội lực cho Hoa Thiên Cốt, mặt khác thúc giục bí pháp kêu gọi giúp nàng bảo trì thanh tỉnh.

Cơ thể gãy giữa vì cơn đau của Hoa Vô Khuyết cuối cùng cũng ngừng lại, nhưng nàng vẫn không ngừng run rẩy, chậm rãi quay người lại lẳng lặng nhìn Hồng Diệp. Cái bóng của Hoa Thiên Cốt kéo dài, không ngờ lại biến ảo thành một người, bộ dáng giống hệt nàng.

Từ một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi thoát cái biến thành một mỹ nhân thành thực, phong vận mê người. Mái tóc mềm như tơ tung bay theo gió, đen tuyền chói mắt, đường eo hoàn mỹ và đôi chân thon dài, khiến người ta không kiềm được muốn vươn tay ra sờ thử. Mặc dù không sánh bằng vẻ đẹp khuynh thành của Sát Thiên Mạch, cũng không có phong thái tuyệt thế của Bạch Tử Họa, nhưng gương mặt ấy lại tinh tế như pha lê, trong veo thuần khiết, tựa như không dính chút bụi trần nào.

“Ngươi là Yêu thần?” Hồng Diệp đỡ Hoa Thiên Cốt, sắc mặt biến ảo nhìn kẻ mới xuất hiện

Yêu thần không đáp, ngẩng đầu nhìn không trung, phát hiện màu sắc ở trung tâm mặt trăng phai đi một ít. Tất cả cao thủ của mấy giới liền thủ phá cửa vào lỗ đen, nàng biết sức mình hiện tại không thể cầm cự được... Chẳng mấy chốc sẽ có người tới đây.

“Xem ra bọn chúng là muốn tiêu diệt bản tôn từ trong trứng nước, triệt để ngăn chặn nguy cơ gây hại cho Lục giới”. Âm thanh yếu đi lại lần nữa vang lên, xung quanh người ả dâng lên sương khói màu tím. Trong sương khói thì mơ hồ có thể thấy một đôi mắt đang tràn ngập sát khí trừng về phía hai người Hồng Diệp.

“Tiên Linh tộc đều là những kẻ đáng chết, tự cho mình là thông minh. Năm xưa nếu không phải tên khốn Sát Phá Thiên trước khi chết còn ám toán bản tôn thì ta đâu đến nỗi lưu lạc phải bám vào một con nhóc, chậm rãi tu bổ thần hồn chứ.”

Hồng Diệp dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, vội vã đẩy Hoa Thiên Cốt ra, trong đám sương tím kia thì nàng thấy một đôi mắt, bỗng nhiên thiên địa xoay chuyển, Hồng Diệp bị đánh bay sang gần phía Hoa Thiên Cốt.

Kì thật đây chỉ là ngẫu nhiên, nhưng không ngờ Hoa Thiên Cốt lại không chút do dự, lập tức rút kiếm chắn phía trước bảo vệ hai người. Mặc dù như vậy nhưng thực lực cách biệt, cả Hoa Thiên Cốt và Hồng Diệp đều không duy trì được lâu, máu tươi trào ra khóe miệng.

“Bản tôn không có thời gian đùa bỡn với các ngươi. Cả hai ngươi đều sẽ trở thành tế phẩm đầu tiên cho bản tôn!” Yêu thần âm ngoan nói, thân hình thoáng cái thì đã xuất hiện trước mặt của Hồng Diệp, một cước đạp gãy cánh tay của nàng.

Hồng Diệp căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ nghe tiếng vỡ xương giống như cả cánh tay phải đều không thuộc về mình, một lát sau mới cảm giác được có một cơn đau nhức.

Đáng sợ nhất chính là cổ áp bức vô hình kia, thậm chí ngay cả sức phản kháng cũng không có, khiến cho nàng không thể ngưng tụ được tinh lực còn sót lại.

Hoa Thiên Cốt thấy Hồng Diệp bị thương thì liền công kích Yêu thần, ả đưa tay vung mạnh một cái thì thân hình của Hoa Thiên Cốt liền bị đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất, không có cách này đứng dậy.

“Chỉ là hai con kiến hôi cũng vọng tưởng ngăn cả bản tôn.”

Hồng Diệp cảm giác xung quanh đều trở lại yên tĩnh, lỗ tai chỉ nghe được hơi thở của mình, nàng thấy được ở phía xa Hoa Thiên Cốt đang giãy dụa tìm cách đến đây cứu viện, không để ý sinh tử nhắm về phía Yêu thần, một lần lại một lần bị đánh ngã, hô hấp của nàng đã trở nên dồn dập, cảm giác được máu chảy nhanh lên não, hàm răng gắt gao cắn chặt lại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả hai người mình đều sẽ hi sinh vô ích ở đây, hơn nữa Yêu thần sau khi cắn nuốt hai người mình, khẳng định sẽ hồi phục rất nhanh. Một khi ả hồi phục, thế gian này còn ai có thể đối phó với ả.

Tâm niệm vừa động, Hồng Diệp bỏ qua cánh tay bị thương ôm lấy Yêu thần, cố hết sức phát động truyền tống ra xa.

Ngay sau đó, Yêu thần cảm giác được toàn thân bỗng nhiên bị một trận vận vẹo kỳ dị, trong lòng biết không ổn. Hóa ra Hồng Diệp thấy tình thế không ổn, muốn dùng pháp tắc không gian truyền tống, muốn cùng Yêu thần rời khỏi nơi đây. Rời xa Hoa Thiên Cốt, rời xa đám người ngoài kia!

“Muốn chết!” Yêu thần giận dữ hét lên.

Ở dưới ánh mắt của Hoa Thiên Cốt cả thân hình của Hồng Diệp cùng với Yêu thần đã bắt đầu mơ hồ, không gian nổi lên một trận vận vẹo kỳ dị sau đó liền biến mất không thấy gì nữa.

“Tỷ tỷ!”

Hoa Thiên Cốt đau lòng kêu lên một tiếng. Nhưng mà, một lát sau từ bãi đất trống từ xa truyền đến một tiếng cười.

“Ha ha! Mới lĩnh ngộ một tia không gian pháp tắc mà vọng tưởng có thể đối phó với bản tôn sao?”

Tâm tư của Hồng Diệp chìm xuống, không ngờ liệu mạng thúc giục không gian pháp tắc cũng chỉ có thể dịch chuyển được một đoạn ngắn, không thể đột phá không gian này.

“Con nhãi Tiên Linh tộc, ta muốn ngươi...”

Đột nhiên, xuất hiện một tiếng kêu thảm thiết nhưng không phải là của Hồng Diệp mà là của Yêu thần.

Bởi vì nhân lúc Yêu thần đang đắc ý, Hoa Thiên Cốt đã dùng phi kiếm tấn công ả. Đây là một trong những tuyệt học thành danh của Bạch Tử Họa, gọi là Bách Bộ Phi Kiếm. Sự lợi hại của chiêu này chính là nhanh và chuẩn. Đầu tiên khóa chết mục tiêu sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công vào điểm yếu hại.

Nếu là ở trạng thái bình thường, chiêu này chưa chắc đã có tác dụng với Yêu thần. Thế nhưng ả vừa mới trọng tổ thân hình, lại mất không ít tâm tư để khống chế pháp tắc nơi này ngăn lại Hồng Diệp, vốn tưởng nắm chắc mọi thứ nên tinh thần buông lỏng, cuối cùng mới bị đánh lén.

Yêu thần giận dữ đánh một chưởng vào phía trước, Hồng Diệp cảm giác được khung xương, nội tạng thậm chí là cả linh hồn đều tan rã, ngay cả tinh lực cũng cơ hồ bị đánh tan. Nhưng nàng cũng không để tâm, dù sao thì nàng cũng có cây sinh mệnh, chỉ cần liên hệ với cây sinh mệnh không bị chặt đứt, nàng sẽ không chết. Cho dù cơ thể bị đánh tan cũng có thể chậm rãi phục hồi.

Nhìn xuống đầu đón khắp cơ thể, ý thức mờ mịt của Hồng Diệp mơ hồ nhớ lại tất cả những chuyện đã trải qua từ khi đến thế giới này, thân thể có cảm giác nhẹ như bay.

Là hồi quang phản chiếu sao?

Dù biết mình sẽ không chân chính chết đi nhưng tình huống này vẫn khiến nàng cảm thấy vô cùng kì dị.

Người thứ nhất nàng nghĩ đến là Bạch Tử Họa, con người ngoài lạnh trong nóng điển hình, bề ngoài lúc nào cũng như băng tuyết vạn năm nhưng nụ cười lại hết sức dịu dàng, ấm áp như mặt trời vậy.

Sát Thiên Mạch, hẳn cùng nàng có nhiều quan hệ chông chéo phức tạp, người này dung mạo hoàn mỹ đến cực điểm, bề ngoài có vẻ cả lơ phất phơ nhưng trong lòng lại che giấu sự cô độc vô tận. Hẳn là sư phụ, là anh trai, là bạn tốt nhất của nàng.

Còn có Tiểu Bạch, còn có Hoa Thiên Cốt, còn có Vân Ân...

Nàng đã không còn nghe thấy tiếng kêu của Hoa Thiên Cốt, cũng không nghe thấy những tiếng cười âm ngoan quỷ dị của Yêu thần. Ái vốn thống hận Tiên Linh tộc, vốn muốn giày vò con kiến hôi này đến chết, bỗng nhiên ở phương xa truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh này làm cho ngay cả Yêu thần đang điên cuồng cũng phải bình tĩnh, ngay sau đó thì sắc mặt ả liền đại biến.

Trên khuôn mặt của Yêu thần liền hiện lên vẻ kinh hãi! Từng tiếng kêu bi thương vang lên, giống như là loài chim nào đó đang than khóc.

Tiếng kêu to này đã tràn ngập một lực lượng kỳ dị, cho dù là người sắp chết như Hồng Diệp khi nghe được tiếng kêu này thì linh hồn lại trở nên tỉnh táo hơn một ít.

Trong không gian, một tầng băng tuyết nhanh chóng bao trùm lên vạn vật, trong phạm vi đều có thể nghe thấy được tiếng kêu cũng có thể thấy được lực lượng của băng tuyết này.

Trong băng tuyết bóng dáng của một con chim khổng lồ dần dần ngưng tụ thành hình, toàn thân trắng muốt, hai cánh thật lớn, phần đuôi bay múa lên ba cái lông vũ thật dài đẹp. “Băng phượng hoàng!” Yêu thần kêu lên mấy chữ này thì giống như là thấy sự việc khiếp sợ nhất trong đời, trong giọng nói lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt.

Long tộc, Phượng tộc,... mấy tộc này đều đã sớm biến mất trong cuộc chiến Thần Ma, giống như Tiên Linh tộc. Rõ ràng đã không còn, phượng cũng vắng bóng từ lâu, không thể tin nổi thế gian này còn một phượng hoàng huyết mạch biến dị. Tộc nhân của Phượng tộc ở thời kì thượng cổ cũng không cao, băng phượng hoàng cũng rất hiếm, nguyên nhân là vì Phượng tộc hết mực chung tình, một đời chỉ yêu một người, ngoại trừ người mình yêu sẽ không nguyện ý sống chung với người khác. Nếu người đắc tội với một tộc nhân Phượng tộc, nhất định phải chuẩn bị tâm lý bị vạn đạo của hắn toàn lực đuổi giết, không chết không thôi. Đây chính là một đám người điên a~~~

Sau khi thân ảnh của băng phượng hoàng thành hình thì băng tuyết cũng giảm bớt. Cũng không thấy làm ra động tác gì, trong chớp mắt th

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hoa Nở Hoa Tàn, Sinh Tử Vốn Vô Thường

Lực lượng hủy diệt cường đại đánh về phía Hồng Diệp, trên người nàng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa đỏ, lực lượng của Yêu thần không thể lay động hỏa diễm. Chỉ thấy trên tay nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thanh kiếm, máu tươi từ hai tay không ngừng chảy xuống, huyết dịch dưới hỏa diễm cũng không bị chưng cất mà là thiêu đốt cùng hỏa diễm.

Quang mang của hỏa diễm sáng ngời chưa từng thấy, cả không gian tràn ngập lửa nóng, liền cả ánh mắt của người trong cuộc cũng bị nhuộm thành màu hồng.

Đây là hỏa diễm sinh mệnh lực hoàn toàn thiêu đốt, giống như ánh sáng sao băng vậy, tuy chỉ lóe lên trong chốc lát, nhưng đủ để vĩnh hằng!

“Ánh sáng sinh mệnh tuy mỹ lệ, đáng tiếc quá nhỏ yếu, thủy chung không thể xua tan hắc ám vĩnh hằng” Yêu thần cười nhạo nhìn Bạch Tử Họa đang phần nộ thoát khỏi không gian trời buộc lao nhanh tới, một tay đưa lên giống như muốn động thủ.

Lưỡi kiếm cũng bị dính máu tươi của Hồng Diệp, cũng được hỏa diễm sinh mệnh bao lấy. Nhìn thấy Yêu thần chậm chậm giơ tay lên, thân hình Hồng Diệp run lên, áp lực bỗng tăng gấp bội, sinh mệnh hỏa diễm như bị gió lớn thổi qua, suýt thì dập tắt.

Hồng Diệp hét lớn một tiếng, hỏa diễm lại một lần nữa cháy rực, kiếm thoát khỏi tay, xoay tròn bay về hướng Yêu thần, một kiếm này của nàng đã lấy đi toàn bộ sinh mệnh chi lực, cả người lập tức không chịu được áp lực, thân thể bay ngược đập vào một cột trụ rồi trượt ngã xuống, hỏa diễm trên người nhanh chóng âm đạm.

Yêu thần kinh thường không tránh, ả khê động, một lớp phòng hộ xuất hiện ngăn trước mặt lưỡi kiếm. Nhưng khi lưỡi kiếm đến gần, đột nhiên hơi rung, xuyên qua lớp phòng hộ, phảng phất lớp phòng hộ kia chỉ là không khí.

“Chung cực pháp tắc, xuyên việt không gian!”

Yêu thần biến sắc, nhưng lúc này muốn tránh thì đã muộn, lưỡi kiếm cắm thẳng vào tim ả. Đây chính là căn nguyên của thần lực, là điểm yếu của tất cả các vị thần. Hồng Diệp lúc này cũng kiệt sức ngã xuống, sinh mệnh hòa điểm biến thành vạn hồng hồ điệp bay quanh, nhân thần nàng càng lúc càng âm đậm.

Bạch Tử Họa không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, phảng phất thứ trân quý nhất đời tan vỡ, cả trái tim cũng phải co quắp, hân luôn miệng kêu tên nàng, nhưng đáng tiếc không thanh âm nào được phát ra.

“Nữ nhân đáng ghét! Không ngờ còn có một chiêu này!” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Yêu thần vang lên: “Chán ghét y như Sát Phá Thiên. Tiên Linh tộc toàn bộ đều đáng chết, không ngờ vì không muốn để ta cướp cây sinh mệnh mà tự mình thiêu đốt hết sinh mệnh, đơn phương chặt đứt liên lạc với cây sinh mệnh. Người lần này chết chắc rồi, hồn phi phách tán, người nhất định sẽ bị hồn phi phách tán.”

Thân thể vất vả lắm mới ngưng tụ thành công của Yêu thần chậm rãi tan vỡ, ả điên cuồng rít gào.

Tâm tình Bạch Tử Họa đã bị phần nộ thiêu cháy đến cực điểm, hân không chỉ thống hận Yêu thần, mà còn thống hận chính bản thân mình.

Thống hận bản thân vô năng, chỉ có thể tro mắt nhìn nữ nhân mình yêu vì mình thiêu đốt sinh mệnh, thậm chí cả một câu cũng không kịp nói!

Phần nộ này vượt quá bị thương, thống khổ rất nhiều, vượt qua tất cả, dưới lửa giận thiêu đốt, trong nháy mắt hân mất đi cảm giác, đau đớn do đột phá thất bại cũng theo đó biến mất, hân không nghe thấy, nhìn thấy gì nữa!

Sâu trong linh hồn chỉ có thanh âm của Hồng Diệp vang vọng.

Từ Họa, xin lỗi, nhưng mà ta thật sự rất yêu chàng!

Nhất định không thể để nàng chết được, hân còn rất nhiều điều muốn nói với nàng! Nếu như không thể cứu nàng, vậy để bản thân hủy diệt theo nàng đi!

Hủy diệt cũng tốt! Thiêu đốt cũng tốt! Chỉ cần lóe sáng một tích tắc, nào sợ không thể chiến đấu nữa, nào sợ cả đời chỉ có thể lóe sáng một lần!

Yêu thần biết không thể cướp đoạt cây sinh mệnh nữa, Hồng Diệp cũng sống không được lâu liền đảo mắt bay đến gần Hoa Thiên Cốt, ý đồ muốn cướp đoạt thân thể của nàng, bất ngờ cảm giác lực lượng trong người Bạch Tử Họa phát sinh dị biến, trông mắt hân vốn đen như mực, lúc này lại ảm ảm ánh đỏ, nhất thời vô cùng quý dị, khí tức lạnh lẽo phát ra không giữ lại, dưới chân không ngờ lại kết băng, hơn nữa còn nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Toàn thân Bạch Tử Họa bỗng bùng lên một ngọn lửa màu trắng, rõ ràng là lửa lại lạnh lẽo thấu xương, không tỏa ra một chút nhiệt độ. Thứ khiến Yêu thần kinh hãi nhất chính là thân hồn không có thân thể của ả lúc này cảm nhận được nguy cơ chí mạng, phảng phất như linh hồn bị đông kết.

“U minh lãnh hỏa!”

Yêu thần điên cuồng thối lui khỏi phạm vi của lãnh hỏa, thứ này được xưng là khắc tinh của linh hồn, cũng là thiên phú huyết mạch của băng phượng hoàng, giống như niết bàn chi hỏa của hỏa phượng hoàng vậy, vô cùng đáng sợ. Nếu là thời kì đỉnh phong, Yêu thần còn tự tin dễ dàng đối phó, hiện tại hồ lạc đồng băng chỉ có thể tránh, không thể trêu vào.

Bạch Tử Họa nháy mắt biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã ở cạnh Hồng Diệp, hân quý một chân xuống, cẩn thận ôm lấy nàng, mặt áp lên mặt nàng, lại chỉ thấy lạnh như băng.

Yêu thần đứng xa xa nhìn về phía Hoa Thiên Cốt bất tỉnh ở một bên nở nụ cười mỉa hoặc gian xảo, chậm rãi tan biến...

Lỗ đen mất đi Yêu Thần, đại thụ, băng sen và cả không gian sụp đổ tức thì.

Mọi người sớm đã mất kiên nhẫn, nơi nơi đều nôn nóng và xôn xao ầm ĩ. Bạch Tử Họa vào đã khá lâu rồi, chẳng lẽ đang đại chiến với Yêu Thần? Thời gian càng lâu, mọi người càng tuyệt vọng và bất an.

Mười món thần khí vụt tắt rơi thẳng xuống bị Bạch Tử Họa thu vào khư đỉnh, chúng tiên đều mừng rỡ, còn yêu ma lại cảm hận nghiêng răng thờ dài.

“Để ta nhìn kĩ khuôn mặt chàng được không, ta sợ sẽ quên mất...” Hồng Diệp gian nan vươn tay, cẩn thận vuốt ve khuôn mặt hân, giống như cố gắng ghi nhớ từng đường nét trên khuôn mặt người nàng yêu nhất.

“Ta sẽ không để nàng chết...”

Hồng Diệp cười khổ, tựa hồ trước khi hao hết sinh mệnh lực lượng, cố gắng nói những lời cuối: “Đã quên nói cho chàng biết, ta từng uống sinh mệnh chi tuyền rồi.”

Lúc câu sau cùng nói ra, trong tay Bạch Tử Họa đã nhiều thêm một bình thủy tinh chứa sinh mệnh chi tuyền trong suốt. Câu nói này vừa rơi vào tai hân,

Bạch Tử Họa vốn lòng tin đủ mười phần đột nhiên thân thể cứng ngắc, “phanh” một tiếng, bình thủy tinh gòn yếu đã vỡ vụn ra, thật giống như âm thanh vang lên trong lòng hắn.

Sinh mệnh chi tuyến có thể làm cả thế gian điên cuồng, tất cả đều rơi trên mặt đất, nhanh chóng chìm vào bên trong bùn, tan biến không thấy.

Sinh mệnh chi tuyến không chỉ mỗi Tiên Linh tộc có, Long tộc, Phượng tộc trước kia đều có. Bởi vì những chủng tộc này có quá ít tộc nhân, cần có sinh mệnh chi tuyến để duy trì thế hệ sau. Sinh mệnh chi tuyến vô cùng quý giá, thế nhưng mỗi người chỉ có thể dùng một lần, bất kể y dùng để làm gì, lần sau đều không còn tác dụng, đây cũng coi như là cân bằng tự nhiên.

“Tiểu Điệp...”

“Tử Họa, hãy trân trọng Tiểu Cốt... Nàng ấy... thực sự... rất yêu chàng...”

Đây là câu nói cuối cùng của Hồng Điệp!

Thiếu nữ phong hoa tuyệt đại, hồng y bay múa đã nhắm mắt rồi đi như thế.

Trên khuôn mặt giai nhân đã không còn hơi thở ấy bỗng nhỏ xuống hai giọt lệ trong suốt... cùng với nụ cười gượng ép đọng lại trên mặt. Nàng sợ hãi thương tâm trước lúc nàng sắp ra đi? Sao nụ cười ấy lại xinh đẹp mà thê lương như thế?

Khoảnh khắc đó, hai giọt lệ trong suốt ấy đã nghiền nát trái tim hắn! Và cũng từ đó, trái tim hắn đã phủ đầy bụi mờ!

Ngay lúc này bỗng Sát Thiên Mạch giống như nỗi cơn điên lao về phía Bạch Tử Họa.

“Trả nàng lại cho ta!”

Sát Thiên Mạch và Bạch Tử Họa giằng co trên không. Mọi người xung quanh đều nín thở im lặng xem tình thế phát triển.

Sát Thiên Mạch mặc một bộ hoa phục màu tím, cổ áo lông trắng phau, từ mép tay áo tới đai lưng, từ mào đến cúc áo đều vô cùng tinh xảo, chân cười hỏa phượng, tay cầm Phi Dạ kiếm mang màu đỏ trong suốt, tựa như được tạo thành từ máu, quanh thân kiếm là một vòng lửa cực nóng, có cây trong vòng một trọng đều bị thiêu rụi, nước trong vòng ba thước đều bị bốc hơi.

Hắn luôn cười, bởi vì người đẹp khi cười sẽ càng đẹp hơn. Cho nên trước người trong thiên hạ hắn cười ngang ngược, trước mặt thủ hạ hắn cười nham hiểm, trước mặt kẻ địch hắn cười độc ác, trước mặt Hồng Điệp hắn cười vui vẻ... Cười thâm, cười quyến rũ, cười tủm tỉm, cười lạnh, bất cứ lúc nào hắn cũng luôn cười, những nụ cười khác nhau thể hiện tình cảm và tâm trạng khác nhau của hắn.

Nhưng lúc này, rốt cuộc Sát Thiên Mạch không cười nổi nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Tử Họa, mặt nghiêm túc và dữ tợn, tựa như đóa mẫu đơn quý phái xinh đẹp nhất bị bao phủ bởi một lớp sương trắng xóa, màu sắc lại càng tươi tắn, diễm lệ như thịnh thế phồn hoa.

Rất ít người được thấy Phi Dạ kiếm của hắn, bởi vì dựa vào khả năng của Sát Thiên Mạch cực ít khi cần xuất kiếm, càng không cần bội kiếm. Hắn nghĩ bội kiếm rất khó phối hợp với xiêm y, đeo vào sẽ không đẹp.

Hắn xuất kiếm chỉ có hai chữ: Phải giết!

“Người hại nàng chưa đủ thảm sao? Đến khi nàng chết chẳng lẽ cũng không muốn buông tha cho nàng?” Sát Thiên Mạch hai mắt đỏ ngầu, sát khí đã dâng tới cực điểm.

“Người của ta sao phải trả cho người!” Bạch Tử Họa trong giọng nói cũng xuất hiện một tia rét lạnh, sát khí như có như không cũng bắt đầu lộ ra.

Tiên ma bên dưới đều xôn xao, rốt cuộc là tuyệt thế mỹ nhân nào lại khiến cho hai đại cự đầu của tiên ma động sát khí.

“Chương môn!” Đệ tử Mao Sơn kinh hãi dồn dập quỳ xuống, âm thanh đau thương khó mà che giấu.

Lúc này đã là ráng chiều, bầu trời tan ánh tím lờ ra hoàng hôn đỏ rực trên mặt biển. Ánh mặt trời đỏ ối khiến không gian có phần thê mĩ, giống như đưa tiễn một tuyệt sắc giai nhân đã hương tiêu ngọc vẫn.

Biết trận này không thể không đánh, không muốn nói nhảm thêm nữa, Sát Thiên Mạch lập tức niệm tụng, xoay chuyển chân khí. Phi Dạ kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng vung lên, cười mây đập sóng, chỉ trong chớp mắt đã ra hơn trăm chiêu, tốc độ cực nhanh, khiến người xem phải lú lẫm. Tuy ở đây đều là tiên, ma, nhưng nhìn từ xa lại cũng chỉ thấy bóng áo tím của hắn.

Thanh kiếm Phi Dạ màu đỏ không ngừng nuốt vào nhà ra chân khí, sóng nhiệt bức người. Bạch Tử Họa quay người vút lên cao, dễ dàng mà khéo léo tránh thoát những thế công sắc bén và nguy hiểm của Sát Thiên Mạch, vững vàng đứng trên mặt biển.

Sát Thiên Mạch truy đuổi như tia chớp, ống tay áo xoay tròn, nhảy múa dưới ánh sáng rực rỡ tựa như hoa nở. Vật cười của Sát Thiên Mạch, kì thực là một con chu tước, không phải là phượng hoàng lửa như người ngoài đồn đoán, cũng lượn quanh người hắn, hồng quang cùng Phi Dạ kiếm tôn nhau lên, rực rỡ lóa mắt.

Ma Nghiêm xem cuộc chiến trên không, hừ lạnh một tiếng: “Yêu nghiệt, quả nhiên có chút môn đạo.”

Bạch Tử Họa thấy công lực của Sát Thiên Mạch so với lúc tới cướp đàn Phục Hy đã tăng thêm rất nhiều, càng trở nên kỳ lạ khó lường, yêu dị sắc bén, cũng không khỏi thán kinh ngạc. Còn hấn độc thương vừa khỏi, chân khí chưa hồi phục, nhưng há có thể giao năng cho kẻ khác?

Tay phải Bạch Tử Họa kết ấn lướt qua trời đất, lập tức không trung xuất hiện vô số mảnh băng kết tinh cực nhỏ, như sóng nước cuộn trào trong cuồng phong, cảnh sắc bốn phía cũng lay động biến hình như ảnh ảo trên mặt nước. Người Sát Thiên Mạch bị giữ chặt trên không, đất trời đột nhiên cực lạnh, dường như ngay cả không khí cũng bị đông cứng. Một ngọn lửa đỏ bùng lên bên thân Phi Dạ kiếm, uốn lượn bập bùng, vây chặt lấy Hoàn Hư kiếm, lực tác động cực lớn, tựa như muốn bóp cho nó biến dạng mới thôi. Băng hòa xung đột, chỉ nghe thấy tiếng cộng hưởng “vun vút” vang lên.

Bạch Tử Họa lấy tay trái đẩy chưởng ra, kéo ngọn lửa xuống khỏi thân kiếm như bắt một con rắn dài bảy tấc, dùng sức nâng lên, biến thành một cây trường tiên mang lửa phóng thẳng về phía Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch cũng nắm chặt lấy một đầu xích lửa, một tiếng “bùm” vang lên, ngọn lửa vụt tắt. Hấn đắc ý, bay vút lên cao rồi trở mình xuống, nâng kiếm chém một đường cực dài, không ngờ vẫn chậm một bước, sượt qua bên người Bạch Tử Họa, suýt chút nữa chạm trúng Hồng Diệp.

Bạch Tử Họa biến sắc, Sát Thiên Mạch cũng kinh hãi, cả hai đều dừng lại.

Quanh thân Sát Thiên Mạch đều có lửa vờn, chân khí như rồng cuộn bay vút lên từ khắp nơi, Bạch Tử Họa không muốn tiếp tục trận đấu vô nghĩa này với hấn nữa, dùng toàn bộ chân khí đánh một chưởng lên vai Sát Thiên Mạch. Luồng nội lực xộc thẳng vào hầu như đã khiến tất cả mạch máu và kinh mạch của hấn đông cứng đến nứt toác. Sát Thiên Mạch không tránh không né cũng tung một chưởng rực lửa lên người Bạch Tử Họa, chẳng ngờ lại giống như đánh vào mây, sâu không lường được, như chìm trong dòng nước.

Sát Thiên Mạch dùng đôi mắt sớm đã đỏ ngầu, sắp nhỏ máu đến nơi cuồng ngạo nhìn xuống mọi người, tiên ma đều hoảng sợ.

“Nàng là của ta, Bạch Tử Họa, ta đã nói với ngươi rồi, nàng bị mất một sợi tóc, ta cũng sẽ tìm đệ tử của ngươi để bù lỗ. Nàng đã không còn, vậy để chúng sinh thiên hạ của ngươi chôn cùng với nàng đi.”

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kinh người nhẹ nhàng mấp máy, nói gần từng tiếng. Mái tóc dài bay tán loạn trong gió lốc, Phi Dạ kiếm đón gió vang lên tiếng vù vù không dứt. Hoi nước trong không khí vì Bạch Tử Họa đột nhiên thay đổi cảm xúc mà hóa thành tuyết bay đầy trời, xen lẫn vào gió, vờn quanh người Bạch Tử Họa không thôi

.”Nàng là người của ta, sống hay chết đều là người của ta.”

Mọi người xung quanh đều đồ đoán. Sát khí Bạch Tử Họa vừa phát ra thật quá kinh người, quá đáng sợ, trời đất đều như ngừng quay, ngay cả chúng tiên cũng không khỏi run mình.

Thật im lặng, chỉ có tiếng gió ghech ngào. Mũi kiếm của Bạch Tử Họa khẽ buông xuống, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng lại khẽ nghiêng người về phía trước, chậm rãi rồi đi, bóng dáng cô độc đầy bi thương không che giấu.

Ma Nghiêm tuyệt vọng mà suy sụp, cuối cùng sư đệ vẫn bị hủy trong tay nữ nhân kia.

“Sư huynh!” Biết hấn bị đá kích quá lớn, Sênh Tiêu Mặc vô cùng xót xa, tiến lên vài bước, không ngờ bị Bạch Tử Họa đánh một chưởng ép đi.

Bạch Tử Họa bước đi vô định, không về Trường Lưu sơn, hấn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thâm tình không đổi.

Lục giới diệt vong thì liên quan gì tới chúng ta? Những kẻ này sống hay chết thì liên quan gì tới chúng ta?

Ta đưa nàng đi, đi đâu cũng được, nàng muốn thế nào cũng được.

Nhưng xin nàng đừng rời bỏ ta...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Về Nhà. Phúc Lợi Của Kẻ Xuyên Không

“Tử Họa!”

Hồng Diệp mạnh mẽ tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã đau lòng kêu lên. Nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đang co quắp, đang đau đớn, chẳng qua thanh âm đã yếu đến mức nghe như là đang rên rỉ, đến mức ngay cả bản thân cũng gần như là không nghe thấy...

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Hồng Diệp đã ngây ngẩn cả người!

Mình không phải đã chết rồi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quan trọng nhất là... mình hiện tại đang ở đâu?

Trước mặt nàng hiện giờ là núi đá vô tận, ánh tà dương đỏ như máu phía chân trời, bốn phía là trúc tía đung đưa, tựa như mây tím nơi chân trời đang nhẹ đưa trong gió...

Trên chân của nàng hiện giờ còn có một vết máu.

Trên đầu Hồng Diệp đột nhiên kịch liệt đau đớn, nàng lấy tay đưa lên sờ thì thấy máu đã đỏ thẫm.

Ngọn núi này, cảnh sắc này, vết thương này, rất quen thuộc!

Đây là đâu?

Một thanh âm chột văng lên bên tai Hồng Diệp, gần như là méo máo:

“Em gái à, đừng có làm anh sợ, người đẹp trai như anh không dễ bị hù dọa đâu...”

Người đang gọi bên tai mình là ai? Thật đúng là cực phẩm, rõ ràng là suýt bị hù chết vậy mà còn không quên tự kỷ...

Dường như thấy nàng không có phản ứng, người nọ liền kêu lên:

“Không phải em mất trí không nhận ra anh chứ? Ô...ô...”

Tiếng khóc lóc kéo dài mà vang dội, lượn lờ mãi không dứt, đến lúc ngắt hơi lại biến thành tiếng “Ngao.... ngao...”

Thật sự là thiên tài!

Hồng Diệp thầm nói trong lòng. Nàng cũng nghe ra được thanh âm này thật sự là vừa sợ vừa thương, không hề có nửa phần dối. Nhưng thanh âm này thật sự khiến người khác không dám khen tặng...

Thanh âm này hình như có chút quen thuộc... Thật sự là độc nhất vô nhị!

Hồng Diệp đột nhiên giật mình đánh thót, ký ức chậm rãi quay trở lại...

“Thật sự... không phải bị ngã thành ngốc chứ?”

Thanh âm kia run run, hiển nhiên là đang sợ hãi:

“Em nói xem em đi leo núi cùng người khác mãi thì không sao, vì sao đi cùng anh thì lại xảy ra chuyện... Cái này... cái này con mẹ nó quá bất công rồi! Lẽ nào em thấy anh lớn lên trông anh tuần tiêu sái mà sinh lòng yêu thương, muốn anh chịu trách nhiệm với em cả đời?”

Hồng Diệp không thể bình luận thêm điều gì nữa.

Đây là cái hạng người gì vậy? Không ngờ là vẫn còn đang oán trách mình, mà oán giận thì cũng thôi đi. Dù sao những chuyện thế này ai cũng không muốn gặp, nhưng dù là hấn đang oán giận thì cũng đừng chêm vài câu tự sướng vậy chứ!

Tự sướng đến mức này là có thể nói là thiên hạ vô địch thủ rồi!

Khẽ buông tiếng rên rỉ, Hồng Diệp rốt cục cũng miễn cưỡng mở mắt.

Nàng thật sự là chịu không nổi nữa, dù có là Mao Sơn chương môn uy vũ một thời cũng không chịu nổi thứ âm thanh này.

“Tĩnh rồi, tĩnh rồi... Ha ha... Anh biết ngay là em sẽ bị hình dung anh tuần của anh dọa chết mà...”

Thanh âm kia tiếp tục hành hạ lỗ tai Hồng Diệp.

“Anh cứ thắc mắc vì sao lúc đang leo núi mà em cứ nhìn anh chăm chú như thế? Giờ thì hiểu rồi!”

Hồng Diệp nhăn mày, trong đầu còn đang đau như búa bổ, quát lên:

“Câm miệng!”

Hồng Diệp thực sự là không thể chịu nổi nữa. Nếu tên kia mà nói thêm hai câu nữa, nàng chẳng thà tự đâm thêm một kiếm vào tim mình cho xong.

Dù sao bà đây cũng là người đã chết qua một lần, vừa mới tỉnh lại đã phải chịu đựng thứ âm thanh kinh khủng của người, như thế có còn thiên lý nữa hay không? Ngay cả chết cũng không dễ cho người khác được yên tĩnh...

Nàng mở choàng mắt, nhưng lại thấy trước mắt chột sáng lòa, đầu óc quay cuồng, đành nhắm hai mắt lại, sau đó từ từ mở ra lần nữa...

Hiện ra trong mắt nàng lúc này là khuôn mặt của một người. Ừm, cũng chính là cái tên đang khoe chính hấn rất anh tuấn tiêu sái.

Không sai, ở đây ngoại trừ hấn cùng nàng ra thì chẳng còn ai.

Hồng Diệp vừa nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thân thiết, đồng thời cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

“Sát Mạc?”

Toàn thân Hồng Diệp đau như chết đi sống lại, trong đầu như có ngàn vạn thanh đao đang khuynh đảo, nhưng nàng vẫn cố gắng khống chế được, lộ ra một vẻ tươi cười ôn hòa:

“Sát Mạc, cái tên tự kỷ nhà cậu vẫn thế! Thật đúng là rất không biết điều, còn dám gọi chị đây là em gái!”

Người này chính là bạn thân từ nhỏ của Hồng Diệp, Sát Mạc. Sát trong Sát Mạc, Mạc trong Sát Mạc, đây là cách mà hấn thường tự giới thiệu về mình.

Mới vừa rồi nàng nhắm mắt, nên chỉ duy nhất nghe được thanh âm. Giờ đây sau khi mở mắt, Hồng Diệp gần như chỉ trong nháy mắt là đã biết mình đang ở đâu.

Nơi này, thật sự là quá quen thuộc!

Đây là Tử Trúc Lâm ở thành phố Ninh Hải, nơi nàng thường đi leo núi vào cuối tuần với bạn bè. Còn nhớ ngày đó là đang đi cùng Sát Mạc thì xảy ra chuyện, cuối cùng xuyên không đến thế giới trong Hoa Thiên Cốt khiến mọi tình tiết bị đảo nháo hết cả lên.

Hồng Diệp đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi nhìn lại một vòng nữa, nàng rốt cục cũng xác định mình thực sự đã trở về! Chuyện tình dường như chỉ diễn ra trong mấy cuốn tiểu thuyết cầu huyết, giờ đây lại đang phát sinh trên người mình.

Hồng Diệp sùng sốt một hồi lâu mới bình tĩnh lại. Nàng hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng.

Trở về rồi, có lẽ cũng tốt!

Không có nhân tố gây rối loạn như nàng, mọi chuyện ở đó sẽ nhanh chóng đi vào đúng quỹ đạo. Những thứ không thuộc về mình sớm muộn gì cũng sẽ rời xa mình, dù giữ được nhất thời cũng không thể nào giữ được mãi mãi. Đạo lý này nàng đã sớm hiểu, nhưng bị thương trong lòng vẫn khó mà che giấu.

Hồng Diệp là cháu đời thứ ba của gia tộc thương nghiệp Hồng thị, cha mẹ đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Còn nàng thì bị đuổi ra khỏi Hồng gia sau khi cha qua đời, nguyên nhân là vì người trong Hồng gia cho rằng, nàng không mang huyết mạch Hồng thị.

Nói một cách chuẩn xác hơn thì sau khi cha của Hồng Diệp chết, huyết thống của nàng lại được kiểm tra một lần nữa, và được nhận định rằng không phải con cháu nhà Hồng thị gia tộc. Vì điều này nên mới có chuyện bị đuổi ra khỏi Hồng gia.

“Được rồi, không đùa nữa. Tôi đã gọi cấp cứu rồi, rất nhanh sẽ đến. Mà nói đi cũng phải nói lại, cậu coi như là cao thủ leo núi rồi, sao lần này dây cáp của cậu lại bị đứt thế?”

Hồng Diệp lắc đầu, hiện tại nàng cũng không phải là gà mờ nữa rồi, tốt xấu gì cũng coi như trải qua một kiếp người, tự nhiên có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện. Việc mình bị đuổi ra khỏi Hồng gia, tương đương với việc mất đi vị trí người thừa kế, người được lợi nhất trong chuyện này chính là cha con nhị thúc. Kết quả ADN hoàn toàn có thể làm giả, tai nạn lần này chỉ sợ cũng đã được sắp xếp từ trước để diệt cô tận gốc mà thôi.

Lúc trước còn có chút ngây thơ, một ý nghĩ oán hận cũng không có, hiện tại... nàng tuyệt đối sẽ không cam tâm để bản thân chịu thiệt thòi như thế.

“Là nhị thúc của cậu làm à?” Sát Mạc hỏi hột hột.

Hồng Diệp liếc nhìn tên chí hữu này, đột nhiên phát hiện tiểu tử này tinh tế hơn mình tưởng, nhanh như vậy đã suy luận ra rồi. Ài, hay là nói trước kia mình cũng không để ý chuyện này nhỉ.

Những ngày tiếp theo, Hồng Diệp trừ việc đến thư viện, thỉnh thoảng mới đến những lớp học mình thích, còn việc nàng trốn học nhiều, có khả năng bị cấm thi nhiều môn, nàng cũng không quan tâm lắm.

Sau khi trở về, nàng phát hiện ra rất nhiều kiến thức mình đã học được trong thế giới kia đều có thể áp dụng ở đây, ví dụ như phương pháp tu luyện. Cảm tạ Trời Đất, may mắn năm đó nhớ kỹ khẩu quyết cùng công pháp tu luyện mà Bạch Tử Họa truyền dạy, không ngờ thứ vận công lại có thể hấp thu linh khí trời đất. Thật hoài nghi trên Trái Đất có phải cũng có người tu tiên, thậm chí là tiên nhân như thế giới kia không?

Ký túc xá vốn có bốn người, nhưng có một bà chị mỗi ngày đều ở phòng chơi game, còn có một người thuê phòng bên ngoài cùng bạn trai sống cuộc sống vợ chồng, người còn lại nhà ở nội thành, Hồng Diệp cũng thường xuyên tu luyện ở vườn cây nhỏ trong sân trường cả đêm, vì vậy ký túc xá thường xuyên không có người. Nhưng nếu nói ở ký túc xá nhiều nhất, thật ra lại vẫn là Hồng Diệp, nàng mỗi ngày đều về ngủ một giấc, thời gian còn lại thì tu

luyện.

Gần hai tháng qua đi, Hồng Diệp miễn cưỡng tu luyện tới cảnh giới luyện khí tầng thứ nhất, trong thời gian này, ngoại trừ Sát Mạc mang đến một ít dược liệu nấu canh, ngoài ra không có quan hệ gì với ai làm gián đoạn việc tu luyện.

Nhưng nàng cũng biết, nếu không có vật bên ngoài tác động vào, luyện khí tầng thứ nhất không chừng đã là cảnh giới cuối cùng cả đời nàng có thể đạt được rồi. Ở đây linh khí mỏng manh, nàng hiện tại cũng không có tư chất nghịch thiên như ở thế giới kia, chỉ có thể chấp chừng bắt đầu lại từ đầu.

Lúc nghỉ hè, kí túc xá trường học phải sửa chữa, Hồng Diệp cũng không có nơi nào đi. Hiện tại nàng lại lâm vào khủng hoảng kinh tế, trên người chẳng còn nhiều tiền, nếu nghỉ hè không đi làm thêm, về sau đừng nói việc tu luyện cần một ít dược liệu, đến việc ăn cơm cũng thành vấn đề rồi. Dù sao cũng không thể dựa dẫm vào bạn bè mãi được.

Nếu chỉ tìm một việc làm bình thường, đối với người khác chắc đã có thể tìm rồi, nhưng với Hồng Diệp thì không. Nàng cần tu luyện, việc này đã thành một thói quen, chỉ có luyện công mới có thể giúp nàng tìm thấy một chút phương hướng, một chút hi vọng, không có tiền, chính là nói vô ích. Hơn nữa chút ít tiền làm thêm để phục vụ việc tu luyện của nàng, căn bản chính là còn kém xa.

Nàng biết một ít luyện đan thuật, nhưng hiện giờ không nói vội, bản thân chỉ có thể luyện khí tầng thứ nhất, vẫn chưa thể luyện đan, nếu luyện đan thật thì sao? Nơi này có linh thảo sao? Nơi này có lò luyện đan sao?

Từ bỏ ý định luyện đan trong đầu, cũng may Mao Sơn nổi danh với bùa chú, chương môn gà mờ như nàng cũng nắm bắt được một ít, bây giờ luyện tăng khí thứ nhất, bùa cao cấp không chế được, nhưng một ít bùa cấp thấp “bùa Thanh Thần”, “bùa Trừ Tà”, “bùa Hộ Mệnh”, thậm chí bùa đơn giản như “bùa Hóa Cầu”... nàng vẫn có thể chế tác được

Đi mua một ít giấy làm bùa, bút lông sói, chu sa... xong, mặc dù bùa tốt đều phải dùng da và máu của yêu thú chế tác, nhưng nơi này đâu thể có yêu thú, chỉ có thể dùng chu sa và máu gà trống tự mình bảo chế, tuy rằng không thể chế tác bùa cao cấp, nhưng mấy loại bùa vớ vẩn này thì cũng đã được rồi.

Vừa hay thêm vào mấy dược liệu và giấy vàng cao cấp, bảo chế xong là có thể làm thành lá bùa. Cứ như vậy, chút tiền cuối cùng của Hồng Diệp cũng hết rất nhanh.

Chu sa và máu gà thêm vào mấy thứ dược liệu rẻ tiền, được nàng chế biến thành nguyên liệu chế bùa có mùi hương nhẹ nhàng. Mấy thứ này cộng lại cũng chỉ chế tác được ba mươi mấy cái bùa. Đây là còn chưa kể nguyên liệu chế tác thừa, hồng bỏ đi.

Ba mươi mấy phần nguyên liệu được nàng chế thành tám cái bùa, “bùa Thanh Thần”, “bùa Trừ Tà”, “bùa hộ mệnh”, “bùa Hóa Cầu”, mỗi loại hai lá bùa. Tám lá bùa làm nàng tốn nửa tháng chế tạo, chia trung bình, thậm chí một ngày cũng không làm được một lá. Tiếp đó phải đi bán bùa.

Mặc dù hẳn biết ở nơi này chế bùa, bán bùa là hành vi tuyên truyền mê tín, nhưng chính phủ cũng không cưỡng ép cấm đoán. Ninh Hải còn có một khu chợ phức tạp, gọi là phố Thiên Thủy, chính là thị trường giao dịch đồ cổ quái linh tính. Nơi này không chỉ có tiểu thương buôn bán các loại đồ cổ, đồ quý hiếm, còn có một vài người giống như Hồng Diệp, đi bán bùa chú.

Nàng đã xem qua bùa của những người này, đều là một ít bùa không có linh khí dùng giấy vàng bình thường chế tác, căn bản không có hiệu quả gì, nhưng bán cũng rất rẻ, chỉ khoảng hơn mười ngàn đến mấy chục ngàn một tấm, rất ít có lá bùa nào hơn một trăm ngàn.

Bùa của nàng đương nhiên không thể bán dễ dàng như vậy. Nếu thật sự bán dễ dàng như vậy, thà đi làm công còn hơn.

Vì đề phòng bị người khác nhận ra, ảnh hưởng đến cuộc sống tu luyện bình lặng của mình về sau, thậm chí sợ bị bắt lại như chuột bạch thí nghiệm, Hồng Diệp đeo một cặp kính râm thật to, mặc áo khoác dài lùm xùm, lại đội một cái mũ rộng vành thật thấp, bắt chước mấy thầy bói, tìm một góc nhỏ đặt một quầy hàng vỉa hè, đem mấy tấm bùa đặt trên một miếng vải đen, cứ như vậy bắt đầu khai trương hàng bùa.

Nếu như nói bùa của người khác là dựa vào số lượng mà kiếm tiền, Hồng Diệp biết bùa của mình chỉ có thể bán cho người biết nhìn hàng xịn thôi. Nếu là người không có con mắt nhìn hàng, tuyệt đối sẽ không mua bùa của mình.

“À, còn có bùa Trừ Tà. Đây là cái gì, này, chị gái, bùa Trừ Tà chỗ chị bán bao nhiêu một tấm?”

Một đôi nam nữ đi đến trước mặt Hồng Diệp nói, người nam hỏi.

Hồng Diệp không ngờ mình vừa bày sạp hàng đã có người đến hỏi giá, lập tức vui mừng nói:

“Tất cả bùa đều là một trăm ngàn một tấm!”

“Đồ thần kinh...”

Hồng Diệp còn chưa kịp nói tiếp lá bùa Thanh Thần ở bên cạnh là hai trăm ngàn đã bị mắng là thần kinh. Nhưng nàng cũng không tức giận, dù sao bùa của mình cũng chỉ bán cho người biết nhìn hàng xịn, bởi chỉ có người biết nhìn mới có thể nhận ra bùa của nàng mang theo một tia linh khí nhẹ nhàng lưu chuyển.

Tuy Nhiên khiến Hồng Diệp thất vọng chính là việc sạp hàng nàng bày ra năm ngày rồi, không ít người đến hỏi mua, nhưng vẫn chưa bán được tấm nào. Thậm chí sạp bùa của nàng ở phố Thiên Thủy đã nổi danh, bởi một tấm bùa giấy vàng của nàng phải bán một trăm ngàn!

Rất nhiều người đến không phải để mua bùa giấy vàng, mà chỉ là xem xem rốt cuộc là loại bùa gì. Sạp hàng của nàng cũng thành trò cười ở phố Thiên Thủy, bùa người khác chế đều to bằng nửa tờ giấy A4, mà bùa của nàng chỉ to bằng lòng bàn tay, thậm chí có tấm chỉ bằng nửa lòng bàn tay. Giá bán lại cao chưa từng thấy, lại không cho mặc cả, sạp hàng như vậy không nổi danh cũng khó!

Ngày thứ chín, Hồng Diệp đã có chút bực mình, nàng xác định là nơi này vốn không có người có thể nhận thức đồ của mình, chỉ có nàng mới biết đám bùa này đừng nói là một trăm ngàn, dù bán năm trăm ngàn cũng không đắt, nhưng không có ai nhìn ra cũng là uổng công.

Hồng Diệp quyết định hôm nay là ngày cuối cùng, nếu vẫn không có ai đến hỏi bùa của mình, nàng chỉ còn nước chợ lao động tìm tạm một việc làm, bằng không thì sẽ không có cơm mà ăn mất.

Mọi người cũng chỉ ngạc nhiên trong vài ngày, sạp bùa của Hồng Diệp tuy bị rất nhiều người đến xem, nhưng mấy ngày nay rõ ràng đã qua thời kỳ ngạc nhiên, người đến xem đã ít đi nhiều rồi.

Hồng Diệp rất nhàm chán, nàng đã chuẩn bị thu xếp gian hàng, nhưng lại bị thu hút sự chú ý bởi cuộc đối thoại giữa một thanh niên và một cô gái đi tới. Tuy rằng khoảng cách thật sự rất xa, nhưng thính lực của nàng lại không phải bình thường, có thể nghe rõ rành mạch.

“Thiếu Kỳ, nơi này đều là bọn treo đầu dê bán thịt chó, toàn là người mê tín mới đến đây, pháp khí em mua đã nhiều rồi, theo anh thì thôi đi, anh đã liên hệ với khoa não một bệnh viện ở Pháp, nghe nói rất nổi danh, hay là đưa bác gái đến đó trị liệu đi.”

Người nói là một thanh niên diện mạo cao lớn, anh tuấn, thật sự là một gã bảnh bao.

Cô gái kia dáng người cũng rất cao, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất cao quý, làn da trắng nõn, là mỹ nữ tuyệt sắc. Thế nhưng đặt ở thế giới kia thì cũng chỉ có thể gọi là thanh tú thôi, người tu tiên diện mạo đa phần đều rất xinh đẹp, cảnh giới càng cao càng đẹp.

“Em không bắt anh đi theo em, tự anh đi theo đấy chứ. Mẹ em mấy năm nay đi các bệnh viện còn ít sao? Anh cũng giới thiệu năm sáu cái bệnh viện, nhưng mẹ em hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu không kiên nhẫn, anh cứ tự nhiên.”

Cô gái giọng lạnh như băng, rõ ràng không có bao nhiêu thiện cảm với anh chàng bảnh bao kia.

Hồng Diệp nghe xong buồn cười, bất cứ ai bày tám lần cho người khác ý kiến mà không thể thành công, đều không nhận được thiện cảm. Tên này đúng là cực phẩm, không ngờ lại liên tiếp đưa ra những chủ ý vớ vẩn như vậy. Cô gái này nói mẹ cô ta đã hôn mê ba năm nay rồi, xem ra là người thực vật rồi.

Nếu như là người sống đời sống thực vật, lại mới có ba năm, nếu có thể có bùa Thanh Thần gần như thượng hạng hẳn là có thể tỉnh dậy. Nghĩ vậy, nàng lập tức kêu lên:

“Bán bùa đây! Người trúng tà, người sống thực vật, thân thể có chuyện gì mua một lá bùa của tôi có hiệu quả ngay, hai tấm là khỏi hoàn toàn...”

Tổng Thiếu Kỳ trong lòng vốn đang buồn bực, ưu sầu, nghe thấy bùa có thể trị được người sống thực vật, lập tức như nghe thấy tiên âm, không chút nghĩ ngợi đi thẳng đến chỗ Hồng Diệp đang rao to.

“Xin hỏi, bùa của cô có thể trị được người sống thực vật sao?”

Tổng Thiếu Kỳ giọng điệu run rẩy, giống như bắt được vàng, vội vàng hỏi.

Hồng Diệp thân nhiên cười, trong lòng nghĩ nếu bùa của mình đến một người thường hôn mê cũng không cứu được, chính mình đúng là nên đập đầu vào khối đậu phụ chết đi!

“Đương nhiên rồi, bùa của tôi đừng nói cứu một người sống thực vật, dù chỉ còn thở được một hơi có bùa là có thể cứu sống, đó là bùa gia truyền...”

“Mẹ tôi là người sống đời sống thực vật, giờ tôi muốn bà ấy tỉnh lại, xin hỏi cần bùa gì?”

Hồng Diệp gật gật đầu trong lòng tự nhủ, tôi đã sớm biết, không thì gọi cô đến làm gì, nhưng vẫn ra vẻ thâm trầm nói:

“Đơn giản, chỉ một tấm bùa Thanh Thần là đủ, chỗ này tôi có hai tấm, một tấm cao cấp bán hai trăm ngàn, một tấm bình thường bán một trăm ngàn, không mặc cả.”

“Cái gì, đồ giả thần giả thánh, lại dám lừa gạt người, tôi sẽ gọi cảnh sát đến!”

Gã bảnh bao chỉ vào mặt Hồng Diệp tức giận nằng, rõ ràng là không tin tưởng.

Hất tay tên này qua một bên, Hồng Diệp lạnh lùng hỏi:

“Tôi không bảo anh mua, thật nực cười, cút ngay, tôi còn phải buôn bán, đừng làm cản trở.”

“Cô...”

Gã bảnh bao tức giận lời còn chưa nói hết, đã bị cô gái cắt lời nói trong trẻo, lạnh lùng ngăn lại.

“Anh tránh ra cho, em không cần anh đi theo.”

Tổng Thiếu Kỳ lạnh lùng nói một câu rồi áy náy xin lỗi Hồng Diệp:

“Thật xin lỗi, người này là đi theo thôi, không làm tôi thay đổi ý đâu.”

Tổng Thiếu Kỳ mấy năm nay lo lắng cho bệnh của mẹ không còn chút tinh thần nào, đã mất hết hy vọng với bệnh viện, nghe một đại sư nói mẹ rất có thể bị trúng tà rồi, chỉ cần mua pháp khí trừ tà, sau đó trừ khử tà khí, thì mẹ có thể tỉnh lại. Nhưng cô mua bao nhiêu pháp khí, mà mẹ vẫn không tỉnh lại, bây giờ có người nói bùa của mình có thể khiến cho mẹ cô tỉnh lại, cô làm sao có thể bỏ qua.

“Thanh thần phù của cô ở đây tôi đều mua, tất cả bao nhiêu tiền?”

“Tám bùa này là tác phẩm mà tôi dốc hết tâm sức, đương nhiên sẽ không có nhiều, chỉ có hai tờ thôi. Cô chỉ cần dùng một tờ là được, còn tờ kia nếu không dùng hết, có thể dùng hộp ngọc bảo quản, bình thường 10 năm sẽ không có vấn đề gì, hai tờ tổng cộng ba trăm ngàn.”

Tổng Thiếu Kỳ cầm lấy hai lá bùa, sau đó lấy một tờ năm trăm ngàn đưa cho Hồng Diệp. Hồng Diệp không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác, bèn lấy ra một tấm bùa hộ mệnh và một tấm hóa cầu phù đưa cho Tổng Thiếu Kỳ nói:

“Cho cô thêm hai tờ này là đủ. Tấm bùa hộ mệnh này khi cô quay về làm một cái túi thơm treo bên người, còn về hóa cầu phù là dùng để phòng thân, khi gặp bê bắt cóc hãy trực tiếp ném về phía hắn và nói một câu “lâm” là được.”

Thấy Hồng Diệp không muốn chiếm tiện nghi của mình, trong lòng Tổng Thiếu Kỳ càng có hy vọng với hai tấm bùa này, nhìn thế nào cũng không thấy được cô gái này có thể là kẻ lừa gạt. Nghe thấy Hồng Diệp nói, vội vàng hỏi:

“Xin hỏi thanh thần phù dùng như thế nào?”

“Đều giống nhau, cũng là ném vào người bệnh, sau đó nói một chữ ‘lâm’ là được.”

“Vây, không biết quý danh của đại sư, không biết có thể đi cùng tôi đến xem bệnh cho mẹ của tôi, tôi có thể trả gấp đôi tiền cho đại sư.”

Sau khi cầm được ‘Thanh thần phù’, Tổng Thiếu Kỳ cảm thấy tâm trạng bực bội của mình dần lắng xuống, hơn nữa thoạt nhìn giống như lá bùa còn có chút tác dụng. Càng có lòng tin với Hồng Diệp, trong lòng sinh ra cảm giác tôn kính, lễ độ hỏi:

“Không cần đâu, lá bùa này khẳng định có thể cứu người.”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mô Kim Hiệu Ủy Trong Truyền Thuyết

Hồng Diệp lên mạng tìm được rất nhiều tài liệu về những nơi có được liệu quý hiếm, khó khai thác, sau khi cân nhắc thật hơn cuối cùng cũng khoanh vùng được một vài địa điểm tối ưu. Những địa phương này đại đa số đều có địa hình hiểm trở, tuy rằng phát hiện được nhiều dược liệu trân quý lại không có cách nào khai thác với số lượng lớn.

Lại nói Hồng Diệp hiện tại cũng là bắt đầu mới tìm đến chốn thâm sơn cùng cốc thế này, linh khí ở đây quá ít, không cách nào tu luyện được, muốn gia tăng tu vi bắt buộc phải tìm kiếm linh thảo, linh dược để luyện đan. Cho dù thuật luyện đan của nàng không ra gì nhưng biết còn hơn không.

Nhiều ngày qua, nàng đã tự hỏi trong đầu không biết bao nhiêu lần xem bản thân muốn gì. Tranh đấu gia tộc, kinh doanh thương nghiệp... những thứ này đều không thích hợp với nàng, hơn nữa nàng cũng phát hiện bản thân vô cùng tưởng niệm cuộc sống ở thế giới kia, giống như bản thân vốn phải thuộc về nơi đó.

Phát hiện bản thân có thể tu luyện đã đẩy lên hi vọng trong lòng nàng. Thế giới ấy có rất nhiều nhân vật, sự kiện tương đồng với những truyền thuyết thế giới của nàng. Có Ngọc Đế, có Vương Mẫu, có thập đại thần khí, có thần tiên và yêu ma... Già sử hai thế giới này thật sự có quan hệ gì đó, phải chăng nàng còn có thể trở về, còn có thể gặp lại Bạch Tử Họa mấy người bạn họ?

Một tiếng chim kêu lãnh lút kéo Hồng Diệp trở lại hiện tại, thu xếp lại đồng tài liệu, Hồng Diệp cuối cùng cũng tìm được loại dược liệu cần thiết cho mình.

Thần long hương cúc là một loại thực vật đặc biệt quý hiếm của Thần Long Cốc, được liệt vào danh sách thực vật cần được bảo vệ cấp quốc gia, chỉ sinh trưởng ở những vùng đất rộng rãi đầy ánh sáng mặt trời trên những vách núi cao cách mực nước biển trên 2600m, nhờ đi trồng ở những nơi khác sẽ thay đổi đặc tính. Thần long hương cúc có thể chữa trị mấy chục loại bệnh và cũng đã được kiểm chứng. Có điều Hồng Diệp sau khi nhìn thấy Thần long

huong cúc thì cũng đã biết mình đã từng thấy qua loại hoa này, ở thế giới kia nó có tên là “Hoa thiên nhai” là loại dược liệu quan trọng trong việc chế biến tụ khí đan giúp tăng khả năng hấp thu linh khí trời đất, là đan dược số một đối với tu sĩ luyện khí kì.

Hồng Diệp đương nhiên sẽ không đi theo đoàn khách du lịch, nàng biết nơi vách núi cao là nơi Thần long hương cúc thường sinh trưởng, cho nên vừa vào tới Thần Long Cốc liền đi thẳng vào khu vực không có người.

Khu Thần Long Cốc rộng rãi đặc biệt nguy hiểm vô cùng nhưng đối với nàng thì cũng không khó khăn lắm, hơn nữa những nơi cách mực nước biển hơn 2600m cũng không phải là nơi khó tìm.

Ngày thứ ba sau khi Hồng Diệp đi vào Thần Long Cốc thì hẳn đã tìm thấy Thần long hương cúc trên một vách núi cao, hơi khác với ảnh trên mạng một chút nhưng cũng không có vấn đề gì.

Tuy là trên vách núi nhưng lại không có đồng bằng, đỉnh núi cũng không được xem là rộng rãi.

Lúc Hồng Diệp chuẩn bị xuống núi, đang thử trèo qua ngọn núi khác thì giữa vách núi lại truyền đến một âm thanh, nàng theo ý thức nhìn xuống nhưng không cách nào nhìn thấy gần chỗ đó có người hay không.

Chẳng lẽ thật sự có người rừng sao? Trước khi tới đây Hồng Diệp đã tìm đọc kỹ cảnh vật địa lý nơi đây, ngoại trừ những khu vực không có người thì còn có một số khu vực nguy hiểm, Thần long cốc đa phần đều đã được nhà nước khai phát, thậm chí đã trở thành khu du lịch nổi tiếng.

“Không ở đây, xem ra là ở Dịch thác phong.”

“Đi thôi, chúng ta sẽ đi Dịch thác phong, lấy được đồ càng sớm càng tốt.”

“Hừ, nơi khi ho cò gáy này ngoài chúng ta thì làm gì còn ai, vội gì.”

Lần này Hồng Diệp đã nghe rất rõ, thì ra là có ba người đã leo xuống vách núi, nàng cuối cùng phát hiện ra một sợi dây thừng ở nơi mắt thường không dễ nhìn thấy, lúc này chỉ lo xem xét chỗ có Thần long hương cúc nên không chú ý ở đây còn có sợi dây thừng. Ba người này cứ lần lượt leo xuống vách núi như vậy, cứ cho là có thêm sợi dây thừng thì cũng có thể thấy thân thủ ba người này cũng thuộc loại không phải bình thường.

Hồng Diệp vừa núp người xong thì hai người đàn ông với thân người khéo léo nhanh chóng trèo lên đỉnh núi, sau cùng là một cô gái có thân hình mảnh dẻ, dung mạo thanh tú còn có phần hơn Tống Thiếu Kỳ gặp ở phố Thiên Thủy lần trước.

Dịch thác phong? Hồng Diệp thầm nghĩ chắc không trùng hợp vậy chứ, chẳng lẽ thứ đồ mà họ tìm cũng chính là thứ mà mình đang tìm? Nhìn thấy ba người thu dọn đồ đạc nghỉ ngơi ở đỉnh núi rồi vội vàng xuống núi, Hồng Diệp cũng nhanh chóng đi theo, nàng cũng rất tò mò muốn xem thử thứ mà hai người này đang tìm.

Huống hồ với thân thủ ba người này, họ sẽ không tìm những thứ đồ tầm thường đâu.

Người đàn ông tóc đi đầu đang đi trong rừng bỗng dừng lại, ông ta nhìn về phía sau rồi quan sát xung quanh lần nữa. Lúc này ông ta mới quay người lại hỏi người đàn ông có vết sẹo dài trên khóe miệng phía sau.

“Sao tôi cứ có cảm giác có người đang đi theo chúng ta, hai người có thấy vậy không?”

Người đàn ông có vết sẹo lác đầu. Cô gái đi phía sau nhướn mày, một lúc sau mới nói.

“Có lẽ là anh đa nghi quá thôi, người biết được chuyện này ngoài chúng ta ra thì không còn ai nữa, hơn nữa ở một nơi như thế này, ông có cảm giác này cũng bình thường thôi.”

Người đàn ông đi đầu gật gật đầu.

“Ừm, có lẽ do tôi đã nhầm, chúng ta đi nhanh thôi, vật chưa tới tay tôi có cảm giác không an tâm, hơn nữa lần này ra được tới đây cũng không phải dễ dàng gì.”

Ba người nói vài câu rồi chạy về phía trước với tốc độ nhanh.

Hồng Diệp tự nhủ phải cẩn thận hơn, lúc này chỉ len lén tiếp cận vậy mà xem chút nữa là bị phát hiện, xem ra người này cũng có chút tài đó.

Lại hơn một giờ nữa trôi qua, ba người kia lại đến một sơn cốc nữa, men theo chỗ vách phía chân sơn cốc mà trèo lên với tốc độ nhanh, Hồng Diệp không chút do dự cũng trèo lên theo, khi đến đỉnh thì nàng lập tức biết được đây quả nhiên chính là nơi mình muốn tìm, thì ra nó được gọi là Dịch Thác Phong, nhìn đáng vẻ biết rõ mọi thứ của ba người này, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên họ đến.

Thế nhưng ba người này lại không hề chú ý đến thần long hương cúc mà hồ hững bước vào một thông đạo nhỏ hẹp bị dây leo che chắn trên vách núi, nếu không phải mấy người này đi vào, Hồng Diệp còn không biết nơi đó có thông đạo. Thần long hương cúc ở đây cũng không sợ mọc cánh mà bay, quan trọng là đám người này rõ ràng không để mắt đến thần long hương cúc, khẳng định đồ vật bọn họ muốn còn có giá trị hơn.

Hồng Diệp cười thầm trong lòng, chắc mình sẽ không may mắn gặp được mấy vị Mô Kim hiệu úy trong truyền thuyết đấy chứ?

Thời Tam quốc phân tranh, Tào Tháo lấy cớ là cần bổ sung quân lương để dẹp yên loạn thế, trả lại cuộc sống bình yên cho bách tính trong thiên hạ, đã thu hút được rất nhiều cao thủ đồ đấu (trộm mộ) thời bấy giờ tham gia. Đồng thời cũng thiết lập được một đội quân đồ đấu chính quy, chuyên nghiệp, đặt ra hai chức quan là Mô Kim hiệu úy và Phát Khâu trung lang tướng để hợp thức hóa việc đào mộ, quật mà lấy bảo tàng của mình. Mô kim hiệu úy tuy là trộm song có đạo, đạo tặc mà không xa rời đại đạo, kính quý thần nhi viễn chi. Vì vậy, giới luật của Mô kim hiệu úy rất nghiêm ngặt, không như đám trộm mộ thông thường. Một ngôi mộ chỉ được vào một lần, một lần chỉ được lấy từ một đến hai món đồ. Nếu hai mô kim hiệu úy cùng nhòm ngó một ngôi mộ, thì ai đến trước là của người đó, tuyệt đối không xảy ra tranh chấp. Điều này cũng giúp ta phân biệt đám trộm mộ thông thường với Mô kim hiệu úy chính thống. Đám trộm mộ có thể chỉ vì một hai món đồ mà chém giết lẫn nhau, một khi đã vào mộ là khuôn cho bằng sạch không chừa lại thứ gì. Hành động này cũng tương tự như việc không chừa lại đường sống cho mình, trong đời có nhân ắt có quả quá tham lam sẽ không nhận được kết cục tốt đẹp.

“Chính là chỗ này, hai người đào bới chỗ này rồi hãy nói.”

Cô gái thanh tú đứng trên một đồng cỏ nát, mơ hồ thấy được vài kiến trúc cổ xưa, chỉ dẫn hai người đàn ông kia.

Hai gã đàn ông cường tráng đi đến nơi cô gái đã chỉ định, tuy nhiên không lập tức đào bới mà không chút cố kỵ đánh giá cô ta. Trong mắt không hề giấu diếm, nói trắng ra chính là dục vọng.

Nếu đây là nơi có nhiều người thì thôi, cho dù bọn họ có ý nghĩ đen tối với cô cũng nhiều nhất chỉ dám nhìn trộm cô mà thôi. Nhưng ở đây xung quanh vắng bóng người, hơn nữa là địa phận của Dịch Thác phong hiểm yếu vô cùng, hàng năm mấy mù bao phủ, đừng nói là người, cho dù là chim chóc cũng rất ít đến nơi cao như vậy.

Có thể nói nếu ở đây xảy ra vấn đề gì, nhất định không thể có người biết. Cô gái này một thân một mình lại mang theo hai gã đàn ông cường tráng đến nơi hẻo lánh như này, cũng khó trách hai người này dùng ánh mắt đắm đuối nhìn chằm chằm cô ta.

Cô gái kia dường như không nhìn thấy ánh mắt của hai người này, mà là thở gấp vài hơi, sau đó tiếp tục nói:

“Các anh đào nhanh lên, sự phụ tôi nói bảo tàng được bà giấu ở chỗ này”

“Cái gì, thì ra cô muốn đào bảo tàng...”

“Đúng vậy, hai người đào nhanh lên đi, tôi sẽ không bạc đãi các anh đâu.”

Cô gái kia vẫn không chú ý tới vẻ mặt biến hóa của hai người, còn đang không ngừng thúc giục nói.

Hai người đàn ông này nhìn nhau, sau đó không do dự, bắt đầu cầm lấy xẻng đào bới. Cô gái kia vừa nhìn hai người đào, vừa đứng bên cạnh chỉ điểm.

Hồng Diệp trong lòng thầm than, cô gái này thẳng thắn như vậy, một là ngây thơ không hiểu sự đời, hai là không sợ hai người kia sau khi xong việc sẽ giết người diệt khẩu. Nhìn thế nào cũng có cảm giác cô gái này không đơn giản, không biết chừng hai tên kia xui xẻo rồi. Có điều dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ cần làm tốt công việc của chim sẽ rình mồi thôi.

“Thấy cửa vào rồi!”

Một người đàn ông lập tức vui mừng kêu lên, Hồng Diệp phát hiện bọn họ quả nhiên đã đào bới ra cửa đi vào tầng hầm.

Cô gái thanh tú lúc này lấy ra một chiếc đèn bin nói:

“Hai vị đại ca, chúng ta cùng nhau vào xem một chút đi.”

Cho dù không có lời nói của cô gái thanh tú, hai người đàn ông này cũng đã dọc theo chân cầu thang, theo sau cô ta đi vào.

Chỉ có điều cô gái vừa mới đi vài bước, liền ‘ôi’, một tiếng.

“Có chuyện gì thế?”

Người đàn ông trai tráng quay đầu lại nhìn cô gái ngã trên cầu thang.

“Hai vị đại ca, hình như tôi bị trật chân rồi.”

Cô gái thanh tú có chút áy náy nói.

“Thật là...”

Một người đàn ông trai tráng lẩm bẩm một câu, nhìn nhìn người bạn đồng hành đã đi xa, liền lấy chiếc đèn bin của cô gái nói:

“Cô ở đây chờ chúng tôi, chúng tôi đi trước xem thử.”

Nói xong, không đợi cô ta trả lời, gã ta xoay người rồi đi. Cô gái vội vàng kêu lên:

“Thứ đồ này bên trong một thạch thất, nhớ phải phá vỡ cửa đá mới lấy được.”

Tuy đã nghe thấy lời nói của cô ta, nhưng hai người đàn ông này căn bản không còn tâm trạng ở lại tiếp tục nói chuyện, mà chạy nhanh vào.

Đội hai người chạy đi, cô gái gần như không chút do dự đứng lên, xoay người rất nhanh đi ra ngoài, lách khỏi cái vách núi kia mà đứng dưới ánh mặt trời. Hồng Diệp cũng không do dự dùng một tấm “ân thân phù” theo sát gót.

Thần thức của nàng đã quét đến hai người đàn ông ở bên trong đang không ngừng dùng rìu sắt công kích cửa đá, vốn dĩ cửa đá cũng không phải là rất dày. Hai người liên tục oanh kích, cửa đá dần dần cũng bị nứt ra, cuối cùng đã bị đập nát vụn.

Đáng tiếc khi hai người này còn chưa kịp nhìn thấy vàng bạc trong mắt bọn họ thì những khí âm hồn trong tầng hầm nhơ bản xông ra, hai người bị thứ khí dơ bẩn này vây lấy, không thể chống cự, rất nhanh liền ngã trên mặt đất, co quắp mấy cái rồi tắt thở.

Thạch thất bị đánh nát, những khí âm hồn ở dưới tầng hầm này rất nhanh tràn ra ngoài thạch thất, xông lên mặt đất. Chỉ có điều những thứ này bị ánh mặt trời chiếu xạ, lập tức biến thành tro bụi, tan thành mây khói. Đây là Hồng Diệp có thần thức, nếu không thì nàng cũng không thể nhìn thấy những thứ này.

Cô gái đứng hướng về phía mặt trời, gần như không có bất kỳ âm hồn nào có thể tiếp cận cô ta, những âm hồn ô uế đó tiêu tan rất nhanh, mới chỉ có nửa tiếng đồng hồ đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô ta thở phào một cái, lại đi vào bên trong vách đá.

Chỉ có điều cô ta vừa đi vào không lâu, một giọng nói sang sảng vọng ra:

“Sur muội, thật là cuộc đời lắm tương phùng, không ngờ muội rốt cuộc cũng quay lại sư môn. Hahaha...”

“Là anh, tại sao anh lại ở đây?”

Cái này thì đúng là bộ ngựa bất ve, chim sẻ rình mồi, cũng may nàng không manh động. Ở đây không ngờ còn một người nữa mà thần thức của Hồng Diệp hoàn toàn không quét được. Tên này là cao thủ hay trên người có thứ gì giấu được thần thức?

Người tới dữ tợn cười một tiếng.

“Tại sao tôi lại ở chỗ này, tôi đã theo dõi cô rất lâu mới đợi được cô quay lại đây, cô nói tôi tại sao lại ở đây? Cô biết tôi đã vất vả thế nào không? Tôi mỗi ngày đều nhìn thấy cô nhưng không thể làm gì được cô, may mà hôm nay tôi rốt cuộc cũng đợi được lúc cô quay lại đây lấy đồ rồi. Tôi biết bà lão đó sẽ nói cho cô biết nơi giấu đồ, quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, chỉ là không ngờ ở đây còn có một tầng hầm. Ha ha...”

“Anh vẫn luôn theo dõi tôi?”

Cô gái thanh tú sắc mặt trắng bệch, thời gian gần đây cô ta vô cùng cẩn thận, không ngờ vẫn nằm trong tầm quan sát của sư huynh. Bị người khác theo dõi lâu như vậy mà cô ta lại hoàn toàn không biết gì.

Người kia cười lạnh sải bước tiến lại gần hơn, miệng không ngừng nói:

“Đồ đệ tiện, ta là sư huynh của cô, cô đã không hầu hạ ta, lại còn cấu kết với lão bà kia hãm hại ta. Hôm nay ta không giết cô thì cô chính là sư tỷ của ta. Đợi lát nữa ta xử lý cô, rồi lột hết quần áo vất trên đường cho mọi người thương thức.”

Cô gái kia biết hôm nay mình không thể thoát khỏi, khinh thường cười:

“Sư huynh, với bộ dạng đó của anh, anh có thể làm gì phụ nữ sao? Đừng nằm mơ nữa, phé vật. Ta cho dù chết, cũng sẽ không để đồ phé nhân như anh đâm đập.”

Nói xong, đột nhiên trong tay cô ta có hai cây kim dài, sau đó không chút do dự đâm hai cây kim đó vào giữa trán của mình.

“Muốn chết? Tôi sẽ cho cô toại nguyện, tuy nhiên bây giờ không được.”

Một tia sáng màu hồng hiện lên, lập tức hai cây kim của cô ta đã rơi vào trong tay người đàn ông kia.

Hồng Diệp nấp một chỗ hai mắt sáng lên, chiều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, ít nhất phải là tu sĩ luyện khí tầng thứ nhất, xem ra thế giới này quả nhiên cũng có người tu tiên, không riêng gì mình. Như vậy thì những truyền thuyết về tiên nhân được truyền miệng rất có khả năng là thật, nếu Ngọc hoàng đó cũng là Ngọc Hoàng kia, Vương Mẫu đó cũng là Vương Mẫu kia... vậy thì Bạch Tử Họa có phải cũng từng xuất hiện trong truyền thuyết không, thậm chí là cả Sát Thiên Mạch nữa?

Hồng Diệp cố nén cảm giác kích động trong lòng, chăm chú quan sát tình huống. Người đàn ông này tu vi thấp nhất cũng là luyện khí kì tầng một, nàng phải thận trọng mới được.

Người đàn ông không đợi cô gái thanh tú kịp phản ứng liền chống cây gậy trong tay, bước tới trước mặt cô ta, giơ tay lên chính là một chưởng đánh vào gáy cô và cười dữ tợn nói:

“Cô hãy ngủ đi một lúc, đợi tôi đem đồ về, tôi sẽ cho cô từ từ hưởng thụ để cô thấy đại sư huynh cô có phải là một tên phế nhân hay không nhé!”

Cô gái thanh tú không có chút phản kháng nào liền ngã xuống. Người đàn ông kia không để ý tới cô ta nữa, lạnh nhạt quay đầu sang một bên nói.

“Đi ra đây!”

Hồng Diệp chột dạ nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Muốn đề ta phải ra tay sao?”

Người đàn ông kia cười lạnh, sát khí trong mắt bắn ra nhìn về phía Hồng Diệp ẩn nấp. Ẩn thân phù tuy lợi hại nhưng vừa rồi Hồng Diệp lại kích động quá mức khiến cho thân thức tên này bất được sơ hở, lần này chỉ sợ khó tránh khỏi ác chiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cường Địch

Hồng Diệp biết mình đã bị phát hiện ra, có ẩn náu thêm cũng không có tác dụng gì, liền đứng ra từ phía sau hòn đá.

Tuy người đàn ông kia biết là phía sau có người đang ẩn náu nhưng lúc Hồng Diệp đứng ra, người kia cũng ngạc nhiên một chút, không ngờ rằng nàng lại trẻ như vậy, có lẽ chưa đến hai mươi tuổi. Nguyên nhân cũng là vì Hồng Diệp đã tu luyện đến luyện khí tầng thứ hai, tự nhiên là bề ngoài trẻ hơn một ít.

“Cô là ai? Có mục đích gì?”

Người kia quan sát nàng một lượt rồi hỏi.

“Nếu tôi nói tôi tới Thần Long cốc du lịch thì anh có tin không?”

Hồng Diệp liếc nhìn xung quanh một lát, nàng thật sự không muốn phải giao đấu với một kẻ rất có khả năng cũng là người tu tiên, nếu có giao đấu thì nàng cũng không muốn phải giao đấu ở đây, nhưng nàng biết gặp được tên này ở đây, dựa vào sự tàn ác của hắn chắc chắn sẽ không cho mình ung dung rời khỏi nơi này. Chỉ sợ khó tránh khỏi một phen ác chiến rồi.

“Tôi tin, có điều chuyện này không có tác dụng gì cho cô cả, xem đao của tôi đây.”

Người đàn ông rút đao từ cái bọc sau lưng ra, thanh đao tạo thành một quần sáng trắng càn quét về phía Hồng Diệp, cứ cho là nàng phản ứng được thì cũng không thể trong thời gian đầu có thể cảm giác được đao của hắn ta đã chém ra.

Sắc mặt Hồng Diệp biến đổi, thân người xoay gấp mấy lần mới có thể thoát khỏi một đao nguy hiểm này. Còn ánh sáng quét về phía chỗ lúc nãy mà nàng đứng tạo ra một dấu vết rất sâu, có thể tưởng tượng nếu như một đao lúc nãy chém trúng Hồng Diệp thì nàng đã bị phân ra hai mảnh rồi. Nàng đối với người đàn ông lại càng e ngại, con người này không những lợi hại mà còn bất chấp thủ đoạn hơn nữa cũng không xem thường đối thủ chút nào. Có thể nói là một đối thủ khó chơi, nếu không cẩn thận ứng phó có thể hôm nay trên đỉnh vách đá này chính là nơi chôn thân của nàng.

“Khá lắm, còn tránh được một đao này!”

Ánh mắt của người kia lộ chút kinh ngạc, có điều nhanh chóng trở lại bình thường, sau câu nói đó, thanh trường đao trên tay lại lần nữa hóa thành luồng sáng trắng hướng về phía Hồng Diệp.

Hồng Diệp luôn chú ý đến động tác của người đàn ông này, thấy hắn ta động thủ lần nữa, biết được mình không có vũ khí là một thiệt thòi lớn, chưa cần nói đến tài nghệ của hắn cao hơn nàng, cứ cho là ngang tài ngang sức mà không có vũ khí thì muốn chiến thắng cũng rất khó. Cách duy nhất chính là tìm cơ hội chạy xuống đỉnh vách đá để thoát thân.

Lần chém này của người kia không phải là một đao mà là bảy đao, bảy đao kết thành một dải, phong tỏa hết bốn hướng chạy thoát thân của Hồng Diệp.

Hồng Diệp ném ra mấy tấm phù chú, nhảy mất di chuyển ra xa tránh được một kiếp. Nhưng nàng biết, đây chỉ là lần công kích đầu, con người này quá đáng sợ. Nếu nàng vẫn đang luyện khí tầng thứ hai thì sớm đã bị giết chết rồi. Nếu bây giờ mình không tìm cách chạy trốn thì cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Người đàn ông kia công kích lần hai, chưa thể giết được Hồng Diệp, hắn ta dừng tay lại rồi nhìn một cách lạnh lùng, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu rồi hỏi

“Rốt cuộc cô là ai mà lại có thể tránh được liên hoàn thất đao của tôi? Còn có lén lút ẩn nấp ở đây có mục đích gì? Nói.”

Hồng Diệp cười lạnh, tuy gã lợi hại hơn mình rất nhiều nhưng anh ta cũng không phải cái gì cũng biết, ít nhất là không biết đến “na di phù” mình vừa sử dụng lúc này.

Gã này nhất định chỉ mới thăng cấp chưa được bao lâu, liên hoàn thất đao của hắn ta tuy lợi hại nhưng giữa mỗi đao lại có một khoảng cách nhỏ, mà khoảng cách nhỏ này lại cho nàng một tia hy vọng, nếu không có khoảng cách này thì cho dù nàng có dùng na di phù dịch chuyển tức thời trong nháy mắt cũng sẽ bị hắn ta giết chết.

“Ít nói lời dư thừa đi, muốn đánh thì đánh”

“Có cốt khí, tôi thích nhất là loại phụ nữ này, xem đao.”

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, trường đao trên tay biến hóa lần nữa, tạo thành một luồng sáng trắng, người và đao đều xông về hướng Hồng Diệp.

...

“Sát Mạc, cậu đang nhìn gì thế?”

Hướng dẫn viên du lịch phát hiện ở nơi xa xa cậu thanh niên này luôn nhìn chăm chăm vào một hòn đá lớn, liền chạy qua hỏi.

“Cô nhìn xem cái này đi!”

Sát Mạc chỉ vào tảng đá to nhất nói với giọng kinh ngạc.

“Ý... thì ra là bóng của hai người đang đánh nhau, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Thần Long Cốc cũng có hiện tượng ảo ảnh thành phố trên biển hả? Không đúng, đã dừng lại rồi.”

Hướng dẫn viên nói tới đây thì thấy bóng của hai người đang đấu với nhau đã tách ra, mỗi người đứng một bên.

“Lại đánh tiếp nữa rồi!”

Hướng dẫn viên lại thấy hai bóng người này lại đánh với nhau thành một chỗ, cô làm hướng dẫn viên mấy năm rồi nhưng trước giờ chưa hề thấy qua tình trạng này.

Cô quay lại nhìn Sát Mạc một hồi phát hiện cậu ta rất chú tâm vào hai bóng người đang đánh nhau này, thần sắc dường như có điểm nghi hoặc.

“Nếu như ở Vô Lượng Sơn thì tôi chắc rằng mình đang xem một cặp thần tiên đang luyện kiếm dưới ngòi bút của Kim Dung. Chuyện này quả thật rất kỳ lạ, tôi phải kêu mọi người tới xem.”

Sát Mạc vẫn nhìn chăm chăm vào hòn đá to nhất có hiện bóng người, tim của hắn đang đập loạn cả lên dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực, Sát Mạc đã cảm nhận được một trong hai người rất quen thuộc với mình, cái thân người và động tác đó, quả thật giống hệt người mà hắn vẫn thường mơ thấy trong mộng, chẳng lẽ do mình nghĩ quá nhiều?

Hiện tượng ảo ảnh thành phố trên biển ư? Sát Mạc bỗng nghĩ bóng dáng này không biết có thật là hai người đang đánh nhau không, sau đó mặt trời đã chiếu khúc xạ tới đây?

Bóng hai người đang đánh nhau chiếu trên tảng đá dần dần mờ nhạt, sau đó dần chuyển qua tảng đá lớn bên cạnh, cuối cùng biến mất.

Trái tim của Sát Mạc bắt đầu đập thình thịch, vội vàng lấy chiếc kính viễn vọng đang treo trước ngực nhìn khắp nơi, hắn cảm thấy một trong hai người thật sự có quan hệ với mình, cảm giác này rất quen thuộc, tuyệt đối không nhầm được.

Kính viễn vọng của Sát Mạc chưa xem được bao lâu thì lập tức như bị sét đánh, hắn thật sự trông thấy ở một ngọn núi xa xa có hai dáng người mơ hồ đang đánh nhau.

Là Hồng Diệp, sao cô ấy lại ở đây? Nhìn qua giống như đang đóng phim vậy kia? Trong lòng Sát Mạc đang gào thét, hận mình không thể bay ngay đến vách núi kia để giúp Hồng Diệp một tay, nếu có thể nhặt một viên đá ném cho tên đối thủ của cô ấy một cái thì hay quá nhưng hắn biết ở đây cách rất xa với đỉnh vách núi mà họ đang đánh, tuy hôm nay ánh sáng rất tốt, sương mù cũng ít, một khi sương xuống hắn thậm chí sẽ không nhìn thấy được đâu là đâu nữa.

.....

Tuy Hồng Diệp đã tìm được cách tránh được đao pháp của người đàn ông kia nhưng nhát chém lần thứ ba giáng xuống thì trên người nàng lại thêm mấy vết thương. Sắc mặt nàng đã trở nên trắng bệch, nàng biết nếu tiếp tục như vậy thì một nhát đao kế tiếp sẽ là mạng sống của mình, có điều gã này không những có lực công kích kinh người mà năng lực phòng thủ cũng rất đáng sợ, Hồng Diệp đã trải qua ba lần giao đấu mà cũng không tìm được nơi để hạ thủ hắn ta.

Hồng Diệp biết mình chỉ có một cơ hội ra tay, nếu bỏ lỡ thì mãi mãi sẽ không có cơ hội trở mình.

“Cô là một đối thủ tương đối mạnh nhưng cũng chỉ có như vậy, không cần biết cô là người của môn phái nào, đã biết bí mật nơi này, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cô.”

Miệng thì nói nhưng gã vẫn ra tay không có chút mảy may thay đổi, trường đao gần như không có bất kỳ sự do dự nào, vẫn hướng về phía Hồng Diệp mà chém.

Hồng Diệp cũng không khỏi không thán phục đao pháp của gã này, mỗi một đao đều rõ ràng, mạnh mẽ, biến chiêu linh hoạt. Ở thế giới này, có thể làm được như vậy đã là vô cùng lợi hại rồi.

“Nề mặt cô cũng là cao thủ, cho cô được chết toàn thây.”

Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, trường đao cũng nhanh gấp hơn.

Nhưng trong chớp mắt ở nơi này, gã sừng sốt cả người khi không phát hiện thấy Hồng Diệp đâu cả. Đao trong tay y dường như dừng lại một lúc, nhân lúc này, Hồng Diệp trong chớp nhoáng đã thoát được thế đao kia. Sau lưng nàng, mồ hôi toát ra ớn lạnh, may mà còn xài được ẩn thân phù...

Quả nhiên cuối cùng gã này cũng phát hiện ra lúc Hồng Diệp biến mất, vì sừng sốt một chút nên cũng đủ cho nàng thoát chết rồi.

“Pháp khí ẩn thân?”

Người đàn ông này hiểu nhầm ẩn thân phù là pháp khí ẩn thân lại càng ứng đối cẩn thận.

Thấy gã này lại muốn vung đao lần nữa, Hồng Diệp liền ném ba tấm phù triệu ra ngoài rồi nhanh chóng lui ra phía sau.

Gã đàn ông cười lạnh lùng, tuổi trẻ quả nhiên khinh suất, cho rằng mấy tấm giấy lộn này thì cản trở được gã sao? Gã vuren tay trái muốn bắt mấy lá bùa kia, bỗng nhiên cảm giác không đúng lắm, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm tột độ, chẳng lẽ là có hậu chiêu gì sao?

Gã này biết không ổn lập tức lui về phía sau nhưng vẫn hơi trễ. Trong nháy mắt, ba tấm phù triệu đồng loạt nổ tung, khiến cánh tay trái của gã đập nát.

Không hiểu sao lại bị một con nhai làm phé mất một cánh tay, gã đàn ông sắc mặt tức giận xanh mét, lúc này gã đối với Hồng Diệp vô cùng căm hận. Tay phải nắm lên trường đao, không nói được một lời, trường đao lại cuộn cuộn nổi lên bao vây lấy nàng.

Hồng Diệp thần thức chuyên chú vào trường đao của gã đàn ông. Nàng rất nhanh liền nhẹ nhàng thờ ra, gã này vừa bị thương, vừa bị chọc giận, đã không giữ được bình tĩnh rồi, đao pháp cũng có sơ hở.

Tuy là một loạt ánh đao đồng dạng, nhưng nàng đã rõ ràng nắm bắt được vị trí của thân đao.

Trong ánh đao, Hồng Diệp không chút phân vân liền giơ tay bắt được trường đao, đồng thời chân nguyên ngưng tụ, đã khống chế được trường đao.

“Hừ!”

Gã này không nghĩ tới Hồng Diệp có thể bắt được đao của mình, gã hừ lạnh một tiếng rồi lại tụ kết nội khí, rút đao chém về phía eo nàng. Nhưng vừa lúc đó, trên sông đao truyền đến một luồng cự lực, không ngờ Hồng Diệp nhảy ra vách núi, đồng thời cũng kéo gã ra khỏi vách núi.

Gã này căn bản cũng không thả lỏng tay trong trường đao, mà lại đem thân đao vừa chuyển, một cỗ cự lực truyền đến, Hồng Diệp lập tức buông tay.

“Muốn cho tôi và cô cùng nhau rơi xuống vách đá à, đừng có nằm mơ, liên đao của tôi cũng sẽ không cùng đi với cô đâu!”

Gã đàn ông xoay chính thân thể trên không một ngụm nội khí không có tung tích, gã không ngờ trên không trung xoay người lại đánh về phía vách đá.

Hồng Diệp cười lạnh, thân thể nàng mặc dù đang rơi xuống, nhưng hai tay lại đồng thời giơ lên, mấy đạo đao gió trông rồng cất về phía gã đàn ông và bên vách núi.

“Không ổn!”

Gã vừa mới nhảy lùi lại để né tránh luồng gió lạnh này, biết bây giờ bản thân không phải là ở trên mặt vách, mà là đang ở bên ngoài vách núi, né tránh vài đạo “ấm khí” của nữ nhân chiết tiết này đã khiến nội khí của gã cạn kiệt, muốn lên tới vách núi nhưng đã là ngàn vạn khó khăn rồi.

Gã bị rơi đi xuống một cách nhanh chóng, cho dù là rơi xuống, gã cũng muốn mượn trường đao trong tay treo trên vách đá dựng đứng. Nhưng Hồng Diệp cũng không cho gã thực hiện ý nguyện, tuy rằng nàng đã rơi xuống, nhưng nàng có Ngự Phong Thuật, so với gã đàn ông này, tốt hơn nhiều. Chỉ là liên tục đánh lên tên này, chân khí của nàng đã theo không kịp, không thể bám ở vách đá.

Hồng Diệp liền ném ra hòa cầu phù, hòa cầu tuy rằng còn chưa tới trước mắt, nhưng gã kia đã biến sắc mặt, liên tưởng đến mấy lá bùa đáng sợ lúc này, hiện tại gã không thể tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn hòa cầu đập tới.

“Không ngờ ta lại phải chết ở chỗ này!”

Gã đàn ông gập quát một tiếng, trong tay trường đao đã bị gã ném mạnh bay ra ngoài.

“Àm...” Vài tiếng, hỏa cầu của Hồng Diệp không ngờ rơi toàn bộ đập vào người gã. Gã hét thảm một tiếng, thân thể hóa thành một đoàn hỏa cầu. Vốn vẫn còn có chút tung tích thân thể, một chút liền giống như đạn pháo rơi xuống, rồi biến mất trước mắt nàng.

Gã tuy rằng rơi xuống, nhưng trường đao của gã lại trực tiếp bay về phía Hồng Diệp. Hồng Diệp đã là đèn cạn dầu, chỉ có thể miễn cưỡng tránh né một chút yếu hại, trường đao vẫn như cũ xuyên qua hông nàng, toàn thân là máu của nàng bị một đao kia từ hông đâm qua, máu tuôn xối xả. Nếu như không phải nàng kịp thời tránh né, nói không chừng đã bị một đao kia giết.

Tuy nhiên cho dù là như vậy, Hồng Diệp cũng cảm thấy choáng váng choáng váng. Cũng may, một đao kia đưa nàng dẫn tới vách núi vách đá bên cạnh, Hồng Diệp đang mơ hồ không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy các vật xung quanh.

“Xoẹt xoẹt” một tiếng, trên vách đá, dây leo dường như không giữ được thể trọng của nàng, chỉ có điều hơi chậm lại, Hồng Diệp lại rơi xuống.

Hồng Diệp mạnh mẽ cắn một chút đầu lưỡi của mình, không ngừng giơ tay bám trên vách đá dựng đứng bất lấy bất cứ vật nào, chỉ cần là có thể bắt lấy được, nàng đều nắm lấy. Tuy nhiên những động tác này, cũng chỉ là ngăn trở nàng giảm xuống tốc độ mà thôi, nhưng không cách nào khiến nàng ngừng lại.

...

Ở kính viễn vọng, Sát Mạc chính mắt thấy bóng dáng hai người đánh nhau rơi xuống vách núi, hấn lập tức ngây dại, khi không thấy gì nữa trên kính viễn vọng mới hạ xuống...

“Ở trong này, mau đến xem, tôi vừa rồi chính là thấy ảo ảnh hai người đánh nhau ở đây!”

Theo tiếng của nữ hướng dẫn viên, đoàn khách du lịch có tới mười mấy người cùng nhau lao qua.

“Ở nơi nào? Bóng người đánh nhau đâu?”

Một tên tiểu tử trẻ tuổi không ngừng hỏi.

Hướng dẫn viên có chút kinh ngạc nhìn một tảng đá lớn, một lát sau mới kinh ngạc nói:

“A, vừa rồi tôi cùng Sát Mạc đều nhìn thấy, ở trên mặt tảng đá kia có hai bóng người đánh nhau, không biết như thế nào rồi, một hồi trôi qua đã không thấy tăm hơi? Đúng rồi, Sát Mạc, cậu vừa rồi luôn ở nơi này, chẳng lẽ không thấy hay sao?”

“Tôi thấy cô nhất định là hoa mắt rồi, cô còn tưởng rằng đây là Vô Lượng sơn có thần tiên động phủ à?”

Ngay lập tức đã có người hay nói giỡn cất tiếng trong đám người.

“Tôi thực sự nhìn thấy mà, không tin các người hỏi Sát Mạc đi!”

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn cả về phía mình, một hồi lâu Sát Mạc mới phản ứng trở lại, hấn đưa tay ra chỉ một ngọn núi ở nơi xa và nói:

“Hình như tôi nhìn thấy mé đàng trên kia có người, tôi muốn đi xem một chút”

Dường như có liên quan tới việc bình thường Sát Mạc không thích nói chuyện, chẳng ai nghĩ ngờ gì những lời của hấn mà chậm rãi tản đi.

Chỉ có một người đàn ông trung niên cười cười nhìn hấn nói:

“Chàng trai trẻ, cậu nhìn thì thấy không xa, nhưng nếu mà đi qua bên đó thì lại là quãng đường rất dài. Hơn nữa nơi này lại là khu không người, chúng ta chỉ là ở ngoài rìa. Khu không người của Thần Long cốc luôn rất nguy hiểm, cho nên tốt nhất là không nên đi vào.”

“Chỉ là lãng phí chút thời gian mà thôi, Thần Long cốc sớm đã không còn là Thần Long cốc ngày trước rồi, đều nói là có người rừng, mọi người đã có ai từng nhìn thấy người rừng chưa?”

Sát Mạc mỉm cười, tỏ vẻ không để ý. Nói đi cũng phải nói lại, tên này thật sự rất đẹp trai, tuy rằng có hơi tự sượng trước mặt người bạn thân như Hồng Diệp một chút, nhưng bên ngoài tương đối trầm lặng, khi cười lên rất giống soái ca ngôn tình, cực mê người.

“Đúng đúng, cậu ấy nói không sai.”

Nữ hướng dẫn viên du lịch bị mỹ nam mê hoặc, gật đầu liên tục. Ài, hồng nhan họa thủy, dù là thời nào cũng không tránh được

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Di Chỉ Cổ Xưa

Lúc Hồng Diệp từ từ tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đều đau đớn vô cùng, nàng lập tức muốn giãy dụa để đứng lên.

“Răng rắc” một tiếng, Hồng Diệp trong lòng thầm kêu không tốt, xem ra mình còn chưa rơi xuống đất. Quả nhiên lại rơi xuống, cũng may lúc nàng bị treo trên nhánh cây vừa gãy kia đã là gần mặt đất rồi.

“Bộp” một tiếng, Hồng Diệp đã rơi xuống mặt đất, lớp lá cây trên mặt đất thật dày và bùn đất xốp dường như không cứng lắm, nàng cuối cùng cũng không bị thương thêm lần nữa. Có điều cả người đau đớn khiến cho Hồng Diệp lập tức tỉnh táo lại, nàng nhận ra vết thương khá nặng, theo bản năng dùng thần thức quét ra xung quanh nhưng vừa mới động một chút thì đầu đau muốn nứt.

Thần thức của nàng không ngờ không thể sử dụng, bị thương rất nặng sao? Hồng Diệp nhìn nhìn vết thương trên người mình, máu đã ngừng chảy ra, chỉ có điều từng đợt choáng váng cứ truyền đến, khiến nàng chóng mặt không thôi.

Hồng Diệp nhìn đau cổ gồng ngồi dậy, muốn vận chuyển một chút chân khí chữa thương, nhưng đan điền của nàng không ngờ lại giống thần thức, chỉ cần vừa động liền lập tức đau nhức vô cùng.

Không thể vận công trị thương miệng vết thương khó mà khép lại, trên người ngoại trừ ngoại trừ vết đao thật dài trên lưng, chính là một đao bên hông kia. Cũng có thể nói một đao kia đã cứu nàng, tuy rằng nàng vì một đao này mà bị thương nghiêm trọng hơn, nhưng nếu lúc ấy bên sườn núi một đao kia không phóng mạnh vào nàng, có thể hiện tại nàng đã ngã thành thịt nát rồi.

Cũng nhờ một đao kia đưa nàng tới vách đá bên cạnh vách núi, Hồng Diệp một đường không ngừng nắm bắt lấy thứ gì đó có thể, lúc này mới giữ được một mạng.

Hồng Diệp nhìn trường đao rơi cách đó không xa, giờ tay ra cầm, dùng đao chống để đứng lên. Nàng đánh giá đáy vách núi này một phen, chung quanh đều mờ mịt, căn bản không thể thấy giới hạn, có lẽ ở ngay một nơi không xa lắm, cũng có lẽ ở nơi rất xa. Loại mờ mịt một mảnh này khiến nàng cực kỳ khó chịu, giống với lúc trước rơi vào Man hoang, hai mắt bị hồng không nhìn thấy gì. Nếu lúc đó không phải có Bạch Tử Họa ở bên cạnh, có lẽ nàng đã bỏ mạng ở nơi đó rồi.

Trầm tư một lát, Hồng Diệp quyết định tìm chỗ an toàn trước, dưỡng thương tốt rồi nói sau, nếu tu vi của nàng hoàn toàn khôi phục, nơi này nàng có thể dễ dàng đi lên.

Hồng Diệp không ngờ mình chỉ vì một ít dược liệu lại rơi đến mức độ này, thiếu chút nữa bị cái sườn núi kia giết chết. May mắn có thể nhận thức được cao thủ thế giới này, coi như đổi lấy một thân thương tích cũng đáng. Nàng mơ hồ cảm giác, thế giới này rất có thể không đơn giản như mình vẫn tưởng, mà kẻ mình đụng độ hôm nay, có thể chỉ là một kẻ ở tầng lớp thấp nhất thôi.

Hồng Diệp vừa đứng lên, còn chưa bắt đầu động tác, một loại cảm giác nguy hiểm liền truyền tới, sau lưng dường như có tiếng ‘Xuy xuy’, nàng không chút nghi ngờ, quay đầu lại chính là một đao chém xuống.

“Phù” một tiếng, một con rắn lớn bị nàng nhanh chóng chặt đứt đầu, máu rắn phun lên mặt và tóc nàng.

Không để ý vết máu trên người, Hồng Diệp nhìn trường đao trong tay một chút, không có một vết máu nào dính ở phía trên, đúng là một thanh đao tốt. Tuy nhiên nàng xoay người thấy đại xà bị bản thân chém đứt, sắc mặt liền trở nên khó coi, con rắn này đã dài khoảng một trượng, con rắn to như vậy cho dù là không có độc, lấy trạng thái của nàng bây giờ bị nó cuốn lấy cũng chỉ còn đường chết.

Hồng Diệp di chuyển vô cùng chậm, nàng biết loại đáy vực này hàng năm đều không có tung tích con người, tuyệt đối không là cái nơi gì tốt. Chỉ cần nhìn sương mù màu trắng vờn quanh đáy vực là biết, nơi này rất nguy hiểm.

Mấy cỗ xương động vật khô rải rác tán loạn xung quanh, Hồng Diệp cẩn thận đi tới. Quả nhiên nàng vừa mới đi vòng qua, ở giữa xương khô một đao bóng dáng màu đen giống như tia chớp hướng Hồng Diệp lao đến, bóng dáng màu đen này còn chưa xông đến trước mặt nàng, mùi tanh đã cực kỳ khó ngửi.

Hồng Diệp hừ lạnh một tiếng, cho dù bà hiện tại không thể vận chuyển chân khí, nhưng chỉ bằng thể lực, cũng không phải là các loại súc sinh này có thể ức hiếp. Đao trong tay nàng chợt lóe sáng, bóng đen phát ra một tiếng thét chói tai, bỏ lại vài giọt máu, nháy mắt lại lần nữa chui vào đầm lầy, biến mất không thấy gì nữa.

Hai lần liên tiếp bị đánh lén, Hồng Diệp càng cẩn thận hơn. Nàng biết ở đây tứ phía nguy hiểm, lúc nào cũng có thể phát sinh những thứ dị thường. Nàng không sợ bị đánh lén, chỉ sợ bị thứ có độc cắn một cái. Nếu vậy, không có thuốc men, không thể vận chuyển chân khí, nàng chỉ có con đường chết. Còn sợ bị loại đại xà vừa rồi cuốn lấy. Một khi mà bị nó cuốn thì cũng chỉ có con đường chết.

Một phiến rừng gai cản đường đi của Hồng Diệp. Nàng nhìn xung quanh, tầm nhìn quá thấp. Thần thức bây giờ cũng không thể dùng. Về việc trong bụi gai có thứ gì đó không thì nàng không hề biết gì. Nhưng Hồng Diệp biết nếu nàng không khai thông đường này thì chỉ có thể lui về phía sau.

Một khi thụt lùi, nàng biết đằng sau cũng như đằng trước, cũng là đầm lầy và lá cây mục nát. Bất kể là thế nào, nếu không thể tìm thấy một chỗ an toàn để khôi phục vết thương thì mình chỉ có con đường chết.

Hai bên đều là một chữ chết. Hồng Diệp đã sớm coi mình là một người chết đi sống lại, cũng không có kỳ nữa, trường đao trong tay bỏ về phía bụi gai không chút do dự.

Không thể không nói trường đao này đúng là rất được. Những bụi gai thoát nhìn rất cứng rắn nhưng lại không hề có lực chống cự dưới đao của nàng, như rom rạ mục nát vậy.

Hồng Diệp bỏ bụi gai một cách cẩn thận, chọc sang hai bên, mở thành một lối đi. Nàng không biết bụi gai này rốt cuộc có diện tích bao nhiêu. Ước chừng bỏ hơn nửa giờ, mới nhìn thấy đối diện.

Trước mặt là một di chỉ cổ xưa, toàn bộ được dựng bằng đá. Có lẽ thời gian đã quá lâu, cộng thêm phong hóa, thực sự không nhìn ra kiến trúc nguyên bản từ trong đồng đồ nát. Hồng Diệp đánh giá tình trạng di chỉ một lát, lại nghĩ đến những kiến trúc phía trên, thời gian hình như còn lâu đời hơn.

Hồng Diệp cẩn thận đi men theo di chỉ đá vào sâu bên trong, chỉ là khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng lập tức sợ ngây người.

Đạp vào mặt không ngờ là một vực viên rộng lớn, cây Tử Tâm đằng mọc rậm khắp nơi. Cho dù không sử dụng thần thức, nàng cũng có thể ước lượng số lượng Tử Tâm đằng khổng lồ ở nơi này. Hơn nữa thân mộc còn to hơn cổ tay, đây chắc chắn là Tử Tâm đằng mọc nghìn năm thậm chí vạn năm mới thành.

Tử Tâm đằng ở thế giới kia còn quý hơn thân long hương cúc, mặc dù vẫn là linh dược thuộc cấp thấp nhất, nhưng nếu từ ba nghìn năm trở lên, giá trị cũng vô cùng hiếm rồi, thậm chí một cây có thể bán được mấy trăm viên linh thạch, hơn nữa lại có nhiều thế này.

Hồng Diệp hít thở chốc lát, cố giữ cho tâm trí tỉnh táo. Tử Tâm đằng là do nàng tìm được, hơn nữa lại nhiều như vậy, thậm chí tuổi thọ lại cao như thế. Nhưng trong lòng nàng lại không có chút cảm giác vui sướng nào, thậm chí chỉ có chút đau thương.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Hồng Diệp không hề nhúc nhích, nàng nhắm mắt lại tự cảm nhận một chút, không sai, xung quanh chính xác đều là Tử Tâm Đằng, nhưng cảm giác thương cảm cũng là thật.

Tử Tâm Đằng có tuổi rồi sẽ lên thuộc lớp linh dược thượng đẳng, nhưng ở đây lại không cảm nhận được chút linh khí nào, vậy là chuyện gì? Những cây Tử Tâm Đằng trước mắt vẫn đứng sừng sững trên sa mạc, thậm chí hình dáng không có gì biến đổi. Coi như Tử Tâm Đằng đã héo rũ hoàn toàn, nhưng làm thuốc thì vẫn được.

Hồng Diệp đi từ từ lại gần một cây Tử Tâm Đằng, cảm giác mục nát xông lên đầu, khẽ thổi nhẹ một hơi, cây Tử Tâm Đằng cao hai mét trước mắt bỗng biến thành bụi.

Nàng lập tức ngây người ra, lại đi tiếp đến mấy cây Tử Tâm Đằng phía trước, thổi một hơi, những cây này đều biến thành tro bụi giống nhau, biến mất không thấy gì nữa. Dường như cảm nhận được hành động của Hồng Diệp, hoặc là cảm nhận được thân hình nàng mang gió nhẹ đến, cả nghìn cây tử tâm đằng gần đây, bỗng nhiên tức thì đều biến thành tro bụi. Nếu không phải là nàng tận mắt nhìn thấy, còn tưởng là ma quỷ gì xuất hiện.

Mới vừa rồi Tử Tâm Đằng vẫn đầy rẫy, không ngờ trong tích tắc lại biến mất không thấy gì nữa.

Hồng Diệp đi về phía trong sa mạc, ở đây dường như từ trước tới giờ không có người đến, vẫn chưa ai phát hiện ra.

Vườn Tử tâm đằng này không phải rất lớn, nàng rất nhanh đã đi tới cuối. Một tấm bia đá lớn sừng sững trước mặt, trên tấm bia đá chỉ có ba chữ “Tử Tâm viên”.

Nàng đứng đó không động đậy, đặt tay lên tấm bia đá, cảm thấy khóe miệng có chút chua xót. Chẳng lẽ lại đi vào đường cùng rồi?

Suy nghĩ của Hồng Diệp bỗng nhiên dừng giữa chừng, nàng kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, cảm nhận được có một luồng linh khí nhàn nhạt từ tấm bia đá truyền vào tay. Nhưng luồng linh khí này thật sự quá yếu, nếu không phải nàng chạm tay vào bia đá liền khó mà phát hiện ra.

Hồng Diệp đào tấm bia đá lên, cảm thụ một chút, nàng kinh ngạc phát hiện, linh khí này không ngờ có thể giúp mình tu luyện, hơn nữa hình như lực lượng trong đan điền cũng được nói lỏng rồi.

Nghĩ đến đây, Hồng Diệp vội ngồi xuống tu luyện, nàng không quan tâm tới gì hết, vì bản thân đã là cuối kỳ luyện khí tầng 2 rồi, chỉ cần mượn chỗ linh khí này là có thể bứt phá lên tầng 3.

Lúc này, chân nguyên bên trong cơ thể nàng đã đạt tới cực điểm, cả cơ thể lập tức trở lên nhẹ nhàng đồng thời cảm nhận được một nguyên khí mới từ đan điền dâng lên, hơn thế nữa, tất cả còn trở lên rõ ràng vô cùng.

Thần thức đột nhiên được giải phóng, có thể kéo dài gần trăm mét, điều này cũng là do linh hồn nàng đã xuyên không nên mạnh hơn người bình thường rất nhiều, hơn nữa ở thế giới kia cũng đã sống rất lâu, tốt xấu gì cũng coi như là cao thủ cùng tầng lớp với mấy người Bạch Tử Họa. Đây chính là luyện khí ba tầng hay sao?

Kim hãm được sự sung sướng, Hồng Diệp bỗng muốn hét to lên một tiếng. Sau nhiều lần chờ đợi, cuối cùng nàng đã đạt tới luyện khí tầng ba rồi.

Thời gian tu luyện qua rất nhanh, Hồng Diệp cũng không biết mình rốt cuộc tu luyện bao lâu rồi, nhưng chắc ít nhất cũng khoảng ba bốn ngày. Khi nàng tỉnh dậy, phát hiện trong linh tuyến đã không còn bất kỳ linh khí nào, thương thể cũng khôi phục.

Nàng xoay người làm lễ với linh tuyến, bất luận thế nào, linh tuyến này xem như giúp mình rất nhiều.

Nơi đây cuối cùng sao mà hình thành, Hồng Diệp không biết, dường như có người cố ý làm cái này Từ Tâm viên này, dường như chỉ vì bảo vệ linh tuyến và từ tâm đẳng.

Hồng Diệp quét thần thức ra kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, lại tiếp tục đi sâu vào bên trong di chỉ tìm kiếm cơ duyên. Thì ra mấy tiểu thuyết ba xu cũng không lừa người, nhân vật chính rơi xuống vực sâu, đại nạn không chết tất có kì ngộ.

Hồng Diệp đi tiếp khoảng một trăm mét là thấy có một lỗ hổng ngay tại cái vách đá chắn đường nàng. Nàng liền chui vào một cách không phân vân, trong lòng nghĩ, đúng là ông trời không tuyệt đường người, chắc là cái gã nghĩ ra câu này cũng đã từng trải qua những sự việc tương tự như mình ấy nhỉ.

Sau khi tiến vào cái lỗ hổng đó, Hồng Diệp nhận ra rằng ở đây có rất nhiều dược liệu, tâm trí nàng bắt đầu nhảy loạn lên, bởi vì nàng thấy có một đài sen cực lớn mọc trên một kẽ hở của vách đá.

“Thất thái liên hoa?” Hồng Diệp suy nghĩ nửa thì kêu lên thành tiếng, nàng không ngờ rằng bông hoa sen bảy màu này lại nở ở một nơi như thế này.

Thất thái liên hoa là một linh dược cực kì trân quý đối với người tu tiên, không những có thể đề thăng tu vi, mà còn đề thăng tư chất. Thứ này tồn tại ngẫu nhiên, hoàn toàn không cần nơi có linh khí nồng đậm, là vật chỉ có thể gặp không thể cầu.

Hồng Diệp vui vẻ đi tới, lại phát hiện bên cạnh Thất thái liên hoa có một bộ hài cốt niên đại khá lâu. Bộ hài cốt này có lẽ là của một người phụ nữ, hình dáng thanh mảnh, xương ngực vỡ nát cho thấy khi bà ta tìm đến nơi này đã trọng thương hấp hối. Đáng mừng nhất là trên tay của bộ hài cốt này có một chiếc nhẫn, bằng vào kinh nghiệm của mình, Hồng Diệp hoàn toàn có thể khẳng định đây là một chiếc nhẫn trữ vật, hơn nữa phẩm chất không tệ. Nàng còn đang lo lắng không biết thu thất thái liên hoa vào đâu, thật may mắn, không ngờ mục tác giả lại chiếu cố mình đến thế.

Hồng Diệp cúi đầu hành lễ với bộ hài cốt rồi thu nhẫn trữ vật, đem gốc thất thái liên hoa bên cạnh cất vào.

Tâm tình Hồng Diệp lúc này khá tốt, cẩn thận nhìn xung quanh, lại đào hơn mười cây thảo dược. Tuy rằng không phải là linh thảo gì trân quý, nhưng sống đã lâu, cũng có thể coi là vật báu. Trong vách đá cuối cùng chỉ còn trơ lại một cái cây nhỏ, trông quả thì giống như cây hồng đại.

Phát hiện bản thân đã lâu không ăn gì, Hồng Diệp cũng không khách khí bứt lấy một quả.

Thế nhưng khi cắn miếng đầu tiên, Hồng Diệp lập tức biến sắc kêu lên một tiếng.

“Trú nhan quả?”

Ở trên cái nơi linh khí khô cạn như này mà có loại cây như thế, đúng là không thể, tuyệt đối không thể. Hồng Diệp tuy rằng trong lòng kêu mấy tiếng không thể, nhưng nàng biết loại quả này đúng là “Quả Trú Nhan”.

“Quả Trú Nhan” không có tác dụng gì đối với tu luyện, nhưng nó có một loại công năng nghịch thiên, đó chính là luyện thành “Trú Nhan đan”. Bất cứ kẻ nào ăn một viên “Trú Nhan đan” dung mạo và thân thể da thịt, thậm chí nội tạng vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, vĩnh viễn duy trì ở hình dáng khi ăn loại đan dược này. Tuy không thể trường sinh, nhưng đối với người bình thường ít nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm mười năm.

Hồng Diệp đếm một chút, trên cây vẫn còn mười hai quả, nàng lập tức hái xuống cho vào hộp ngọc trong nhẫn trữ vật, may mà vị tiền bối kia còn lưu không ít đồ đạc trong đó, tất nhiên Hồng Diệp cũng chưa có thời gian xem xét kĩ. Độ quý giá của Trú nhan quả này có thể nói là ở thế giới kia đều có vô số người muốn cướp đoạt lấy nó, chứ đừng nói là ở đây. Xem ra thu hoạch lần này lớn hơn mong đợi rất nhiều, lần trước bị thương hoàn toàn đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: “Ta Chưa Chết, Bất Luận Kẻ Nào Cũng Đừng Mơ Tưởng Thương Tôn Nàng!”

Hồng Diệp theo một đường khác rời khỏi di chỉ dưới đáy cốc. Chỉ là không nghĩ tới vừa ra ngoài lại bị mười hai người bao vây từ bốn phương tám hướng, dẫn đầu là một lão già.

Hồng Diệp thấy ông già khuôn mặt già nua này, trong lòng nhất thời trầm xuống, lần đầu tiên nàng không nhìn thấu được tu vi của đối phương. Hơn nữa ông già này đem lại cho nàng một sự uy hiếp chết chóc, giống như lúc trước thực lực còn nhỏ yếu đối mặt với Ma Quân vậy. Tất nhiên lão già này cũng

không lợi hại đến vậy, là do chênh lệch giữa hai bên quá lớn mà thôi. Có thể khẳng định ông già này là một cường địch còn đáng sợ hơn cái tên lúc trước nhiều.

Lão già kia nhìn Hồng Diệp một lượt rồi chỉ vào thanh đao trên tay nàng thân nhiên hỏi:

“Cô chính là người đã giết Điền Phong?”

“Tôi đã giết chủ thanh đao này. Còn hần có phải Điền Phong mà ông nói đến hay không tôi không biết.”

Lão già bước lên trước mấy bước, một luồng khí vô hình lửa đến, quần áo của Hồng Diệp không gió mà lung lay. Nàng cảm giác giống như một thiết chùy lớn đập ỳnh một cái vào lồng ngực, rất khó chịu, theo bản năng vận chuyển chân khí, lúc này mới cảm thấy ổn.

Nhưng trong lòng nàng lại sóng to gió lớn, thế giới rộng lớn không chuyện lạ nào không có, mình đúng là xem thường anh hùng thiên hạ rồi.

“Ồ?”

Ông lão này thấy Hồng Diệp đã nhận lấy sự va chạm nội khí của ông ta không chút cử động, không khỏi kêu lên một tiếng. Thoạt nhìn cái đó có vẻ đơn giản nhưng có thể chịu đựng được mà nửa bước cũng không lui, cũng không có bất kì phản ứng nào, thì tuyệt đối không phải là người bình thường. Hơn nữa người con gái này thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi thôi, không ngờ lại lợi hại như vậy.

Ông lão này thờ dài, dường như nói một cách khó nhọc:

“Cô là một thiên tài, so với nhiều đệ tử của tôi còn lợi hại hơn!”

“Ha ha, muốn đồ của tôi, cũng phải xuất ra chút thành ý mới được.”

“Tôi bế quan mười tám năm nhưng lại không có đột phá. Đáng tiếc, lại không có nhiều thời gian nữa, haizz... Cô tuổi còn trẻ đã có thể giết chết cao thủ nửa bước Tiên Thiên như Điền Phong, chứng tỏ truyền thừa của cô rất tốt. Nếu đã như vậy thì giao ra đi, tôi có thể châm chước nhận cô làm đệ tử.”

“Ông cho rằng tôi là trẻ lên ba à?” Hồng Diệp cười nhạt “Muốn đánh cướp thì cùng lên đi, đừng ở đây mà giả nhân giả nghĩa. Là phúc thì không phải là họa, đã là họa thì không thể tránh được. Ai mà chẳng phải chết, chết sớm hay muộn, chung quy cũng là chết! Lo lắng cũng chết, không lo lắng cũng chết. Tôi nói này, với trí tuệ của các người, triết lý thâm sâu như vậy nghe có hiểu không?”

“Muốn chết!” Mấy người đằng sau nổi giận quát lớn.

Đúng lúc này, một bóng người chui ra từ trong bụi rậm, thoạt nhìn có vẻ hơi nhếch nhác:

“Ừa, cái chỗ khi ho cò gáy này từ khi nào mà lại đông vui thế này?”

Khỏe mắt Hồng Diệp giật giật, rất nhanh đã nhận ra chủ nhân của âm thanh này là ai. Không khí chỗ này dùng mông để nghĩ cũng biết là đang căng thẳng cực kì, sắp đại chiến đến nơi rồi, ấy thế mà tên tiểu tử này vẫn còn khua môi múa mép được... Ngu thì nó cũng phải có mức độ thôi chứ...

Nhìn nhiều người như vậy trừng mắt nhìn mình, vị thiếu gia không ngờ còn chưa ý thức được nguy cơ, vung tay xoạt một tiếng, từ trong lồng ngực lấy ra một cái gương, soi soi ngó ngó, vui sướng hài lòng nói: “Chẳng trách các người ái mộ ta như vậy, thì ra là quá đẹp trai...”

Mấy người Hồng Diệp tất cả đều đen mặt. Vị nữ sĩ duy nhất trong nhóm lão già kia không ngờ còn phần nộ chỉ vào mặt hắn nói không nên lời:

“Nguoi... ngui... ngui...”

“Rất tuần tú có phải không?” Sát Mạc đưa tay vuốt tóc, lại còn chớp chớp mắt nói: “Mỹ nữ, đáng tiếc ngui hơi lớn tuổi một chút, nếu không ta thật sự có thể... hắc hắc... ngui biết đấy.”

Vị nữ sĩ này tức đến nổi suýt ngất, dậm chân quát tháo: “Nghiệt chương!”

Nhưng đúng lúc này, Hồng Diệp vẫn đứng yên đột nhiên phát động. Thân hình chợt lóe, giống như một tia chớp xông ra khỏi vòng vây!

Mười hai người nổi giận mắng một tiếng vội vã đuổi theo! Trong lòng hối hận vô cùng, vì sao vừa rồi lại ngăn người ra chứ.

Thân ảnh Hồng Diệp chợt lóe lên như lưu tinh rồi biến mất, tay trái túm lấy vai Sát Mạc, không hề dừng lại một giây, lập tức quay đầu, đối diện với mười hai người đang vọt tới, hướng về phía rừng rậm phóng đi.

Đao quang chợt lóe lên như cầu vồng trong sương mù. Hai tiếng kêu thảm lập tức vang vọng không trung, huyết hoa tiên diễm phiêu tán trong sương mù, ầm ầm hai tiếng nổ lớn. Hồng Diệp mang theo Sát Mạc, thành công tiến nhập rừng rậm.

Rào rào, cây cỏ đổ nghiêng ngã một đám lớn!

Tiếng xé gió liên tiếp vang lên, mấy thân cây bị chém gãy trong nháy mắt, bắn đi như tên.

Lão già hừ nhẹ một tiếng, tay vung lên gạt bỏ những thân cây lao về phía mình, nhưng Hồng Diệp đã nắm bắt lấy cơ hội này mà chạy trốn.

Nàng không sợ chết, nhưng lại không thể liên lụy đến người vô tội. Hơn nữa nàng mới tìm thấy hi vọng để quay lại nơi kia, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

“Ta sẽ không chết, ta còn phải trở về, ta còn muốn gặp người kia.”

Trong lòng nghĩ như vậy, ý niệm cầu sinh thúc đẩy, tốc độ không ngờ lại nhanh hơn mấy phần.

Nhưng địch nhân phía sau, lại phát hiện ra tung tích nàng.

“Cô ta ở bên kia! Mau đuổi theo!”

“Kẻ nào bắt được ả sẽ có thưởng!”

Hồng Diệp hừ lạnh một tiếng, đối với mấy lời nhiễu loạn tâm thần kia hoàn toàn làm ngơ, chỉ vui đầu chạy như điên! Bất quá dù nàng đã dùng tới lực lượng lớn nhất, nhưng cũng biết, chỉ sợ mình còn chưa rời khỏi khu rừng này thì đã bị đuổi kịp rồi!

Mấy người đang truy đuổi phía sau, ai cũng không hề kém hơn mình! Một chọi một, mình cũng không sợ, nhưng một chọi hai, có lẽ có thể chống đỡ, nhưng một chọi nhiều như vậy, mình tuyệt đối không nửa phần may mắn thoát chết!

Chẳng lẽ hôm nay mình... phải chết ở đây?

Hồng Diệp thân hình như tên rời cung, lao đi như bão táp, dưới sự vận công vượt quá cực hạn, khớp miệng dần dần rịn ra máu tươi, từng giọt từng giọt rơi trên nền đất.

“Từ Hòa...” Thân hình Hồng Diệp vẫn không ngừng lại, nhưng trong lòng lại bắt đầu đau đớn tê tâm liệt phế: “Chẳng lẽ ta sẽ không được gặp chàng nữa?” Những chuyện cũ, đột nhiên dần dần hiện lên trong lòng nàng.

Ta chết đi, chàng sẽ phải làm sao?

Ta không còn, ai vực lại cơ nghiệp của Tiên Linh tộc? Ai sẽ chiếu cố Mao Sơn?

Từ Hòa, A Mạch, Tiểu Bạch... chúng đệ tử Mao Sơn đều cần ta trở về...

Hồng Diệp điên cuồng gào thét một tiếng, tốc độ lại một lần nữa tăng lên! Những người đuổi theo phía sau đều cảm thấy khó tin.

Tu vi đối phương cũng không khác mình bao nhiêu, nhưng đã bị đả thương từ trước, nội tạng bị chấn động, hơn nữa còn ôm theo một người, vậy mà mình vẫn không thể đuổi kịp?

Đây là đạo lý gì? Cho dù ả có liều mạng cũng không thể đến mức đó chứ?

Trong lòng mọi người nghi hoặc, nhưng vẫn tăng tốc đuổi theo.

Hồng Diệp chạy thẳng một mạch mấy giờ đồng hồ cũng rời khỏi rừng rậm, nhưng phía trước lại là vực sâu khiến người tuyệt vọng.

Một tiếng cuồng tiếu mang theo một mối hận hưng phấn vang lên: “Tiểu nha đầu công phu không tồi, lão phu Lý Trường Long xem ngươi chạy được đến đâu!”

Trước mặt là vực sâu, sau lưng là cường địch!

Về mặt Hồng Diệp đột nhiên tĩnh lặng trở lại!

Nàng không hề tránh né, cũng không chạy trốn nữa. Hai chân tựa như đóng định, bỗng nhiên găm sâu vào trong tuyết, tựa như vực sâu núi cao, không hề nhúc nhích.

Quần áo đã tả tơi, cả người đầy thương tích. Nhưng khi đứng đó, không ngờ tràn đầy khí thế nghiêm nghị! Loại khí thế này trầm ngưng như thực chất, không ngờ khiến cho mười hai vị cao thủ không ai dám tiến lên, ngược lại còn lộ ánh mắt khẩn trương, cẩn thận lui về phía sau một bước.

Đám người này thân kích bách chiến, sớm đã nhận ra đối thủ muốn liều mạng rồi!

Đối thủ bình tĩnh, bất kể là giả bộ bình tĩnh hay là thật sự, tất cả mọi người đều gặp qua không ít. Nhưng đối thủ giống như Hồng Diệp, bình tĩnh từ đầu tới chân khiến cho lòng người rét lạnh thì kiếp này đúng là lần đầu tiên. Cho tới lúc tuyệt vọng này, vẫn không hề biến đổi, vẫn là cái loại lạnh nhạt, xem thường và chẳng quan tâm tất cả như ban đầu.

Đây là một loại bình tĩnh và coi thường từ trong cốt tủy, kiêu ngạo và cô độc từ trong linh hồn!

Giờ phút này, người này lộ ra tư thế liều mạng, nhưng vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt, tao nhã như thế, khiến cho mười hai người không hẹn mà cùng cảm thấy

trong lòng phát lạnh.

Hồng Diệp trầm tĩnh mỉm cười, chậm rãi ngừng đầu, thở ra một hơi thật dài. . . thật dài, giống như trút được gánh nặng.

Sau đó nàng khẽ buông tay, thân hình Sát Mạc đã bị đánh ngất từ lúc nào, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Nàng cúi đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn về phương xa, chấp nhất mà thâm tình, thân hình mảnh mai nhỏ bé giống như tan vào trong trời đất. Tuy cả người toàn là thương thế, quần áo tả tơi, nhưng loại tiêu sái thong dong này, vẫn là tao nhã từ trong xương tủy! Đó là một loại khí chất đặc thù khó nói, không phải người bình thường có thể tu dưỡng ra được.

Mười hai người vây quanh nàng, đột nhiên không hện mà cùng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Tự thấy xấu hổ.

Mặc dù mấy người mình hoàn toàn có thể giết chết cô ta, nhưng vào giờ phút này vẫn có cảm giác kỳ quái: Mình không xứng giết cô ta!

“Lên! Bất sống ả!” Lý Trường Long đứng đầu vung tay lên: “Đừng để đêm dài lắm mộng.”

Hồng Diệp lúc trước vì sợ làm Sát Mạc bị thương đã sớm đánh ngất cậu ta, giờ phút này thân ở trong chiến đấu kịch liệt thân thể không ngừng biến hóa phương vị, biên độ hoạt động quá lớn. Rốt cuộc khiến Sát Mạc từ từ tỉnh dậy. Mở mắt ra liền thấy mười hai người kia đang cùng Hồng Diệp đánh đến loạn thất bát tao, mà Hồng Diệp lúc này rõ ràng đang ở hạ phong, cả người đầy thương tích.

Sát Mạc đột nhiên trong lòng đau đớn, hô to nói:

“Không được thương tổn nàng!”

Ánh mắt Lý Trường Long chợt lóe tàn khốc, không hề để tâm đến tên nhóc kêu la bên ngoài tiếp tục đánh tới. Loại người cẩn thận như lão, một khi không nắm chắc sẽ không ra tay, đã ra tay, nhất định phải đạt được kết quả.

Sát Mạc lúc này ánh mắt vận vẹo một hồi, toàn thân giống như xảy ra một loại biến hóa nào đó lao tới thay Hồng Diệp tiếp một chiêu này.

Bang bang bang!

Hai người liên tục giao thủ không quá ba chiêu, Sát Mạc liền bị đánh bay ra ngoài, ngã trên nền đất, răng rắc vài tiếng, cánh tay trái cùng ngực trái ba giê xương sườn đồng thời kêu lên giống như bị gãy vụn.

“Sát Mạc!” Hồng Diệp chạy tới đỡ hân, lệ rơi đầy mặt.

“Không nên khóc” Sát Mạc dùng thanh âm đứng đắn trầm thấp hiếm thấy nói: “Là một người đàn ông, nếu là ngay cả người bên cạnh cũng không thể bảo vệ hoặc là có thể bảo vệ mà không bảo vệ. . . còn là đàn ông sao?”.

“Nhưng mà cậu. . . không phải đối thủ của ông ta đâu. . .”

Lý Trường Long nhìn một đôi trai gái trước mặt, dù đối diện với hoàn cảnh phải chết không thể nghi ngờ vẫn hết lần này đến lần khác muốn bảo vệ đối phương, trong mắt phát ra có chút vẻ không thể tin được, giờ khắc này tựa như trong lòng một chỗ nào đó đột nhiên bị xúc động một chút, ra tay cũng chậm lại một chút, đám thủ hạ xung quanh cũng thức thời tạm ngừng tay.

Chỉ là bọn họ không nhận ra, con người của thiếu niên kia thoát hiện một tia điện cuồng đỏ như máu.

“Ta chưa chết, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng thương tổn nàng!” Hai mắt Sát Mạc phát ra ánh đỏ cháy máu, gắt gao nhìn Lý Trường Long, cắn răng, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, thanh âm cũng biến hóa trở nên tràn đầy xa lạ.

Lý Trường Long nhìn bộ dáng Sát Mạc cả người đầm máu lão đảo muốn ngã, cùng với trong mắt hân loại tàn nhẫn gần như ngưng tụ thành thực chất này, vậy mà không biết từ đâu từ đáy lòng dâng lên một cỗ tim đập nhanh.

Hồng Diệp ở phía sau cũng lão đảo đứng dậy, nghi ngờ, kinh ngạc, sợ hãi, không chắc chắn. . . các loại tâm tình đều có đủ. Giờ khắc này, nàng đột nhiên nhớ lại thật lâu, thật lâu trước kia, có một thiếu niên tóc tím, áo tím, dù đối mặt với kẻ địch cường đại vẫn gắt gao che chắn trước mặt mình hết lần này đến lần khác.

Hân cũng nói: “Ta chưa chết, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng thương tổn nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tình Đến Chỗ Thâm Sâu, Cả Đời Không Hối Hận

Hồng Diệp nhìn bóng lưng vừa quen vừa lạ trước mắt, không khỏi cảm thấy hồ đồ. Ngũ quan khuôn mặt hắn vẫn là bộ dáng vốn có, nhưng không biết tại sao, lại tựa như là bằng thêm vô số mị lực!

Một đầu tóc đen nhánh đột nhiên dài ra, hơn nữa có xu hướng chuyển sang màu tím. Chính là một đầu tóc trơn sáng mềm mại như vậy, lại vậy mà cho mọi người một loại cảm giác thô bạo lạnh âm u! Hơn nữa, một loại cảm giác tang thương sống lại. Đột nhiên sinh ra!

Bốn phía lẳng lặng, những người còn sống sót bao gồm cả Lý Trường Long trước mắt lại có ảo giác như ngày tận thế, núi lớn nghiêng ngả, nước trên mặt đất đều xông lên bầu trời, trên bầu trời, mây mù đều bị xé rách, trời xanh tựa như cùng nhiều một lỗ thủng lớn.

Mà tại trước mặt tất cả cái này, có một bóng người áo đen, tóc dài phân ra chính giữa rũ xuống, hai mắt lạnh lùng tàn khốc lại lạnh nhạt nhìn thương sinh nhân gian, khoanh tay mà đứng.

Quân lâm thiên hạ!

Sát Mạc nâng hai tay, cúi đầu nhìn bàn tay mình rồi lăm bắm gì đó, sau cùng thì bước lên một bước.

Ở trước nhất Lý Trường Long liền nhất thời cảm giác được, một ngọn núi to lớn up áp phía trên đầu.

Cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn, vậy mà lại quỳ xuống.

Quỳ gối trước mặt con kiến hôi nhỏ yếu mà hắn vừa đuổi giết.

Kỳ quái nhất là, toàn bộ những kẻ ở phía sau nhìn thấy tất cả cái này, vậy mà từ trong lòng không có cảm thấy có gì không ổn, tựa như đối mặt người này, quỳ xuống ở nơi đó là chuyện đương nhiên!

Cho dù Lý Trường Long không quỳ chính mình những người này cũng muốn một cước đá vào khuỷu chân hắn, làm cho hắn quỳ xuống!

Đối mặt người này, như thế nào có thể không quỳ?! Quả thật là đại nghịch bất đạo!

Sát Mạc lạnh nhạt nhìn Lý Trường Long trước mặt. Tựa như không nhìn thấy trước mặt một người sống sờ sờ quỳ xuống, rốt cuộc trầm tĩnh đứng lại, vẫn như cũ là chấp hai tay sau lưng, hơi hơi ngẩng đầu lên, hai mắt chậm rãi quét một vòng bốn phía, sau đó ánh mắt liền ném về phía địa phương xa hơn, lạnh nhạt nhìn một vòng, liền thu hồi ánh mắt.

Sát Mạc rốt cuộc ngừng nhìn quan sát xung quanh, đột nhiên hít một hơi thật dài, một hơi này vậy mà đem không gian chung quanh đều chấn động!

Mọi người ở lúc hắn hít một hơi này, đều là cảm giác mình hít thở mạnh không thông một chút.

Lập tức Đàm Đàm liền buồn bã thở ra một hơi, thì thào, lạnh nhạt thấp giọng nói: “Thế giới này... thật là thay đổi rồi...”.

Lập tức hắn lại thở dài một hơi, lăm bắm: “Thảm mỹ quá thấp kém!”

Trong phút chốc toàn thể hóa đá! Câu trước nghe như tuyệt thế cao nhân lãnh đời đã lâu, câu sau sao lại không liên quan chút nào thế?

Sau đó hắn mới nhìn năm người còn sống phía trước nhàn nhạt nói: “Không ngờ lại bị mấy con kiến hôi bức bách đến tình trạng này. Đổi lại là năm xưa, trông thấy dung mạo của ta còn ai có gan động thủ!”

Sát Mạc giống như cực kì mất hứng, vung tay lên. Bốn phía tiếng kêu thảm thiết không dứt, máu tươi không ngừng rơi ra, làm cho bầu trời đêm này tràn ngập tanh máu.

Động tác của hắn rất chậm rãi, thậm chí mỗi một cái nhấc tay mỗi một cái nâng chân, đều từ trong xương cốt thấm thấu một loại tao nhã hồn nhiên thiên thành, giống như là một thi nhân cả người tràn ngập thi tình, ở ánh sáng mặt trời rạng sáng chiếu rọi xuống, bước chậm ở rừng cây nhỏ tràn ngập họa ý. Trong lòng đang cấu tứ câu thơ buồn xuân thương thu.

Nhưng lại chính là tại trong tao nhã như vậy, đem tám người còn sống sót bao gồm cả lão già Lý Trường Long kia, nhất nhất chết ở dưới tay.

Thật lâu sau, Sát Mạc thở một hơi, rốt cuộc xoay người lại.

“Người không phải là Sát Mạc... người là... A Mạc sao?”

Theo thanh âm này, một bóng người gầy yếu nghiêng ngả lão đảo đi tới, cả người nàng đang đổ máu, sắc mặt tái nhợt, lão đảo đến gần, rất cẩn thận, rất đau lòng, thấp thòm kỳ vọng hỏi: “Người... người là A Mạc sao?”

Thân thể Sát Mạc tựa như chấn động một cái. Thần sắc trong mắt hắn cũng đang kịch liệt biến hóa.

“Ta là Sát Thiên Mạch!”

Nhận được đáp án như mong muốn, Hồng Diệp cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm tình, chỉ cảm thấy cả người toàn vết thương là vết thương, không chỗ nào không đau, nóng rát, toàn thân không còn nửa điểm khí lực, lao đảo ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Nàng đã sớm thoát lực, chỉ gắng gượng chống đỡ, khiến cho mình không ngã xuống. Ngay khi tâm thần buông lỏng, nào có thể duy trì được nữa?

“Thật sự là người... ta còn tưởng đời này không thể trông thấy người nữa!”

Thân hình Sát Mạch, hoặc nên gọi hắn là Sát Thiên Mạch run lên, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, dán tại trên mặt của mình, nghe thanh âm quen thuộc này, thanh âm bao nhiêu lần từng xuất hiện ở trong mộng, về mặt điểm tình hạnh phúc, khác hẳn với bộ dáng lãnh khốc tàn nhẫn khi này, ôn nhu nói:

“Ta cũng tưởng rằng... đời này không thể trông thấy người nữa!”

Trong thanh âm của hắn, thâm tình giống như biển sâu, lộ ra chấp nhất không oán không hối hận như vậy, đem hình bóng thiếu nữ hồng y luôn đi theo mình quây phá khắp nơi trong kí ức cùng thiếu nữ mảnh mai gầy yếu trước mặt dung hòa làm một.

Sát Thiên Mạch ôm thân thể mềm mại của Hồng Diệp, giống như ôm trân bảo quý giá nhất trên đời. Ánh mắt một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng. Trong mắt hắn, cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

Dù dung mạo nàng đã thay đổi.

Dù người nàng yêu không phải là ta.

Chỉ cần nàng sống tốt, vậy là đủ.

Sát Thiên Mạch nhìn thiếu nữ mảnh mai gầy yếu trước mặt, trái tim đau đớn giống như bị người ta hung hăng chà đạp, trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông mấy tên khốn kia, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc nàng.

Nếu không phải năm đó, hắn tính toán sâu xa, cố ý đặt một tia linh hồn ẩn kín trong người nàng, chỉ sợ bọn họ sẽ vĩnh viễn không gặp lại. Vì nàng, hắn đã trả giá thật nhiều, lại cố ý tách ra một hồn một phách dựa vào cảm ứng của linh hồn ẩn kín mà tìm kiếm nàng. Một năm, hai năm, ba năm... mười năm... mười năm năm, tuy rằng tháng năm đối với một vị Ma Quân mà nói là không đáng nhắc đến, nhưng Sát Thiên Mạch lại phát hiện, hắn chưa từng chú ý tới thời gian như vậy. Sợ rằng thời gian quá lâu, ẩn kín sẽ phai mờ, sợ rằng hắn vĩnh viễn không thể tìm thấy nàng nữa.

Nàng sống có tốt không? Có từng chịu qua áp lực không?

Trời lạnh, nàng có được ấm không? Trời mưa, nàng ở đâu? Có bị ướt đến ngã bệnh không? Tuyết rơi, đường trơn, có bị ngã không...

Hắn một mực ảo tưởng, vẫn còn có hy vọng, rồi lại không thể tin được. Thời gian càng dài, lại càng tuyệt vọng...

Đau khổ vất vả tìm được nàng, trong lòng lại lo sợ không thôi.

Nàng có phải là Tiểu Diệp của ta không? Nàng có còn là Tiểu Diệp của ta không? Nàng có nhận ra ta không?

Nghe được từ miệng nàng một tiếng “A Mạch”, tâm tình hắn cuối cùng cũng có thể hạ xuống. Thì ra nàng vẫn là Tiểu Diệp, nàng vẫn chưa từng quên ta. Thật tốt!

Sát Thiên Mạch mỉm cười mãn nguyện, vừa ôm Hồng Diệp vừa bước đi. Nàng đã đi quá lâu, cũng đến lúc phải trở về nhà rồi...

Tuyệt Tình điện...

“Hôm nay cũng thật lạnh, sư huynh, không bằng chúng ta uống một chén, thế nào?” Sênh Tiêu Mặc mặc áo choàng tử sắc, trên tay vẫn cầm một chiếc tiêu màu bạc quen thuộc.

Trong khoảng thời gian này, cũng không có việc gì, Sênh Tiêu Mặc cứ tới đây ngồi một chút. Bạch Tử Họa thích thanh tĩnh, lại bị vị Nho tôn này làm phiền nhiều, nhưng cũng không thể tránh được. Bởi vì đuổi nhiều rồi hắn cũng không chịu đi.

“Không có hứng thú.”

Bạch Tử Họa ngồi dưới một góc tuyết mai. Hồng mai tuyết trắng, phối hợp với bạch y tóc đen của hắn, lại càng có vẻ tiêu sái xuất trần, cô đơn cô độc.

“Không sao, ta có hứng.” Sênh Tiêu Mặc hít hà, xoa xoa tay: “Ồ, cái cây này là chính tay nàng trồng phải không? Cũng đã mười năm năm rồi nhỉ, không nghĩ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy!”

Sênh Tiêu Mặc thừa biết, Bạch Tử Họa thoát nhìn như không để ý tới, nhưng mỗi khi nói chuyện về “nàng”, đều chăm chú lắng nghe, hơn nữa cũng không giữ thái độ cự tuyệt người ngàn dặm như bình thường.

“Mấy ngày nay ngươi nhắc đi nhắc lại chuyện này còn chưa chán sao?” Bạch Từ Họa lộ ra bộ dáng khó chịu hiếm có.

Khóe miệng Sênh Tiêu Mặc nhếch lên, lộ ra một ý cười. Quả nhiên, vừa nhắc tới “nàng”, nhị sư huynh hần đã nhiều lời hơn rồi.

“Ta lần này là muốn nói tới vấn đề khác!” Sênh Tiêu Mặc tự mình rót trà nhâm nhi lại nói tiếp “Mấy năm nay ngươi vì nàng, tự nhốt mình trong Tuyệt Tình điện không ra ngoài, người trong Lục giới đều biết ngươi cùng nàng tình nghĩa sâu đậm. Thế nhưng ngươi có từng nghĩ qua, tình cảm của Sát Thiên Mạch đối với nàng, tuyệt đối không kém ngươi, thậm chí vì nàng không tiếc phát động chiến tranh với Tiên giới, mấy năm nay lại yên tĩnh như thế. Phải biết, tính khí của hần cũng không như ngươi, là người chịu được tịch mịch.”

“Ngoại trừ lần Yêu thần xuất thế đó, thái độ của hần yên lặng một cách kì lạ. Đối ngoại thì nói là bề quan tu luyện như mọi khi, nhưng hiện tại có ai không biết Ma Quân Sát Thiên Mạch vẫn thường lấy lí do bề quan để ra ngoài làm một vài chuyện.”

“Ý ngươi là gì?” Bạch Từ Họa lạnh nhạt nói.

“Ý ta là...” Sênh Tiêu Mặc hít một hơi thật sâu, đặt tách trà xuống bàn “Nàng có thể còn chưa chết. Còn có Sát Thiên Mạch, rất có thể biết rõ một số chuyện, ngươi đừng quên quan hệ giữa bọn họ cũng không đơn giản, còn có Tiên Linh tộc, trước giờ đều là một chủng tộc thần bí mà cường đại...”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phong Vân Khởi

Bên dưới Trường Lưu tam điện.

Băng lao từ trước đến nay vốn là nơi giam giữ những tội đồ của Trường Lưu, đương nhiên là cấp độ nhẹ hơn nơi lưu đầy những kẻ cùng hung cực ác như Man Hoang. Khắp nơi trong băng lao là một khung cảnh tối tăm rộng lớn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười thật ghê rợn, có lẽ là tiếng của các tội nhân bị giam giữ ở nơi này vọng lại, những âm thanh đó thật xa xôi mà thăm thẳm, huyền ảo. Nếu như không có thói quen lắng tai nghe những tiếng động ở một nơi tĩnh mịch như thế này thì tuyệt đối sẽ nghe không được bất cứ tiếng động nào, bởi vậy có thể kết luận rằng nơi này rất rộng lớn và cũng vô cùng trống trải.

Bọn họ cũng đều bị phong ấn ở trong băng hay sao? Trong những lúc nhàm chán vì tình cảnh đặc biệt lúc ấy Hoa Thiên Cốt lại nghĩ như vậy.

Thân thể bị giam cầm lâu ngày đã hình thành sự quen thuộc với cảm giác lạnh lẽo băng giá, ánh mắt luôn ở trong bóng tối cũng đã quen thuộc với sự tối tăm, u ám, nếu nhìn nàng bây giờ quả thực là rất dễ lầm thành một u linh đến từ địa ngục.

Từ ngày nàng được đưa vào đây cho đến nay vốn cũng không có người nào đến thăm nàng cả. Hoặc là không được phép đến thăm thì đúng hơn.

Thời gian trôi qua, suy nghĩ của nàng càng lúc càng mơ hồ. Hoa Thiên Cốt thường thường đem những đoạn ký ức cũ vụn vặt biến thành giấc mơ của mình, trong giấc mơ, nàng có một vị sư phụ, vị sư phụ đó của nàng là thần tiên đẹp nhất và tốt nhất trong thiên hạ này, người luôn yêu thương nàng, bảo vệ nàng, lại còn dạy nàng thuật pháp, người có thể vì nàng bị thương mà sốt ruột, vì nàng hành xử tùy hứng mà tức giận, người có lúc thanh lãnh như hoa mai trong tuyết, có lúc lại dịu dàng ấm áp như mặt trời.

Nàng vô cùng tôn kính người, lại càng tin tưởng người hơn, nhưng rốt cuộc nàng lại không cách nào tránh được, cũng không thể nào ngăn cản bản thân mình yêu người say đắm.

Hoa Thiên Cốt cuộn mình vào góc phòng giam, khẽ lưng cười lên hai tiếng. Giây phút nhìn người đau khổ tuyệt vọng ôm thi thể người kia rồi đi, nàng phát hiện mình đã thua rồi. Nàng làm sao có thể thắng nổi người kia, khi mà trong mắt sư phụ chỉ có mình người ấy?

Trong chốn lao ngục tối tăm, băng giá này, không thể nào phân biệt sớm tối lại càng không biết đang là năm nào tháng nào, chỉ có cảm giác dường như đã mấy trăm năm trôi qua nhưng cũng giống như chỉ vừa mới nằm ngủ và trải qua mấy giấc mộng mà thôi.

Cho đến một ngày bất chợt bên tai nàng truyền đến một tiếng vang.

“Ngươi muốn nói gì với ta? Là chuyện về nghiệt đồ này ư?”

Nghê Mạn Thiên gật đầu, cực kì oán hận. Nàng bất chợt lấy một chiếc bình bạc trong ngực, mở ra trình tới trước mặt Ma Nghiêm.

“Xin sư tổ xem, đây là nước ao Tuyệt Tình, không hề pha với loại nước nào khác, là đệ tử tự mình đến miệng tượng thần thú cổ trên Tuyệt Tình điện lấy.”

“Thì sao?” Ma Nghiêm lười truy vấn.

Bồ Ngê Mạn Thiên tiến lên hai bước tới trước mặt Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt đương mê man cảm giác được có người lại gần mình nhưng không

hề biết đại họa đã cận kề. Nàng vùng vẫy muốn mở mắt ra, sư phụ? Là sư phụ sao?

Nghê Mạn Thiên dừng lại một lát, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Chiếc bình bạc vừa nghiêng, cả một lọ nước ao Tuyết Tinh liền đổ xuống mặt và người nàng.

“A!!!”

Một tiếng thét cực kì thảm thiết vang vọng mãi trong phòng giam, còn cả thanh âm “tách tách” nghe như tiếng làn da bị một loạt chất lỏng ăn mòn, như miếng thịt đặt trên tấm sắt nóng đỏ, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nghê Mạn Thiên cũng bị dọa, không ngờ nàng ta lại có phản ứng dữ dội với nước ao tới mức này. Chiếc bình bạc rơi khỏi tay lăn xuống đất, nàng ta sợ hãi lùi lại mấy bước.

Ma Nghiêm cũng ngây người, rồi lập tức thì pháp phong tỏa chặt chẽ chỗ này, nếu cảnh này bị người hữu tâm trông thấy thì thật không hay.

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng ngủ thì giật mình tỉnh giấc, đau đến mức quay cuồng trên đất, nhưng ngay cả động tác giờ tay lên che mặt nàng cũng không làm được.

Nàng liên tục kêu thảm thiết, quay cuồng lăn lộn trên mặt đất, người co lại thành một nhúm, không ngừng run rẩy. Cảnh tượng khủng khiếp đó ngay cả Ma Nghiêm cũng phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Tinh ý đã ăn sâu tới tận nước này rồi sao? May mà chỉ hắt một ít nước ao lên, nếu ném cả người vào ao Tam Sinh, sợ là sẽ bị ăn mòn đến cả nẫu xương cũng không còn.

Hoa Thiên Cốt đau đến mức ngất đi mấy lần, rồi mấy lần lại đau quá mà tỉnh. Nếu chỉ là thân thể thì thôi, nhưng tâm can cũng như bị trăm ngàn lưỡi dao chặt chém. Nàng biết đây là nước ao Tuyết Tinh, nàng biết rất rõ cảm giác này! Nếu không phải ngày đó trong lúc chơi đùa với Đường Bảo vô ý bị bắn hai giọt nước, đau đến chết, thì một kẻ u mê như nàng cũng sẽ không kinh hoàng nhận ra tình cảm của mình đối với sư phụ chẳng đơn thuần là tình nghĩa thầy trò.

Từ đó về sau nàng tránh nước ao Tuyết Tinh như ma như quỷ, không dám động vào dù chỉ một chút. Chỉ cần là vết thương do nước ao Tam Sinh ăn mòn thì vĩnh viễn không có cách nào xóa bỏ, nó có màu khác hẳn với những vết sẹo bình thường. Sẹo của nước ao Tuyết Tinh là màu đỏ tươi, nước ao Tham Lam màu xanh, nước ao Tiêu Hồn màu tím. Cho tới bây giờ nàng vẫn cố giấu nhẹm vết thương màu đỏ do hai giọt nước ao Tuyết Tinh để lại, sợ người khác phát hiện ra.

Nhưng giờ thì sao? Ai, là ai hắt nước ao Tuyết Tinh lên người nàng?

Cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm trên thân thể lẫn tâm tư này cả đời nàng cũng không quên được, giờ đây đầu óc nàng vô cùng tỉnh táo, mỗi dây thần kinh đều đang chen lấn xô đẩy truyền đạt cảm giác tuyệt vọng và đau đớn này.

Bên cạnh nàng có hai người. Là ai? Rốt cuộc là ai? Nàng cố gắng mở mắt ra, nhưng cả khuôn mặt đang bị nước ao Tuyết Tinh ăn mòn, không thể nhìn ra ngũ quan nữa. Mắt tuy nhắm, nhưng có dòng chất lỏng gì đó hơi len vào, ăn mòn giác mạc của nàng.

Đau... Chỉ có đau...

Nàng cuộn người lại, bắt đầu nức nở nghẹn ngào giống như đang khóc, Nghê Mạn Thiên và Ma Nghiêm đều thấy lạnh gáy.

“Sư phụ... sư phụ... sư phụ...” Mỗi một tiếng nàng gọi người, mỗi một lần nàng nhớ đến người, lại càng thấy đau đớn nhiều hơn. Tiếng khóc run rẩy thê lương kì lạ khiến Ma Nghiêm cũng phải lùi lại hai bước.

Nó dám?

Hắn nhìn Nghê Mạn Thiên, mặt nàng ta tái mét, bồn chồn lo sợ gập đầu.

Ma Nghiêm thở dài, không thể nhìn cảnh bi thảm này nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng đó từ từ định thần.

Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Từ Họa?! Nó dám đi yêu chính sư phụ của mình?! Quả nhiên là nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

Nghê Mạn Thiên cũng lao đảo đẩy cửa đi ra, cuối cùng không chịu nổi, ngồi xôm một bên nôn thốc nôn tháo. Nàng cũng sợ nước ao Tuyết Tinh, chạm vào cũng đau, nhưng lại không tới mức ăn mòn nghiêm trọng như Hoa Thiên Cốt, vừa đáng sợ lại vừa kinh khủng.

“Người dẫn ta tới đây để cho ta biết chuyện này? Hoa Thiên Cốt trái đức loạn luân đi yêu sư phụ của mình?”

Nghê Mạn Thiên cúi đầu không đáp, sự thật đã quá rõ rồi. Ma Nghiêm liếc nhìn Nghê Mạn Thiên, chuyện này vốn chỉ cần nói thẳng ra là được, lại lòng vòng dùng thủ đoạn đáng sợ như thế, lòng dạ kẻ này quá nham hiểm. Hơn nữa Hoa Thiên Cốt đã bị giam mười sáu năm, khổ sở cũng không ít, Nghê Mạn Thiên lúc này còn tính kế nàng quả thật quá tàn nhẫn. Mặc dù từ trước tới nay hắn không ưa Hoa Thiên Cốt, càng ghét nàng tạo nhiều phiền phức cho Bạch Từ Họa, nhưng rốt cuộc bao năm qua tận mắt nhìn nàng trưởng thành, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng hiện giờ, hắn lại biết chuyện nàng yêu Bạch Từ Họa, bất kể thế nào cũng không giữ nàng lại được, nếu không tất thành họa lớn.

“Tử Họa có biết không?”

“Hắn là không biết, nếu không dựa theo tính cách của Tôn thượng đã sớm không để nàng ta bên mình.”

Ma Nghiêm thở dài: “Giải thoát cho nó đi.” Nghe tiếng nàng gọi sư phụ lần này càng thâm hơn lần trước, tim của hắn cũng thắt lại.

Hắn đi ra ngoài, tàn nhẫn giết bốn đệ tử canh gác. Sau khi sắp xếp mọi chuyện đầu vào đó, hắn lại trở về Tham Lam điện.

Ai cũng biết Bạch Tử Họa khó có đối thủ ngang cơ trong Lục giới, nhưng không ai biết Thế tôn Ma Nghiêm vốn chưa từng nương tay với ai, rốt cuộc lợi hại tới mức nào.

Nghê Mạn Thiên vẫn ở trong thiên lao, hoàn thành lời dặn cuối cùng của sư tổ. Hoa Thiên Cốt luôn phúc lớn mạng lớn, hiện giờ nàng lại hại nàng ta thành ra thế này, nếu không nhờ cô tận gốc, một ngày nào đó nàng có thể bị báo thù chăng?

Nước ao Tuyệt Tình cuối cùng cũng ngừng ăn mòn, cơ thể và mặt mũi của Hoa Thiên Cốt đã thay đổi hoàn toàn, không thấy ngũ quan, chỉ thấy một khối thịt rữa đỏ tươi, dù có ném tới trước mặt Bạch Tử Họa cũng chưa chắc người đã nhận ra được.

Nghê Mạn Thiên lại thấy buồn nôn, gắng lờ đi, chậm rãi tới gần Hoa Thiên Cốt.

“Ai? Tại sao lại muốn hại ta?” Hoa Thiên Cốt yếu ớt sông soài tựa như một con cá chết bị tróc vảy, máu me be bét nằm trên thớt, để mặc người ta chặt chém.

“Không ai hại ngươi. Nước ao Tuyệt Tình này đối với người khác cũng chỉ như nước bình thường, là trong lòng ngươi có quỷ, ngươi tự hại chính bản thân mình!” Nghê Mạn Thiên cãi lại, dường như làm thế có thể khiến nàng ta dễ chịu hơn một chút.

Hoa Thiên Cốt cười khò: “Đáng ra phải sớm biết là ngươi rồi, ngươi hận ta như thế, muốn đưa ta vào chỗ chết như thế, lại có khả năng đi lại tự nhiên trong thiên lao như thế... Còn một người nữa, là ai?”

Nghĩ tới điều gì đó, lòng nàng bỗng trào lên một nỗi sợ hãi cực kì lớn.

Nghê Mạn Thiên trông dáng vẻ thâm và đáng thương của nàng thấy hơi buồn cười, ngồi xổm xuống.

“Ngươi đoán xem?”

Toàn thân Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu run rẩy, không biết là vì đau đớn hay vì hoảng sợ.

“Ngươi...”

“Người vừa đến là Tôn thượng đấy, ta không có cách bẩm rõ sự thực nên cố ý mời người tới thiên lao, nhìn ngươi chịu hình phạt nước ao Tam Sinh, vừa lẫn lộn vừa khóc gọi sư phụ, tới kẻ gốc cũng biết ngươi đang nghĩ gì.”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, không thể nghe thấy gì nữa. Nàng vất vả che giấu bao lâu nay, vậy mà tất cả vẫn bị lộ tẩy sao? Hơn nữa nàng còn liên quan tới cái chết của người kia, sư phụ thấy cảnh tượng đó, nhất định rất chán ghét nàng.

Là Nghê Mạn Thiên, tất cả đều do cô ta hại nàng!

Hoa Thiên Cốt phun thẳng một ngụm máu vào người Nghê Mạn Thiên, gằn giọng nói từng chữ một: “Nếu hôm nay ngươi không giết ta thì ngày sau ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Nghê Mạn Thiên cười lạnh, đã có Thế tôn đảm bảo, sẽ không có ai trách phạt ả. Nghĩ thế bàn tay đặt trên chuỗi kiếm cũng mau lẹ hơn vài phần.

Đúng lúc này, Một thứ ánh sáng màu xanh lóe lên phía sau khiến Nghê Mạn Thiên ngã xuống nền đất. ả có mưu tính đến đâu cũng không ngờ được đúng lúc này lại có kẻ xuất hiện ngăn trở mình.

“Cốt Đầu...”

“Đông Phương?” Hoa Thiên Cốt cảm giác như không thể tin vào tai mình nữa, miệng thì thảo mấy chữ như muốn xác nhận sự thật.

“Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...”

Bao nhiêu nhớ mong, cuối cùng chỉ hóa thành một câu đơn giản... Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...

Về nhà, sau đó cả gia đình họ sẽ đoàn tụ...

Đông Phương Úc Khanh tưởng rằng mình biết nhiều chuyện lắm rồi, nhìn thấy quá nhiều cảnh sống chết, mặc dù không tuyệt tình bằng Bạch Tử Họa, nhưng thực chất nội tâm cũng rất lạnh lùng. Bao lần luân hồi, bao lần chọn lựa, bao lần sống chết, ít nhiều hắn cũng thấy mệt mỏi và chán ghét thế gian này, nhưng trách nhiệm đã trở thành thói quen, dù không chịu đựng nổi, cũng không thể bỏ xuống dễ dàng được.

Tình cảm hẳn dành cho Hoa Thiên Cốt rất phức tạp, ngay từ lần gặp đầu tiên, hắn đã biết thân thế và số mệnh của nàng. Nàng rất ngây thơ trong sáng, ngay cả nội tâm cũng đơn giản, dễ nắm bắt. Mới đầu chỉ thấy thú vị mà thôi, giống như đang xem múa rối vậy, tò mò không biết một nhóc con nhỏ bé dưới vòng quay của vận mệnh sẽ có cuộc đời như thế nào. Nhưng không biết tại sao, hết lần này tới lần khác không nhìn được những tay vào.

Hắn thích nàng bắt đầu từ khi nào? Là khi ở bên nàng và Đường Bảo cảm nhận được hơi ấm của gia đình? Hay là khi đau lòng khi biết nàng yêu Bạch Tử Họa mà chắc chắn sẽ không được đáp lại?

Vì hắn quá tự phụ nên mới dung túng tình cảm tự đáy lòng mình dành cho Hoa Thiên Cốt, nghĩ rằng bằng trí tuệ và sự từng trải của mình tuyệt đối không thể lún sâu. Hắn cho rằng bản thân nắm chắc có thể cứu thoát nàng, mấy năm nay cũng không quá sót sãng, một phần là tự ức chế tình cảm, cuối cùng lại khiến nàng bị hại thảm như vậy.

Nếu không phải Đường Bảo phát hiện Nghê Mạn Thiên mang theo Ma Nghiêm đêm hôm khuya khoắt phá vỡ phong ấn ở băng lao liền vội vã bắt chấp tất cả truyền tin về Dị Hủ các, hắn có phải sẽ mất nàng vĩnh viễn...

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu khẽ hôn lên vàng trán đầy sẹo của nàng, trái tim đau như bị xối nước ao Tuyệt Tình.

“Không sao, không sao, Cốt Đầu, tất cả đã qua rồi, về nhà, bây giờ chúng ta về nhà...”

Hoa Thiên Cốt thấy mặt mình lạnh lạnh, đó đều là nước mắt của Đông Phương Úc Khanh.

Nàng gắng nở một nụ cười, gạt đầu. Ủ, về nhà.

Đông Phương Úc Khanh đem Hoa Thiên Cốt đến một ngọn núi vô danh cách Trường Lưu không xa, hai tay vung lên vẽ liên tục mấy trận pháp ẩn nấp và che giấu. Sau đó liền ngồi xuống sát ruột xem các vết thương của nàng. Nhưng với Hoa Thiên Cốt mà nói, thương dễ lành, sẹo khó mất. Cỗ huyệt và đôi mắt có thể chữa được, nhưng khuôn mặt rất khó phục hồi như cũ.

Nhìn đáng về đau lòng muốn chết của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt liên tục an ủi.

“Dung mạo chỉ là phù du mà thôi, không cần quá để ý. Chẳng lẽ huynh ghét ta vì ta xấu xí sao?”

Đông Phương Úc Khanh càng đau lòng, có cô gái nào không quý trọng nhan sắc của mình, nàng thành ra thế này sao vẫn có thể cười hờ hững như thế? Hắn nghĩ nàng chỉ bị phé và chịu đĩnh hình mà thôi, ai ngờ còn bị nước ao Tuyệt Tình tổn hại thế này! Bàng quan như vậy! Trơ mắt như vậy! Bạch Tử Họa nhẫn tâm đến thế ư? Chẳng lẽ đã thành tiên rồi thì không còn chút nhân tính nào sao?

Xót xa quá, Đông Phương Úc Khanh quay đầu lại nói: “Mệt chưa? Nàng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, những chuyện khác chúng ta từ từ nói sau.”

“Đường Bảo đâu?”

“Nó vì muốn báo tin nhanh cho ta mà hao tổn chân khí không ít, hiện đang ở chỗ Lạc Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt vươn tay khẽ chạm vào mặt Đông Phương Úc Khanh: “Đường Bảo bị thương rất nghiêm trọng đúng không? Nếu không với tính cách của nó nhất định sẽ bám theo huynh bằng được mới thôi. Ngày mai huynh giúp muội trà trộn vào Trường Lưu được không, muội muốn đi thăm Đường Bảo, Khinh Thủy mấy người bọn họ...”

“Đừng đi!” Mày Đông Phương Úc Khanh lại nhíu chặt.

“Đừng lo, huynh giúp ta dịch dung là được rồi, Trường Lưu ta rất quen thuộc, sẽ không bị phát hiện.”

“Ta biết, đó không phải điều ta lo lắng... Đừng đi, ít nhất, đừng đi vào ngày mai...”

“Vì sao?”

Đông Phương Úc Khanh do dự hồi lâu, dù có giấu thế nào, sau này nàng vẫn sẽ biết.

“Hôm nay Đại hội Kiếm Tiên vừa kết thúc, đứng đầu nhóm người mới là cháu gái của Ngọc đế, U Nhược, nghe nói ngày mai Trường Lưu cử hành đại hội bá sư, Bạch Tử Họa sẽ nhận nàng ta làm đồ đệ...”

Oang, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đầu mình trống rỗng.

...

Bạch Tử Họa ta đời này chỉ nhận một đồ nhi...

...

Nàng đứng dậy vịn bàn, lao đảo vài bước, bỗng cảm thấy mọi thứ trên thế gian này đều trở nên hoang đường, nực cười xiết bao.

Giam cầm mười sáu năm? Không hề gì, là lỗi của nàng, nàng đáng tội.

Bị phé? Không sao cả, tiên thân và pháp lực của nàng đều là người cho, người muốn lấy thì cứ lấy đi.

Giương mặt bị hủy? Không quan trọng, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Là do nàng không tự lượng sức mình, thoái hóa loạn luân, khinh thường tôn sư.

Nhưng tất cả những đau khổ này đều không đủ kích bằng một tin tức vô cùng đơn giản kia.

Nàng thà chết cũng không muốn bị trục xuất khỏi sư môn, nàng không cần gì, cũng không mong người yêu nàng, nhìn nàng nhiều hơn. Nàng chỉ muốn làm đồ đệ của người như trước thôi.

Chẳng lẽ điều này cũng là sai rồi sao?

... Sư phụ, người thật sự không cần Tiểu Cốt nữa?

Hoa Thiên Cốt cười khổ, chân mềm nhũn, mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Xa Tận Chân Trời

Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt ngồi trên đám mây, mặt đối mặt, Hoa Thiên Cốt luôn thù người ra, có chút thất thần.

“Cốt Đầu?” Đông Phương Úc Khanh gọi nàng.

Nàng hơi giật mình, dường như đang trong miền kí ức xa xôi tỉnh táo lại, lòng nàng đau nhói, hít một hơi lạnh, rồi lại bắt đầu dòn dập thờ dốt.

“Cơ thể nàng thật sự không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khẽ xua tay, cười thê lương: “Huynh không biết sao, ta là Yêu thần, thân thể này là thân thể làm sao có chuyện được?”

“Cốt Đầu!” Đông Phương Úc Khanh thấy sự tuyệt vọng và tan nát trong ánh mắt nàng mà lòng đau nhói.

Hoa Thiên Cốt chợt nhận ra, vội vàng mỉm cười cầm tay hắn: “Đừng lo, ta không sao. Tàn hồn của Yêu thần không phải đã bị Hồng Diệp tiêu diệt sao, sức mạnh của Yêu thần cũng bị phong ấn lại trong thập đại thần khí rồi!”

Nàng vừa nhớ lại khi mình về Trường Lưu với Bạch Tử Họa, khi đó cũng là cùng bay trên một đám mây. Không ngờ sau đó lại thực sự trở thành đồ đệ của người, càng không ngờ nhanh như vậy người đã muốn nhận thêm một đồ đệ nữa, nàng nhất thời khó tránh khỏi tuyệt vọng.

“Bạch Tử Họa ta đời này chỉ nhận một đồ đệ...”

Dù nàng đã làm sai nhiều chuyện, nhưng nàng vẫn là đệ tử của người mà. Nàng làm tất cả cũng vì người, người vì sao lại chán ghét nàng thế?

Là vì nàng đã hại chết người sư phụ yêu hay vì nàng là Yêu thần gây họa cho Lục giới?

“Cốt Đầu, đừng tự trách nữa, không phải lỗi của muội...” Đông Phương Úc Khanh đau lòng vuốt mái tóc rối của nàng, không còn là hai búi tóc đáng yêu giống bánh bao như trước đây nữa mà là thả tung ra, bởi nếu không sẽ lộ mấy nơi trên trán và mai, toàn vậy sọc mà không có tóc.

Hoa Thiên Cốt vui đầu vào trong đầu gối, ghen ngào: “Sư phụ đã nói chỉ nhận một đồ đệ, ta vẫn còn sống, vì sao người lại muốn nhận đồ đệ khác? Sư phụ đã quên đi sự tồn tại của ta rồi, hay là trong lòng người chán ghét tới mức cố ý gạt đi sự tồn tại của ta?”

“Ta biết Hồng Diệp tốt, ta cũng không vọng tưởng có thể thay thế nàng, ta chỉ muốn ở bên sư phụ, là sai sao? Ta là một phần của Yêu thần là do ta lựa chọn sao? Vì sao ông Trời lại đùa cợt với vận mệnh của ta như thế?”

Kì thật nàng luôn hâm mộ Hồng Diệp, cũng thật sự thích nàng ấy. Nàng chưa từng mong sư phụ sẽ đáp lại tình cảm của nàng, chỉ hi vọng người khỏe mạnh, dù bảo nàng làm gì, nàng cũng bắt chấp gian nguy. Nàng biết sư phụ và Hồng Diệp xứng đôi, thấy bọn họ vì tình yêu thống khổ, nàng cũng thống khổ. Dù rằng bọn họ ở bên nhau, nàng có đau lòng, có ngưỡng mộ, nhưng chưa từng ráp tâm muốn hai người bọn họ âm dương cách biệt...

Nàng chỉ muốn yên lặng bảo vệ người mình yêu thôi mà!

Đông Phương Úc Khanh nhói đau, muốn nói ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, rồi lại cố nuốt về. Hắn có tư cách gì mà hứa hẹn điều đó với nàng?

Vươn tay kéo nàng vào lòng, Đông Phương Úc Khanh buồn bã, ánh mắt lại thêm mờ mịt, thời gian đã không còn nhiều.

Cốt Đầu, cho dù thế gian này không có ai yêu thương nàng, nàng cũng nhất định phải yêu thương trân trọng bản thân mình.

Hoa Thiên Cốt chôn chặt trong lòng hắn, người run lấy lấy, bao nỗi tủi khổ đau đớn ập nhảu suốt một năm cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ. Nàng bám chặt lấy tay áo của Đông Phương Úc Khanh, òa khóc nức nở.

“Người không cần ta nữa sao? Người không cần ta nữa sao?”

Như câu bùa chú bị hóa giải, nàng vẫn cố ép mình phải kiên cường, phải dũng cảm, nhưng cuối cùng giây phút này lại vỡ òa, mà tất cả cũng vì người muốn nhận đệ tử mới. Mỗi liên hệ mong manh cuối cùng cũng bị người nhả tâm chặt đứt, từ nay về sau, người và nàng, không còn liên quan gì nữa.

Dẫu khổ thế nào nàng cũng chịu được, nhưng chỉ một tin tức đơn giản như thế đã chặt đứt tất cả khát vọng sinh tồn của nàng. Nàng không biết mình phải khổ cực tiếp tục sống như vậy là vì cái gì nữa.

Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ lên vai nàng: “Cốt Đầu, quên người đó đi!”

“Không quên được, không thể quên...”

Là không quên được? Hay không muốn quên? Nàng thấy bản thân thật nực cười, nàng đã yêu người tới mức dù có đau đến khắc cốt ghi tâm cũng không muốn buông tay, cũng không muốn quên người, quên những kỉ niệm bọn họ từng có sao?

Nàng không cần người yêu nàng, nhưng nàng muốn ở bên cạnh người, muốn làm đồ đệ của người.

Chỉ một từ “muốn” này đã định tình yêu của nàng chính là đau khổ, một khi từ “muốn” này vỡ tan thì cũng chỉ để lại nỗi đau muôn thâu.

Nàng không phải tiên cũng không phải thánh, nàng chỉ là một đứa bé, nàng không biết mình sai ở đâu, không biết mình phải bù đắp thế nào. Chỉ cần sự phụ có thể tha thứ cho nàng thì việc gì nàng cũng làm. Nàng không thể không oán không hận, càng không thể thờ ơ khi người nhận đồ đệ lần nữa. Lần trước người nhận nàng làm đồ đệ khiến nàng hạnh phúc và cảm động bao nhiêu thì bây giờ ruột gan nàng đau đớn bấy nhiêu. Chung quy nàng chỉ là một kẻ ích kỉ, không ích kỉ mơ mộng viễn vông rằng người sẽ yêu mình, nhưng lại ích kỉ hy vọng người mãi mãi chỉ có mình là đồ đệ. Nỗi tủi hờn và bất cam bao lâu nay cuối cùng cũng trào ra như dòng nước lũ.

Nàng không có nước mắt, nhưng vẫn dùng hết sức mà khóc. Sau khi trút hết tất cả vào tiếng khóc, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại, nghiêm túc đối mặt với sự thật này.

Tự đáy lòng vạn âm thanh đang réo gọi, nàng muốn gặp người, muốn biết một năm nàng không ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bao nàng cố chấp cũng được, nói nàng u mê cũng không sao. Bao nhiêu năm qua, nàng hiểu và cũng tuyệt đối tin tưởng sự phụ. Nếu người đã nói trước cả thiên hạ rằng kiếp này chỉ nhận một đồ đệ thì nàng còn chưa bị trục xuất khỏi sư môn sẽ không nhận thêm người khác, chuyện này nhất định có nội tình.

Nỗi mong nhớ khiến nàng trở lại Trường Lưu như một mũi tên, có quá nhiều lời, quá nhiều tình cảm nghẹn trong ngực khiến nàng không thở nổi. Nàng muốn gặp sự phụ, nàng muốn gặp người điên cuồng, nhưng nàng tuyệt đối không thể để người nhìn thấy mình.

Trời rất lạnh, gió trên biển buốt da cắt thịt, cơn mưa đá nhỏ nhảm thẳng vào mặt nàng. Nàng cố gắng bay thấp, chân khí tạo một vầng sáng quanh người. Không gian âm ỉ đầy sương, e chẳng mấy chốc sẽ có bão tuyết. Hiện giờ không có kiếm, nàng chỉ có thể cười gió, nhưng tốc độ lại nhanh hơn trước đây cười kiếm rất nhiều, phút chốc đã tới khoảnh trời của Trường Lưu.

Xung quanh tối đen, chỉ có Trường Lưu bùng bùng trên biển, thoáng phát ra ánh sáng nhạt màu bạc tựa một khối đá quý cực lớn. Sóng sau xô sóng trước như một con ốc xoáy muốn cuốn cả Trường Lưu vào trong đó. Trở lại nơi ngày nhớ đêm mong, nàng rất xúc động. Vốn tưởng rằng bên ngoài tầng tầng lớp lớp, trong núi càng canh phòng nghiêm ngặt hơn, nhưng nàng không ngờ mình chẳng cần phải lên núi, ẩn nấp. Trước điện, hành lang, bãi tập, cánh rừng... nơi nơi không một bóng người, yên tĩnh tới kì lạ.

Tuy Trường Lưu cấm đi lại khi đêm xuống, nhưng tại sao ngay cả một đệ tử tuần tra cũng không có? Không hiểu sao lòng nàng bùng lên một luồng khí lạnh. Từ lần chứng kiến trận tàn sát trên Mao Sơn năm đó, bất cứ khi nào thấy cảnh vật trống vắng nàng đều lo lắng sợ hãi. Khẽ nhắm mắt lại, dò xét mấy tấm điện quen thuộc thấy có người nàng mới yên lòng.

Nhìn Tuyệt Tình điện trên cao, nơi nàng mong nhớ khôn nguôi đó, nơi không biết bao nhiêu lần nằm mơ được quay về đó...

Nhắm mắt lại bắt đầu tìm Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt phát hiện ra chẳng những Đường Bảo mà ngay cả Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất cũng không ở trong núi. Sao lại thế này? Ngày mai không phải là đại hội bá sư của Trường Lưu sao, bọn họ hẳn sẽ không có việc cần ra ngoài chứ.

Nàng hơi ưỡ ỏi, khẽ dựa vào cây cột ở hành lang, ngăn người nhìn Tuyệt Tình điện. Nàng vốn cho rằng lần này có thể gặp mọi người, nàng chờ ngày này bao lâu rồi, lại không ngờ phải thất vọng.

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, đây vẫn là Trường Lưu Sơn mà nàng quen thuộc, nhưng lại có gì đó khác biệt, không khí tiêu điều tràn ngập khắp nơi.

Sư phụ, ở ngay nơi nàng ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.

Không được, phải lấy đại cục làm trọng. Nàng khẽ cắn môi, chuẩn bị bay khỏi Trường Lư Sơn, đột nhiên lại thấy một bóng hồng lóe lên.

Ai?!

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi bám theo. Nhìn kỹ, thì ra là một con nhóc mười một, mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, xinh xắn mũm mĩm, nhìn quần áo thì có lẽ là đệ tử của Trường Lư, nhưng nàng chưa gặp bao giờ, trông rất lạ.

Con bé yên lặng chạy giữa đình đài lầu các, sau đó lén lút chui vào trong bếp.

Hoa Thiên Cốt không muốn kiểm chuyện, đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy tiếng đồ vỡ loảng xoảng trong phòng bếp.

Tường đã xảy ra chuyện gì, nàng vội vàng chạy vào thì thấy đứa bé kia luống cuống há hốc miệng, nhìn đồng đồ nát trên đất, lại nhìn sang Hoa Thiên Cốt.

Nó hành lễ lấy lòng rồi cúi đầu liên tục giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, không phải ta có ý đâu, không phải ta có ý đâu...” Con bé ù dột, rõ ràng đã tạo kết giới bảo vệ rồi, sao mà vẫn bị phát hiện, còn tới nhanh như vậy nữa chứ.

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác, mãi lâu sau mới kịp phản ứng, con bé nhất định nghĩ mình là đệ tử chuyên dọn dẹp phòng bếp.

Nhìn dáng vẻ nó ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai khi bị bắt quả tang, Hoa Thiên Cốt dịu dàng mỉm cười, khẽ lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống, giúp nó dọn sạch đồng đồ nát trên mặt đất.

“Ngươi là người mới được phái tới à?”

Hoa Thiên Cốt đỡ đầu, chỉ có thể khẽ gật đầu.

“A, muộn như thế này rồi sao ngươi còn xuống bếp?”

“Ta... đói bụng!”

“A! Sao ngươi không mở miệng mà vẫn nói chuyện được? Tiếng phát ra từ nơi nào thế?”

Đứa bé trước mặt vui vẻ hoa chân múa tay, đi quanh Hoa Thiên Cốt một vòng, hưng phấn cẩn thận quan sát.

“Ta... là người câm, chỉ có thể dùng nội lực để nói chuyện.”

Hoa Thiên Cốt nhìn con bé, đôi mắt tò mò mở to, riu ra riu rít, tràn đầy sức sống, cực kì giống nàng khi mới vào Trường Lư Sơn. Hoa Thiên Cốt lại thấy xót xa trong lòng.

“A...” Con bé lập tức buồn bã, hối hận nhìn nàng.

Xoa đầu con bé, nàng dịu dàng hỏi: “Thế sao ngươi lại chạy ra ngoài một mình vào buổi tối thế này? Đói bụng hả? Tối tìm đồ ăn?”

“Không phải...” Con bé cúi đầu ngập ngừng, “Ta cho ngươi biết nhưng ngươi không được kể cho người khác đâu đấy. Tôn thượng hôm nay không biết là sinh bệnh hay vết thương cũ tái phát mà cứ ho ra máu. Người lại không cho ta nói với Thế tôn và Nho tôn, ta lo lắng lại chẳng biết làm sao nữa. Buổi tối người mơ màng tỉnh một lát, ta nghĩ muốn nấu gì đó cho người ăn, nhưng trên Tuyệt Tình điện chẳng có gì, đành lén lút xuống dưới thử xem. Không ngờ tự nấu lại khó như thế... Áy, ngươi sao vậy...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng lui lại hai bước, mặt mũi tựa vào tường. Nàng vươn tay tóm lấy bàn tay nhỏ đang đỡ lấy mình.

Vì sao sư phụ đột nhiên lại ho ra máu? Người bị bệnh hay bị thương? Nghiêm trọng lắm sao? Độc tổ lần trước rõ ràng đã khử sạch rồi. Những năm qua đã xảy ra chuyện gì, có kẻ khiến người bị thương ư? Không thể nào, thế gian này làm gì có ai thắng được sư phụ.

“Ngươi... tên là gì?”

“Tên ta là U Nhục, hôm nay ta vừa mới thắng Đại hội Kiếm Tiên xong, nở mày nở mặt bao nhiêu! Ta còn tưởng ngươi sẽ nhận ra ta chứ...”

Môi Hoa Thiên Cốt run rẩy, từ từ nhắm mắt lại. Thì ra... chính là con bé, thảo nào...

“Ngươi không sao chứ?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt cười khổ thờ dãi. Chuyện đời trêu ngươi như thế, nàng còn nói gì được đây?

U Nhục cúi đầu nghịch ngón tay, “Tiếc là ta quá ngốc, không biết làm. Ngươi biết không, giúp ta được chứ?”

Hoa Thiên Cốt nén nỗi xót xa cuộn trào dưới đáy lòng, cắn răng gật đầu: “Ta sẽ dạy, nhưng ngươi phải tự làm.”

“Hay quá!” U Nhực reo lên lao vào lòng Hoa Thiên Cốt, tuy rằng quen Tiểu Thất chưa được bao lâu nhưng con bé rất thích mùi hương trên người nàng. Một cảm giác quen thuộc, nó đã từng gặp nàng chưa nhỉ?

Hoa Thiên Cốt im lặng đẩy U Nhực ra, không rõ cảm giác của mình khi đối mặt với con bé là gì.

Đây chính là người sắp thay thế nàng ư? Nàng từng không cam lòng tưởng tượng kẻ sẽ thay thế thân phận đặc biệt của mình là một đại tiểu thư xinh đẹp xác xược như Nghê Mạn Thiển. Bây giờ thấy rồi mới nhận ra hoàn toàn không phải. Thảo nào sư phụ thích con bé, ngay cả nàng còn thích nữa là...

Nhìn U Nhực bận rộn theo sự chỉ đạo của mình, tuy động tác hơi vụng về nhưng không rối loạn, khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng hăng hái, trán ứa mồ hôi, nàng không rõ mình đang hâm mộ hay khổ sở nữa.

Chẳng mấy chốc đã làm xong canh hoa đào, U Nhực thử một miếng, sung sướng reo lên: “Ngươi thật giỏi, ngon quá đi mất, quả thực không thể tin được là ta làm, ha ha!”

Hoa Thiên Cốt khẽ gật đầu: “Ngươi ở trên Tuyệt Tình điện?”

“Ừ, phụ thân lo lắng, vậy nên từ khi ta tới Trường Lưu Sơn đã ở trên Tuyệt Tình điện với Tôn thượng.”

“Tôn thượng... người có tốt với ngươi không?”

“Tôn thượng rất tốt, đối xử với ta cũng rất ân cần! Ta vẫn mong có cơ hội trở thành môn hạ của ngươi, hôm nay khó khăn lắm mới thắng được Đại hội Kiếm Tiên, ta lập tức chạy tới xin Tôn thượng và Thế tôn, không ngờ ngươi lại đồng ý!”

“Chính người đồng ý?”

“Đương nhiên rồi. Ngươi làm sao thế? Có phải khó chịu trong người không? Quay về nghỉ ngơi sớm đi thôi!”

“Ta không sao...” Hoa Thiên Cốt cười yếu ớt.

“Được, cảm ơn ngươi!” U Nhực cười hi hi ôm chầm lấy nàng, hôn chụt một cái: “Tặng ngươi nụ hôn của mỹ nữ. Ta phải về đây, lỡ Tôn thượng tỉnh lại mà không thấy ta ở trên Tuyệt Tình điện thì chắc sẽ sốt ruột lắm. Nếu mai rảnh ta sẽ xuống chơi với ngươi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vẫy tay, nhìn U Nhực vui vẻ bay lên Tuyệt Tình điện. Bóng người màu hồng phấn đó khiến nàng muốn bật khóc.

Đau khổ đầu tranh, cuối cùng Hoa Thiên Cốt vẫn không nhịn được, bay theo thác nước lên Tuyệt Tình điện.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên một cành cây không gần không xa, ngăn người lẳng lặng nhìn cửa phòng Bạch Từ Họa. Nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia, nàng biết bây giờ người đang ở trong phòng. Lòng nàng rối như tơ vò, tưởng như sắp nghẹt thở đến nơi. Một năm, không giây phút nào nàng quên nhớ người, còn người, người có nhớ nàng không?

Sư phụ, Tiểu Cốt về rồi...

Nàng nén nổi xúc động muốn gặp người, cắn chặt môi dưới tự nói với mình không được lại gần thêm nữa, nếu không nhất định sẽ bị người phát hiện, càng không được dùng quan vi nhìn người, khiến người phát hiện ra.

Chỉ cách có mấy trượng, vì sao nàng vẫn thấy như xa tận chạn trời?

Tiểu Cốt rất nhớ người, người có biết không?

Sư phụ, người ăn canh hoa đào này, người sẽ nhớ đến Tiểu Cốt chứ?

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan, Hoa Thiên Cốt hít một hơi lạnh, đầu óc trống rỗng, vội vàng che miệng lại, ngăn tiếng nước nở vừa thốt lên.

Vì sao sư phụ lại suy yếu đến mức này?

Lòng nàng như thất lạc, sau đó có tiếng U Nhực vang lên.

“Tôn thượng, con làm xong canh hoa đào rồi, nhân lúc còn nóng ngươi mau ăn đi.”

Một lúc sau, cuối cùng nàng cũng nghe thấy giọng nói mình hằng mong nhớ.

“Canh hoa đào? Sao lại làm canh hoa đào?”

“Con... không biết nấu món khác.”

Trong phòng lại im lặng thật lâu.

“Ta không ăn, con mang ra đi.”

“Hả? Tại sao ạ? Con đã thử rồi, ngon lắm!” U Nhựt có chút khó hiểu và kích động.

Trong phòng lại vang lên tiếng ho khan dữ dội, mỗi tiếng đều như quất vào lòng Hoa Thiên Cốt, đau tới mức muốn bật khóc.

“Tôn thượng, người không sao chứ?” U Nhựt căng thẳng hỏi, giọng như sắp khóc, “Rõ ràng mấy hôm trước còn khỏe lắm mà, tại sao hôm nay lại yếu thế này? Có phải vì trời đổ tuyết nên vết thương cũ của người tái phát không? Người có đau không, con xoa cho người nhé?”

“Không cần, hôm nay con tí thí cũng mệt rồi, mau về nghỉ đi.”

Từ trước tới nay Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy sư phụ dùng ngữ điệu dịu dàng và yêu chiều như thế, kể cả với nàng. Giọng người luôn hờ hững, dù là quan tâm cũng mang theo khoảng cách và ý dạy bảo, tựa như tuyết đầu mùa yên lặng rơi xuống mái hiên, lạnh lùng lại cô đơn.

Đứa bé này rất đặc biệt với người. Sư phụ chưa từng làm chuyện mình không muốn, nay U Nhựt sắp trở thành đồ đệ của người, chắc người thật lòng yêu thích nó...

Nàng vội vàng điểm hai huyệt đạo trên người, gắng nuốt xuống vị tanh ngọt đang dâng lên trong họng, khẽ tựa đầu vào thân cây, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hy vọng cuối cùng của nàng đã tan biến...

Nàng ngốc nghếch ra sức thuyết phục mình rằng chuyện nhận đồ đệ là Ma Nghiêm một tay bày bố, bây giờ xem ra đó thật sự là quyết định của chính sư phụ, không một kẻ nào hoặc ngoại lực nào ép người.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được cười khổ một tiếng, nàng sao có thể không biết, mặc dù sư phụ luôn là người lấy đại cục làm trọng, nhưng chưa chịu ủy hiệp, ép bức của ai bao giờ.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tim mình vỡ vụn. Nàng không muốn tiếp tục dờ dẫm ở đây nữa, định bỏ đi, nhưng lại luyến tiếc. Nàng vượt bao nhiêu khó khăn, trèo đèo lội suối mới về được đây, chỉ muốn tới gần người hơn, muốn nghe người nói, muốn cảm nhận sự tồn tại của người. Nhưng điều nàng nhìn thấy lại là cảnh tượng này.

Trên bầu trời, từng bông tuyết như những chiếc lông ngỗng bay cao rồi rơi xuống, gió lạnh thổi vù vù, tay chân nàng đều lạnh cứng thành băng.

“Tôn thượng, người vẫn nên ăn một chút rồi ngủ tiếp đi, con vất vả lắm mới nấu được, không nỡ đồ.”

Nàng nhìn U Nhựt mở cửa đi ra, nghịch ngợm lè lưỡi với người nào đó đang xoay lưng lại. Trong khoảnh khắc cửa mở, nàng thoáng nhìn thấy góc áo màu trắng đặt trên bàn của sư phụ.

Nhìn không được vờn tay ra, lại chỉ bắt được khoảng không vô hạn.

Nàng nhìn U Nhựt tràn đầy sức sống chạy về phòng ngủ, chính là căn phòng trước kia của nàng.

Tuyết Tinh điện có nhiều phòng như thế, tại sao con bé lại cố tình ở đó? Sư phụ đã ném tất cả đồ đạc của nàng đi rồi sao? Bởi vì nàng mãi mãi sẽ không trở về?

Một bông tuyết rơi vào giữa tay nàng, lạnh buốt, thấu xương.

Hoa Thiên Cốt thu tay lại, nắm chặt quả chuông trong lòng, nắm lấy bằng chứng của quan hệ thầy trò bọn họ, như thể đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng. Bây giờ, có phải nàng nên đưa quả chuông này cho U Nhựt không? Nàng ngira đầu, nhìn mưa tuyết bay đầy trời, muốn khóc mà khóc không nổi.

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác ngồi cả đêm trên cây nhìn cửa phòng, tuyết ngày càng lớn. Đầu nàng, vai nàng đều phủ đầy tuyết, nhưng nàng vẫn không hề động đậy tựa như một người tuyết, hòa làm một với cảnh đào.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng ho khan, đầu nàng không ngừng hiển hiện những khoảnh khắc ở bên người trước khoảng sân này. Tay chân nàng lạnh cóng như đã chết, trái tim lại lạnh lẽo tới mức ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy nữa.

Trời sắp sáng rồi, phải đi thôi.

Nàng cứng ngắc đứng dậy, run rẩy phủi tuyết đọng trên người, bước đi loạng choạng. Bỗng một tiếng chuông vang lên, nàng chậm chạp cúi đầu nhìn, quả chuông nắm chặt không cẩn thận rơi xuống theo kẻ tay cứng đờ.

Đàn hương phảng phất, khói mỏng mịt mờ.

Trong phòng, Bạch Tử Họa ngồi người cả đêm trước bát canh hoa đào, tuy biết thứ đó là để ăn chứ không phải để nhìn, nhưng lại không động đến...

Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng vang nhỏ trong ngàn vạn âm thanh, dường như truyền tới từ một không gian khác. Bạch Tử Họa vội vàng mở cửa, nhưng chỉ nhìn thấy một khoảng trống trước sân, tuyết rơi trắng xóa.

Nghe làm ư?

Bạch Tử Họa mặt mũi dựa vào cửa, ngón tay bầu chặt lấy trụ. Người vẫn lạnh lùng, cao ngạo, xuất trần như xưa, nhưng gương mặt lại tái nhợt, ánh mắt mê mang không giấu được nỗi mệt.

“Mười sáu năm rồi, sao vẫn chưa trở về? Tiểu Diệp, nàng thích ăn canh hoa đào thế, không muốn trở về ăn cùng với ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Gần Ngay Trước Mắt (1)

Trời rét căm căm, Trường Lưu Sơn trắng xóa. Ba con thác lớn vẫn chảy từ ba tòa đại điện xuống dưới như xưa.

Hoa Thiên Cốt tinh thần sa sút giấu mình một góc, không muốn nhìn thấy cảnh tượng sư phụ nhận một đệ tử khác.

“Đi thôi, chúng ta xuất phát nào.” Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ vai nàng.

“Đi đâu?”

“Tôi dự tiệc của Trường Lưu chứ đi đâu, nàng không muốn tận mắt nhìn thấy sư phụ sao? Cho dù không có cách ngăn cản, chúng ta cứ thử dịch dung đi gây rối đã. Ngồi đó chờ Bạch Tử Họa nhận thêm đồ đệ, nàng cam tâm ư?”

“Không cam tâm thì sao chứ? Ta có thể ngăn sư phụ nhận nha đầu kia làm đệ tử sao?”

“Có thể. Cốt Đầu, chỉ cần chuyện nàng muốn, ta nhất định sẽ làm cho nàng!”

Hoa Thiên Cốt ngờ ngác nhìn Đông Phương Úc Khanh, đáy lòng vô thức rơi lệ. Vì sao sau tất cả mọi chuyện, huynh ấy vẫn động viên nàng, giúp đỡ nàng như vậy?

“Nếu... Ta nói là nếu, sư phụ nàng không phải chán ghét nàng, nàng muốn quay về Trường Lưu Sơn, trở lại bên sư phụ nàng hay là đi cùng với ta và Đường Bảo?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, quay mặt đi cười đáp: “Chuyện tới nước này, ta có về Trường Lưu Sơn cũng không trở lại như xưa được nữa. Chỉ cần sư phụ mạnh khỏe, ta có ở bên người hay không cũng không sao.”

“Vậy ý nàng là đồng ý đi cùng ta và Đường Bảo, tìm một nơi ẩn cư, sau này sống một cuộc sống vui vẻ, không bao giờ quan tâm tới chuyện Lục giới nữa?”

“Nhưng Đông Phương, huynh là Các chủ Dịch Hủ các...” Hoa Thiên Cốt bối rối.

“Ta nói là nếu, nếu ta có thể vứt bỏ tất cả, Cốt Đầu, nàng có đồng ý đi theo ta, cùng ta rời khỏi chốn này không?”

“Ta, ta...” Hoa Thiên Cốt ngập ngừng nhìn ánh mắt thâm tình của hắn, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Rời xa sư phụ, nàng sẽ nguyện ý ở bên Đông Phương ư? Hay thà rằng một mình phiêu bạt tới chân trời góc bể?

Lòng nàng nhói đau, bối rối nặn ra một nụ cười: “Tất nhiên rồi, ở bên huynh này, Đường Bảo này, cả Khinh Thủy, Lăng ca ca nữa, mãi mãi không chia xa.”

“Cốt Đầu, nàng biết lời ta nói không có ý này. Nàng coi ta là gì?”

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên cầm lấy tay nàng. Hoa Thiên Cốt khẽ lùi lại, nàng chưa bao giờ thấy đáng vẻ mạnh mẽ của một Đông Phương Úc Khanh luôn dịu dàng, thâm tâm nàng không ngừng hoảng hốt, căng thẳng nói không nên lời.

“Huynh...”

Mày Hoa Thiên Cốt nhíu chặt, đang định mở miệng thì Đông Phương Úc Khanh đột nhiên vươn ngón trỏ ra đặt lên môi nàng.

“Được rồi, thôi đừng đáp thì hơn.” Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, phút chốc đã lấy lại vẻ bình thường.

“Dù sao... cũng chỉ là nếu mà thôi...”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu không biết nói gì cho phải, người nàng yếu là sư phụ, nhưng nàng cũng thật lòng thích Đông Phương.

Nhưng một khi đã có người trong lòng thì không thể chứa thêm một ai nữa. Nếu có kiếp sau...

Đông Phương Úc Khanh dịu dàng cười, thông thả vươn tay ra.

“Mau đi thôi, nếu không sẽ không tới kịp bữa tiệc của Trường Lưu đâu.”

Sau khi dịch dung, Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh bí mật trà trộn vào đoàn người của các phái. Hoa Thiên Cốt nôn nóng nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng Bạch Tử Họa đâu.

Một lúc lâu sau, cuối cùng tiếng chuông đại điện Trường Lưu cũng vang lên. Nàng biết nghi thức sắp bắt đầu, bèn ngồi ngay ngắn, xốc lại tinh thần. Nàng cũng không biết tới nước này rồi, bản thân còn mong đợi điều gì nữa.

Có lẽ, chỉ là một niềm tin mong manh vào lời hứa của người năm đó.

“Bạch Tử Họa ta cả đời này chỉ nhận một đồ đệ...”

Cuối cùng, bóng hình màu trắng kia cũng chậm rãi bay từ trên Tuyệt Tình điện xuống. Dung mạo vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, so với trước kia còn sắc hơn vài phần.

Trường Lưu thượng tiên sau mười sáu năm tự phong bế rút cuộc cũng chịu ra khỏi Tuyệt Tình điện rồi.

Chúng tiên mỗi người nghĩ một kiểu, Hoa Thiên Cốt chỉ chờ nhìn bóng hình không dính chút bụi trần của Bạch Tử Họa. Mãi lâu sau, nàng mới nhận ra phía sau người còn có một chiếc bóng màu hồng phấn. Tuy đang đứng rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại tò mò hết ngó đồng lại ngó tây.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nhìn mái tóc dài đen như mực của Bạch Tử Họa, hoang mang vô ngần. Sư phụ, giờ đây ai buộc tóc cho người?

Đại lễ bắt đầu, tất cả mọi thứ đều quen thuộc, ấy vậy mà cũng cực kì xa lạ. Tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ ngóng trông một sự cố gì đó xảy ra, chặn lễ bái sư này lại, hoặc là sư phụ sẽ nói gì đó...

Nhưng không.

Tất cả mọi thứ lần lượt tiến hành không hề vội vàng mà rất trang nghiêm.

Cả thế giới chỉ còn hai màu trắng đen, không có tiếng động. Nàng không nghe thấy Bạch Tử Họa nói gì, cũng không nghe thấy U Nhược đang cười rặng rờ nói gì, càng không nghe thấy chúng tiên đang bàn tán gì. Đông Phương Úc Khanh vẫn âm thầm dùng một tay đỡ nàng, sợ nàng ngã đi. Nhưng nàng không sao, nàng chỉ hơi buồn nôn thôi. Dạ dày nàng nhức nhối còn cao đến long trời lở đất rồi.

Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn xông lên đài, quỳ trước mặt người, xin người đừng bỏ nàng. Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn nhào vào trong lòng người, hỏi người tại sao âm thầm làm nhiều việc vì nàng như thế, lại lập tức muốn nhận đồ đệ khác!

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh như nước, mắt không có lấy chút gợn sóng.

Đúng lúc này, thủ vệ dưới chân núi đang chặn lại hai người mặc áo đen muốn lên núi.

“Đứng lại! Các ngươi là ai? Muốn đi đâu?” Mới đi tới gần đã có người lớn tiếng nói...

“Ta muốn đi lên núi, các ngươi tránh ra.” Đáp lại là một giọng nữ dễ nghe.

“Lên núi? Các ngươi muốn đi lên núi?” Tên đệ tử kia cười lộ lên: “Ngươi muốn lên là lên? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi là chủng môn thập đại môn phái sao?”

Tiểu tử này thật lợi hại, vừa há miệng đã đoán ra ta là ai, đáng tiếc là trào phúng.

“Đúng vậy, làm sao ngươi biết ta chính là chủng môn Mao Sơn?” Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc vang lên, vẫn là thanh âm thiếu nữ khi nãy.

Đệ tử kia lập tức ngo ngắc một hồi, tiếp đó liền cười sảng sặc như điên, âm dương quái khí nói: “Ngươi là chủng môn Mao Sơn? Ha ha ha... Chém gió không biết ngượng, ta còn là Trường Lưu thượng tiên đây...”

Bảy tám đệ tử bên cạnh cùng cười ngả nghiêng!

Thiếu nữ kia sắc mặt trầm xuống, chưa kịp nói gì người bên cạnh đã phản ứng.

“Cút ngay!”

Một cỗ khí thế lẫm liệt đột nhiên bạo phát!

Ngay sau đó, bảy tám người này đột nhiên sững sờ giống như gặp phải quỷ, cả người không thể nhúc nhích được.

Sát Thiên Mạch lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy Trường Lưu thật sự không cần tồn tại nữa. Nhưng tiếp đó lại cảm thấy, mình bị mấy tên tiểu nhân vật như vậy gọi lên sát ý. Thật sự là quá tổn hại thân phận.

Bất quá trong lòng lại bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, lần sau nếu như không đi chung cùng Tiểu Hồng Diệp, gặp mấy tên nhãi không biết điều thế này... vậy cứ giết đi...

Hai người mặc áo choàng đen này chính là Hồng Diệp và Sát Thiên Mạch. Hồng Diệp hiện tại quá yếu, Sát Thiên Mạch không muốn để nàng ra ngoài một mình, bản thân hẳn lại có bộ dáng quá nổi bật, cuối cùng cả hai đành phải mặc áo choàng rộng thùng thình che giấu thân phận. Không ngờ lại gặp phải phiền toái thế này.

Lấy tính khí trước kia của Sát Thiên Mạch, nếu không phải chiếu cố cho Hồng Diệp, nhất định thần căn giết thần Phật căn giết Phật. Có điều Hồng Diệp hiện tại thật sự không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu, nếu động thủ sợ rằng sẽ làm tổn thương nàng. Sát Thiên Mạch vì thế lần đầu tiên cân nhắc lợi hại thiệt hơn, vì tâm can bảo bối mà chịu nhịn.

Lúc này đại lễ báỉ sư đang diễn ra, Ma Nghiêm vẫn luôn cau mày, không nói một lời, ánh mắt sâu xa nhìn Bạch Tử Họa, tựa như đó không phải là người mà mình quen biết.

Hơn trăm năm, Ma Nghiêm tự nhận trên thế gian này không còn ai hiểu Bạch Tử Họa hơn mình.

Mới đầu hẳn là băng, tuy lạnh nhưng còn có hình thái cố định.

Nhưng từ sau khi con nhóc kia tới đây, hẳn đã tan thành nước, thế gian này không ai có thể nhìn thấu nữa.

Ma Nghiêm nhìn chúng tiên ngồi phía dưới, bỗng cảm thấy đại lễ báỉ sư này thật buồn cười. Đứa bé đang quỳ kia quả thật rất giống Hoa Thiên Cốt năm đó.

Trò chơi dường như đang lặp lại, Ma Nghiêm chăm chú nhìn Bạch Tử Họa, nhưng vẫn không thể nắm bắt được bất cứ cảm xúc gì trong mắt hắn. Ma Nghiêm không hiểu hẳn làm vậy là có ý gì. Quả thực Ma Nghiêm luôn lấy đại cục làm trọng, vì bảo vệ Trường Lưu, bảo vệ Bạch Tử Họa, bản thân có thể chịu nhục, có thể không từ thủ đoạn. Nhưng Bạch Tử Họa lại khác, hắn sẽ không để người khác tác động hay đi ngược lại nguyên tắc của mình. Vậy tại sao phải làm thế? Tại sao lại muốn nhận đứa bé kia làm đồ đệ? Cho dù nghe nói Bạch Tử Họa nợ Ngọc đế một ân tình nên muốn dạy huyền nữ của Ngọc đế nhưng hắn vẫn không tin được.

Cuối cùng Ma Nghiêm vẫn không nhịn được, nói: “Tử Họa, đệ đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Tử Họa không nhìn Ma Nghiêm, cũng không trả lời. Trong ánh mắt sâu thẳm không biết đang nghĩ gì.

Đúng giây phút Bạch Tử Họa bẻ cò hương đưa cho U Nhục. Hoa Thiên Cốt rốt cuộc không nhịn được nữa, vội vàng giẫy khỏi tay Đông Phương Úc Khanh lao lên phía trước.

“Sư phụ, đừng...”

Tất cả tiên nhân có mặt đều choáng váng, Ma Nghiêm phía trên đài liếc mắt nhìn xuống kẻ dám cả gan gây loạn liền tái mét mặt. Hai tiếng “sư phụ” đã tố cáo thân phận của người đến.

P phía dưới lập tức hỗn loạn, đầu đầu cũng có tiếng bàn tán.

Lại nói hai người Hồng Diệp đi lên lưng chừng núi liền bị chặn lại. Sát Thiên Mạch bởi vì chuyện mười sáu năm trước, trong lòng vẫn luôn có thành kiến với Bạch Tử Họa, nhất quyết không chịu truyền âm cho hắn. Vì thế mới có chuyện dờ khóc dờ cười như thế này...

Một đám đệ tử vây lấy hai người Hồng Diệp, quyết tâm phải ngăn cản hai kẻ “nội gian của Ma giới”, “có mưu đồ phá hoại Đại điển”.

Sát Thiên Mạch thấy một đám người nhìn chằm chằm mình, tâm lý buồn bực lúc trước cũng cân bằng được một chút, hất cằm hỏi:

“Muốn ngưỡng mộ bản quân thì lúc khác, bản quân có đại sự phải lên núi gấp!”

Đám đệ tử choáng váng một hồi cả giận nói: “Ai thèm ngưỡng mộ ngươi! Dám cả gan xông vào Trường Lưu làm loạn, còn không đưa tay chịu trời!”

“Ngươi nói ngươi không ngưỡng mộ sắc đẹp của bản quân? Ngươi xác định?” Sát Thiên Mạch đưa tay sờ sờ trên mặt, quên mất chuyện mình đang mặc áo choàng đen, trong lòng tự hỏi có phải mấy năm bôn ba ở thế giới kia khiến dung nhan mình xuống cấp không.

Lập tức có hai người cười ra tiếng, một người trào phúng, nói: “Không biết xấu hổ...”

Lời còn chưa dứt Sát Thiên Mạch đã nổi giận rống lên một tiếng: “Ngươi dám mắng ta không biết xấu hổ!” Vươn tay một trào, cánh tay đột nhiên duỗi dài ra vô hạn, túm lấy đầu người nọ, kéo lại đây. Ba một cái đã tát lật mặt, tiếp đó lại ba một cái, tát trở lại chỗ cũ. Cứ như vậy trái trái phải phải mười

mấy cái tát, hỏi: “Ta có đẹp hay không?”

Hắn vốn đã chịu một bụng tức, giờ lại thấy có kẻ không muốn chết dám chê bai mình liền nộ khí xung thiên. Đáng thương cho tên đệ tử kia đã chết đến không thể chết thêm lần nữa, làm sao còn trả lời được câu hỏi của hắn?

Nhưng Sát Thiên Mạch vẫn không chịu buông tha, nổi giận nói: “Ngươi dám không trả lời ta?”

Thò tay, lại tóm lấy một người khác, hung thần ác sát hỏi: “Ta có đẹp hay không?”

Hồng Diệp nhìn Sát Thiên Mạch bỗng nhiên phát hỏa vốn định ngăn hắn, lại thấy Sát Thiên Mạch truyền âm qua: “Ta ở đây càng làm rộn, bọn người Bạch Tử Họa lại càng nhanh chóng kéo đến. Muội yên tâm xem kịch hay đi!”

“Đừng lạm sát người vô tội!” Hồng Diệp bắt đầu dĩ truyền âm qua.

“Được rồi, chỉ đùa với chúng một lát thôi.”

Đám thủ vệ đệ tử đồng loạt ngơ ngẩn.

Tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh: Người này tuyệt đối là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ mà đám người mình tuyệt đối không chọc nổi... Nhưng cao thủ đều là những người có thân phận, sao có thể chỉ vì chuyện nhỏ mà ra tay với mấy người mình.

Cho nên kẻ này tuyệt đối là người của Ma giới đến gây sự!

Một tên đệ tử vội vã bóp nát ngọc phù bảo hiệu, đệ tử từ bốn phương tám hướng nhanh chóng kéo đến.

Sát Thiên Mạch giống như không hay biết động tĩnh xung quanh, tiếp tục hỏi người trong tay: “Hỏi ngươi đó, trả lời mau chút! Ta có đẹp hay không?”

Người nọ lửa giận xông lên đầu, đang muốn mắng to: Thà chết chứ không chịu khuất phục thì lập tức nhìn thấy mấy vị đệ tử đang liều mạng nháy mắt ra hiệu với mình: Trước tiên thuận theo hắn, tạm thời bảo trụ tính mạng đã.

Người nọ không khỏi cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn Sát Thiên Mạch, nén giận nói: “Đẹp! Thật sự rất đẹp!”

Sát Thiên Mạch giận tím mặt quát: “Bản quân còn chưa lộ mặt, lời trái lương tâm như vậy mà ngươi cũng có thể nói ra miệng! Không ngờ coi bản quân là kẻ ngu, người không có lương tâm như ngươi, còn sống để làm gì?”

Rắc một tiếng, liền bẻ gãy cổ hắn.

Người nọ tròng mắt, chết không nhắm mắt, chậm rãi ngã xuống đất.

Một tên đệ tử tức giận chỉ vào mặt hắn mắng to: “Ngươi đừng khinh người quá đáng, các trưởng lão rất nhanh sẽ tới đây!”

Sát Thiên Mạch hừ hừ, lại khề vuron tay, lại bắt lấy một người, nhe răng cười hung ác: “Ngươi dùng lương tâm nói, ta có đẹp hay không?”

Dùng lương tâm nói? Cái này còn phải nói sao... Ngươi căn bản còn chưa lộ mặt bắt ta phải nói thế nào?

Vị đệ tử này bình thường cũng tính là thông minh nhanh nhạy liền nói:

“Cái này... Ngài căn bản chưa lộ mặt, ta làm sao dám bừa bãi kết luận. Chi bằng ngài bỏ mũ trùm đầu ra, ta liền nói cho ngài biết được không?”

Sát Thiên Mạch nổi giận dùng dùng quát:

“Đồ ba phải, ngươi nói thế mà cũng nghe được à?”

Vừa nói xong liền một chương đánh bay tên đệ tử này.

Đệ tử xung quanh bị phần nhìn cảnh tượng này, khóe mắt đều rung rung.

Mất thấy toàn bộ muốn xông lên.

Nhưng ngay lập tức, Sát Thiên Mạch đã bị phần không chịu nổi, giận dữ nói: “Các ngươi đều là đám khẩu thị tâm phi, một đám cố tính gây sự! Một đám lang tâm cầu phước, một đám cực kỳ ác độc! Trọn tròng mắt mà vẫn có thể bịa đặt, trên đời này còn có thiên lý sao?”

Trong phút chốc, cơ nhục trên mặt tất cả mọi người đều co giật, đôi mắt đỏ hồng lên.

Những lời này, phải là chúng ta nói mới đúng.

Sát Thiên Mạch uất ức kêu to: “Các ngươi nói xem, nếu ta còn không giết đám các ngươi, trên đời này còn có thiên lý sao?”

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ lờ rời.

Trên đời này còn có thiên lý nữa sao?

Thế nào lại khiến chúng ta gặp phải một kẻ điên như thế...

“Nộp mạng đi! Đám đề tiện tiểu nhân các ngươi!” Sát Thiên Mạch rống giận như sấm, áo choàng tung bay để lộ mái tóc màu tím, dung nhan khuynh thành vừa bi vừa phần kêu lớn: “Các ngươi quá vô sỉ rồi! Ta đại biểu chính nghĩa tiêu diệt các ngươi!”

“Ma Quân Sát Thiên Mạch!” Một đệ tử đã nhận ra hô to.

Nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Sát Thiên Mạch đã vọt vào trong đám người, vung tay một chương: “Ngươi là đồ nguy quân tử!”

Bịch một tiếng, hai người liền bay ra ngoài.

“Đám vũ nhục nhân cách của ta!”

Sát Thiên Mạch điên cuồng hét lên, mái tóc xõa tung, giết vào. Vừa nói xong mấy câu, trên mặt đất đã ngã xuống mười mấy người.

“Lên! Liều mạng một trận tử chiến!” Một người đứng đầu đám đệ tử hô to, thần tình bị phấn: “Giết ma đầu này!”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Gần Ngay Trước Mắt (2)

Hoa Thiên Cốt lao ra phá hổng Đại lễ bái sư, lại nghe được tin có nội gián Ma tộc xông vào Trường Lưu khiến Ma Nghiêm giận tím mặt.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng, nhìn bóng người mặc trường bào gấm đen như mực, tựa một vị thần giáng từ từ trên trời xuống đang khoanh tay đứng trên biển. Gương mặt vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ, sát khí tỏa hơn mười dặm, đó chính là Thế tôn Ma Nghiêm.

“Nghiệt chương! Thì ra là ngươi!”

Ma Nghiêm kinh ngạc nhìn gương mặt nguyên vẹn như xưa của Hoa Thiên Cốt, hẳn chưa bao giờ nghe thấy việc có cách phục hồi vết sẹo do nước ao Tuyệt Tình gây ra. Con nhóc này đã thành phế nhân lại còn bị đẩy tới man hoang, không ngờ vẫn bình an vô sự đứng trước mặt hắn, chẳng lẽ nó thật sự có bản lĩnh thông thiên ư?

Bạch Tử Họa hồ hững hờ nhìn bóng người nhỏ gầy bên dưới, đứa bé này sao lại có chấp như thế?

Kì thật Bạch Tử Họa đã sớm biết tình cảm của Hoa Thiên Cốt, nhưng hắn đối với con bé chỉ có tình sư đồ đơn thuần. Chuyện con bé bị trừng phạt hẳn cũng không biết, lúc ấy chỉ toàn tâm toàn ý muốn cứu Hồng Diệp, cầu xin Ngọc đế ban tiên đan lại đồng ý sẽ nhận U Nhược làm đệ tử, bắt chấp làm trái với lời thề của mình. Sau khi đưa Hồng Diệp qua thời không chỉ môn, hắn lập tức bế quan dưỡng thương, không hỏi chuyện ngoại giới. Sau này biết được chuyện Hoa Thiên Cốt bị trừng phạt, trong lòng không ngừng áy náy liền ngầm cho phép Đông Phương Úc Khanh tới mang Tiểu Cốt đi.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu không nói, chân khí quanh người phập phồng bất ổn định theo cảm xúc.

Bao năm tháng qua, cả ngày lẫn đêm, tất cả những trông mong suy nghĩ đều chỉ là muốn được gặp lại người ấy. Bây giờ khi cơ hội thực sự đã tới, người ở ngay trước mắt lại giống như xa cách tận chân trời...

Ma Nghiêm sắc mặt lạnh lẽo tay hướng về phía mi tâm, một dòng nước bạc cực lớn biến ra từ ấn kí, từ từ xoáy tròn trên tay hắn, lấp lánh đầy màu sắc, sáng lóa rực rỡ.

Bạch Tử Họa vốn định ra tay ngăn cản, đột nhiên cảm nhận được một khí tức quen thuộc. Là nàng! Dù khí tức vô cùng yếu ớt nhưng hắn tuyệt đối không nhận lầm được, nàng đã trở lại, hơn nữa ở ngay trên Trường Lưu.

Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không để ý nhiều nữa, lao người bay ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt thần thờ xin sự phụ bay lướt qua, vốn muốn đuổi theo lại bị Ma Nghiêm chặn lại.

Thủy ngân xoay tròn bông bành, bay múa tự vầng trắng trên trời, uy lực lại cực lớn, thế công vừa nhanh vừa hiểm. Hoa Thiên Cốt chỉ thấy một dòng thủy ngân óng ánh quanh mình, vội vã điều khiển kiếm chống đỡ, ánh lửa đã văng khắp nơi, chẳng bao lâu thân kiếm đã bị đâm thành mấy lỗ.

Hoa Thiên Cốt vừa đánh vừa lui, Ma Nghiêm vươn ngón tay thứ hai ra, nhẹ nhàng kẹp lấy một bông tuyết đang rơi làm ám khí bắn về phía nàng.

“Nghiep chương! Còn dám chạy!”

Chân Hoa Thiên Cốt bị kim hãm, vừa phải thuận thế nhẹ nhàng tránh tuyết, vừa phải chống lại thế công dữ dội vô cùng của dòng nước bạc. Nàng hít sâu một hơi, nội lực không ngừng trào ra ngoài, xung quanh đóng băng từng tắc một, dọc theo mũi kiếm, đông cứng cả thủy ngân.

Ma Nghiêm hừ lạnh, hai tay bỏ thẳng vào phía sau Hoa Thiên Cốt. Nàng vội vã xoay người, thấy không thể trốn thoát, đành phải đỡ hai chương của hắn.

Luồng chân khí vừa cương vừa mạnh ập thẳng vào lòng bàn tay, dồn dập lên đầu nàng, tựa như chỉ cần nàng hơi buông lỏng thì sẽ bị bóp đến chết.

Môi Hoa Thiên Cốt tím ngắt, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng huyệt vẫn không thể phát ra tiếng. Nàng cố vực dậy tinh thần, giáng một chương như Trường Giang vỡ đê, cuộn cuộn ập thẳng về phía Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm bay người bị đẩy đến hơn mấy trượng, kinh ngạc nhìn nàng. Dưới một sắc tím yếu ớt, thủy ngân bị nàng kéo phăng ra ngoài, luồng chân khí đang tuôn ra từ miệng vết thương cực lớn sau lưng từ từ chảy về. Miệng vết thương chậm rãi khép lại, cuối cùng chỉ còn một vết sẹo.

“Ngươi...”

Ma Nghiêm hoảng sợ lùi lại hai bước, tựa như thấy yêu ma quỷ quái.

Sức mạnh Yêu Thần?

Lòng hắn như bị nện một đòn mạnh.

Không phải ý niệm của Yêu thần đã bị Hồng Diệp tiêu diệt sao? Chính Bạch Từ Họa cũng đã xác nhận điều đó, sao lại...

Trừ phi con bé này... tình nguyện tiếp nhận ý niệm của Yêu thần, trở thành một Yêu thần khác.

Con bé này quả nhiên là tai họa!

Ánh mắt Ma Nghiêm sắc bén kinh người, hắn trầm mặt lạnh lùng nói: “Lần này ta phải diệt trừ tai họa!”

Nói xong hắn xuất tất cả sức mạnh, như chớp giật sấm rền lao tới tấn công. Hoa Thiên Cốt cảm thấy luồng sức mạnh cuộn cuộn không ngừng trào lên, giao đấu với Ma Nghiêm hơn hai trăm chiêu lại không hề rơi vào thế yếu. Sức mạnh Yêu Thần thoát ra được đó dường như đã dần hòa nhập vào người nàng.

Chúng tiên nhìn nhau kinh hãi, không ngờ một tội đồ của Trường Lưu cũng có thể đánh ngang tay với Thế tôn. Đồ đệ của Bạch Từ Họa đã vậy, người làm sư phụ như hắn còn đáng sợ thế nào?

Người trong thiên hạ đều biết Bạch Từ Họa là đệ nhất nhân của Tiên giới, nhưng không một ai biết được hắn mạnh đến mức nào, bởi vì chưa ai từng thấy hắn toàn lực ra tay. Hiện tại nhìn thấy thực lực Hoa Thiên Cốt thi triển, tự nhiên nghĩ tới là sở học chân truyền của Bạch Từ Họa.

Đáng tiếc Trường Lưu thượng tiên đột nhiên lại bay ra ngoài, không ai biết hắn đi đâu, làm gì, cũng không dám dùng thần thức theo dõi hắn.

Đúng lúc này bỗng có một tiếng vang cực lớn vọng tới từ phía chân núi truyền đến, làm đất trời rung chuyển.

Không ngờ lại thấy Bạch Từ Họa và Sát Thiên Mạch đang giao chiến trên trời, ngay cả mây cũng bị chém thành từng mảnh nhỏ bay dáo dác. Khóe môi hai người đều có vết máu, dường như đã bị thương không nhẹ. Chân khí quanh người Sát Thiên Mạch như một ngọn lửa vẫy vùng dữ dội, ánh đỏ lửa mất, hắn liên tục xuất chiêu tấn công. Bạch Từ Họa lại kiểm pháp uyên thâm, xuất quỷ nhập thần kiểm chế Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch thấy kiểm pháp của mình không bằng Bạch Từ Họa, không đánh gần nữa mà tấn công bằng nội lực. Ánh sáng liên tiếp lóe lên, cầu vồng tung bay như dải lụa màu, tức thời cả bầu trời trở nên rực rỡ, khúc xạ ra ảo ảnh cực lớn.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, mọi người bên dưới không thể nhìn rõ được, chỉ nghe thấy tiếng va chạm không dứt.

Trong giây lát không biết bọn họ đã đấu bao nhiêu hiệp, thỉnh thoảng không trung lại vọng tiếng sấm rền vang, đất trời rung chuyển hết lần này tới lần khác.

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm đều kinh hãi, không ngờ Bạch Từ Họa và Sát Thiên Mạch lại động thủ. Nghe nói Sát Thiên Mạch đã bế quan ẩn nhẫn nhiều năm, chẳng lẽ lần này đột phá tới tìm Bạch Từ Họa báo thù.

“Bạch Từ Họa, lão tử không vừa mắt với ngươi lâu rồi! Đều là do ngươi, hết lần này đến lần khác làm hại nàng, khiến nàng chịu thương tổn.”

“Ta làm gì không đến phiên ngươi bình luận!” Bạch Từ Họa bình thản đáp, gương mặt vẫn lạnh như băng, dốc toàn lực ứng chiến, không chịu lùi bước.

Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn hai người này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vừa rồi còn tốt đẹp sao đột nhiên lại đánh nhau long trời lở đất thế này.

Lại nói lúc trước Bạch Tử Họa bay tới, nhìn cũng không nhìn trực tiếp tới trước mặt nàng ôm chặt hai đám đệ tử xung quanh sợ run người. Sát Thiên Mạch đứng một bên tức tối, cũng không biết hai bên truyền âm qua lại gì, đột nhiên giúp kiềm động thủ. Hơn nữa càng đánh càng liều mạng, giống như có mối thù giết cha cướp vợ vậy.

“Ài...”

Hồng Diệp quay đầu nhìn Sênh Tiêu Mặc không biết đã đứng sau lưng từ lúc nào, bên cạnh là đệ tử mới của Bạch Tử Họa, U Nhược.

“Cái này cô cũng đừng xen vào, để bọn họ tận lực mà đánh cho thống khoái đi, không đánh không giải quyết được đâu!”

“Ý ngươi là gì?”

U Nhược chạy tới ôm chặt lấy eo nàng như một con sóc. Mắt nó sáng quắc, mừng như điên. Ông trời ơi sao người tốt với con thế?! Hôm nay vừa bãi sư xong thì đã gặp được sư nương rồi!!!

“Sư nương, con cuối cùng cũng nhìn thấy người rồi. Sư phụ nói người sẽ trở về, quả nhiên không sai!”

“Ai là sư nương ngươi!?” Hồng Diệp đầu đầy vạch đen muốn đẩy con bé ra, đáng tiếc hiện tại tu vi không bằng, đành để nó đu bám trên người nàng như sóc chuột.

U Nhược kích động, chớp đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn nàng.

“Sư nương, người chính là thần tượng số một của con đây! Con còn sưu tầm rất nhiều chuyện xưa về người nữa...”

“A, thật sao? Tử Họa có nói gì về ta không?”

“Sư phụ kể rất nhiều chuyện về người, cả chuyện lần đầu tiên gặp người nữa...”

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm tuy giao đầu ác liệt vẫn luôn quan sát tình huống bên này. Thấy Sênh Tiêu Mặc đột ngột xuất hiện nói cười với một người áo đen, lại thấy U Nhược ôm chặt người kia gào to hai tiếng “sư nương” liền ngỡ ngơ.

Người kia không phải đã chết rồi sao?

Hoa Thiên Cốt thất thần một thoáng, lại bị thể công liên hoàn như bão táp của Ma Nghiêm quét tới.

Mái tóc dài vốn gọn gàng của Ma Nghiêm giờ phút này bay tán loạn trong cơn gió dữ. Luồng chân khí màu xanh nhạt trên người hòa vào gió, quán quanh bên hắn không thôi.

Dường như hiểu ngay được nguyên nhân Hoa Thiên Cốt thất thần, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh, càng xuống tay độc ác hơn.

“Nơi này không có chỗ dành cho ngươi đâu!”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, sắc tím quanh người hỗn loạn không chịu nổi:

“Không thể nào... không thể nào...”

Ma Nghiêm nào chịu bỏ qua cơ hội này, một ngón tay điểm tử huyết trên lưng Hoa Thiên Cốt, dùng toàn lực vận gãy xương sống nàng. Hắn đánh liên tiếp hơn mười chiêu, cương khí hung mãnh phá nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không còn lòng dạ nào tự bảo vệ mình, chỉ liên tục lảo đảo một kẻ điên, vừa thối vừa nôn ra máu. Nàng không thể cử động, cũng đã mất cảm giác đau...

Chân khí cực lớn trong tay Ma Nghiêm bủa vây lấy Hoa Thiên Cốt. Có điều Ma Nghiêm biết chuyện này không dễ dàng như vậy, hắn phải dồn sức đánh một cú cực mạnh và cực nhanh, nếu không rất có thể sẽ bị sức mạnh của Yêu Thần vì bảo vệ vật chứa mà tự động công kích và phản phệ. Thâm nghĩ người có thể tự hồi phục nhưng ta sẽ hủy thể xác người trong nháy mắt, hồn phi phách tán, tan thành tro bụi, để xem người phục hồi bằng cách nào!

Tuy Hoa Thiên Cốt biết vị sư bá này từ trước tới nay không thích mình, nhưng không ngờ sát ý lại tới mức này, chỉ hận không thể giết nàng ngay lập tức. Trong lòng bất chợt nảy sinh ý niệm giết chóc đối với Ma Nghiêm.

Đúng lúc hắn đang tập trung tụ kiếm, trước mắt bỗng xuất hiện quang sáng màu tím chói mắt.

Không ổn!

Chúng tiên vừa nãy chứng kiến đột nhiên trong cơ thể nàng xuất hiện sức mạnh cực lớn, hình như là sức mạnh của Yêu Thần, tất cả bắt đầu xôn xao, lo lắng suy đoán. Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch cũng dừng tay bay tới gần Hồng Diệp, vẻ mặt trầm trọng.

“Thì ra là con nhãi này, ta nhất định phải giết nó báo thù cho Tiểu Hồng Diệp!”

Sát Thiên Mạch hận đến ngửa răng nhưng cũng không hề đồ lao tới. Mái tóc dài sắc tím càng đậm màu, gần như biến thành màu đen, phản chiếu ra một vàng sáng mờ màu tím quý dị âm u.

Bên cạnh là Bạch Tử Họa quanh người có một vàng sáng màu bạc mờ mờ bao phủ, trên vật chiếc áo choàng trắng thuần thêu hoa văn lưu động màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng.

Hai người có được tinh hoa của trời đất, một mạng đáng về yêu mị diên đảo chúng sinh, một thì thần thánh cao quý không thể với tới như thế, khung cảnh đẹp đến hiếm có này quả thật muôn lời khó nói hết.

“Không thể nào, ta rõ ràng đã tiêu diệt ý niệm của Yêu thần rồi cơ mà. Chẳng lẽ Tiểu Cốt đã bị ý thức của Yêu thần thôn phệ?”

Hồng Diệp bỏ xuống mũ trùm đầu, một đàn bướm đỏ không biết từ đâu xuất hiện dập dờn xung quanh nàng. Sau khi nối lại liên hệ với cây sinh mệnh dung mạo của nàng lại lần nữa biến hóa trở thành bộ dáng trước kia, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn không giấu được nét khuyên thành.

Bạch Tử Họa nắm tay nàng, không lên tiếng. Chỉ có như vậy hẳn mới cảm giác được sẽ không đánh mất nàng lần nữa.

Một vài người đã nhận ra thân phận của Hồng Diệp, có ngờ ngàng, có nghi hoặc cũng lên tiếng chào hỏi một chút. Vân Ân dẫn theo đệ tử Mao Sơn mừng rỡ chạy tới. Đệ tử Mao Sơn luôn tín ngưỡng nàng, lúc trước nghe tin nàng bỏ mạng đều vô cùng oán hận người của Trường Lưu, hiện tại thấy nàng trở về, tất cả đều không kìm được mà bật khóc, đồng loạt quỳ xuống chấp tay bái.

Nghê Thiên Trọng đứng cùng chương môn các phái khác, từ xa chấp tay chào hỏi. Bọn họ cũng không ngờ vị chương môn Mao Sơn này lại lợi hại thế, có thể cải tử hoàn sinh. Là bí pháp của Tiên Linh tộc hay là quyền năng của sinh mệnh thụ? Nếu cô ta thật sự bắt tử bắt diệt chẳng phải là đệ nhất nhân của Lục giới sao?

Hoa Thiên Cốt trong quảng sáng tím chập rizzle mờ mắt, phát hiện Bạch Tử Họa cùng Hồng Diệp đứng chung một chỗ, con ngươi hơi co lại.

Nghê Mạn Thiên, Lạc Thập Nhất, Kinh Thủy cũng chạy tới. Tay Lạc Thập Nhất đang cầm một chiếc hộp thủy tinh, bên trong là Đường Bảo đang bủn môi giận dữ. Hoa Thiên Cốt không muốn nó đi theo, sợ nó gặp nguy hiểm trong chiến loạn, nhân lúc nó ngủ gật nó lại, nhưng cuối cùng nó vẫn nghĩ ra cách để Lạc Thập Nhất mang đi cùng.

Nghê Mạn Thiên không ngờ Hoa Thiên Cốt có thể ra khỏi man hoang, lại bình yên vô sự đứng trước mặt mình lần nữa. Thâm tâm vừa kinh ngạc vừa hối hận vì xưa kia đã mềm lòng, không trừ cớ tận gốc. Giờ nếu Hoa Thiên Cốt muốn trả thù, mình chắc chắn đánh không lại. Nhưng vừa nghĩ ra có Tam tôn cùng phụ thân và các vị tiên khác ở đây, không sợ Hoa Thiên Cốt sẽ làm gì, lúc này mới thoáng yên tâm. Nghê Mạn Thiên nhìn Hoa Thiên Cốt đội mũ có mạng che mặt, biết mặc dù nàng khỏe mạnh, nhưng tướng mạo không thể khôi phục, không khỏi có chút đắc ý, thật chờ mong không biết đáng về khi bị giặt khăn che mặt của nàng ta thế nào.

Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa tới đây, thầm thở phào một hơi, lạnh lùng quát: “Hoa Thiên Cốt, nếu ngươi còn coi mình là đệ tử Trường Lưu thì lập tức tự phế tu vi theo chúng ta trở về!”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chúng tiên đều đang nhìn hành động của Bạch Tử Họa hoặc đang chờ lệnh của hắn theo thói quen. Trước đó Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên bộc phát sức mạnh Yêu Thần đáng sợ khiến bọn họ hoài nghi lo lắng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Bạch Tử Họa đang không nói gì, cuối cùng lại bước lên, từ từ rút Hoành Sương kiếm ra, ánh sáng bạc lạnh như băng chớp lóe khiến lòng Hoa Thiên Cốt nguội lạnh.

Ý tứ đã quá rõ ràng, đệ tử của hắn, hắn tự tay xử lý trước.

Hoa Thiên Cốt lùi từng bước về phía sau, nhìn Bạch Tử Họa chói lọi rực rỡ chậm rãi đi về phía mình, tuy rằng tay áo vẫn tung bay, phong thái vẫn tuyệt thế, nhưng sát khí trên thân kiếm lại bập bùng hơn mười dặm.

“Ta không sai! Ta không làm gì sai cả!” Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, gần từng tiếng. Âm thanh run rẩy tiết lộ sự kích động và sợ hãi của nàng, lại mang theo nỗi xót xa và oan ức vô tận tận đáy lòng. Nhưng dưới khuôn mặt hờ hững lạnh như băng của Bạch Tử Họa, lời trách móc này có vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thân có sức mạnh của Yêu Thần, chính là sai.” Bạch Tử Họa cuối cùng cũng lạnh lùng mờ mịt.

Hoa Thiên Cốt không chú ý tới Ma Nghiêm nữa, chậm rãi bay đến trước mặt Bạch Tử Họa. Nàng rất muốn hỏi sư phụ vì sao lại tuyệt tình với mình như thế.

Nàng run giọng nói: “Sư phụ, thật ra Tiểu Cốt...”

“Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?” Bạch Tử Họa nhún mày, vẻ mặt lạnh tanh.

“Bạch Tử Họa! Ngươi có còn là người không? Có còn trái tim không hả? Ngươi biết rõ nàng...”

Đông Phương Úc Khanh cuối cùng không nhịn nổi lao ra. Bạch Tử Họa liếc mắt nhìn hắn, nhớ ra kẻ này từng thi triển quỷ kế khiến Hồng Diệp gặp nguy hiểm liền không lưu tình chém ra một kiếm.

Kiểm khí màu trắng quét đến, mắt thấy Đông Phương Úc Khanh không thể nào tránh được nữa, bỗng một bóng trắng lóe lên, Hoa Thiên Cốt đã chắn trước người hắn.

Không gian bỗng vang lên một tiếng vỡ nhỏ.

Tất cả đều sợ ngây người, không rõ tình huống trước mắt là thế nào.

Trường kiếm không chuôi đâm thẳng qua người nàng. Đông Phương Úc Khanh ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng lại dùng sức mạnh Yêu Thần, lấy tốc độ nhanh như thế đỡ thay hẳn nhát kiếm này.

Hoa Thiên Cốt không dám tin từ từ cúi đầu, nhìn Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua ngực mình. Bàn tay run rẩy chậm rãi luồn vào ngực, móc ra chiếc cung linh không lúc nào nàng không cất trong người. Nhưng hiện giờ, quả chuông trong suốt rực rỡ như thủy tinh ấy đã vỡ thành mấy mảnh.

Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua tim nàng từ phía sau, lòng nàng đã vỡ, cung linh cũng vỡ. Đầu óc rối loạn, sức lực dần trôi khỏi cơ thể, nhưng nàng biết mình không thể chết được, cho dù có tan nát cõi lòng nàng vẫn không chết được. Nàng đã sớm trở thành quái vật, một con quái vật bị cả thiên hạ phỉ nhổ, mà hiện giờ, lại là một con quái vật có xác không hồn.

Có điều, thì ra quái vật cũng biết đau, thì ra, tan nát cõi lòng là như thế...

Hoa Thiên Cốt cầm chặt mảnh vỡ của cung linh, đầu óc xoay vòng thất tha thất thiếu đi về phía trước hai bước, sau đó ngã mạnh xuống đất, mũi roi xuống, lộ ra khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Không khí lập tức cứng lại, mọi người ở đây cũng sợ tới mức hít một hơi thật sâu.

Nước ao Tuyệt Tình!

Hoa Thiên Cốt bối rối muốn che mặt, nhưng lại đau tới mức không thể động đậy.

Bị sự phụ nhìn thấy, còn bị mọi người nhìn thấy.

Nổi xấu hổ và xót xa khiến nàng không biết trốn vào đâu. Nàng bây giờ trong mắt mọi người chắc chắn phải thê thảm và ghê tởm lắm.

Hồng Diệp xót xa nhìn đứa bé này, mặc kệ Sát Thiên Mạch bước tới giúp Hoa Thiên Cốt kéo lại mạng che mặt lại bị nàng ta đẩy ra. Bạch Tử Họa vội vã lao lên kéo nàng lại bên cạnh.

“Tiểu Cốt, còn nhớ ước nguyện ban đầu của ngươi không?”

Còn nhớ vì sao lên Mao Sơn, vì sao bái Bạch Tử Họa làm sư phụ?

Còn nhớ không?

Thanh âm xót thương đồng cảm trong tai Hoa Thiên Cốt lại giống như mĩa mai. Hoa Thiên Cốt nhìn chằm chằm Hồng Diệp trong lòng Bạch Tử Họa, trong lòng không ngờ lại bùng lên sát ý.

Đông Phương Úc Khanh xé khăn che mặt trên mũi xuống, muốn bịt kín mặt nàng. Hoa Thiên Cốt yếu ớt lắc đầu cười, bây giờ đã không cần nữa rồi. gương mặt này đã nhân tâm bán đứng dục vọng xấu xa dưới đáy lòng nàng trước mặt mọi người. Bí mật của nàng, đã không còn là bí mật nữa...

Đông Phương Úc Khanh nhìn khuôn mặt trắng bệch đến trong suốt của nàng, như thể lúc nào cũng sẵn sàng biến mất trong tay hắn.

“Cốt Đầu, đừng khóc, không đau, có ta ở đây...” Giọng nói có chút nghẹn ngào. Từ lúc Hồng Diệp xuất hiện, hắn biết tất cả đã kết thúc rồi. Biết rõ không thể nào thay đổi, nhưng vẫn lừa mình dối người. Cuối cùng lại nhận ra, cho dù hắn có khả năng bảo vệ nàng không bị người khác làm hại, nhưng nào có khả năng bảo vệ nàng không bị Bạch Tử Họa và Hồng Diệp tổn thương? Hắn không thua, thua là bởi Cốt Đầu quá yêu Bạch Tử Họa.

Bỗng tay Ma Nghiêm ngưng kết một vàng sáng cực lớn, dồn toàn lực tấn công bọn họ, rõ ràng không chừa cho Hoa Thiên Cốt một đường sống.

Tốc độ ra đòn quá nhanh, Bạch Tử Họa bay người qua vội vàng đón lấy, lại bị ánh sáng hắt văng ra xa. Trong khoảnh khắc đó Ma Nghiêm đã ra tay lần nữa, đánh một đòn rung chuyển đất trời, nháy mắt đã tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt. Bọn Khinh Thủy, Đường Bảo hoàng sợ thét to.

“Sư huynh! Đệ tử của ta không cần huynh quản!”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy Bạch Tử Họa nói vậy trong lòng mơ hồ bùng lên hi vọng, lao về phía hắn không tiếc mạng mặc kệ tiếng kêu cảnh thận của Đông Phương Úc Khanh.

Đòn của Ma Nghiêm đã tới sát sườn, không thể tránh nổi nữa. Đông Phương Úc Khanh dùng hết sức ôm nàng vào trong lòng, phủ kín kết giới quanh người, đồng thời vội vàng lấy tay che mắt nàng lại.

“Cốt Đầu, đừng nhìn!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, như thể cả bầu trời cũng sập xuống. Hoa Thiên Cốt bị Đông Phương Úc Khanh che mắt, chỉ thấy một màu đen, sau đó là màu đỏ. Có thứ chất lỏng ẩm ướt văng khắp mặt nàng, giống như vệt màu trên bức tranh, đặc nhầy sấp nhỏ xuống.

Đừng nhìn...

Dư âm của Đông Phương Úc Khanh vẫn không ngừng vang vọng trong không gian, cùng với tiếng khóc thảm thiết xé lòng của Hoa Thiên Cốt.

Thế gian lập tức im lặng, Hoa Thiên Cốt run bần bật không dám mở mắt ra, ánh sáng trắng đã tan, nàng chỉ nghe thấy tiếng thét hoảng sợ chói tai xung quanh và tiếng Đường Bảo gọi cha khản cả giọng.

Trái tim đã vỡ tan còn có thể vỡ một lần nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Yêu Người Không Sai

Khi yêu một người chúng ta đều không có lỗi

Chỉ là tại ngã tư ấy lại rẽ thành hai con đường khác nhau

Nếu từ nay về sau không thể cùng người tay trong tay

Thì xin hãy để ta ôm chặt người dù chỉ trong phút chốc

Khi yêu một người chúng ta đều không có lỗi

Chỉ là từ nay về sau không thể cùng người đi đến cuối đường

Nếu lòng ta đau thế gian này liệu có ai hiểu được

Và ta sẽ không hối hận vì đã từng yêu người

Hoa Thiên Cốt tê dại ngã xuống đất, mở hai tay ra, chỉ thấy tay mình dính tanh mùi máu. Con người vừa mới ẩm ướt ôm nàng không biết đã đi đâu, có con gió thổi tới, nàng bỗng thấy lạnh quá. Nàng có thể tưởng tượng cái chết của Đông Phương Úc Khanh thảm thiết tới mức nào, ngay cả giây phút cuối cùng hẳn cũng không quên che mắt nàng, không quên nói với nàng... đừng nhìn.

Đó chính là sự bảo hộ cuối cùng hẳn có thể cho nàng.

Tất cả mọi người đều ngây dại, ngay cả Ma Nghiêm cũng chết sững, hẳn không ngờ một kẻ phạm tặc như Đông Phương Úc Khanh lại có sức mạnh lớn đến thế, càng không ngờ Đông Phương Úc Khanh thà chết không toàn thân cũng không muốn Hoa Thiên Cốt phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, hai tay kết ấn, chậm rãi tụ lại thân thể và hồn phách tản khắp nơi của Đông Phương Úc Khanh, cũng cẩn thận hùi từng vết máu xung quanh.

Bóng hình màu bạc như ảo ảnh của Đông Phương Úc Khanh dần tụ lại.

“Cốt Đầu...” Hắn khẽ gọi, vươn tay muốn chạm vào gò má nàng, lại bị vỡ thành vô số mảnh trong suốt, rồi lại tụ lại.

Hoa Thiên Cốt từ từ mở đôi mắt đầy tơ máu ra, nhìn chăm chăm vào hắn, không dám chớp mắt, như thể sợ chỉ cần nhắm lại thì sẽ không bao giờ thấy Đông Phương nữa.

Không phải ảo giác, không phải ảo giác... Hoa Thiên Cốt tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác.

“Cốt Đầu, đừng chết, nghe lời ta, đừng chết. Dẫu thế gian này không ai yêu nàng thì nàng cũng phải tự yêu lấy bản thân...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu khóc, muốn ôm chặt lấy hắn lại chỉ chạm vào một đồng mảnh vụn trong suốt.

Giọng Đông Phương Úc Khanh càng ngày càng nhỏ, không duy trì được hình thái nữa, bắt đầu tan theo gió. Hoa Thiên Cốt điên cuồng vươn tay muốn

ôm hần như thể đang giành lại thứ gì đó, tuyệt vọng khóc nức nở, bất lực như một đứa trẻ.

“Ta vẫn muốn thấy sau khi lớn lên Cốt Đầu sẽ như thế nào, tiếc rằng ta lại không đợi được...” Đồng Phương Úc Khanh cười dịu dàng như con gió mát lướt qua thảo nguyên, sau đó dần biến mất không còn dấu vết.

Hoa Thiên Cốt gắng đứng dậy chạy theo, rồi lại loạng choạng ngã xuống, vừa khóc vừa lê mình trên nền đất. Miệng vết thương lại vỡ ra, máu chảy lênh láng.

“Đừng đi, không phải huynh muốn ta đi cùng huynh, không quan tâm tới chuyện đời, huynh cũng không làm Các chủ Dị Hủ các đó sao? Ta đồng ý, ta đồng ý mà! Cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau! Xin huynh đừng đi! Đừng bỏ lại ta! Đồng Phương...”

Hoa Thiên Cốt bất lực cuộn người khóc gọi, nhưng Đồng Phương Úc Khanh đã không còn nghe thấy nữa.

Mi tâm của Hồng Diệp lộ vẻ thương xót, người của Dị Hủ các mặc dù chết sớm nhưng vẫn vẹn toàn. Còn Đồng Phương Úc Khanh lại trúng chiêu mạnh nhất của Ma Nghiêm – Phù Trần Đoạn, từ từ chi đến khung xương, từ da thịt đến gân cốt, đều vỡ thành từng mảnh vụn, cơ thể như bị thả vào máy xay thịt, lúc chết cực kì đau đớn, cực kì đáng sợ.

Nhưng tới tận trước khi chết Đồng Phương Úc Khanh vẫn còn lo lắng không biết Hoa Thiên Cốt có vì vậy mà sợ hãi không, thế nên không cho nàng ta nhìn, không để trái tim Hoa Thiên Cốt vì cái chết của bản thân mà lại tan nát thêm lần nữa.

Hoa Thiên Cốt vẫn ngồi im dưới đất, không có lấy một chút sức sống, y như một cái xác vô hồn. Mắt nàng dò dẫm nhìn chăm chăm vào đôi tay đang mở ra, nhìn những mảnh nhỏ trong suốt dần bay khắp trời như hoa bồ công anh, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, tràn đầy cảm giác đau lòng và thương xót, khẽ thở dài.

Hoa Thiên Cốt thầm cười lạnh, nỗi đau của nàng, sự kiên trì của nàng, sự dứt khoát của nàng người làm sao hiểu được? Nàng không bán linh như người, có thể nhẫn tâm tổn thương người yêu mình vì mấy thứ đạo nghĩa vớ vẩn của người.

Chuyện đã tới nước này, nàng không thể làm gì cho Đồng Phương được nữa. Điều nàng có thể làm chỉ có một – giết Ma Nghiêm, báo thù cho Đồng Phương.

Hoa Thiên Cốt nhào về phía Ma Nghiêm như một kẻ điên, yêu khí theo những giọt máu bắn tung tóe từ miệng vết thương mà tràn ra ngoài. Ma Nghiêm dưới lượt tấn công cực nhanh và cực mạnh liên tục lui dần về phía sau, nhìn vẻ mặt dữ tợn của Hoa Thiên Cốt bỗng thấy hơi sợ. Hết nhát kiếm này tới nhát kiếm khác bổ tới, ánh lửa văng khắp nơi.

Nàng muốn ông ta phải đau đớn, không hề đánh trúng chỗ hiểm nào, đầu tiên là phé đi tay trái của ông ta, phần thịt trên cánh tay bị nàng lóc sạch, có thể thấy phần xương trắng thấp thoáng.

Hoa Thiên Cốt oán hận tới tận độ, dần sa vào ma đạo. Máu mắt ngày càng biến tím, bất giác không có một chút ánh sáng, cả người đều bao trùm hơi thở điên cuồng khát máu.

“Con nhãi này bắt đầu yêu hóa rồi!”

Sát Thiên Mạch cong khỏe môi, tay trái giơ lên vẽ mấy kí tự trên không trung, xung quanh liền hiện ra một kết giới lớn màu tím bảo vệ bên ngoài.

“Tận mắt chứng kiến cái chết của người thân đối lại là ai cũng khó mà bình tĩnh. Đừng ép Tiểu Cốt, dùng pháp trận giữ con bé lại, cho nó thời gian để bình tĩnh.” Hồng Diệp thoáng nhớ tới cảnh Hoa Thiên Cốt bị ép trở thành Yêu thần trong nguyên tác, lo lắng nói.

“Được.”

Bạch Tử Họa không chút do dự đáp ứng, trong thâm tâm cũng không thực sự muốn làm tổn thương đứa trẻ này. Dù gì cũng là đệ tử của hần, cho dù có phạm sai lầm cũng vẫn là đệ tử của hần.

Nếu Hoa Thiên Cốt biết những gì Bạch Tử Họa suy nghĩ hần sẽ không lâm vào hoàn cảnh này. Đáng tiếc, Hoa Thiên Cốt tự phụ rất hiểu sự phụ mình lại không biết, hần không thích nói chuyện, chỉ dùng hành động để bày tỏ. Hoa Thiên Cốt không biết, đối với Bạch Tử Họa vừa yêu vừa hận, đối với Hồng Diệp có được tình yêu của Bạch Tử Họa vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Cuối cùng dẫn đến bị kịch mà tất cả đều không ngờ đến...

Bạch Tử Họa niệm chú, hai tay kết ấn, một kiếm trận khổng lồ do vô số đệ tử Trường Lưu hợp lực thi triển lấy hần làm trung tâm, hiện trên không trung từ từ thu nhỏ lại vây lấy Hoa Thiên Cốt bên trong. Hoa Thiên Cốt liếc nhìn sự phụ, không hiểu vì sao hần nhất định phải ngăn mình báo thù cho Đồng Phương, lòng càng tăng thêm oán hận. Nàng không tránh né, cũng không phòng thủ, chỉ một mực đuổi giết Ma Nghiêm, tàn nhẫn tra tấn ông ta, muốn khiến ông ta sống không bằng chết. Cho dù thỉnh thoảng có kiếm chém lên người cũng không thêm tránh, như không có cảm giác gì vậy.

Mặt Ma Nghiêm ngày càng trắng bệch, chợt thấy Hoa Thiên Cốt cũng ra một chiêu Phù Trần Đoạn như hần vừa nãy, không ngờ lại muốn hần chết ngay dưới chiêu của mình.

“Tiểu Cốt!”

Bạch Tử Họa đẩy Ma Nghiêm ra, chắn trước mặt Hoa Thiên Cốt, hét lớn.

Chưởng của Hoa Thiên Cốt bỗng dừng lại trước người Bạch Tử Họa một thước.

“Tránh ra!”

Hoa Thiên Cốt tức giận tới cả người run bần bật, khuôn mặt vì yêu hóa nên càng thêm đáng sợ. Bạch Tử Họa chau mày, dồn toàn sức muốn phong ấn yêu lực của nàng lại.

“Muốn giết người, hãy giết vì sư trước!” Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn nàng, như thể đã thấu suốt nàng từ lâu.

“Tránh ra!” Hoa Thiên Cốt gầm lên giận dữ, chỉ một chút nữa, một chút nữa là có thể báo thù cho Đông Phương rồi. Vì sao lại cản nàng, nàng muốn báo thù cho Đông Phương có gì sai?

Một trận chiến cuối cùng lại dẫn tới hai sư đồ đối đầu. Chúng tiên nin thờ quan sát tình hình, Sát Thiên Mạch cau mày, có chút khó chịu với thái độ của Bạch Tử Họa.

Hai bên vốn đang giằng co, bỗng một bóng đỏ lóe lên đằng sau Hoa Thiên Cốt. Chỉ thấy Hoa Thiên Cốt đột nhiên bất động, từ trên cao rơi xuống được bóng người màu đỏ giữ lấy.

Chúng tiên nhìn người mặc áo đỏ trên cao, trong lòng bỗng nhiên nhớ tới một điển tịch trong sách cổ: Thần thông thiên phú Tiên Linh tộc – Thuần di(*).

(*) Thuần phát di chuyển: Dùng cách giải nghĩa hiện đại là dịch chuyển tức thời – teleport

Mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng, cắn chặt răng, vuron tay điểm tất cả khí huyết trên người Hoa Thiên Cốt. Để phòng nàng ta lại bạo phát, hấn tụ tiên lực thành to, xuyên vào trong cơ thể khóa chặt tất cả các khớp xương của Hoa Thiên Cốt lại.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi, Hồng Diệp, sư phụ, không ngờ các ngươi lại phá hỏng chuyện của ta.”

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời rên một tiếng thảm thiết vô cùng, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chúng tiên sững sờ nhìn lên trời, mặt đất vẫn không ngừng rung chuyển.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa hoảng sợ nhìn Hoa Thiên Cốt.

Tiếng rên của Hoa Thiên Cốt đã trở thành tiếng cười sảng sặc bi ai, nhưng vẫn thảm thiết như trước. Tiếng cười không ngừng vang lên, vô cùng đau khổ, người nghe đều rung động. Chúng tiên vừa sờ tay lên mặt, không ngờ lại vương đầy nước mắt.

Rất lâu về sau, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng lúc đó, mọi người vẫn hoảng sợ.

Không ai có thể quên gương mặt đầy huyết lệ, đáng sợ tới cực điểm kia của Hoa Thiên Cốt cùng tiếng cười sặc sụa tuyệt vọng và gào thét thảm thiết.

Thần khóc, đất trời cùng đau, nhật nguyệt nức nở.

“Tiểu Cốt! Bọn họ đã chết rồi!”

Hoa Thiên Cốt đỡ đầu ngẩng đầu nhìn Hồng Diệp, thần tình trong mắt biến đổi bất định, cuối cùng im lặng, hất tay nàng ra quỳ rạp xuống đất, cuộn người thành một khối nhỏ. Cả người run lên bần bật.

Bạch Tử Họa nhìn đứa trẻ mình đã dạy dỗ, trong mắt chỉ có đau lòng cùng tự trách. Đứa trẻ này trở nên như vậy, đầu là do hắn dạy dỗ không tốt.

Hồng Diệp im lặng không nói, nắm chặt tay hắn. Bất kì lời nói nào cũng không ngăn được sự tự trách cùng hối hận trong lòng hắn, cái nàng có thể làm chính là ở bên cạnh hắn, giúp hắn có được lựa chọn đúng nhất mà thôi.

Ma Nghiêm đã bị trọng thương, được Sênh Tiêu Mặc đỡ lại gần Bạch Tử Họa. Tuy rằng hắn không vui khi thấy Bạch Tử Họa cùng Hồng Diệp nắm tay đứng chung một chỗ nhưng cũng biết giờ không phải lúc tính toán, chỉ đành nén nhịn nói.

“Sư đệ! Đệ đã nhìn thấy tất cả tai họa này rồi đấy, Hoa Thiên Cốt bắt buộc phải chết! Chẳng lẽ đệ còn định mềm lòng thêm lần nữa?”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hắn, mắt không có chút cảm xúc nào, Ma Nghiêm không khỏi chột dạ. Tới lúc này rồi, chuyện không nên làm đều đã làm, chẳng lẽ Bạch Tử Họa còn muốn tính sổ với hắn hay sao?

“Là ai hất nước ao Tuyệt Tình vào nàng?” Một câu thần nhiên, nhưng rõ ràng là đang hỏi tội. Nghê Mạn Thiên vốn cực kì đặc ý phòng ngừa tới mức suýt chút nữa quỳ sụp xuống. Hoa Thiên Cốt nằm dưới đất cũng hơi run rẩy.

“Ta hỏi, là ai?” Bạch Tử Họa đảo mắt nhìn chúng tiên Trường Lưu, mọi người đều như không có chỗ trốn dưới ánh mắt của hắn.

Nghê Mạn Thiên thầm biết có lẽ Bạch Tử Họa đã tính ra, giấu thể nào được, nàng ta hoang mang sợ hãi, quỳ rạp xuống đất.

“Đêm đó không có sự cho phép của ta, ngươi dám vào tiên lao, còn hù ý mặt nàng?” Giọng Bạch Tử Họa vẫn bình thản như thường, nhưng mọi người xung quanh lại bất giác rung mình.

Nghê Mạn Thiên bắt đầu run rẩy, chuyện tới nước này rồi không phải Tôn thượng còn muốn báo thù cho Hoa Thiên Cốt chứ? Không đâu! Thế tôn và phụ thân đều đang ở đây, cho dù người thật sự giận lấy sang nàng cũng sẽ không làm gì đâu.

Ma Nghiêm thấy vậy, cả giận nói: “Nước ao Tuyết Tinh là ta hạ lệnh hất, nếu không phải trong lòng nó mang tạp niệm thì sao lại biến thành thế kia?”

Bạch Tử Họa không nhìn hấn, chỉ bước từng bước tới gần Nghê Mạn Thiên. Nghê Thiên Trọng hoảng loạn che trước mặt con gái.

“Chỉ cần một ngày Nghê Mạn Thiên vẫn là đệ tử của Trường Lưu, thì sẽ phải tuân thủ môn quy của bốn phái.”

Bạch Tử Họa không thèm chớp mắt, nâng kiếm lên, cánh tay trái của Nghê Mạn Thiên đã bị hấn chém đứt.

“Ngươi đã phạm phải bao nhiêu tội, ta không nói tự ngươi rõ, phạt nhỏ cảnh lớn, phạt ngươi diện bích trong tinh thất bảy năm, không được ra ngoài một bước!”

Nghê Thiên Trọng vẫn đứng yên tại chỗ, giận run người, thậm chí Bạch Tử Họa rút kiếm thế nào ông ta cũng không thấy.

Nghê Mạn Thiên chứng kiến cánh tay của mình rơi xuống, còn không cảm nhận được cả đau đớn, sau một lát thì kinh sợ hét toáng lên rồi ngất đi.

“Đệ muốn trút giận, có thể trút hết lên ta! Đệ biết rõ tất cả đều là ta đứng sau sai bảo!”

Bạch Tử Họa quay ngoắt lại, giờ kiếm về phía Ma Nghiêm, nhưng ngay sau đó lại khẽ thả tay, Hoàn Hư kiếm rơi xuống đất. Ma Nghiêm giật mình, nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Bạch Tử Họa.

Có lẽ hấn muốn, chỉ có điều không thể mà thôi.

“Hoa Thiên Cốt hết lần này đến lần khác phạm vào môn quy, niệm tình trước kia có nhiều công lao với bốn môn nay phong ấn tu vi giam vào thủy lao... suốt đời.”

Sợi cung vũ trắng noãn bay ra, xoay nửa vòng trên không rồi rơi xuống.

“Chức chương môn này, vẫn nên để huynh làm thôi. Ta và Hồng Diệp sẽ cùng nhau quy ân, không hỏi chuyện Lục giới nữa.” Bạch Tử Họa một mồi ném Hoàn Hư kiếm cùng cung vũ lại, mặc kệ tất cả mang theo Hồng Diệp xoay người rời đi.

Ma Nghiêm nhìn theo bóng Bạch Tử Họa ôm Hồng Diệp dần đi xa, bỗng thấy một mồi. Tất cả những gì mình làm đều vì hấn, vì Trường Lưu, vì Tiên giới, ấy vậy mà hấn lại ghét lại hận mình, chỉ vì một nữ nhân mà từ bỏ tất cả. Sớm biết có ngày hôm nay, Ma Nghiêm này tội gì tự làm khổ mình...

Hai bóng người một đỏ một trắng đã biến mất khỏi thần thức của chúng tiên, Sát Thiên Mạch cũng đột nhiên biến mất không thấy, chúng tiên cũng từ biệt rời đi, chỉ còn đệ tử của Trường Lưu.

“Sur huynh, tiếp theo phải làm thế nào?” Sênh Tiêu Mặc lúc này đã không còn bộ dáng trấn tĩnh như thường, lo lắng hỏi.

“Còn thế nào nữa, làm theo lời Tử Họa thôi...” Ma Nghiêm một mồi nói.

“Thế tôn, xin người tha cho mẹ Cốt Đầu. Mẹ đã mất hết tu vi rồi, sẽ không gây ra chuyện gì nữa đâu, huhu.” Đường Bảo từ trên vai Lạc Thập Nhất bay đến, khuôn mặt mồm mỉm lem lem nước mắt đập đầu dưới chân Ma Nghiêm.

Hoa Thiên Cốt vốn luôn im lặng đột nhiên ngẩng đầu, hống có chút nghen ngào khàn khàn gọi một tiếng “Đường Bảo”. Nàng đã mất sư phụ, mất Đông Phương, nhưng vẫn còn Đường Bảo, thật may quá.

Đường Bảo chính là con nàng, là máu thịt, là tất cả yêu thương của nàng. Từ trước khi gặp được sư phụ, nó đã luôn ở bên cạnh nàng làm bạn. Đối với nàng, Đường Bảo quan trọng không hề kém sư phụ...

Lạc Thập Nhất và Kinh Thủy cũng chạy tới cầu xin Ma Nghiêm, tuy rằng hi vọng không lớn nhưng cũng không đành lòng để Hoa Thiên Cốt bị giam trọn đời trong thủy lao.

Ma Nghiêm lúc này giống như đã già đi mấy chục tuổi, nhìn mấy đứa nhóc này tình cảm thâm hậu lại nhớ đến mấy sư huynh đệ mình lúc trẻ, cũng hơi mềm lòng đột nhiên một chùm sáng đỏ mang theo sát khí từ xa bay tới, như lưu tinh lao về phía Hoa Thiên Cốt.

“Nghê Thiên Trọng, ngươi dám...” Ma Nghiêm tức giận gầm lên, tay vung lên đánh lệch hướng chùm sáng đỏ.

“Ma Nghiêm, con nhãi này hại con gái ta thảm như vậy, không giết nó lão phu không cam lòng!” Nghê Thiên Trọng mắt lóe sát khí, trên tay là thần kiếm Thu Thủy. Mấy người Bạch Tử Họa không có ở đây, lão cũng không còn phải cố kị gì nữa.

Ma Nghiêm đã trọng thương sao có thể là đối thủ của Nghê Thiên Trọng, Sênh Tiêu Mặc bình thường cũng không am hiểu chiến đấu, hai người công lại mới miễn cưỡng đánh ngang tay với Nghê Thiên Trọng. Lạc Thập Nhất cùng Kinh Thủy cực kì lo lắng, sợ Thế tôn và Nho tôn không chống đỡ được,

thần kinh căng thẳng tập trung vào cuộc chiến, không để ý tới Nghê Mạn Thiên chỉ còn một tay, về mặt đầy oán hận chậm rãi tiếp cận, đánh một chương cực mạnh.

Đường Bảo từ đầu đến cuối vẫn tập trung vào Hoa Thiên Cốt, hét lớn một tiếng rồi lao ra chắn cho nàng. Cơ thể nhỏ bé trong suốt rơi vào lòng Hoa Thiên Cốt.

Mấy người còn lại đều sợ ngây người trước biến cố này, chờ nhìn Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo.

“Mẹ Cốt Đầu...” Đường Bảo lấm lem nước mắt nhìn Hoa Thiên Cốt “Rõ ràng mẹ đã hứa với con, sẽ không bao giờ bỏ con lại một mình nữa, nhưng hết lần này tới lần khác lại nuốt lời!” Trơ mắt nhìn ba chết, nhìn nàng bị bắt, một đứa bé như nó sao chịu nổi. Cho dù có Lạc Thập Nhất ở bên chăm sóc, nó sẽ vui vẻ được sao? Người quan trọng nhất với nó vẫn là mẹ Cốt Đầu! Rõ ràng đã hứa rồi, hai người sẽ ở bên nhau mãi không chia xa.

“Không... không bao giờ bỏ con lại nữa...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy nó, cổ họng khản đặc cuối cùng cũng vang lên vài từ, tiếng khóc đau đớn như rên rỉ.

“Mẹ hứa rồi đó nha...”

Đường Bảo yếu ớt nói, hai mắt khép lại, rồi cuối cùng cũng dần tan biến trên không.

Lạc Thập Nhất lập tức đổ sụp xuống đất, ánh mắt đau đớn tuyệt vọng đọng đầy nước mắt. Bao năm qua, trong lòng nàng, hán vẫn mãi không bằng Hoa Thiên Cốt. Bao năm qua, có lẽ nàng chưa bao giờ yêu hán...

Khinh Thủy kinh hoàng che miệng, hai vai run bần bật, sao lại thành thế này, sao lại thành thế này!

Nghê Mạn Thiên ngửa mặt cười điên cuồng, trốn sau lưng Nghê Thiên Trọng. Cho dù không thể tận tay chém giết Hoa Thiên Cốt, giết con sâu này coi như cũng giảm bớt oán hận trong lòng nàng rồi. Chẳng qua chỉ là một con sâu mà dám cướp người thương của nàng. Cả ngày lẫn đêm nàng đều bị ghen ghét đố kỵ gặm cắn, muốn giết nó. Có điều tuy Hoa Thiên Cốt bị cầm tù, Lạc Thập Nhất lại không lúc nào không bảo vệ nó. Bây giờ trời ban cho nàng cơ hội, cuối cùng không còn ai cướp sự phụ của nàng nữa, sự phụ sau này sẽ chỉ nhìn Nghê Mạn Thiên nàng thôi!

Ma Nghiêm tuy bình thường nghiêm khắc lại cực đoan nhưng cũng biết tình cảm của Lạc Thập Nhất dành cho Đường Bảo. Thấy đệ tử của mình suy sụp như thế trong lòng cũng cực kì khó chịu. Chẳng lẽ bất cứ ai liên quan đến Hoa Thiên Cốt đều không có kết quả tốt ư?

Sênh Tiêu Mặc về mặt tái nhợt, trong lòng lo lắng Hoa Thiên Cốt lại phát điên, vội vã kéo mấy người Ma Nghiêm, Lạc Thập Nhất, Khinh Thủy lùi ra ngoài.

Bỗng thấy Hoa Thiên Cốt từ từ ngẩng đầu đứng dậy, không còn đau đớn như khi Đông Phương Úc Khanh chết, mà thay vào đó là vẻ lạnh lùng mênh mông. Có lẽ chỉ khi người ta tuyệt vọng tới tận cùng, không còn lưu luyến gì thế gian này mới có ánh mắt vô tình lạnh băng như thế.

Tất cả mọi người đều bất giác rung mình, hân khí thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kết Cục

“Tiểu Cốt! Đứng!”

Tiếc rằng Bạch Từ Họa không còn ở đây, không ai có thể ngăn cản Hoa Thiên Cốt được nữa.

Trên không gió nổi mây vần, bầu trời biến thành màu tím đậm, nước biển chảy ngược lên trên, giữa không gian xuất hiện vô số cột nước. Mặt biển mênh mông vô hạn lập tức nở đầy hoa trắng, theo cột nước chạy thẳng về phía chân trời, tựa như là một trận tuyết lớn, tán khắp trong gió.

Mọi người kinh ngạc lắc đầu, nhìn Hoa Thiên Cốt dần trưởng thành. Mái tóc dài tung bay từ từ rơi xuống, mềm mượt như dải ngân hà chảy dọc Cửu Thiên. Khói mỏng lượn lờ, váy hoa sắc tím, vạt áo đung đưa. Đó là vẻ đẹp khuyếch thành khiến vạn vật phai mờ, vẻ đẹp của tuyệt vọng, vẻ đẹp của cô độc. Rõ ràng cực kì mê người lại khiến người ta lạnh thấu xương, tựa như chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy trái tim tan nát.

“Đường Bảo quen cảnh nhện nhip, ghét nhất cô đơn. Không ai chăm sóc, lẻ loi một mình sẽ rất đáng thương. Con bé đã yêu huynh như thế, huynh đi theo nó được không?”

Lạc Thập Nhất không nói gì, lặng lẽ nhìn nàng, sau đó mỉm cười gật đầu, từ từ nhắm mắt lại, cả người hán bỗng bùng sáng, rồi vỡ thành vô số đóa hoa

nhỏ xanh biếc, tung bay theo gió.

Xung quanh vọng tới tiếng khóc thét rung chuyển đất trời của Nghê Mạn Thiên. Nàng ta nhào tới phía Hoa Thiên Cốt như một kẻ điên, nhưng Hoa Thiên Cốt chỉ khẽ nhấc tay, đã giữ chặt Nghê Mạn Thiên lại trên không trung.

Trong chớp mắt lại có một bóng người vụt tới, Hoa Thiên Cốt hơi bất ngờ nhưng cũng không né tránh, mặc cho con dao găm lạnh như băng đâm sâu vào ngực.

Khinh Thủy khóc tới mức mặt đầy nước mắt, xé ruột xé gan gào lên: “Người giết Thập Nhất sư huynh! Người giết Thập Nhất sư huynh rồi!”

“Sóc Phong vì người mà chết, bao nhiêu đệ tử Trường Lưu vì người mà chết! Bây giờ ngay cả Thập Nhất sư huynh cũng bị tự tay người giết chết! Hoa Thiên Cốt! Người là yêu quái! Là tai họa! Bây giờ Đường Bảo đã chết, Thập Nhất sư huynh cũng chết! Đều là người hại họ! Vì sao? Vì sao chứ?”

“Ta chờ Hiên Viên Lăng suốt mười sáu năm! Khó khăn lắm mới tới ngày chàng từ bỏ người! Rõ ràng chỉ cần thêm mấy ngày nữa thôi, chỉ cần vài ngày nữa thôi là bọn ta sẽ thành thân! Vì sao? Vì sao người lại trở về? Từ nhỏ tới lớn, mặt nào người cũng hơn ta, cái gì cũng muốn cướp của ta! Ngay cả người ta yêu cũng muốn cướp! Đời này rồi cuộc ta nợ người cái gì mà người lại cướp hết trái tim của những người bên cạnh ta như vậy?!”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn Khinh Thủy, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. Đôi mày ấy, ánh mắt ấy, dưới dòng chảy thời gian đã không còn là hồng nhan tri kỷ khi xưa nữa.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu lên trời cười lớn, sau đó bay đi, cũng không ngoảnh đầu lại. Trời đất rộng lớn thế lại không có nơi chứa chấp nàng.

Tất cả mọi người trên thế gian đều vứt bỏ nàng, nàng cũng từ bỏ cả thế gian. Bây giờ, đối với nàng mà nói, thế gian không còn gì đáng lưu luyến quý trọng nữa.

Trái tim nàng đã chết theo Đường Bảo và Đông Phương, vĩnh viễn hóa đá.

Bóng Hoa Thiên Cốt không chút lưu luyến ngày càng đi xa, chỉ để lại đường hoa thật dài phía sau trên bầu trời và tiếng khóc nghẹn ngào của Khinh Thủy. Tất cả, kết thúc rồi!

***

Năm tháng dần trôi qua, thời gian dài vô tận, biển rộng lại hóa nương dâu, chuyện xưa đều đã bị lớp bụi của tháng năm phủ mờ.

Thiếu nữ áo tím dung mạo tinh xảo tuyệt luân ngồi trước bàn đọc sách, trên bàn là một bức họa thư sinh áo xanh còn chưa khô mực. Thiếu nữ ngẩn người nhìn người trong tranh, đầu ngón tay chạm nhẹ lên khuôn mặt thư sinh trong tranh, giống như đang vuốt ve khuôn mặt người yêu.

“Đông Phương...”

Không ai biết rằng, thiếu nữ thoát nhìn yếu đuối vô hại này chính là Yêu thần gây nên bao sóng gió cho Tiên giới năm đó. Hoa Thiên Cốt mỉm cười buồn bã, nhìn ánh trăng xanh dịu chiếu lên bức họa, đau lòng nói:

“Vì sao không quay lại thăm ta? Huynh không nhớ Tiểu Cốt sao?”

“Tiểu Cốt rất nhớ huynh, cũng rất nhớ Đường Bảo. Có phải huynh chê ta ngốc, năm xưa không biết trân trọng huynh, chỉ mãi miết chạy theo sự phụ nên không muốn gặp ta không?”

“Ta sai rồi, Đông Phương. Ta cuối cùng cũng biết mình cần gì rồi, huynh trở về có được không?”

“Huynh cũng không cần Tiểu Cốt nữa sao?”

Hoa Thiên Cốt nức nở ôm bức họa thư sinh vào lòng. Thế gian này đã không còn một Đông Phương Úc Khanh thích chọc ghẹo nàng, một Đông Phương Úc Khanh luôn tỏ ra bí hiểm lại ngốc nghếch bất lực trong tình yêu, một Đông Phương Úc Khanh có thể vì nàng mà làm tất cả.

Chuyện tình đau khổ nhất trong cuộc đời, đó là không những phải trông nhìn thấy bản thân tan nát cõi lòng, mà lại còn phải che giấu sự tan nát ấy. Mà yêu đơn phương một người, chẳng những phải chịu thương tổn, ngay cả nước mắt cũng phải nuốt ngược vào trong. Những năm tháng ấy, Đông Phương đã phải chịu đựng thống khổ thế nào? Mỗi lần nghĩ đến cõi lòng Hoa Thiên Cốt đều tan nát.

Sau này cuối cùng nàng cũng đã hiểu ra, tiếc thay hắn đã sớm biến mất trong biển người...

Có lẽ rằng, thời trẻ gặp được nhau chính là đã dùng hết vận may của đời mình, vậy nên không còn chút vận may tốt lành nào để có thể tiếp tục cùng nhau làm bạn cho tới bạc đầu.

Hầu hết mọi người đều dành toàn bộ tuổi trẻ của mình để theo đuổi những giấc mộng mỹ lệ mà quên đi những điều đẹp đẽ bình dị ngay gần bên. Chỉ đến khi cánh chim rong ruổi đã mỏi mệt, quay đầu nhìn lại mới nhận ra mình đã bỏ lỡ nhiều điều như thế nào.

Trên đời này có thuốc chữa hối hận không? Câu trả lời là không. Nhưng trong câu chuyện này thì có, bởi vì câu chuyện này là của tui mà :)) Vì thế mọi người đừng click back vội, câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đây đâu.

“Tiểu Cốt”

Nghe như có tiếng người gọi, Hoa Thiên Cốt mở choàng mắt, ngẩng đầu lên nhìn đôi nam nữ đứng trong phòng.

“Sur phụ... Hồng Diệp... Các người...”

“Người cuối cùng cũng hiểu được bản thân cần gì rồi” Bạch Tử Họa thở dài, thanh âm vẫn như xưa nhưng lại bớt đi một tia lạnh lẽo, nhiều hơn một tia nhân tình “Coi như Đông Phương Úc Khanh không hi sinh vô nghĩa.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy siết chặt bức họa trong tay, trong đầu vô vàn ý nghĩ xoay chuyển. Bọn họ đã biết trước điều này sao, đây có phải là tính toán của Đông Phương không? Dĩ Hù Quân không gì không biết nếu đã tính được cái chết của mình, vậy cũng có thể tính được đường lui đúng không? Hắn còn có thể trở về sao?

Hồng Diệp nhìn bộ dáng muốn nói nhưng lại lưỡng lự của Hoa Thiên Cốt, trong lòng cố nén nhin, liếc nhìn bức họa trong tay Hoa Thiên Cốt nói:

“Tên khốn âm hiểm kia, người còn không lăn ra đây ta liền đem nước Tam Sinh cho nàng, để nàng quên phắt người luôn.”

Bức họa trong tay Hoa Thiên Cốt chớp động, thư sinh trong tranh đột nhiên biến mất, thay vào là Đông Phương Úc Khanh bằng xương bằng thịt đứng ngay bên cạnh. Nụ cười hắn vẫn âm áp như xưa.

“Đã lâu không gặp.”

Hoa Thiên Cốt không dám nháy mắt, ngăn người nhìn như ngây dại.

Bức họa trống không trong tay rơi xuống đất, nàng cũng không quản, bởi vì dù là thứ gì cũng không quan trọng bằng người trước mắt.

Hoa Thiên Cốt vung về bước tới, vươn tay chạm nhẹ lên khuôn mặt Đông Phương Úc Khanh, sợ rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

“Không phải mộng, Cốt Đầu, chúng ta về rồi.”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, cũng không biết có phải mình đã rơi nước mắt không, sờ sờ trên mặt lại phát hiện vật nhỏ mồm mồm ôm lấy mặt mình.

Bạch Tử Họa và Hồng Diệp lặng lẽ nhìn một nhà hai người một sáu sum vầy, trong lòng cảm động, bàn tay vô thức siết chặt tay đối phương hơn.

Thế gian này có nhiều người như vậy, đâu phải ai cũng may mắn gặp được một nửa hoàn hảo dành cho mình. Gặp được đã khó, giữ lấy càng khó hơn. Cũng giống như Hoa Thiên Cốt, nếu như không thể chân chính tỉnh ngộ, nàng mãi mãi cũng không có được hạnh phúc thực sự, Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo cũng sẽ không quay về.

Và đây chính là câu chuyện của tui...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ngoại Truyện 1: Tình Yêu Của Bạch Tử Họa

Thời gian dần trôi, nửa năm qua đi sau trận chiến Yêu thần xuất thế.

Bạch Tử Họa nhìn hồng y thiếu nữ nằm trong quan tài băng, trong mắt là vô tận bi thương.

Hắn đi ngược lại mệnh trời, tu đạo luân hồi. Cả đời thăng trầm đầy người mới mẻ, trong lòng thủy chung có niềm tin chống đỡ. Chỉ có điều giờ phút này dung mạo hắn mặc dù không thay đổi nhưng tâm hắn lại theo người con gái trước mắt càng ngày càng biến đổi.

Bạch Tử Họa vuốt nhẹ khuôn mặt Hồng Diệp, đan dược trong tay hắn chậm rãi cho vào miệng nàng. Đan dược vừa vào miệng lập tức biến hóa, trong khoảnh khắc trên mặt nàng thoáng hiện một tia hồng hào.

Nháy mắt vô cùng vô tận thiên địa linh lực từ bốn phương tám hướng như điên cuồng tụ tập chui vào cơ thể Hồng Diệp. Căn phòng làm từ huyền băng vạn năm không chịu nổi phát ra từng tiếng rãng rác. Một cơn gió thổi qua hóa thành bụi phấn bay hết.

Quan tài băng mặc dù bị hủy, nhưng thân thể Hồng Diệp vẫn hoàn hảo vô khuyết nhẹ nhàng trôi giữa không trung. Vô cùng vô tận linh lực dừng mảnh mà

đến, khuôn mặt nàng hồng hào một cách khác thường, từ từ ở đan điền của nàng một nguyên anh âm đậm không ánh sáng chậm rãi hiện lên bay ra ngoài. Nguyên anh vừa xuất hiện, lập tức khiến cho tất cả linh lực điên cuồng chảy vào.

Hồi Hồn Đan là tiên đan trong truyền thuyết, có tác dụng cải tử hoàn sinh. Chỉ cần thần hồn được bảo tồn nguyên vẹn, người phục dụng có tới 7 phần cơ hội có thể hồi sinh. Đương nhiên, phục dụng thứ đan được nghịch thiên như vậy luôn đi kèm với nguy cơ khó mà tưởng tượng được. Hồi sinh người chết, tất phải trả cho thiên đạo một cái giá công bằng!

Thân hình Bạch Tử Họa khẽ động trôi nổi giữa không trung. Hắn không nhìn Hồng Diệp mà ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt lộ ra sự kiên định. Kẻ địch lớn nhất của hắn hôm nay là thiên đạo.

Thần hồn của Hồng Diệp theo linh khí trời đất cuộn cuộn đưa tới, chậm rãi mở mắt, lộ ra nồng đậm không muốn. Nàng lưu luyến nhìn thoáng qua Bạch Tử Họa, lại nhìn bốn phía dường như nhận ra tình cảnh lúc này, than nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nhắm hai mắt. Khóe mắt nàng chảy xuống một giọt nước mắt. Nước mắt chậm rãi rơi xuống trên mặt đất phát ra một âm thanh nhỏ. Âm thanh này, lọt vào trong tai Bạch Tử Họa giống như nghe được sự tan vỡ của chính trái tim mình.

Ta nguyện buông tha cho tất cả, chẳng sợ tất cả những vì sao trên trời đều rơi xuống. Chỉ cần có người bên cạnh, thì hai mắt của người trong lòng ta, chính là những ngôi sao sáng nhất.

Ta nguyện mất đi toàn bộ, chẳng sợ sinh mạng mất đi, chẳng sợ năm tháng tàn lụi, chỉ cần ký ức vĩnh viễn không tàn tạ.

Đây là nhân quả của đôi ta, đây là sự lựa chọn của thiên đạo. Cuối cùng chúng ta vẫn phải gãy dựa dưới thiên đạo.

“Thiên đạo khiến nàng chết, ta cũng sẽ cướp nàng về!” Ánh mắt Bạch Tử Họa lộ ra điên cuồng cùng chấp nhất. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt kiên định. Lập tức trong cơ thể hắn, ý cảnh sinh tử điên cuồng phát tiết mà ra.

Ở trên bầu trời ngoài sơn cốc, vào lúc này vòng sinh tử luân hồi lại xuất hiện. Một bức tranh sơn thủy hai màu đen trắng từ từ mở rộng.

Giống như có một bàn tay to vô hình khuấy động, trên bức tranh này xuất hiện từng hồi sóng gợn.

Mây đỏ đầy trời cuộn cuộn xuất hiện. Hai đạo ánh sáng như hiệu thẩu tâm thần từ trong mây đỏ cuộn cuộn thoáng hiện ra nhìn về phía kẻ cả gan khiêu khích thiên đạo.

Thân thể Hồng Diệp với tốc độ cực nhanh hóa thành vạn hồng hồ điệp tiêu tán ở chân trời. Mà thần hồn cũng đang chậm rãi tiêu tan. Chẳng qua trong nháy mắt bức tranh sinh tử luân hồi của Bạch Tử Họa bao trùm bầu trời, khiến cho tốc độ thần hồn tiêu tan từ từ biến chậm.

Thân hình Bạch Tử Họa lóe lên, xuất hiện trên bầu trời. Tay phải hắn nắm bức tranh sinh tử luân hồi, ném mạnh xuống phía dưới. Lập tức bức tranh hạ xuống, bao vây lấy thần hồn của Hồng Diệp.

Giờ phút này, Bạch Tử Họa lấy ý cảnh sinh tử của mình, lấy cảm ngộ luân hồi thiên đạo của mình bảo hộ thần hồn của Hồng Diệp không tiêu tan.

Hắn – muốn đấu cùng trời!

Mây đỏ dày đặc, hai đạo ánh sáng kia chậm rãi thối lui. Nhưng ngay sau đó vô số mây đỏ ngưng tụ hình thành một bàn tay to dường như có thể chống đỡ trời đất, âm âm hạ xuống chụp vào thần hồn của Hồng Diệp đang bị bức tranh sinh tử luân hồi cuốn lấy.

Bạch Tử Họa hét lớn một tiếng, thân hình chớp động, nắm lấy bức tranh sinh tử. Mà bàn tay thật lớn kia, như là có thể vượt qua khoảng cách, chộp vào bức tranh sinh tử trong tay hắn. Ánh mắt Bạch Tử Họa lóe lên, ngẩng đầu đón nhận bàn tay thật lớn kia.

Phanh!

Thần hồn của Bạch Tử Họa run rẩy kịch liệt, khóe miệng hắn chảy ra một tia máu.

Bàn tay to kia nâng lên, trong mây đỏ hai đạo ánh sáng lại xuất hiện nhìn thoáng qua bức tranh trong tay Bạch Tử Họa. Sau đó, bàn tay thật lớn kia lại hạ xuống. Khoảnh khắc khi bàn tay to chộp tới, năm vết nứt không gian thật lớn do móng tay cắt qua mà xuất hiện, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Bạch Tử Họa vẻ mặt lạnh lùng, Hoàn Hư kiếm phá không mà tới hướng về phía bàn tay kia.

“Phanh”, trường kiếm như sao băng đâm vào bàn tay đang chộp tới!

Một tiếng động giống như trời đất sụp đổ từ giữa bầu trời tán ra, thanh kiếm vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành vô số đạo cấm khí rồi từ từ tiêu tan. Thân hình Bạch Tử Họa bị một luồng lực mạnh va chạm từ giữa không trung rơi xuống. Khóe miệng lưu lại một tia máu tươi, nhưng ánh mắt vẫn lạnh nhạt như không. Hắn dậm chân một cái rồi lại lao ra.

Lúc này bàn tay thật lớn kia lại chụp tới. Từ đầu tới cuối, ánh mắt trong mây đỏ đều không có thay đổi gì.

Trong nháy mắt bàn tay khổng lồ chộp tới, Bạch Tử Họa hai tay bấm quyết linh lực toàn thân ngưng tụ trên một ngón tay, điểm vào lòng bàn tay kia.

“Phanh”

Thân hình Bạch Tử Họa bị đẩy đi rất xa, trong miệng hắt phun máu tươi. Máu tươi rơi lên quyền sinh tử luân hồi chậm rãi biến mất. Tại lúc này, thần hồn Hồng Diệp vốn đã sắp bị tiêu tan lại đột nhiên trỗi dậy một chút sức sống, một chút cố chấp.

“Tử Họa... Đề ta đi thôi! Hơn hai ngàn năm đạo hạnh của chàng đừng vì ta mà chôn vùi ở đây!”

Đầu cùng thiên đạo chỉ vì người mình yêu có thể sống, làm trái ý trời nhất định sẽ bị trừng phạt!

Bạch Tử Họa giống như cái gì cũng không nghe thấy, điên cuồng đối đầu với thiên đạo. Một tiếng nổ vang lên giống như thiên băng địa liệt, toàn thân hắt có nhiều chỗ bị hủy hoại, từ trên trời lại rơi xuống lần nữa.

“Tử Họa... Đừng quên trách nhiệm của chàng với Tiên giới!”

Bạch Tử Họa cắn răng, tay vung lên giống như muốn mở không gian chi môn. Ánh mắt trong mây đỏ vẫn bình tĩnh như cũ. Nó vốn là sứ giả do thiên đạo biến hóa mà thành, không có tình cảm. Có chăng cũng chỉ là tuân thủ luân hồi, đánh những người có mưu đồ né qua luân hồi để nhốt vào thiên đạo.

Mặc kệ thiên đạo đánh xuống lời kiếp trừng phạt, Bạch Tử Họa dường như không có cảm giác, cũng không biết đau đớn nhìn thẳng vào cánh cổng không gian mà mình vừa mở ra. Thần thức nhanh chóng quét vào như muốn tìm kiếm thứ gì.

Bên kia cổng không gian là một “thôn xóm” có kiến trúc kì lạ, mấy đứa trẻ nhỏ đang chơi đùa trong sân, dường như hoàn toàn không nghe tiếng động vang trời bên này cổng không gian.

Trên thực tế đúng là như vậy. Bất kể là cảnh tượng giống như thiên băng địa liệt, hay là bàn tay thật lớn kia thì người thường đều không nhìn thấy. Chân thực chỉ có cánh cổng không gian hiện ra giữa không trung và những vết thương đáng sợ trên người Bạch Tử Họa. Chẳng qua tiếng động thật lớn kia truyền đến nơi đây cũng đã rất yếu ớt.

Tại trong “thôn xóm” không quá trăm người này, một người con gái đang nấu cơm trong một gian nhà. Khi nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về đứa trẻ đang chơi đùa lộ ra vẻ dịu dàng, tay vuốt bụng của mình.

Bạch Tử Họa đứng trong cánh cổng không gian ở trên trời cao, cuốn sinh tử luân hồi trong tay vung lên, thần hồn Hồng Diệp từ bên trong xuất hiện, vừa xuất hiện liền nhanh chóng tiêu tan. Ánh mắt Bạch Tử Họa lộ ra vẻ dịu dàng, điểm trên thần hồn của nàng một cái. Thần hồn hóa thành một ánh sao băng bay nhanh về phía “thôn xóm”.

Lúc này nắm tay thật lớn giữa bầu trời đuổi tới, hướng về thần hồn của Hồng Diệp đánh tới, phát ra những tiếng ầm ầm. Ánh mắt Bạch Tử Họa lóe lên, chắn ở phía trước.

Nắm tay đến quá nhanh, hắt không kịp dùng phép thuật, chỉ dựa vào thân thể của mình ngăn cản.

“Ầm!”

Thất khiếu Bạch Tử Họa đổ máu, trông xa như một huyết nhân, nhưng khoe miệng của hắt lại cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn cuối cùng giống như kẻ điên.

“Không được ta cho phép, bất cứ ai cũng không thể đem nàng đi. Cho dù là thiên đạo!”

Ánh mắt trong mây đỏ lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tử Họa, nắm tay lại vung tới. Bạch Tử Họa lại một lần ngăn cản. Lúc này, thân thể hắt nhiều chỗ đã bị dập nát miệng mũi phun máu. Chỉ có điều về mặt của hắt chẳng khác nào kẻ điên. Hắt ngẩng đầu nhìn về hai mắt trong mây đỏ, cuồng ngạo cười lớn:

“Người tu luyện vốn nghịch thiên mà đi, chẳng qua chỉ là ý chí thiên đạo, có thể làm khó ta sao?”

Ánh mắt trong mây đỏ bình tĩnh như trước, coi như đang nhìn một người bình thường hèn mọn đang nói bậy.

Giờ phút này thần hồn Hồng Diệp đã tiến nhập ngôi nhà nọ, im hơi lặng tiếng dung hợp với máu thịt trong bụng người thiếu phụ đang mang bầu kia.

Ánh mắt trong mây đỏ nhìn lướt qua, tiếp theo đặt trên người Bạch Tử Họa. Nắm tay thật lớn ầm ầm đánh tới. Lúc này trong nắm tay có chứa một chút lực hút xen lẫn với vô số ánh sáng sấm sét. Một quyền này là trừng phạt, trừng phạt đối với sự ngăn cản thiên đạo.

“Phanh” “phanh” “phanh”

Thân hình Bạch Tử Họa lập tức bị đánh bật ra xa, miệng hắt phun máu tươi nhưng cười rộ lên một cách điên cuồng, bên trong tiếng cười lộ rõ sự kiêu ngạo.

“Hiện tại thần hồn nàng đã dung hòa với sinh mệnh kia, tuổi thọ tăng lên phù hợp với quy tắc luân hồi thiên đạo. Nếu không đi tu đạo thì có thể tránh được luân hồi. Mười năm năm sau, linh hồn nàng ngưng thật tới lúc đó ngươi tất nhiên còn có thể đến. Tuy nhiên, lần sau ta vẫn có thể ngăn cản như cũ!”

Trong lòng hắt âm thầm bổ sung một câu: Mười năm năm sau, bọn họ nhất định sẽ gặp lại.

Ánh mắt trong mây đỏ bình tĩnh liếc nhìn Bạch Tử Họa một cái rồi biến mất. Ngay cả nắm tay thật lớn kia cũng biến mất không còn. Đám mây đỏ từ từ

tan đi.

Thân hình Bạch Tử Họa cũng chậm rãi hạ xuống, chậm rãi ngã xuống, trông tựa như một chiếc lá khô phiêu linh cuối thu. Hắn ngã xuống, trên khuôn mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt lại ảm áp, hắn thì thào nói:

“Nhất định phải trở lại...”

Trong u tối, tựa hồ trên mặt đất trắng xóa mênh mông bát ngát, trời cao tuyết rơi là tã, dưới đất ánh bạc rải khắp, một bóng hình sắc đỏ duyên dáng đang nhẹ nhàng khiêu vũ ở đó, bóng hình như nghênh đón hắn, cũng lại như lo lắng cho hắn. Dù thấy không rõ mặt nàng nhưng này ánh mắt thâm tình ôn nhu lưu luyến không oán không hối đó lại rất rõ ràng...

Tình yêu của Bạch Tử Họa cũng giống như con người hắn, lãnh ngạo mà rực rỡ như hàn mai, bất chấp phong sương giá lạnh vẫn nở rộ trong tuyết trắng. Không có những lời ngọt ngào yêu thương, không có thể hện thiên trường địa cửu. Bạch Tử Họa dùng hành động của mình để nói lên tất cả.

Kì thực hắn tính toán không sai, Hồng Diệp thực sự đã trở về thế giới này khi nàng mười sáu tuổi. Có điều thiên đạo muốn trả thù sự việc lần này, trực tiếp đánh nàng về một thời gian khác xa hơn trong quá khứ, tạo nên duyên phận kì lạ của Hồng Diệp đối với thế giới này.

Chương này coi như là món quà gửi tới các bạn đã ủng hộ mình suốt thời gian qua. Gần đây thi cử nên làm biếng không đăng chương mới, mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Hồng Diệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.